

အမှတ် ၃၀၄ ဗတ် ၂၀၁၅

နတ်မုဆိုး

ရှင်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင်၊ တေးသံရှင်
ဝိုင်းဂုဏ်သိန်း

ဇာတ်ပုံ - ကိုလင်း(Studio-K)

အမှတ် ၃၀၄ မတ် ၂၀၁၅

ဝင်းငြိမ်း စိန်စာအုပ်ဖြတ်သည်

သူတို့အရေး

၄။ အောင်သန်းထွန်း

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၁၄။ လင်းနိုင်ဦး

လုပ်ချင်တဲ့အရာကို
ရအောင်လုပ်တတ်တဲ့
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း

One Minute Interview

၂၃။ လင်းနိုင်ဦး

လူမင်း
ရွှေရောင်ရောင်
ပြည်ဟိန်းသီဟ

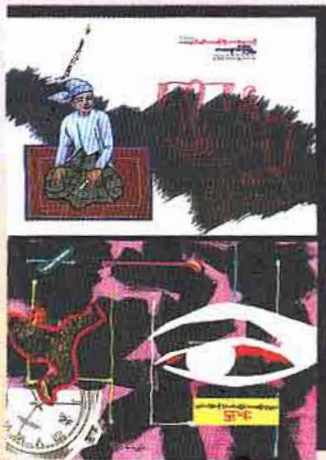
ရွှေရုပ်ရှင်

၃၀။ မိုးကျော်ထွန်း

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

၄၀။ မိုးကျော်ထွန်း

ရင်တွင်းစူးနှစ်

လူမင်းကျင်

လင်းနိုင်ဦး ၃၆။

ရွှေလွင် တင်ဆက်ခဲ့တဲ့
မြန်မာနိုင်ငံတကာဖက်ရှင်
ရက်သတ္တပတ်

လင်းနိုင်ဦး ၄၂။

အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်
ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်
ရန်ပုံငွေရှာတဲ့ နင်းဆီ
လှူလိုက်တဲ့ ဝတ်မှုရွှေရည်

လင်းနိုင်ဦး ၉၂။

ကိုတင့်တို့စုပါရပ်ကွက်က
အလှူ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

မီတာအောင် NY၊ ၅၄။

ရိုးစစ်သာစပွန်း

ထွန်းသိန်းဦး ၆၀။

ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်များနှင့်
အမျိုးသမီးတို့နေရာ

ရာပြည့် ၇၂။

Nicki Minaj နှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၄။ အာယု

အိပ်ဆေး

၁၁၄။ အာဟာရဗိသုဒ္ဓိ

နေမြင့်တော့မှ
ရင့်ချင်သည့် အရူးစိတ်

၁၂၂။ မောင်သစ်ဦး၊ မြစ်ခြေ

အမြီးကောက်
မျောက်လည်းမဟုတ်

၁၂၆။ ကိုကောင်းသော်

၊ ကျောက်ဆည်

နံရံတစ်ချပ် အလိုရှိသည်

၁၃၆။ လင်းစက်နွယ်

ဒွိဟမိုးစက်များ

၁၄၄။ မြစ်ကျိုးအင်း

Online ပေါ်မှာ အာ

၁၆၀။ မိမိုး

ကျွန်

၁၆၆။ ငွေကြယ်စင်

ကော်စောနီပေါ်က
ကျွန်တော်ဆရာမ

၁၉၂။ မင်းဝေမာဏ

သူ ကိုယ်မသိ၊
ကိုယ့် သူမသိ
ရန်ကုန်မြို့တွင်း
တစ်နေရာရာ

၂၀၆။ မြင့်သန်း

လွတ်လပ်ခြင်းကို
ပြစ်ဒဏ်အဖြစ်
ခံစားနေကြရသူများ

၂၂၄။ မိုးကျော်ဇင်

အနက်ရောင်
လက်ဆွဲသေတ္တာထဲက လူ

ရွှေနှလုံးသား

၃၈။ ပင်မြင့်စံ၊ ရွှေဘို

ချစ်နေသည်ထက်
ပိုခဲ့သောအခါ

ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

မိုက်စကရာ၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်၊ ၁၅။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်
ကျွန်တော်

ရွှေဝတ္ထုရှည်ခ/ဆုံး

နန္ဒာမိုး၊ ဆင်ဖြူကျွန်း၊ ၁၆။

ကမ်းပျောက်လှေ၏ ရေခင်းသံ

ရသစာတမ်း

မောင်ရဲငိုမာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ၂၁၄။

တပေါင်းညတစ်ည၌

မိုးကောင်းကင်ကို

ထွန်းညှိခြင်း

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၆၆။

ဟိမဝန္တာဒေသများသို့(၅)

မောင်သာရ ၁၁၀။

ဝင်းငြိမ်းသို့ပေးစာ

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊ ၁၃၂။

အိမ်ရှေ့စံ

ကနောင်မင်းသားကြီး

စားခဲ့ရသည့် ကနောင်မြို့

ကျွန်းထားထား၊ ဆေးစာကျွေးချက်၊ ၁၀၀။

နွဲ့တိုင်း မင်္ဂလာဆောင်မယ်

ခေတ်ဘုန်းသစ် ၂၀၀။

သူတို့

ဘယ်လိုဖန်တီးခဲ့သလဲ-၂

မောင်ခင်မင်၊ ဓနုဖြူ၊ ၂၂၀။

စကားသမုဒ္ဒရာထဲမှာ(၉)

နေရင်ပေါ် ၂၃၂။

တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝလို့ပဲ

ထင်လိုက်မိပါရဲ့

နှစ် ၅၀ ရယ်

ရွှေအသစ်

၂၄၂။

၂၄၈။

၂၅၂။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - တိုက် (၂၁/၂၃) အခန်း (၃-၀၃)

၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်တောင်ဗိုလ်၊ ရန်ကုန်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁၁၅

Email : nycinfamily@gmail.com, မုက်ခွာရုံး

မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ ဦးညွှတ်လှိုင် (၀၅.၂၇)

ပျော်စရာပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၁၁၁၀၊ ညောင်တုန်း ၅ လမ်း ၆၃ ရပ်ကွက်၊ ကော်ပူရန်

တောင်အုပ် ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးညွှတ်လှိုင် (၃၇၁၀) အမှတ် ၁၃၃ လမ်း

၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေဖြန့်ချိရေး - လျှောက်လှူစာပေ၊ အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယောက္ခလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၅ စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၀၅

E-mail : zabutalu@gmail.com

Available at : iTunes Store

BURMESE
CLASSIC

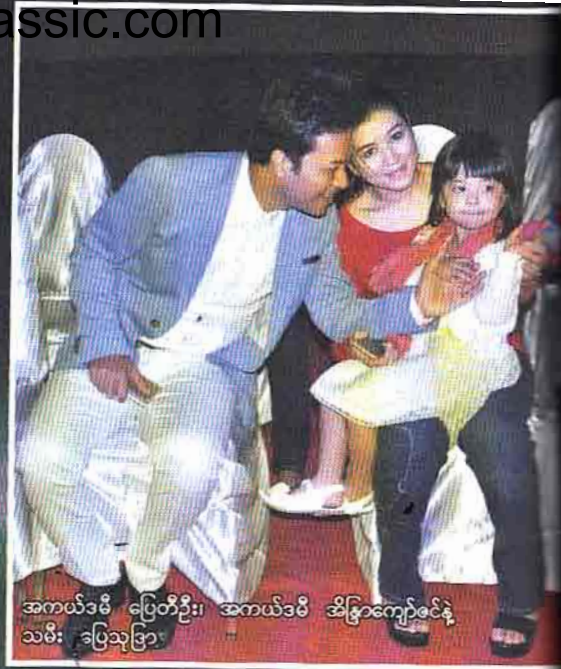

သူတို့အရေး

ရွှေအပြိုင်ကရင်စုံစုစုပေး အုတ်ကုသုတေ ၂၀၁၅

အကယ်ဒမီ ဖြစ်စဉ်

၄ ဇွန်လ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ် ၂၀၁၅

အကယ်ဒမီ ပြေတီဦး၊ အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်စင်နဲ့ သမီး ဒြပ်သုဒြာ

BURMESE CLASSIC

ပြေတီဦး ပြောတဲ့ TT & Donut

ရွှေမင်းသမီးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ရုပ်ရှင် ပညာရှင်များ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြမယ့် TT & Donut ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ နိဗ္ဗိတယ်လ်ဟိုတယ်မှာ ကန်တော့ပွဲပေးအခမ်းအနား ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ TT & Donut လို့အမည်ပေးရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြေတီဦးက ကွန်တော့မှာမည်က ဒီကားထဲမှာ TT ပါ။ ဟိုဘက် မင်းသမီးမှာမည်က Donut ပါ။ TT နဲ့ Donut တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်လို့ TT & Donut လို့ အမည်ပေးရတာပါ။ ဒါရိုက်တာက အက်ဂျက်စတာစီကိုဗင့်။ ထိုင်းနိုင်ငံကပါ။ ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်အနေနဲ့ မြန်မာသရုပ်ဆောင်ထဲက ရွှေသမီးပါမယ်။ ထိုင်းမင်းသမီးကတော့ Miss Thailand World 2nd Up ရထားတဲ့သူပါ။ ဝတ်စုံတွေ၊ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို ထိုင်းနိုင်ငံက စီစဉ်ပေးထားတယ်။ သူတို့က နိုင်ငံတကာ စံနှုန်းဖြစ်လို့ သူတို့ဆီက အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးထားတယ်။ လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားကို ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းက စပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ စတင်ရိုက်ကူးမှာဖြစ်ပြီးတော့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ရိုက်ကူးရမယ့်အပိုင်းတွေကိုတော့ မတ်လ ၁ ရက်နေ့မှာ စတင်ရိုက်ကူးသွားမယ့်အကြောင်းလည်း ပြေတီဦးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ □

www.burmeseclassic.com

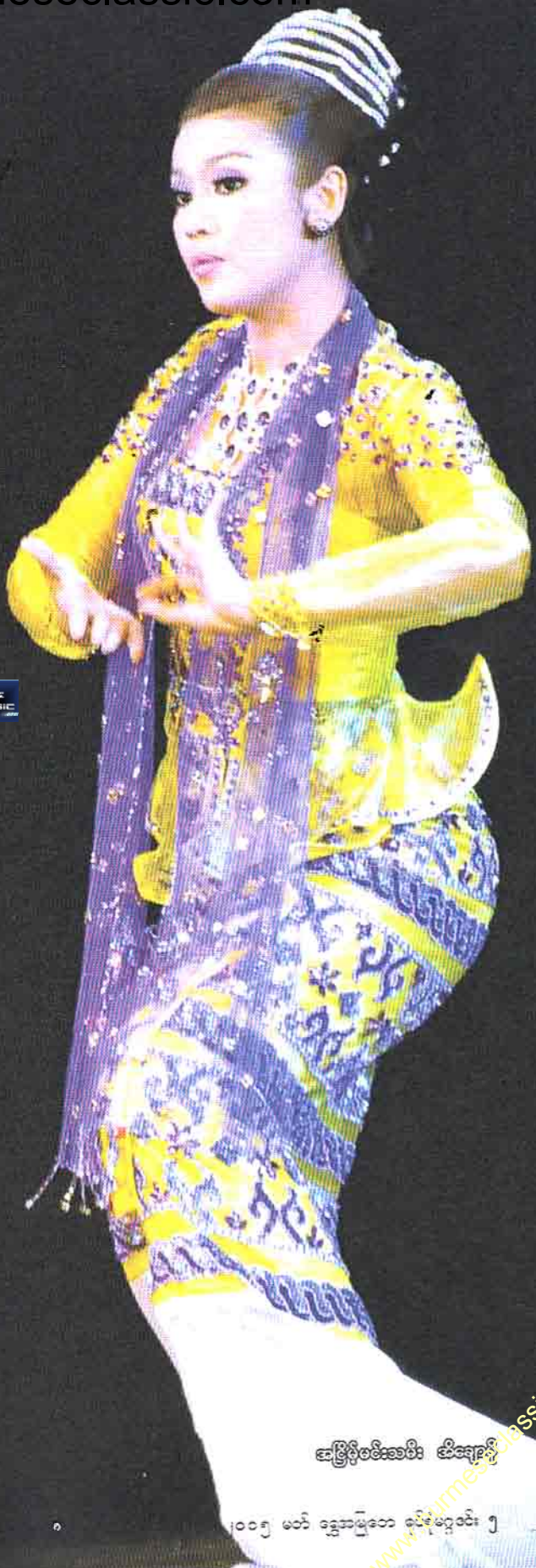

အငြိမ်းခင်းသမီး အိချောပိုနဲ့
လူရွှင်တော် ကျော်ကျော်မိုး

နှင်းဆီနဲ့အတူ ပါဝင်ဂုဏ်ပြုတဲ့ အိချောပို

BURMESE
CLASSIC

အနုပညာပျိုမင်းရဲ့ပထမအကြိမ်
စင်တင်ပွဲထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းသမီး ၃ ဦးထဲက
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင် အိချောပိုဟာ
ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)တင်ဆက်ခဲ့တဲ့
ဗိုလ်ချုပ်ရာပြည့်ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ အငြိမ်းခင်းသမီးအဖြစ်
ပါဝင် ကပြခဲ့ပါတယ်။ နှင်းဆီအဖွဲ့ရဲ့
စင်တင်ခင်းသမီး မဟုတ်ပေမဲ့
ပါဝင်ကပြဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အိချောပိုက 'အစက ပါဝင်ကပြဖို့ အစီအစဉ်
မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီပွဲအကြောင်း စာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက်ပွဲ
လုပ်မယ့်ညကျမှ ဦးမျိုးမင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး
ဒီပွဲမှာ အိချောပို ပါဝင်ကပြစေချင်တဲ့အကြောင်း
ပြောတာနဲ့ ကပြစသွားတာပါ။ အကတိုက်ချိန်ကလည်း
'ရက်လောက်ပဲ ရတာပဲ။ အိချော အရင်တုန်းက
အငြိမ်းခင်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲပဲ ရှိပေမဲ့ အခုလို
ပါဝင်ခွင့်ရတဲ့ပွဲက ဗိုလ်ချုပ် နှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲဆိုတော့
မှောင်လည်း ဆုံစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့်
အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်စီစဉ်၊ အကကို လည်း
အမြန်တိုက်ပြီး ကပြခဲ့ရတာပါ'လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဗိုလ်ချုပ်ရာပြည့်ပွဲမှာ အိချောပိုက
သဘာဝတိမ်မြင့်ရင်ရံသီချင်း တစ်ပုဒ်နဲ့
ကပြတင်ဆက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အငြိမ်းခင်းသမီး အိချောပို

သုတေသန
 သုတေသနနှင့် အချက်အလက်

EXODUS 3D
 GODS AND KINGS

MANGALIA R

TUT THAI COMPLEX

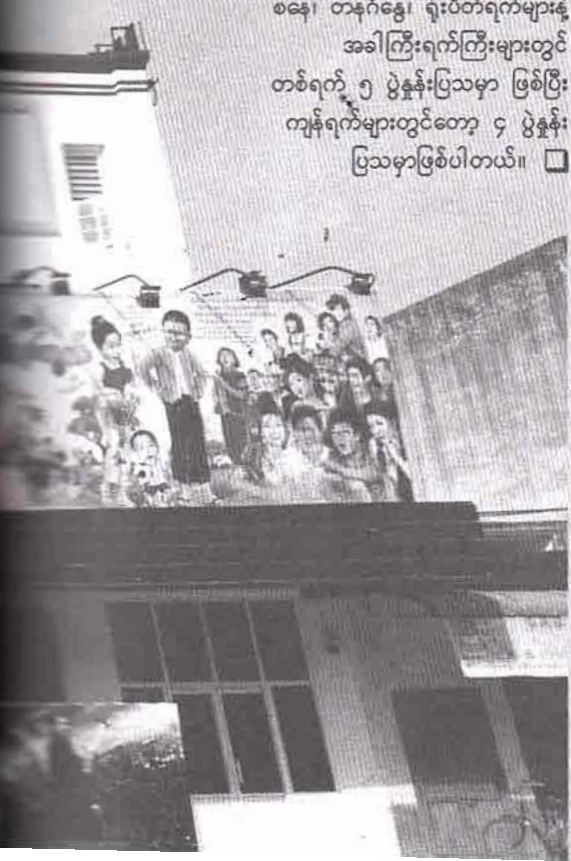
၆ ရွှေကပြီကော ခပ်နဲ့ကုသီး မတ် ပြာဓာတ်

ပြည်မှာဖွင့်လှစ်တဲ့ မင်္ဂလာထွန်းသီရိ

မင်္ဂလာကုမ္ပဏီရဲ့ ၁၂ ရုံမြောက် အဆင့်မြင့် ရုပ်ရှင်ရုံသစ် မင်္ဂလာထွန်းသီရိကို ပြည်မြို့မှာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီက ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာထွန်းသီရိ ရုပ်ရှင်ရုံသစ် ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးမှ နာယကကြီးများ၊ ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အမှုဆောင်များ၊ အမေများအဖွဲ့၊ မမများအဖွဲ့တို့နှင့်အတူ ခိုင်သင်းကြည်၊ အိချောပို၊ ယုသန္တာတင်စတဲ့အနုပညာရှင်များ တက်ရောက်အားပေးခဲ့ ကြပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံသစ်ကို မင်္ဂလာကုမ္ပဏီ ဦးဆောင်သူ ဦးဇော်မင်းနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမင်းတို့က မဲကြီးဖြတ် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာထွန်းသီရိ ရုပ်ရှင်ရုံသစ်ကြီး တွင် ရုံ ၁၂ ရုံပါဝင်ပြီး နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ 2D, 3D ဇာတ်ကားများကို ကြည့်ရှုနိုင်တဲ့အပြင် Dolby Digital အသံစနစ်၊ ကြည်လင်ပြတ်သားတဲ့ အရုပ်များကို ကြည့်ရှု ခံစားနိုင်ပါတယ်။ ဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကိုတင့်တို့ ဗူပါရပ်ကွက် ဇာတ်ကားကို စတင်ပြသခဲ့ပြီး Exodus: Gods and King (3D), Big Hero 6 (3D) စတဲ့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားများကိုလည်းအခမဲ့ပြသခဲ့ပါတယ်။

မင်္ဂလာထွန်းသီရိ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုံ ၃ ရုံပါဝင်တဲ့အတွက် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသူများအနေနဲ့ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်ကြည့်ရှုနိုင်သလို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ ရုံးပိတ်ရက်များနဲ့ အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် တစ်ရက် ၅ ပွဲနှုန်းပြသမှာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ရက်များတွင်တော့ ၄ ပွဲနှုန်း ပြသမှာဖြစ်ပါတယ်။ □

ဂီတထူးချွန်ဆု ချီးမြှင့်မယ့် ဂီတအစည်းအရုံး

မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံးက အခုလောလောဆယ် နိုင်ငံတော်က ဦးစီးကျင်းပနေတဲ့ တောင်သူလယ်သမားသီချင်း ပြိုင်ပွဲအတွက် ပံ့ပိုးကူညီနေသလို မဟာသင်္ကြန်သီချင်းရေး ပြိုင်ပွဲအတွက်လည်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်။ မကြာမီ မှာ ဂီတအစည်းအရုံးက ဂီတဆုပေးပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့အကြောင်းကို မြန်မာနိုင်ငံဂီတ အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦးလေးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“ဂီတထူးချွန်ဆုချီးမြှင့်နိုင်ဖို့အတွက် ဂီတအစည်းအရုံးက ပထမအကြိမ် အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ အစည်းအရုံး မှာလည်း ပွဲတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်နေတော့ သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲပြီးသွားရင် ဂီတထူးချွန်ဆုပေးပွဲကို လုပ်ပေးသွားပါ မယ်။ အဲဒီအတွက် ပံ့ပိုးပေးမယ့် စပွန်ဆာတွေလည်း ရှိပါ တယ်။ ဆုပေးပွဲကျင်းပမယ်ဆိုရင် အမှားခံလို့ မရတဲ့အတွက် သေသေချာချာ အချိန်ယူပြီး လုပ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့သက် တမ်းမှာ ပြီးမြောက်အောင်တော့ လုပ်သွားမယ်။ ဆုပေးမယ့် သီချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဂီတအစည်းအရုံးကို ဖြတ် သွားတဲ့သီချင်းတွေကိုပဲ ပေးမှာပါ။ အွန်လိုင်းပေါ်က ရောင်း တာတွေကိုတော့ မပေးပါဘူး။ ဒီအတွက် အချိန်မီ သတင်းပေး ကြေညာသွားဖို့ ရှိပါတယ်။ ဘယ်နှဆုရယ်လို့ အသေးစိတ် မသတ်မှတ်ရသေးပေမဲ့ ပေးသင့်ပေးထိုက်တာကို ပေးအပ်သွား ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”လို့ မြန်မာနိုင်ငံ ဂီတအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦးလေးက ဂီတထူးချွန်ဆုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုလို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ □

မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦးလေး

တေးသံရှင်
စည်သူလွင်

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတော့ပဲပုံမပျင်း အကဲသမ္မတ ၂၀၁၂

ပိတောက်တစ်မျက်နှာနဲ့ စည်သူလွင်

နှစ်သစ်မင်္ဂလာ သင်္ကြန်တေးစီးရီးခွေများမှာ ပါဝင်သီဆိုခဲ့တဲ့ တေးသံရှင် စည်သူလွင်က မြန်မာသင်္ကြန်တေးစီးရီး တစ်ခွေကို ဒီနှစ်သင်္ကြန်အမီ ထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်နေပြီလို့ သိရပါတယ်။ သင်္ကြန်တေးသီချင်းများ စီစဉ်ထားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး 'အခု ကျွန်တော်ဆိုမယ့်အခွေမှာ မြန်မာသံသီချင်းအဟောင်းတွေကိုပဲ ပြန်ဆိုပါမယ်။ ဒီသီချင်းတွေကို မြန်မာတွေက အခုချိန်ထိ စွဲလမ်းနေသလို အဲဒီသီချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်သီချင်းတွေလည်း မပေါ်သေးပါဘူး။ မန်းတောင်ရိပ်ခို တို့၊ ဖိုးညိုမြ တို့၊ ချမ်းမီတယ် တို့ ပရိသတ်သိပြီးသားသီချင်းတွေကိုပဲ ပြန်ရွေးတာပါ'လို့ စည်သူလွင်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ စည်သူလွင်အတွက် သီချင်းများကို လီယိုနာဒ်မောင်မောင်လွင်က ပံ့ပိုးကူညီစီစဉ်ပေးထားပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်တီးခတ်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တေးစီးရီးနာမည်ကို ပိတောက်တစ်မျက်နှာ လို့အမည်ပေးသွားမှာဖြစ်ပြီး ဒီသီချင်းက တေးရေး ကိုနေဝင်းရဲလက်ရာသီချင်းဟောင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတေးစီးရီးကို ဖေဖော်ဝါရီလက ကုန်မီ ထွက်ရှိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ စည်သူလွင်က ဆိုပါတယ်။

ပိတောက်တစ်မျက်နှာနဲ့

မဟာ ကြွနိသီရိများ

ပိတောက်တစ်မျက်နှာ သင်္ကြန်တေးစီးရီးမှာ အသံ အကဲတွေကို ကြည့်ရှုစားရမှာဖြစ်ပါတယ်

ရွှေအမြဲတော့ ပုံမပျင်း

ပိန်သွားရင် ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်မယ့် ပန်းဖြူ

အရိပ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု (အကောင်းဆုံးအမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု)ရ အကယ်ဒမီ ပန်းဖြူဟာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးကတည်းက အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်တာ နည်းပါးခဲ့ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင် ဂန္ထဝင်ရဲမင်္ဂလာနဲ့ခွဲမှား တွေ့ဆုံခိုက် အကယ်ဒမီပန်းဖြူနဲ့ အနုပညာလုပ်ရားမှုတွေအကြောင်း မေးမြန်းဖြစ်တဲ့အခါ 'အနုပညာအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပေမယ့် အခုလက်ရှိ အပြင်စီးပွားရေးတွေတော့ လုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။ အနုပညာအလုပ်ကို မလုပ် ဖြစ်တာကလည်း အရမ်းဝ၊နေလို့ပါ။ ခင်ပွန်းကလည်း ပိတ်လျှော့ ခိုင်းပါတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လျှော့နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်ရုံနဲ့ မကျသေးလို့ မရိုက်ဖြစ်သေးတာပါ။ ရုပ်ရှင် ပြန်ရိုက်ချင်တဲ့အတွက် ခင်ပွန်းကလည်း သတိပေးပါတယ်။ ရိုက်ချင်ရင် ပိန်အောင် အရင်လုပ်ပါတဲ့။ ဝ၊နေရင် ပရိဂျူဆာအတွက် မကောင်းသလို ပရိသတ်အတွက်လည်း မကောင်းဘူးတဲ့။ ပိန်ရင်တော့ ပြန်ရိုက်မှာပါ။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အလုပ်ကလည်း ဒီကို ပြန်ပြောင်းလာပြီလေ။ အရင်တုန်းကလို နိုင်ငံခြားကို ခဏခဏ မသွားရတော့ဘူးဆိုတော့ ပြန်လုပ်ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ပန်းဖြူကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကိုလည်း ပြန်လုပ်ဖြစ်ရင် အားပေးကြပါဦးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကလေးလည်း ယူချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မရသေးဘူးလို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ □

အများပိုင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဇာတ်ကားများအတွက် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ဖိတ်ခေါ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အများပိုင်ကုမ္ပဏီလီမိတက်က ထုတ် လုပ်ရိုက်ကူးသွားမယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား များအတွက် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ပေးပို့ ရန် ဖိတ်ခေါ်ထားပါတယ်။ စာရေးသူ များအနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးစိတ်သန်း များနဲ့ ရေးသားထားတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း များကိုသာ ပေးပို့ရမှာဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြား ဇာတ်လမ်းများ မဟုတ်ကြောင်း တာဝန် ယူ လက်မှတ်ရေးထိုးရမယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ ပေးပို့သူများအနေနဲ့ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းအတွက် တောင်းဆိုချင်တဲ့ အနုပညာကြေးကိုလည်း တစ်ပါတည်း ဖော်ပြရမှာဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေး သူရဲ့အမည်ရင်း၊ ကလောင်အမည်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊ အသက်၊ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်အပြည့်အစုံကို ရေးသားပြီး အများပိုင်ကုမ္ပဏီ (MPPD)တည်ရှိရာ အမှတ် ၃၈၇(ဘီ)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော် လမ်း(အပေါ်ဘလောက်)၊ ကျောက်ဘဲတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ပေးပို့ရမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။

အများပိုင်ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ စာရေး ဆရာများပေးပို့လာတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း များကို လက်ခံရရှိတဲ့နေ့မှ တစ်လ အတွင်း ရွေးချယ်ခံရခြင်း ရှိ၊ မရှိကို အကြောင်းပြန်ကြားပေးသွားမှာ ဖြစ်ပြီး ရွေးချယ်ခြင်းမခံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းများကို စာရေးသူတို့ ပြန်လည်ပေးအပ်သွားမယ် လို့ အများပိုင်ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ စာရေး သူများအနေနဲ့ ရေးသားပြီးတဲ့ဇာတ်လမ်း များရှိရင် အခုချိန်ကစပြီး ပေးပို့နိုင်ပြီလို့ သိရပါတယ်။ □

ပြေတီဦး၊
သိမြင့်ကျော်စင်နဲ့
ဗွေဗွေ

ပြေတီဦး

သို့
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း

ရွှေအမြုတေကို စာမရေးဖြစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပေမဲ့ ရွှေနဲ့ အလင်းတန်းကုန်ယံတို့ကို အမြဲမတ်ဖြစ်ပြီး အနုပညာအလင်း တန်းအစီအစဉ်ကိုလည်း အမြဲကြည့်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာ ၂၀၁၃ ရဲ့ ဂယက်များစွာနဲ့ အကယ်ဒမီပေးပွဲကြီးလည်း ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရမည်းသင်းမြို့မှာ ကျောင်းနေ သွားခဲ့ဖူးတဲ့ ပြေတီဦးနဲ့ ခိုင်သင်းကြည်တို့ ရသွားကြတဲ့ အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက ကျင်းပမယ့် နောက်နှစ်အကယ်ဒမီ ပေးပွဲကိုတော့ အကယ်ဒမီတစ်ကြိမ်တွေ မပေါက်ကြားဖို့ကို တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတင် ဇာတ်ကားနည်းနည်း လေးရှိတာကိုမှ ဘယ်သူရမယ်ဆိုတာကြီးကို ကြိုမပြောသင့်

ပါဘူး။ ဥပမာ လွင်မိုး ပြောခဲ့သလို မင်းသားထဲမှာ နေတိုး နဲ့ ပြေတီဦးတို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ကို ရွေးဖို့ ခက်ခဲနေပါတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပရိသတ်တွေက ရုပ်ရှင်အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲကြီးကို ရင်ခုန်စွာနဲ့ စောင့်ကြည့်ချင်ကြတာပါ။ တစ်ကြိမ်ထွက်တာတော့ မပြောလို ပါဘူး။ တည(တဲ့)ကြီးတော့ မပြောသင့်ပါဘူး။ စိုးသူ၊ ရန်အောင်၊ မဆင့်၊ မမို၊ စိုးစိုးတို့ခေတ်အထိ ရင်ခုန်မိကောင်းပါ သေးတယ်။ မသူမမ္မလား၊ နောင်ရင်မွေးလား၊ မရွှေထားလား ဆိုတာ ဘယ်သူမှအတိအကျ မသိခဲ့ပါဘူး။ အားလုံးက ကောင်းနေတော့ ရင်ခုန်စွာနဲ့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဖိလင်လေးတွေ ကို ခံစားခဲ့ရတာ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီနှစ်က မမိုနဲ့ စိုးစိုး ပူးတွဲရသွားတဲ့နှစ်ပေါ့ဆရာ။ ကျွန်တော်ရစေချင်ဆုံး မင်းသမီး က မေသန်းနုပေါ့။ တစ်ပြည်သူမရွှေထားနဲ့ ရစေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်တွေမှာ ၅ ထပ်ကွမ်းအကယ်ဒမီကို ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင် ပြီးရင် မေသန်းနုက ရရှိခဲ့ပါတယ်။ မမိုက တော့ မဆင့်ပြီးတော့ ၅ ထပ်ကွမ်းအကယ်ဒမီဆုရှင်ပေါ့။ ယနေ့အချိန်အထိလည်း မဆင့်ကို အားပေးဆဲပါ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေလည်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြပါတယ်။ ဆရာ

ပိုင်း၊ နေတီ၊
သက်မွန်မြင့်

ဒဲ့အတူ ကိုလင်းနှင့် ရွှေတစ်ဖွဲ့သားလုံး နှစ်သစ်မှာ စိတ်သစ်၊
ဓာသစ်၊ အတွေးသစ်များနှင့်အတူ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာ
စွာဖြင့် အနုပညာတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါစေလို့
ဆုမွန်ခြွေလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ရွှေရဲ့ထာဝရ ပရိသတ်
ကိုသိန်းလှိုင်

အမှတ် (၁)၊ ရဲစခန်း၊ လားရှိုး။

အားပေးမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသိန်းလှိုင်။
၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွက် ရုပ်ရှင်ကားက အရေအတွက်နည်းပါး
ပြီး ဆန်ခါတင်ကလည်း ၆ ကားသာ ရှိတဲ့အတွက် ပြေတီ
နဲ့ဒဲ့နေတုန်း နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ရမယ်ဆိုတာ
ဆရာနေတယ်လေ။ မင်းသမီးကလည်း ရွေးစရာမလို
ဆောက်အောင် ထင်ရှားနေတဲ့အတွက် ပညာရှင်များ ပြော
သည်ဖြစ်စေ၊ မပြောသည်ဖြစ်စေ ပရိသတ်က ရွေးချယ်တတ်
မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

နောက်ဆုံးအဆင့်မှာတော့ နာယကများကိုယ်တိုင် အကဲ
ဖြတ်ဆွဲဝင်တွေ ပေးထားတဲ့ အမှတ်တွေကို ပေါင်းတာဖြစ်တဲ့
အတွက် သူတို့သာ သိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ၂၀၁၃ ပြီး

သွားပြီဆိုပြန်တော့ ၂၀၁၄ အတွက် ရင်ခုန်ခံစားကြည့်ပါဦး။

မင်္ဂလာပါ ဆရာ

ဇန်နဝါရီ ရွှေမှာ ရွှေဝတ္ထု ၁၆ ပုဒ် ဖော်ပြပေးထားတဲ့
အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မြို့လေး
ကို ရွှေ မရောက်တာ နှစ်လ ရှိသွားပါပြီ။ အငှားဆိုင်လေးတွေ
လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြွေလွင့်လာခဲ့တာ အခုတော့ တစ်ဆိုင်
ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ အဆင်ပြေတဲ့အခါတော့ အပိုင်ပဲ ဝယ်
ဖတ်ရတော့မယ်။ ရွှေဝတ္ထုထဲမှာ မကြာသေးခင်ကမှ ရွှေအသစ်
ကနေ ဝင်လာတဲ့ ကလောင်ရှင်တွေကို တွေ့ရတဲ့အတွက် မချီး
ကျူးဘဲကို မနေနိုင်ပါဘူး။ တကယ့်လက်ဖြောင့် တပ်သားတွေ
ချည်းပါလားဆရာ။ စာရေးကောင်းတဲ့ ဆရာတွေရဲ့ စာကောင်း
တွေကို အမြဲဖတ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ရွှေအမြဲတေဟာ တန်ဖိုးအရှိ
ဆုံး ရသစာပေ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်အဖြစ် ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ရွှေကို
မြတ်နိုးတာပါ။ တန်ဖိုးလည်းထားပါတယ်။ ရွှေအမြဲတေကို
ဖန်တီးထုတ်ဝေနေသူ အားလုံးကို လေးစားစွာဖြင့်....။

မိုးထက်ကျော်(ကွင်းကောက်)

ကျွန်တော်က ပေါ့ပဲကြိုက်တဲ့ ပရိသတ်များနဲ့ ရသကြိုက်

မေသန်းနု၊ ရန်အောင်၊ ရဲအောင်၊
မိုးမိုးမြင့်အောင်နဲ့
မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)

တဲပရိသတ်များကို မျှတအောင် ဖန်တီးပေးနေပါတယ်။ တစ်ခါ
တလေမှာ ပေါ့ပ်ဘက်က လျော့ကောင်းလျော့နိုင်ပေမဲ့ ရသ
ဘက်ကတော့ မလျော့စေရပါဘူး။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စာအုပ်
အငှားဆိုင်တွေ ကြွေလွင့်ကုန်တာ နှမြောစရာပါပဲ။ သူတို့
နေရာမှာ စာကြည့်တိုက်ကလေးတွေ တိုးပွားလာမယ်ဆိုရင်
တော့ စာချစ်သူတွေအတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ အခုတော့
စာကြည့်တိုက်တွေကလည်း လူကြီးတွေ လာတဲ့အချိန် ဖွင့်ပြ
တဲ့အခြေအနေမျိုးရှိတာမို့ မြန်မာစာပေအတွက် ရင်လေးစရာ
ဖြစ်နေပါပြီ။

□

မင်္ဂလာပါ ဆရာ

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနှင့် ရွှေအဖွဲ့သားများအားလုံး ကိုယ်
စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာပါစေကြောင်းမေတ္တာပို့သပါတယ်။
ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဆရာမောင်ညိုပြာရေးတဲ့ စာရေးဆရာ

တိမ်ပြာနေရဲ့ဇာတ်လမ်း ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးကို ဖတ်ရလို့
ကျေနပ်နှစ်သက်ရကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ အရင် ဆရာ
မောင်ညိုပြာရဲ့ ဝတ္ထုကို နှစ်ခေါက်ဖတ်နေရာက ဒီဝတ္ထုလေးကို
တော့ ၃ ကြိမ်တိတိ ပြန်ဖတ်မိကြောင်းပါ။ ကျွန်မရင်ထဲက
ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပေးရာရောက်လို့ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာမိပါ
တယ်။ ကိုယ့်သွေးသားအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာရှင်
မိဘကိုတောင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဗြဟ္မာကြီးနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းခဲ့တာ
အခုလို သွေးမတော်သူကို ထားတဲ့မေတ္တာ ကရုဏာက
သာလွန် မွန်မြတ်တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်ဆရာ။ လူသားတိုင်း
ဆရာမောင်ညိုပြာလို စိတ်မျိုးထားနိုင်ကြပါစေ။ ဒါဆိုရင်
ကလေးတွေရဲ့အနာဂတ် အေးချမ်းလှပကြမှာပါ။

ဆရာ ဆွန်း(စက်မှု)ရေးတဲ့ အဆင်းရထား ဆိုတဲ့ ရသ
စာတမ်းကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ ကလော အ.ထ.က
(၂) ကို တစ်ပတ်လုံး လွမ်းနေမိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကျောင်း
သွားတိုင်း ကလော G.T.I ကျောင်းကို ဖြတ်ပြီးသွားခဲ့ရလို့ပါ။

ကျွန်မတို့မြို့ စာကြည့်တိုက်က ငှားဖတ်ခွင့်ရတဲ့ ဆရာ
ဒဂုန်တာရာ ရေးတဲ့ ဒဂုန်တာရာနဲ့ ဒဂုန်တာရာရဲ့ကဗျာ ဆိုတဲ့
စာအုပ်ဖတ်ရတော့ စာကြည့်တိုက်တွေဟာ တကယ်အမှိုးတန်

စိုးမြတ်သူစာ၊ ထက်ထက်စိုးဦးနဲ့
မြတ်ကေသီအောင်

ပါလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ တခြားမြို့က စာပေဝါသနာရှင်တွေလည်း ကျွန်မလို ဖတ်ခွင့်ရစေချင်ပါတယ်။

ကျွန်မက အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေအကြိုက်ဆုံးပါ။ ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရေးတဲ့ သူလိုလူ ဝတ္ထုဖတ်ရတော့ လေးစားအားကျစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပေပဲလို့ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စာပေနယ်က ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို အများကြီး ဖတ်ချင်ပါတယ်။ နားနဲ့ကြားရသမျှ ဘယ်ဟာမှ အမှန်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့မရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ စာပေထက်မှာ အကွာရာတင်ခဲ့ခြင်းသာ အမှန်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ ဆရာ။

ဆရာ သော်တာဆွေရေးတဲ့ ဟံဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ကြွယ်ဖုန်း ဝတ္ထုဖတ်ရတော့ ဒါကြောင့် ဆရာသော်တာဆွေ နိုင်ငံကျော် ဘာလို့ ခံစားရပါတယ်။

ဆရာမင်းလူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေပဲ ဖတ်ဖူးတော့ ဆရာမင်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ အဲဒါး ဖြတ်သန်းသူဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ။ ဆရာ ချာပန ထက်ကမ်းစာစောင်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ကဗျာကို ဖတ်ရမှ ကျွန်မ အထင်လွဲခဲ့မိပါလားလို့ အားနာမိပါတယ်။

ဆရာ ဇာကနာကိုတော့ တိုင်းရင်းသားတွေကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ တန်းတူညီမျှဖြစ်စေချင်တဲ့စိတ်ကို အလေးစားဆုံးပါ ဆရာ။ ဆရာ စိုးညွန့်ဝေ၏ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူသောကိစ္စတစ်ခုကတော့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၏နောက်တွင် ဘယ်သူကမှ 'ဟောင်း၊ ငြိမ်း' ဆိုပြီး ကမ္မည်းတပ်ခွင့် မရှိဆိုသော စကားကို အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံပါတယ်။ ဆရာ ဆင်လှနဲ့ ဆရာမောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)တို့ရဲ့စာများကိုလည်း အစဉ်စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုလျက်ရှိပါကြောင်း ပြောကြားရင်း ရပ်နားပါရစေဆရာ။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း ကျန်းမာ၍ ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း (မရှိမဖြစ်) ပို၍ ပို၍ အောင်မြင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပါသည်ရှင်။

မန်းမာယာ

တောင်ကွက်သစ်၊ ရပ်စောက်မြို့။

ဖတ်ခဲ့ဖူးပြီး အကြိုက်တွေ့တဲ့စာများကို တခြားစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် မျှဝေပေးလို့ မန်းမာယာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရွှေအမြူတေအတွက် ဆုတောင်းပေးလို့လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ...။

ဝင်းငြိမ်း

လုပ်ချင်တဲ့အရာကို ရအောင်လုပ်တတ်တဲ့ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း

လင်းနိုင်ဦး
ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း(Studio-K)

၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ
ထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း
အတွက်မျက်နှာဖုံးရိုက်ဖို့
စဉ်းစားကြတဲ့အခါ
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက
သရုပ်ဆောင်လည်းဖြစ်၊
အဆိုတော်လည်းဖြစ်တဲ့
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းနဲ့ရိုက်ဖို့
ပြောလိုက်တဲ့အတွက်
ဝိုင်းစုရဲ့အမေ အန်တီမေရီနဲ့
ဓာတ်ပုံ ကိုလင်း(Studio-K)
နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး
ရွှေအမြုတေ
စာဖတ်ပရိသတ်များ
မျက်နှာဖုံးလှလှနဲ့
မြင်တွေ့ခွင့်ရအောင်
စီစဉ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက
ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူနဲ့
အမျိုးသား အဆိုတော်
၁၄ ယောက် စုံတွဲ
သီဆိုထားတဲ့
ခါချနေရတယ် တေးစီးရီး
ထွက်ရှိနိုင်ဖို့ နေ့မအား
ညမနား ဆောင်ရွက်
နေသလို မတ်လ
၂၁ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပမယ့်
သွဲ့ရဲ့ One Lady Show
အတွက် ကြိုတင်ပြင်
ဆင်နေရတဲ့အတွက်
မအားလပ်တဲ့ကြားက
မညည်းမညူဘဲ
ပျော်ရွှင်စွာနဲ့
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက
ရိုက်ကူးပေးခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။
ကာမာစတီရီ
အတွက် ဝိုင်းစုကို
မေးဖြစ်ခဲ့တဲ့
စကားများက...
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက
အနုပညာ
လောကကို

မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ရောက်ရှိလာခဲ့ပေမဲ့ ဘာဖြစ်
လို့ သီချင်းပါဆိုဖြစ်သွားတာ
လဲ။

ဝိုင်းစုက သီချင်းကို
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
အရမ်းဝါသနာပါခဲ့တာပါ။
ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ပါ။ အနုပညာ စလုပ်ဖို့
ရည်ရွယ်တော့လည်း အဆို
တော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ
ဝင်ချင်တယ်။ အဆိုတော်
တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ကံပေးမှ ရမှာပဲ ဖြစ်
တယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
လုပ်ကြည့်ချင်တဲ့အတွက်
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
မေကြီးကို အခွေထုတ်မယ်၊
စီးရီးထုတ်မယ် ပြောပေမဲ့ စ၊
ရောက်သွားတာက သရုပ်
ဆောင်ဘက်မှာ မင်းသမီး
ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်နေ့
တစ်ချိန်ရှိတော့ ဒါလုပ်မယ်
ဆိုပြီး ဝိုင်းစုက လုပ်ချင်တဲ့
ဟာလေးတွေကို ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ကြိုပြီး
စဉ်းစားတတ်တယ်။ ဒီနှစ်မှာ
ဘာလုပ်မယ်၊ ပြီးရင် ဘာ
ဆက်လုပ်မယ်။ ကြိုတင်စဉ်း
စားထားတယ်။ ပြီးရင်လည်း
ဝိုင်းစုလုပ်ချင်တဲ့ဟာကို ရ
အောင်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိ
တယ်။ ငယ်ငယ်လေးက
တည်းက စီးရီးတစ်ခွေထုတ်
မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ရှိခဲ့
တော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒါလေး
ထုတ်လိုက်ရရင် ကျေနပ်ပြီ
ဆိုပြီး ပထမတေးစီးရီး မက်
လောက်စရာ ကို ထုတ်ခဲ့တယ်။

ဝိုင်းစုပြောတော့ စီးရီး
တစ်ခွေထုတ်ရရင် ကျေနပ်ပြီ
ဆို ဘာဖြစ်လို့ နောက်တစ်
ခွေ ထပ်လုပ်ဖြစ်သွားတာလဲ။

မက်လောက်စရာ
ထွက်တဲ့အချိန်တုန်းက စီးရီး
ခွေတွေ အဲဒီလောက်တောင်
မထွက်ကြဘူး။ ကြားဖို့မှာ
အဆက်ပြတ်နေကြတယ်လေ။
မက်လောက်စရာ ထွက်လာ
တဲ့အချိန် ဝိုင်းစုအခွေကို
အားပေးကြလိမ့်မယ်လို့လည်း
မထင်ဘူး။ အသစ်တစ်
ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်တွေက
အားပေးကြတယ်။ အသစ်ကို
အားပေးတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး
တန်ဖိုးရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်
အားပေးတဲ့ပရိသတ်ကို ကျေး
ဇူးတင်တယ်။ အခုအချိန်ထိ
လည်း သူတို့ ဆက်ပြီး အား
ပေးနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်
မက်လောက်စရာကို ၂၀၀၉
ခုနှစ်မှာ Audio CDထုတ်ပြီး
၂၀၁၀ မှာ VCD ဖြန့်တယ်။
တစ်နှစ်ခြားပြီး မျက်လှည့် ကို
ထွက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

မက်လောက်
စရာ ထွက်ခဲ့တာ
၂၀၀၉ ကဆိုတော့
အခုဆိုရင် ငါးနှစ်
ကျော် ခြောက်နှစ်ထဲ
ရောက်နေပြီဖြစ်ပေမဲ့
ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်ယူအားပေး
ကြဆဲလို့ ထင်လဲ။

မက်လောက်စရာ က
တော်တော်လေးကြာပြီ။
ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ထိ ရောင်း
နေရတုန်းပါပဲ။ မက်လောက်
စရာ ကို ပိုကြိုက်တဲ့သူလည်း
ရှိလို့နေမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။
ရောင်းရနေတာတော့ ဒီနေ့
ထက်ထိပါပဲ။

ဝိုင်းစုဆို သိန်းက
သီချင်းဆိုဖို့ တေးရေးကို အပ်
တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ဆိုချင်တဲ့၊
ကိုယ်ပြောချင်တဲ့အကြောင်း

အရာတွေကို ပြောပြီးအပ်ဖြစ်
ခဲ့တာလား။ တေးရေးဆရာက
ရေးပေးတာကိုပဲ ဆိုဖြစ်ခဲ့တာ
လား။

မက်လောက်စရာ တုန်း
ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြော
တာ တော်တော်လေး နည်း
တယ်။ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်
လောက်ပဲ ရှိမယ်။ အဲဒီ
တုန်းကတော့ သိပ်
လည်းမသိသေးဘူး။
တေးရေးဆရာက
သီချင်းပေးရင်
တောင် ဒီသီချင်းက
ကောင်းမွန်း၊ မကောင်း
မွန်း မခွဲခြားတတ်
သေးဘူး။ သီချင်း

ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး
ဆိုတာ အတီး အပြည့်အစုံ
တွေတီး၊ အဆိုပိုင်းတွေထည့်၊
Mixing ဆွဲပြီးတော့ နား
ထောင်ကြည့်ပြီး နားရည်ဝမှ
သိတာကိုး။ အဲဒီအချိန်
တုန်းကတော့ သီချင်းနဲ့

ပတ်သက်ပြီး လူငြိမ်းပဲ ရှိသေးတယ်။ လူငြိမ်းအတွေးပဲရှိသေးတော့ သီချင်းအကြမ်းလာပြရင် ကောင်းတယ်။ မကောင်းဘူး အဲဒီအချိန်တုန်းက မခွဲခြားတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမျိုးလေး လိုချင်တယ်လို့တော့ ပြောတော့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းရေးဆရာတွေကလည်း ကိုယ်ကအသစ်ဖြစ်နေတော့ လိုက်မှန်း မလိုက်မှန်း သူတို့လည်း ခွဲခြားရခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ သီချင်းရေးဆရာတွေကလည်း ကောင်းကောင်း ရေးပေးကြတယ်။ အဆိုဘက်မှာ ကံစပ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ မက်လောက်စရာ ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းစုက ဒါမျိုးလေးလိုချင်တယ်ဆိုပြီး မက်လောက်စရာမရှိတဲ့အကြောင်းကို ပြောတော့ ပြောပြဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဝိုင်းစုကပြောတော့ သီချင်းရေးဆရာက လိုက်ဖက်မယ့်ဟာ ရေးပေးကြတယ်ပြောတယ်။ ပရိသတ်ကတော့ ဝိုင်းစုအကြောင်းတွေ၊ ဝိုင်းစုရဲ့အချစ်၊ အလွမ်းတွေကို ပြောနေတယ် လို့ထင်နေကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဝိုင်းစု ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးဆိုတယ်ဆိုတာကို စ၊စချင်းမှာ ပရိသတ်က သိပ်မသိကြဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းကို မင်းသမီးလို့ပဲ သိတာ။ ဝိုင်းစုရဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ဘာမှမသိဘူး။ နောက်ပိုင်း ဝိုင်းစုရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို တေးရေးတွေက သိသွားကြတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကို ပြောစရာမလို

တော့ဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ရေးပေးကြတာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တောင်းဆိုဖြစ်တာကတော့ ဝိုင်းစုဆိုမှာ ဒီသီချင်းတွေတော့ရှိတယ်။ အမြူးဆိုရင်အမြူးက ဘယ်အကြောင်းအရာ၊ အနွေးဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးရှိနေပြီဆိုပြီးပြောဖြစ်တာမျိုးတော့ ရှိတယ်။ အနွေးကြားမှာလည်း တစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ် ထပ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဝိုင်းစုအကူငံတစ်ခုက ခရီးသွားလို့ရှိရင် သီချင်းနားထောင်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို နားထောင်တဲ့အခါမှာ သူများသီချင်းထဲမှာ ကြိုက်တဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုပါလာရင် ဝိုင်းစုက ချရေးထားတတ်တယ်။ အဲဒီကနေ ဒီအကြောင်းအရာကို ရေးပေးဆိုပြီးပြောဖြစ်တာ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားတာလည်း ရှိပါတယ်။ အခုတော့ အလုပ်ကများပြီး စဉ်းစားရတာ တော်တော်ကျပ်လာပြီ။ ထွက်လည်း သိပ်မထွက်လာတော့ဘူး။

ဝိုင်းစုရဲ့သီချင်းတွေက ဘယ်လောက်တာသွားသလဲဆိုရင် သူတို့အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ကိုပြောမယ့်အခါ စကားနဲ့မပြောဘဲ သီချင်းဆိုပြလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုအထိ ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လို့ပြောရမလဲ။

မက်လောက်စရာ ကျတော့ ဝိုင်းစုအပ်ထားတာလေ။ ဒီသီချင်းကို ဒီလိုမျိုးရေးပေးပါလို့ အပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုသာ အပ်တာ၊ ဘယ်လို အိုင်ဒီယာနဲ့ ဘယ်လို ရေးပေးမယ်မှန်း မသိဘူး။ မက်လောက်စရာမရှိတဲ့အကြောင်း

ကိုရေးပေးပါလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ။ ပရိသတ်ကလည်း သူတို့ ကြိုက်သွားလို့ သူတို့ကိုဆိုင်တဲ့အခါ သီချင်းနဲ့ပြောဖြစ်သွားတာနေမှာပေါ့။

ဝိုင်းစုက ကိုယ့် Plan နဲ့ကိုယ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီးလုပ်ခဲ့လို့ မက်လောက်စရာ ပြီးတော့ မျက်လှည့်၊ အာဘူး၊ အခု ခါချနေရတယ် စုံတွဲ အချစ်သီချင်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်နိုင်တာလား။

အားလုံးက တစ်နှစ်ခြားစီနဲ့ ထွက်ဖြစ်တာများတယ်။ ဒီနှစ် Audio CD ဆိုရင် နောက်နှစ်မှာ VCD အဲဒီလို ထွက်ခဲ့တာ။ ဝိုင်းစုက ဒီတစ်ခွေလုပ်နေရင် နောက်တစ်ခွေအတွက်ကို အာရုံရောက်နေတာလည်း ပါတယ်။ ဒီတစ်ခွေကို ပြီးအောင်လုပ်နေရင်း နောက်တစ်ခွေအတွက် သီချင်းရရင် ယူထားတယ်။ တေးရေးဆရာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရင် ဝိုင်းစုခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးပေါ်လာတာနဲ့ ဒါလေးရေးပေးဆိုပြီး အပ်ထားလိုက်တယ်။ သတိရတဲ့အချိန်မှာမှတ်ထားပြီးတော့ ဒီသီချင်းက ဘယ်တေးရေးဆရာနဲ့လိုက်တယ်ဆိုတာကိုပါ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးရင် တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်တယ်။ အခု ခါချနေရတယ် ထွက်တော့မယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အမြန်အမြန် အပ်ထားတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုဖိုးကာကိုလည်း ဘယ်လိုသီချင်းလေးလိုချင်တယ်။ ပြောထားပြီးပြီ။ ကိုရွှေရောင်ရော်ဆီကလည်း သီချင်းတစ်

ပုဒ်ရထားပြီးပြီ။ အဲဒီလိုတွေ ကြိုလုပ်ထားတယ်။ နောက်တစ်ခွေကတော့ ဝိုင်းစုအတွက် နည်းနည်းခေါင်းစားမယ်။ ဝိုင်းစုက ပြောင်းချင်တာတွေ ရှိလို့ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံက ပရိသတ်နဲ့လည်း သဟဇာတဖြစ်မယ့်ဟာမျိုးကို စဉ်းစားရင်း သီချင်းပုံစံလေးလည်း ချိန်းချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခွေအတွက်တော့ တော်တော်ခေါင်းစားကြမယ်။

မျက်လှည့် ထွက်တဲ့နေ့မှာ နောက်တစ်ခါ အာဘူးလို့ ကြိုကြေညာခဲ့တယ်။ ခါချနေရတယ် ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုမပြောဖြစ်တာလဲ။

အမှန်အတိုင်းပြောရင် အခုထွက်မယ့် ခါချနေရတယ် အခွေကို အရမ်းကြောက်တယ်။ စုံတွဲခွေလည်း တစ်ခါမှ မဆိုဖူးဘူး။ ဒါမျိုး ထွက်တာလည်း ရှားတယ်လေ။ ဝိုင်းစုနဲ့လည်းမလိုက်မှာ ကြောက်တယ်။ ပရိသတ်မကြိုက်မှာလည်း ကြောက်တယ်။ ကျန်တဲ့အခွေတွေကျတော့ နည်းနည်းလုပ်လိုက်ရင်ပရိသတ်တွေ ကြိုက်လောက်တယ်။ မကြိုက်လောက်ဘူးမှန်းလို့ ရတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ ရတယ်။ ဒီအခွေကျတော့ ဆုံးဖြတ်

ချက်ချလို့ မရဘူး။ သီချင်းတွေကလည်း အနားလည်း ပါတယ်။ အမြူးလည်းပါတယ်။ မျိုးစုံပါတယ်။ Snare ဆိုရင်လည်း Snare နဲ့ လိုက်

မယ့်သီချင်းကို ဝိုင်းစုက လိုက်ဆိုလိုက်တယ်။ ခါချနေရတယ် ဆိုရင် Snare ကို ဝိုင်းစုကိုယ်တိုင် ဒါမျိုး ရေးပေးပါလို့ အပ်တာ။ ဒီအခွေ

က နည်းနည်း
စွန့်စားရတယ်လို့
ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်ထင်တယ်။
ကြောက်လည်း
ကြောက်တယ်။
ဝိုင်းစုက ဒီစုံတွဲ
ဖြစ်တဲ့ ခါချနေရတယ်
ကို ဘာဖြစ်လို့
အချိန်တွေအများကြီးပေး၊
အပင်ပန်းခံပြီး
အမျိုးသားအဆိုတော်
အများကြီးနဲ့
ဆိုဖြစ်တာလဲ။
ဒီအခွေကို
မက်လောက် စရာ
ထွက်ပြီး ကတည်းက
ဝိုင်းစုစပြီး လုပ်ခဲ့တာ။
ဘယ်လောက်
ကြာပြီဆိုတာ
မှန်းလို့ရတယ်။
မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။
ကြားထဲမှာ
မျက်လှည့်
VCD ထွက်ပြီး
ဒီအခွေကို
ထွက်မယ်ပေါ့။
၁၀ လပိုင်း
မျက်လှည့်ထွက်ပြီး
လာမယ့် ၂ လပိုင်း
Valentine's Day
အခွေကို ထွက်မယ်
ဆိုပြီး မကြောက်
မရွံ့လုပ်ခဲ့တာပါ။
စဉ်းစားတုန်း
ကတော့
လေးလနဲ့ အပြီး
လုပ်မယ်ပေါ့။
သီချင်းရေး
ဆရာတွေလည်း
လန့်ဖျပ်သွားတယ်။
အဆိုတော်တွေ
ကလည်း

ပွဲတော် ရာသီဆိုတော့ ဘယ်
သူမှမဆိုပေးနိုင်ကြဘူး။ ဝိုင်း
စုထင်ထားတာက ပုံမှန်အတိုင်း
ပဲ လွယ်လွယ်ရေးလို့ရမယ်ဆို
ပြီးထင်ခဲ့တာ။ စုံတွဲသီချင်းက
ခက်တာကိုး။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်အပေးအယူ မှု
တတနဲ့ဆိုဖို့ဟာလည်း လို
သေးတယ်။ ဒီအခွေက တော်
တော်ခေါင်းစားပြီးတော့ အာ
ဘား ကို ကျော်ထွက်လိုက်
တယ်။ အခုထွက်နိုင်တော့
မယ်ဆိုတာလည်း တော်တော်
လေးကို စိတ်ဓာတ်တွေကျ၊
စိတ်တွေညစ်ရ ငါ့ပြီးတော့မှ
အခုထွက်နိုင်တော့မှာ။ ဝိုင်းစု
ရဲ့တစ်ကိုယ်တော်ပွဲလည်းရှိ
သေးတယ်။ ကိုဘိုစန်းက
လည်းထွက်မှဖြစ်တော့မယ်လို့
ပြောတာနဲ့ အမြန်စီစဉ်ပြီး
ဒီရက် မီအောင်ထွက်မယ်ဆို
ပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ။
ဝိုင်းစုက တစ်ကိုယ်
တော် သုံးခွေလည်း ထွက်နိုင်
ခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ခွေလည်း
ထွက်ဦးမယ်။ အဲဒီလို ဂီတ
အလုပ်တွေနဲ့ ရှိပွဲတွေနဲ့
မအားတဲ့ကြားက အချိန်ယူပြီး
ရုပ်ရှင်စီဒီယိုရိုက်ဖြစ်နေတာ
ဘာဖြစ်လို့လဲ။
အဲဒါကျတော့ ဝိုင်းစုက
အလုပ်မှာ နည်းနည်းလောဘာ
ကြီးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။
အခုဆိုရင် ဝိုင်းစု လုံးဝမအား
ဘူး။ ညပိုင်းဆိုရင် Mixing
ဆွဲတာသွား၊ ထိုင်စောင့်ရ
တယ်။ အဲဒီတော့ မနက် ၃
နာရီ၊ ၄ နာရီမှ အိပ်ရတယ်။
မနက် ၉ နာရီ လောက် ပြန်
ထပြီးတော့ ကားပြန်ရိုက်ဆို
တော့ အခုအရမ်းပင်ပန်းတယ်။
Mixingဆွဲပေးတဲ့ ကိုမြင့်ဇော်
ကတောင်ပြောတယ်။ နင့်ကို

ငါ တော်တော်အံ့ဩတယ်တဲ့။
နင့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အားလုံးကို
နင် အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်
တယ်။ ငါတို့ မလုပ်နိုင်ဘူး
တဲ့။ အခုလာမယ့် မတ်လ ၂၁
ရက်နေ့ One Lady Show ပြီး
ရင် ကားရိုက်ဘက်ကို အား
ထည့်ပြီး ပြန်လှည့်မယ်လို့
စိတ်ကူးထားတယ်။ ဂီတ
ဘက်ကိုလည်း အဆက်အသွယ်
မဖြစ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ကိုအသေ
ချာချာ ပြန်လုပ်မယ်။ ရုပ်ရှင်
ဘက်မှာအားပေးနေတဲ့ ပရိ
သတ်တွေနဲ့လည်း အမြဲတမ်း
အဆက်အသွယ်ရှိနေစေချင်တဲ့
အတွက် ကားတွေကို ရိုက်ဖြစ်
တယ်။ ဝိုင်းစုကို နေရာပေး
ပြီး လှုပ်ကွက်ရမယ့်နေရာမျိုး
ဆိုရင်တော့ ရိုက်ဖြစ်တယ်။
ဝိုင်းစုက ရုပ်ရှင်ဘက်
မှာ ဘာဖြစ်လို့ အားထည့်ပြီး
လုပ်မယ်လို့ ပြောရတာလဲ။
တစ်ကိုယ်တော် သုံးခွေ
ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် လုပ်ချင်
တာလုပ်ခဲ့တယ်။ အခု ခါချ
နေရတယ် အခွေဆိုရင်လည်း
ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့တာ။
ရုပ်ရှင်ဘက်မှာကျတော့ လာ
ငှားတဲ့ကားကိုပဲ ကိုယ်က
ရိုက်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်
ဘက်မှာ သေသေချာချာ ဝတ္ထု
ကိုဝယ်ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်း
ကိုလည်းရွေးပြီး ဒါရိုက်တာ
တွေ၊ မင်းသားတွေနဲ့ တိုင်ပင်
ပြီးရိုက်ဖို့ရှိတယ်။ One Lady
Show ပြီးရင်စလုပ်ဖြစ်မယ်။
ကိုယ်တိုင်ထုတ်ပြီးရိုက်ဖို့
လည်း အစီအစဉ်ရှိတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံက အနု
ပညာရှင်တွေ အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်ရင် အားပေးမှုလျော့
သွားတယ်။ ဝိုင်းစုကိုကျ
တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီး

အားပေးနေကြတယ်
ထင်လဲ။
သီချင်းတွေကိုပဲ
ကြိုက်လို့လား။
အဓိကကတော့
ဝိုင်းစုက ကလေးရုပ်
ဖြစ်နေတာလည်း
ပါ၊ပါတယ်။
သူတို့တွေက ဝိုင်းစုကို
ရိုးရိုးပဲ အားပေးကြတာ။
တဏှာစိတ်နဲ့ချစ်ကြတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမလှလို့
ချစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။
ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်ကြ
တယ်လို့ထင်တယ်။ မိန်း
ကလေးတွေရော၊ ယောက်ျား
လေးတွေကပါ အဲဒီလိုချစ်
ကြတာပါ။ ဝိုင်းစုက ရုပ်ဆိုး
သွားပြီးတော့ အို သွားရင်
လည်း တဏှာစိတ်နဲ့ ဆိုရင်
ဆက်ပြီး ဘယ်အားပေးပါ
မလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း
ဆက်လက်အားပေးကြပြီး
ရုပ်တည်မှုရနေတယ်လို့ ထင်
ပါတယ်။ ဝိုင်းစုကလည်း
စေတနာထားပြီးလုပ်တယ်။
ဝိုင်းစုက အိမ်ထောင်ကျပြီး
ပေမဲ့ ဝိုင်းစုရဲ့ ကြိုးစားမှုက
ဘွယ်တော့မှ မလျော့ဘူး။
အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး
ပေးဆပ်တဲ့အတွက် စေတနာ
အကျိုး ပြန်ခံစားရတယ်လို့
ထင်ပါတယ်။

ဝိုင်းစုက ရှေ့မှာပြောခဲ့
တယ်။ သီချင်းတစ်ခွေ ထွက်
ချင်တယ်ဆိုတော့ အခု တစ်
ကိုယ်တော် သုံးခွေနဲ့ အတွဲ
ခွေတစ်ခွေ ထွက်တော့မယ်
ဆိုတော့ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အားရကျေနပ်မှု ရသွားပြီ
လား။

ဂီတဝိုင်းမှာ အားရ
ကျေနပ်မှု ရှိပါတယ်။ နောက်
ထပ်လည်းလုပ်ဖို့ ရှိပါသေး
တယ်။ နောက်အခွေအတွက်
တော့ တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်ခွဲ
လောက်အချိန်ယူပြီး ကြာမှ
ထွက်မယ်လို့ စီစဉ်ထား
တယ်။ ပုံစံပြောင်းမယ်ဆိုတာ
ကလည်း သီချင်းတွေရော၊
ဝိုင်းစုရဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထား
တွေကိုပါ ပြောင်းသွားဖို့
စီစဉ်ထားတယ်။ ဝိုင်းစုဝိုင်းမှာ
ပြောဖူးတာရှိတယ်။ သူတစ်

ယောက်မှာ၊ ဦးညီထွဋ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ကရိုက်တာနဲ့ သူ့သီချင်းတွေက ကွက်တိပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုယုဂ်က သူ့သီချင်းပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်။

ဝိုင်းစု ကိုယ်တိုင်ပဲ သီချင်းကို ဘယ်လိုရွေးပြီးတော့ ဘယ်လိုပြောင်းရမလဲ ကိုယ်တိုင်မသိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အချိန်ယူရမယ်လို့ ပြောတာပါ။

ဂီတဘက်မှာ အားရပြီဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ဘက်မှာ အားရဖို့ ဘယ်လိုပုံဖော်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ။

ရုပ်ရှင်ဘက်မှာတော့ ကိုယ်ရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်ရုပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထုတ်ရိုက်မှာ ရှိတယ်။ ကုမ္ပဏီက လာငှားတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ထဲမှာလည်း ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ဟာ ရွေးပြီး ရိုက်သွားမယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို တိုင်ပင်ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ကျန်မယ့်အရာ၊ ကိုယ့်ပရိသတ်တွေ အားပေးရကျိုးနပ်အောင် ထိထိရောက် လုပ်ပေးချင်လို့ပါ။

ရှေ့ပိုင်းတော့ ဝိုင်းစုက ဒီရုံ တွဲအခွေထွက်ပြီးရင် ကလေးယူတော့မယ်လို့ ပြောစူးတယ်နော်။ အခုတော့ သေချာသွားပြီလား။

ပရိသတ်တွေကလည်း ကလေးယူခိုင်းတာ ရှိတယ်။ ဝိုင်းစု စဉ်းစားထားတာကလည်း One Lady Show ပြီးရင် ကလေးယူမယ်ပေါ့။ အခုကျတော့လည်း လုပ်ချင်တာတွေများပြီး ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် တွိုင်တက်နေတယ်။ ကလေးယူဖို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်

လိုယူလိုက်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။ ကလေးယူဖို့အတွက် Plan က အစီအစဉ်တွေ များနေလို့ ဘယ်တော့ယူဖြစ်မလဲ မပြောနိုင်သေးဘူး။

ဝိုင်းစုကို ရုပ်ရှင်ဘက်မှာရော၊ ဂီတဘက်မှာပါ အားပေးခဲ့ကြတဲ့ အားပေးနေကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ဘာပြောချင်လဲ။

ဝိုင်းစုရဲ့အခွေတွေအားလုံးကို စဉ်ဆက်မပြတ် အားပေးခဲ့ကြတဲ့ပရိသတ်ကြီးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီပရိသတ်တွေကြောင့်လည်း ဝိုင်းစု ရပ်တည်နိုင်တာပါ။ နောက်ထပ် အားပေးလာမယ့် ပရိသတ်အတွက်လည်း ဝိုင်းစုက စဉ်ဆက်မပြတ် အနုပညာ စ,လုပ်ကတည်းက ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် စဉ်းစားပြီး လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အားပေးရုံအပြင် ဝေလည်း ဝေဖန်ပေးကြပါဦးလို့ နှုတ်ဆက် စကားပြောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

ဝိုင်းစုနိုင်သိန်းနဲ့ ရွှေအမြုတေမျက်နှာဖုံး ရိုက်ကူးနိုင်ဖို့ တကူးတက မိတ်ကပ် လာရောက် လိမ်းခြယ်ပေးတဲ့ လင်းလင်း (Make Up-Artist) နဲ့အဖွဲ့၊ ဝတ်စုံပုံပိုးပေးပါသော ဒီဇိုင်းနာ မေသဉ္ဇာသိမ့် (Theia Fashion)နဲ့ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ပုံ ကိုလင်း (Studio-K) နဲ့ ဝိုင်းစုနိုင်သိန်းတို့ကို အထူးကျေးဇူးတင်စကား ဆိုချင်ပါတယ်။

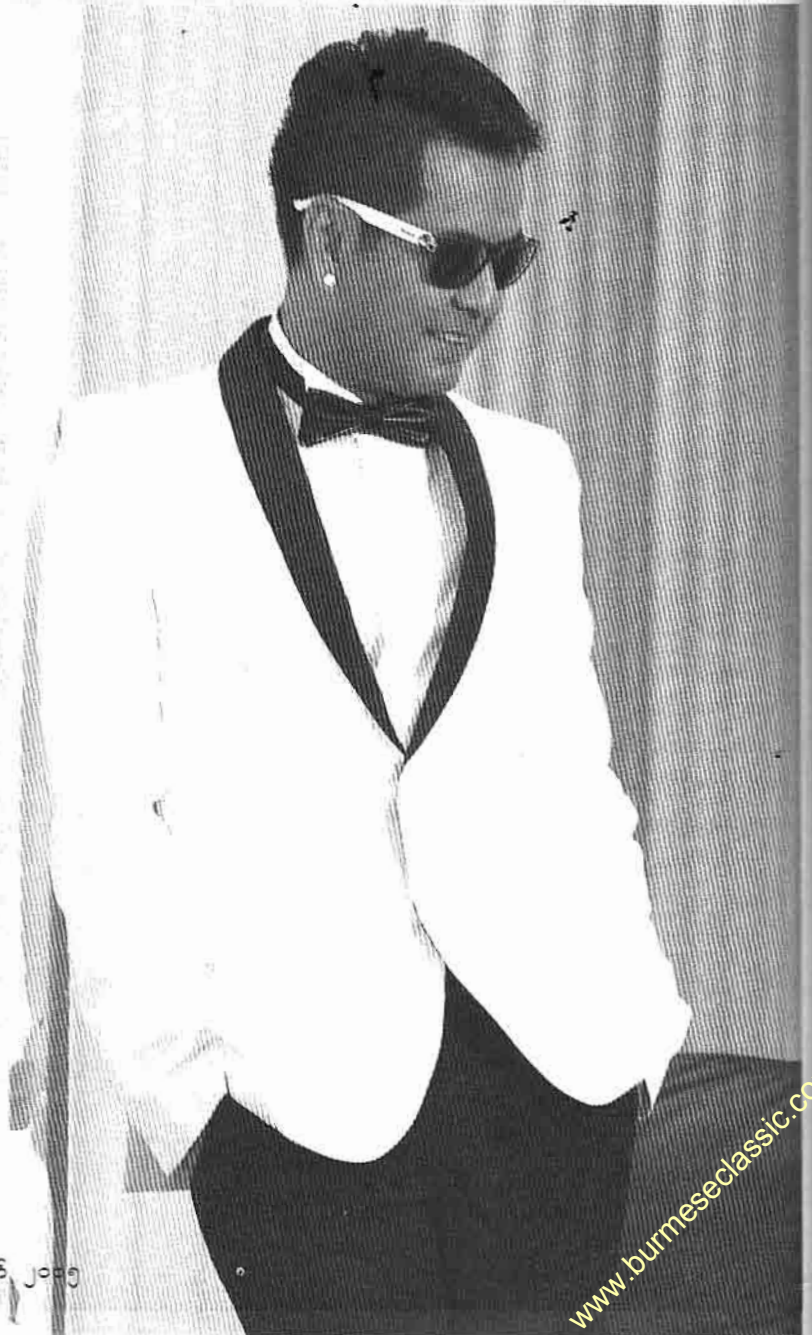
■ လင်းနိုင်ဦး

၂၀၁၅ ခုနှစ်
 ဇန်နဝါရီလ ၂၁၊ ၂၂၊
 ၂၃ ရက်နေ့များမှာ
 ကျင်းပပေးခဲ့တဲ့
 မြန်မာနိုင်ငံ
 ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး
 အမှုဆောင်သစ်
 ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေး
 ရွေးကောက်ပွဲကနေ
 အလွှာ ၁၀ လွှာမှ
 နှစ်ဦးစီကို ရုပ်ရှင်
 လောကသားများက
 ရွေးချယ်ပေးခဲ့ကြပြီး
 အဲဒီထဲကမှ ဥက္ကဋ္ဌ၊
 အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်
 ပြန်လည်ရွေးချယ်ခဲ့ရာမှ
 မူလ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့
 ဦးလူမင်းကပဲ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်
 ထပ်မံရွေးချယ်ခံရတဲ့အတွက်
 ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပခဲ့တဲ့
 အစီအစဉ်များ၊
 အမှုဆောင်သစ်များအနေနဲ့
 ရှေ့ဆက်သွားမယ့်
 လုပ်ငန်းစဉ်များကို
 မေးကြည့်
 ဖြစ်ပါတယ်။
 ကိုလူမင်းတို့
 ရွေးကောက်ပွဲကို
 ပုံမှန်ထက် ဘယ်လောက်
 နောက်ကျပြီးမှ
 ကျင်းပဖြစ်ခဲ့တာလဲ။
 ပုံမှန်လို့ပြောရမယ့်
 စကားကလည်း
 အငြင်းပွားဖွယ်တော့
 ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 အမှုဆောင်သက်တမ်းက
 နှစ်နှစ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့
 အခြေခံမူရှိသလို သုံးနှစ်၊
 လေးနှစ် အဲဒီလို
 ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးရဲ့
 ဖွဲ့စည်းပုံစည်းမျဉ်းက
 ကွဲပြားခြားနားတာလည်း
 ရှိနေပါတယ်။

မူအဟောင်းတွေနဲ့ ဆက်လက်ချီတက်မှာမဟုတ်ဘူး လင်းနိုင်ဦး

ONE MINUTE INTERVIEW ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ကျွန်တော်တို့နဲ့ အနီး
စပ်ဆုံးသက်တမ်းက နှစ်နှစ်
တွေလုပ်ခဲ့ကြတော့ နှစ်နှစ်
ပြည့်ရင် ပြန်လည်ရွေး
ကောက်မယ်လို့ စီစဉ်ပြီး
တော့ ၂၀၁၄ မှာ ရွေး
ကောက်မယ်လို့ ညှိနှိုင်းခဲ့
တယ်။ ဒါကြောင့် ၂၀၁၄
ဇန်နဝါရီလကတည်းက ရွေး
ကောက်ပွဲကော်မရှင်ကို ဖွဲ့
စည်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း
လက်တွေ့လုပ်တဲ့အခါမှာ
အဖွဲ့ဝင်အင်အားစာရင်းတွေ
ယူတာတွေ၊ အဆိုပြုတာတွေ
ကို တင်သွင်းဖို့ လုပ်ဆောင်တာ
တွေနဲ့ အချိန်နည်းနည်း ကြာ
သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက ပထမ
ဦးဆုံး ဦးဆောင်ကျင်းပခွင့်
ရမယ့် အကယ်ဒမီပေးပွဲ
ဆောင်ရွက်မှုတွေက နေ့တိုင်း
ဝင်လာတဲ့ အခါ ကျတော့
နာယကကြီးများအပါအဝင်
အားလုံးဆုံးဖြတ်လိုက်တာက
အကယ်ဒမီပွဲပြီးမှ ကပ်ပြီး
အမှုဆောင်သစ်ကို ချက်ချင်း
ရွေးချယ်လိုက်မယ်ဆိုရင်
အမှုဆောင်သစ် အဖွဲ့ဟာ
အခြေမကျသေးဘဲနဲ့ အကယ်
ဒမီပွဲကြီးကို ဦးဆောင်ကျင်းပ
ရင် အားနည်းချက်တွေ
အများကြီးဖြစ်လာနိုင်တယ်
လို့ သုံးသပ်ပြီးတော့ အကယ်
ဒမီပွဲပြီးမှ ကျင်းပမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒါ
ကြောင့် အခု အကယ်ဒမီပွဲ
ပြီးမှ ရွေးကောက်ပွဲကို လုပ်
ဖြစ်တဲ့သဘောပေါ့။

ရွေးကောက်ပွဲမှာ ရွေး
ချယ်ခံရတဲ့ အလွှာ ၁၀ လွှာ
ထဲနေပြီးတော့ ၉၇၅
အတွင်းရေးမှူး စသည်တို့ကို

ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရွေးချယ်ခဲ့
ကြတာလဲ။

ရွေးကောက်ပွဲကော်
မရှင်ကတော့ အချိန်နဲ့ တစ်
ပြေးညီ လုပ်စရာရှိတာကို
လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အများ
ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြတာက
တော့ ဒီရွေးကောက်ပွဲဟာ
ရွေးချယ်ခံရတဲ့သူ နည်း
တယ်။ တက်ရောက်အားပေး
တဲ့သူ နည်းတယ်။ အထူး
သဖြင့် ဗီဒီယိုအလွှာပေါ့။
ရွေးချယ်ခံရတဲ့သူနည်းသလို၊
တက်ရောက်ခဲ့သူလည်း နည်း
တယ်။ ကျွန်တော် သိစေချင်
တာက ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ ဆန္ဒ
ခံယူပွဲဆိုတာ ကွဲပြားခြားနား
တယ်။ ရွေးကောက်ပွဲက
အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ ဆောင်
ရွက်ရတယ်။ မဲပေးခွင့်ရှိတဲ့
သူစာရင်းကိုလည်း လပေါင်း
များစွာ ကြိုတင် ကြေညာခဲ့
တယ်။ ရွေးချယ်ခံခွင့်ရှိသူ
စာရင်းကိုလည်း အများကြီး
ကြိုတင်ကြေညာ
ခဲ့တယ်။ ရွေး
ချယ်ခံခွင့်
ရှိသူထဲမှာ
သတ်
မှတ်
တဲ့

ရက်အတွင်း ကန့်ကွက်လို့ရ
တယ်။ မဲပေးသူစာရင်းမှာ
မပါသေးရင်လည်း ထပ်တိုး
လို့ရတယ်။ အဲဒီလိုအခွင့်
အရေးတွေကို ပေးပြီးမှ လုပ်
ခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် ရွေး
ကောက်ပွဲကော်မရှင်ကတော့
အဲဒီရလဒ်ကို အတည်ပြုရမှာ
ပဲ။ ဒါကြောင့် ရွေးကောက်ပွဲ
ပြီးလို့ နောက်တစ်ရက်မှာ
အမှုဆောင်သစ်ကို
ဆက်လက်ရွေး
ချယ်ခဲ့တယ်။
ကိုလူမင်း
ကနောက်
ထပ်သက်
တမ်းတစ်ခု
မှာ ၉၇၅
အဖြစ်
ထပ်မံ
အရွေးချယ်
ခံခဲ့ရပြီး
ဖြစ်လို့

ရွေးဆက် ဘယ်လိုအစီအစဉ်
သစ်တွေနဲ့ လုပ်ဆောင်သွားဖို့
စီစဉ်ထားပြီလဲ။

အမှုဆောင်သစ် ဖွဲ့စည်း
ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့
ရဲ့ အနာဂတ် တချို့ကို ချပြခဲ့
ပါတယ်။ အမှုဆောင်အသစ်
မှာ လူဟောင်းတွေ အများစု
ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ
လောကသားတွေရဲ့ ယုံကြည်မှု
နည်းပါးနေတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ကလူ

ဟောင်းတွေနဲ့၊ မူဟောင်းတွေနဲ့၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအဟောင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆက်လက်ချီတက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုမှဖွဲ့တဲ့ ဘရင်းနယူး ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးလို စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူပြီးတော့ ဆောင်ရွက်သွားရ

မယ်။ အရင်သက်တမ်းက အားနည်းချက်တွေ အကုန်လုံးကို သိပြီးသားဖြစ်လို့ အဲဒါတွေအကုန်လုံးကို ပြင်ရမယ်။ ကျွန်တော် ရှည်ရွယ်ထားတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကြီးရဲ့ Management တွေကို

ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းပါမယ်။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို စနစ်တကျ ခွဲဝေပါမယ်။ ပြီးရင် အနာဂတ်လုပ်ဆောင်ရမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သေသေချာချာ ချပြပြီးတော့ အကောင်အထည်ဖော်ပါမယ်။

အမှုဆောင်အသစ်က ဘယ်ဟာကို စပြီး အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်သွားမှာလဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းတွေက အစ ဖွဲ့စည်းပုံကို ကျွန်တော် အရင်ဆုံးပြင်ပါမယ်။ ပြီးတော့ သုံးနှစ်တာ ဖြတ်သန်းရမယ့်လမ်းကြောင်းမှာ ဘယ်လိုဆက်သွားမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ရေးဆွဲပြီးတော့ အဲဒီအတိုင်း ဆက်လက် ချီတက်ပါမယ်။ ပြီးတော့ လောလောဆယ် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမှာက ရွေးကောက်ပွဲမှာ ရွေးချယ်ခံသူ နည်းသလို၊ မဲပေးမယ့်သူလည်း အင်မတန်နည်းခဲ့တဲ့ ဗီဒီယို အလွှာကိစ္စကို ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပါမယ်။

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက အကောင်အထည်ဖော်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ဥပဒေ ထွက်ပေါ်လာရေး အခြေအနေက ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ။

ကျွန်တော်တို့ လောကသားတွေ ကိုယ်တိုင် ဥပဒေ ပညာရှင်များနဲ့ ရေးဆွဲနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ဥပဒေက အချောသပ် ပြီးသွားပါ

ပြီ။ ဒါကြောင့် အမှုဆောင်သစ်အနေနဲ့ ဒီဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လောကသားတွေကို အမြန်ဆုံး ချပြဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ အရေးနဲ့ နိုင်ငံတကာဥပဒေ ပညာရှင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲထားတဲ့ဥပဒေအပေါ်မှာ သုံးသပ်လေ့လာမှုတွေ၊ အကြံပြု ဆွေးနွေးမှုတွေ၊ Work Shop တွေ လုပ်သွားရမှာပါ။ ကိုလူမင်းလက်ထက်မှာ တော်တော်များများတို့ ရှေ့ပိုင်းက မကြေညာဘဲနဲ့ ချချပြတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ အပေါ် ဘာများ ပြောချင်ပါသလဲ။

ဘယ် အရာကို မဆို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်ထားတာ မရှိပါဘူး။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်တို့ EC အစည်းအဝေးက တစ်လမှာတစ်ကြိမ် ကျင်းပရပါတယ်။ အဲဒီအစည်းဝေးတွေမှာ ပြီးခဲ့တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူပြည့်တက်ခဲ့တာ တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အမှုဆောင်တွေကလည်း မလာ နှစ်ရက်၊ လာတစ်ရက်ပါ။ မကဘူး။ တာဝန်သီးခြားခွဲဝေမှု မရှိတဲ့အခါ ကျတော့ တာဝန်မသိသလိုနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေရှိတဲ့အခါ ကျတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးကြတဲ့သူတွေ များတယ်။ လာလည်း မလာ။ မသိလည်းမသိဘူးဆိုတဲ့ အသံတွေထွက်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတဲ့အသံတွေအပြင်ကထွက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရုံးထဲက ငါ့လို ပြန်ထွက်တာပါ။ အဲဒါလို သဘောထားလေးတွေ ရှိပါ

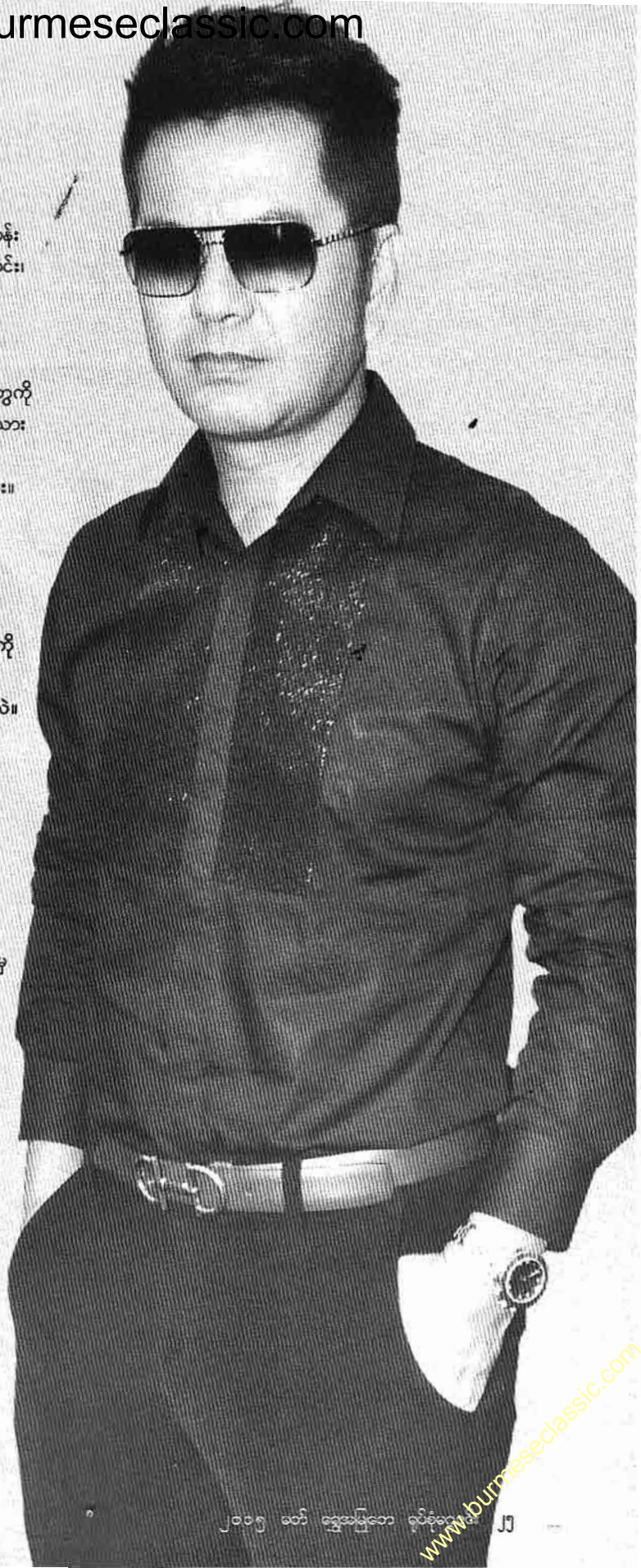
တယ်။ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှာ
နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွေရှိတယ်။
ရှိတဲ့ အမှုဆောင်တွေနဲ့ ဒါလုပ်
ကြမယ်။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်မယ်
ဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးထား
ကြတာတွေ ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော် ဘယ်ဟာကိုမှ ငါ
တကော၊ ကောပြီး ကျွန်တော်
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေ
မရှိပါဘူး။

ကိုလူမင်းကပဲ ဥက္ကဋ္ဌ
ထပ်ဖြစ်လာပြီး ပြီးခဲ့တဲ့
အကယ်ဒမီက ကြုံတွေ့ခဲ့တာ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆု ၆ ဆုပ်
ချီးမြှင့်နိုင်ခဲ့တာကို လာမယ့်
နှစ်မှာ ဘယ်လိုဆက်လုပ်
မလဲ။

အခုလတ်တလောမှာ
အကယ်ဒမီဂယက်က မပြီး
နိုင်သေးဘူး။ တစ်နှစ်ထက်
တစ်နှစ်တော့ အတွေ့အကြုံ
တွေ ပိုရလာပါတယ်။ ပြီးခဲ့
တဲ့ပွဲက အားလုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့
အတိုင်း အခမ်းအနား အစီ
အစဉ်တင်ဆက်မှုနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး တော်တော်များများ
အားရကျေနပ်မှု ရှိခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဆုရွေးချယ်ရေးနဲ့
ဆက်သက်ပြီး လောကသား
တွေကြားထဲမှာကိုက အငြင်း
ပွားမှုတွေ၊ သံသယဖြစ်ဖွယ်
ဆွဲခွန်းတွေနဲ့ ဂယက်တွေ
ပဲ ခဲ့တယ်။ ဆိုတော့ လာ
မယ့်နှစ် အကယ်ဒမီကိုလည်း
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကပဲ ဦးစီး
ပြီး ကျင်းပမှာပါပဲ။
ကျွန်တော် ကြုံပြီး မစဉ်းစား
ဘဲသေးဘဲ အတွေးထဲ ကြုံ
ဆင်နေတာကတော့ လာမယ့်
နှစ်ဟာ ဒီနှစ်ထက် ပိုပြီး
လုပ်ရ ခက်မယ်။ ကျွန်တော်
တို့ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကြီး
ကိုကြည့်၊ လုပ်ချင်တဲ့သူ

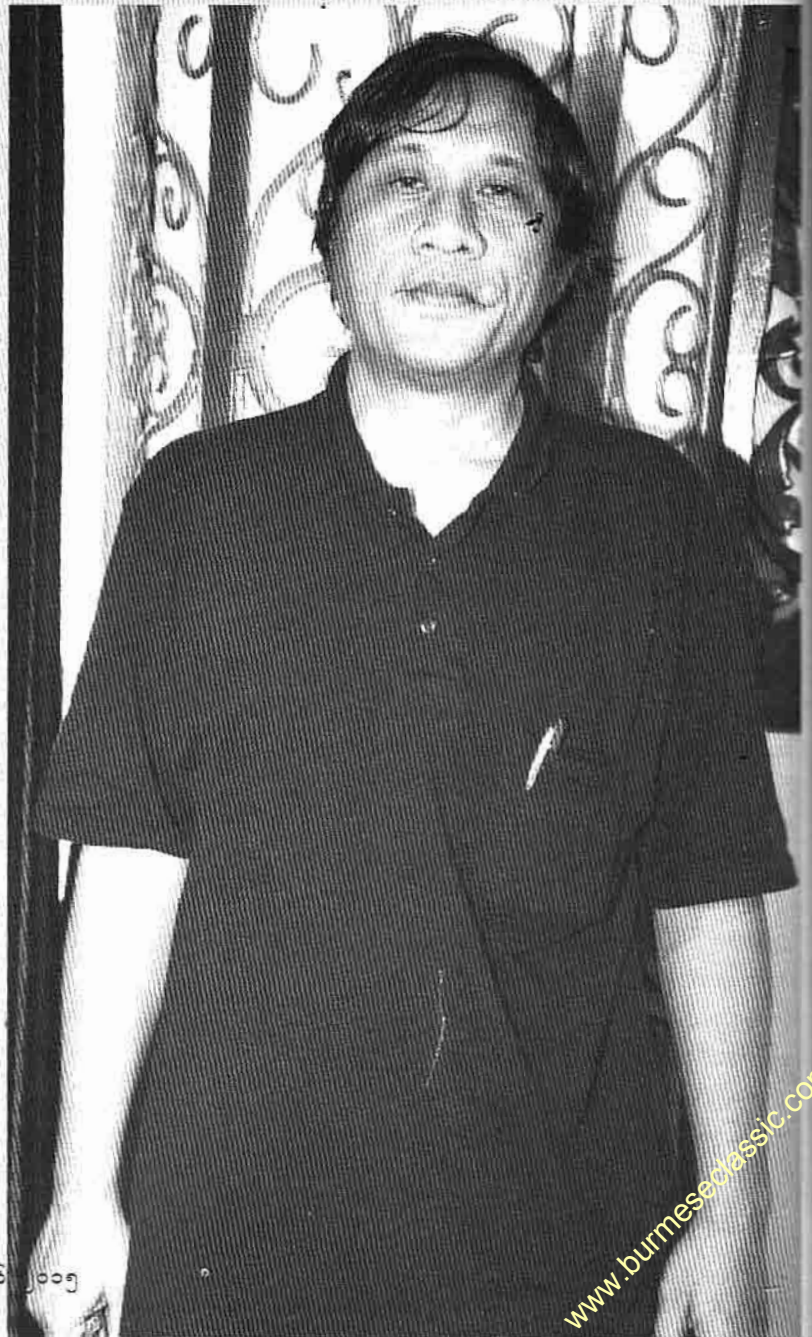
မရှိတော့ဘူး။
အရမ်းနည်းတယ်။
ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို
ကိုယ်ဟာကိုယ်
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း
လုပ်တာက အကောင်း၊
အများအတွက်ဆိုပြီး
လုပ်တာကျမှ
ပြောဆို
ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုတွေကို
တော်ရုံ ပုထုဇဉ်လူသား
တစ်ယောက်အနေနဲ့
လက်ခံလို့ မရပါဘူး။
၆ ဆုတည်း
ပေးခဲ့တော့
လာမယ့်နှစ်အတွက်
၁၁ ဆု
တောင်းဆိုထားတာကို
ဘယ်လို အကောင်
အထည်ဖော်သွားမလဲ။
ဒါကတော့ ၂ မျိုး
ရှိတာပေါ့နော်။
မဖြစ်မနေ ဆု
အကုန်ပေးရမယ်
ဆိုတာမျိုးကို
သဘောကျတဲ့သူ
ရှိသလို၊
ထိုက်ထိုက်တန်တန်မှ
ပေးသင့်တယ်လို့
အတွေးအခေါ်
ရှိတဲ့သူတွေလည်း
ရှိတယ်။ ဒီလို
အယူအဆတွေ
ကြားမှာ
ထပ်မံဆွေးနွေးပြီး
အတည်ပြုချက်တွေ
ထပ်လုပ်ရဦးမှာပါ
လို့ ဥက္ကဋ္ဌသစ်
ဦးလူမင်းက
ပြောကြား
ခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ကုသိသုများက
တစ်နှစ်တာအတွက် ချီးမြှင့်ပေးမယ့်
မြန်မာ့ဂီတဆုပေးပွဲ
လင်းနိုင်ဦး

ONE MINUTE INTERVIEW ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

တေးရေး
ရွှေကျော်ကျော် ဦးဆောင်ပြီး
ကျင်းပပေးနေတဲ့
မြန်မာ့ဂီတဆုပေးပွဲ
အစီအစဉ်မှ
မိုးရာသီဂီတဆုကို
အောက်တိုဘာလ
၁၈ ရက် နေ့ညက
Myanmar Event Park မှာ
ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
နောက်ထပ် ချီးမြှင့်မယ့်
ဆောင်းရာသီနဲ့ နွေရာသီဆု
များကို တစ်နှစ်တာဆုနဲ့
ပေါင်းပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၀ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပ
ပေးသွားမယ်လို့
သိရှိရတဲ့အတွက်
မြန်မာ့ဂီတဆုပေးပွဲနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဦးဆောင်သူ
တေးရေး ရွှေကျော်ကျော်ကို
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကိုရွှေကျော်ကျော်
ဦးဆောင်ကျင်းပနေတဲ့
မြန်မာ့ဂီတဆုပေးပွဲကို
ဘယ်လို ဆက်ကျင်းပ
သွားဖို့ စီစဉ်ထားလဲ။
Myanmar Music
Awards တစ်နှစ်တာ
မြန်မာ့ဂီတထူးချွန်ဆုပေးပွဲကို
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀ ရက်နေ့
ညနေ ၅ နာရီအချိန်
MEP မှာ ကျင်းပမှာပါ။
အဲဒီမှာဆောင်းရာသီ၊
ရာသီဆုတွေရော၊
၂၀၁၄ နွေရာသီဆုရော
ရလဒ်အမှတ်တွေ
ပေါင်းပြီးတော့
ရာသီဆုတွေအပြင်
တစ်နှစ်တာဆုကိုပါ
ချီးမြှင့်ပေးသွားမယ်။
တစ်နှစ်တာ ချီးမြှင့်တဲ့ဆုက
အဓိကပါ။
နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း

တစ်ရာသီချင်းစီ ကျင်းပဖို့ ရည်ရွယ်ထားပေမဲ့ ဆောင်းနဲ့ နွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်း လိုက်ရတာလဲ။

ပေါင်းလို့ က်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီနှစ် ကျင်းပတာ ပထမဦးဆုံးနှစ် ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ တကယ်လို့ ဆုပေးပွဲက စိပ် နေတယ်ဆိုရင် အနုပညာရှင် တွေ မအားရတဲ့ကြားက ပိုပြီး ပင်ပန်းရပါတယ်။ ဒီဆုပေးပွဲ တွေ တက်ရင်းတက်ရင်းက သူတို့မှာ ပင့်ပန်းစရာတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပေါင်းသင့် ပေါင်းထို က်တာတွေကို ပေါင်းမယ်။ ခွဲသင့်တာကို ခွဲ မယ်။ ရာသီဆုအတွက်က ထပ်မံ ဆန်ခါတင် အနှစ်ချုပ် ပြီး တစ်နှစ်တာအကောင်းဆုံး အရာတွေကိုလည်း ပေးအပ် သွားမယ်ဆိုပြီးတော့ အခုလို စီစဉ်လိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအတွက် ဘာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီလဲ။ ဘယ် လောက်ပြီးမြောက်နေပြီလဲ။

အဲဒီအတွက် အဓိကက တော့ စာစစ်တာတွေ အဓိက ထုပ်ရတာပေါ့။ ထွက်ရှိထား တဲ့အခွေတွေကို ဂီတအနု ပညာရှင်ပေါင်းများစွာက စိစစ်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ မြန်မာသံဂီတတွေကို ခါ ဆုပေးမယ့်အစီအစဉ် ပါ ထားတဲ့ အတွက် ကြောင့် မြန်မာသံဘက်က လူကြီး သူမတွေ ဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိစစ်ပေးထား ကြပါတယ်။ နွေတုန်းက ဆောင်းတုန်းကရလဒ် ဆွေကိုရဖို့ ခေတ်ပေါ်ဂီတ ဆွေရှင်တွေကလည်း စိစစ် ဆင်ကြတယ်။ တစ်နှစ်တာ

ဂီတဆုပေးပွဲလည်း ပါလာမှာ ဖြစ်လို့ အရေးကြီးသလို မျှော် ဖြေတင်ဆက်မှုအပိုင်း၊ ပြီး တော့ ဆုအရပ်တွေကိုပါ ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ နောက် ထပ်ပါလာတာက စာနယ် စင်းပညာရှင်တွေကပေးမယ့် ဆုကိုလည်း စာနယ်စင်း ပညာရှင်များကို ချဉ်းကပ် ထားတယ်။ စာနယ်စင်းပညာ ရှင်က ပေးတဲ့ဆုကိုတော့ အဖွဲ့အလိုက် အဖြေထုတ်ပြီး ပေးတဲ့စနစ်အစား ကျွန်တော် ကပြောင်းပြီး သူတို့ပေးမယ့် ဆုက ကိုယ့်တစ်သက်တာမှာ ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လာတဲ့ တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ထင် ထင် အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ချင်တဲ့သူဟာ စာနယ် စင်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တူနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဆုပေးပွဲတွေမှာ တစ်နှစ်ကို ဂျာနယ်လစ်ဆရာတွေ တစ် ယောက်၊ နောက်တစ်ခါ စာ ရေးဆရာတစ်ယောက် သူတို့ က ရွေးချယ်ပေးတာကို ကျွန်တော် လိုချင်ပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာတော့ စာနယ်စင်းနဲ့ သတင်းက ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း က သူ့ရဲ့ တစ်သက်တာမှာ ရိုက်ခတ်လာတဲ့ ဆုလေးတစ် ဆု သီချင်းကိုဖြစ်စေ၊ လူကို ဖြစ်စေပေးပါလို့ ဆရာ ကို ယန်ကြားထားတာ ရှိတယ်။ ဒါက သူ နှစ်သက်ရာသီချင်းနဲ့ သူ နှစ်သက်သူကို ပေးနိုင်ပါတယ်။ တီးသူကိုပေး ပေး၊ ဆိုသူကို ပေးပေး

ဆရာအကြိုက်ပါပဲ။ ဒါက စာပေဘက်ကရှုထောင့်ကို အမြတ်တနိုးနဲ့ ထည့်သွင်းတာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရှုထောင့်က လည်း အရေးကြီးလို့ပါ။ ဆု ရွေးချယ်ပေးမယ့်သူကလည်း စာပေလောကနဲ့ စာနယ်စင်း ကို သူနည်းသူဟန်နဲ့ ကိုယ် စားပြုနိုင်သူလည်းဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေဘက်ကတော့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးနှစ်အနေ နဲ့ စာရေးဆရာ ဒေါက်တာ နိုင်ဇော်ကို ယန်ကြားထားပါ တယ်။ သူ့ဘက်က ဘယ်သူကိုရွေးချယ် မလဲဆိုတာ ပေါ် ထွန်းလာပါပြီ။ ပွဲကျမှကြေညာ ပြီး ဆုပေး သွားမှာပါ။ မြန်မာ့ဂီတ ဆုပေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စား နေတဲ့ ပရိသတ်ကို

ဘာများပြောချင်လဲ။

ကျွန်တော် ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပွဲမှာ မြန်မာသံတွေဘက်က တစ် သက်တာဆုတစ်ဆု၊ ခေတ် ပေါ်ဘက်က တစ်သက်တာ ဆုတစ်ဆု အဲဒီဆုတွေလည်း ထည့်သွင်းပေးသွားဖို့ စီစဉ် ထားတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ များစွာနဲ့ ကျင်းပပေးမှာဖြစ်လို့ စောင့်မျှော်အားပေးကြပါလို့ ပြောကြားချင်ပါတယ် - လို့ ရွှေ့ရော်ရော်က မြန်မာ့ဂီတ ဆုပေးပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြော ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ကိုယ်ပိုင်
 ဇာတ်လမ်းတွေ
 ဖန်တီးပြီး ဟာသ
 ဇာတ်ကားတွေ
 အရိုက်များတဲ့ ဒါရိုက်တာ
 ပြည်ဟိန်းသီဟက
 ၂၀၁၅ မှာ ရုပ်ရှင်
 ဇာတ်ကားကြီး
 ရိုက်ဖို့ရှိတဲ့အတွက်
 ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေ
 ရိုက်ကူးသွားမလဲဆိုတာ
 ၇ ရက်အတွင်း
 ရည်းစားရနည်း
 ရိုက်ကွင်းမှာ
 တွေ့ဆုံခိုက်မေး
 မြန်းခဲ့ပါတယ်။
 ၂၀၁၅ မှာ
 ရိုက်ကူးမယ့်
 ရုပ်ရှင်ကားတွေ
 အကြောင်း
 ပြောပေးပါဦး။
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်
 မတ်လ ၅ ရက်နေ့မှာ
 အောင်တိုင်းကျော်
 ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
 အတွက် သရုပ်ဆောင်
 လူမင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီး
 ရိုက်ကူးဖို့ ရှိမယ်။
 နောက်တစ်ကားက
 မာန်ထက်ချီရုပ်ရှင်
 ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
 သရုပ်ဆောင် ဟိန်းဝေယံနဲ့
 သင်္ကြန်အပြီး
 နှစ်ဆန်း ၂ ရက်နေ့မှာ
 ရိုက်ကူးဖို့
 စီစဉ်ထားတယ်။
 အဲဒီနှစ်ကားအပြင်
 ကျွန်တော့်ကို
 ရိုက်ကူးပေးဖို့
 ကမ်းလှမ်းထားတာက
 ၇ ကားလောက်
 ရှိပါတယ်။
 ဩဂုတ်လမှာလည်း

၂၀၁၅ မှာ
 ရုပ်ရှင် ၃ ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့
ဒါရိုက်တာ ပြည်ဟိန်းသီဟ
 ထူးခြားသစ်

ONE MINUTE INTERVIEW ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

လပ်ကီးဘော့စ်
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
အတွက် သရုပ်ဆောင်
မြင့်မြတ်နဲ့ စစ်ကား
ဟာသဒရာမာပုံစံလေး
ရိုက်ဖို့ ရှိတယ်။
မတ်၊ ဧပြီလတွေမှာ
ရိုက်မယ့်ရုပ်ရှင်ကား
၂ ကားက ရိုက်ကူးဖို့
သေချာနေပြီ။
ရိုက်ကူးဖို့
သေချာနေတဲ့
နှစ်ကားက
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေ
ဖြစ်မလဲ။
ကိုလူမဝနဲ့ရိုက်မယ့်
ကားက အိမ်ထောင်ရေး
ဟာသပုံစံ။
မနှစ်သက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ပေါင်းရတဲ့အတွက်
နောက်ကွယ်မှာ
ဖောက်ပြန်တာလေးတွေကို
ဟာသပုံစံလေး
ရိုက်ကူးသွားမယ်။
မယားကြီးနေရာမှာ
မင်းသမီးမသုံးဘဲ
တက္ကသိုလ် ဂွမ်းပုံကို
အသုံးပြုထားတယ်။
ဇာတ်ကတော့
မင်းသားအားပြုထားတဲ့
ဇာတ်လမ်းပါ။
ဟိန်းဝေယံနဲ့
ရိုက်မယ့်ဇာတ်ကားက
ယောကျ်ားကောင်း
မောင်းမတစ်ထောင်လို့
နာမည်ပေးထားတယ်။
မင်းသမီး
ရွှေမုံရတီပါမယ်။
နောက်ပြီး ဟာသ
လူရွှင်တော်
အယောက် ၃၀ လောက်
အသုံးပြု ရိုက်ကူး

သွားမယ်။ ဇာတ်လမ်းက
ပျောက်နေတဲ့ အမျိုးတွေကို
ပြန်ရှာရတာ။ အမျိုးတွေက
လည်း မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့
အပြားမှာရှိတာဆိုတော့ ရိုက်
ကွင်းနေရာကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုး
တည်မလဲဆိုတာ မာနီထက်ချီ
ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ အသေးစိတ်
တိုင်ပင်နေပါတယ်။
ဟုတ်ကဲ့။ နောက်ထပ်
ကမ်းလှမ်းထားတာတွေက
ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းပဲ ရိုက်
မှာလား။
ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ ကိုယ်
ပိုင်ဇာတ်လမ်းတွေပဲ ရိုက်မှာ
ပါ။ ဇာတ်ညွှန်းပိုင်းကိုတော့
ရေးဖြစ် နေကျဖြစ် တဲ့
ကိုစွမ်းပိုင်နဲ့ ပေါင်းရေးမယ်။
ဩဂုတ်လမှာ ရိုက်ဖို့
စီစဉ်ထားတဲ့ စစ်ကားက
ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်
နေပြီလဲ။
ဇာတ်လမ်းအခြေခံက
ရထားပြီ။ တကယ့် သဘာဝ

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ
တွေကို စစ်တပ်မှာရိုက်ကူးဖို့
ရယ်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ
ပါမယ့် လက်နက်ကြီးတွေ
အတွက် ကူညီပေးဖို့ရယ် စုံ
စမ်းနေပါတယ်။ စစ်ကားဆို
ပေမဲ့ ပေါ်လစီကားတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေ့ပိုင်းဟာသ
လေးတွေနဲ့နောက်ပိုင်း ဒရာမာ
ပုံစံမျိုးသွားမှာပါ။
ရိုက်ကူးမယ့် ဟာသ
ကားတွေအတွက် ပရိသတ်
အားပေးမှု ဘယ်လောက်ထိ
မျှော်မှန်းထားလဲ။

ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူး
ပြီး တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာမှ
ရုံတင်ရမှာဆိုတော့ အဲဒီအချိန်
ပရိသတ်အားပေးမှုပုံစံအပေါ်
မူတည်ပါတယ်။ ခုနေဟာသ
ကားက ပရိသတ်အကြိုက်
ဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒီအချိန် သရဲ
ကား၊ ဒရာမာကားလည်းဖြစ်
သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ကတော့ ရိုက်သမျှကားတွေ
အားလုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားသွားမှာပါ။
ထူးခြားသစ်

မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားများနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ရုပ်ရှင်သမားတွေဟာ
ငါးပွက်ရာ
ငါးစာချတယ်လို့
မြင်တတ်ကြတာ
များပါတယ်။

ဟာသကားတွေ
အောင်မြင်ပြီးဆိုရင်
အားလုံးက
ဟာသကားတွေ
လိုက်ရိုက်ကြတယ်။
ဒရာမာ ဆိုလည်း ဒရာမာ။
ဝိညာဉ်ကားဆိုရင်လည်း
ဝိညာဉ်ကားပေါ့။

အဲဒီလိုငါးပွက်ရာ
ငါးစာချတဲ့

ထုတ်လုပ်သူများထဲမှာ
လူစွမ်းကောင်းရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးကတော့
နာမည်နဲ့လိုက်အောင်
သူများ မရိုက်တဲ့
ဇာတ်မျိုးတွေကို
ရိုက်ကူးလေ့ရှိပါတယ်။

မကြာခင်မှာ
ရုံတင်ပြသတော့မယ့်
လူကြီးမင်းခင်ဗျား...
ရုပ်ရှင်ကားဆိုရင်လည်း

ထုတ်လုပ်သူ
အတော်များများ
ထုတ်ရုံမှာမဟုတ်တဲ့
ဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို
ရိုက်ကူးထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။

လွင်မင်းအံ့ရဲ့
ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို
ထွဲမတ်ဒါရိုက်တာများ

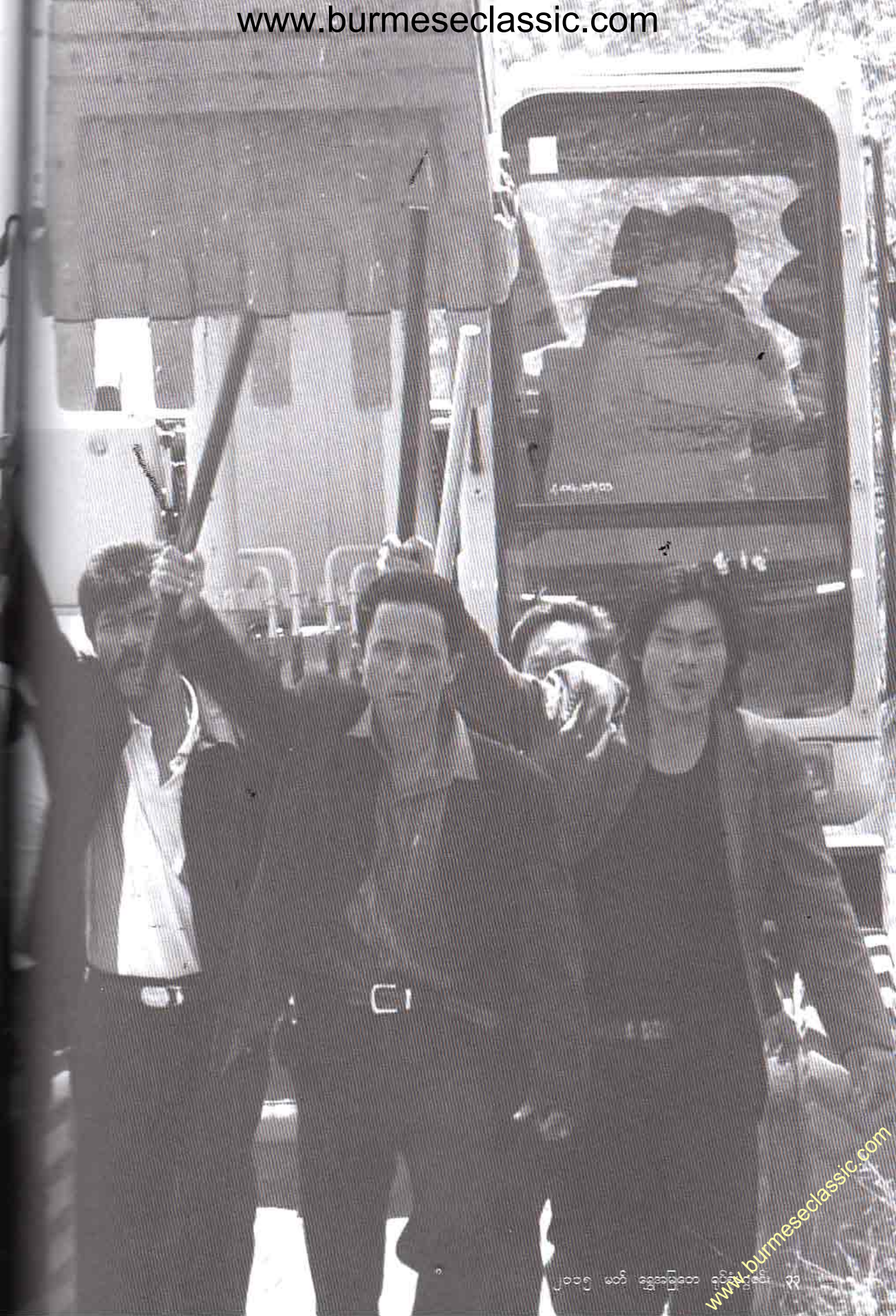
လူကြီးမင်းခင်ဗျား...

မိုးကျော်ထွန်း

ဖြစ်တဲ့ မောင်သီလ၊ ဩရှသ
တို့ပိုးမွန့် အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်
တာ ညီညီထွန်းလွင်က ရိုက်
ကူးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားမှာ နှင်စေ
ရင် ဇာတ်ကားနဲ့အတူတူ
အကယ်ဒမီရခဲ့ကြတဲ့ ပြေတီ
ဦးနဲ့ ဝတ်မုံရွှေရည်၊ ချမ်းမီမီ
ကို၊ ညီထွင်ခေါင်တို့က လူ
ကြီးဇာတ်ပို့များဖြစ်တဲ့ အောင်
လွင်၊ ဇင်ဝိုင်း၊ ဇော်ဦး၊
မောင်မောင်မြင့်၊ ဇော်ဝင်းနိုင်၊
တိမ်ညွန့်၊ ဦးဝင်းမြိုင်၊ ဘိုဘို၊
နန္ဒကျော်စွာ၊ ဆင်မ၊ ရဲမွန်၊
အေးသီတာ၊ ဒေါ်ခင်လေး

ဆွေ၊ ဒေါ်အေးမြင့်၊ ဒေါ်စန်း
စန်းဝင်း၊ ဆုထက်ကုဋေ၊ နော
နော၊ သျှင်ဒီစော၊ အင်ကြင်း
အစရှိတဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံများ
စွာ ပါရှိပါတယ်။

ပြေတီဦးက ပုဂ္ဂလိက
ဘိုးဘွားရိပ်သာတစ်ခုဖြစ်တဲ့
မေတ္တာမွန် ဘိုးဘွားရိပ်သာမှ
ဘိုးဘွားများရဲ့ ပြုစုစောင့်
ရှောက်မှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့
လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ပါတယ်။ သူ အနှယ်
ရောက်လာချိန်မှာ သူ့တို့ စောင့်

ရွက်ခဲ့တဲ့ ဘိုးဘွားများကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် စောင့်ရှောက်ရင်း မေတ္တာမွန် ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်။

ခေတ်ကာလအလျောက် ခြေရာများ ရှားပါးလာချိန်မှာ ခရီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဇင်ဦးက သူ့ဖခင်လှူဒါန်းသွားတဲ့ မေတ္တာမွန် ဘိုးဘွားရိပ်သာနေရာကို လိုချင်တပ်မက်စိတ် ခိုလာတယ်။ ဒါကြောင့် အနီးရောက် ပေါက်ရောက် သူတစ်ဦးနဲ့ပေါင်းပြီး မေတ္တာ

မွန် ဘိုးဘွားရိပ်သာနေရာကို သိမ်းယူဖို့ ကြံစည်ပါတယ်။

ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ ရှိတဲ့ အဘိုးအဘွားများက သူတို့ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပြေတီဦးကို ကြင်ဖက်သက်နဲ့ ရှိစေချင်တယ်။ ပြေတီဦးကလည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာ ကိစ္စများသာ ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့အတွက် ချစ်သူရှာဖွေ အာရုံမရှိ။ ဒါကြောင့် ချစ်သူကို ဘိုးဘွားများက ရှာကြပါတော့တယ်။

သီရိ(ဝတ်မှုရွှေရည်) ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ခရီးနဲ့ ဇင်

ဝိုင်းရဲ့သမီးဖြစ်ပေမဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ဝင်ထွက်သွားလာရင်း လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဖခင်က မေတ္တာမွန် ဘိုးဘွားရိပ်သာကို သိမ်းယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ သီရိက ဘိုးဘွားရိပ်သာဘက်က ရပ်တည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အပြင်မှာ လက်တွေ့ကြုံနေရတဲ့ မြေသိမ်းပြဿနာများကို အခြေခံပြီး တည်ထားတဲ့ဇာတ်အိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာများမှာ ကြုံလေ့ကြုံထရှိတဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ဘိုးဘွားများရဲ့အဖြစ်အပျက်များကို ဇာတ်လမ်းဆင်ရိုက်ကူးထားပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာမှ ဦးအောင်လွင်ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ အမွေမွန်သမျှကို ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဖေသေပြီလို့ ကြားတဲ့အခါ ကျန်ရစ်တဲ့ သားသမီးတွေက အမွေယူဖို့ ရောက်လာကြချိန် ဦးအောင်လွင်က တရားဝင်လှူဒါန်းခဲ့တာကို တွေ့ရပါ

မယ်။

အမေရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကျွေးမွေးပြုစု မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့တဲ့ သားအရင်းကလည်း အမေကို ဘိုးဘွားရိပ်သာ လာပို့တာ ရှိပါတယ်။ သားသမီးများ ငယ်စဉ်က မိဘတွေက မတ်တတ်စမ်းခါစ သားသမီးတို့ကို 'ရပ်နိုင်ပေ ရပ်နိုင်ပေ' လို့ အားပေးပြီး သားသမီးတို့ကို 'လမ်းလျှောက်စေခဲ့ကြပေမဲ့ မိဘများ အိုမင်းမရွမ်းရှိလာပြီး အိပ်ရာထဲ လဲကြချိန်မှာတော့ သားသမီးတို့က မိဘတို့ကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ရပ်တည်နိုင်အောင် မစောင့်ရှောက်ကြတော့ပါဘူး။

မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ ထားရှိအပ်တဲ့ မေတ္တာတရားကို ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင်က သူ့သန်တဲ့ဟာသဇာတ်ကွက်များနဲ့ ရောပြီး တင်ဆက်ထားပါတယ်။ သူ့ကားထဲမှာ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှ ကွယ်ပျောက်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ စကားတချို့ကိုလည်း ထည့်သွင်းသုံးနှုန်းထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဥပမာ-တစ်စုံတစ်ယောက် နှာချေရင် 'ဆိတ်ဖွား အသက်တစ်ရာ အနာမရှိ' ဆိုတာမျိုး၊ ချောင်းဆိုးရင် 'ဟဲ့ ချောင်း ချောင်း ထဲမျောရော' ဆိုတာမျိုးတွေကို ဖော်ထုတ်တင်ပြထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လူစွမ်းကောင်း ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက သတ္တိရှိရှိနဲ့ တင်ပြလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို မိဘရှိတဲ့ သားသမီးတိုင်း ကြည့်သင့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားလို့ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။ ■ မိုးကျော်ထွန်း

ဂျွန်လွင်တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတကာဖက်ရှင် ရက်သတ္တပတ်

လင်းခိုင်ဦး

Star Event Production ကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဂျွန်လွင်က Myanmar International Fashion Week 2015 (မြန်မာနိုင်ငံ တကာဖက်ရှင် ရက်သတ္တပတ်)ကို Dagon City 1 မှာ မေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်၊ ၇ ရက်နဲ့ ၈ ရက်နေ့အထိ သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပပေးခဲ့ရာ ထိပ်တန်း ပြည်တွင်းဒီဇိုင်းနာများနဲ့ နာမည်ကြီး အမှတ်တံဆိပ် ဝတ်စုံဒီဇိုင်းများကို ပြသပေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံတကာ ဖက်ရှင်ရက်သတ္တပတ်ကို တင်ဆက်ပေးရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က လက်ရှိ ခေတ်မီဝတ်စား ဆင်ယင်မှုများနဲ့ အနာဂတ်မှာ ခေတ်စားလာမယ့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကိုပါ ဖက်ရှင်ချစ်သူများ မြင်တွေ့ခွင့်ရအောင် နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းနာများက သူတို့ရဲ့လက်ရာဒီဇိုင်းများကို ထုတ်ဖော်ပြသတဲ့ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာများရဲ့ဝတ်စုံများ၊ နာမည်ကြီး

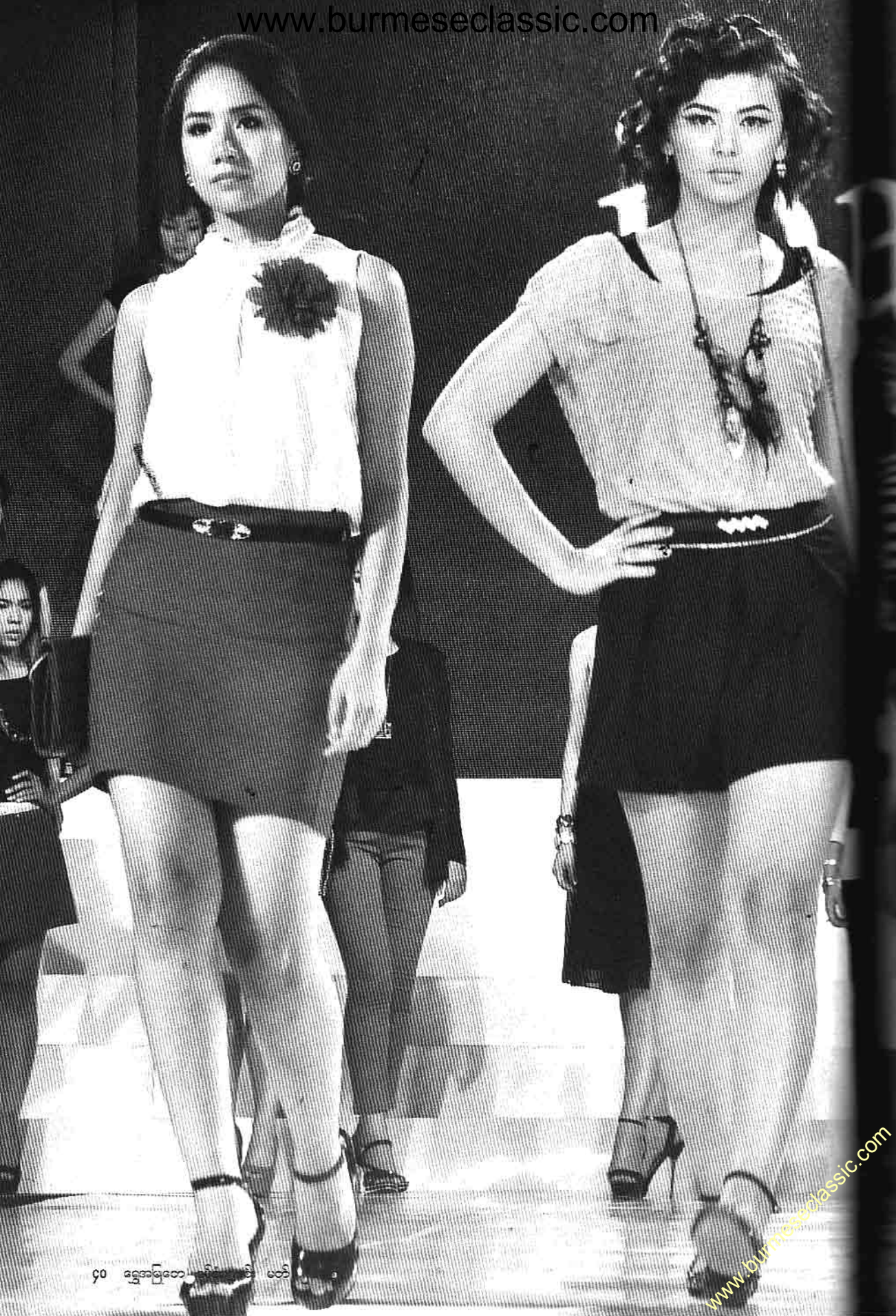
MARGA
LANDMARK Presents
MY MONT'L FASHION
WEEK 2015
A T O N CITY 1

A

အမှတ်တံဆိပ်
ဖက်ရှင်များကို
Stars & Models Agency မှ
မော်ဒယ်များ၊
သရုပ်ဆောင်များနှင့်
နိုင်ငံတကာမှ
မော်ဒယ်များကပါ
ဝတ်ဆင်ပြသ
ပေးခဲ့ကြပါတယ်။
မော်ဒယ်များ
အတွက် မိတ်ကပ်နှင့်
ဆံပင်များကို
ဖေဖော်ဝါရီလ
၆ ရက်နေ့မှာ
လင်းလင်း
(Make-up-Artist).
ဖေဖော်ဝါရီလ
၇ ရက်နေ့မှာ
မေဦးမောင်နှင့်
ဖေဖော်ဝါရီလ
၈ ရက်နေ့မှာတော့
မေဦးတို့က
အလှဆင်
ပေးခဲ့ကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဖက်ရှင်ပွဲကြီး
အတွက်
Choreographer အဖြစ်
Mr. Brain တာဝန်ယူပြီး
Fashion Stylist အဖြစ်
Gudsonfish(Japan)က
တာဝန်ယူပေးခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။
ဖက်ရှင်
ရက်သတ္တပတ်ရဲ့
ပထမဦးဆုံးနေ့ဖြစ်တဲ့
ဖေဖော်ဝါရီလ ၆
ရက်နေ့မှာ
ရှုမြင်ခဲ့ရတာက
Pandora
အမှတ်တံဆိပ်ဖက်ရှင်၊
ဒီဇိုင်းမှာ မေမြတ်ဝါဆို၊
ဒီဇိုင်းမှာ

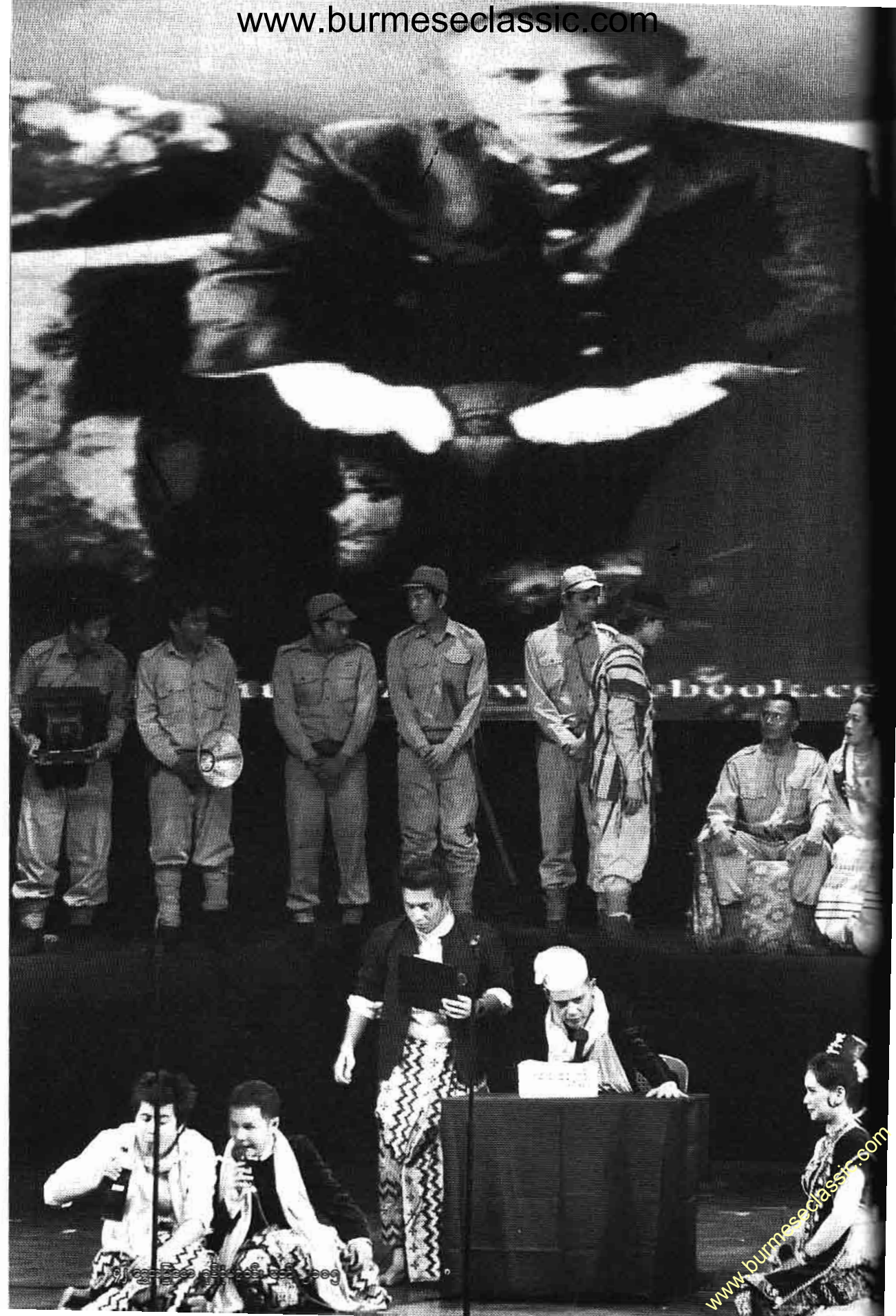

မိုးကုတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့
ဒီဇိုင်းနာဖြိုးပြည့်တို့ရဲ့
ဝတ်စုံများကို သရုပ်ဆောင်၊
မော်ဒယ်များက
ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒုတိယနေ့ဖြစ်တဲ့
ဖေဖော်ဝါရီလ
၇ ရက်နေ့မှာတော့
နာမည်ကြီး
အမှတ်တံဆိပ်များ
ဖြစ်တဲ့ LEE COOPER,
BYSI, Spikee,
Yes I Do
,ဝတ်စုံဖက်ရှင်များကို
ပြသပေးခဲ့ပြီး
နောက်ဆုံးပိတ်
ဖြစ်တဲ့
ဖေဖော်ဝါရီလ
၈ ရက်နေ့မှာတော့
IORA,
BOSSINN,
အမှတ်တံဆိပ်
ဖက်ရှင်များနဲ့
ဒီဇိုင်းနာ မင်းခန့်၊
ထိုင်းဒီဇိုင်းနာတစ်ဦး
ဖြစ်တဲ့ dVIS တို့ရဲ့
လက်ရာဖက်ရှင်
ဒီဇိုင်းဆန်းများကို
ပြသပေးခဲ့တာဖြစ်ပါ
တယ်။ သုံးရက်တာ
ကျင်းပပေးခဲ့တဲ့
ဖက်ရှင်ပွဲတော်မှာ
အလှအပချစ်သူများ၊
စိတ်ဝင်စားသူများနဲ့
နေ့စဉ် စည်ကားခဲ့ပြီး
ဖက်ရှင်မီးတစ်ခုနဲ့
တစ်ခုကြားမှာ
တေးသံရှင်များရဲ့
သီဆိုဖျော်ဖြေမှုများကိုပါ
တင်ဆက်ပေးခဲ့တာ
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

အောင်ဆန်းရုပ်ရှင် ခြင်ခြောက်ရောအတွဲ၏ ရန်ပုံငွေရှာတဲ့နှင်းဆီ လင်းနိုင်ဦး

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်ရေး
ကော်မတီမှ
ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့
အောင်ဆန်းဖြစ်မြောက်ရေး
ရန်ပုံငွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းမွေးနေ့
ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ်
အဖြစ် ဒါရိုက်တာ
မောင်မျိုးမင်း
(ရင်တွင်းဖြစ်) စီစဉ်
တင်ဆက်တဲ့ နှင်းဆီအငြိမ့်
ဖျော်ဖြေပွဲကို
ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်နေ့
၁၀ ရက်နေ့များက
ရန်ကုန်မြို့
မြို့မကျောင်းလမ်းရှိ
အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ
ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း
စီစဉ်တင်ဆက်တဲ့
နှင်းဆီအငြိမ့်ကို ရန်ပုံငွေ
ဖျော်ဖြေပွဲတွေမှာသာ
ကပြပေးတာဖြစ်ပြီး
လူရွှင်တော်များအဖြစ်
တင်ဆက်တဲ့
မင်းမော်ကွန်း၊ နေတိုး၊
ကျော်ကျော်မိုး၊
ထွန်းထွန်းတို့ရဲ့
ပြက်လုံးများက
အပြုသဘောကိုဆောင်ပြီး
လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကို
ဟာသနဲ့ တင်ဆက်ပေးတာ
ဖြစ်လို့ နှင်းဆီဆိုရင်
ပရိသတ်များက အထူးပဲ
အားပေးခဲ့ကြတဲ့အတွက်
နှင်းဆီအငြိမ့်ကို
ပြည်ပနိုင်ငံများမှာပါ
သွားရောက်ဖျော်ဖြေ
ပေးခဲ့ကြရပါတယ်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ဖေဖော်ဝါရီလ

အငြိမ့်အဖွဲ့ဝင်၊ အမည်ရှိ

၁၃ ရက်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းမွေးနေ့ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်
ကျရောက်နေတာနဲ့
တိုက်ဆိုင်တဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကို
မှတ်မှတ်ရရ ဂုဏ်ပြု
ချင်တာရယ်။ အောင်ဆန်း လို့
အမည်ပေးထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်
ရုပ်ရှင်အတွက် ရန်ပုံငွေ
လိုအပ်နေတဲ့အတွက်ရယ် နှင်းဆီ
အငြိမ့်အဖွဲ့က ကပြဖျော်ဖြေပြီး
ရန်ပုံငွေရှာပေးခဲ့ကြတာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ အစတုန်းကတော့
ဗိုလ်ချုပ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲဖြစ်လို့
အောင်ဆန်းသုရိယနှင်းဆီ လို့
အမည်ပေးခဲ့ပေမဲ့ သက်ဆိုင်ရာ
တာဝန်ရှိသူများက
ပြောင်းခိုင်းတဲ့အတွက်
အောင်ဆန်းဂုဏ်ရည်နှင်းဆီ လို့
အမည်ပြောင်း ကြော်ငြာ
ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
နောက်ဆုံးမှာတော့ နှင်းဆီ
အမည်နဲ့ပဲ ကပြပေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး
နှင်းဆီအဖွဲ့မှာ မင်းမော်ကွန်း၊
နေတိုး၊ ကျော်ကျော်မိုး၊

ထွန်းထွန်းတို့က လူရွှင်တော်
များအဖြစ်တင်ဆက်ပြီး မင်း
သမီးများအဖြစ် ဖူးစုံ၊ မေ
ကဗျာ၊ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်၊
မိုးယုစံတို့နဲ့ ကြော်ငြာခဲ့ပေမဲ့
တကယ်တမ်း ကပြတဲ့အခါ
ကျတော့ အိချောပိုနဲ့ ဂျင်းနီ
တို့လည်း ပါဝင်ကပြခဲ့ကြပါ
တယ်။

နှင်းဆီအငြိမ့်အဖွဲ့ ဖျော်
ဖြေမှု မစတင်မီ ပထမဦးစွာ
ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပေးတာက
တော့ လွတ်လပ်ရေးဖခင်ကြီး
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဂုဏ်
ပြုတဲ့အနေနဲ့ တေးရေး ချစ်
ဆွေမြင့် ရေးသားဂုဏ်ပြုတဲ့
ပြည်ထောင်စုကြီးတို့ရဲ့ မြန်မာ
တေးသရုပ်ဖော် အကအလှနဲ့
အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့်
အနုပညာတက္ကသိုလ်မှ သမီး
ပျိုလေးများက သရုပ်ဖော်
ကပြပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဆက်
လက်ပြီး တင်ဆက်ပေးတာ
ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သမိုင်းကို

ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်မြောက်ရေးသားများဖြစ်ကြတဲ့ ကုမင်း၊ ထွန်းဆီဖြာမိုး၊
ဝိုင်း၊ ဇာကနာ၊ မောင်မျိုမင်း၊ အိုင်း၊ အိုင်းနီနီ ကြည်ဖြူသျှင်တို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်

သရုပ်ဖော်တင်ဆက်တဲ့
 တေးသီချင်းများ အစီအစဉ်ပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်မှာ
 တော့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း
 အဖြစ် ကျော်ကျော်မျိုး၊
 ဒေါ်ခင်ကြည်အဖြစ် ဇာမြည်
 လင်းတို့နဲ့အတူ 3H သရုပ်
 ဆောင်သင်တန်းမှ သင်တန်း
 သူသင်တန်းသားများက
 ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးကြပါ
 တယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်မှာ
 နောက်ခံအသံများကို ဗိုလ်
 ချုပ်အောင်ဆန်းအဖြစ် ဒါရိုက်
 တာ မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်း
 ဖြစ်) ကိုယ်လှိုင်အသံဖြင့်
 တင်ဆက်ပြီး၊ ရှေ့နေ ဦးဖာ
 အဖြစ် ဇာတ်မင်းသား ဇံဟိန်း
 နဲ့အတူ မြတ်နိုးမှု သဘာဝအဖွဲ့
 သူ၊ အဖွဲ့သားများက အသံနဲ့
 ကူညီတင်ဆက်ပေးခဲ့ကြတာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူ့ခေါင်း
 ဆောင်ဖြစ်လာမယ့် ဗိုလ်ချုပ်
 အောင်ဆန်းကို သူ့ရဲ့မိခင်
 ဒေါ်စု စတင်မွေးဖွားတဲ့

အချိန်ကစလို့ ဗိုလ်ချုပ်
 ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အချိုးအကွေ့
 အမှတ်တရများကို သီချင်းများနဲ့ရော
 နောက်ခံစကားပြောများနဲ့ပါ
 တင်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။
 ဒီတင်ဆက်မှုမှာ နောက်ခံ
 သီချင်းများကို လင်းလင်း၊
 ဇင်ဝိုင်း၊ ခင်ညွန့်ရီ၊ အမြည်းစိန်နဲ့
 စိုးလှိုင်ထွန်းတို့က အသံနဲ့
 ပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သမိုင်းကို
 တေးသီချင်းများနဲ့
 သရုပ်ဖော်ပေးခဲ့ကြတာဖြစ်လို့
 ဗိုလ်ချုပ်ကို အားလုံး
 အမှတ်ရအောက်မေ့ပြီး
 ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
 ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မလွဲမသွေ
 မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။
 အလယ်တန်းကျောင်းသား၊
 အထက်တန်းကျောင်းသားအဖြစ်
 ရောက်လာပြီးနောက်
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ
 သခင်အောင်ဆန်းရယ်လို့
 ဖြစ်လာပြီး မြန်မာနိုင်ငံ

အမြည်းစိန်နဲ့ စိုးလှိုင်ထွန်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်လာမယ့် ထိန်လင်းကို
မွေးဖွားပြီးချိန်အကြောင်း သရုပ်ဖော်တင်ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်

လွတ်လပ်ရေးမရသေးတဲ့အတွက်
လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့
အသက်စွန့်ပြီး ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ
တာတွေကို ဒီနေ့လူငယ်များ
ပြန်လည်မြင်ယောင် ခံစားရဖို့
တင်ဆက်ပေးတာဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။

နောက်ထပ် တင်ဆက်
ပေးတာကလည်း အမျိုးသား
ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းနဲ့တကွ အာ
ဇာနည် ၉ ဦးတို့ရဲ့ ဈာပနကို
လည်း အမှတ်တရ ပြသပေး
ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
တော့ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်
မြောက်ရေး ကော်မတီအဖွဲ့
ဝင်များနဲ့ ပရိသတ်များကို
မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။
အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ဖြစ်
မြောက်ရေးအဖွဲ့မှာ ဇာနည်၊
အရိုင်း၊ မောင်မျိုးမင်း(ရင်
တွင်းဖြစ်)၊ ပိုင်း၊ အိအိခိုင်၊
ကြည်ဖြူလျှင်၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗို

စတဲ့ သူများ ပါဝင်ပါတယ်။

အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ဖြစ်
မြောက်ရေးအတွက် ဇာနည်
(ခ)ကိုသူရက 'တပ်မတော်ရဲ့
အဖေအရင်းအမှန်ကြီး ဗိုလ်
ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဂုဏ်ပြု
ခွင့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့
အကြီးမြတ်ဆုံး ဆုလာဘ်
တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်တို့
လွတ်လပ်ရေးရဲ့ မီးရှူးတန်
ဆောင် လွတ်လပ်ရေးဖခင်
ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
အသက် ၁၀၀ ပြည့်တဲ့ မွေး
နေ့ပါ။ အားလုံးနီးပါး သိပြီး
ကြတဲ့အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး
ရေးဘုတ်အဖွဲ့ဆိုပြီး ဖွဲ့စည်း
ထားတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်နာမည်ကို
အောင်ဆန်းဆိုပြီး ပေးထားပါ
တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ကြီး နှစ်
၁၀၀ ပြည့်မှာ တင်ဆက်နိုင်ဖို့
အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကြိုးစားခဲ့

ကြပေမဲ့ အခက်အခဲ အမျိုး
မျိုးကြောင့် အချိန်မီ မတင်
ဆက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို
မတင်ဆက်နိုင်ပေမဲ့ ၁၁ မိနစ်
စာရှိတဲ့ ကြိုတင်သိရှိနိုင်
အောင် တီဇာလိုခေါ်တဲ့
အစမ်းရိုက်ကူးတင်ဆက်ထား
တာ ရှိပါတယ်။ ဒါကို ဒီည
မှာ ပြသပေးသွားမှာပါ။ ဒီဖွဲ့
ကို လ ပုံရတာကလည်း
အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်
ရေးအတွက် နိုင်ငံတကာက
ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မပါဘဲ
ဗိုလ်ချုပ်ကို ချစ်ကြတဲ့ မြန်မာ
နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများက
တစ်ဦးလျှင် ကျပ် တစ်
ထောင်နှုန်းနဲ့ လှဦးရေ သန်း
၅၀ ကျော်ရှိတဲ့အထဲက သန်း
၂၀ လောက်ကပ် ထည့်ဝင်
ပေးကြမယ်ဆိုရင်တောင်
ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်သွား
မှာဖြစ်လို့ အားလုံးကို ရန်ပုံ
ငွေထည့်ဝင်ကြဖို့ တတ်နိုင်

သလောက် သဒ္ဓါပေါက်
သလောက်ကို ဧရာဝတီ
ဘဏ်ရဲ့ ဘဏ်စာရင်းအမှတ်
၀၀၈၀၂၀၂၀၁၀၀၂၂၆၈၉ နဲ့

ဖုန်းနံပါတ် ၀၉၇၉၉၇၆၉
၁၆၅ သို့ ငွေလွှဲပေးပို့လျှင်ဒါနံး
နိုင်သလို ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်
မြောက်ရေးအတွက် ပုဂ္ဂလိက
ဘဏ်အားလုံးကနေပြီးတော့
လည်း လျှင်ဒါနံးနိုင်ပါတယ်
လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ
ဗိုလ်ချုပ်ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ပါဝင်
တဲ့ ကျော်ကျော်မျိုး၊ ဇာမိညီ
လင်း စတဲ့ သရုပ်ဆောင်များ
နဲ့အတူ နှင်းဆီအငြိမ့်ကို လာ
ရောက်အားပေးကြတဲ့ ဝတ်မုံ
ရွှေရည်၊ ချောရတနာ၊ ခိုင်
နှင်းဝေ၊ မိုးဝင်း၊ ဟန်ဇာ
မိုးဝင်း၊ တင်ဇာမိုးဝင်း စတဲ့
အနုပညာရှင်များကပါ အမျိုး
သားဇာတ်ရုံမှာရှိတဲ့ ဧည့်
သည်တော် ပရိသတ်များထံမှ
တစ်ဦးချင်း ငွေဖလားထဲ
လျှင်ဒါနံးပေးလိုက်တာတွေ
ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ သိန်း
၄၀ ကျော် ရရှိခဲ့ပါတယ်။
ဒါ့အပြင် စပွန်ဆာအဖြစ်

ပါဝင်ပံ့ပိုးပေးကြသူများ၊
စေတနာထက် သန်စွာနဲ့
အနုပညာရှင် အရပ်ရပ်က ပေး
ပို့လျှင်ဒါနံးလိုက်ကြတဲ့အတွက်
ရန်ပုံငွေတွေ အများကြီး ရရှိ
ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

နောက်ဆုံးတင်ဆက်
ပေးတဲ့ အစီအစဉ်ကတော့
အများမျှော်လင့်တောင့်တနေ
တဲ့ နှင်းဆီအငြိမ့်ရဲ့ ဖျော်ဖြေ
တင်ဆက်မှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
နှင်းဆီအဖွဲ့ လူရွှင်တော်များ
ဖြစ်ကြတဲ့ မင်းမော်ကွန်း၊
နေတိုး၊ ကျော်ကျော်မိုး၊
ထွန်းထွန်း စတဲ့ သရုပ်ဆောင်
များက အဖွင့်နှုတ်ဆက်ခွန်း
ထောက်များနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး
ချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရာပြည့်ပွဲ
တင်ဆက်ကြတာဖြစ်လို့
အောက်လုံးတွေကို အဓိက
ထား မပြန်စေချင်ဘူး။
ဗိုလ်ချုပ်ပွဲဖြစ်လို့ စကားလုံး
ကလေးတွေ အတည်အခံနဲ့
ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား

ထားပါတယ်။ လူရွှင်တော်
တွေ မဟုတ်ကြလို့ ရိုင်းသွား
တာရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပို့
တောင်းပန်ပါတယ်။ ရိုင်းတာ
ရှိရင်၊ မှားတာရှိရင် ဝန္တမီ
ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။
တောင်းပန်ပြီးရင်တော့ ရိုင်း
လိုက်ကြရအောင်၊ တောင်း
ပန်ပြီးရင် လုပ်ချင်တာလုပ်လို့
ရပြီဆိုပြီး အဖွင့်မှာ သီချင်း
တွေနဲ့ ရယ်စရာတွေ ပြန်
လိုက်ကြတာ ခေတ်ကို ထင်
ဟပ်ပြီး ထောက်ပြသင့်တဲ့
အရာများကို ထောက်ပြပြော
ဆိုခဲ့ကြတာကြောင့် ပရိသတ်
ရဲ့လက်ခုပ်သံများက မစဘဲ
ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး စ.ပြန်
တဲ့အစီအစဉ်မှာပဲ နှင်းဆီ
လူရွှင်တော် များထဲက
အကယ်ဒမီအကြောင်း၊
ထွန်းထွန်းက ဆက်သွယ်ရေး
အကြောင်း၊ မင်းမော်ကွန်းက
ငြိမ်းချမ်းရေးအကြောင်း၊

ကျော်ကျော်မိုးက သယ်ဇာတ
တွေ ရောင်းချနေတဲ့
အကြောင်းများ သီချင်းပုံစံများ
နဲ့ ပြက်လုံးထုတ်ပြီး သီချင်း
တွေနဲ့ တင်ဆက်သွားခဲ့ကြ
တာ သူတို့တင်ဆက်ကြတာ
နဲ့ လက်ရှိမှာဖြစ်နေတာတွေ
တစ်ထပ်တည်းကျနေတဲ့
အတွက် ပရိသတ်များ
သဘောကျပြီး လက်ခုပ်တီး
အားပေးကာ ရယ်လို့ မဆုံး
နိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။
လူရွှင်တော်တွေရဲ့ ပြက်လုံး
တွေကြားမှာ မင်းသမီးများ
ဖြစ်ကြတဲ့ ဖူးစုံ၊ အိချောပို၊
မိုးယုစံ၊ မေကဗျာ၊ မိုးပြည့်
ပြည့်မောင်နဲ့ ဂျင်းနီတို့က
အငြိမ့်အကများနဲ့ ဖျော်ဖြေ
ပေးခဲ့ကြရာ အငြိမ့်သီချင်း
များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဂုဏ်
ပြုသီချင်းများနဲ့ပဲ ကပြတင်
ဆက်ပေးခဲ့ကြတာ တွေ့ခဲ့ရ
ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

မင်းသမီး ဖူးစုံနဲ့အတူ လူရွှင်တော်များဖြစ်ကြတဲ့ ထွန်းထွန်း၊ နေတိုး၊ ကျော်ကျော်မိုးနဲ့ မင်းမော်ကွန်း

ရင်တွင်းစူးနှစ်

မိုးကျော်ထွန်း

အချို၊ အချဉ်၊ အစပ်၊ အခါး အရသာမျိုးစုံကို
ခံစားချင်ကြတဲ့ပရိသတ်များအတွက်
မိမိယိုထုတ်လုပ်သူများကလည်း
မိမိယိုကားတစ်ကားနဲ့တစ်ကား မတူရအောင်
ကြိုးစားထုတ်လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
အရသာမျိုးစုံထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မရိုးအိနိုင်တာကတော့
အချစ်ဇာတ်လမ်းများပါပဲ။

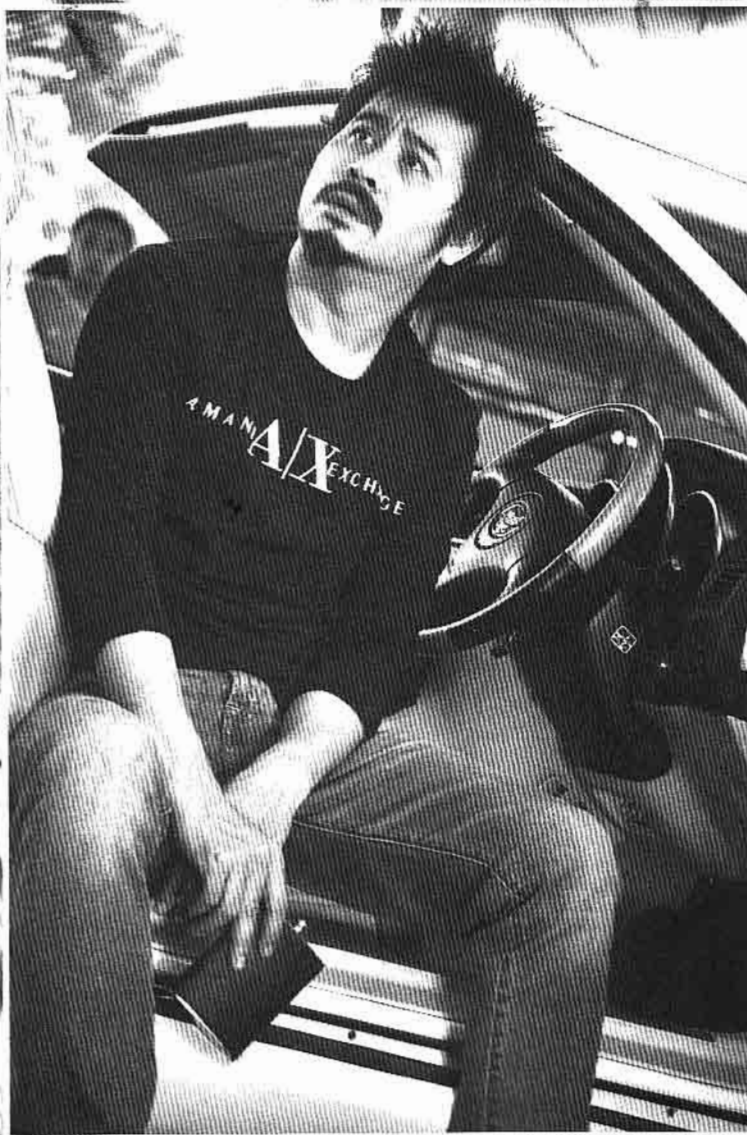

မျက်ခြယ်မိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးဟာ ရင်တွင်းစူးနစ် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ မိဒီယို ကားတစ်ကားကို မကြာမီ ဖြန့်ချိပေးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားကို ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းက ရိုက်ကူးပေးထားတာဖြစ်ပြီး အဓိက သရုပ်ဆောင်များကတော့ နေတိုး၊ မိုးဟောကို၊ လူမုန်း၊ ဇင်မျိုးတို့ပါပဲ။

ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးမိုးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရတဲ့ မင်းခန့်အဖြစ် နေတိုးက သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။ မင်းခန့်ဘဝမှာ ပြည့်စုံပေမဲ့ ဘယ်နှိန်းကလေးအပေါ်မှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ အပေါင်းအသင်းများနဲ့သာ နေ့စဉ်ပျော်ရွှင်နေတာမို့ ဦးလေး ဦးမိုးကလည်း မင်းခန့်ကို နေရာတကျဖြစ်စေချင်ပြီ။

တစ်ညမှာတော့ ပါတီပွဲတစ်ခုကိုသွားရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင်တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးနာမည်က 'အက်ဖီ' ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ယောက်ျားဆိုတာ ငွေတွင်းတစ်တွင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေလိုချိန်မှာ အက်ဖီက ဘယ်သူနဲ့မဆို ချစ်သူအဖြစ် နေဖို့အသင့်ပါပဲ။ သူ မလိုတော့တဲ့ အချိန်မှာလည်း ဆိုင်းမပါပဲမဆင့် ခွဲခွာသွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုးရှိတဲ့ အက်ဖီအဖြစ် မိုးဟောကိုက သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။

ယောက်ျားတွေကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ အက်ဖီကိုမှ မင်းခန့်က ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိပြီး လိုသမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေ

ခဲ့ပါတယ်။ အက်ဖီအကြောင်း သိတဲ့ ဦးလေး ဦးစိုးနဲ့ သူငယ်ချင်း ဇေယျာတို့က ကန့်ကွက်ကြပေမဲ့ မင်းခန့်ရင်ထဲမှာတော့ အက်ဖီက စိုးစိုးနေပါပြီ။

တကယ်တမ်း လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုတဲ့အခါမှာတော့ အက်ဖီက မင်းခန့်ကို လက်သင့်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းချစ်သူ စိုးသစ် ရှိပြီး သားဖြစ်တဲ့အတွက် ငြင်းပယ်ပါတယ်။ စိုးသစ်ကလည်း အက်ဖီ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွဲတဲ့ နောက်ဆုံးမှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူက သူသာဖြစ်တယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားသူပါ။

နောက်ဆုံးမှာ အက်ဖီက စိုးသစ်နောက်ကို တကောက်ကောက်ပါသွားပြီး ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာ မင်းခန့် ကြားရပါတော့တယ်။

ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းက သူ့ဇာတ်အဖွင့်ကို စိတ်လေနေတဲ့ မင်းခန့်ကလေးကစားကွင်းတစ်ခုအနားမှာ ကားပေါ်ထိုင်ရင်း အရက်သောက်နေတာနဲ့ စဖွင့်ပါတယ်။ သူ့ခြေထောက်နားကို ဘောလုံးကလေးတစ်လုံး လိမ့်လာပြီး သမီးငယ်က

လေးတစ်ယောက်က လာကောက်ပါတယ်။ မင်းခန့်က ဒီကလေးနဲ့ စကားပြောကြည့်တဲ့အခါ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဒီနေရာမှာ လာကစားနေကျလို့ သိလိုက်ရတယ်။ ကလေးကို ချစ်အမေက လှမ်းခေါ်လိုက်လို့ မင်းခန့် ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ တစ်ခါက သူချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အက်ဖီကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ စဖွင့်ထားပါတယ်။

အဲဒီမြင်ကွင်းကနေမှ နောက်ကြောင်းပြန်သွားတာပါ။ အက်ဖီဟာ သူ့အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲသွားသူဖြစ်တာကြောင့် အက်ဖီအသည်းကိုလည်း သူလို ကွဲစေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကစားကွင်းမှာ စောင့်ပြီး ကလေးကို မင်းခန့်က ပြန်ပေးဆွဲလာပါတော့တယ်။

မင်းခန့်နိုင်မလား၊ အက်ဖီနိုင်မလား ဆိုတာကို ရင်တွင်းစူးစူး မှာ ဆက်ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ နေ့တိုင်း ချစ်သူများ နေတိုးရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုကို အားပါးတရ၊ လှလှပပ မြင်တွေ့ရမယ့်မိမိယိုကားတစ်ကားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ■

စိုးကျော်ထွန်း

စာရေးဆရာမ
 Cheryl Strayed ရဲ့ကိုယ်တိုင်ရေး
 ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းစာအုပ်
 Wild: From Lost to Found
 on the Pacific Crest Trail ကို
 ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ Nick Hornby.
 ဒါရိုက်တာ Jean-Marc Vallée တို့
 ဖန်တီးထားတဲ့ ရုပ်ရှင် Wild မှာ
 မင်းသမီး Reese Witherspoon က
 အဓိက သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။
 Glamour လစဉ်ထုတ်
 မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာရေးဆရာမ
 သျှာရယ်စထရေးဒ်နှင့် သရုပ်ဆောင်
 မင်းသမီး ရိုးစ်တို့ကို အယ်အေမြို့က
 Four Seasons ဟိုတယ်မှာ
 တွေ့ဆုံစကားပြော
 ဆွေးနွေးစေခဲ့တယ်။
 ပထမဦးဆုံး ရိုးစ်က
 သူကိုယ်တိုင် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို
 ခံစားဖတ်ရှုပြီးတဲ့နောက်၊
 စာရေးဆရာမကို တယ်လီဖုန်းခေါ်
 စကားပြောခဲ့တယ်။
 စာရေးဆရာမ သျှာရယ်က
 တယ်လီဖုန်း
 စတင်ဖြေလိုက်လိုက်ချင်း
 ရိုးစ်ပါးစပ်က
 ပြောထွက်လာတဲ့စကားက
 'မင်းကို ငါပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်မှု
 ပေးချင်လိုက်တာ' လို့ ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီနေ့က အဲဒီစာအုပ်ကို
 ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးချင်ကြောင်း၊
 ထုတ်လုပ်သူ ၃ ဦးအနက် ရိုးစ်က
 တစ်ယောက်အဖြစ်
 ပါဝင်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါ့အပြင်
 စာရေးဆရာမနေရာမှာ ရိုးစ်ကိုယ်
 တိုင် ဝင်သရုပ်ဆောင်လိုကြောင်းတွေ
 ဖွင့်ဟအသိပေးခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီတယ်လီဖုန်း
 စကားပြောတဲ့နေ့ကနေ
 ဒီကနေ့ထက်ထိ သူတို့နှစ်ယောက်
 သူတို့ယ်တိုင်တွေ၊ စကားတွေ ပြော၊
 ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်မှုတွေ
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လုပ်ခဲ့ကြတာ

ရိုးစ်ဝစ်သဟဇာတပွန်း

ကျားမအေးစိန် NYU

မရေတွက်နိုင် တောပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုမှ မဟုတ်ဘဲ
 စာရေးဆရာမ သျှာရယ်က မင်းသမီး ရိုးစ်ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုကို နဂိုကတည်းက
 နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ Walk the Line ဆိုတဲ့ရုပ်ရှင်မှာ
 June Carter အဖြစ် ပီပြင်ကောင်းမွန်တာကြောင့် အော်စကာဆုတောင်
 ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရတာပါ။ Legally Blonde ရုပ်ရှင်မှာ
 ရွှေရောင်ဆံကေသာပိုင်ရှင်၊ ဝီရိယကောင်းသူလေး Elle Woods အဖြစ်
 သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းခဲ့တာကို အမှတ်တရ စိတ်ထဲ ခွဲနေခဲ့ပါတယ်။
 မိမိနှစ်သက်ရတဲ့ မင်းသမီး ရိုးစ်ဆိုသည့် စာရေးဆရာမက ကိုယ်တိုင်
 လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးပို့ခဲ့တယ်။
 အဲဒီစာအုပ်ကို အခြေခံဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ကာ
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီး Wild ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့က

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်လွှား
ရုံတင်ပြသနေပါပြီ။
ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်မှာ
စာရေးဆရာမက
ခင်ပွန်းသည်နှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း၊
မိခင်ကွယ်လွန်သွားခြင်းတို့အပြင်
ကြုံတွေ့နေရတဲ့အခက်အခဲ
ပြဿနာတွေကြားက
ခေတ္တခဏ
လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို
အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တယ်။
Pacific Crest Trail
တောင်ကမ်းပါးယံလမ်းကြောင်းကို
တစ်ကိုယ်တော်ခြေလျင်ခရီး
နှင်ခဲ့ခြင်းပါ။ အဲဒီတောလမ်းခရီးက
မိုင်ပေါင်း ၂၆၆၃ မိုင်
ရှည်လျားပြီး
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်းက
ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊
အော်ရီဂွန်ပြည်နယ်၊
ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်များကို
ဆက်တိုက်ကျော်ဖြတ်ကာကနေ
ဒါနိုင်းအတွင်းရှိ
British Columbia အထိ
သွယ်တန်းနေပါတယ်။
ခြေလျင် သို့မဟုတ် မြင်းစီး၍သာ
သွားလာနိုင်ပြီး
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်
ပေပေါင်း ၁၃၁၅၃ ပေ အမြင့်တွင်
တည်ရှိပါတယ်။
မိုင် ၂၀၀၀ ကျော်ရှိတဲ့အနက်
စာရေးဆရာမက မိုင်ပေါင်း
၁၁၀၀ ခန့် ခရီးပေါက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
သူတို့ ၂ ယောက် တွေ့ဆုံမှုကို
၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ်
Glamour မဂ္ဂဇင်းမှာ
တင်ဆက်ဖော်ပြပေးထားပါတယ်။
□
ရိုးစုံ၊ ဘယ်လိုနေလဲ၊
နေကောင်းလား။
ကောင်းပါတယ်။ ရှင့်ကြည့်ရတာ
ချစ်စရာကောင်းတယ်။
ဆံပင်တွေကို အဲသလိုထားတာ

ကျွန်မ ကြိုက်တယ်။ ရှင် ညက အိပ်ရာဝင်တာ အတော်နောက်ကျပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ခံဆိုးဆိုးတွေ ချမိပြီထင်တယ်။ ရှင်ပုံစံက အဲသလိုပေါ်နေလို့။

အရိုင်းအစိုင်း မိန်းမတစ်ယောက်လိုပေါ့။ ကိုင်း...မိုင်ဒီယားရေ၊ တို့တစ်တွေ ရုပ်ရှင်နဲ့ဘဝအကြောင်း ပြောကြစို့။ လူတွေကပြောကြတယ်။ Wild ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မင်းက ကိုယ်ပိုင်ပုံစံနဲ့ ကွဲထွက်အောင် သရုပ်ဆောင်ထားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ကို ပြန်မေးရတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ပုံစံက ဘာလဲလို့။ သူတို့က ပြန်ပြောတာ 'အမေရိကရဲ့ အချစ်တော် ကလေး'လေတဲ့။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကျွန်မအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ထင်ပါသလား။

ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သတင်းကို ရှင် ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်လို့ ကျွန်မက ထင်နေတာလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို တစ်စုံတစ်ခုတည်းပဲ ဖြစ်နေရမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ဟာ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ စုဆောင်းမိလာကြတယ်။ ကျွန်မဆို အသက် ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်တွေမှာ သရုပ်ဆောင်လာခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန် ထဲပြီး ကျွန်မ အများကြီးပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

တို့ကတော့ မင်းကို အမေရိကရဲ့အချစ်တော်ကလေးလို့ မမြင်မိပါဘူး။ ဘယ် အနီးက သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတာလဲ။

ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်မက ဘယ်တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တော် ကလေး အဖြစ်မှ သတ်မှတ်ခြင်းမခံခဲ့ရတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ခင်ခင်တတ်တယ်။ မချိုသာဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပဲ။

အမျိုးသမီးတွေက အမျိုးသားတွေထက် ပုံစံသတ်မှတ်ခြင်း မကြာခဏ ပိုခံရ တယ်လို့ တို့ ထင်တယ်။ မင်းကရော သဘောတူလား။

အင်း၊ အမျိုးသားတွေမှာတော့ ဆွဲ ဆောင်မှုအရှိဆုံး သက်ရှိပုရိသဆိုတဲ့ ပြဿနာရလေ့ရှိတယ်။ သူတို့လည်း သူတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သရုပ် ဖော် သရုပ်ဆောင်ပြကြတာပဲ။ အဲဒါကို လူတွေက 'ဟယ်...ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ဒါမျိုး မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး'ဆိုပြီး ပြောကြ ရောလေ။

ဒါနဲ့မင်းရော ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး အမျိုးသမီးအဖြစ် သတ်မှတ်ရွေးချယ်ခံခဲ့ ရဖူးလား။

ဝေးပါသေးတယ်။ မခံခဲ့ရပါဘူး။

ဒါဆို မင်းကိုရွေးဖို့ အဆိုပြုရမယ်။ ရုပ်ရှင်စတင်မချိန်ခင်ရက် အတော် အတန် အလိုတုန်းက မင်း ကြောက်ရွံ့ နေတယ်လို့ တို့ကို ပြောခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင် ထဲမှာ ကျွန်မအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြဖို့ ဘာကိုများ ကြောက်နေခဲ့တာလဲ။

စိတ်ခံစားမှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း တွေကို တကယ်ကြောက်လန့်ခဲ့တာပါ။ လိင်မှုကိစ္စကိုလည်း ကြောက်တယ်။ မဖုံးမဖိ၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်း အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပိတ်ကားပေါ်ပြရမှာလည်း ကြောက်တာပဲ။ အဲဒီခံစားချက်က မျက် နှာပေါ် မိတ်ကပ်မလိမ်းဘဲ သရုပ်ဆောင် ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်ထဲ မှာရှင် သတ်လက်လွှတ်ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ် ကို ပြိုလဲယိုင်နဲ့စေခဲ့တာ၊ အကြောက် အလန့်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘဲနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့လို့ နေခဲ့တာတွေကိုပါ။

လိင်မှုပိုင်းဆိုင်ရာ ဇာတ်ဝင်ခန်း တွေအကြောင်း ပြောရအောင်။ သရုပ် ဆောင်ရတာ ခက်ခဲလား။

ခက်ခဲတာပေါ့။ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ။

မှတ်တမ်းတင်ထားရုံအတွက်ပါ။

ပျော်စရာ မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသား တွေအတွက်လည်း ပျော်စရာမဟုတ် ဘူး။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရင်း ရှင်ကို စိတ်ဆိုး လိုက်တာ။ ကျွန်မဖြင့် 'ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒါတော့ ကျွန်မ မလုပ်ရပါစေနဲ့နော်' လို့ ပြောမိတဲ့အထိပဲ။

ဒါရိုက်တာ Jean-Marc Vallee က အားလုံးကို တကယ့်အစစ်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာ။ တောင်ပေါ်လမ်း တစ်လျှောက်မှာ ကျွန်မဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ သမျှ ဘာကိုမဆို မင်းကိုလုပ်ခိုင်းမှာပဲ။ ဟုတ်ပါ။

ထုတ်လုပ်ရေးမစခင် ရှင်က တိုး တိုးလေး လာမေးတယ်။ ခြေသလုံးမွေး တွေ ရိတ်ခဲ့သလားတဲ့။ ကျွန်မက 'တောင်ပေါ်လမ်းမှာ မရိတ်ခဲ့ဘူး' လို့ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်ကရော။

တောင်ပေါ်လမ်းမှာ ခြေသလုံးမွေး ရိတ်ခဲ့တယ်လို့ ဒါရိုက်တာကို ပြောပေး ပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

မင်းက 'ကျွန်မက တောင်ပိုင်းသူ' လို့ အတွန့်တက်ခဲ့တယ်။ ကာရိုက်တာ ထဲဝင်စားအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ခဲ့ လဲ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်တွေးနေ လား၊ ကျွန်မအကြောင်း တွေးနေခဲ့ လား။

တစ်ဝက်စီ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ရှင်အကြောင်း သုံးပုံတစ်ပုံ၊ ကျွန်မအကြောင်း သုံးပုံတစ်ပုံနဲ့ ကျန် တစ်ပုံက ကျွန်မအမေဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ အမေရဲ့ မိခင်က အသက် ၅၀ အရွယ် မှာ ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်မအမေ အသက် ၂၀ ပဲရှိသေးပြီး ကျွန်မက ဘွားအေကို လုံးဝ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ သူ့အသက် ငယ်ငယ်လေးမှာ မိခင်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဝမ်း နည်းကြေကွဲမှုကို အမေက ခုထိခံစားနေ ရတုန်းပဲ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတုန်းက အမေရဲ့ ခံစားမှုကိုလည်း သတိရ၊ ရင်ထဲရှိနေခဲ့ ပါတယ်။

ကျွန်မအမေ Bobbiအဖြစ် သရုပ် ဆောင်တဲ့ Laura Dern ရယ်၊ မင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ ၃ ယောက် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အမေတွေအပေါ် ရိုသေလေးစား နေရာ ပေးမှု ဘယ်လောက်ရှိကြောင်း ပြောခဲ့ဖူး တယ်နော်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအမေက အဲဒီရုပ်ရှင်ကို လော်ရာ အမေနဲ့အတူ ထိုင် ကြည့်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့တစ် ချိန်လုံး သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်

လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ ကြတယ်။ မိခင်တွေဟာ ကျွန်မတို့ အတွက် ဘယ်လောက် အရေးပါ ကြောင်း အမေတို့ကို မပြောမိသေးတာ လော်ရာနဲ့ကျွန်မ ပြောမိတယ်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်ရင်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မြင်ကြမှာပါ။ အရေးပါကြပုံတွေ ကို။

ပြီးနောက် နောက်ထပ်ပြောဖြစ်တာ က ကျွန်မတို့ မိခင်တွေကလည်း လူ သားတွေပဲ။ လူပီသတဲ့ မိခင်တွေဖြစ် သလို သူတို့မှာ မှားယွင်းတဲ့ ခြေလှမ်း တွေလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ကျွန်မတို့အပေါ်ထား တဲ့ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားပဲ။

အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မဆို အမေပြောဖူးတာလေး အမြဲ အမှတ်ရနေ တယ်။ သမီးရဲ့အလုပ်က သမီးရဲ့ အသက်အာမခံပဲ။ ဘယ်တော့မှ ဘယ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ ယူဆောင်မသွား စေခဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ တစ်နေ့က ကျွန်မရဲ့ သမီးကြီး(၁၅-နှစ်အရွယ်) Ava က ပြော တယ်။ မာမီပြောဖူးတာ ရေထဲကို သံပရာသီးအခြမ်းလေးတွေ ထည့် သောက်တာ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကောင်း စေတယ်ဆိုတဲ့။ ကျွန်မဖြင့် သဘောကျ လွန်းလို့ အားပါးတရ ရယ်လိုက်တာ မျက်ရည်တောင် ထွက်တယ်။ ကျွန်မ သမီးက ကျွန်မမကားကို နားထောင်ပြီး မှတ်သားထားပါလားဆိုတဲ့ မိဘတစ် ယောက်ရဲ့ အားရမိတဲ့ ပီတိပေါ့။

မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီး Ava ကို မင်းက ဘာသင်ကြားပေး ချင်သလဲ။

သူတွေ့ကြုံရမယ့် ဘဝအတွေ့ အကြုံတွေကို ရှက်ကြောက်ခံစားမှု မဖြစ် ဖို့၊ စူးစမ်းလေ့လာချင်စိတ်၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနဲ့အတူ ရဲရင့်မှုတွေနဲ့ ဘဝကို ပြည့် ပြည့်ဝဝ ပျော်ပါလို့။

ဒါဆို မင်းရဲ့သားနှစ်ယောက်ကို ရော။

အတူတူပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ပထမရင်သွေးကိုမွေး တော့ ကျွန်မအသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ။ မင်း ကော။

ကျွန်မကတော့ ၂၃ နှစ်ပါ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆို တာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး အားလုံးပြောင်း ပြန် ဇောက်ထိုးဖြစ်ကုန်ရော။ သမီးကြီး မွေးပြီးကတည်းက ၄၂၁၀ ငါပိုင်တယ် ဟု ဆိုတာမျိုး တစ်နာရီစာတောင် မရှိ တော့သလို၊ သားသမီးတွေအကြောင်း မစဉ်းစားမိတဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အလုပ်လုပ်နေရင်းကနေ သမီးကြီး ဆိုကေရဲ့လား။ ပြီးရင် သားကြီး Deacon နေရာ။ ပြီးရင် သားငယ်လေး Tennessee အဆင် ပြေရဲ့လား။ တစ်ခါ သမီးဆီ စိတ်ရောက်သွားပြန်ရော။ အဲဒီ လို ဖြစ်နေတာ။

မင်းရဲ့သမီးကြီးနဲ့ သားကြီးကို မွေးဖွားစောင့်ရှောက်နေစဉ်က မင်းကိုယ် တိုင် အရွယ်ရောက်အောင်လုပ်နေရတုန်း၊ ကြိုးစားနေရတုန်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခု အချိန်မှာ ၂၃ နှစ်အရွယ် ရိုးစိကို မင်း စကားပြောလို့ရမယ်ဆို ဘယ်လိုအကြံ ဉာဏ်မျိုးပေးချင်သလဲ။

ကျွန်မကို ငိုအောင်လုပ်နေပြန်ပါ ပြီ။ ကျွန်မပြောချင်တာ မင်း စိတ်ပူပန် ခဲ့ရသမျှအရာတွေဟာ တကယ်ဆို အရေးမကြီးလှပါဘူး။ မင်းလည်း အဆင်ပြေမှာပါ။ အဆင်ပြေတယ်ဆို တာထက်ကို ပိုသာလွန်တဲ့အခြေအနေကို ရမှာပါ။ ကိုယ်က ကောင်းမွန်နေမှန်း သိရင် စိတ်တွေပူမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို တစ်စစဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲပစ်နေတဲ့ အချိန်တွေကို လျော့ပါ။ ဘဝမှာ ကိုယ့် ကို ကူညီမယ့်သူတွေ၊ ချစ်ခင်တဲ့သူတွေ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသူတွေနဲ့ ဆုံတွေ့ရ မှာပါလို့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်က ကျွန်မ ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ဖို့

မရဲတရဲ သံသယစိတ်တွေဖြစ်ခဲ့သေး
တယ်။ ဟိုပု၊ ဒီပုပေါ့။ နောက်လုပ်သင့်
တဲ့အချိန်ကျလာတော့ ရဲရင့်လာပြီး
အခြားလူတွေ ဘာထင်ထင် တကယ့်ကို
ဂရုမစိုက်တော့ ငါစိတ်ထက်သန်ပြင်းပြ
မှုကိုပဲ ဦးစားပေးတော့မယ်ဆိုပြီး ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မခင်ဖွန်း
Jim Tott ရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးပေးမှုတွေလည်း
ပါတယ်။ သူက ကျွန်မရဲ့နံပါတ်တစ်
အမာခံပရိသတ်ပါ။

အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတွေကရော
ဘယ်လောက်အရေးပါသလဲ။

ကျွန်မက အရမ်း၊ အရမ်း ကံ
ကောင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ
ကောင်းတွေ ရထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
နိတ်ပျက်အားငယ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်
လူးလှိမ့်ယိုနေချိန် ကျွန်မဘေးမှာ မား
မားမတ်မတ်ရပ်တည်ကြတယ်။ ရေချိုး
ပေး၊ အဝတ်အစားလဲပေး၊ ကလေးတွေ
ကျောင်းပို့ပေး၊ ညစာ စီစဉ်ပေးတွေ လုပ်
ပေးကြတာ။ သူတို့ကို ကျွန်မ ချစ်သလို
သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်မှုကို ကျွန်မ
သိပ်အလေးထားတာ။

လူတွေကပြောလေ့ရှိတယ်။ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ဟောလိဝုဒအသိုင်း
အဝိုင်းမှာဆို အမျိုးသမီးတွေက ပြိုင်
ဘက်တွေ၊ အချင်းချင်း လည်လှီးဒုက္ခ
ပေးကြတယ်ပေါ့။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီလိုမျိုး
မကြုံဖူးပါဘူး။

မင်းအတွက် စံပြပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးသမီး
တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။

ပထမပုဂ္ဂိုလ်က Melinda Gates.
သူက မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့တိုင်းပြည်တွေဆီ
ရောဂါကာကွယ်ဆေးတွေ ရောက်
အောင် ပို့ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ နောက်
တစ်ယောက်က Marian Wright
Edelman. သူက ကလေးသူငယ်တွေ
အတွက် ခုခံကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ရန်ပုံ
ငွေရှာဖွေရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ။ ပိုမို
ကောင်းမွန်တဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ကျန်းမာ
ရေးတွေ ကလေးတွေအတွက်ရအောင်
တိုက်ပွဲဝင်ပေးတယ်။ လှပတဲ့ စာသား
တွေရေးဖို့တတ်တဲ့ မင်းလိုလူမျိုးကို

လည်း လေးစားအားကျတယ်။

အခုချိန်ထက်ထိ မင်း ဂုဏ်ယူရတဲ့
အချိန်အခါ ဘာတွေများရှိသေးလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်လောက်
က ဝါရှင်တန်ဒီစီမှာ အမျိုးသမီးတရား
သူကြီး အယောက် ၁၀၀ ဆုံတွေ့ကြ
တယ်။ ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားက လာခဲ့ကြ
တာပေါ့။ ဥပဒေရေးရာမှာ အမျိုးသမီး
တွေ အရေးပါတဲ့အချက်၊ အမျိုးသမီး
တွေ ကိုယ်စီအခွင့်အရေးတွေအတွက်
တိုက်ပွဲဝင်ရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြတာ။ ကျွန်မက ဒီလို
ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မရှေ့နေတစ်ယောက်
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်
ထဲမှာတော့ ရှေ့နေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ဖူးပါတယ်လို့။ သူတို့အားလုံး လက်ခုပ်
ပိုင်းတီးကြတယ်။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့
အလုပ်တစ်ခုဟာ အမျိုးသမီးများစွာကို
အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိစေတယ်ဆိုတာ
သိခွင့်ရခဲ့တယ်။

မင်းက တော်တော်ချစ်စရာ
ကောင်းတာပဲ။ နင်သိလား။ မေးထား
တဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖြေတော့
မယ်။ ဒီလိုကြောင့်လည်း မင်းက
အမေရိကရဲ့ အချစ်တော်ကလေး ဖြစ်
တာပဲ။ မင်းဟာ ငါတို့အားလုံးနဲ့ တစ်
သားတည်းပဲ။

ကျွန်မတို့အားလုံး တူညီတဲ့အရာ
တွေ အားလုံးထဲမှာ ကူးခပ်နေကြတာပဲ
လေ။

မင်းဆံပင်က ရွှေရောင်လား၊
အညိုရောင်ရောင်လား။

ဘာရောင်ပါလိမ့်။ ဘယ်သူမှလဲ
မသိပါဘူး။ ကျွန်မအသက် ၁၆ နှစ်က
တည်းက ကျွန်မဆံပင်ရောင်အစစ်ကို
မတွေ့ခဲ့တော့တာ။ ကျွန်မက တောင်
ပိုင်းသူလေ။ သဘာဝဆံပင်အရောင်ကို
မကြိုက်ဘူး။

ဟုတ်ပါပြီ။ ဟုတ်ပါပြီ။ မင်း

နောက်ဆုံး ရယ်မောခဲ့တာ ဘယ်တုန်း
ကလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁ နာရီလောက်ကပဲ
လေ။

နောက်ဆုံးငိုခဲ့တာကရော။

မင်းနဲ့စကားပြောရင်း လေးကြိမ်
လောက် ငိုပြီးပြီ။

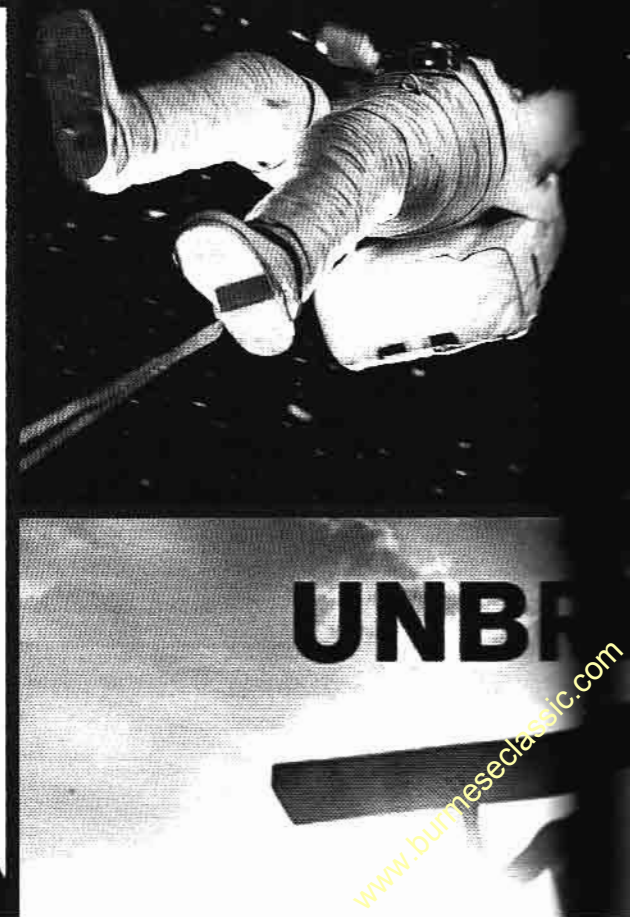
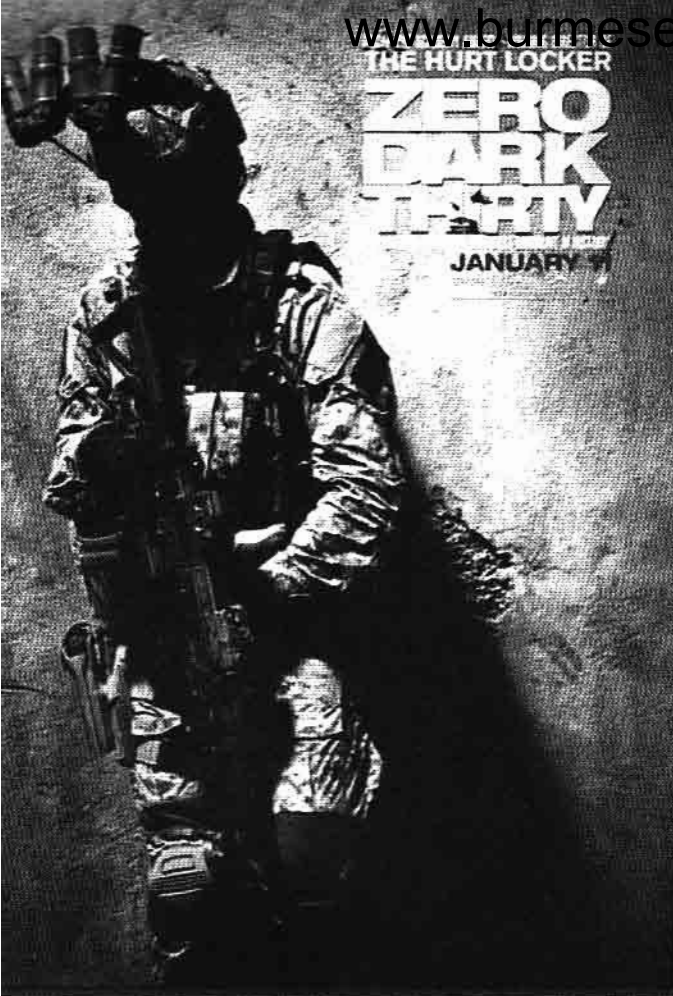
အကြီးဆုံးနောင်တရမှုကရော။ ဒီ
အင်တာဗျူးကို လက်ခံဖြေဆိုမှုများ ဖြစ်
နေမလား။

ကျွန်မ နောင်တရလေ့ မရှိပါဘူး။
ဘဝမှာဖြစ်ပျက်လာသမျှ အရာရာ
အားလုံးကောင်းတာရော၊ ဆိုးတာရော
အားလုံးဖြစ်ဖို့ရှိလို့ ဖြစ်လာရခြင်းပါ။

Wild ရုပ်ရှင်ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မင်းသမီး ရိုးစဲက 'ဒီရုပ်ရှင်က ကျွန်မ
ရိုက်ခဲ့သမျှတွေထဲမှာ အခက်ခဲဆုံး၊
အပင်ပန်းဆုံးပါပဲ။ တောင်တက်လမ်း
တွေမှာ စာရေးဆရာမ လျှောက်ခဲ့သလို
မိုင်ထောင်ချီတော့ ကိုယ်တိုင်လျှောက်ခဲ့
ရတာ မရှိပါဘူး။ ၄၅ ပေါင်လောက်
လေးတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကြီးလွယ်ပြီး
ကျွန်မက တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် တက်
ရတယ်။ ရိုက်ကွင်းကလူတွေက 'နေပါ
ဦး။ မင်းကျောပိုးအိတ်က သိပ်မလေး
သလိုဘဲ။ ထပ်ထည့်ဆိုပြီး ၆၅ ပေါင်
လွယ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြီးလွယ်ပြီး
တောင်ကုန်းကို ကိုးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ်
လောက် ထပ်ပြန်တလဲလဲ တက်ရ
တယ်။

အဲဒီနေရာတွေမှာ သွားရိုက်တော့
ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာစားဖို့တောင် မနား
ဘူး။ အဆာပြေစားရုံပဲ စားကြတယ်။
အပေါ့အပါးတောင် မသွားဘူးရှင်။
ပင်ပန်းပေမဲ့ ပျော်စရာကောင်းတယ်။
ရှုတင်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ အရင်က အဲဒီ
လောက် မရင်းနှီးခဲ့ဘူး။ တောင်တွေ
ပေါ်တက်တဲ့အခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် ဖေးမကူညီ တွဲခေါ်ကြ၊ ဆွဲ
ခေါ်ကြတယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း ပိုင်း
သယ်ပေးကြတယ်'လို့ ပြောပြပါသေး
တယ်။ ■

ရီတာအောင်၊ NY

THE HUNGER GAMES: CATCHING FIRE

NOVEMBER 22

WWW.PHOENIXPX.DEVIANTART.COM

ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်များနှင့် အမျိုးသမီးတို့နေရာ

ထွန်းသိန်းဦး

ဟောလိဝုဒ်သည် ယောကျ်ားများထက် မိန်းမများက ရုပ်ရှင်လောကကို အကျိုးပြုသော အမာခံပရိသတ်များဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ထားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်အတွင်းက ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုများသည် မင်းသမီး အဓိက ပါဝင်သောဇာတ်ကားများ သိသိသာသာ ထုတ်လုပ်လာသည်။ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ကုန်ကျခံ၍ မင်းသမီးအဓိကရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ထုတ်လုပ်လာသည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ အမျိုးသမီးရုပ်ရှင်ပရိသတ်က ရုပ်ရှင်တစ်ကားတည်း လက်ခံအားပေးခြင်း မဟုတ်။ ဇာတ်ကားတွဲများ အားလုံးကို အစအဆုံး အစဉ်တစိုက် အားပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟောလိဝုဒ် သဘောပေါက်သွားခြင်းကြောင့်ပင်။

မင်းသမီးအဓိကဇာတ်ကားများကို ပရိသတ်က လက်ခံအားပေးကြပြီး Gravity, Hunger Game, Frozen နှင့် Maleficent တို့၏ ကမ္ဘာအနှံ့ ရုံတင်ပြသပြီး စုစုပေါင်းဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ဘီလီယံသုံးသန်းခွဲကျော်သည်။ ယခု ဝါနာဘရာသားရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ဒီစီရုပ်ပြဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မိန်းမစူပါလူစွမ်းကောင်း Wonder Woman ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်ပြသမည့် စူပါမင်းနှင့်လင်းနီလူသားဇာတ်ကား

GEORGE CLOONEY

GRAVITY

10.4.13

EN

Unbroken ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးပေးရာ တွေ့ရတဲ့ ဒါရိုက်တာ အင်ဂျလ်များရှိသည့် သရုပ်ဆောင်များ

Hunger Games တော်လှန်ရေး အက်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ မင်းသမီး ဂျွန်ဟလာရုဇ်က မင်းသမီးအဖြစ်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဝိုင်လားပါတယ်

(Batman Vs Superman: Dawn of Justice)တွင် မိတ်ဆက်မည်ဖြစ်ပြီး Wonder Woman သတ်သတ် သီးသန့် ဇာတ်ကားတစ်ကားလည်း ရိုက်ကူးဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကိုလံဘီယာ ကုမ္ပဏီက နာမည်ကြီး ဇာတ်ကားဟောင်းတစ်ကား ဖြစ်သည့် Ghostbusters ကို အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်များနှင့်ချည်း ရိုက်ကူးမည်ဖြစ်သလို ဒစ်စနေ၏ Cinderella ကလည်း ယခုနှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ရုံတင်ပြသမည်ဖြစ်သည်။ လိုင်းယွန်းဂိတ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကတော့ သိပ္ပံ စိတ်ကူးယဉ် Divergent ဇာတ်ကားတွဲများကို ဆယ်ကျော်သက် မင်းသမီး ရှယ်လီဝုဒလီ (Shailene Woodley)နှင့် အနည်းဆုံးလေးကား ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

အမျိုးသမီး ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်သည် ဟောလိဝုဒအတွက် စိတ်ချရသော အဓိက ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အကြား ရုံတင်ပြသခဲ့သော ဆယ်ကျော်သက်

ကောင်မလေးတစ်ဦး၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှင့် သမန်းဝံပုလွေကောင်လေးတို့အကြား သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို အက်ရှင်ခန်းများဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည့် Twilight ရုပ်ရှင် ငါးကားတွဲသည် (ငွေဖောင်းပွမှုကို ထည့်သွင်းတွက်ချက်ပြီး)စုစုပေါင်းဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၃.၆ ဘီလျံကျော် ရခဲ့သည်။ မင်းသမီးဂျွန်ဟလာရုဇ် ပါဝင်သော Hunger Games တော်လှန်ရေး အက်ရှင်ဇာတ်ကားတွဲများ၏ ပထမနှစ်ကားမှ (Hunger Games နှင့် Catching Fires) စုစုပေါင်းဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၁.၆ ဘီလျံကျော်ရပြီးဖြစ်။ ပြီးခဲ့သည့် နိုဝင်ဘာလက ရုံတင်သော တတိယပိုင်း Hunger Games: Mockingjay Part 1 ကလည်း အခြေအနေ ကောင်းနေသည်။ ယခုထိ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ သန်း ၇၀၀ နီးပါး ရနေပြီ။ ဇာတ်သိမ်းဖို့ နောက်ထပ်တစ်ကား ထပ်လာဦးမည်။ ထိလိုက်လျှင် ရေခဲဖြစ်သွားစေသည့်

စွမ်းအားရှိသော မင်းသမီးလေးအကြောင်း ဖြစ်သည့် ဒစ်စနေ၏ Frozen ကာတွန်းကားကလည်း ယခုအချိန်ထိ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး ကာတွန်းကားအဖြစ် စံချိန်တင်ထားသည်။

တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများသည် ဇာတ်ကားနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်ဝင်သီချင်း အယ်လ်ဘမ်(Soundtrack)၊ ဗီဒီယိုဂိမ်း အပါအဝင် ဇာတ်ကောင်အမည်၊ ဇာတ်ကားအမှတ်တံဆိပ် ရေးထိုးထားသော တီရှပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ ကျောပိုးအိတ်၊ ကစားစရာအရပ်စသော အမှတ်တရပစ္စည်းများ ရောင်းချမှုမှာလည်း အမြတ်အစွန်းများ ရသေးသည်။ လိုင်းစွန်းဂိတ် ကုမ္ပဏီက Hunger Games ဗီဒီယိုဂိမ်းနှင့် ဇာတ်ဝင်ခန်းများတွင် အသုံးပြုသော အဝတ်အစား၊ အသုံးအနှောင်များကို ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ပြပွဲလုပ်ရာမှာလည်း ဝင်ငွေရသည်။ ဒစ်စနေ၏ Frozen ဇာတ်ကားထဲက အတိုင်း ရေခဲပြင်ပြကွက်များဖြင့် တင်ဆက်ကပြသော Ice Show ကလည်း အောင်မြင်သည့်အပြင်၊ ခရစ္စမတ်နှင့် ချိန်ကိုက် ကလေးတို့အကြိုက် ကစားစရာများလည်း ရောင်းချခဲ့ပြီ။ ပရိသတ်လက်ခံသော ဇာတ်ကားကြီးများကို ပြဇာတ်အသွင် ကူးပြောင်းသည့်နည်းတူ ရုပ်ရှင်ကို တေးသံစုံပြဇာတ်ပုံစံဖြင့် အသွင်ပြောင်း ကပြဖို့လည်း စီစဉ်နေပြီ။

ယေဘုယျအားဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ အများစုမှာ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်များဖြစ်ကြပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဈေးချယ်ရာတွင် ယောက်ျားလေးများက အက်ရှင်အသားပေး ဇာတ်ကြမ်းကားများကိုကြည့်ပြီး၊ မိန်းကလေးတွေက လှပချောမောသော မင်းသား၊ မင်းသမီးများ သရုပ်ဆောင်သော စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဆွတ်ဖျံကြည့်နူးဖွယ် ဇာတ်လမ်းများကို နှစ်သက်ကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်ကျော်ကျော် ကာလအတွင်း ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ဒစ်စနေ၏ The Princess Diaries က ဒေါ်လာ သန်း ၂၀၀ ကျော်၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယ

ပိုင်း Princess Diaries 2: Royal Engagement ကလည်း သန်း ၂၀၀ နီးပါး ရခဲ့သည်။ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ သန်း ၄၀၀ နီးပါး ရယူနိုင်ခဲ့သည့် ထို ဇာတ်ကားမှာ ယောက်ျားလေး ပရိသတ် အတွက် မဟုတ်သော ဇာတ်လမ်းမျိုး အတွက် အတော်မဆိုးလှသော ဝင်ငွေ ပင်။ ယင်း ၂၀၀၁ ခုနှစ်ထဲမှာပင် ကြမ်း တမ်းသော မော်တော်ကားမောင်းနှင်ခန်း များဖြင့် ယောက်ျားလေးအကြိုက် ဇာတ် ကြမ်းကား Fast and Furious မှာ လည်း ယခုအချိန်ထိ နောက်ဆက်တွဲ ငါးကား ထုတ်လုပ်ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်လာ ၃ ဘီလျံကျော်ကျော် ရရှိနေပြီ။ သို့နှင့် ထိုစဉ်က ယောကျ်ားလေးနှင့် မိန်း ကလေး ပရိသတ်အနက် မည်သည်က ပို၍ သေချာသည့် ဈေးကွက်ဖြစ်မည်လဲ ဆိုသည်ကို ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုများ ခေါင်း စားခဲ့ကြသည်။ ယောက်ျားလေး ပရိ သတ်အကြိုက် အက်ရှင်အားဖြ့် ဇာတ် ကြမ်းကားလား၊ မိန်းကလေးများ အတွက် ဦးတည်သော စိတ်ကူးယဉ် စရာ၊ ကြည်နူးစရာကောင်းသည့် ဒရာဇာ ဇာတ်ကားများလား။

သိသာသော ပြောင်းလဲမှုက ၂၀၀၈ ခုနှစ်ထဲတွင် ရုံတင်ပြသခဲ့သော ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးများ အသည်းစွဲဝတ္ထုကို ရိုက်ကူးသော Twilight နှင့် အရွယ်ရောက် အမျိုးသမီး ပရိသတ်အတွက် ဦးတည်သော Sex and the City ဇာတ်ကားများ ဖြစ် သည်။ ထိုဇာတ်ကား နှစ်ကားက ဒေါ်လာ သန်း ၄၅၀ ကျော် ဝင်ငွေ ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် Twilight ဒုတိယပိုင်း New Moon က ရုံဝင်ငွေ သန်း ၈၀၀ နီးပါး(ပထမ ဇာတ်ကားထက် ၈၁ ရာခိုင်နှုန်း)ဖြင့် ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင်ခဲ့သောအခါ မိန်း ကလေးပရိသတ်အတွက် ဦးတည်သော ဇာတ်ကားများကို ကောင်လေးတွေ မကြည့်ဟူသော သိအိုရီဟောင်းကို လွှင့် ပစ်လိုက်ရတော့မလိုပင်။ ယောက်ျား ပီသခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းလဲလာမှု ကို ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်တို့၏ ရုပ်ရှင်ကြည့် အလေ့အထက ထင်ဟပ် နေသည်လား၊ သို့မဟုတ် ရည်းစား ကြည့်ချင်သည့် ဇာတ်ကားကို အတူ လိုက်ကြည့်ပေးရသည့် ကောင်လေး

များကြောင့်လား။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၂၀၁၁ ခုနှစ် တွင် သတို့သမီးအချင်းချင်း ပြိုင်ကြ သည့် အချစ်ဟာသကား Brides- maids ပေါက်သွားသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် တွင် အာဏာရှင် အစိုးရကို တော်လှန် ပုန်ကန်ရာတွင် ဦးဆောင်သည့် ဆယ် ကျော်သက် မိန်းကလေးဇာတ်ကောင် ပါဝင်သော Hunger Games နှင့် အစဉ် အလာများကို တော်လှန်ပုန်ကန်လိုသော သတ္တိရှိသည့် ချစ်စရာ လေးသည်တော် မင်းသမီးလေးအကြောင်း ကာတွန်းကား Brave ဇာတ်ကားတို့ အောင်မြင်ခဲ့ သည်။ လူတို့၏ လှည့်စားခြင်းခံရသော နတ်သမီး မယ်လီဗီးဆင့်အဖြစ် အင်ဂျလီ နာဂျီလီ သရုပ်ဆောင်သည့် Malefi- cent ဇာတ်ကားက သန်း ၇၀၀ ကျော် ဖြင့် ဇာတ်လမ်းထွဲ မဟုတ်သော ဝင်ငွေ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ကားအဖြစ် နေရာ ယူသွားသောအခါ အမျိုးသမီး ဇာတ် ကောင်အားဖြ့် ဇာတ်ကားများ၏ စီးပွား ရေးအရ အောင်မြင်မှုမှာ ငြင်း၍ မရ အောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒစ်စနေက Maleficent 2 ရိုက်ကူးဦး

Zen Dark Thirty ဇာတ်ကားတွင် ကြည့်နေမည့် ဟတ်ပင်းဒါးဟတ်ဒါး

မည် ဆိုသည်မှာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်။ ထုတ်လုပ်ရေးစရိတ် အလယ် အလတ်ဖြစ်သော မိန်းကလေးပရိသတ် အတွက် ဦးတည်သည့် ယောက်ျားလေး ကချေသည်များအကြောင်း Magic Mike 2, ဟာသဇာတ်လမ်း Pitch Perfect 2 နှင့် အပစ်အခတ်အက်ရှင်အသားပေး Expendables တို့လည်း လာဦးမည်။ မင်းသမီးအားဖြူဇာတ်လမ်းများ ဝင်ငွေအရ အိမ်ကလာသောကြောင့် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကတွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ တန်းတူအလေးထား ဆက်ဆံမှုများ (ပိတ်ကားပေါ်မှာရော၊ ကင်မရာ နောက်ကွယ်မှာပါ) တိုးတက်လာပြီလား၊ လိင်မကျညီမှုအရ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုများ

ဇာတ်ကောင် အဓိက ပါဝင်သော ဇာတ်ကားများဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးဒါရိုက်တာများ ရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကားမှာ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိသည်ဟု မီဒီယာများတွင် ပွဲထုတ်၊ ဖော်ပြခံရသော မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏ အခန်းကဏ္ဍကို လေ့လာသော ဂျီးနားဒါးဗစ် အင်စတီကျု (Geena Davis Institute) ၏ စစ်တမ်းတစ်ခုက ဖော်ပြသည်။ (ဂျီးနားဒါးဗစ် အင်စတီကျုမှာ မင်းသမီးကြီး ဂျီးနားဒါးဗစ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်က Accidental Tourist ဇာတ်ကားဖြင့် ဇာတ်ပို့အကယ်ဒမီဆု ရရှိခဲ့သော ဂျီးနားဒါးဗစ်သည် အမျိုးသမီး အခွင့်အရေးတန်းတူ ရရှိရေး

အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သည့် ဇာတ်ကားမှာ ၃၃ ရာခိုင်နှုန်းသာရှိသည်(ကား ၂၀၀ ဝင်မပြည့်)။ ထိုကိန်းဂဏန်းများသည် ၁၉၄၆ ခု ၁၉၅၅ ခုနှစ်အတွင်း ကောက်ယူရရှိသောအရေအတွက်နှင့် မကျခြားလှပေ။ ထို့ပြင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများတွင် အနှစ်သာရမရှိသော အခန်းကဏ္ဍများ ဖြစ်သည့်မိန်းမများကို လိင်ကိစ္စအတွက် အသုံးချစရာအဖြစ်သာ သရုပ်ဆောင်မှုများလည်း ပို၍များလာသည်တို့။

‘မိန်းမတွေကို လိင်ကိစ္စ အသုံးချစရာ အရာဝတ္ထုလို သဘောထားတာ ဒါဟာ မိန်းမတွေကို မလေးစားတဲ့ အပြုအမူ၊ နှိမ်ချတဲ့အပြုတွေပဲ။ လူ့အဖွဲ့

Gravity ဟာဟာမှ ဆန်ဒရာဘူးသောဒ်ရီသရုပ်ဆောင်မှု

ဂျီးနားဒါးဗစ် သရုပ်ဆောင်မှု၊ ဟာသဇာတ်လမ်း၊ ဟာသဇာတ်လမ်း၊ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဂျီးနားဒါးဗစ်

လျော့နည်းသွားပြီလား။ ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ပြောလောက်အောင်တော့ မဟုတ်သေးဟုဖြေရမည်။ အနုပညာကြေးအနေနှင့် အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်များမှာ အမျိုးသားများလောက် တန်းတူမရပေ။ Hunger Games ဇာတ်ကားတွဲများဖြင့် ဟောလိဝုဒ်၏ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည့် ဂျနီဖာလောရင့် ရရှိသော အနုပညာကြေးမှာ American Hustle ဇာတ်ကားတွင် သူနှင့်တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်သည့်မင်းသားများ(ခရစ်ယန် ဘားနတ်ဘရက်ဒလေးပါး)တို့လောက် မရပေ။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ၏ ၂၃ ရာခိုင်နှုန်းသာ အမျိုးသမီး

တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်းများတွင် အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်များ နေရာတန်းတူ ရရှိရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသူ ဖြစ်သည်။) ဆိုခဲ့ပါ။ Hunger games, Gravity စသော မင်းသမီးအားဖြူ ဇာတ်ကားများ၏ အောင်မြင်မှုကပင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများတွင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရသော မိန်းမများ၏ အခန်းကဏ္ဍကို မြှင့်တင်နိုင်ခြင်း မရှိဟု ကြောင်း စစ်တမ်းက ဆိုသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ရုံတင်ပြသခဲ့သည့် ဝင်ငွေကောင်းသော ဇာတ်ကားပေါင်း ၆၀၀ အနက် ဇာတ်ကားအတွက်(ဖြတ်လျှောက်မဟုတ်သော) အရေးကြီးသော ဇာတ်ဝင်ခန်းများတွင်

အစည်းမှာ မိန်းမတွေရဲ့ နေရာဟာ လိင်ကိစ္စအတွက် သက်သက်လား၊ အခြားအရေးပါတဲ့ နေရာတွေမှာ မိန်းမတွေအများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ဒါတွေကိုတော့ ရုပ်ရှင်တွေက မပြဘဲ ယောက်ျားတွေအတွက် လိင်ကိစ္စ အသုံးချစရာအတွက်သာ ဖော်ပြတာဟာ တကယ့်အရှိတရားကို မထင်ဟပ်ဘူး’ဟု ဂျီးနားဒါးဗစ်က ပြောသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများတွင် မိန်းမများကို မည်သို့ ပုံဖော်သည်ကို ဆန်းစစ်သည့် Bechdel Test ဟု ခေါ်သည့်နည်း ရှိသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ကာတွန်းဆရာ အယ်လီဆင်ဘက်ချီဒ်၏ အမည်ကို အခြေပြု၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက ကာတွန်းတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးသမီးဦးက

သူ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သတ်မှတ်ချက် သုံးချက်နှင့် ကိုက်ညီမှု ကြည့်သင့်တဲ့။ ယင်းတို့မှာ ဇာတ်ကားတွင် (၁) အနည်းဆုံး အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင် နှစ်ဦး ပါရမည်။ (၂) သူတို့မှာ ဖြတ်လျှောက်သက်သက်မဖြစ်ရ၊ သူတို့သည် ဇာတ်လမ်းအတွက် အရေးပါသည့်စကားများ ပြောပါရမည်။ (၃)ပြောသည့် အကြောင်းအရာမှာ ယောကျ်ားတို့ အကြောင်းမဖြစ်ရဟူသော အချက်သုံးချက်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ထိုသတ်မှတ်ချက်များနှင့် ပြည့်စုံသောဇာတ်ကား ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ရှိသည်။ ဂျိုးနားက အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာများ၏အခန်းကဏ္ဍသည် အရေးကြီးပုံကိုလည်းထောက်ပြသည်။ အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာတို့ ရိုက်ကူးသောဇာတ်ကားများတွင် သဘာဝကျစွာ အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရံများ ပို၍ပါဝင်တတ်သည်တို့။

ယခု ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း၏ ဩဇာရှိသော ရာထူးနေရာများတွင်လည်း မိန်းမများ နေရာယူလာကြပြီ။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှသည် စီစဉ်ရိုက်ကူးသည့် ဒါရိုက်တာနေရာအထိ အမျိုးသမီးများကို တွေ့လာရသည်။ ဆိုနီ၊ Dream Works, Fox စသည့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများတွင် အမျိုးသမီး ထုတ်လုပ်ရေးမှူးများ ရှိသလို ဒါရိုက်တာထံတွင်လည်း ဆိုဖီယာ ကော်ဖိုလာ (Gud-Lather ဇာတ်ကားများ ဒါရိုက်တာ ဖရန်စစ် ကော်ပိုလာ၏သမီး)၊ ကက်သရင်း ဘီလို(ဂျိမ်းစ်ကင်မရွန်း၏ ဇနီးဟောင်း)တို့ ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်များတွင် အိန္ဒိယလီဆင်၏ Annapurna Pictures ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်သော ဇာတ်ကားများဖြစ်သည့် Zero Dark Thirty (2012), Her (2013) နှင့် American Hustle (2013) ဇာတ်ကားများ ပရိသတ် လက်ခံအောင်မြင်ခဲ့သလို အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာတို့၏ ဇာတ်ကားများ ထွက်လည်း ဝင်ငွေအရရော၊ အနုပညာအရပါ အောင်မြင်သည့် ဇာတ်ကားများ

ရှိပါသည်။ ဥပမာ-ဥက္ကာခဲများ ကမ္ဘာသို့ ဝင်တိုက်မည့် အန္တရာယ်အကြောင်း ရိုက်ကူးထားသည့် Deep Impact(1998), ကောင်းသည့် အပြုအမူများ လက်ဆင့်ကမ်းသွားခြင်းကို လှပစွာ တင်ပြထားသည့် Pay it Forward (2000)တို့ကို ရိုက်ကူးသူမှာ အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာ မီမီလီဒါ (Mimi Leder) ဖြစ်သည်။ မင်းသမီး အင်ဂျလီနာ ဂျီလီ ရိုက်ကူးသည့် ဘော့စနီးယား ပြည်တွင်းစစ်နောက်ခံဇာတ်ကား In the Land of Blood and Honey (2011)နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသော အိုလံပစ် အားကစားသမား တစ်ဦးအကြောင်း Unbroken (2014)တို့မှာ ကန့်ကွက်မှုများ ရှိသော်လည်း ဇာတ်လမ်း ရွေးချယ်မှုအတွက် အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးခံရသည်။ သို့သော် မိန်းမဒါရိုက်တာများမှာ ယောကျ်ားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အရေအတွက် နည်းနေသေးသည်။ (စတူဒီယိုများက ငွေထုတ်၍ ရိုက်ကူးခြင်းမဟုတ်သော)ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ(Independent films)ပြသသော Sundanceစသော ရုပ်ရှင်ပွဲတော်များတွင်တော့ အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာများမှာ ထက်ဝက်ခန့် တွေ့ရသည်။ နယူးယောက်တိုင်းမိသတင်းစာ ရုပ်ရှင်ရီဗျူးဆရာမ မနိုလာ ဒါဂစ်ကတော့ အမျိုးသမီး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတွေများလေလေ၊ အမျိုးသမီး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတွေ များလေလေဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်လောကတွင် မိန်းမနှင့် လိင်ကိစ္စတို့ကို တွဲလျက် မြင်ခြင်းသည် ဗိုင်းရပ်တစ်ခုလို ကူးစက်နေရာ ယောကျ်ားများ ကြီးစိုးသော ရုပ်ရှင်လောကကို အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာများက ထိုးဖောက်နိုင်ပါမည်လား။ နောက်ဆုံးတော့ အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာများကို စတူဒီယိုများက အလုပ်မအပ်တော့ခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်တို့။

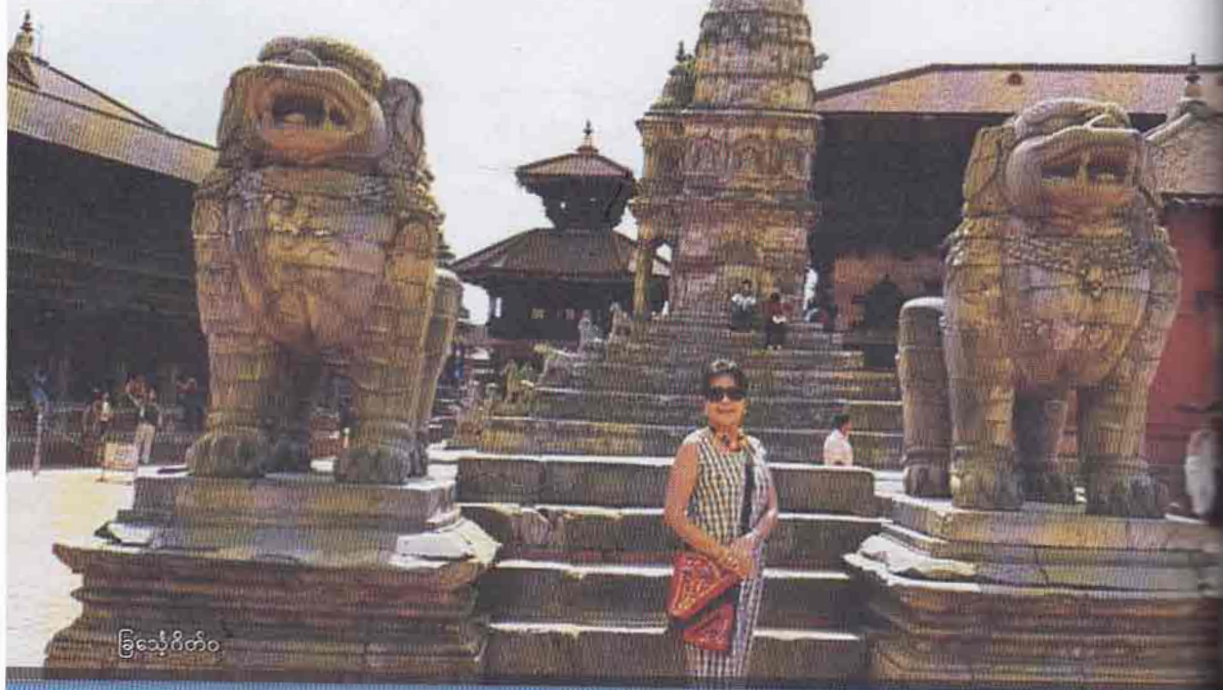
‘တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ပြောင်းလဲလာနေပါပြီ’ဟု သူ၏ ပထမဆုံးဇာတ်ကား Little Man Tate (2001)ကို

ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ညွှန်ကြား ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးသူ ဂျီဒီဖော်စတာက ပြောသည်။ ‘စတူဒီယိုတွေက ဒါရိုက်တာ ရွေးချယ်တဲ့အခါ ကြုံရတဲ့ ပြဿနာက ဘယ်လောက်ပဲ ငွေအကုန်အကျခံသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဒါရိုက်တာက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ကား ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်၊ ရုံတင်တဲ့အခါ ပရိသတ် တုံ့ပြန်မှုကို ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ စတူဒီယိုတွေက ရွှံ့ဖို့ အန္တရာယ်နည်းမယ့် ရိုက်နေကျ ဒါရိုက်တာတွေကိုပဲ ငှားကြတော့တယ်’ဟု သူ့အမြင်ကို ပြောသည်။

ဝါနာဘာရာသား ကုမ္ပဏီကတော့ မိန်းမ စူပါဟီးရိုး Wonder Woman ရိုက်ကူးရန် ဒါရိုက်တာ မီရှဲလ် မက်လာရင် (Michelle MacLaren)ကို ရွေးချယ်ထားသည်။ ဆိုနီကလည်း ပင့်ကူလူသား ဇာတ်ကားတွေများ နောက်ပိုင်း မိန်းမလူစွမ်းကောင်း ဇာတ်ကားတွေများ ရိုက်ကူးမည်ဟု ကြေညာခဲ့သော်လည်း ဒါရိုက်တာ ရွေးချယ်မှုကိုတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေး။

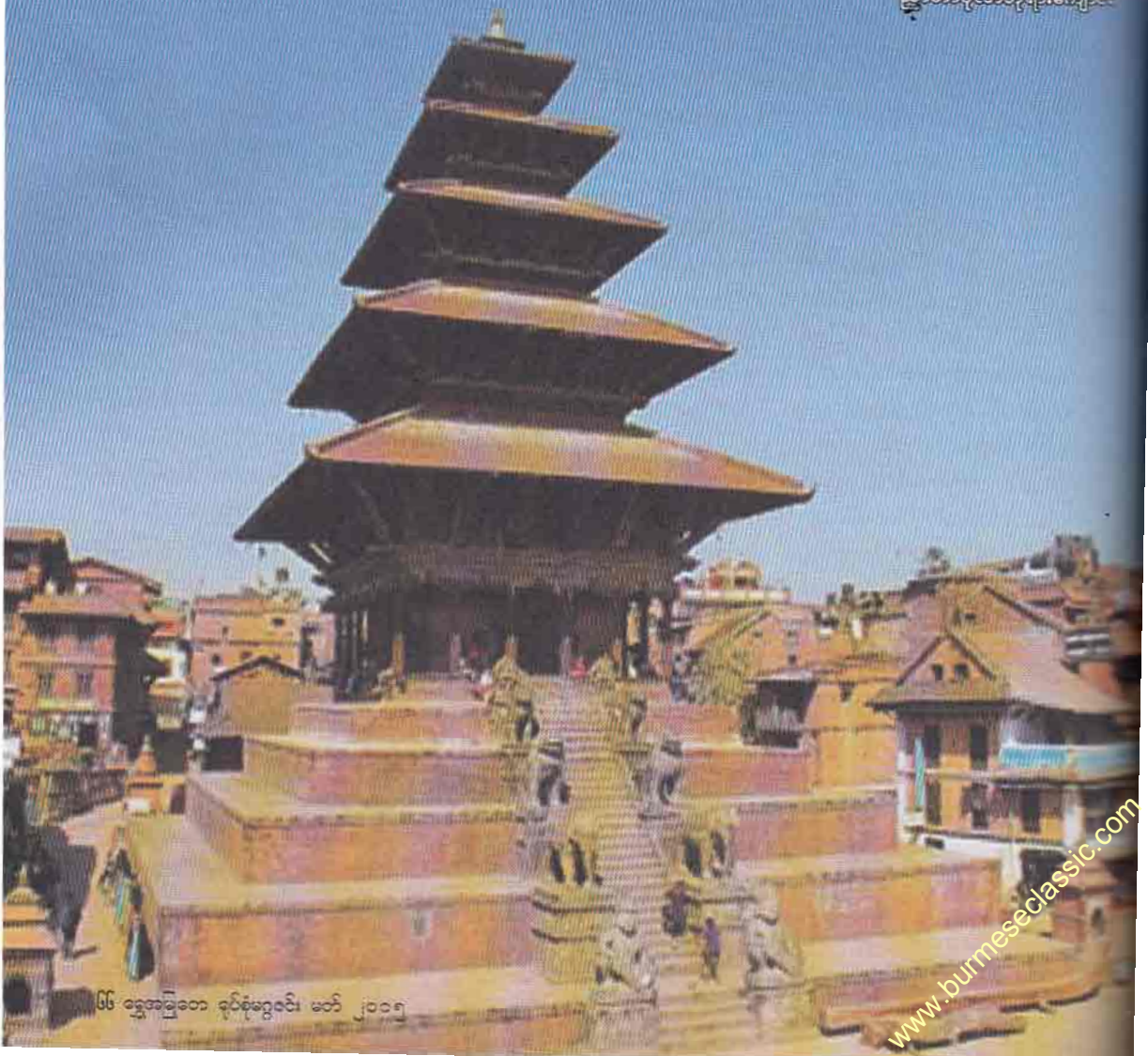
ဂျိုးနားဒါးဗစ်ကတော့ ‘ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို အမျိုးသမီးများက ထိခိုက်စေမည် မဟုတ်ဘဲ ပို၍ တိုးတက်စေမည်’ဟု ဆိုသည်။ ‘မိန်းမဇာတ်ဆောင်တွေ ပါတဲ့ ဇာတ်ကားတွေဟာ ပရိသတ် လက်ခံတဲ့ ဇာတ်ကားတွေ ဖြစ်ကြပြီ၊ ကောက်ရိုးမီးလို တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ်လည်း အောင်မြင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေဆိုတာ စတူဒီယိုတွေ သိသင့်ပါတယ်’တဲ့။ ■ ထွန်းသိန်းဦး ကိုးကား

1. Hollywood takes note of the power of women (New York Times, 27 September 2014)
2. Heroines fail to close gender gap (Bloomberg, 23 September 2014)
3. Hollywood still a man's world (27 December 2014)
4. www.womendirectorsinhollywood.com

ခြင်္သေ့ဂိတ်

ညောင်ရမ်းလောကဏ္ဍ

မြန်မာ့ပြည်ထောင်စု ခုနစ်ရာလေး မတ် ၂၀၁၅

တိပုဏ္ဏ

ဒေသများသို့... (၅)

မေတ္တာဦး

ကျွန်မတို့ ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့မှာ ဘူတန်နိုင်ငံကနေ နီပေါနိုင်ငံက ခတ္တမန်ဒုမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်က ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျတုံ့နေပေါ့။

ခရီးများများသွားလေ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း မဖြစ်ဘူး ဆိုတဲ့တရားများများရလေပါပဲ။ စောင့်ဆိုင်းခြင်းကို အနုပညာ တစ်ရပ်အနေနဲ့ သဘောထားမှ ခရီးသွားရတာ စိတ်မိစီးမှုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို အသင့်လာကြိုတဲ့ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းနဲ့ တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်ကို လာခဲ့ပါတယ်။ ခတ္တမန်ဒုမြို့ရဲ့ အပူချိန်က အတော်လေးမြင့်တဲ့ နေ့ပေါ့။ ဟိုတယ်နည်းခန်းမှာ အသင့်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ တိဘက်တိုးရစ်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းနဲ့ တစ်ခါတည်း တွေ့ဆုံခဲ့ရတာပါ။

ကျွန်မခရီးမဟ် ကယ်ရီကတော့ 'မင်းပဲ အားလုံးနားထောင်မှတ်သား ထားတော့၊ ကိုယ်နားမယ်' ဆိုပြီး ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲ တန်းသွားခဲ့တာ လေ။ တိဘက်တိုးရစ်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေယူထားခဲ့ပြီး တိဘက်ဗီဇာ(နေချင်းပြန်) ယူဖို့ ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာကိုး။ ကျွန်မတို့ တိဘက်ပြန်ရောက်ရင် ဒလိုင်းလားမားအကြောင်းလုံးဝမပြောဖို့၊ တိဘက်ခွဲထွက်ရေးကိစ္စ လုံးဝ ဆွေးနွေးမှုမပြုလုပ်ဖို့၊ တရုတ်အစိုးရကို ဝေဖန်ရေးတွေထဲ ဝင်မပါဖို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကို သတိပေး ခဲ့ပါတယ်။ အချိန်မရွေး လေယာဉ်ပျံ ပေါ်တင်ပြီး ပြန်ပို့ခံရမှာ(ပြည်နှင့် ဒဏ်မျိုး)တဲ့။ တရုတ်နိုင်ငံ ဗီဇာနဲ့ တိဘက်ကို သွားလို့မရပါဘူး။ တိဘက်က တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ပြည်နယ် တစ်ခုဖြစ်နေပေမဲ့ တိဘက်ဗီဇာ သီးသန့် ထပ်ယူရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာကို ဟိုတယ်မှာပဲ

တာလိဂျာဘုရားကျောင်း

ဝယ်စားခဲ့ပြီး နီပေါပြန်ဖို့ မြို့တော် ခတ္တမန်ဒုမြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့စဉ်လမ်းညွှန်နေကလိုက်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်မတို့နီပေါနိုင်ငံကို ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့ ဘူတန်ကို သွားလိုက်။ တိဘက်ကို သွားလိုက်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ခရီးစဉ်ပေါ့။ နီပေါနိုင်ငံကတော့ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ကုန်းတွင်းပိုင်း တိုင်းပြည်ဖြစ်ပြီး လူဦးရေ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်သန်းလောက် နေထိုင်သတဲ့။ ဟိမဝန္တာဒေသက တိုင်းပြည်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ နီပေါနိုင်ငံရဲ့မြောက်ဘက်မှာ တရုတ်နိုင်ငံ၊ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်နဲ့ တောင်ဘက်ပိုင်းတွေမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ဝန်းရံထားပါတယ်။ နီပေါနိုင်ငံရဲ့ထူးခြားချက်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်က အမြင့်ဆုံးတောင် ဆယ်ခုထဲမှာ ရှစ်ခုက နီပေါနိုင်ငံမှာရှိရုံမက ကမ္ဘာအမြင့်ဆုံး ဧဝရက်တောင်လည်း ရှိတာကိုး။ ဧဝရက်တောင်ကို နီပေါဘာသာနဲ့ ဆာဂါမာသာ(Sagarmatha)လို့ ခေါ်သတဲ့။ နီပေါနိုင်ငံရဲ့တောင်ပိုင်းဒေသက စိုထိုင်းစများပြီး မြေဩဇာကောင်းသလို၊

မြိတ်သျှမြေရပ်မှု၊ နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံ၊ ကွန်မြူနစ်ရန်တွေကြားကနေ ရှင်သန်ခဲ့ရပြန်တာလေ။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်မှာ ကျွန်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခတ္တမန်ဒုမြို့ကတော့ ကာစ်သာမန်ဒပ် (Kashamand)ဘုရားကျောင်း အမည်ကို အစွဲပြုပြီးပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတွေမှာ ခတ္တမန်ဒုမြို့ကို ကာစ်သာမန်ဒပ် မဟာနာဂါလို့ ရေးသားထားပါတယ်။ မဟာနာဂါရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က 'မြို့ကြီး' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာလေ။

ခတ္တမန်ဒုမြို့သမိုင်းကတော့ ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ ပုံပြင်တွေနဲ့ ပြည့်နေပါရဲ့။ တချို့က နဂ်ဒါဂါရေကန်ကြီးကရေတွေ ဖောက်ထုတ်ခဲ့ပြီး မြို့တည်ခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ကြသတဲ့။ ခေတ်အဆက်ဆက် အကြောင်းတွေ ရေးပြနေရင်တော့ ဒီဆောင်းပါးဆုံးနိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး။ ခတ္တမန်ဒုမြို့က ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် လေးထောင့်မြောက်ရာ အမြင့်မှာတည်ရှိပြီး စတုရန်းမိုင် နှစ်ဆယ်နီးပါး ကျယ်ဝန်းတဲ့မြို့ဖြစ်ပြီး လူဦးရေ ခုနစ်သိန်းခွဲလောက်ရှိသတဲ့။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်က နီပေါနိုင်ငံရဲ့ အရေးပါတဲ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်နေဆဲပါ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဖွားမြင်ရာ လုမ္ဗီနီ (Lumbini)ဒေသကလည်း မွန်မြတ်တဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခုအနေနဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ဆွဲဆောင်နေတာပါ။ နီပေါနိုင်ငံမှာ အဓိကကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာက ဟိန္ဒူဘာသာပေါ့။ ဓာ-၃ ရာခိုင်နှုန်းက ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေဖြစ်သတဲ့။ နီပေါသမိုင်းမှာ ၁၇၆၈ ခုနှစ်က စပြီး ရှာ(Shah)မင်းဆက်က အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်အထိပါပဲ။ ယခုအချိန်မှာ သမ္မတစနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေပါပြီ။ တိဘက်တို-ဘာမန်(Tibeto-Burman) လူမျိုးနွယ်ဝင်တွေက နီပေါနိုင်ငံမှာနေနေတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်ပါပြီ။

၁၈ ရာစုကစပြီး ရှာမင်းဆက်က နီပေါနိုင်ငံကို ပုံဖော်ခဲ့တယ်လို့ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ စစ်ပွဲတွေ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲတွေနဲ့ တည်ထောင်ခဲ့ရတာပါ။

ခတ္တမန်ဒူတောင်ကြားလို့ ခေါ်တဲ့ ဘုရားပုထိုးများရှိရာနေရာကို နေပူကျ ကျဲလောက်မှာ သွားရောက်ခဲ့ကြပါ ဘယ်။ ခတ္တမန်ဒူတောင်ကြားကတော့ အာရှတိုက်ရဲ့ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အဦပေါင်း တစ်ရာသုံးဆယ် လောက်ရှိပြီး ယူနက်စကို (UNESCO) အဖွဲ့ရဲ့ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်အဖြစ် သတ်မှတ် ထားရတဲ့ အဆောက်အဦ ခုနစ်ခုတည် ခဲ့ပါတယ်။ ခတ္တမန်ဒူရဲ့လူဦးရေအများ ဆုံးနဲ့ရုံးတွေ၊ စီးပွားရေး အဆောက်အဦ တွေအလွန်များလှပါရဲ့။ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေ စုရုံးနေတဲ့အတွက် ကမ္ဘာ လှည့်ခရီးသည်တွေကလည်း ခြေချင်း ငြိမ်နေတဲ့နေရာ၊ ဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ဗုဒ္ဓနတ်(သ) စေတီ (Boudhanath Stupa) ရှိရာနေရာကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ခတ္တမန်ဒူမြို့ အရှေ့ ဝိုင်း ရှစ်မိုင်အကွာအဝေးမှာရှိပြီး ဘယ် စေတီနဲ့မှမတူ ပုံစံကွဲတဲ့အကြီးဆုံး စေတီ တစ်ဆူလို့ပြောနိုင်ပါတယ်။ ငါးရာစုပတ် သုံးကျင်လောက်မှာ ဘုရင်မိန်းဒီဗာ (Man Deva) ဆိုသူက နတ်ဘုရား မဏိယိုဂါနိ နဲ့အကြံဉာဏ်နဲ့တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးဝန္တာအရပ်က မင်းဆက်တွေထဲမှာ ရှေးဟောင်းအကျဆုံးနဲ့ အကြီးဆုံးဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်စေတီတစ်ဆူဖြစ်ပြီး အမြင့် ၃၆

မီတာ(၁၁၈ ပေ)ရှိတာပါ။ အဆင့်သုံးဆင့်ရှိတဲ့ စေတီပါပဲ။ ထူးခြားတာက အရပ်လေး မျက်နှာလုံးမှာ မျက်လုံးကြီးလေးလုံးက ကြည့်နေတာပါပဲ။ စေတီအောက်ခြေမှာတော့ ရှစ်ထောင်ပုံရှိပါတယ်။ တိဘက်ဘာသာဝင် ဘုန်းကြီးတွေ တစ်ချို့က ဦးစီးခဲ့တဲ့စေတီ တစ်ဆူပါတဲ့။ စေတီရဲ့ပရိဝုဏ်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဈေးဆိုင်တွေက အလွန်များလေတော့ ကျွန်မနဲ့ ကယ်ရီတို့ဈေးဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ ကျွန်မရဲ့ပခုံးလွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ဘူတန်မှာ ပစ်ခဲ့ပြီးတာ မို့ ရိုးရာအိတ်တစ်လုံးအသစ်ကို အဲဒီမှာပဲဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နေက ခေါင်းတည့်တည့်မှာ ပူနေတာမို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာ အလွန်ခက်ခဲခဲ့တာလေ။ ဧည့်လမ်း ညွှန်က ကျွန်မတို့ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့တတိယထပ်ကို ခေါ်သွားခဲ့ပြီး အဲဒီ ဝရန်တာကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မှ အကွင်းအကွက်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ရခဲ့ပါတော့တယ်။ ယူနက်စကို (UNESCO) ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်နေရာတစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်မတို့ဆက်လက်ပြီး ပါရှူပါတီနတ်(သ) (Pashupati Nath) ဘုရားကျောင်း ရှိတဲ့နေရာဘက်ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေအတွက် အထွတ်အမြတ်ထား ရာ သျှိုဝ (Shiva) နတ်မင်းရဲ့ ဘုရားကျောင်းကြီးပါ။ ဘင်္ဂမာတီမြစ် (Bagmati) ဘေးက စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးဘေးမှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းအဝကတော့ငွေ့နဲ့ ပြုလုပ် ထားတဲ့ တံခါးလေးဖက်၊ ရွှေရောင်နှစ်ဆင့် ပြာသာဒ်တွေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိန္ဒူဘာ သာဝင်မဟုတ်ရင် ဝင်ခွင့်မရတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ အရှေ့တောင် အာရှမှာ အကြီးဆုံးဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် ဟိန္ဒူနတ်ဘုရားတွေ၊ နတ် ဘုရားမတွေရဲ့ ရုပ်တုတွေ အများကြီးရှိသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ ဂီတဝကနေ ချောင်း ကြည့်ခဲ့ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေ ကိုးကွယ်တဲ့ နွားရုပ်ကြီးကို ရွှေအတိချထားပုံကစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလှပါရဲ့။ သျှိုဝနတ်မင်းပွဲတော်ကို ဖေဖော်ဝါရီနဲ့ မတ်လတွေမှာ ကျင်းပတဲ့အခါ ဘုရားဖူးတွေ တစ်သောင်းလောက်လာကြသတဲ့။ ဒီဘုရားကျောင်းကလည်း ယူနက်စကို (Unesco) ကမ္ဘာ့အမွေ အနှစ်နေရာပါပဲ။

ဘုရားကျောင်းရဲ့အနောက်ဘက်ကို ဆက်လက်ပြီးသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဘင်္ဂမာတီ မြစ်ဘေးမှာ လူသေတွေကို ရေချိုးပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတာတွေက အလွန်စည်ကားနေ သလိုအနံ့ကလည်း အလွန်ဆိုးရွားလှပါရဲ့။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကတော့ မြစ်ကမ်း ပါးအဆင့်ဆင့်က လှေကားတွေ၊ စင်္ကြံပတ်လမ်းတွေကနေ လူသေတွေကို ရေချိုးပေး၊ ပိတ်ဖြူနုတ်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်တာတွေကို အားရပါးရစိတ်ဝင်တစားကို ကြည့်နေ

ကြတာပါ။ ကျွန်မ အာရုံရောက်သွားခဲ့ တဲ့တစ်နေရာကတော့ ဇနီးမယားငယ် ငယ်လေးတစ်ဦးက လင်ယောကျ်ား အဘိုးကြီး သေတဲ့အလောင်းဘေးမှာ အားရပါးရငိုကြွေးနေတာပါပဲ။ မေးမတဲ့ သူတွေကလည်း ဝိုင်းနေတာပါ။ ကျွန်မ တွေးခဲ့မိတာက အားကိုးရာ ရွှေတောင် ကြီးပြုလို့ငိုနေတာလား၊ မုဆိုးမဘဝနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာကို တွေးပြီး ငိုနေတာလားဆိုတဲ့ အတွေးပေါ့။ ကျွန်မ တို့ မြစ်တံတားကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်မှာရှိ တဲ့မြစ်ကမ်းပါးအပေါ်ဆုံးမှာ တန်းစီနေ တဲ့အဆောင်ငယ်တွေကို လိုက်ကြည့်ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းဘက်မှာတော့ အမျိုး သားလင်အင်္ကျီရုပ်တု၊ တိရစ္ဆာန်ရုပ်တု တွေကို တွေ့ခဲ့တာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး

ဘင်္ဂမာတီမြစ်ဘက်သို့

ဆေးရောင်တွေဆိုထားတဲ့ ဆာဒူးလိုဘုန်းကြီးတွေကတော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ရင်း ဝင်ငွေရှာနေကြပြီး သူတို့စားသောက်ထားတဲ့ အစားအသောက် အကျန်တွေ ကဲ့ပြန်နေ တာမို့ ညစ်ပတ်နေတာပါ။ ကျွန်မတို့ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး တိုးရစ်ကားဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဆက်ပြီး ဘင်္ဂတာပူ(Bhaktapur)မြို့ဟောင်းနဲ့ ဒါဘာ(Durbar) နန်းတော် ရင်ပြင်ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်ရဲ့ မိတာတစ်ထောင့်လေးရာ အထက် ၄၅၉၃ ပေမှာ ရှိတာလေ။ အဲဒီနေ့က ချွေးဒီးဒီးကျခဲ့ရအောင် မောလည်းမော၊ ပူလည်းပူခဲ့တာပါ။ ငါးစတုရန်းမီတာလို့ မိတာ(၅၄ စတုရန်းပေ)ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြို့တော် ဟောင်းနေရာပါ အကွက်နှစ်ဆယ့်လေးကွက်ချပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သတဲ့။ ၈၈၉ ခုနှစ်မှာ ဘုရင်အာနန္ဒ ဒါဒိမ်(Ananda Dev)က တည်ဆောက် ခဲ့တာလေ။ ခရုသင်းပုံစံမြို့ကို တည်ဆောက်ခဲ့တာက နတ်ဘုရား ဗစ်ရှ်နူးအတွက် ရည်စူးတည်ခဲ့တာပါ။ ဘင်္ဂတာပူ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူများမြို့' လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

ကျွန်မတို့တစ်ချိန်က သီးခြားမြို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘင်္ဂတာပူမြို့ဟောင်းမှာယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းတွေ အများကြီးတည် ဆောက်ခဲ့တဲ့ မာလာမင်းဆက် (Malla)တွေရဲ့ လက်ရာတွေပေါ့။ အထူးသဖြင့် ပြတင်း ပေါက် ၅၅ ပေါက်ရှိတဲ့ ဘုရင်ဘူပါတင်ဒြာမာလာ(Bhupatindra Malla)ရဲ့ နန်းတော် ကတော့ လက်ရာ အင်မတန်မှ ကောင်းပြီး ထူးခြားလှတာပါ။ ဘင်္ဂတာပူမြို့ကို အသက်ဝင်နေတဲ့ ပြတိုက် သို့မဟုတ် အသက်ဝင်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်များလို့ တင်စား ခေါ်တာ မလွန်ကြောင်း၊ အဲဒီနေရာမှာ ခြေချခဲ့ချိန်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားကို သိလာခဲ့ပါရဲ့။ သုံးထပ်နန်းဆောင်ကြီးရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ် သစ်သားလက်ရာတွေက လက်ဖျားခါရအောင်ကို ကောင်းလှပါတယ်။

နန်းတော်ရဲ့ကပ်လျက်နေရာမှာတော့ ပုထိုးပုံစံနဲ့ ပြာသာဒ်သုံးထပ်နဲ့ တာလီဂျူ (Taleju) ဘုရားကျောင်းရှိတာပါ။ အထပ်ငါးထပ်ရှိပြီး အထပ်တိုင်းမှာ လူရုပ်နှစ်ခု၊ ဆင်နှစ်ကောင်၊ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်၊ ခြင်္သေ့ကိုယ်နဲ့ ငှက်ခေါင်းတောင်ပံပါ ဒဏ္ဍာရီလာ ရုပ်တုနှစ်ခုနဲ့ နတ်ဖုရားမ နှစ်ဦးစီကို ထုလုပ်ထားပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းအပေါ် ဆုံးမှာ လူတွေ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီနေ့က နေကလည်း အလွန်ပူတာမို့ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖို့တောင် အရိပ်ရှာခဲ့ရတာလေ။ ခရီးဖော် ကယ်ရီက UV အလင်းရောင်

ကို တားပေးတဲ့ ထီးရွက်နဲ့ ပြုလုပ်ထား တဲ့ ထီးတစ်လက်နဲ့မို့ သူမရဲ့ ထီးရိပ်ကိုခို ရင်း ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရတာလေ။ ခရီး သွားရာမှာ လိုအပ်တာတွေ မကျန်အောင် သယ်လာနိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးမိခဲ့ တာ အခါခါပေါ့။

ကျွန်မတို့ ခြင်္သေ့ဂိတ်ဝ(၁၇ ရာစု မှာ ဘုရင်ဘူပါတင်ဒြာမာလာ တည် ဆောက်ခဲ့)၊ ရွှေတံခါးဂိတ်ဝ(၁၇၅၄ ခုနှစ်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး နန်းတော် အတွင်း ဝင်ရတဲ့ အဓိကဂိတ်ဝ)၊ နန်း တော်အတွင်းက အဆောက်အအုံတွေနဲ့ မြေရပ်နဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ရေကန် တော်၊ ဘုရင်ဘူပါတင်ဒြာမာလာရဲ့ ရုပ်တု၊ ဗတ်ဆာလာဒါဂါ(Vatsala Durga) ဘုရားကျောင်း(၁၆၇၂ ခုနှစ်မှာ ဘုရင် ဂျာဂတ်ပရာကက်ရဲ့ မာလာတည် ခဲ့)၊ ညာတာပိုလာ(Nyatapola)ဘုရား သို့မဟုတ် ပြာသာဒ်ငါးဆင့်နဲ့ ဘုရား (၁၇၀၁ ခုနှစ်မှာ ဘုရင် ဘူပါတင် ဒြာမာလာ တည်ခဲ့ပြီး ဘင်္ဂတာပူမြို့ ဟောင်းမှာ အမြင့်ဆုံးဘုရား ၁၂ မိတာ (၃၉ ပေမြင့်))၊ နန်းတော်အရှေ့နားက ပါရူပါတီနတ်သံ ဘုရားကျောင်းငယ် (သစ်ထွင်းပန်းပုလက်ရာ အလွန်ကောင်း တဲ့ သျှိုဝနတ်ဘုရားကျောင်း)၊ ဘားဆရာ ဗာနတ်သံ ဘုရားကျောင်း(Bhairava)

ပြာသာဒ်သုံးဆင့်နှင့် သေမင်းနတ်ဘုရား
ကို ရည်စူးပြီးတည်ခဲ့)တို့ကို ရောက်
ခဲ့ပါတယ်။

ဘင်္ဂတာပူမြို့ဟောင်းက အပြန်မှာ
ကျွန်မရဲ့ ကင်မရာက ပြဿနာပေးလို့
ကင်မရာဆိုင် ပြေးခဲ့ရပါသေးရဲ့။
တက်ရုံမီရာသုံးမွေး အရောင်းဆိုင်မှာ
ကျွန်မရဲ့ခရီးဖော် ကယ်ရီကတော့ တား
နိုင်အောင် ဝယ်ခဲ့တော့တာပါ။ ခရီး
ရည်လည်း ရှိသေးတာကို သတိအထပ်
ထပ် ပေးခဲ့ရပါရဲ့။ ညစာကို ဟိုတယ်
မှာပဲ နီပေါရိုးရာအစားအစာကို ဝိုင်အနီနှင့်
စားသောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်
တစ်ရက် တိဘက်သွားရင် သေတ္တာကြီး
တို့ ဟိုတယ်မှာထားခဲ့ဖို့ ပစ္စည်းတွေ
ခွဲထုတ်ခဲ့ပြန်တာပါ။ မနက်လေးနာရီခွဲ
အိပ်ရာကထရမှာမို့ ရေခိုးချိုးပြီး စောစော
ပဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဘောလုံး
ပွဲရှိနေတာမို့ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်း အားပေးနေကြ
သူတွေရဲ့အသံတွေက ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်း
ထဲ ဝင်လာခဲ့တာမို့ ကောင်းကောင်း
အိပ်စက်အနားယူလို့ မရခဲ့ပါဘူး။

မုဒိတာတရားပွားများကြပါစေ။

■
မေတ္တာဦး

ဘာအီရာဗာနတ်သံ
ဘုရားကျောင်း

နန်းပေါက်ဟောင်း
အောက်ကန်ကြီးရပ်ကွက်

ဘင်္ဂတာပူမြို့နယ်၊
အလောင်းမင်းဦးရာ ဘုရား

“ဒီအခန်းက ကိုယ့်အခန်းထက် ပိုကောင်းနေသေးတယ်” လို့ Nicki Minaj က မှတ်ချက်ပေးရင်း ဟိုတယ်ရဲ့အခန်းအမှတ် ၄၀၂ ထဲကို ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ဝင်ရောက် သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိုတယ်က Long Island ကျွန်းရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်က မိမိခံယူထားတစ်ခုပါ။ အညှီရောင်ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီကို ချုပ်ချုပ်ရုပ်ရုပ် ဝတ် ဆင်ထားတဲ့သက်တော်စောင့် Billy က Nicki ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်လို့ပေါ့။ ခန္ဓာ တယ်ရောင်စုံတွေကပ်ထားတဲ့ Miu Miu အမှတ်တံဆိပ် မိနပ်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ Nicki Minaj ဟာ အခန်းနံပါတ် ၄၀၂ ရဲ့ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ရွှံ့ခင်း ဘက်ကို မျက်နှာပြုထားတဲ့မြင်ကွင်းကို ရပ်ကြည့်အကဲခတ်နေပါတယ်။ Nicki ရဲ့ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ပခုံးအောက်အထိရှိပြီး လှိုင်းထနေပါတယ်။ အနက်ရောင်အိုင်းလိုင်းနာကလည်း မီးတောက်တစ်ခုလိုပဲ နားထင်စပ်အထိ ကျော့ညှိ တက်နေပါတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ မီးကွက်ရုပ်ကာတွန်းပုံနဲ့ “YOU NEED IS LOVE” လို့ ရေးထားတဲ့စာတန်း ပါဝင်ပါတယ်။ “ဒီအခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို ပိုကြိုက်တယ်” လို့ Nicki Minaj က ပြောလိုက်ပြီး “ဒီအခန်းပဲ ယူလိုက်ချင်တယ်” လို့

Nicki Minaj နဲ့ ဧည့်ခန်း ရာပြည့်

လည်း ဆိုလာပါတယ်။ Nicki Minaj ရဲ့တာဝန်ကျေပွန်လှတဲ့ လက်စွဲတော် Ryan က တခြားအခန်းတစ်ခန်းကို ကြိုတင်စာရင်းသွင်း မှာကြားထားတာဖြစ်ပြီး အခန်း နံပါတ် ၄၀၂ ကိုတော့ ယာယီအလုပ်ခန်းအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာပါ။ Ryan က အခန်းပြောင်းပေးမယ့်အကြောင်း ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။ Ryan က ဒီဟိုတယ်ကို နာရီပိုင်းလောက် အရင်ကတည်းက ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေတာဖြစ်ပြီး သူ့သူဌေး စိတ်တိုင်းကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာပါ။ Nicki ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လင်းလက်တောက်ပ စေမယ့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခူးဖြတ်လာတဲ့ ပန်းရောင်နှင်းဆီတွေ၊ Nicki အဆာပြေ စားဖို့ သစ်သီးပန်းကန်၊ Nicki ကြိုက်တဲ့ Glade အနံ့ပါတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေ စသဖြင့် ပေါ့။ Nicki ကြိုက်တဲ့အနံ့က ‘ဟာပိုင်ယီလေပြည်ညင်း’ ဆိုလား၊ ဘာဆိုလားလို့ Ryan က ဆိုပါတယ်။ ‘ကျွန်တော်တို့က လူတစ်ယောက်ကို ဟိုတယ်ဆီ လွှတ်ထားပြီး Nicki ရောက်လာတဲ့အခါ လိုချင်မယ့်ဟာတွေ အားလုံးနေရာချပြင်ဆင်ပေးတာဟာ လေ’ လို့ Ryan က ရှင်းပြပါတယ်။ ဟစ်ဟော့ပုံဂီတလောကရဲ့ပါရမီရှင်တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ Nicki Minaj အတွက် သာမန်နေ့စဉ်အလုပ်လေးတွေကို စီမံခန့်ခွဲရာ

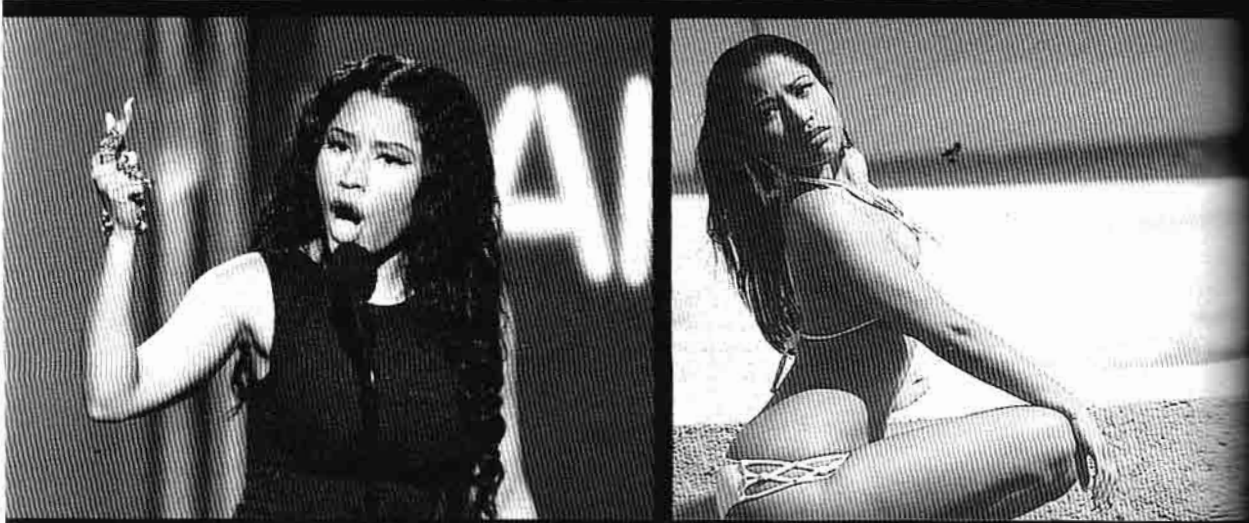
မှာတောင် သာမန်လူတွေ ထက် ပိုပြီး ကြိုတင် စဉ်းစား လုပ် ကိုင် ပေးကြရပါတယ်။ *Nicki ကားပေါ် တက်တာကတောင်မှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပါပဲ* လို့ Ryan က ပြောပြပါ တယ်။

Nicki Minaj က Gucci တံဆိပ် လက်ဆွဲသေတ္တာထဲကနေ Mac Book လို့ခေါ်တဲ့ Macintosh အမျိုးအစား လက်ပံတော့ပ်ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်နားက ဆတ်တီခုံရှည်ပေါ် မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ အရပ် ၅

ပြီး၊ ဒီဆင်ခြေဖုံးအရပ်က ဟိုတယ်အခန်း ကို ငှားရမ်းတာက ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ နီးလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မိခင် Carol နဲ့ မော့ရှ်တွေဖြစ်ကြတဲ့ Jelani နဲ့ Micaiah တို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ Nicki Minaj ဟာ သူ့ရဲ့ အချောသပ်ပြီး သား တတိယမြောက် အယ်လ်ဘမ်ဖြစ် တဲ့ *The Pinkprint* ကို မနေ့က အပ် လိုက်ပြီဖြစ်ပေမဲ့ မထုတ်ဝေခင်မှာ လုပ် စရာလေးတွေ အများကြီး ကျန်နေပါ သေးတယ်။ *iTunes ပေါ်ကိုရောက်မယ့် ၁၅ မိနစ်စာ ရုပ်ရှင်လေးကို အားလုံး ပိုင်းပြီး ဖန်တီးထားတာ* လို့ ကီးဘုတ်

ပါတယ်။

Queens မြို့ရဲ့ အခြေခံအလုပ် သမား လူတန်းစားတစ်ရပ်ကနေ ဖွားကြီးပြင်းလာတဲ့ Nicki Minaj စားပွဲထိုးအလုပ်ရော ရုံးမန်နေဂျာအလုပ် ပါ လုပ်ခဲ့ဖူးသူပါ။ Nicki Minaj က ပေါ့ပီဂီတရဲ့ ငွေကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်အဖြစ် အောင်မြင်မှုကို ကြိုးကျယ်ခမ်းနား သလောက် အဆုံးစွန်အထိ ခက်ခဲကြမ်း တမ်းတဲ့ အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းရတဲ့ အလုပ်အဖြစ် တင်စားပြောကြားခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီအပြင် သူ့ကိုယ်သူလည်း မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုနဲ့

ပေ ၃ လက်မသာရှိပြီး နဂိုကမှ လူ ကောင်သေးသေးပဲရှိတဲ့ Nicki ဟာ ဆိုဖာပေါ်မှာ တင်ပျင်ခွေ ထိုင်လိုက် တော့၊ ပိုပြီးတော့တောင် ကျွဲကျွဲရဲ့ရဲ့ လေး ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ Ryan က သူ့ဖုန်းကို နှိပ်ရင်း အပြင်ဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ အငွေ့တထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ စက္ကူခွက်ကို လက် ယှက်ကိုင်ထားရင်းနဲ့ *ဒါက ချောက် လက်ရည် ပူပူလေးပဲ* လို့ Nicki က ဆို ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျေးဇူးတော်နေ့ အပြီး တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ *ဥပုသ်ယူ ထားတာမို့လို့ ဘာမှ မစားတော့ဘူး လေ* လို့ Nicki က ပြောပါတယ်။ Nicki က လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့မှာ နေတာဖြစ်

ပေါ် ခလုတ်တွေနှိပ်ရင်း Nicki က ပြော ပြပါတယ်။ နောက်ဆုံး တည်းဖြတ်တာ ကို Apple ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ဒီည လုပ်မှာပါ။ *အားလုံးကို ကိုယ်တိုင်လုပ် ထားတာ၊ ရိုက်ချက်တွေအားလုံးရော ပေါ့။ အခုက နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ညှိ တာမျိုးနဲ့၊ အရောင်တွေမှန်အောင် လုပ်ရ မှာပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဒါကို သေသေချာ ချာ မလုပ်ခင်ရင် အမှားသေးသေးလေးက အကြီးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တာမို့လို့ ကိုယ် တိုင်ပဲ ကြိုးကြပ်ရမှာပေါ့။ ဒါတွေကို အဲဒီလောက် ဂရုတစိုက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘူးဆိုရင် အချိန်ပိုတွေ အများကြီး ထွက်လာမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကိုယ် တိုင်လုပ်တာပါပဲ* လို့ Nicki က ပြောပြ

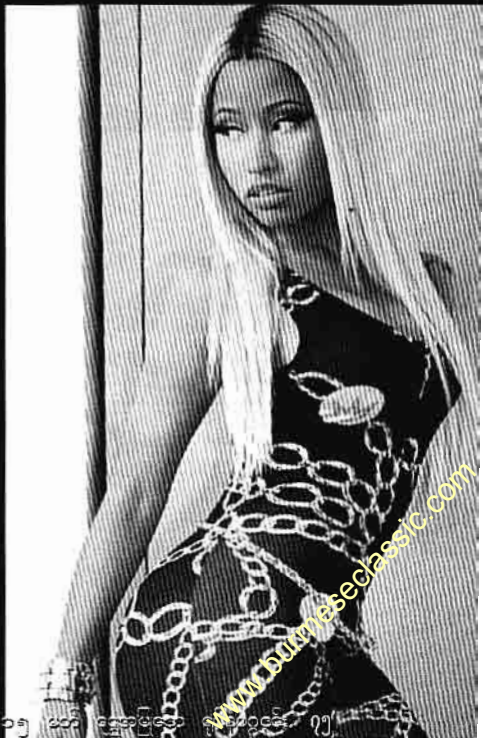
ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ လုပ်ခဲ့ရသူအဖြစ် ပြောကြားခဲ့ပါသေးတယ်။ *ကျေးဇူး တော်နေ့ မတိုင်ခင်ညက စတူဒီယိုမှာပဲ အိပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျေးဇူးတော်နေ့ မနက်မှာ စတူဒီယိုအခန်းမှာပဲ အိပ်ရာက ထလာတာ* လို့ Nicki Minaj က ပြော ပါတယ်။ Nicki Minaj က လော့စ်အိန် ဂျလစ်မြို့မှာ နေတာဖြစ်ပေမဲ့ သီချင်း တွေအတွက် အသံအရော အထပ်တွေ အတည်ပြုပေးဖို့ စတူဒီယိုမှာ အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေပုံ ရပါတယ်။ *သီချင်း လေးငါးပုဒ်လောက်က စာကြောင်းတစ် ကြောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် စကားလုံးတစ် လုံး၊ အသံလုံးတစ်လုံးလောက်ကို ပြောင်းပစ်ချင်တာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်

ထားတဲ့ အသံလုံးက ဒရမ်ရိုက်ချက်
လိုက်ဖက်ဘူးဆိုရင် ပစ်လိုက်ရပါ
လို့ Nicki က ဆိုပါတယ်။
မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအသံက တိုးတိုး
ထွက်ရမှာလို့ အပြောင်းအလဲလုပ်
အောင်လည်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ
တာကြောင့်ပဲ Nicki ဟာ အရှေ့ပိုင်းကို
ပြန်ဖို့ လေယာဉ်ချိန် သုံးခါလောက် လွဲခဲ့
ရပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်တတ်တာကြောင့်
အောင်ဖြစ်သူ Jelanci ရဲ့ မွေးနေ့ညစာ
စားခွဲကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါ့မယ်
ဆို ကိုနိဆို ကတိပေးခဲ့ရတာပါ။ 'အဲဒီ
ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ အော်တောင် ငိုချင်
ခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ အလုပ်ထဲကိုပဲ
ပြန်ဝင်ရပြန်တာပေါ့' လို့ Nicki က ဆိုပါ
တယ်။ 'ဓာတ်ပြားတိုက်ရဲ့ ကိုယ်စား
ဆယ်တွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မန်နေဂျာက
အယ်လ်ဘမ်အကြောင်း လမ်းမေးကြ၊
အဲဒါလေးကိုကြတာ အကြိမ်ပေါင်း နှစ်
သောင်းခွဲလောက်ရှိပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ
မှာလဲ' လို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ နယူးယောက်ကို
အရောက်ပြန်လာခဲ့တဲ့ Nicki Minaj ဟာ
သီးသီးစုစုအတူ နှစ်နာရီလောက် အချိန်ပဲ
အတူနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျေးဇူးတော်နေ
ညစာစားပွဲနဲ့ အနီးဆုံးစားခဲ့ရတဲ့ အစား
အစာကတော့ အဆိုတော် Lil Wayne
နဲ့ သမီးလေး ၁၆ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ
ကျင်းပမယ့် စနေနေ့အစီ အက်တလန်
တာမြို့ကို ကိုယ်ပိုင် ဂျက်လေယာဉ်နဲ့
အသွား လမ်းခရီးမှာ စားခဲ့ရတဲ့ အီတလီ
ခေါက်ဆွဲနဲ့ ချိစ်တိုပဲဖြစ်ကြောင်း၊ Nicki
Minaj က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်
ရက်အတွင်းမှာ Saturday Night Live
ရုပ်/သံအစီအစဉ်မှာ ပါဝင်တင်ဆက်
ရဦးမှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဒီ
အစီအစဉ်မှာ Nicki ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ်
မြောက် ပါဝင်တင်ဆက်မှုပါ။ အဲဒီအစီ
အစဉ်အတွက် သူ့ရဲ့ မက်ဒလေးသီချင်း
တချို့ကို ပြန်ပြီး သီချင်းတိုက်လေ့ကျင့်
ပြီး နွေးထားရဦးမှာလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ 'SNL အစီအစဉ်မှာ တင်ဆက်

သူအဖြစ်ရော ဖျော်ဖြေသူအဖြစ်ပါ လုပ်
ပေးရမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအစီအစဉ်ကို
ကိုယ့်သီချင်းအယ်လ်ဘမ် ထွက်ရက်နဲ့
ကပ်ပြီး လုပ်ချင်ခဲ့တာ။ ဒီလိုနဲ့ အကျပ်
တွေ့နေရတာ အခုတော့ တင်ဆက်သူ
အဖြစ် တခြားတစ်ယောက်က တာဝန်
ယူပေးမှာပါ' လို့ Nicki က ဆိုရင်း
စကားပြောခဏရပ်၊ မျက်မှောက်ကြိုက်
စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ 'James... Frahno
ဆိုလား' လို့ သူက ဆိုလာပါတယ်။

Nicki Minaj ဟာ နယူးယောက်ရဲ့
မြေအောက်ရက်ပ်လောကကို စဝင်စဉ်
ကတည်းက အလုပ်မျိုးစုံအောင် လုပ်ခဲ့
သူ ဖြစ်ပါတယ်။ Nicki Minaj ဟာ
ဘာကိုမှ ငဲ့ကွက်မနေဘဲ စိတ်ပိုင်းဖြတ်
ထားတဲ့ တင်းမာမှုမျိုးနဲ့ ရက်ပ်တေးသွား
တွေကို သီဆိုနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ကာ
ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ကလပ်မှာ သူ
ကိုယ်ပိုင် သီချင်းတွေ သီဆိုနိုင်တာကို
လည်း သက်သေပြနိုင်ခဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့
သူ့ရဲ့ သီချင်းအတော်များများကို သမား
ရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ဟန်နဲ့ တင်ဆက်ခဲ့တာ
ဖြစ်ပြီး ပဟောဠိဆန်တဲ့ အသံကာရန်၊ ဆိုး
ဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့
အတူ စည်းဝါးကျ လေယူလေသိမ်း
စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုနဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ
တွေ ပေါ်လွင်အောင် သီဆိုတတ်သူ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ Nicki Minaj ရဲ့
အစောပိုင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ပြည့်
တန်ဆာအိမ်က ဖိမ်မယ်ခေါင်း အမျိုး
သမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့ သီဆိုပြ
ခဲ့သလို၊ Batman ဓာတ်ကားရဲ့ ခေါင်း
စီးသီချင်း တေးသွားအလိုက်မှာ သူ့ရဲ့
မိန်းမကိုယ်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့
သီချင်းမျိုးကိုလည်း သီဆိုခဲ့ဖူးသူပါ။
ဒီကနေ့ခေတ်မှာတော့ Minaj ဟာ စိတ်
လှုပ်ရှားမှု ကံပေမယ့် ပုံသွင်းရ လွယ်ကူ
တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ့ရဲ့ ဂီတမှာ ဆက်
လက်တည်ရှိနေ စေခဲ့ပါတယ်။ Red
One ဓာတ်ပြားတိုက်က ထုတ်လုပ်တဲ့
Starships အမည်ရ ပေါ့ပဲဆင်ဂဲလ်
သီချင်းမှာ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုဟန်ကြောင့်ပဲ
အမျိုးသမီးအဆိုတော် တစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဂီတရာဇဝင်မှာ Hot 100 စာရင်းရဲ့ တတိယမြောက် ဟော့အဖြစ် ဆုံး အဆိုတော်အဖြစ် Madonna လို အဆိုတော်နဲ့အတူ စင်ပြိုင်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆိုတော် Kanye West ရဲ့ ၂၀၁၀ ခုနှစ် ထုတ် Monster အမည်ရ သီချင်းမှာ Minaj က ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ရာမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားရခြင်းကလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ၁၆ ဘားအထိ တစ်ဆက်တည်း ပေါက်ကွဲသီဆိုရတဲ့ ရက်ပ်လောကမှာ အကောင်းဆုံး ရက်ပ်ပါတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိစေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ Minaj ဟာ ဂန္ထဝင် တင်

ကျန်ရစ်မယ့် အယ်လ်ဘမ်မျိုးတော့ မရှိသေးပါဘူး။ Minaj ရဲ့ The Pinkprint အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ကတော့ ဂန္ထဝင်သီချင်းတွေ ဖန်တီးနိုင်ပြီလားလို့ မေးစရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ The Pinkprint ဟာ အဆိုတော် Jay Z ရဲ့ အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင်တစ်ရပ်ဖြစ်တဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်ထုတ် The Blueprint ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို သွယ်ဝိုက်မိခြင်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ The Pinkprint ရဲ့ စာသားတွေဟာ အရင်ရေးခဲ့သမျှ သီချင်းတွေထက် ပိုပြီးတော့ ကောင်းစေချင်ခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း Minaj က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ‘ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ပါဝင်သီဆိုရတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တိုင်းမှာ

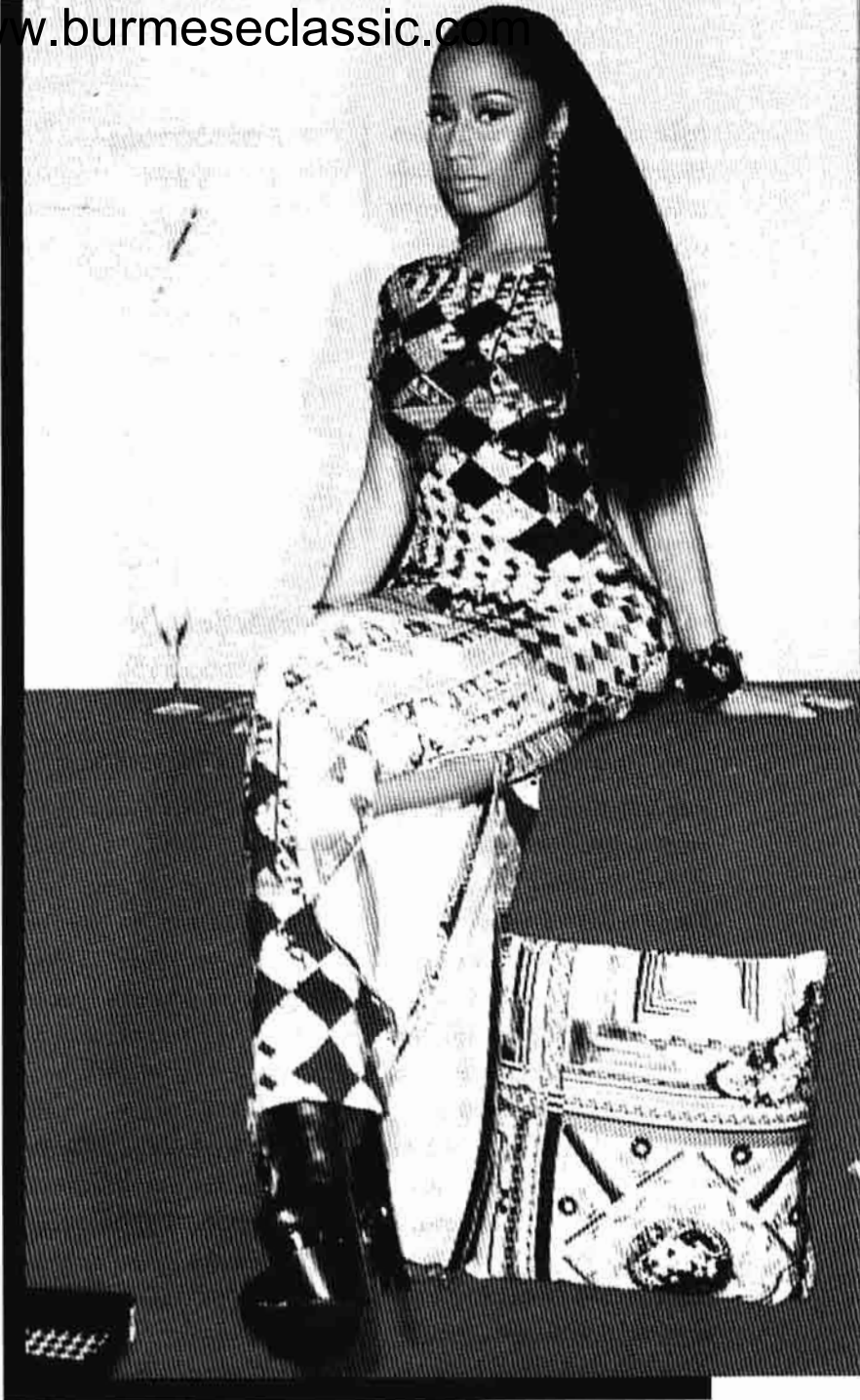
စာသားပေါ်ကို ပိုပြီး အာရုံစိုက် သီဆိုခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အယ်လ်ဘမ်တွေမှာ ဆိုလည်း ‘အဆိုဘယ်လောက် ပိုင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီနေရာမှာ သက်သေပြနေစရာ မလိုပါဘူး’ ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လို့ Minaj က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အယ်လ်ဘမ်တစ်ချပ် ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ အများအားဖြင့်တော့ လွယ်ကူလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ၁၁ နှစ်လောက် တွဲလာခဲ့တဲ့ ဆက်ဆံရေးတစ်ရပ် အဆုံးသတ်ခဲ့ပုံကို အဲဒီအယ်လ်ဘမ်က ဖွင့်ဟဖော်ပြနေတာကြောင့်မို့လို့ပါ။ အဲဒီလူဟာ အနုပညာလောကပုံဖြစ်ပြီး Safaree Samuels လို့ ခေါ်ပါတယ်။

Minaj ရဲ့ ပထမဆုံး ဂီတအဖွဲ့ထဲကပဲ ဖြစ်ပြီး Minaj နာမည်မကျော်ခင် ကတည်းက တွဲဖြစ်တာပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ Minaj က Samuels ကို သူ့နဲ့ နောက်ခံ ရက်ပ်သီဆိုသူအဖြစ် ပြန်လည်ငှားရမ်း ခေါ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ Samuels နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာကို Minaj က လူသိရှင်ကြား အဖြစ်မခံခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကို သီချင်းရေးဖြစ်အောင် စေ့ဆော်ပေးတဲ့ အင်အားတစ်ရပ်က အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ကုန်ကြမ်းအဖြစ် ပြောင်းလဲရေးချလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒပဲ ဖြစ်တယ်လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ရေးဖို့ရာမှာတော့ အခါတိုင်းလို အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ သံသေးသံကြောင်တွေနဲ့ အဝတ်အစားပုံစံတွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးပါလှတာတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ Minaj က သူ့ပရိသတ်ကို အထင်ရောက်စေခဲ့ပါတယ်။ ‘ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲက တစ်ခုကတော့ လူတွေကို ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝထဲ တစေ့တစောင်း ကြည့်ခွင့်ရစေချင်တာပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဘဝဆိုတာ ကျွန်မ အင်မတန် သီးသန့်ထားတဲ့ အရာတစ်ခုမို့လို့ပါ’ လို့ Minaj က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်ကာလ

အလွင်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေရတဲ့ အထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ Minajဟာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ 'တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ရတာမျိုးလို အိပ်တန် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စတွေကို တည်း ပြန်ပြီးတော့ လေ့ကျင့်သင်ယူရမိတယ်။ ကိုယ်ဆောင်ကြဉ်းရခဲ့တာတွေဆောင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရခဲ့တာမသိနိုင်တော့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်' လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုက အမှောင်ကျတဲ့ကာလ အခိုက်အတန့် တစ်ရပ်ဆီ တွန်းပို့ရင်း စိတ်ကျဝေဒနာအထိဆီကို ဦးတည်စေခဲ့တာကိုလည်း Minaj ရဲ့ *The Pinkprint* အယ်လ်ဘမ်မှာ မြင်တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ သုံးစွဲတာကို *The Pinkprint* အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ ဖော်ပြခဲ့တာ တွေ့ကြရလို့ပါ။ အခုနှစ်အစောပိုင်းမှာတုန်းကတော့ Minaj က ကျွန်ုပ်မရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ မရှိသင့်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ထည့်ထားတယ်' လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အရေးပေါ် သူနာပြုယာဉ်ကို ခေါ်ချင်ပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အတင်းအဓမ္မတွေ အသားပေး ဖော်ပြလေ့ရှိတဲ့ TMZ သတင်းဌာနရဲ့ စာမျက်နှာတွေပေါ် သူ့ဇာတ်လမ်း ရောက်သွားမှာကိုလည်း Minaj က စိုးရိမ်ပါသေးတယ်။ Acid ထို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်တဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ အလွန်အကျွံ သုံးစွဲခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာရေးသူက Minaj ကို ရယ်စရာအဖြစ် ပြောခဲ့ရာမှာ Minaj က 'အဲဒါက ရူးသွပ်တာတစ်မျိုးပဲလေ။ မကောင်းတာလား။ ဘာလား ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး' လို့ Minaj က ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ Minaj က တင်းမာတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ 'အဲဒီလို ဆိုးရွားတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မက အလုပ်လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီလို အသုံးမကျတာတွေကို ဒီနေရာမှာ ဟာသလုပ်နေဖို့ မအားလောက်အောင် ကျွန်မမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်

ဖက်တွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်' လို့လည်း ဆိုလာပါတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာတော့ သတင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေဘဲ အရေးပေါ် သူနာပြုယာဉ်ကို Minaj က ခေါ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မေးခွန်းတစ်ရပ်က 'လူထုမျက်မှောက်မှာ နေနေရတဲ့အခါ

ကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုထိန်းကျောင်း လမ်းညွှန်ရမှာလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ 'အဲဒီလို ခံစားချက်တွေကို ငါ ဖော်ပြလိုက်ခဲ့တာလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ကျွန်မ နပန်းလုံး နေရတယ်' လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ 'နောက်တော့ ကိုယ့်မှာ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကာကွယ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လေ။ အဲဒီအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမိတယ်'လို့ Minaj က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ရှိသမျှတွေကို ဖော်ချွတ်ဖို့ ဖိအားပေးခံရတာတွေကိုလည်း Minaj က ပြောပြပါတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောမပြစေနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒါတွေအားလုံးက ဘာအတွက် ဖြစ်မလဲ'လို့ Minaj က မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

Nicki Minaj က သူ့ရဲ့ လက်တော့ပုံ ကွန်ပျူတာကို အလိုမကျဟန်နဲ့ ညည်းသံတစ်ချက်ပြုရင်း တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ 'ကျွန်မအခန်းကို လာပေးနိုင်မလား'လို့ Minaj က မေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ နာမည်က Sherika လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက Minaj နဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် အရင်ကတည်းက မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့သူပါ။ Minaj ရဲ့ လက်ထောက်ဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ Sherika ဟာ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ပါးသူတွေ အာရုံစိုက်လာမှာကို မနှစ်သက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်တွင်းမှာတောင် နေကာမျက်မှန် တပ်ဆင်ထားတတ်သူပါ။ ဆီးကွင့်တွေထိုးထားတဲ့ Uggs တံဆိပ် ဘောင်းဘီကို သူက ဝတ်ထားတယ်။ Minaj က သူ့ရဲ့ Macintosh လက်ပ်တော့ပုံကို Sherika ဆီ လှမ်းပေးရင်း 'အင်တာနက် တင်ပေးလို့ရနိုင်မလား'လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ Sherika က ဟိုတယ်ရဲ့ wifi ကုဒ်နံပါတ်ကို လှမ်းတောင်းရင်းက နေ့လယ်စာ ဘာစားမလဲလို့ Minaj ကို မေးလာပါတယ်။ ချောကလက်ရည် ပူပူနွေးနွေးတစ်ခွက်ကတော့ ပထမဆုံးပေါ့။ Minaj က အသားပြား စားချင်တယ်လို့ဆိုတော့ Sherika က ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အသားပြားရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ Minaj က အိုကေလို့

အသံကာရန်
မပါဘဲ
သီချင်း
ရေးလိုက်တယ်တို့
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ချက်ချင်း
ကောက်ရေး
လိုက်တယ်တို့
ပြောတတ်ကြသူတွေကို
တကယ်ကို
မုန်းတယ်
အဲဒီလိုတွေမှတော့
ဘယ်က
လာပြီး
သီချင်းကောင်း
ဖြစ်မလဲ

သာ ဆိုကာ စကားလမ်းလွဲလိုက်ပြီး အီးမေးလ်နဲ့ဝင်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတို့ တစ်ခုကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတော့တယ်။ ထုတ်လုပ်ရေးဌာနက ပေးပို့လာတဲ့ ဗီဒီယိုဖိုင်က ပြဿနာနည်းနည်းရှိနေလို့လေ။

Minaj က အလုပ်တစ်ခုကို သူ့အလေးထားသလိုမျိုး အလေးမထားတဲ့သူတွေအပေါ် သိပ်ပြီး စိတ်မရှည်တတ်ပါဘူး။ 'အသံကာရန်မပါဘဲ သီချင်းရေးလိုက်တယ်တို့၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း ကောက်ရေးလိုက်တယ်တို့ ပြောတတ်ကြသူတွေကို တကယ်ကို မုန်းတယ်။ အဲဒီလိုတွေမှတော့ ဘယ်ကလာပြီး သီချင်းကောင်းဖြစ်မလဲ'လို့ Minaj က ပြောပါတယ်။ 'Jay Z တို့၊ Lil

Wayne တို့ကပြောတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်သေးတယ်။ ထွက်လာတဲ့ ရလဒ်တွေက ကောင်းတာကိုး။ မကောင်းခဲ့ရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အကြောင်းပြချက်အသစ်တစ်ခုပေးဖို့အတွက် ထိုင်ပြီးတော့သာ စဉ်းစားပေးတော့'လို့လည်း Minaj က ပြောပါတယ်။ သီချင်းရေးတဲ့အလုပ်ဟာ သူ့အတွက်တော့ တကယ်ကိုပင်ပန်းလှတဲ့အလုပ်ပါ။ သီချင်းရေးတဲ့ပုံစံကိုလည်း သူကလိုသလို ပြောင်းလဲကျင့်သုံးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ Minaj က 'ဒီနေ့တော့ တင်စားချက်လေးတွေပဲ ရေးမယ်'လို့ ဆိုတတ်ပါတယ်။ 'တင်စားချက်တွေ ရေးမယ့်နေ့လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်နေရာမှာ ထိုင်စဉ်းစားပြီး ရသမျှ ခိုင်းနှိုင်းတင်စားချက်တွေကို တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ချရေးတော့တာပဲ။ ဒါတွေကို နောက်တော့ သီချင်းရေးတဲ့အခါမှာ သုံးဖို့လေ'လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ပေါ့နဲ့ သီချင်းတွေကိုရေးတဲ့အခါကျတော့ သူရေးနည်းက တစ်မျိုးပါ။ သူက စာသားတွေကို အရင်ချရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအစား နားလည်ရခက်တဲ့ သံစဉ်တွေကို အသံထုတ်ရေးချထားပြီးမှ တစ်ကြောင်းချင်းကို စာသားပြန်ရေးထည့်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဒီလို ဓာတ်ပြားသီချင်းတွေမှာကျတော့ သီချင်းစာသားအပေါ် သိပ်ပြီး အာရုံထားမနေဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ဘူးဆိုတဲ့သူတောင်မှ ဒါဟာ ပျော်ရွှင်စရာသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ခံစားစေချင်တာမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ လေယူလေသိမ်းကို နားထောင်တာနဲ့ တင် ခံစားနားလည်ခံစားစေချင်တာမျိုးပေါ့'လို့ Minaj က ရှင်းပြပါတယ်။ Monster သီချင်းမှာ ဧည့်သည်အဆိုတော်အဖြစ် ပါဝင်သီဆိုပေးရမယ့် အိုင်စီကိုရေးဖို့ရာမှာ သူ့ရဲ့ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုကို မြူးကြွအသက်ဝင်နေတဲ့ အတွေ့အခံစားချက်တွေအပေါ် အခြေပြုဖို့ Kanye West က အားပေးခဲ့ကြောင်းလည်း Minaj က ပြန်ပြောပြပါသည်။ Kanye

တာကို မင်း တကယ်ပြောချင်တာ
ဆိုတော့ မေးခဲ့ကြောင်း သူက ပြောပြပါ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရက်ပတ်တစ်ပတ်ကိုပဲ ရေး
ခဲ့တော့ တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ
မျှပတ်လိုက်တယ်။ 'ဒီအကြောင်းပဲ
ပြောနေကြတဲ့လူတွေကို စိတ်ပျက်လာ
ပြီး လူတွေကို ပြီးငွေလာပြီ' စ...တာမျိုး
တွေပေါ့။ ဆဲရေးတာတွေလည်း ပါ
တယ်။ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာ
မျိုး ပြီးတော့မှ အဲဒါတွေကို ပြန်ဖတ်၊
အဲဒါပြောချင်တာတွေကို အလေးပေး
ရေးပြီးတော့မှ ရက်ပတ်တစ်ပတ်ပြီးရတာ
ပေါ့လို့ Minaj က ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ဗီဒီယိုကြည့်နေ
ကြတဲ့ Minaj ရဲ့ မျက်နှာဟာ ရှုံ့မဲ့သွား
တာတွေလိုက်ရတယ်။ အခန်းတစ်ခန်း
မှာ သုံးထားတဲ့ အရောင်တွေက အကုန်
မှအနေတာကိုး။ 'ယိုး'ဆိုပြီး ရေရွတ်
ထိုက်တဲ့ Minaj ရဲ့အသံဟာ လေးစားမှု
နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဆိုတဲ့ အလွန်တရာ
လေးပင်လှတဲ့ ခံစားချက်ကို ပေါ်လွင်
နေပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ ဗီဒီယိုတွေ
က ပြောပြချင်စရာ မကောင်းတာတွေ
ဖြစ်နေတာလေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်
အနည်းငယ်အလွန်က Minaj ဟာ
Pinkprint အယ်လ်ဘမ်ထဲက Only
အမည်ရ ဆင်ဂဲလ်သီချင်းတစ်ပုဒ်
အတွက် အင်ဒီမေးရှင်းနဲ့ စာသားတွေ
ဖန်တီးထားတဲ့ ဗီဒီယိုတစ်ခု ထုတ်ဝေ
ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဗီဒီယိုက မျှော်လင့်
မထားဘဲ ပွဲဆူသွားစေခဲ့တယ်။ ဒီဗီဒီယို
က စစ်ရဲပုံရိပ်တွေ အကုန်လုံးကို သိမ်း
ထားထည့်ထားတာ။ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထည့်
ထားတဲ့ အိတ်တစ်အိတ်လိုပေါ့။ အမေ
ရိကန်တို့ရဲ့ မောင်းသူမဲ့ Reaper Drones
လေယာဉ်တွေလည်း ပါတယ်။ ရုရှား
တွေရဲ့ T-90 တင့်ကားတွေလည်း ပါ
တယ်။ ဓာတ်ငွေ့ကာမျက်နှာဖုံးတွေ
လည်း ပါတဲ့အပြင် အငြင်းပွားစရာဖြစ်
ခဲ့ရတာက SS စစ်သည်တွေပုံစံနဲ့ နာဇီ
စတိုင် လက်မောင်းပတ်တွေပတ်ထားတဲ့
စစ်သည်တွေက နာဇီအလံပုံစံအနီရောင်
အလံရှည်ကြီးအောက်မှာ ရပ်နေကြတာ။

အဲဒီ အလံရှည်ပေါ်မှာ Minaj ရဲ့ ဓာတ်
ပြားတိုက် Young Money ရဲ့ အတို
ကောက်စာလုံးတွေ၊ ရေးထားတယ်။
နာဇီစံကြာတံဆိပ်တွေကလည်း ပါသေး
တယ်။ ဒီဗီဒီယိုဟာ နာဇီသင်္ကေတကို
ခုတ်လုပ်ပြီး နိမ့်ကျတဲ့ ပေါ့ပီဂီတရဲ့
အလေ့အထတစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်
လို့ Anti-Defamation League က
ဝေဖန်ကာ သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။
Twitter စာမျက်နှာထက်ကနေ ချက်
ချင်းဆိုသလိုပဲ တောင်းပန်ပေးခဲ့တဲ့
Minaj က သူများအလုပ်တွေကို လုပ်
ပေးရတာ အန္တရာယ်များလှတယ်လို့
ဆိုခဲ့ပါတယ်။ 'အဲဒီဗီဒီယိုထွက်လာတော့
ကျွန်မ လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး'
လို့ သူက ဆိုလာပါတယ်။ 'အဲဒီဗီဒီယို
နဲ့ပတ်သက်တာတွေအားလုံးကို သူများ
လက်ထဲအပ်လိုက်တယ်။ နောင်တ
လည်း ရမိပါရဲ့' လို့ သူက ပြောပြခဲ့ပါ
တယ်။

Minaj က သူ့မန်နေဂျာ Gee
Roberson ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်ပါ
တယ်။ Gee Roberson ဟာ Roc-a-
fella A & R ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိ
ဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
ကုမ္ပဏီက Kanye West, Drake, Lil
Wayne စတဲ့ အဆိုတော်တွေနဲ့လည်း
အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ Roberson ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်တာက အရောင်မမှန်တဲ့
ရုပ်ရှင်ဖိုင်အတွက် တိုင်တန်းဖို့ ဖြစ်ပါ
တယ်။ 'ဘယ်လို Filter ကို ကျွန်မ
မျက်နှာပေါ် သုံးလိုက်တယ်တော့ မသိ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမျက်နှာက ကော်
ပတ်တစ်ချပ်လို ဖြစ်နေတယ်' လို့ သူက
ဆိုပါတယ်။ 'ဒါဟာ အတော့်ကို ကိုးရီး
ကားရားနိုင်တယ်။ အရောင်လေးကို
ပျော့သွားအောင်လုပ်ဖို့ လိုတာလေ။ အခု
ဟာက ကျွန်မမျက်နှာနဲ့ မတူဘဲ Avatar
ဇာတ်ကောင်နဲ့တူနေတယ်။ ဒီလောက်

အသုံးမကျတဲ့လက်ရာအတွက် ကျွန်မ
ဆီက လက်ခံ ဒေါ်လာခြောက်သောင်း
တောင်းကြဦးမှာလား' လို့လည်း သူက
ဆိုပါတယ်။

နောက်တော့ Roberson က
စာရေးသူကို ပြောပြပါတယ်။ အသေး
စိတ် ဂရုစိုက်တဲ့နေရာမှာ Nicki Minaj
ဟာ သူတကာနဲ့ လုံးဝမတူကြောင်း
ပြောပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ Minaj က
နောက်ထပ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ကို
ထပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်ပြန်ပါတယ်။ 'ဒီ
လောက်ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့အရောင်
ကို သူတို့ သုံးလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မ
ကိုယ်ပေါ်မှာ အပြာရောင် မီးထိုးပေး
ထားတာလေ။ ကျွန်မအသားအရေတွေ
ပြာနုနုကုန်ပြီပေါ့။ ဒါက ဒီလိုဖြစ်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး' လို့လည်း တိုင်တောနေပါ
တော့တယ်။

မကျေမနပ်သန့် ဘုရားတ၊ရင်း
တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်တဲ့ Minaj ရဲ့
မျက်ဝန်းအစုံဟာ သူ့ရဲ့ကြိုးပမ်းမှုတွေ
အချည်းနှီးဖြစ်ရတဲ့အတွက် စိတ်ပျက်
အားလျှော့ပုံပေါက်နေပါတော့တယ်။
Minaj ဟာ အထက်တန်းကျောင်းမှာ
ကတည်းက ဖျော်ဖြေရေး အနုပညာ
ဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့တာပါ။ ငယ်
စဉ်ကတည်းက ဒရာမာလိုက်စားခဲ့သူ
ဖြစ်တာကို သူ့ရဲ့ ခံစားမှုတွေ ဖျော်ဖြေ
တင်ဆက်ခဲ့တဲ့အခါမှာ မြင်တွေ့ရနိုင်ပါ
တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြက်လုံး
တစ်ခုထုတ်လိုက်ရင် ခေါင်းနောက်လှန်
ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မောတတ်သူ
ဖြစ်သလို တစ်ယောက်ယောက်က ညစ်
ညစ်ပတ်ပတ်တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပြန်ရင်
လည်း တစ်ခန်းလုံးကို မျက်စောင်းထိုး
တထိုးထိုးနဲ့ ရှိနေတတ်သူပါ။

Minaj ဟာ သူ့ရဲ့ ဖျော်ဖြေရေး
အနုပညာဗီဇကို အစောပိုင်းမှာကတည်း
က ပြသခဲ့ပါတယ်။ တောင်အမေရိက
တိုက် မြောက်ဘက်အစွန်းက ကယ်ရစ်
ဘီယံပင်လယ်ပြင်မှာရှိတဲ့ Trinidad and
Tobago နိုင်ငံမှာ မွေးဖွားခဲ့သူ၊ ငယ်မည်
Onika Maraj လို့ ခေါ်တဲ့ Minaj ဟာ

အသက် ၅ နှစ်အရွယ်မှာ နယူးယောက်ကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာပြီး ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတွေမှာ စတင်သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ Cookies ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခံယူပြီး ရက်ပ်သီချင်းတွေ စတင် သီဆိုခဲ့ပါတယ်။

‘ကွက်ကီးစ်ဆိုတာ ငါ့ နာမည်၊ ချောကလက်ပြားကတော့ ချိုပါတယ်။ ငါ့သံစဉ်တွေကို ချယ်ရီသကြားလုံးလို လျက်ကြမယ်’ ဆိုတဲ့ Minaj ရဲ့ ရက်ပ်စာသားတွေဟာ ကလေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ‘သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ့်ကို သူတို့အတွက် Comic Relief ဟာသအဖွဲ့လို အသုံးချကြတာလေ’ လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ ‘သူတို့က ကိုယ့်ကိုသီချင်းဆိုခိုင်း၊ ကခိုင်း၊ အသံမျိုးစုံနဲ့ အသံတုလုပ်ပြခိုင်းတတ်ကြတာ’ လို့လည်း ပြောပြပါတယ်။ The Hoodstars အမည်ရ Minaj ရဲ့ ပထမ ဆုံးဂီတအဖွဲ့ကို စုစည်းတည်ထောင်ရာမှာ အများကြီး အထောက်အကူပြုပေးခဲ့တဲ့ Brooklyn အရပ်က ဝါရင့်အနုပညာရှင် Lucien ‘Bowlegged Lou’ George Jr. က Minaj အကြောင်းတွေ ပြန်ပြော ပြခဲ့ပါတယ်။ ‘Minaj က သူလုပ်ပြခဲ့တဲ့ အသံတု အမျိုးမျိုးကို သူ့သီချင်းတွေမှာ ထည့်သုံးခဲ့တာ၊ အဲလစ်ဒောက် ဘုရင်မကြီး အသံမျိုးလိုပေါ့။ သူ့ကို ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့အချိန်မှာ Minaj က ကျွန်တော့်အိမ်ဧည့်ခန်းမှာတင် ဓမ္မသီချင်း တစ်ပုဒ် သီဆိုပြခဲ့ပါတယ်။ ရက်ပ်သီချင်းသာမက၊ တခြားဂီတအမျိုးအစားတွေကိုလည်း သီဆိုတတ်ကြောင်းပြတာပါ။ အဲဒီကတည်းက တစ်နေ့မှာ သူဟာ နာမည်ကျော်အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်’ လို့ George Jr. က ဆိုပါတယ်။

Minaj ရဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုတွေဟာ စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေကို မေ့ပျောက်သွားစေနိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ပြင်ပကမ္ဘာက အဖိနှိပ်ခံရတဲ့ အခြေအနေတွေကိုလည်း ကျော်လွှားဖြတ်သန်းစေနိုင်ခဲ့တာဖြစ်ပါ

ဓာတ်ပြား
သီချင်းတွေမှာကျတော့
သီချင်းစာသားအပေါ်
သိပ်ပြီး
အာရုံထားမနေဘူး
အင်္ဂလိပ်စကား
မပြောတတ်ဘူးဆိုတဲ့
သူတောင်မှ
ဒါဟာ ပျော်ရွှင်စရာ
သီချင်းတစ်ပုဒ်
ဖြစ်တယ်လို့
နားလည်
ခံစားစေချင်တာမျိုးကို
ဆိုလိုတာပါ
ဆိုတဲ့အသံနဲ့
လေယူလေသိမ်းကို
နားထောင်တာနဲ့တင်
ခံစားနားလည်
ခံစားစေချင်တာမျိုးပေါ့

တယ်။ ငွေစာရင်းဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့မိခင်ဖြစ်သူ Carol ဟာ နယူးယောက်မြို့၊ Queens ဒေသထဲက လူလတ်တန်းစားတွေ နေထိုင်ရာ၊ ဂျမေကာမှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ Rockaway Boulevard မြေအောက်ဘူတာရုံနားက နယ်မြေအလွန်ကြမ်းတဲ့နေရာဖြစ်တယ်လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ ‘အခြေအနေမဲ့တွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ စိမ့်ကိန်းတိုက်တွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်သူတွေနဲ့ ကိုကင်းဆေးစွဲနေသူတွေဆိုတဲ့ အချက်အသုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့နေရာပေါ့’ လို့ Minaj က ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ အဆိုးရွာဆုံးအတွေ့အကြုံတချို့ဟာ နယ်မြေကြမ်းလှပါ

တယ်ဆိုတဲ့ ဒေသတွင်းက လမ်းမတွေပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့နေအိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဟိုအရင်တုန်းကဆို မိခင်ဖြစ်သူ Carol ဟာ ခင်ပွန်းသည့် Robert Maraj ပေးတဲ့ စိတ်ဒုက္ခတွေကို ခံစားခဲ့ရသူပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူ Robert ဟာ ခရက် (Crack) လို့ခေါ်တဲ့ ကိုကင်းမူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့အကျင့်ဆိုးတွေအတွက် အသုံးစရိတ်ရအောင်လို့ မိသားစုပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူရောင်းချတတ်ပါတယ်။ (Carol ကို ဒီအကြောင်း ဖုန်းဆက်မေးမြန်းရာမှာ ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ Minaj ကတော့ Robert ဟာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်လောက်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးအစွဲ ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်)

Minaj ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ ‘ဘုရားသခင်က ငါနဲ့အတူ အမြဲရှိတယ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ စာသားကို တရုတ်ဘာသာစကားနဲ့ ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးထားပါတယ်။ Minaj ဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာကိုသာ စိတ်သက်သာရာရဖို့ ကိုးကွယ်အားထားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဒီကနေ့ အချိန်မှာ သူ့ဖခင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ဆွေးနွေးနိုင်တာဟာလည်း ဘာသာတရားအပေါ် သူ့ရဲ့သက်ဝင်ယုံကြည်မှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ဖေဖေက ကျွန်မကိုချစ်ကြောင်း နေ့တိုင်း ဖုန်းမက်ဆေ့ချိုပြီး ပြောတာလေ’ လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ‘ဒါက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းပါတယ်။ ဖေဖေကို တစ်ချိန်က အင်မတန်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခဲ့ရကနေ နောက်တော့ လူသားတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်လာမိတာလေ။ လူတွေဟာ အသက်အရွယ် ငယ်စဉ်တုန်းကမှာ ကိုယ့်မိဘတွေကို လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်နိုင်ကြဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိဘဆိုတာ သူတို့အတွက် အမြဲတမ်း ချွတ်ယွင်းချက်မရှိတဲ့သူ ဖြစ်ရမှာကိုး’ လို့ Minaj က ပြောပြပါတယ်။

အထက်တန်းကျောင်းတက်သော နယူးယောက်မြို့ မန်ဟက်တန်အရပ်က La Guardia အထက်တန်းကျောင်းမှာ

ရာဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့ပါတယ်။
 ကျောင်းကို ရောက်စမှာ ဒီကလူတွေနဲ့
 ဖြစ်ပါ့မလားလို့ အတွေးဝင်ခဲ့တာ။
 ကလေးတော့ ကိုယ်က ကြောက်နေတာ
 အတန်းထဲမှာက လူမည်းဆိုလို့
 နှိပ်စက်ပိုင် နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်
 ကောင်ပဲရှိတာ။ ကျန်တဲ့ကျောင်းသား
 အားလုံးက အဖြူတွေချည်းပဲ။
 ဒီလိုဆိုတော့လည်း မှန်းဆရခက်သွား
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့
 အားလုံးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတယ်။
 အချင်းဆုံးမိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်
 ကောင်ကလည်း အဖြူပဲလေ။ ကျွန်မ
 နဲ့ နှစ်ယောက်သားတတ်တဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်
 ချင်းစားအကြောင်း သူပြော၊ သူရည်းစား
 အကြောင်း ကိုယ့်ပြောနဲ့ပေါ့။ ညစ်တီး
 ညစ်ပတ်တွေအကြောင်းလည်း အတူတူ
 ပြောကြတာလေ။ လို့ Minaj က ပြော
 ပြပါတယ်။ La Guardia အထက်တန်း
 ကျောင်းဟာ အနုပညာစီစဉ်တဲ့ ကလေး
 တွေကို ပျိုးထောင်တဲ့နေရာမှာ နိဗ္ဗာန်တစ်
 နှစ်ဖြစ်ကြောင်းလည်း Minaj က မှတ်
 မှတ်ရရ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ * La
 Guardia ကျောင်းက ကျွန်မဘဝကို
 ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာ။ လို့ သူက ဆို
 ဒါတယ်။ * La Guardia မှာက အဝတ်
 အစား၊ ဘယ်လိုဝတ်ရမယ်လို့ သတ်
 မှတ်ထားတာ မရှိဘူး။ လူတိုင်းက
 ကိုယ်ကြိုက်သလို ဝတ်ဆင်လိုရတယ်။
 ညာဘက်ကပ်လျက်မှာက မာတင်လူသာ
 ဆင်းအထက်တန်းကျောင်းရှိတယ်။ အဲဒီ
 ကျောင်းက ကလေးတွေဟာ ကျွန်မကြီး
 ပြင်းခဲ့ရာ Queens အရပ်က ကလေးတွေ
 လိုပဲ ရူးတယ်ပဲဆိုကြပါစို့။ ကိုယ့်အတိတ်
 ဘဝကို နေ့တိုင်းပြန်စဉ်းစားနေရင်းနဲ့ပဲ
 ကိုယ့် အနာဂတ်ဆီကို တည့်တည့်
 လျှောက်လှမ်းနေမိတာလေ။ လို့ Minaj
 က ပြောပြပါတယ်။

Minaj ဟာ အိမ်နီးနားချင်းဟောင်း
 တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ အထက်တန်းကျောင်း
 တက်ခဲ့သမျှ သက်တမ်းနီးပါး လက်တွဲ
 ခဲ့တဲ့ ချစ်သူကလည်း Queen အရပ်က

ပဲဖြစ်ပြီး Minaj ထက် အသက်ကြီးပါ
 တယ်။ Minaj က ကျောင်းတက်ဖို့ထက်
 ချစ်သူနဲ့လျှောက်သွားနေရတာကိုပဲ
 တဖြည်းဖြည်းပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာ
 တယ်။ သူက ငယ်ချစ်ဦးလေ။ ပထမ
 ဆုံးလက်တွဲဖော်ပေါ့။ လို့ Minaj က ဆို
 ပါတယ်။ သူနဲ့ တစ်ချိန်လုံးတွဲနေခဲ့တာ
 မှိတ်လုံးကြီးတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ပေါ့။ လို့
 လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

အထက်တန်းကျောင်းပြီးဖို့ သင်
 တန်းအုပ်တွေ ထပ်တက်ခဲ့ရပြီး အထက်
 တန်းကျောင်းပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ Minaj
 တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ဖြစ်
 လာခဲ့ရပါတယ်။ ကြောက်စရာကောင်း
 တဲ့အမှားကြီးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီအတွက်
 လည်း သူ့ကိုဒေါသတွေဖြစ်နေမိခဲ့
 တယ်။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုက်ဘူး။
 သူကလည်း ကျွန်မကို ပေါ့ဆမှုတစ်ခု
 ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ငါ
 တော့ သေတော့မှာပဲလို့သာ တွေးမိခဲ့
 တာ။ ကိုယ်က အခုမှ ဆယ်ကျော်သက်
 အရွယ်ပဲရှိသေးတာလေ။ ဒါဟာ ကျွန်မ
 ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသမျှထဲမှာ အခက်ခဲ အပင်
 ပန်းဆုံးပါပဲ။ လို့ Minaj က ပြန်ပြောင်း
 ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ကလေးကိုတော့ မွေးဖြစ်ဖို့သူက
 စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ *ယုံကြည်ကိုးကွယ်
 ရာဘာသာတရား၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်
 နဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ Carol စတဲ့အချက်တွေ
 အားလုံးအပေါ် စဉ်းစားရတာ။ အမေ
 လုပ်သူက ဒီကိစ္စကို မသိသေးဘူး။ သူ
 ကို လုံးဝမပြောခဲ့ပါဘူး။ လို့ Minaj က
 ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ Minaj
 တစ်ယောက် ကလေးဖျက်ချခဲ့ရပါတယ်။
 သူ့ရဲ့ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်မှုက သူတစ်ဘဝ
 လုံးကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့
 မှန်ကန်တဲ့ ရွေးချယ်မှုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့
 Minaj က ပြောပါတယ်။ အဲဒီရွေးချယ်
 မှုကို ကိုယ်တိုင်က မလိုလားခဲ့ဘူးလို့

ပြောမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အဖြစ်မှန်နဲ့ ဆန့်
 ကျင်တာပါပဲ။ ကိုယ်က အဆင်သင့်
 မဖြစ်သေးတာလေ။ ကလေးတစ်
 ယောက်အတွက် ကျွန်မ ဘာမှပေးစရာ
 မရှိသေးဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ပြင်းပြင်း
 ထန်ထန် ဆန့်ကျင်တတ်ကြသူတွေအပေါ်
 ခံစားနားလည်မိလာပါတယ်။ ကိုယ်
 တိုင်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်
 ယောက်အနေနဲ့ရောပေါ့။ ဒါဟာ ဂုဏ်ယူ
 စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ
 တော့ ရွေးချယ်စရာတစ်လမ်းတည်းရှိ
 တာလို့၊ ပြောထွက်ဖို့ရာ ပင်ပန်းခက်ခဲ
 လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ
 ကိုယ်က အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာဟာ
 အဆင်သင့်မဖြစ်တာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။

Minaj က သူ့ရဲ့ The Pinkprint
 အယ်လ်ဘမ်တွေထဲမှာ ဆယ်ကျော်သက်
 ဘဝက ကိုယ်ဝန်ချုပ်ချုပ်ရတဲ့အကြောင်း
 သွယ်ဝိုက်ပြီးရေးထည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါက
 သူ့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲရေးခဲ့ရတာလို့
 လည်း သူက ဆိုပါတယ်။ Minaj က
 ဂီတအမျိုးအစားပေါင်းစုံသီဆိုခဲ့ရတဲ့
 အစောပိုင်းကာလအတွေ့အကြုံတွေကို
 Auto biography အမည်ရသီချင်းမှာ
 ရက်ပီဂီတဟန်နဲ့ ထည့်သွင်းသီဆိုထား
 ပါတယ်။ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှနား
 မထောင်စေချင်ခဲ့ဘူးလို့လည်း ဆိုပါ
 တယ်။ *တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို အိမ်
 နောက်ဖေးက မီးဖိုထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီ။
 ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို နေချင်ခဲ့တာပါ။
 ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျွန်မပြောပြချင်တဲ့
 ကိစ္စတစ်ခုပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်မှာ နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှား
 တာပါ။ သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိတဲ့လူတွေအားလုံး
 ဒီအကြောင်းကို ကြားကြတော့မှာလေ။
 ကိုယ်ပြောမယ့်စကားလုံးတိုင်းကိုလည်း
 အထူး ဂရုစိုက်နေရမှာ။ လူတွေက
 အမှားရှာနေတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။
 လို့ Minaj က ပြောခဲ့ပါတယ်။

Minaj ဟာ The Pinkprint မှာ
 တွဲဖက်ပါဝင် ပေးခဲ့ တဲ့ အဆိုတော်
 Beyonce လိုမျိုး မိန်းမဆန်တဲ့မိန်းမ
 တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်

ကိုယ်ကို ဘာရယ်လို့ တံဆိပ်ကပ်ပြမနေချင်ပါဘူး။ ကပ်ထားလည်း လူတွေက ဆုတ်ဖြဲမခံမှာပဲလေ။ ကိုယ့်ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်အပေါ် နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကိုပဲ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

Pepsi တို့ Home Shopping Network တို့လို နာမည်ကြီးအမှတ်တံဆိပ်တွေနဲ့ လက်တွဲလုပ်ကိုင်တာမျိုးလည်း Minaj က မနှစ်သက်ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့မြေးတွေအတွက် ကောလိပ်ကျောင်းစရိတ်ရှာဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေသာဖြစ်တယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

“Queen အရပ်က အမည်းမလေးတစ်ယောက်က အမေရိကရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေတာ မြင်ရတဲ့သူတွေအတွက်တော့ သိပ်ကောင်းတာပဲပေါ့။ လုပ်ငန်းကြီးတွေအတွက်ကတော့ အသက်ငယ်ငယ် အမည်းမလေးတစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရောင်းပေးနိုင်တာမြင်ရဖို့က အရေးကြီးပါတယ်” လို့ Minaj က ပြောပြပါတယ်။

ဂီတအမျိုးအစားအစုံ သီဆိုနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ Minaj ကို အဆိုတော် Lil Wayne ဟာ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် နှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပထမဆုံးရောင်းတမ်းဝင် အမျိုးသမီးရက်ပါတစ်ယောက်အဖြစ် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ရောက်ရှိလာခဲ့တာပါ။ Minaj ရဲ့ နာမည်ကြီးသီချင်း Anaconda ဗီဒီယိုသီချင်းအဆုံးမှာ Minaj က ခပ်ကြမ်းကြမ်းမာတံပုံတွေ ထည့်ပြထားပါတယ်။ Lookin A** ဆိုတဲ့ သီချင်းကလည်း သူ့ကိုစားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်နေတဲ့ ပုရိသတွေရဲ့အကြည့်အကြောင်းရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တွေကို ဆွဲဆောင်ပြီး ကပြချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို Minaj က အားပေးစကားဆိုပါတယ်။

လတ်တလောမှာတော့ ဖုန်းပြောနေတဲ့ Minaj က သူ့ဗီဒီယိုအရောင်မမှန်တဲ့ကိစ္စအတွက် အစာမကြေဖြစ်နေပါတယ်။ “ဒီလူတွေကို ဒေါ်လာနှစ်

သောင်းမပေးနိုင်ဘူး။ ငါ့အများမှ မဟုတ်တာ” လို့ လှည့်ပြောပါတယ်။

ပြီးတော့ဖုန်းဘက်ပြန်လှည့်ပြီး “ရိုက်ချက်တွေကို ဖြန့်ထုတ်၊ ဒါဟာလုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒါကိုညတွင်းချင်းအပြီးလုပ်ပေး” လို့ ပြောနေပါတယ်။ တစ်ဖက်က ကွန်ဖရင့်ကောလ်လို့ခေါ်တဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနံနံနဲ့ ပြောနေပုံရပြီး စကားဝိုင်းထဲက တစ်ယောက်က Minaj ကို ဖျောင်းဖျနေပုံရပါတယ်။ Minaj က မလှုပ်မယှက်နားထောင်ရင်း “အင်း” လိုက်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ “အဲဒါဆို အစကတည်းက ပြောပါတော့လား” လို့ Minaj က ပြောလိုက်ပါတယ်။

ခဏနေတော့ အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရပေမဲ့ Minaj က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ Billy က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ Ryan ဝင်လာတာတွေ့ကြရပါတယ်။ Ryan က စာရေးသူကို ပြန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ Minaj က အခန်းရဲ့အဝေးဆုံးထောင့်ကိုသွားပြီး လက်တစ်ဖက်တင်ပါးပေါ်နောက်ပြန်တင်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေပါတယ်။ တစ်ဖက်က ဖုန်းသံပေါ်ထွက်နေတာလည်း ကြားနေရပါတယ်။

“ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်မှတော့ ဖုန်းသာချလိုက်ကြတော့” လို့လည်း Minaj က ပြောလိုက်ပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက်နေတော့ Central Park West က တခြားဟိုတယ်တစ်ခုအပြင်ဘက်မှာ Rolls Royce Ghost ကားကြီးပေါ်ကနေ Ryan ဆင်းလာတာတွေ့ရပါတယ်။ Minaj က သူ့ကို Burger King က ကြက်သားဆင်းဒေစံချိုမှာ လိုက်လို့လေ။ Ryan က ဘာဂါတွေကို Minaj ရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပို့ပေးပြီး Mercedes Benz Sprinter ကားပေါ်တက်သွားခဲ့ပါတယ်။ Minaj က အပေါ်ထပ်မှာ ဆံပင်နဲ့ မိတ်ကပ်အလှပြင်နေတာပါ။ Minaj က Greenwich Village ဓာတ်ပုံစုတီဒီယိုမှာ MTV မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်အတွက် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းရိုက်

ကူးဖို့နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့သွားရမှာပါ။ သွားဖို့ရာ အချိန်က နှစ်နာရီကျော်လောက် နောက်ကျနေပါပြီ။ Sprinter ကားထဲမှာ Minaj ရဲ့ ဗီဒီယို ဆရာ Grizz က Jackass: Number Two ဗီဒီယိုကို မှန်ပြားတီဗွီနှစ်လုံးပေါ်မှာ ဖွင့်ထားပါတယ်။

“Netflix ကို ကားပေါ်ကနေ ဖမ်းကြည့်လို့ရနေတော့ ဆေးခွဲသလို စွဲနေတာပေါ့” လို့ Ryan က မှတ်ချက်ပေးပါတယ်။

Netflix ဆိုတာက အင်တာနက်ကနေ သီချင်းတွေတောင်းပြီး တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပေးတဲ့ အင်တာနက်ဝန်ဆောင်မှုစနစ် ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်မိနစ်အတွင်း Minaj ရောက်လာမယ်လို့ သတင်းဝင်လာပေမဲ့ ဆယ်မိနစ်သာကျော်သွားတယ် Minaj က ဆင်းမလာသေးပါဘူး။ စိတ်ရှည်တော့ပုံ မရတဲ့ Grizz ကတော့ အသုံးမကျတာတွေ စားနေတာကို ဘယ်လောက်ထပ် စောင့်ရဦးမှာလဲလို့ မြည်တွန်တောက် တီးနေပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ Minaj ဆင်းလာပြီး Rolls Royce Ghost ကားရဲ့နောက်ခန်းမှာဝင်ထိုင်ပါတယ်။ Greenwich Village ကို အသွားလမ်းမှာ ကားပေါ်တင် မေးခွန်းတချို့အမေးအဖြေလုပ်သွားရမှာပါ။ စာရေးသူက ကားနောက်ခန်းဝင်မယ်လုပ်တော့ Minaj က လက်ယမ်းပြီး “မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုရှေ့နံ့မှာထိုင်ပါ” လို့ ယာဉ်မောင်းဘေးက ခုံကိုလက်ညှိုးညွှန်ရင်းပြောကြားလာပါတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ရှေ့နံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောဖို့ရာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ၁၈၀ ဒီဂရီ လောက်လိမ်နေအောင် လှည့်ထားရပါတယ်။ အင်တာဗျူးမစခင်မှာ အရင်နေ့က ပြောထားတာတွေ ပြန်နားထောင်ချင်သေးတယ်လို့ ကြုံပြောထားလို့ ယူလာတဲ့ဓာတ်ပြားကို ဖွင့်ပြရသေးပြီး နောက်တော့ အင်တာဗျူးဆက်လုပ်သွားကြပါတယ်။

လမ်းခရီးမှာ မိုးတွေက ရွာလိုက်ပါ။ ဗီဒီယိုအရောင်မှားတဲ့ကိစ္စဟာ ငိုက်ပျက်စရာနဲ့ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ကြောင်း Minaj

က ပြောပြပါတယ်။ iTunes ကိုလည်း အချိန်မီမပို့နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီဒီဒီယို ကို ဘယ်တော့ထုတ်ဝေဖြစ်မလဲဆိုတာ ဆောင် သူ မသေချာတော့ပါဘူး။ ပြီး ခဲ့တဲ့သူက Minaj ရဲ့အဖွဲ့ကို Long Island ကနေ SNL(Saturday Night Live) နဲ့ပဲ/သ် အစီအစဉ်ရှိကူးရာ စတူဒီယိုနဲ့ နီးတဲ့ Rockefeller Centre ဆီ ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာက Eric Garner ဆိုသူ လက်နက်ကိုင်ဆောင် ဆေးခြင်းမရှိတဲ့ လူမည်းတစ်ယောက် ညီ နယူးယောက်ရဲအရာရှိတစ်ယောက် အလည်း လည်ပင်းကနေချုပ်ကိုင်ပြီး သေစေလောက်အောင် ချုပ်နှောင်မှု ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အမှုအတွက် တာဝန်ရှိသူ လူဖြူရဲအရာရှိကို တရားစွဲ ဆွဲခြင်းမပြုဘဲ တရားသေလွှတ်ပေး ထိုက်တာကြောင့် ဆန္ဒပြသူတွေ စုဝေး ဆန္ဒပြနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ Eric Garner သေဆုံးမှုမှာ ပြစ်ဒဏ်ကုန်ရခြင်း မရှိတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောဖြစ်ကြ တော့ Minaj က ဒါဟာ စိတ်ပျက်စရာ ငါပဲ။ ငါတို့ဘာကြောင့် အံ့အားသင့်နေရ တာလဲလို့ လူတွေက ပြောနေကြ ကြောင်းရေးထားတာတွေလည်း ဖတ်ရ ပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ်ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတာပါ။ လူမည်းတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေလို အသုံးချခဲ့တာဟာ တကယ်ဝမ်းနည်းစရာပါ။ လူတွေက ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် တာဝန်ခံ တာမျိုး မရှိကြဘူး။ ဥပဒေထိန်း ကျောင်းသူတစ်ဦးက လူမည်းတစ်ဦးကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီးရင် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

West Side Highway အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ စာရေးသူတို့ကားက ဆောင်းလာတာပါ။ စကားပြောကြရင်းနဲ့ အသားအရောင်ခွဲခြားတဲ့ လူမှုအဖွဲ့ အစည်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ လူ မည်းအနုပညာရှင်တွေအကြောင်း ရောက်သွားပါတယ်။ *Public Enemy အဖွဲ့က Fight the Power ဆိုတဲ့ သီချင်း ဆိုတော့ ကျွန်မတို့တွေ ခွန်အားပိုဖြစ်ခဲ့

ကြရပေမဲ့ အခုအနေမှာတော့ မျှော်လင့် ချက် ကင်းမဲ့နေတယ်လို့ Minaj က ဆိုပါတယ်။ *လူတွေက ပြောလာကြ တယ်။ နာမည်ကြီးလူမည်းတွေက ဘာ ဖြစ်လို့ မပြောကြတာလဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ Kanye West က သူ ပြောချင်တာတွေ ထုတ်ပြောလိုက်တော့ သူ ဘာဖြစ်သွား လဲ ကြည့်ကြည့်ပါလား။ Bush ကို ပြန် တောင်းပန်ရမယ်လို့ လူတွေက သူ့ကို ပြောကြတယ်လေ။ Kanye ဟာ တရား ဝင် မဟုတ်ပေမဲ့ ဟစ်ဟော့ပီဂီတရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သတ်သွားတယ်။ အခုတော့ မကြာခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု၊ နှစ်ခုအကြောင်း သူ့ဆီက ဘာစကားသံမှ မကြားရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ မဆဲဆိုမိခင်အထိ ကိုယ့် လူမျိုးတွေကို ဂရုတစိုက် အကာ အကွယ်ပေးဖို့အတွက် ဘယ်နှကြိမ် လောက်များ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စရာ တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခံစားနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ဒါ ဟာ တကယ်တော့ မတန်ပါဘူး။ ချမ်းသာနေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ အေးအေး ဆေးဆေးပဲ ရှင်သန်နေထိုင်ပါရစေလို့ Minaj က သူ့ရဲ့ခံယူချက်ကို ပြောပြခဲ့ ပါတယ်။

The Pinkprint အယ်လ်ဘမ်မှာ Minaj က နိုင်ငံရေးထက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုပဲ အဓိက အာရုံစိုက်ရေးသားခဲ့တာ ပါ။ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဇာတ် ကြောင်းတွေအပေါ် ခံစားနားလည်နိုင် အောင်ပဲ ရေးခဲ့တာပါ။ ချစ်သူနဲ့ လမ်းခွဲ တဲ့အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ်မှာ Minaj က မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံ သုံးစွဲတာမျိုးအထိ အလေး အနက် စဉ်းစားခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါ တယ်။ *ဆေးပြားတွေ အများကြီး သောက်ချလိုက်ရင် ပိုပြီးတော့များ ကောင်းသွားလေမလားလို့ စဉ်းစားမိခဲ့ တာပါ။ နောက်တော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ပြန်ထိန်းရပါတယ်။ အဲဒီလောက်

တော့ ကိုယ်က စဉ်းစားတတ်ပါသေး တယ်။ ကိုယ့်အနားက လူတွေ အများ ကြီးအတွက် အသက်ဆက်ရှင်နေရဦး မယ်လို့။ ဘဝမှ တစ်ခါမှ ဒီလောက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခဲ့ရတာ မရှိ ဘူး ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ အကြီး အကျယ် ကြေကွဲခံစားရတဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ခုခုကို မလုပ်ဖြစ်လိုက်တာက လုပ် ဖြစ်လိုက်တာထက် ပိုပြီး ကောင်းမယ့် ပုံရှိတယ်။ ကျွန်မက အတွေးလွန်တတ် တယ်။ အခုနေ ငါ ပျောက်ဆုံးသွားရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာမျိုး လူတွေ တွေးဖူး ချင်တွေးဖူးမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ပျောက်ကွယ်သွားရုံပါပဲလို့ Manaj က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

စတူဒီယိုကို ကားဆိုက်တော့ မိုးက တိတ်နေပါပြီ။ Rolls Royce ကားကြီးက လမ်းကိုပိတ်နေတာကြောင့် နောက်ကပါလာတဲ့ကားတွေက ဟွန်း တီးကြတယ်။

*ဒီလိုပဲလားလို့ Minaj က ဆိုပါ တယ်။ Billyလည်း Sprinter ကားပေါ် က ဆင်းလာတယ်။ စာရေးသူတို့ရှေ့ ကပေါ့။ ပြီးတော့ Minaj ရဲ့ ကားမှန် ပြတင်းကို လက်နဲ့ လာခေါက်တယ်။ ကင်မရာအဖွဲ့ကလည်း ကားထဲက ဆင်းလာမယ့် Minaj ကို စောင့်နေကြ တယ်။ ဗီဒီယိုဆရာ Grizz ကလည်း ကားတံခါးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်စောင့် နေတယ်။ ဗီဒီယိုကင်မရာကတော့ စာရိုက်နေပြီ။ Minaj က သူ့ဆံပင်ကို တစ်ချက် နောက်ဘက်ယမ်းလိုက်ပြီး မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ် ကာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဟန်ရေးချလိုက်ပါ တယ်။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးကို အစက နေ ပြန်မောင်းလိုက်သလိုပါပဲ။ သူပြော တဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားရင်ဆိုတာလောက် တော့ စောင့်ကြရပါလိမ့်ဦးမယ်။

ရာပြည့်

Reference: Darling Nicki
by Jonah Weiner
Rolling Stone Magazine

ဝတ်မှုန်ရည်နှဲ့မခင် ဦးဝင်းသိန်းနိုင်က
ဆက်ယံဒီ ရွှေကြယ်ကို မဟာမုနိဘုရားကို
ကိုယ်တိုင်လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားဖူးလှည့်သည် နှစ်ဆောင်ကျော်ကို
စတုဒိသာ နေ့စဉ်ကျွေးမွေးတဲ့အစီအစဉ်မှာ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လှူဒါန်းပေးတဲ့ ဝတ်မှုန်ရည်

ရွှေကြယ်ကို

ဘုရားမှလှူလိုက်တဲ့ ဝတ်မှုရွှေရည်

လင်းနိုင်ဦး

၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုပေးပွဲမှာ နှင်စေရင် ဇာတ်ကားနဲ့ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့တဲ့ ဝတ်မှုရွှေရည်ရဲ့ အကယ်ဒမီ အလှူပွဲကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီ အချိန်က ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မှော်ဘီမြို့နယ် ရေပြာကျေးရွာရှိ အောင်ဇေဓမ္မတောရ ကျောင်းတိုက်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝတ်မှုရွှေရည်က အကယ်ဒမီ ထူးချွန်ဆုရရှိခြင်း အထိမ်းအမှတ် အလှူပွဲမှာ အောင်ဇေဓမ္မတောရ ကျောင်းတိုက် (ဂျပန်ဘုရားကျောင်း)သို့ လာရောက်ဘုရားဖူးကြတဲ့ ဘုရားဖူးပရိသတ် ၂၀၀၀ ကျော်ကို နေ့လယ်စာ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။

စတုဒိသာအလှူမှာ ရုပ်ပေးရပ်နီး အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဘုရားဖူးလာရောက်ကြတဲ့ ပရိသတ်များကို ကြက်သားဟင်း၊ ပဲဟင်းတို့နဲ့ ထမင်းကျွေးခဲ့ပြီး အဲဒီအလှူမှာ ဝတ်မှုရွှေရည်ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်လှူဒါန်းပေးခဲ့သလို ပရိသတ်များနဲ့လည်း အမှတ်တရဇာတ်ပုံများ ရိုက်ကူး ခဲ့ပါတယ်။ ဝတ်မှုရွှေရည်က သူ့ အကယ်ဒမီရရှိခြင်း အထိမ်းအမှတ် အလှူပွဲမှာ ဘုရားဖူးလာပြည်လူများကို

အလှူပြဲမှာ ပရိသတ်တွေနဲ့အတူ ကျေနပ်တဲ့ ဝတ်စုံရွှေရည်

၈၆ ရွှေဆူပြဲဝင် ခုတ်စုံရွှေရည် အဖတ် ၂၁၁၅

ဝတ်မုံရွှေရည်တို့မိသားစုက
ကိုယ်တိုင်ကိုင်ကျ သင်္ကန်းကပ်လှူခဲ့ကြပါတယ်

အောက်ချ လှူဒါန်းပေးတဲ့
ဝတ်မုံရွှေရည်မိသားစု

နေလယ်စာ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးရုံသာမက အောင်ဇမ္ဗူ ကျောင်းတိုက်အတွင်း ယောဂီဆောင်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်နိုင်ဖို့လည်း ငွေကွပ် သိန်း ၅၀ မေ့တည်လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ မူလက သိန်း ၃၀ လှူဒါန်းဖို့ ရည်စူးထားပေမဲ့ နောက်ထပ်သဒ္ဓါပေါက်လာတဲ့အတွက် သိန်း ၂၀ ထပ်တိုးပြီး သိန်း ၅၀ လှူဒါန်းပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဝတ်မုံရွှေရည်ရဲ့အလှူ

မှာရှင်ရေးကူညီမှု အသင်း ငွေကွပ် ငါးသိန်းလှူဒါန်းခြင်း၊ သံဃာတော်များအတွက် နေဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်း၊ သင်္ကန်းစတဲ့ လှူဖွယ် ဝစ္စည်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းတို့ကို We Love Wutt Hmone Shwe Yi အဖွဲ့သားများအကူအညီ ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေခဲ့ပါတယ်။ အလှူအောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် ရွှေမိုးငွေမိုးရွာသွန်းပြီးတဲ့ အစီအစဉ်မှာ

အောင်ဇမ္ဗူဆရာတော် ဘုရားကြီးက ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပေးခဲ့သလို ဝတ်မုံရွှေရည်ကလည်း ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သံဃာတော်များကို ဝတ်မုံရွှေရည်က နေဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းပြီး မိတ်ကြားထားတဲ့ ဧည့်သည်တော်များကိုလည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။ နေဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးချိန်မှာ ဝတ်မုံရွှေရည်က

We love Wut Hmone Shwe Yi ဆွတ်သန်းရှင်၊
ဆရာတော်

ဝတ်မှုရွှေရည်နဲ့အတူ မိမိ ခေါ်ဒီဒီလွင်၊
ညီမ နဒီရွှေရည်နဲ့ ဟင် ဦးမင်းသိန်းနိုင်

ရွှေစင်စင်ကိုယ်ပြုံး
ဆုတောင်း
အမျိုးသမီးတို့
ဝတ်စုံချစ်သည်

အထူးအားဖြင့်
အရက်အတွက်
အိမ်ထောင်ပြုပြီး
ဘုရားရှင်ပဲတယ်

အသင့် ယူဆောင်လာတဲ့
အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်တုမှ နှစ်
ကျပ်သားရိတ် ရွှေကြယ်ကို
အောင်ဇေယျတောရကျောင်း
တိုက်မှာတည်ထားကိုးကွယ်
တဲ့ မဟာမုနိဘုရားမှာ ဆရာ
တော်ရဲ့ မိမိကြားချက်အတိုင်း
ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း
ခဲ့ပါတယ်။

အလှူပြုခဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဝတ်မှုရွှေရည်က 'ဒီနေ့ အလှူ
ပြုလုပ်ရတဲ့အတွက် ကံကံ
အရမ်းကို ပျော်ပါတယ်။
မိသားစုတစ်ခုလုံးလည်း အရမ်း
ကို ပျော်နေကြပါတယ်။ ဒီနေ့
မှာ အပြင်ကို သိပ်မထွက်ဖြစ်
တဲ့ ဖေဖေ ဦးဝင်းသိန်းနိုင်
ပါးပါလာပြီ အမေ၊ ညီမလေး
နဒီရွှေရည်တို့နဲ့ မိသားစု စုံစုံ
ညီညီလှူဒါန်းဖြစ်တာပါ။
အဖေဆိုရင်လည်း ဆရာတော်
ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ နှစ် ၅၀ အတွင်း
ဒီနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ။
သမီး အကယ်ဒမီရတုနေ့က
ပျော်တာထက် ဒီနေ့လှူရတဲ့
အလှူဟာ ပိုပြီးပျော်ပါတယ်
လို့ လျှောက်ထားခဲ့တယ်။
ကံကံအနေနဲ့ အကယ်ဒမီ
ရပြီးကတည်းက အလှူလုပ်
ချင်တာပါ။ ကံကံကံရဲ့ ပရိ
သတ်တွေနဲ့ အလှူ အတူတူ
လုပ်ချင်တာလည်းပါတယ်။
အဲဒီလို စိတ်ကူးထားပေမဲ့
နိုင်ငံခြားခရီး သွားလိုက်ရတဲ့
အတွက် အခုမှ လုပ်ဖြစ်တာ
ပါ။ ဒီနေ့က ဘုရားဖူး
ပရိသတ် ၂၀၀၀ ကျော်ကို
စတုဒိသာကျွေးတယ်။ ဘုန်း
ဘုန်းတွေကို သင်္ကန်းတွေ၊
ဝတ္ထုငွေတွေ ကပ်လှူတယ်။
ပြီးတော့ ဒီကျောင်းထဲမှာ
လုံခြုံရေးကိစ္စတွေနဲ့ကျောင်း
ဆောင်ကံဆောင်အတွက်

သိန်း ၅၀ လှူတယ်။ အစက
တော့ သိန်း ၃၀ လှူဖို့ ရည်
စူးထားတာ ဆရာတော်ရဲ့
ကျောင်းရောက်ပြီးမှ ပိုပြီး
တော့လှူချင်တဲ့ သဒ္ဓါပေါက်
လို့ သိန်း ၅၀ ဖြစ်သွားတာ
ပါ။ ကံကံကံရဲ့စိတ်ထဲမှာ
လှူချင်စိတ် ဖြစ်သွားလို့ပါ။
အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်တုက
ကြယ်ကို လှူဖြစ်သွားတာ
ကတော့ ကိုယ့်ဘက်က
ကြည့်ရင်တော့ တန်ဖိုးလည်း
ထားတယ်။ အထွတ်အထိပ်
လည်းဖြစ်ပေမဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့
ဘုရားကို ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုး
ထားတဲ့ ရွှေစင်ကကြယ်ကို
လှူသွားမယ်လို့ ရည်စူးထား
တာ ရှိတယ်။ ဆရာတော်
ကြီးကလည်း မိန့်တယ်။
ဘယ်သူမဆို ပိုင်ဆိုင်တယ်၊
ချမ်းသာတယ်ဆိုလို့ရှိရင်
ငွေကြေးဖြစ်ဖြစ်၊ ရတနာတွေ
ပဲဖြစ်ဖြစ် လှူလို့ရတယ်။
အကယ်ဒမီ ရွှေကြယ်ကတော့
ရတောင့်ရဲပဲ ကိုယ့်ရဲ့အနု
ပညာ အစွမ်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီ၊
ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းနဲ့
ကြိုးစားလိုရထားတဲ့ ကြယ်
စင်ကို အထွတ်အမြတ်ထား
တဲ့ ဘုရားမှာ လှူလိုက်ရတဲ့
အတွက် အရမ်းဝမ်းသာ
တယ်။ ကံကံကံကတော့
တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာကို
မြင့်မြတ်တဲ့ဘုရားမှာလှူ
မယ်လို့ အာရုံပြုထားတဲ့
အတိုင်း လှူဖြစ်သွားတာပါ။
ဒီအတွက် ခံစားရတဲ့ ဝိတိက
တော့ ပြောမပြတ်အောင်
ပါဘဲ။ ပြီးတော့ စဉ်းစား
တာက အိမ်မှာ ဒီအတိုင်း
ထားထားမယ့် အတူတူ
ဘုရားလှူတာက ကြယ်ကို
ပိုပြီး အထွတ်အထိပ် ရောက်

အောင်မျှဆရာတော်ကြီးကို
ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြတဲ့ ဝတ်မုံရွှေရည်းစားအဖွဲ့

ရှင်ရေးကုညီမအသင်း
ကိုလည်း ငွေကျပ် ငါးသိန်း
လှူဒါန်းပေးခဲ့ကြပါတယ်

အမှတ်တရ
လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတဲ့ ဝတ်မုံရွှေရည်း

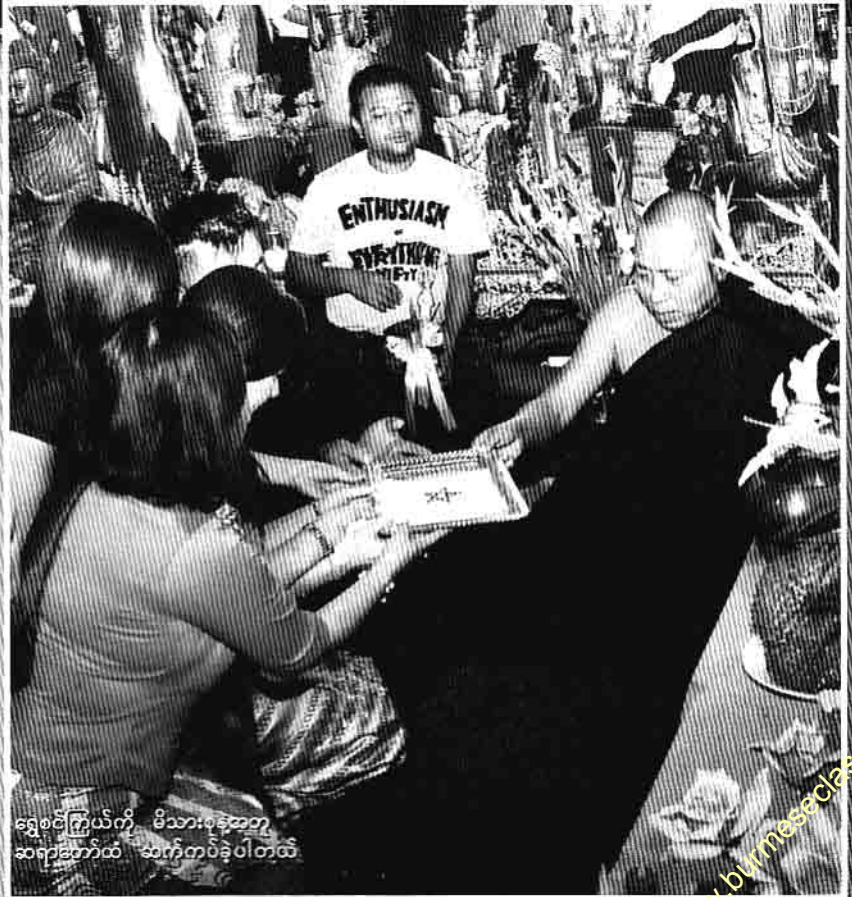

ရွှေစင်ကြယ်ကို
မလှူဒါန်းမီ အစုအဝေးအတွင်း

စေချင်လို့ပါ'လို့ ဝတ်မုံရွှေ
ရည်းစားပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဝတ်
မုံရွှေရည်းစား ဆက်လက်ပြီး
'ကပ်ကပ် အကယ်ဒမီ ရှင်း
ကတည်းက We Love Win
Hmone Shwe Yi အဖွဲ့နဲ့ အလှူ
အတူတူလုပ်မယ်။ သူတို့ကို
လည်းဖိတ်မယ်လို့ ပြောထား
တဲ့အတွက် ဒီနေ့မှာ ပရိသတ်
များကိုယ်စား သူတို့ကို ဖိတ်
လိုက်တာပါ။ ဒီနေ့လူတွေ
အလှူကပရိသတ်များကိုယ်စား
လှူဒါန်းပေးတဲ့ အလှူပါ။
ပရိသတ်ကြောင့် ကပ် အလုပ်
တွေလုပ်ရတယ်။ အလှူတွေ
လှူနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
ပရိသတ်ရဲ့အလှူလည်း ပါတယ်။
နောက်ထပ်လည်း အလှူတွေ
လှူချင်ပါမယ်
တယ်။ ဒီနေ့လှူတဲ့အလှူမှာ
ကပ်ကပ် ကိုယ်လုပ်ထုတ်လုပ်

လှည်းလိုက်တဲ့ ရွှေငါးကြယ်ကို ကိုယ်တိုင် ကပ်လှူအတွက် ဝတ်မှုရွှေရည်

ရွှေငါးကြယ်ကို မိဘားရဲ့အတွက် ဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်ခဲ့ပါတယ်

အားတဲ့ Kit Kit Collection
ခေါင်းဆုံးတွေ၊ ပဝါတွေ
ဆောင်းချလိုရတဲ့ ငွေတွေ
ဆည်းပါတယ်။ ဒီဟာကို
ဆုတ်ကတည်းက လှူဖို့ရည်
နဲ့ပြီးထုတ်တာဖြစ်လို့ လှူ
ဖြစ်တဲ့အခါ ထည့်သွင်း လှူ
ဒါနဲ့လိုက်တာပါလို့ ဝတ်မှု
ရွှေရည်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဝတ် မှု ရွှေ ရည် က
အကယ်ဒမီထူးချွန်ဆု ချီးမြှင့်
ဆေးလိုအပြီး နောက်ရက်မှာ
အင်းပတ် မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်
အည်းအရုံးက အကယ်ဒမီ
ခုတ်ပြပွဲမှာချီးမြှင့်ပေးတဲ့
ဆွေကုပ် သိန်း ၂၀ ကို လည်း
ဆုံးစွဲမှာ မဟုတ်ဘဲ လှူဒါန
ပေးသွားဦးမယ်လို့ သိရပါ
တယ်။

လင်းနိုင်ဦး

စိန်ဌေးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ကျော်စောလင်း
(အတွေးပုံရိပ်) ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့
ကိုတင့်တို့ စူပါရပ်ကွက်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက်
အားပေးခဲ့ကြတဲ့အတွက်
ပရိသတ်များကိုယ်စား
လှူဒါန်းပေးတဲ့အလှူကို
ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်နေ့က
ပဲခူးမြို့၊ ကျောက်တန်း၊
စံပြကျေးရွာ၊ ဝေဠုဝန်
စာသင်တိုက်မှာ
ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
ပန်းပျိုးလက်
ဘုန်းတော်ကြီးသင်
ပရဟိတကျောင်းသို့
ကိုတင့်တို့ စူပါရပ်ကွက်မှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ပေးထားကြတဲ့

ကိုတင့်တို့ စူပါရပ်ကွက်၏ အလှူ

လင်းနိုင်ဦး

ပဲခူးမြို့၊ ကျောက်တန်း၊ စံပြကျေးရွာ၊ ဝေဠုဝန် စာသင်တိုက်မှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
ပန်းပျိုးလက် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပရဟိတကျောင်းမှ ကျောင်းဆင်းသူကလေးများ

ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇော်လင်း(အတွေးပုံရှိပီ)နှင့်အတူ တွေ့ရတဲ့ ဝါဝါအောင်၊ ယွန်းရွှေရည်၊
စန္ဒာမြင့်လွင်၊ မိုးမြည့်မြည့်မောင်၊ ပြေတီဦး၊ တက္ကသိုလ်ဝင်းပုံနဲ့ အရိုင်း

ပဲခူးမြို့၊ ကျောက်တန်း၊ ဗမာပြည်၊ ဆရာတော်များနှင့်အတူ
ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ကိုတင့်တို့အဖွဲ့က ကလေးငယ်များအတွက် ကျောင်းဆင်းအချိန်များတွင်
ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

သရုပ်ဆောင်များက သူတို့
ရောက် လှူဒါန်းပေးကြပါ
တယ်။

ကျောက်တန်းမြို့
ကျေးရွာမှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
ပန်းဖိုလက် ပရဟိတကျောင်း
ကို ပဲခူး-ရန်ကုန်ကားလမ်း
မကြီးကနေ ဆက်ပြီးသွား
မယ်ဆိုရင် ၇ မိုင်လောက်
ကားစီးပြီးမှ ရောက်ရှိတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်း
မှာ ပရဟိတအလုပ်တွေ
ဦးဆောင်ပေးနေတဲ့ ဆရာ
တော်က ဒေါက်တာ အောင်
ပညာဘာသာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ကိုတင့်တို့စုပါရပ်ကွက် အဖွဲ့
သားများနဲ့ လိုက်ပါသတင်း
ယူကြတဲ့ စာနယ်ဇင်းသမား
များ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ကိုရောက် ရှိတဲ့ အချိန်မှာ
ကျောင်းဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့များ
က မုန့်ဟင်းခါး၊ ဒေသထွက်

သိန္နကြွများနဲ့ စည့်ခံပေးခဲ့
ပါတယ်။ ဆရာတော် အရှင်
ညောဘာသက သူ့ရဲ့
အုတ်တလုပ်ဆောင်ချက်များ
ကို ရှင်းပြရာမှာ ကျောက်
တန်းမှာ အိမ်ခြေပေါင်းက
အပြည့် အိမ်ရှိပြီးတော့ ဒီပတ်
တန်းကျင်မှာ အစိုးရမူလတန်း
ကျောင်း ၁၂ ကျောင်းရှိပါ
တယ်။ အဲဒီကျောင်းတွေမှာ
ဇာတ်ရောက်နိုင်ဖို့ ဆင်းရဲတဲ့
အတွက် စာမသင်နိုင်တဲ့
ကလေးတွေကို ရွေးချယ်ပြီး
တော့ လိုအပ်တဲ့အတွက်
ဘုန်းတော်ကြီးပညာရေးသင်
တန်းကျောင်း ဖွင့်လှစ်ပေး
ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ
ကျောင်းမှာက တစ်နှစ်လုံး
ကျောင်းပိတ်ရက်ရယ်လို့ မရှိ
ပါဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်
တွေမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း
တွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း

တွေ ဖွင့်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်း
တို့ ကလေးတွေကို ပညာသင်
ကြားပေးတဲ့နေရာမှာ အစိုးရ
ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း သင်
ကြားပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အစိုးရက ပြဋ္ဌာန်း
ထားတဲ့ပညာရေးတွေကို လုံ
လောက်တယ်လို့ ဘုန်းဘုန်း
တော့ မမြင်ပါဘူး။ အဲဒီ
အတွက် စင်ကာပူကနေ
World Trainရထားတဲ့ ဆရာ
မနှစ်ယောက်နဲ့ နိုင်ငံတကာ
ပညာရပ်တွေကိုပါ သင်ပေး
ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်
ထားရှိပြီး ကလေးတွေကို စာ
ဖတ်ဝါသနာပါအောင် လေ့
ကျင့်ပေးပါတယ်။ အစိုးရ
ကျောင်းမှာ စာမသင်နိုင်ဘူး
လို့ ပြောတာကတော့ အစိုးရ
ကျောင်းတွေမှာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်
ကမှ ပညာရေးအခမဲ့ ဖြစ်
တာပါ။ ဘုန်းဘုန်းတို့

ကျောင်းကတော့ ၂၀၀၄ မေ
လ ၂၉ နေ့က ဖွင့်ခဲ့တာဆို
တော့ ဟိုဘုန်းက စာမသင်
နိုင်တဲ့ကလေးတွေ အများ
ကြီးရှိခဲ့တယ်။ အစိုးရမူလ
တန်းကျောင်းဆိုတာက ဝတ်
စုံ၊ စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ၊
ပြီးတော့ ကျောင်းကို ကိုယ့်
အစီအစဉ်နဲ့ သွားရတယ်။
ကျောင်းဝင်ကြေးတွေ ပေးရ
တယ်။ ခွဲတမ်းတွေ ပေးရ
တယ်။ ဒီကျောင်းကတော့
အဆင်းရဲဆုံးကလေးတွေကို
ရွေးချယ်ပြီးတော့ လက်ခံ
ထားတဲ့ကျောင်းဖြစ်လို့ ဆံပင်
ညှပ်ပေးတာကအစ ထီး၊
ဖိနပ်၊ ဝတ်စုံ၊ ကျန်းမာရေး
စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ဘွဲ့ရတဲ့
အထိ အကုန်တာဝန်ယူပြီး
တော့ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့
ကျောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်
သူငယ်တန်းကနေ ခြောက်

တန်းအထိ ကျောင်းသား
ပေါင်း ၄၃၅ ယောက် ရှိပြီး
တော့ ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀ တန်း
အတွက် အထက်တန်းကျောင်း
တွေကို ဘုန်းဘုန်းရှိပြီး ပညာ
သင်ကြားစေတာ ၁၃၀ ကျော်
ရှိပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမ
၁၅ ယောက်နဲ့ မူလတန်းက
နေ ခြောက်တန်းအထိ ပညာ
သင်ကြားပေးနေတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ကလေးရော ဆရာ၊
ဆရာမတွေအတွက်ပါ ဒီနှစ်
ကို ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူ
အစိမ်း ခြောက်စုံ ပေးပါ
တယ်။ စိတ်ဓာတ်၊ စည်း
ကမ်းအကောင်းဆုံး ကလေး
တွေဖြစ်အောင် ဘုန်းဘုန်းတို့
က ဖွံ့ဖြိုးသိမ်းစောင့်ရှောက်
ပေးထားပါတယ်။ မျိုးချစ်
စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်
ရေးဆိုပြီး အော်နေရုံနဲ့ကလေး
တွေ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်

‘ဟိုတင်တို့စုပါရပ်ကွက်’ ရပ်ရှင်အဖွဲ့ထားချက်က နန်းပျိုးလက် ဘုန်းတော်ကြီးက
ပရဟိတကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို နက်စာ အစားအသောက်အစားအသောက်

မောင်နှမတွေက လှူဒါန်းပေးကြတာပါပဲ။ ဒီကားကို ရိုက်တုန်းကတော့ ပရိသတ်အတွက် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မယ်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အနုပညာမောင်နှမတွေအားလုံးက စည်းလုံးမှုကို ပြပြီး စေတနာ၊ မေတ္တာအမှန်နဲ့ စုခဲ့ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ပရိသတ်ဆီကနေ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားတာထက် စေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့်အဝ ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။

ထက်မြက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဘာသာရေးနေ့နဲ့ နိုင်ငံရေးနေ့တွေမှာ အနုပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တွေနဲ့ ဟောပြောပွဲတွေ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးတယ်။ ရွှေပိုင်းမှာလည်း စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေ လာရောက်ဟောပြောသွန်သင်ပေးပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ်လည်း စီစဉ်ထားတာ

တွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလိုနေ့မျိုးမှာတော့ ဒီကျောင်းက ကလေးတွေတင် မဟုတ်ဘဲ အနီးနားကျောင်းက ကလေးတွေပါ ဖိတ်ပြီး ဟောပြောပွဲတက်စေပါတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန် ထက်မြက်အောင် ကျင်းပပေးနေပါတယ်။ အဓိကကတော့ နောင် အနာဂတ်သားကောင်းရတနာတွေဖြစ်ဖို့ပါပဲ လို့

ပန်းပျိုးလက် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပရဟိတက လုပ်ဆောင်ပေးနေတဲ့ အစီအစဉ်များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်တော်က မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်တို့ ဗုဒ္ဓပါရမီကွက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာကျော်ဇောလင်းက 'ဒီနေ့အလှူကို လာလှူပေးရတာ ပရိသတ်ကိုယ်စား အနုပညာ

ကြောင့်လည်း ပန်းပျိုးလက်
အောက်က ကလေးအယောက်
ကော်အတွက် တစ်ဦး
မျှင်ကို စာရေးကိရိယာ၊
အချင်းများ လှူဒါန်းပေးမှာ
ပါ။ ပြီးရင် ငွေပဒေသာပင်
အနွဲ့ သိန်း ၅၀ လှူဒါန်းပါ
မယ်။ ဒါကလည်း ပရိသတ်
အတွက် အမှတ်တရလှူဒါန်း
ဆောင်အလှူပါ။ ကလေး
ချွတ်ကို နေလယ်စာလည်းကျွေး
ပါမယ်။ ကလေးတွေက အနု
ညာရှင်များကိုတွေ့ရလို့ အနု
ညာရှင်များရဲ့ စကားသံကို

ကြားလိုက်ရလို့ ခဏတာ
ပျော်ရွှင်ပြီး သူတို့ဘဝအတွက်
အားအင်တွေ ဖြစ်သွားမယ်
ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကျေနပ်
ပါပြီ လို့ ကျော်စောလင်းက
ပြော ပြခဲ့ပါတယ်။
ကိုတင့်တို့စူပါရပ်ကွက်
အဖွဲ့သားများက ကျောင်းရှိ
သံဃာတော်များကို နေ့ဆွမ်း
ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးချိန်မှာ
ကျောင်းသားများအတွက်
စာအုပ်နဲ့ စာရေးကိရိယာများ
လှူဒါန်းပေးကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တဲ့အခါ ကျောင်းသား

များက အနုညာရှင်များကို
သူတို့တတ်နိုင်တဲ့ ပန်းပွင့်
လေးများ ကိုင်ဆောင်လာပြီး
ပေးအပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ
နောက် သူတို့အတွက် လှူ
ဒါန်းပေးတဲ့ စာအုပ်နဲ့ စာရေး
ကိရိယာများကို ယူဆောင်ပြီး
နေ့လယ်စာ စားသုံးမယ့်ခန်းမ
ထဲကို စုရုံးရောက်ရှိပြီးချိန်
မှာ အလှူရှင်များကို အရင်ဆုံး
မေတ္တာပြုပြီးမှ နေ့လယ်စာ သုံး
ဆောင်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။
ကလေးများကို ကြည့်လိုက်
တဲ့အခါ အားလုံးက သပ်ရပ်

သန့်ရှင်းနေပြီး မေးလိုက်တဲ့
မေးခွန်းတွေကိုလည်း ချက်
ချင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ဖြေနိုင်တာ
တွေ့ရလို့ ဒီကလေးတွေရဲ့
အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းကြည့်
လိုက်မယ်ဆိုရင် ပန်းပျိုး
လက်က အကောင်းဆုံး ပန်း
ပွင့်လေးများဖြစ်လာစေဖို့ ပျိုး
ထောင်ပေးထားတယ် ဆိုတာ
ကို မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြပါ
တယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ပန်းပျိုးလက်ပရိသတ်များက ကျောင်းသားကျောင်းများသို့ ဆွမ်းပြု ခါရိုက်တာ အုပ်စုကလေး

ကျွန်တော် သူမကို
အင်မတန် ချစ်လည်း
ချစ်သည်။
မြတ်လည်း မြတ်နိုးခဲ့သည်။
နာကျင်လည်း
နာကျင်ခဲ့သည်။
နာကြည်းလျက်နှင့်လည်း
ချစ်နေသေးသည်။
ကြောက်ရွံ့လျက်နှင့်လည်း
ချစ်ခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း
သူမကို သိပ်ချစ်သည်
ကျွန်တော်
ဘယ်သောအခါမျှ
ဖွင့်ဟဝန်ခံလိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။
ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး
သိမ်းဆည်းထားမည့်
အရာသည်
သူမကို ချစ်သော
အချစ်စိတ်တစ်ခုသာ
ဖြစ်သည်။
သူမသည်
မိန်းကလေး
တော်တော်
များများထဲတွင်
ထူးခြားသော
မိန်းကလေး
တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။
သူမသည်
ရဲရင့်သည်။
ပွင့်လင်းသည်။
ဖျတ်လတ်တက်ကြွသည်။
လောင်းကြေးထပ်ရသည်ကို
ဝါသနာပါလေသည်။
သူမသည်
တစ်နေ့တစ်မျိုးလောင်း
ကြေးထပ်ကစားနေရလျှင်
ပျော်နေသူသာ ဖြစ်သည်။
သူမကို ကျွန်တော်
တက်နေသော
LCCI Level II
သင်တန်းမှာ

အမှတ် ၃၀၄၊ ဖိတ်၊ ၂၀၁၅
မြန်မာ

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

စတင်သတိထားခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီရှည်များနှင့် စကပ်ရှည်များ တွဲဝတ်တတ်သော သူမကို စတင်သတိထားမိသည့်အချိန်က အလောင်းအစားတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမတို့ ၅ ယောက်အဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ ၅ ယောက်သည် သင်တန်းတွင် ဂုဏ်သတင်းကြီးသူများသာဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှည်ချောပြီး မာနကြီးလွန်းတာ၊ ရည်းစားမရှိကြသေးတာ စသည့် ဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့် ကျော်ကြားသူများသာ ဖြစ်သည်။

‘ဘာ ရေခဲမုန့်နဲ့ ပေါက်စိကို တစ်ပြိုင်နက် စားရမယ် ဟုတ်လား၊ စိန်လိုက်လေ၊ မယ် မလုပ်ရဲတာ ဘာမှ မရှိဘူးနော်၊ ဘာပေးမလဲ ပြော’

‘လွယ်လွယ် မပြောနဲ့ မယ်၊ ကားပါကင်အထိ ပါးစပ်ထဲကို တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ခုစလုံး ကိုင်စားသွားရမှာ နော်’

‘အို စိန်လိုက်ပါ၊ မယ်တို့က ပြောပြီးရင် ဘွာမခတ်ကြေး’

စာထိုင် ဖတ်နေသော ကျွန်တော့်နားထဲသို့ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ တိုးဝင်လာသောအခါ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိတော့သည်။ ဝက်သားပေါက်စိနှင့် ရေခဲမုန့်သည်က မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိနေသည့်အပြင် ကားပါကင် ဆို သည် မှာလည်း ယောက်ျားလေးအများစု စည်ကားနေသော နေရာဖြစ်၍ ကျွန်တော် ထိုမိန်းကလေးမျက်နှာကို သေချာကြည့်မိသည်။ ခေတ်၏သမီးမျိုးပီသစွာ သူမပြင်ဆင်ထားသည်။ သူမ

ကျွန်တော့်
ရင်ထဲက
မယ့်ကို
ချစ်တဲ့
အချစ်များစွာကို
တစ်သက်လုံး
မျှသိပ်ထား
လိုက်ပါမယ်
ဒါဟာ
မယ့်ကို
ချစ်မိတဲ့
အချစ်စိတ်
တစ်ခုကြောင့်
ဆိုတာမယ်
သိထား
လိုက်ပါတော့

တကယ်လှပါသည်။ ဝင်းပသော အသားအရောင်လေးမှာ နားကွင်းကြီးကြီးများက မဟော်ဂနီရောင် တောက်နေသော သူမ ဆံနွယ်လိမ်ကောက်ကောက်ကြီးများနှင့် အင်မတန် လိုက်ဖက်နေသည်။ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများက လောကကြီးကို မထိမဲ့မြင် ရှိနေလေသည်။

‘ဟေ့ မယ် နင် ဖတ်ချင်နေတဲ့ Prison Break စာအုပ်ဝယ်ပေးမယ်ကွာ’

‘အင်း လောင်းကြေးကတော့ မက်လောက်စရာပါလား။ စိန်လိုက်လေ’

သူမသည် ရေခဲမုန့်နှင့် ပေါက်စိကို ဝယ်ကာ သူမ၏ ကကြီးပုံသဏ္ဌာန်ပါးစပ်လှလှ

လေးကိုမှ အားမနာ အတင်းစား၍ ကားပါကင်အထိ လျှောက်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သဘောကျခြင်းတစ်ဝက်၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် သူမကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိလေသည်။

‘မယ်တော့ သေချာပေါက် စာအုပ်ရသွားပြီ’ ဟု သူမ သူငယ်ချင်းများက ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ပေးလေသည်။

ကျွန်တော် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူမကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သူမသည် တစ်နေ့တစ်နေ့လောင်းကြေးမထပ်ရလျှင် မနေနိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ သူမအပြုအမူများသည် တစ်ခါတစ်ရံချစ်စရာကောင်းသလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း အမြင်ကတ်စရာကောင်းမှန်း သိလာရသည်။ မထီမဲ့မြင် လုပ်တတ်သော အပြုအမူများက အမြင်ကတ်စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ချာတ်ချယ်ကိုပင် အလောင်းအစားလုပ်ရဲသူဖြစ်သည်။ မွန်းတည့်၊ ယုဝတီ၊ ပျိုးခင်း၊ ခါတော်မီနှင့် သူမ မယ်မဒီတို့သည် စာသင်ခန်းမ၏ မျက်နှာစာခုံတန်းများကို အပိုင်စီးထားသူများသာ ဖြစ်သည်။

‘မယ် သေချာလိုလားဟာ ဒီနေ့ ဟိုသုံးကောင်ကြည့်ရတာ မနက်စာတောင်စားလာပုံမပေါ်ဘူး။ နင့်ကို ယုံလို့သာ နင့်ဘက်က လောင်းလိုက်ရတာ ငါတို့ရင် မနည်းမနော ရှင်းရမှာဟာ’ ဟု ယုဝတီက မယုံရဲဟန်ဖြင့် ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်၏ မယ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မရှုံးဖူး

သည့်ဟန်ဖြင့် ‘မယ်ပါနော် ခဏပဲ စောင့်လိုက်ပါ’ ဟု ပြောလေရာ ကျွန်တော် သူမမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲနေနိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်တော် ခိုးကြည့်ရတော့သည်။ သူမခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ဆရာမသည် ပန်းရောင်ဝမ်းဆစ်နှင့် ပန်းရောင်နှင်းဆီပန်းကို ပန်ထားလေသည်။ သူမကကောင်းလိုက်တာဟု သာ ကျွန်တော် ရိုးရိုးလေး တွေးမိသည်။

‘မယ် မနက်မုန့်စားထွက်တော့ ဆရာမတို့ ခြေရှေ့က ဖြတ်လာတာလေး ဆရာမ နှင်းဆီပန်းရောင်တွေ ခူးနေတာ တွေ့လိုက်ပြီးသား၊ ဆရာမဟာ ပန်တဲ့ပန်းနဲ့ အင်္ကျီထဘီ တစ်ထပ်တည်းကျ အောင် အမြဲတမ်း ဝတ်တတ်တာ မယ် သိပြီးသားလေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မယ်နဲ့ ဆရာမက တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေလာတာ ဟိုး ကလေးဘဝကတည်းက။ ဒါကြောင့် မယ်က မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်တာ’ ဟု ယုဝတီကို ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သောအခါ မှာတော့ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်လေးကို မြင်ပြင်းကတ်ကတ်နဲ့ပဲ သဘောကျခဲ့ရလေသည်။

သူမသည် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မထပ်ရအောင် အလောင်းအစား လုပ်နိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ဆရာမ လာ မလာဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်ကျောင်းသားဟာ ဒီနေ့ ဘာကားနဲ့ လာမယ်ဆိုတာမျိုး၊ ဈေးမှာ ဘယ်အဝတ်အစည်းကဖြင့် Discount ချနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်မင်းသားနဲ့

သိသမီး ငြိနေကြတာ
ဟုတ်ဆိုတာမျိုး အမြဲ
ကြေးထပ်နေသော
လေးဖြစ်သည်။ ထူး
သည်က သူမသည်
အိုင်ရသည်က များ
သည်။ ကောင်လေး တစ်
ဆတ်ဆီက မုန့်တောင်း
တမျိုး လုပ်ရဲ မလုပ်ရဲ
တမျိုးတွေ၊ နိုင်ငံခြား
သည်ကို သွားပြီး နှုတ်
ဆီရဲ မရဲ ဆိုတာမျိုးတွေ၊
တိုတတ်သော ဆရာ
အင်းခေါင် ကားကို လေ
အူရဲ လျှော့ရဲဆိုတာမျိုး
တွေ စာသင်ခန်းထဲမှာ လေ
သည်သည့် အနံ့ရကြောင်း
အော်ရဲ မအော်ရဲဆိုတာ
မျိုးတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
သင်းကြေးထပ်လေသည်။
သင်းကြေးက မများလှ
သ။ သူမ စားချင်တာ၊ လို
ချင်သည့် စာအုပ်၊ ကလစ်၊
အလှအပ ပစ္စည်းအသုံး
အဆောင်များသာ ဖြစ်လေ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီး
ဆင်မင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း
လည်း ကျွန်တော်သည်ပင်
အကြောင်းသိလျက်နှင့် သူမ
တို့ ၅ ယောက်၏ သား
ကောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်
တော် အမေမွေးနေ့မှီ ဘုရား
လိုက်ပို့ရင်း သင်တန်းဆီ
တန်းလာခဲ့ရသောနေ့က ဖြစ်
သည်။ ပုဆိုးဝတ်ခဲ့လှသော
ကျွန်တော်သည် အဲဒီနေ့က
အမေမွေးနေ့မှီသာ ဝတ်လာခဲ့
ရသည်။ ပုဆိုးအသစ်ကို တံ
ဆိပ်ခွာဖို့ မေ့လျော့ခဲ့သည်။
သင်တန်းကိုလည်း နောက်
ကျမှ ရောက်၍ ကျွန်တော်
ဟန်ပန်မှာ ပျာယာခတ်နေခဲ့
သည်။

‘ဟေ့ ခဏ’ဟု သူမက
ကျွန်တော်နောက် ပြေးလိုက်
ခေါ်သည်။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်
နှင့်ပဲ ကျွန်တော်တင်ပါးက
ပုဆိုးတံဆိပ်ကို ဆွဲခွာတော့
သည်။

‘ယူက အားကြီး နမော်
နမ့်နိုင်တယ်နော်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မယ် ဒီနေ့ နန်းကြီးသုပ်
တစ်ပွဲ ကောင်းကောင်းစားရ
ပြီ’ဟု ပြောကာ သူ သူငယ်
ချင်းတွေဆီ ပြန်ပြေးလေ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း
မရှက်နိုင်တော့ဘဲ သူမတို့
နန်းကြီးသုပ်စားသောဆိုင်
လိုက်ကာ သူငယ်ချင်း ဖွဲမိ
တော့သည်။

‘ယူက သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့။ မယ်တို့ ၅
ယောက်ရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်လို့
လား၊ သေချာစဉ်းစားပါဦး
ဇေယရယ်’ဟု ကျွန်တော်မှာ
မည်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခေါ်၍
ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း လုံးဝကို မစဉ်းစား
တော့တာပါဟု ဆိုရင်း သူမ
တို့ စားသောက်သမျှ ဒကာခံ
လိုက်ရာ တစ်ပတ်စာမုန့်ဖို့
တက်တက်ပြောင်လေသည်။
ထိုနေ့မှစ၍ သူမတို့ ၅
ယောက်လုံး ကျွန်တော့်ကို
သူငယ်ချင်းအဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူမ
တို့ အလောင်းအစားတွင်
မပါဝင်သလို တားမြစ်ခြင်း
လည်း မပြုခဲ့ပေ။ ထောက်ခံ
ခြင်း မပြုသလို အားလည်း
မပေးခဲ့ပေ။

‘ဇေယ ဘာသိလို့လဲ၊
မွန်းက နေ့တိုင်း အလောင်း
အစားလုပ်ရမှ စားဝင်အိပ်
ပျော်တာ’ဟု မွန်းက ဆိုခဲ့
သလို၊ သူမကလည်း ‘ယူ
ဝင်မပါရဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့
ယူက မယ်တို့ရဲ့ ပရိသတ်ပဲ
နော်’ဟု ဆွဲထည့် ပြောတတ်
သေးသည်။ ကျွန်တော်က
တော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
သူမကို ပိုကြောက်လာသလို
ပို၍လည်း ချစ်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူမသည်
ကျွန်တော် မကြိုက်သော
အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်
လေသည်။

‘ဒါတော့ မလောင်းပါနဲ့
မယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်
ပါတယ်’ဟု သူမကို ကျွန်
တော်ဆန္ဒအမှန် ဖော်ထုတ်ခဲ့
သော်လည်း သူမသည်
တစ်ခွတ်ထိုးဆန်ကာ အနှုံး
မပေးလိုသူသာ ဖြစ်သည်။

‘ဆို ဇေယကလည်း ဒီ
ကောင်တွေ စိန်ခေါ်တာကို
မယ်က ငဲ့ခံရမှာလား။ ပြီး
တော့ ခက်ခဲတဲ့အရာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မယ်တို့
သူငယ်ချင်းတွေက စိန်ခေါ်
တာ မဟုတ်တော့ ပိုပြီး
နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး။ ဒီပွဲမှာ
မယ်နှုံးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဇေယပါ
လိုအပ်ရင် ကူညီရမှာ’ဟု
ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်တော် ဘာမှ
မတတ် နိုင် တော့ ပေ။
ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏
အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားမည့်
မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးနေသော
မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အတွက်
ကူညီဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို အင်
အားမျိုးနှင့် လုပ်ပေးနိုင်မှာ
လဲ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါ

တလေမှာတော့ သူမစေညွှန်း
သမျှ ငြင်းဆန်ဖို့အင်အား
ကျွန်တော့်မှာ မရှိခဲ့ပေ။

‘ဟဲ့ ဇေယ မယ်ပြောတာ
ကြားလား၊ မယ့်ကို ကူညီ
မယ်ဖို့လား’ဟု ခပ်ဆတ်
ဆတ်ဆိုရာ ကျွန်တော့်မှာ
ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းဖြင့်သာ
အဆုံးသတ်ရလေသည်။ သူမ
ကတော့ အမှန်တကယ်ပင်
လောင်းကြေးထပ်၍ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆီမှ ‘ချစ်တယ်’
ဟူသော စကားနှစ်လုံးကို
ရယူဖို့ ကြိုးစားလေတော့
သည်။ ကျွန်တော်ကတော့
သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက
စောင့်ရှောက်ရင်း ကျိတ်၍
သာ ချာဝန်တိုရလေတော့
သည်။ သူမက လောင်းကြေး
ဟူသမျှ သိမ်းပိုက်နိုင်ရမည်
ဟု သစ္စာဆိုထားခဲ့လေသ
လား မှတ်ရအောင် အနိုင်ရ
ပြန်သည်။

‘မာနကြီးတယ်ဆို မယ်
မဒိနဲ့ တွေ့တော့လည်း ပြား
ပြားဝပ်သွားတာပါပဲဟာ။
မယ့်ကိုမှ မရရင် ကျွန်တော်
သေမလားတောင် မသိဘူး
တဲ့၊ အတော်ရယ်ရတာပဲ။ ဒါ
တောင် အချိန်နှစ်လပဲ ရှိသေး
တာ’ဟု သူမက ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြွားစွာ ဆိုသဖြင့် အမြင်
ကတ်ကတ်နှင့် မြတ်နိုးခဲ့ရ
တာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ
လေ။ နားကွင်းကြီးများ လှုပ်
ခါသွားအောင် အားရပါးရ
စကားပြောတတ်သော သူမ
ကို အခါများစွာ ငေးကြည့်
ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ ဇေယ မယ်
တော်တယ်ဖို့လား’ဟု ကျွန်
တော့်ကို မေးလေရာ မချီပြီး
လေးဖြင့်သာ ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို မွန်းတည့်က
မြောင်ကျကျ ဝေဖန်ခဲ့သည်။

*ဇယ အပြုံးတွေက
အသက်မပါဘူး။ နင် ဘာ
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့
သိပါတယ်'ဟု ကျွန်တော့်
နှလုံးသားတံခါး ပွင့်နေတာ
ကို ထောက်ပြခဲ့ကြသည်။

*လောင်းကြေးရသွား
ပြီလား မယ်'ဟု ခါတော်မီက
စိတ်ဝင်တစား စပ်စုသဖြင့်
ကျွန်တော်လည်း နားစွင့်မိ
သည်။

*ရပြီလေ၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆီက ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားကိုရဖို့ ကြိုးစား
လိုက်တာ ငါလိုချင်တဲ့ တိုက်
ခန်းကို တစ်ဝက်ဈေးနဲ့
ရလိုက်တယ်ဆိုရင် မအံ့သြ
ဘူးမို့လား'ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြွားသော လေသံဖြင့် ဆိုခဲ့
သည်။

*မအံ့သြပါဘူးကွယ်၊
မယ်ဟာ လိုချင်တာကို
ရအောင် ယူတတ်တာ သိနေ
တာပဲ'ဟု ခါတော်မီက ဆို
လေရာ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်
စကားကောင်းကောင်း မပြော
နိုင်ပေ။ စားသောက်ရတာ
လည်း အဆင်မပြေတော့ပေ။

*ဇယရုပ်က ဟိုဒင်းမှန်
ထားတဲ့ရုပ်'ဟု ခါတော်မီက
ဆိုပြန်ရာ ပြန်ပင်မပြောနိုင်
တော့ပေ။

*မယ့် နှလုံးသားက ဒီ
အထဲမှာ အကောင်းပကတိ
ကျန်နေပါသေးတယ် ဇယ
ရဲ့'ဟု ကျွန်တော့်မျက်ဝန်း
တွေနှင့် ဆုံအောင် ကြည့်၍
မယ်က ပြောလေရာ ကျွန်
တော် ရင်ဖိုရပါသေးသည်။
တစ်နေ့တော့ သူ မနု နှင့်
အလောင်းအစားလုပ်ထား

သူမတို့အားလုံး
ကျွန်တော့်ကို
နားမလည့်စွာ
ကြည့်လေသည်
ကျွန်တော်
ကြိုးစား
ပြီးမိသည်
သူမဆီက
အပြုံး
လွဲလွဲလေးက
ပို၍
တောက်ပ
လာခဲ့သည်

သော အဖွဲ့ထဲက ကောင်မ
လေးက သူမတို့ စားနေကျ
မှန်ဆိုင်ထိ တကူးတက လာ
ပြောသည်။

*ကိုမိုးယံက မယ့်ကို
တကယ် ကြွေသွားတာ။
အချစ်ကို အလောင်းအစား
လုပ်ရတာ တကယ်တော့
မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ'ဟု
ပြောရာ သူမက အပြုံးတစ်
ချက် မပျက်ဘဲ...

*အချစ်ကို အလောင်း
အစား မလုပ်ရဘူး၊ ဟုတ်
လား၊ အတော် ရယ်ရတာပဲ။
မယ်ကတော့ ဘယ်အရာကို
မဆို အလောင်းအစားလုပ်
ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာ။ စာ
နာမူကင်းတယ်ပဲပြောပြောပါ
သူ ခံစားရလေ မယ်ပျော်လေ
ပဲလေ။ ဒါမှ မယ့် အပြည့်အဝ

နိုင်တယ်လို့ ဆိုရမှာ'ဟု ရယ်
မောပြောဆိုလေရာ ကျွန်တော်
ဘာကို စိတ်မကောင်းမှန်း
မသိတော့ပေ။ ဘယ်အရာကို
မဆို ခွင့်လွှတ်နိုင်သော်လည်း
အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်
တော့ ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်
ချင်ပေ။ ကျွန်တော် ကြောက်
လာသည်။ အထူးသဖြင့်
သူမ၏ စိတ်ကို ဖြစ်သည်။
ဒါပေမဲ့ သူမကို မြတ်နိုးနေဆဲ
သာပါ။ သူမရင်ထဲမှာလည်း
ကျွန်တော့်အတွက် သံယော
ဇဉ်တွေ ရှိနေကြောင်း သူမ
မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြခဲ့
သည်။

*ဇယ သင်တန်းလည်း
ပြီးတော့မယ်။ နင် ဘာဖြစ်နေ
တယ်၊ ဘယ်သူ့အပေါ် သံ
ယောဇဉ် ပိုနေတယ်၊ ဘယ်
လောက် အနစ်နာခံနေတယ်ဆို
တာ ငါတို့အားလုံး သိတယ်။
နင် မကြိုးစားတော့ဘူးလား
ဇယရယ်'ဟု မွန်းနှင့် ယုဝတီ
က ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်မေးလာ
သည်။

*သစ္စာဖောက်တယ်
ပဲပြောပြော၊ မယ် အရေးပေး
ဆုံးနဲ့ အလေးထားဆုံး
ယောက်ျားဟာ နင်ပဲ။ ဇယ
ဖွင့်ပြောလိုက်ပါဟာ'ဟု ခင်း
က ထပ်ပင့်ပြန်ရာ ကျွန်တော်
သတ္တိတွေ ရှိလာခဲ့သည်။
ကျွန်တော် သူမကို မြတ်နိုးခဲ့
သည်မှာ အတော် ကြာခဲ့ပြီ။
သူမ အချစ်တွေရဖို့ ကြိုးစား
ကြည့်ချင်လာခဲ့သည်။ သူမ
လည်း သိသိသာသာ ပြောင်း
လဲလာသည်။ အရင်ကထက်
ကျွန်တော့်ကို ပိုဂရုစိုက်လာ
သည်။

*မနေ့က ဈေးသွားရင်း
ဇယနဲ့လိုက်မယ်ထင်လို့ အင်္ကျီ

ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဒါဇယ
ကြိုက်တဲ့ မှန်လေ၊ သတိရ
လို့ ဝယ်လာတာ။ အိမ်မှာ
အုန်းထမင်းချက်လို့ ဇယ
ကြိုက်တယ်မို့လား ဆိုတာနဲ့
တွေ့ ခဏခဏ လုပ်လာခဲ့
သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
ကို ချုပ်ချယ်သလိုလို၊ ဝီထီ
ပင်သလိုလို၊ စပ်စုသလိုလို
မျိုးတွေလည်း ရှိလာသည်။
*ဇယ မနေ့က ယမ်
ယမ်မြီးရှည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကား
တွေပါတယ်'ဆိုတာမျိုး ကျွန်
တော့်ကို ဂရုတစိုက် မေးလာ
ခဲ့သည်။ ရှေ့တိုးဖို့ ကျွန်တော့်
မှာ အချစ်ခွန်အားတွေ တိုးလာ
ခဲ့သည်။

*အဆင့်ကျော်ပြီး အပိုင်
လုပ်ပါလား ဇယရာ၊ မိဘ
ချင်းပြောရင် မိဘတွေထဲ
တော့ မငြင်းဘူးလို့ ထင်
တယ်။ မယ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့
အထိ စောင့်မနေနဲ့လေ ဇယ
ရဲ့'ဟု ကျွန်တော့်ဘက်ထဲ
သူငယ်ချင်းတွေကပါ အား
ပေးပြန်သည်။ သူမလည်း
သိနေမှာပဲလေ။ သူမ ဆိုး
သမျှ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့သော
ကျွန်တော့် မေတ္တာလည်း
မနည်းမနောလေ။ ဘယ်သူ
တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်
တွန်းတွန်း ကျွန်တော်၏ ဖွင့်
ဟ ဝန်ခံလိုသော စကားများ
သည် ဘာကြောင့် ဘယ်
အရာက ဟန့်တားခဲ့သည်ကို
ကျွန်တော့်ဘာသာ မစဉ်းစား
နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော် သူမကို ဖွင့်
ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့
သည်။ အတိအကျ ဆိုရလျှင်
ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့
ချစ်သူများနေ့ကို ရွေးချယ်
လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအား

မန္တလေး ဘုရားကြီး
သွားဖူးပြီး အပြန်တွင်
နောက်ကြောင်းပြန်စပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက...။
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ၃၇ လမ်းနှင့်
၃၈ လမ်းကြားတွင် အမှတ် ၁၂ နှင့်
အမှတ် ၂ ယာဉ်လှိုင်းများ
ပြေးဆွဲရပ်နားသော ကားဂိတ်တစ်ခု
ရှိခဲ့ဖူးသည်။
ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်ဟု ခေါ်သည်လား၊
ကုန်တိုက်မှတ်တိုင်ဟု ခေါ်သည်လား
ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့။
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် ၃၇ လမ်းကြား
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင်
ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

မိုးမိုး

ဟု ဟု

စာရေးဆရာ အာယုအည် ၂၀၁၃ မေ ၉ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ပါသည်။
ဆရာကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိသားစုက ၂၀၁၃ မေ ၂၉ ရက်နေ့တွင် စာရေးဆရာ အာယု၏ အိပ်ခန်း အမည်ရှိ
ဤဝတ္ထုကို ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ လာရောက်ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ဤဝတ္ထုမှာ ဆရာအာယု၏ ပုံနှိပ်မော်ပြုခြင်း
မရှိသေးသော နောက်ဆုံး အနုပညာလက်ရာ ဝတ္ထုတိုဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်မှအစပြု၍
မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ဖျာရယူခဲ့သော ဆရာ အာယု၏
ပရိသတ်များ အလွမ်းပြောတတ်မှုနှင့်ရန် မော်ပြုလိုက်ပါသည်။
[အယ်ဒီတာ]

ယခုတော့ ဟိုတယ်နှင့် City Martတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၏။ ကုန်းကျော်တံတားကြီးကလည်း ခုံညားစွာ တည်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထားပါ။ ကျွန်တော် မြေပုံအညွှန်းဆွဲနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ထိုမှတ်တိုင်တွင် 'မမေ' နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်။ ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်ဆိုရာ၌လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်တိုက်၊ စာအုပ်တွေပြုတ်ကျ၊ ကောက်ပေး၊ ဒါမျိုးမဟုတ်ပါ။ မိုးတွေရွာတဲ့နေ့ သူမမှာ ထီးမပါ။ ကျွန်တော်က မိုးမခံပြီး ထီးသွားပေး၊ နောက်နေ့ ကျတော့ ဖျား၊ ကျောင်းမတက်နိုင်။ သူမက စာတွေ ပြန်ကူးပေး၊ ချစ်သူဖြစ်။ ဒါမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ရိုးလည်း မရိုးပါ။ ဆန်းလည်း မဆန်းပါ။

ဆီးသီး၊ ဂွေးသီး၊ ရှောက်သီးစသည့် တွန်းလှည်းသည်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က စလေဆီးသီးအချို့ဝယ် နေခိုက် နောက်ဘက်မှ -

'ဟိုဟာ ဟိုဟာ ငါးမူးဖိုးလောက်'

(ထိုစဉ် ၃၇ လမ်းကားဂိတ်မှ သန်လျက်စွန်းအထိ လူတစ်ယောက်လျှင် ကားခ ၁၀ ပြားလား၊ ၁၅ ပြားလား၊ ပြား ၂၀ လား ဒါပဲကျပါသည်။ ခန့်မှန်းပြောရခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော ၃၈ နှစ်ခန့်က ဖြစ်သောကြောင့် ခွင့်လွှတ်ကြပါ။)

ကျွန်တော် အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်

ထိုမှတ်တိုင်တွင် 'မမေ'နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြသည် ဆုံစည်းခဲ့ကြသည် ဆိုရာ၌လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်တိုက် စာအုပ်တွေ ပြုတ်ကျ ကောက်ပေး ဒါမျိုးမဟုတ်ပါ မိုးတွေရွာတဲ့နေ့ သူမမှာ ထီးမပါ ကျွန်တော်က မိုးမခံပြီး ထီးသွားပေး နောက်နေ့ကျတော့ ဖျား ကျောင်းမတက်နိုင် သူမက စာတွေ ပြန်ကူးပေး ချစ်သူဖြစ် ဒါမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ

တော့ သူမ လက်ပြန်ရပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဈေးသည်က ဘာကိုထည့်ပေးရမှန်း မသိ။

'ညီမ ဘာထည့်ပေးရမှာလဲ'

'ဟိုဟာ... ဟိုဟာ'

ကျွန်တော်ဝင်၍ -

'ဪ... ဂွေးသီး၊

အစ်ကို ဂွေးသီး ငါးမူးဖိုးတဲ့'

သူ မ၏ ညီသော မျက်နှာမှာ နီသောဘက်သို့

သန်းသွားပါ၏။ အမှန်က ညီသောအပေါ်မှာ နီသွားခြင်းသည် ဘာမျှထူးခြားလာသည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် တင်စားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မျက်လုံး၌ ရှက်ယောင်သန်းသွားသည်ကို တော့ သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ သည့်နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆီးသီးစားရင်း ကားဆက်စောင့်နေလိုက်ပါတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ သူမကို ခိုးကြည့်မိပါသည်။ သူမလည်း ဂွေးသီးစားရင်း ကားဆက်စောင့်နေပါသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ သူမလည်း ကျွန်တော့်ကို ခိုးခိုးကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ သူမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို ဂွေးသီးလေးတွေကဲ့သို့ မြင်နေမိပါသည်။ သို့သော် သူမျက်လုံးများသည် တစ်ခါကြည့်မိရုံနှင့် တစ်သက်တာစွဲလမ်းသွားဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

က ဗျာ ဆ ရာ တ စ ယောက် (မောင်ပန်းမွှေးဟု ထင်ပါသည်) ရေးဖွဲ့ခဲ့သော မျက်လုံးတင်စားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိနေသည်။

သမင်မ၏ လှသောမျက်လုံး တစ်ချက်ပြီးလျှင် တစ်သက်လုံးပဲ မမေ့ဘူး...

မမေ့နိုင်စရာ မျက်လုံးတစ်စုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူမ အမှတ် ၁၂ ကားပေါ်တက်သွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ပါသည်။ ထိုဟီးနီးကားက သန်လျက်စွန်းအထိ

ရောက်ပါသည်။

အခန်းစဉ်တစ်ခု လတ်စသတ်ပြီးသောအခါ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၂ နာရီထိုးတော့မည်။ အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ မနက်လည်း ရှုတ်ထသွားရဦးမည်။ ရန်ကုန်တောတိညွှန်းရေးဆရာ ထည့်ပေးလိုက်သော ဇာတ်ညွှန်းကို မန္တလေးမှာ အစအဆုံး ပြင်နေရ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းပါရေးတတ်သော ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍သာ တော်တော့သည်။ (ကြားခြင်းမဟုတ်ပါ။ စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်။)

တစ်ဖက် ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဇနီးသည်က အိပ်နေပြီ။ ခုတင်နှစ်လုံးခွဲထားခြင်းမှာ တည်ဆဲခန်းများ၊ ဟိုတယ်များ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိ၏။ ည ၁၂ နာရီကျော်လျှင် အိပ်၍ မပျော်တော့သောအကျင့်။ ကောင်းသည်လား၊ ဆိုးသည်လားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အန္တရာယ် မဖြစ်စေနိုင်လောက်သော အိပ်ဆေးကို ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ထားမိပါသည်။ တကယ်တော့ အိပ်ဆေးဟူသည် အိပ်မပျော်တိုင်း သောက်ရန်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။ တစ်လုံးတော့သောက်လိုက်၏။ အညောင်းအညာပြေ အိပ်ခန်းပြင်ထွက် စင်္ကြံလမ်းလျှောက်မည်ဟု ရည်ရွယ်သော်လည်း မန္တလေးရာသီဥတုက July, August

တော်တော် ပူသေး၏။
ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ
ငြိမ်ငြိမ်နေတာ ကောင်း
တွေ့ပြီး ပြန်ထိုင်နေ
သည်။ အာရုံထဲ၌ နောက်
ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ပေါ်နေပါသည်။

နောက်တစ်ပတ် ဆရာ
ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်၌ ကျောင်း
ဆောင်တွင် ရွေးသီး အဲ...
ပြန်တွေ့ရပါသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ပတ်က ကျွန်တော်
တို့ ကျွဲရှင် မပျက်ခဲ့ပါ။
သုမကိုတော့ မတွေ့။
အသံမှာများ အသံလော
အတိအကျ
အဲဒါပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့က
အတန်း (Section) မဆင်းသေး
သောကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ ကျောင်းအောက်၌
ဆောင်ပေယောင်ပေ။ သူမ
အတူ ကျန်ကျောင်းသား
အချို့လည်း ယောင်ပေ
ဆောင်ပေ လုပ်နေကြပါ
သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ သူ
အလည်း ကျွန်တော့်ကို
ထွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။
ကျွန်တော်ကလည်း သူမကို
ထွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။

‘ဟေ့ကောင် သော်တာ’
ခဏကြာတော့
ကိုတင်မောင်ကျော် အသံပြီ
နှင့် ရောက်လာပါသည်။
‘ကိုတင်အေးတို့ မပါ
ဘူးလား’

‘နောက်က လိုက်လာ
ပြီ’
ကျွန်တော် ကိုတင်
မောင်ကျော်နားကပ်၍-
‘ကိုတင်မောင်ကျော်
ဟိုကောင်မလေးက အသစ်
လား’ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်လည်း
ဆီးသီးစားရင်း
ကားဆက်စောင့်နေ
လိုက်ပါတော့သည်
တစ်ချက်
တစ်ချက်တော့
သူမကို
ခိုးကြည့်မိပါသည်
သူမလည်း
ငွေးသီးစားရင်း
ကားဆက်စောင့်
နေပါသည်
တစ်ချက်
တစ်ချက်တော့
သူမလည်း
ကျွန်တော့်ကို
ခိုးခိုးကြည့်ပါသည်

‘ဟာ... မင်း မေးပုံ
ကြီးကလည်းကွာ’
‘ဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊
ကျောင်းသူအသစ်လားလို့
မေးတာ’
ကိုတင်မောင်ကျော်
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-
‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ ငါ
လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး
ဘူး’ဟု ပြန်ဖြေသည်။
‘ကိုတင်အေးတို့ လာမှ
ထပ်မေးကြည့်ရဦးမယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ၁၀
တန်းတောင် ခုမှ စ၊ ဖြေမှာ
တကယ်က ရူးချင်နေပြီ’
‘ဟင်း ခင်ဗျားဟာ
ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ၁၀ တန်း
မအောင်ရင် နှလုံးသား မရှိရ
တော့ဘူးလား၊ မချစ်ရတော့
ဘူးလား’
‘နေပါကွာ၊ မည်းမည်း
၀၀ ပုပုလုံးလုံးလေးကို’
‘အဲဒါ အချစ်နဲ့ မဆိုင်
ပါဘူးဗျာ’
‘ဟုတ်ပါတယ် အချစ်နဲ့
ဆိုင်တာ တစ်နေရာပဲ ရှိ
တယ်’
‘ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား
မမိုက်ရိုင်းနဲ့...’
ကိုတင်မောင်ကျော်
သဘောကျစွာ ရယ်၏။
ဒီနောက်တော့ သူနှင့်
ကျွန်တော် ဆရာမင်းသစ်
ကျူရှင်မှာ တွေ့ပြန်သည်။
ကျောင်းစာရေး ကိုဝင်းအောင်
(အပုလေး)က နာမည်၊
လိပ်စာ အားလုံးပြောပြ
သည်။ လက်ဖက်ရည်တိုက်
လိုက်ရသည်။ လက်ဖက်ရည်
ဖိုးဆိုတာ ထိုခေတ်ကတည်း
က ရှိသည်။
ထိုအချိန်က ၁၉၇၆
ခုနှစ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို
‘မမေ’ ဟု ခေါ်ပါသည်။
သူမက ကျွန်တော့်ကို စကား
ပြောချင်လျှင် ဟဲ့... ဟဲ့ ဟု
ခေါ်တတ်ပါသည်။ အခြား
‘ကို’တို့၊ ‘မောင်’တို့ ဘယ်
လိုမှ ခေါ်ခိုင်း၍ မရပါ။ သူမ
နှင့် ချစ်သူဖြစ်ရသည်မှာ
ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်ပါသည်။
ရုပ်ရှင်မကြည့်ရ၊ ပန်းခြံ
မသွားရ။ ဥပဒေတွေက

တော်တော်များပါသည်။
သွားချင်လျှင် ဆရာ
မင်းသစ် ကျူရှင် (ယခင်
မောင်ထော်လေးလမ်း)၊
ဆရာရဲစိုးကျူရှင် (လွစ္စလမ်း၊
ယခု ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း)နှင့်
အနီးဆုံး ဆူးလေဘုရားသို့
သာ သွားရပါသည်။ ၎င်း
နည်းက နှစ်ယောက်စလုံး
အတွက် အန္တရာယ်ကင်း
သည်ဟု ဆိုပါသည်။ တစ်
နေ့တော့ အန္တရာယ်မကင်းဘဲ
သူ့အိမ်က မိသွားပါတော့
သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ပင်
သူ့အမေက သူ့ကို ဆွဲခေါ်
သွားပါသည်။
နောက်ရက် ကျူရှင်
များမှာသူ့ကို မတွေ့ရတော့
ပါ။ ကိုဝင်းအောင်ကို မေး
ကြည့်တော့ Section (အတန်း)
ပြောင်းသွားပြီဟု ပြောပါ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း
အတန်းပြောင်းမည်လုပ်သော
အခါ ကျွန်တော့်ကျောင်းချိန်
နှင့် ငြိနေသည့် အတွက်
မပြောင်းဖြစ်တော့ပါ။ ကိုဝင်း
အောင်ပြောပြသည်က အတန်း
ပြောင်းလည်း ဘာမျှမထူး
ကြောင်း၊ သူ့အမေကြီးက
နေ့တိုင်း လိုက်လာကြောင်း
သိရသည်။ ကျောင်းတက်
ကျောင်းဆင်း ထိုင်စောင့်နေ
ကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။
အဲဒီအတွင်းကြီးက အလုပ်မရှိ
ဘူးလားဟု မေးသောအခါ
‘အေး မရှိလို့ လိုက်စောင့်နေ
တာပေါ့’ဟု ပြောသည်။
တစ်လခန့် ကြာသော
အခါ စာတိုလေးတစ်စောင်
ရောက်လာပါသည်။
သူ...
(ကျွန်တော့်နာမည်ထဲ
မှာ ‘သူ’မပါ၊ ပါ။ ကျွန်တော့်

နာမည် မင်းသူလည်း
မဟုတ်ပါ။ စိုးဝင်းသူလည်း
မဟုတ်ပါ။)

သူ...

တို့ကို မေ့လိုက်ပါတော့
ဒီဘဝ ဒီမျှသာ

တို့...

အင်း တစ်ခုခုထဲက ကူး
ချထားတာ ဖြစ်မည်။ ဒီလိုနှင့်
ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းပြတ်
ခဲ့ကြသည်။

နောက်ကြောင်းပြန် ပြီး
ဆုံး၍ မူလနေရာသို့ ပြန်
ရောက်သည်။

မျက်လုံးဖွင့်၍ နာရီကို
ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁ နာရီ
ကျော်ပြီ။ ဘာကြောင့် အိပ်
မပျော်ပါလိမ့်။ ဘာမှ မစဉ်း
စားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်၍
အိပ်ရာမှ ခဏထ၊ အပေါ့
သွား။ ပြန်လာပြီး ခုတင် ပေါ်
လှဲချလိုက်သည်။

ဇနီးသည် ခုတင်ဘက်
မှ အသံထွက်လာသည်။

‘ကကို မအိပ်သေးဘူး
လား’

(ကိုကိုဟု ခေါ်ရင်းမှ
ကကို ဖြစ်သွားသည်မှာ ကြာ
ပါပြီ။ က.ကို မဟုတ်ပါ။
ဆက်တိုက်ဖြစ်ပါသည်။)

‘အေး’ဟု ဖြေလိုက်
သည်။

ဇနီးသည်က ကျွန်တော့်
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း-

‘မနေ့ညက ကိုအရိုင်း
မင်းဖြစ်သလို ဖြစ်နေပြီလား’
ဟု မေးပါသည်။ ကိုအရိုင်း
မင်းသည် ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကားနှင့် အရပ်အခေါ်
လူကြမ်းကြီး(ကိုလူချော)တစ်
ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မနက်က ရွာတင်စုရပ်
ဖြစ်သော မန္တလေးတောင်ခြေ
က ဒေါ်မမလေး ထမင်းဆိုင်
မှာ ကိုလူချောနေကော။
ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံတွေကော
အားလုံးရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်
တို့လင်မယားလည်း ဘာဖြစ်
နေကြတာလဲဟု မေးလိုက်မိ
ပါသည်။

ပထမ အထင်က
ကျွန်တော်တို့လင်မယား
ရွာတင်ကားပေါ်က ဆင်းလာ
သည်ကို ဝိုင်းဟားနေကြ
သည်ဟု ထင်လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။

ကိုအရိုင်းမင်း တဖြန့်
နေ့က ဖြစ်သောအကြောင်း
အရာကိုပြောပြီး ဟားနေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအရိုင်း
မင်းအဖြစ်ကလည်း ရင်၌
ထိခတ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ထိ
ခတ်စရာပါ။

သူ၌ တစ်ချိန်က အိမ်
ထောင်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သမီး
တစ်ယောက် ရှိသည်။ သို့
သော် ကွဲနေကြသည်။ သမီး
ငယ်ငယ်ကတည်းကဆိုတော့
တော်တော်တော့ ကြာပြီ ထင်
သည်။ ကျွန်တော်တော့
မမေးကြည့်မိပါ။ မနေ့က
တော့ ကိုအရိုင်းမင်း ရိုက်
ကူးရမည့်အခန်း ရွာတင်အစီ
အစဉ်မှာ မပါ။ ဒါကြောင့်
သူ ဒေါ်မမလေးဆိုင်မှာ နေခဲ့
သည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် သူ
ထမင်းစားနေခိုက် သူ့ဇနီးနှင့်
သူ့သမီး ထမင်းလာစားကြ
သည်တဲ့။ သမီးဖြစ်သူက
အဖေမို့ လာနှုတ်ဆက်သည်
တဲ့။ ဒါကို သူ အကြီး
အကျယ်ထိခတ်သွားပုံရသည်။
ညဘက်ကျတော့ ကိုလူ

ချောအဖွဲ့တို့အပန်းဖြေ၊ အငြီး
ပြေ(တချို့လည်း နှစ်သက်
စွာ) ယမကာ မော့ကြချိန်
တွင် ငယ်စဉ်က အကြောင်း
တွေပြောလိုက်၊ ငိုလိုက်ဖြစ်
တော့သည်တဲ့...

ကိုလူချောတို့ ဝိုင်းချော
ကြသော်လည်း ချော၍ မရ
တော့။ တကယ့် ကလေးကြီး
တစ်ဦးပမာ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးသည်ဆိုပဲ။

ခုလည်း ကျွန်တော့်ဇနီး
က ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ကလီလိုက်ပုံရ
သည်။ ကလီမယ်ဆိုလည်း
ကလီချင်စရာပါ။

ဒီနေ့ နေ့တစ်ဝက်
အချိန်ပိုနေသည်။ အကြောင်း
မူ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးက
သူတို့မိတ်ဆွေ၏ဆိုင်တစ်ဆိုင်
Promotion ပွဲသွားပေးရမည်
မို့ ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ အဖွဲ့
သားတွေအားလုံး အချိန်အလ
ဟာသာမဖြစ်အောင် ဘုရားကြီး
သို့ ဘုရားဖူးသွားကြဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ကြသည်။

ဘုရားကြီးသို့ ရောက်
အေးအေးဆေးဆေး လှည့်
ပတ်ဖူး၊ နေ့လယ် ၁၁ နာရီ
မှာ ကားရှိရာသို့ ပြန်ကြမို့
စီစဉ်ရင်း ဘုရားဖူးကြသည်။

ဘုရားဖူးပြီးအပြန်မှာ
နောက်က ခေါ်သံလိုလို
ကြားမိ၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်
ဟု ယူဆပြီး လှည့်မကြည့်။
မန္တလေးမှာ အသိမိတ်ဆွေဆို
၍ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ချစ်ဝင်းတို့အဖွဲ့ပဲ ရှိသည်။
သူတို့ ဒီအချိန်ထွက်ကြသည်
မဟုတ်။ အိမ်ထဲကပဲ၍ စာ
ဖတ်ချင်ဖတ်၊ မဖတ်ချင်
ဖတ်ချင်နေကြမှာ ဖြစ်သည်။
ဇနီးဖြစ်သူက ကား

ခေါင်းခန်း အရင်ဝင်ထိုင်ပြီး
ကျွန်တော်၏နောက်ကျောဘက်
သို့ လှမ်းကြည့်၍-

‘ကို... ဟိုမှာ ဘယ်သူ
လဲ မသိဘူး ခေါ်နေတယ်’ဟု
ပြောလေသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်
မိသည်။ မျက်နှာ၌ ကျန်းမာ
ရေး မျက်နှာပုံးကြီးစွပ်ပြီး
မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် နဖူးပြင်သာ
ပေါ်သောကြောင့် ရုတ်တ
ရက် မမှတ်မိ။ သူက မျက်
နှာပုံးကို အောက်ဘက်သို့ ချ
ချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ-

ဪ... မမေ ဟု နှုတ်မှ
ရွတ်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏ
အတွင်း၌ ဝမ်းသာအားရ
ပြေးသွားသွားရမည်လား။
ရုပ်ရှင်ထဲကလို မ... မေ...
ဟု ခေါ်၍ အနားပြုကွက်ဖြင့်
သွားရမည်လား။ သို့မဟုတ်
ခပ်မှန်မှန်ပင် လျှောက်သွားရ
မည်လား။ အိုက်တင်ခံ၍
လာလေဟု ခေါ်ရမည်လား။

ဇနီးသည်ရှေ့မှာဆိုတော့
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်
အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ဗိုက်ထဲ
က ဝမ်းသွားချင်သလိုလို၊
ဆီးသွားချင်သလိုလိုလည်း
ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တော့
လည်း ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။
သူမအနီးသို့ လျှောက်သွား
ဖြစ်သည်။

အိပ်ဆေးဟူသည် အိမ်
မပျော်တိုင်းသောက်ရန်ဟူသော
ကျွန်တော့်ယူဆချက် လွဲသွား
ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်
၏လက်များကတော့ အိပ်
ဆေးပုလင်းဆီသို့သာ ဦး
တည်နေပါတော့သည်။
အာယု

သေချာသောအချက်အလက်များ - ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ

ဗမာ့အလင်း၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သေချာသော အခန်းကဏ္ဍတွင် သေချာသောကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း၊ လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သေချာသောကောင်း တို့၏အရည်အချင်းကို ပုဒ်မအဆုံးအမ လမ်းညွှန်ချက်စုစည်းမှု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း သေချာသောကောင်းတို့၏ အဓိကရပ်များ၊ သေချာသောကောင်းတို့၏ အပြောအဆို စကားပြောနည်း၊ သေချာသော ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သေချာသော ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားစုံများ - ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ

ဗမာ့အလင်းအကြံပေး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားစုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ဘုရားအသေခံကာလများကို အသီးသီးတော်ညွှန်း ချက်ရှိနေကြသည်။ စကားစုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓဘုရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုံမပြတ်ဒေများကို ပေးလှည့်သည့်အခါ ခိုခိုစကားဖြင့် ဘုံမပြတ်ဒေပေးသည့်ထက် စကားစုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဘုံမပြတ်ဒေပေးခြင်းက ပိုမိုထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဗမာ့အလင်း၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဖောင်ကြည်ညို(ပါဏိဋ္ဌ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ဗမာ့အလင်းဦးတီးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဗမာ့အလင်းဦးတီးတက်မှု၊ ဗမာ့အလင်း ဦးတီးတက်မှု အရှိန်အဟုန် ပြင်းပန်းစွာရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသစ်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုပါသည်။ ဗမာ့အလင်းဦးတီးမှုနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတတီး လက်တွဲဆောင်ရွက်လိုက် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ တော်ညွှန်း ထားသည်။ ဗမာ့အလင်းလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်ထည့်မှုများ ငွေကြေး ဆွေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ ဗမာ့အလင်းလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထူးစင်သွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ၊ သရုပ်ပြမှုများ စီမံခန့်ခွဲရေးထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအကျိုးအဆင်(၄)၊ ဒုဗြဟ္မာစာရေးသူကြီးများ၊ ဒု-ဒီဇိုင်းများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်များ၊ ဒု-စီမံကိန်းများ၊ သေချာသော ဇာတ်ကားများနှင့် မြန်မာစာရေးဆရာများနှင့် မြန်မာစာရေးဆရာများ လုံးအတွက် ရေးပြော နှုတ်ပြောပြောဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြန်နိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေထော့သုတနှင့် မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးစင် စာမေးပွဲဖြေဆိုသည့်သူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အသိရှိအတွင်းအကျိုး ပြနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒစွဲထောင် - ဗင်းနု(ဟော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်စွာလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဝိပိ ကိုယ်တိုင် ဝါတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကမ္မာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလမူမလုပ်ခြင်းလျှင် သမာဓိလည်းမရှိ၊ လောဘလည်းမရှိ၊ လောဘလည်းမရှိ၊ ဘာတရားထူးမူလည်းမရှိ၊ သော တာန် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟုထေရဝါဒ ဟောပြောလည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်စွာလက်ထက် ပါဏိဋ္ဌင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည့်ယုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည့်သူဖြစ်ကြောင်း ပေးပို့ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါဏိဋ္ဌင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဗမာ့ဗမာပတ်ဝေါဟာရ ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် သောဒေဝီ၊ ပုဏ္ဏား၊ မိဂရ ဟာဂ၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ အပ္ပမာဒ၊ ဝုဋ္ဌသုဘဒ္ဓ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောဝိ၊ ဥတ္တရာနှင့် သိရိမာ၊ စာမိ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

မောင်သာရ

ကိုဝင်းငြိမ်းရေ

အမှန်တော့ သည်စာကို ရှင်းတမ်း တစောင်လို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့
 ငါ မရေးချင်လှဘူး။ မင်းကသာ ငါ့ရဲ့စာပေသက်၊ ငါ့ရွေးချယ်ရေးလေ့
 ရှိခဲ့တဲ့ the other side of the moon အကြောင်းအရာတွေနဲ့
 ငါ့ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့စေတနာကို appreciate လုပ်
 ကျေနပ်လက်ခံနေနိုင်မှာရယ်။ တချို့စာရေးဆရာ စာပေသမားတွေက
 သည်ကနေ ငါ ကြိုးစားရေးပြနေတဲ့ america နောက်ခံဝတ္ထုတိုရှည်တွေနဲ့
 ရသပီပြင်အောင် လိုအပ်လိမ့်မယ်လို့ယူဆပြီး အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ
 ကြားညှပ်ထည့်ရေးနေတာကို နားမလည်ကြ မနှစ်မြို့ကြဘူး။
 ကွယ်ရာမှာ အောက်ကလိအာတွေ ပြောကြတယ်။ သူတို့သာလျှင်
 ဗမာစာကို ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ ဝိဘိမျိုးချစ်ကြီးတွေအလား
 ငါ့ကို သရော်ကဲ့ရဲ့ချင်ကြတယ်။ သူတို့အလိုသာဆိုရင်
 သည်ကနေ fringed jeans တွေ၊ mini skirts ကလေးတွေ၊
 camisole ဂျိုင်းကျယ် လည်ဟိုက် ရှင်ခြီးအင်္ကျီကလေးတွေနဲ့
 လျှောက်သွားနေကြတဲ့ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေရဲ့ခါးကို
 အတင်းအဓမ္မ လိုက်ဆွဲချွတ်ရတော့မယ့်အတိုင်းပါလား။ ဆင်ယင်ထုံးဖြဲ့မှု
 ယဉ်ကျေးမှု culture မှာ နိုင်ငံတကာရေစီးကြောင်း international current ကို
 nationalism ဆိုတဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒလှောင်တက်ကလေးနဲ့
 ဆန့်ကျင်လှောင်ခတ်လို့ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့ နားမလည်ကြဘူး။
 ဗမာသမိုင်းမှာလဲ ဝံသာနုခေတ်က စလို့ အင်္ကျီပါးနီပိကွပ်ရေးတိုက်ပွဲမှာ
 အရေးနိမ့်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိပါရက်ကယ်နဲ့ ခုထက်ထိ
 နောင်တ မရချင်ကြဘူး။ နေရစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ချင်ကြတုန်းပဲ။
 ပြန်လှန်ပြောရရင် ငါတို့ဗမာစာထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ ‘ဟုမ်းမရူး’
 home rule တွေ၊ ‘ကိုလိုနီ’ colony တွေ ရောပါလာနေတာ အင်္ဂလိပ်
 လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝရောက်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဟို ကုန်းဘောင်ခေတ်
 အနောက်ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ ဆက်ဆံပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ရအောင် သီပေါ ကင်းဝန်
 တိုင်းတာ အချိန်ကာလကတည်းကရယ်။ သာဓကအဖြစ်နဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးရဲ့
 လန်ဒန်သွား ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းထဲမှာ ကြည့်။ ကင်းဝန်ရဲ့ကဗျာထဲမှာ
 ရက်ဒဆီး မစ်ဒီး တာရေနီယံနှင့်... ဆိုတဲ့စာလုံးကို တွေ့လိမ့်မယ်။
 အင်္ဂလိပ်လို red sea နဲ့ mediterranean sea ကို အသံလွယ်ရေးထားတာ ဖြစ်တယ်။

သည်နေရာမှာလဲ စဉ်းစားစရာ
 တချက် တွေ့ရပြန်တယ်။ မူလ
 သူ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးအတိုင်း
 cholesterol လို့ ထည့်ရေးလိုက်တာနဲ့
 ကိုလက်စထရောလ်လို့ အသံလွယ်ပြီး
 ရေးလိုက်တာမှာ ဘယ်နည်းက
 စာဖတ်သူအတွက် ပိုနားလည်
 လွယ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။
 အကြောင်းက တခါတရံ တချို့
 အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို အသံလွယ်
 ရေးလိုက်ခါမှ အမြင်စိမ်းနေပြီး
 ပိုဖတ်မရ အသံမှန်ထွက်လို့မရနဲ့
 အဓိပ္ပါယ်ဖော်မရ ဖြစ်တတ်တယ်။
 နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားရမှာက
 ကုန်းဘောင်ခေတ်နဲ့ သည်ကနေ
 quasi-democracy ခေတ်က
 ပြည်သူတွေ အင်္ဂလိပ်စာ၊
 စကား တတ်ကြတာချင်း၊
 နားလည်ကြတာချင်း၊
 နားယဉ်ကြတာချင်း
 မတူကြတော့ဘူး။ ဥပမာ...
 ကုန်းဘောင်ခေတ်က car accident
 ဆိုတာ ဘာမှန်း မသိကြပေမယ့်
 သည်ကနေခေတ်မှာတော့
 ယာဉ်တိုက်မှုမှန်း လူတိုင်း
 သိနေကြပြီ။ restaurant ဆိုရင်လဲ
 ဘာဆိုင်မှန်း လူတိုင်းနားလည်ကုန်ပြီ။
 သည်ကနေခေတ်မှာက
 လွှတ်တော်တွေထဲမှာက အစ၊
 ရုပ်ရှင် video ထဲမှာ အလင်း၊

အသံသေး ဈေးထဲမှာ အဆုံး၊
 အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေကို
 ညှပ်သုံးပြောနေတတ်ကြပြီလေ။
 အနုပညာကို ဝန်ခံရရင် ငါတို့ရဲ့ ဗမာ
 ဘာသာရသဏ် vocabulary ကိုက
 အသံတည်းထွက်မှ ဗမာဝေါဟာရ
 စစ်တယ်ဆိုတဲ့ mono-syllabic
 language ဖြစ်တဲ့အတွက်
 အရေအတွက်
 အင်အားနည်းခဲ့ရတယ်။
 ငါတို့ဘာသာငါတို့တောင် အဓိပ္ပါယ်
 ပြည့်စုံတင့်တယ်စေချင်ရင်
 အပို မိတ်ဖက် စာလုံးတလုံးနဲ့
 တွဲသုံးရတာပဲ။ လှပ၊ ခန့်ငြား၊
 တင့်တယ်၊ ဖွံ့ဖြိုး စသည်ပေါ့။
 လမ်းလျှောက်တဲ့။ သောက်စားတဲ့။
 ဒုတ်ကောက်တဲ့။ ပေးကမ်းတဲ့။
 နှိပ်စားတဲ့။ တွဲကြရတာချည့်ပဲ။
 စကားများ၊ အအိပ်ကြီး၊
 ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၊
 နူးယစ်သောက်စား၊ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
 စသဖြင့် တွဲလိုရတာတွေ တွဲကြတဲ့
 ၃ လုံးတွဲ ၄ လုံးတွဲတွေလဲ
 နှိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ဗမာမှာ
 အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စာလုံးတွေနဲ့တော့
 တွဲလေ့မရှိဘူး။ ဆိုပါတော့
 လက်နက်၊ ဆင်းဒဝစ်ချ်၊
 မော်တော်ကား၊ ဘရာဇီယာတို့လို
 လုံးချင်းအဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကို
 တွဲလေ့မရှိဘူး။

ငါတို့မှာ
 ဗမာစစ်စစ် ဝေါဟာရက နည်းတယ်
 ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ
 မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်စာကိုယ့်စကားသာချစ်ပြီး
 တခြားဘာသာ စကားတွေကို လက်မခံခဲ့ဘူး
 အဝင်ရောက် အလွှမ်းမိုး မခံခဲ့ဘူးဆိုရင်
 သည်ကနေ့ ငါတို့အချင်းချင်းတောင်
 စကားပြောဆက်ဆံလို့
 ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး

ဆိုလိုတာက ငါတို့မှာ ဗမာစစ်စစ်
ဝေါဟာရက နည်းတယ်။ ခေတ်
အဆက်ဆက်မှာ မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်စာ
ကိုယ့်စကားသာချစ်ပြီး တခြားဘာသာ
စကားတွေကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ အဝင်
ရောက် အလွမ်းမိုး မခံခဲ့ဘူးဆိုရင် သည်
ကနေ့ ငါတို့အချင်းချင်းတောင် စကား
ပြောဆက်ဆံလို့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
သည်ကနေ့ ငါတို့လက်တွေ့သုံးစွဲနေတဲ့
ဝေါဟာရတွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့်လေ။
အဘိဓာန် လွန်ကြည့်ပေါ့။ ရှေးဦးပိုင်းမှာ
ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့အတူ ပါဠိတွေ
သက္ကတတွေ ဟင်ဒီတွေက လွမ်းမိုးခဲ့
တာပေါ့။ နောက်ပိုင်းကျတော့မှ အင်္ဂလိပ်
စာက အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ရောက် လွမ်းမိုး
လာတာပဲ။ ငါတို့ဗမာက လောကဓာတ်
သိပ္ပံပညာ scienceဆိုရင်လဲ ဘာscience
မှ မတတ်ဘူး။ engineering စက်မှု
အတတ်ပညာလဲ လုံးဝမတတ်ဘူး။
မတတ်တော့ အဲသည်ပညာရပ်တွေ
ဆိုရင် ဝေါဟာရတွေဟာသမျှလဲ နား
လည်လာအောင် မူရင်းအင်္ဂလိပ်အသံ
ထွက်အတိုင်း အသံလှယ်ယူ ဆည်းပူး
မှတ်သားရတာပဲ။ အသံလှယ်ရေးပြန်ရင်
လဲ တချို့က ပိုအဖတ်ရ အသံထွက်ရ
ခက်တော့ သူမူရင်း အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ
အတိုင်းပဲ ရေးချ အသုံးပြုလိုက်ရတာပဲ။
အရေးကြီးဆုံး မင်းတို့ပုံနှိပ်ထုတ်
ဝေရေးလောက တံခါးဝက စာနယ်ဇင်း
တာဝန်ခံစာတည်းတွေကို မေတ္တာရပ်ချင်
တာပါပဲ။ မှတ်မိတယ်နော်။ ဘယ်တော့
မှ မေ့မပစ်နဲ့။ တချိန်က ငါတို့နိုင်ငံကို
အုပ်ချုပ်သွားခဲ့တဲ့ စစ်အာဏာရှင် ဗိုလ်
ချုပ်ကြီးက ဗမာစာကို ချစ်ကြောင်းပြသ
တဲ့အနေနဲ့ လမ်းနားမည်တွေအပါအဝင်
အင်္ဂလိပ်စာလုံး အမှတ်အသားတွေဟာ
သမျှကို ရှင်းလင်းဖြတ်ချ သုတ်သင်ခဲ့
ဖူးပါသော်ကော။ ကဲ အခုလက်တွေ့
ပြန်ကြည့်စမ်း။ အာဏာရှင်စစ်ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး အောင်မြင်ရဲ့လား။ ဘိုးဘိုးအောင်
တန်ခိုးနဲ့ ဝ,တလုံးက ၂ လုံးဖြစ်လာ
သည် ဆိုသလို ကုမ္ပဏီ စူပါမတ်ကက်
ရပ်ရှင်ရဲ့ ရုံးအဆောက်အအုံ အသင်းအဖွဲ့

ပန်းခြံ ဟိုတယ် တည်းခိုရိပ်သာ စား
တော်ဆက် အစရှိသမျှတွေက အင်္ဂလိပ်
နာမည်တွေနဲ့ချည့်လိုလို ဖြစ်ကုန်ကြပါ
ရောလား။ မျိုးချစ် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
မအောင်မြင်ဘူး။ ငါတို့ သင်ခန်းစာ ယူ
ကြရမယ်။ အစွန်းမရောက်သင့်ဘူး။ သူ
‘မြန်မာ့လမ်းစဉ်’ကို မလိုက်နဲ့။
သဘောကတော့ စာပေအနုပညာ
မှာလဲ ရိုးရာ tradition ကို ထိန်းသိမ်း
ကာကွယ် စောင့်ရှောက်တဲ့အဆင့်ထက်
ပိုပြီး တဖက်စွန်းရောက်တဲ့ ကန့်သတ်
ချုပ်ချယ်မှုမျိုးတွေ မလုပ်သင့်ဘူး။ လူ
သဘာဝက 2 extremes ကို အစဉ်ခန့်
ကူးတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဗမာမှာလဲ
ရှေးဆိုရိုး အဆုံးအမ ရှိပါတယ်။ ‘တင်း
လွန်းလဲ ပြတ်... လျော့လွန်း ပတ်’သတဲ့။
အစွန်း၂ခုကို ရှောင်ရမယ်။ ငါတို့နဲ့ အိမ်
နီးချင်းနိုင်ငံတွေက အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်
လူမျိုးတွေ ယေဘုယျပြောနေကြတဲ့
စကားတွေနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတွေရဲ့
သည်ကနေ့ စာအရေးအသားတွေကို
လေ့လာသင့်တယ်။
သတိပြုစေချင်တာက ငါ့စာနယ်
ဇင်း ငါပိုင်တယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်သလို
မလုပ်သင့်ဘူး။ intellectual pride
ပညာ မာနနဲ့ powerအာဏာကို မရော
ထွေးသင့်ဘူး။ ဗမာစာပေကို ထာဝစဉ်
ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုး ခက်လက်ဝေဆာ လန်း
ဆန်း လှပနေစေချင်တယ်ဆိုရင် စည်းနဲ့
ကမ်းနဲ့ စနစ်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ခွင့်
ပေးရမယ်။ living plant ပန်းပင်တပင်
လိုliving languageဖြစ်နေရမယ်။ စာပေ
ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနေစေချင်တယ်ဆိုရင်
တံခါးမှူး စာတည်းတွေကိုယ်တိုင်ကလဲ
ဝေါဟာရသစ်တွေ တိုးပွားများပြားလာ
စေဖို့ ဆွဲဆောင်စည်းရုံး အားပေး
promote လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ စာတည်း
တွေကိုယ်တိုင်ကလဲ စာတွေမျိုးစုံရေးနေ
ကြရမယ်။ တတ်နိုင်သမျှ အင်္ဂလိပ်စာ
တွေ ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်ပြီးတော့လဲ
ဘာသာပြန်ရေးကြရမယ်။ တွေ့လာတဲ့
အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို နားလည်အောင်
ရေးမပြနိုင်ရင်လဲ သူမူရင်းအင်္ဂလိပ်စာ

လုံးတွေအတိုင်း ရဲရဲရေးပြရမယ်။
အလားတူ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ရောက်လာ
တဲ့စာမူတွေထဲမှာလဲ ဘာသာပြန်လို့
မရနိုင်ရင် သူမူရင်းအင်္ဂလိပ်စာလုံး
အတိုင်း ကြိုဆိုဖော်ပြပေးရမယ်။ ဥပမာ
internet တို့ computer တို့ catheter တို့
electrolyte တို့ cholesterol တို့လို စာလုံး
မျိုးတွေပေါ့။ နောက် စာရေးတဲ့လူမှာ
ဘာသာပြန်တဲ့လူမှာ editလုပ်ခွင့်လဲ ရှိ
တယ်။ ၂ဘာသာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းဖို့
တော့ လိုတယ်။ မူလ ‘အာရမ္မဏ’ ဆိုတဲ့
ပါဠိစကားလုံးကို အာရုံလို့ editလုပ်ပြီး
သုံးစွဲလိုက်တယ်။ မ,သတ်ကို သေး
သေးတင်ပြောင်းပစ်လိုက်တဲ့အတွက်
တော့ ပါဠိပျက်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် မူလ အာရမ္မဏရဲ့အဓိပ္ပါယ် ‘ဓမ္မ
လျော်ရာ’ကလဲ ‘စိတ်ကိုဆွဲဆောင်ရာ’
ဆိုတဲ့ အာရုံရဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဆင်တူလို့
မှားပါပဲ။ ဆိုလိုတာက ၂ဘာသာကျွမ်း
ရင် ဘာသာပြန်စာရေးဆရာမှာ အဲသည်
editလုပ်ပိုင်ခွင့်လဲ ရှိတယ်။ နည်းယူဖို့
ကောင်းတယ်။ ငါတို့ ဗမာကလဲ မဆိုး
ပါဘူး။ ကုလားနဲ့ဗမာ ပေါင်းပြီး ကုလား
ထိုင်၊ ပါဠိနဲ့ဗမာပေါင်းပြီး သမံတလင်း
အင်္ဂလိပ်နဲ့ဗမာပေါင်းပြီး ဘောလုံး စသဖြင့်
ပေးစားပြီး ကိုယ့်ဗမာသက်သက်ဖြစ်
အောင် လုပ်ယူထားတာတွေ ရှိတယ်။
ကြိုကြိုတုန်း ချိုးမွမ်းရအုံးမယ်။
သည်ကနေ့ နိုင်ငံရေးလောကမှာ အသုံး
များလာတဲ့အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ transparency
ကို မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေက ဖွင့်လင်း
မြင်သာမှုလို့ ဘာသာပြန်သုံးလိုက်တယ်။
တချိန်ကလို့ democracy ကို အသံလှယ်
ရုံလှယ်ပြီး ‘ဒီမိုကရေစီ’လို့ မသုံးပဲ အား
ထုတ်ကြိုးပမ်းကြပြီး အနီးစပ်အသင့်
လျော်ဆုံး ဘာသာပြန်သုံးလိုက်နိုင်တဲ့
အတွက် ဗမာနိုင်ငံရေး ဝေါဟာရဘဏ်
မှာ အစိုးတန် ဗမာစကားလုံးတလုံး တိုး
ပွားရရှိလာတာကို ငါတို့စာပေပျက်နာ
စာကလဲ ကြိုဆိုအားပေးရမယ်။ သည်
လို အဓိပ္ပါယ်လေးနက်ခက်ခဲတဲ့ဝေါဟာ
ရမျိုးကိုသည်လို လိုရင်းတိုရှင်း ကာသာ
ပြန်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။

အဲသည်တော့ ငါက ငါ့ဝတ္ထုတွေ
 ဆီမှာ ကြံဖန်ဘာသာပြန်မနေတော့ပဲ
 ငါလည်း ဘာသာမပြန်တတ်တဲ့အတွက်
 နသလဲ မပျက်ရအောင်၊ ရန်ကုန်ကြမ်း
 တမ်းရာလဲ မရောက်အောင် တချို့နေရာ
 တွေမှာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ထည့်သုံး
 လိုက်တာကို ခုလောက်ဆို နားလည်
 ခွင့်ပြုနိုင်ပြီထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ဒါ
 america နောက်ခံ american လူမျိုးတွေ
 ခဲ့ဘဝကို american စရိုက်ဓလေ့တွေနဲ့
 သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဗမာ
 ပြည်က ဗမာတွေအကြောင်း ရေးနေတာ
 မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်
 သုပ်စားနေတာကို မုန့်ပျားသလက်လို
 တော့ ယှဉ်အရသာခံ မစားနဲ့ပေါ့။
 သီးခြား ခံစားဖတ်ကြည့်ပါ။ ခေါင်းထဲ
 မှာ ဗမာကို လုံးဝမေ့ထားပါ။ ပြီး ဗမာ
 လို့တွေး မရှုမြင် မသုံးသပ်ပါနဲ့။ မင်း
 သိတယ်။ ငါ့ဗမာဝတ္ထုတွေ ရေးတဲ့အခါ
 မှာ ငါဘယ်တုန်းကမှ အင်္ဂလိပ်စာလုံး
 တွေ ထည့်မသုံးခဲ့ဘူး။

အခု သည်စာနဲ့အတူ ပို့လိုက်တဲ့
 'အို ဘယ်ဘယ် အိုဘယ်အိမ်' ဝတ္ထု
 အပါအဝင် နိုင်ငံဘာလက ဖော်ပြခဲ့တဲ့
 'que sera sera' ရယ်၊ မင်း မဖော်ပြရဲ
 လို့ဆိုပြီး သိမ်းထားတဲ့ 'ဘဝတာတိုတို
 မှာ အရသာချိုချိုရှာ' ဝတ္ထုရယ်၊ မင်းရဲ့
 အကူအညီနဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်ဆောင်
 ရွက်နေဆဲဖြစ်တဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်
 'ခနလအကသမဘဝ' ရယ်၊ အားလုံး
 ၄ ပုဒ်စလုံးက american တက္ကသိုလ်
 ပေါင်းစုံက ကျောင်းသူကလေးတွေရဲ့
 ဘဝတစ်ဝှက်ပိုင်းနဲ့ america နိုင်ငံရဲ့
 တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ယူရေးစနစ်ရဲ့
 အခက်အခဲတွေနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရ
 မှာဘဝတွေကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် တင်ပြ
 ရေးဖွဲ့ထားတာချည်း ဖြစ်တယ်။ အမှန်
 ပြောရရင် america နိုင်ငံတဝှမ်းလုံး၊ us
 ပြည်နယ် ၅၂ ပြည်နယ်လုံးမှာ ရှိကြတဲ့
 ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းသော american မိဘတွေ
 ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေကြရတဲ့ တက္ကသိုလ်
 ပညာတတ်မြောက်ရေး အခက်အခဲ
 အကြပ်အတည်းတွေကို ရေးဖွဲ့ထားတာ

ဗမာစာပေကို
 ထာဝစဉ်ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုး
 ခက်လက်ဝေခံ
 လန်းဆန်းလှပ
 နေစေချင်တယ်ဆိုရင်
 စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စနစ်နဲ့
 လွတ်လပ်စွာ
 ရှင်သန်ခွင့်ပေးရမယ်
 living plant
 ပန်းပင်တပင်လို
 living language
 ဖြစ်နေရမယ်
 စာပေရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုး
 နေစေချင်တယ်ဆိုရင်
 တံခါးမှူးစာတည်းတွေ
 ကိုယ်တိုင်ကလဲ
 ဝေါဟာရသစ်တွေ
 တိုးပွားများပြားလာစေဖို့
 ဆွဲဆောင်စည်းရုံး
 အားပေး promote
 လုပ်ကြရလိမ့်မယ်

ရယ်။ ၅ ရာခိုင်နှုန်းသော လူကုံထံ
 လူချမ်းသာ သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝကို
 တော့ que sera sera မှာ ဖတ်လိုက်ကြ
 ရပြီ။ တကယ့် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကျောင်း
 စရိတ်ရှာကြရတဲ့ သမီးကလေးတွေရဲ့
 ဘဝအထွေထွေကိုတော့ ဘယ်သော
 အခါမှ ဖတ်ကြရမယ် မပြောနိုင်။ ငါတို့
 ဗမာနိုင်ငံမှာက စာပေသမား စာရေး
 ဆရာက ဝန်ကြီးဖြစ်နေနိုင်သည့်တိုင်
 ခုထက်ထိ စာပေလွတ်လပ်ခွင့်က မရှိ
 ဘူးထင်ရဲ့။ သူငယ်ချင်းဝန်ကြီး ကြည်
 ညွန့်ကို သတိရတယ်။ သူ့သာဆိုရင်
 ပေးဖတ်လိုက်လို့ကတော့ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ
 ခွင့် ပြုလိုက်မှာ သေချာတယ်။ america
 နိုင်ငံကအကြောင်းကိုရေးတာ။ ဗမာပြည်
 နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ပဲ။

အမှန်တော့ ငါကလဲ ငါပါပဲ။
 မောင်သာရဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ မကောင်း
 ပါဘူး။ ပြောခဲ့သလို စာဖတ်သူ ပြည်သူ

အများစု မမြင်ရ မမြင်နိုင် မထိတွေ့
 နိုင်တဲ့ the other side of the moon
 အကြောင်းအရာတွေမှ ရေးချင်ခဲ့ရေးခဲ့
 တာကို။ ဟိုတုန်းကလဲ လူတကာက
 အဖက်လုပ် မကြည့်တတ်တဲ့ အငှား
 ယာဉ်မောင်းဘဝ 'မတ်တတ်ရပ်လို့
 လမ်းမှာ'၊ လူတကာအိပ်ချိန်မှာ ထပြီး
 အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ကိလိဒိုင် ငါးစိမ်းသည်
 မရဲ့ဘဝ 'အထက်တဝက် အောက်
 တဝက်'၊ ဥပဒေပြင်ပက ၄ကောင်ကျင်
 လောင်းကစားသမားဘဝ 'နောက်ဆုံးကျ
 တော့ ကျော်ဟိန်းက ကျော်ဟိန်းပါပဲ'၊
 ဗကပ ဗဟိုကော်မတီဝင်ခေါင်းဆောင်
 ကြီးတယောက်ရဲ့ အကျဉ်းထောင်တွင်း
 ကိုယ့်တပ်ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့အကြောင်း
 'ကြောင်ကို ဘယ်သူခြံဆွဲပေးမလဲ'၊
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကလေးတွေကို
 ဗိုလ်ချုပ်ကစောင့်တွေသာ ရထားတဲ့
 ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမြောက်ဖက်တန်းဆိုင်ခန်း
 တွေက တဆင့် စနေတနင်္ဂနွေ ညအိပ်
 အော်ဒါဂှေပေးတဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့
 လက်နက်ချတော့ပြန် အရာရှိတယောက်
 ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှု 'ယုန်နဲ့အတူ ပြေး၊ ခွေးနဲ့
 အတူလိုက်' စတာတွေကို ရေးခဲ့တာ
 မင်းအသိပဲ။ အခုလဲ အကြောင်း
 အားလျော်စွာ ငါက america ကို ရောက်
 နေလေတော့၊ ခုနကဝတ္ထုမျိုးတွေ ရေး
 ပြန်တာပေါ့။ ကိုဝင်းငြိမ်းရေ...။ မင်းရဲ့
 လက်ထဲလဲ ငါ့စာမူတွေ အကုန်ရောက်
 ပြီ။ ငါ့တာဝန်တော့ ကျေပြီ။ ငါ့စေတနာ
 အတိုင်း ဗမာပြည်က စာဖတ်သူတွေ ဖတ်
 ခွင့်ရရှိနိုင်ဖို့အတွက်ကတော့ မင်းက ကူပြီး
 struggle လုပ်ပေးဖို့သာ လိုတော့တယ်။

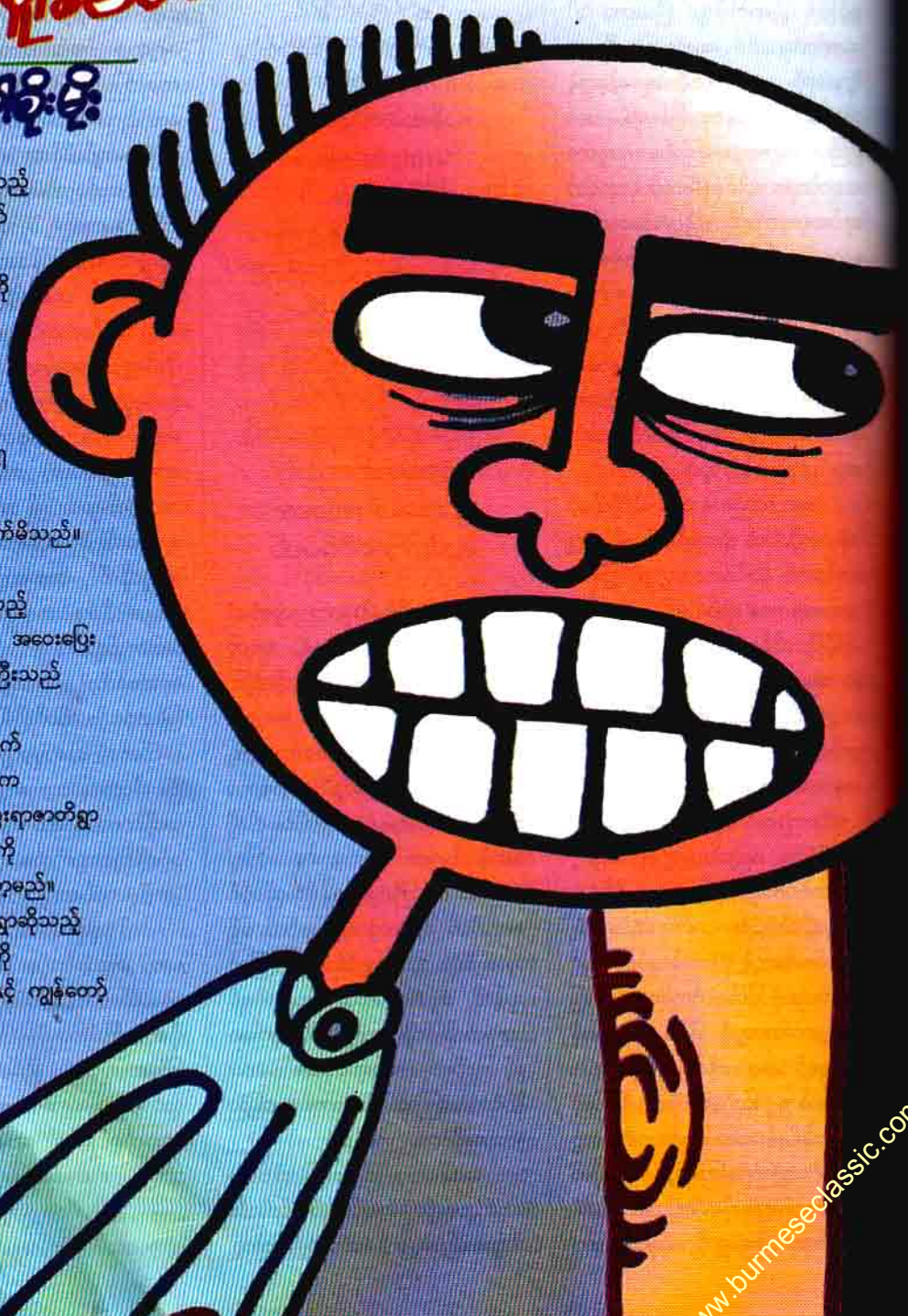
ငါ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက
 တော့ မကောင်းဘူး။ မင်းက ငါ့ထက်
 လဲ ငယ်တယ်။ ငါ့ထက်လဲ အများကြီး
 ပိုကောင်းပါတယ်။ စိတ်မလျော့နဲ့။
 ကြိုးစားလှုပ်ရှား။ ငြိမ်မနေနဲ့။ အသက်
 သာ မခိုနဲ့။ ကောင်းတာတွေ မစားနဲ့။
 အသက်ရှင်အောင် နေ။ ဆေးဝါးနဲ့ပတ်
 သက်လို့ ဝယ်မရတာရှိရင် လှမ်းပြော။
 အေး ဒါပဲ။

မောင်သာရ

မင်းတော့မှ ငါ့ချစ်သူ အရူးစိတ်

အညွှတ်စိုးစိုး

ကျွန်တော်ဆိုသည့်
လူတစ်ယောက်
ဘဝဆိုသည့်
ခရီးရှည်ကြီးကို
လျှောက်နေ
ခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်း
ခြောက်ဆယ်
တောင်ကျော်ပါ
ရောလားလို့
သတိထားလိုက်မိသည်။
ကျွန်တော်
စီးလိုက်လာသည့်
ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး
ဘတ်စ်ကားကြီးသည်
နောက်ထပ်
နာရီဝက်လောက်
ခုတ်မောင်းပါက
ကျွန်တော့် မွေးရာဇာတိရွာ
ကိန္နရီချောင်းကို
ရောက်ပေတော့မည်။
ကိန္နရီချောင်းရွာဆိုသည့်
အထိ ရင်ထဲကို
ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော့်

မွေးရာဇာတိရွာ၊ အမေ၊
အဖေနှင့် အဘိုး၊ အဘွားတို့
ခေါင်းချ၊ အိပ်စက် အနားယူ
နေကြသည့်ရွာ၊ ကျွန်တော်
သိမိမြင်ဖူးလိုက်သည့် ဘုရား
ဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ရွာမိ
ရွာမ၊ အဘိုးအဘွားတွေ
ခေါင်းချ အနားယူနေကြသည့်
ရွာ၊ ရွာအနောက်ဘက်က
ရွာသစ်ကြီးကြီးသည် ညောင်
မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးများ၊ သပြေ
ပင်ကြီးများ၊ ကုက္ကိုနှင့်
ပိတောက်ပင်ကြီးများဖြင့်
စိမ်းစိုအုပ်ဆိုင်း ညိုမှိုင်းနေပါ
သည်။ ပိန်းပိတ်အောင် ထူ
ထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြ
သည့် ချုံပုတ်တွေဖြင့် ပိတ်ဆို့
နေပါသည်။

ရွာသစ်ကြီးဆိုတာ တော
မရှင်းရဘူးဆိုသည့် ရပ်ဓလေ့၊
ရွာဓလေ့ကြောင့် သစ်ပင်များ၊
ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ပေါက်ပွား
ရှင်သန်ခွင့် ရနေကြသည်။
သစ်ကြီးအလယ်ကောင်မှာ
ရှိသည့် သုသာန် ဇရပ်အိုကြီး
ဆီကိုဝင်သွားရန် ခြေကြောင်း
လမ်းကလေးသာ ရှိသည်။
ရွာသစ်ကြီးကို မချဲ့ရ၊ မရှင်းရ၊
လမ်းမချဲ့ရ၊ သုသာန်ဇရပ်ကို
မပြင်ရ၊ ဇရပ်မှာ မီးမထွန်းရ၊
ရွာသူရွာသားတွေ အသေ
အပျောက်များတတ်သည်လို့
ယုံကြည်နေကြသည့် ရပ်ဓလေ့၊
ရွာဓလေ့ ယုံကြည်ချက်
ကြောင့် ကျွန်တော့်ရွာက
သုသာန်သည် ထူထပ်နေသည့်
မှတ်သုံသစ်တောကြီးလို ဖြစ်
နေသည်။ အဲဒီသစ်တောကြီး
ထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေ၏
အောက်က အုတ်ဂူညိုညစ်
ညစ်၊ ရေညိုတက်မည်းမည်း
ကြီးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်

သူ့အသက်
၁၈ နှစ်အရွယ်က
ကျွန်တော့်ကို
အသက်ရှူ
မှားလောက်အောင်
ဆွဲဆောင်
နိုင်ခဲ့သည့်
သူ့အလှတွေ
ဘယ်ရောက်
ကုန်ပါလိမ့်
နှစ်ပေါင်း
ခြောက်ဆယ်
ဆိုသည့်
ကာလ
ယန္တရားသည်
သူ့အလှတွေ
အားလုံးကို
ကြိတ်ငါး
မျိုချပစ်လိုက်ပြီပဲ

အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ
နှင့် ရပ်မိ၊ ရပ်ဖ ဘိုးဘွားတွေ
လဲလျောင်း၊ အိပ်စက်၊ အနား
ယူနေကြသည်။ ကျွန်တော်၏
ဘုန်းကြီးကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်းတချို့တောင် မြေ
စာပုံတွေအောက်မှာ ရှိနေကြ
သည်။ ဩော် သူတို့သည်
ကျွန်တော့်ရှေ့က သွားနှင့်ကြ
ပြီပါလားဟု သတိရလိုက်
သည်။

ကျွန်တော်သည်
အသက် ၆၀ ပြည့်သည့်အခါ
နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်သည့်
အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ
မနက်ဖြန်အတွက် လက်ကျန်

ရက်တွေကို ဖြစ်သလိုရှာဖွေ
လုပ်ကိုင်စားတော့မည်ဆိုသည့်
ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဘာအလုပ်
မျှ မလုပ်တော့ဘဲ နေလိုက်ပါ
တော့သည်။ ဘဝမှာ အချိန်
တွေအားနေသည့်အခါ ငယ်
ဘဝကို ပြန်လည်တွေးတော
ရင်း လွမ်းမောလာပါသည်။
ရွာကို ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်လာ
သည်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို
မွေးဖွားခဲ့သည့်ရွာ၊ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း လက်ကျန်တချို့
ရှိသေးသည့်ရွာကို ကျွန်တော်
ပြန်ချင်သည်။ ကျွန်တော်
ရွာကို ပြန်လာခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်စီးလိုက်လာသည့်
ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး
ဘတ်စ်ကားကြီးသည် ကိန္နရီ
ချောင်းရွာမှ ကြိုဆိုပါ၏ ဆို
သည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်
ကို ငုံ့ဝင်ဖြတ်ကျော်လိုက်
သည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ
လှိုက်ဖိုပြီး ရှိုက်ငိုချင်သလို
တောင် ဖြစ်သွားသည်။
ကျွန်တော့်ရွာကို ပြန်ရောက်ပြီ
ဆိုသည့်အသိကြောင့် ဝမ်း
သာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားတာ
ဖြစ်မည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း
၄၀ ကျော် ၅၀ ခန့်က
ကျွန်တော်သည် ရေကြည်ရာ၊
မြက်နုရာကို ရှာဖွေသည့်
အနေဖြင့် ရွာကထွက်ပြီး မြို့
ကြီးပြကြီးကို သွားခဲ့သည်ကို
ပြန်သတိရလာသည်။ အဲဒီ
ဘုန်းက ကျွန်တော်သည်
အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေး
သည့်ကိုရင်ဘဝဖြစ်သည်။
မိဘဆင်းရဲ၍ ကျောင်းမနေ
နိုင်သည့်အထဲမှာ ဒေသ၏
နိုင်ငံရေး မတည်ငြိမ်မှုကြောင့်
အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုကြီး
တို့ တောမှာနေရင်း တောခို

ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ
လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်
တောခိုလာကြသည့် ရဲဘော်
ဖြူ၊ အလံန်နှင့် ကွန်မြူနစ်
တို့သည် အချင်းချင်း မတူညီ
ကြဘဲ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊
ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ကြရာမှ
ကျွန်တော့်အဖေ၊ အမေနှင့်
အစ်ကိုတို့သည် သူတို့ပုဂံကြည်
ချက်ဖြင့် တောခိုသွားကြသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့်
အဘွားကလည်း ကျွန်တော့်
ကို မကျွေးနိုင်၊ မမွေးနိုင်ပါ
ဘူးဆိုပြီး မကောင်းကျောင်း
ပို့လုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
၈ နှစ်သားအရွယ်မှာ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသားလေး ဖြစ်
သွားသည်။ ဆရာတော်ထံ
လည်း ညနေစာ မကျွေးနိုင်
ဘူးဆိုပြီး ကိုရင်ဝတ်သေး
သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဆယ် နှစ်သားအရွယ်မှာ
ကိုရင်ဖြစ်သွားသည်။

အသက် ဆယ်နှစ်သား
အရွယ် ကိုရင်လေးဘဝဖြင့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပျော်
ပျော်နေခဲ့ပါသည်။ အသက်
၁၆ နှစ်လောက် ရောက်လာ
သည့်အခါမှာတော့ စဉ်းစားရ
တော့သည်။ ‘ငါ့ ဝါသနာနှင့်
စရိုက်သည် ငါ့ဘဝနှင့် သဟ
ဇာတဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘဝနှင့်
ဝါသနာစရိုက် ကီးကိုက်ပါ့
မလား၊ ငါ ဘုန်းကြီး ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား’ စဉ်းစားသည်။
ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိ
သည့်အတွက် ငါ ဘုန်းကြီး
မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ သိလိုက်
သည်။ ဘုန်းကြီး မဖြစ်နိုင်သူ
သည် အသက် ၁၇/ ၁၈ နှစ်
အထိ တစ်တန်းမျှ မသင်
သေးသည့်အတွက် ကိုရင်
ဝတ်ကာ လူထုလံ့လျှင် ဘာ

သိင်္ဃာတိစားမလဲ စဉ်းစား
 ငါသည် လယ်မထွန်
 ငါးမဖမ်းနိုင်၊ တောင်
 အောက်နိုင်၊ အဲဒီတော့ ဘာ
 လဲလဲ။ ဒီရွာက ထွက်
 ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို
 ပညာသင်မည်ဟု
 ခြံတံတိုက်ပါသည်။
 မိမိသည် သာသနာ
 သာသနာဝန်ထမ်း
 နေနိုင်သည့်
 အရင်း မရှိဆိုတာ
 ရွာကကို စွန့်ခွာပြီး မြို့
 ကြီးကြီးကို ပညာသင်ဖို့
 ခွာသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။
 ပညာသင်ချင်လို့ဆိုသည့်
 ချယ်ချက်တစ်ခုတည်း
 ရွာက ထွက်ခွာသွားခဲ့
 တော့ မဟုတ်။ မရက်
 ကြောက်ဝန်ခံရမည့် အခြား
 ကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိ
 သည်။

အသက် ၁၈ နှစ်
 လောက် ရောက်လာသည့်
 အခါ ကျွန်တော်ကိုရင်သည်
 ကောင်းကလည်း ထွားလာ
 သည်။ အရပ်ကလည်း
 သွက်လာသည်။ လူပျို
 ကလေးတွေ အစုံဖြစ်လာ
 သည်။ အင်္ဂါစုံနေပြီဆိုတော့
 ဣစ္စာမိတောင်ကို မသန်း
 ခင်ကို စိတ်ကူးယဉ်တော့
 သည်။ ဆွမ်းခံထွက်လျှင်
 မသန်းခင်တို့အိမ်ရှေ့ကို
 ရောက်ပါက ကြေးစည်ကို
 အသံကျယ်ကျယ် အဆက်
 မပြတ် တီးခတ်ခိုင်းသည်။
 မသန်းခင် ဆွမ်းထွက်လောင်း
 လျှင် ကျွန်တော်ကိုရင်သည်
 ရင်ခုန်လွန်းလို့ သပိတ်လွတ်
 မကျအောင် အတော်သတိ
 ထားရသည်။ မသန်းခင်၏
 မျက်နှာနှင့် အလှကိုကြည့်ချင်

ပါသော်လည်း ကိုရင်ဖြစ်နေ
 ဤ ကုန်ဖြင့် စက္ကန့်ချပြီး
 နေခဲ့ရသည်။ မသန်းခင်
 လိမ်းထားသည့် သနပ်ခါးနဲ့
 လေးကို ရှူဖိုလိုက်တယ်
 ဆိုလျှင်ပဲ ရင်ခုန်တာ ပိုမြန်
 လာသည့်အပြင် လိင်စိတ်ကို
 နှိုးဆွသည့်အကြောတွေပါ
 တောင့်တင်းလာသည့်အတွက်
 ဆွမ်းခံကြွနေရင်း အတော်
 ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်။

မသန်းခင်သည် ရိုးရိုး
 လေးဖြင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်
 အဆင့်မီအောင် လှသူဖြစ်
 သည်။ မြင်လိုက်လျှင် ရင်ခုန်
 သွားအောင်ချောသူဖြစ်သည်။
 အသားအရေက မဖြူလွန်း၊
 မညိုလွန်းဘဲ စိုပြည်နေသည်။
 အရပ်အမောင်းက မနိမ့်လွန်း
 မမြင့်လွန်း အနေတော်ဖြစ်
 သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ်
 က ပြေပြစ်သည်။ မို့မောက်
 သည့်နေရာမှာ မို့မောက်
 သည်။ သေးသွယ်သင့်သည့်
 နေရာမှာ သေးသွယ်သည်။
 စွင့်ကားသင့်သည့်နေရာမှာ
 စွင့် ကားဖွံ့ထွားသည်။
 မျက်နှာအကျအနက် သွယ်
 လှသည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးလှ
 သည်။ နဖူးမကျယ်ဘဲ
 ဆံယဉ်နွယ်ပေါက်ပုံက မဟာ
 ဆန်သည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ
 သည် မထူလွန်း၊ မပါးလွန်း
 ဘဲ သေသပ်သည့်အနားသတ်
 မျှင်းကြောင်းဖြင့် လေးကိုင်း
 သဏ္ဌာန် ကွေးညွတ်နေပုံက
 ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ နီရဲသည့်
 နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားက
 ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်တိုင်း ပေါ်
 လာသည့်ဖြူဖွေးညီညာသည့်
 သွားတွေက မြင်သူတိုင်းကို
 ရင်ခုန်စေပါသည်။ မြင်သူ
 တိုင်းကပင် ရင်ထဲက ပြော

ကြတာက မသန်းခင်ကိုရ
 သည့်ယောက်ျားသည် အလွန်
 ကံကောင်းသူ ဖြစ်သည်ဟူ၍
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အဲဒီ
 လောက်ချောသည့် ကွမ်း
 တောင်ကိုင်ကိုမှ ကိုရင်ဝတ်
 ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။
 ကျွန်တော်နှင့် သူ့ဘဝက
 တော့ အတော် အလှမ်းဝေး
 ပါသည်။ သူ့မိဘတွေက
 လယ်နဲ့ယာနဲ့၊ ကျွဲနဲ့နွားနဲ့၊
 အစ်ကိုတွေ မောင်ငယ်တွေနဲ့
 သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေသူ ဖြစ်
 သည်။ ပညာအရည်အချင်း
 ကလည်း ပြည်တော်သာ
 ခေတ်မှာ ဟယ်ရီတန်ကျေးဇူး
 ဖြင့် ၇ တန်းအောင်ထားသူ
 ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်လျှင်
 မြို့မှာ ကျောင်းတက်ဖို့
 ရည်ရွယ်နေသူဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော်ကတော့ တစ်တန်း
 မှ မအောင်သေးသည့် ကိုရင်
 ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေနှင့်
 ဘဝက အလှမ်းဝေးသော်
 လည်း ဆွမ်းခံထွက်ချိန်မှာ
 ကိုရင်နှင့် ဆွမ်းထွက်လောင်း
 သည့် ကွမ်းတောင်ကိုင်
 မသန်းခင်တို့ တစ်ထွာ၊ တစ်
 မိုက်လောက်အကွာသာမက
 သူ့အနံ့ ကိုယ်ရူ၊ ကိုယ့်အနံ့
 သူ ရှူနိုင်လောက်အောက်
 နီးသည့် အခွင့်အရေးကို ရခဲ့
 ပါသည်။ ကျွန်တော်က
 လည်း ကိုယ့်ဘက်က အနံ့
 ကောင်းအောင် သင်းကြူကြူ
 ပေါင်းဒါလိမ်းသည်။ မျိုးချစ်
 ခေါင်းလိမ်းဆီပွတ်သည်။
 အီးဗီးနင်းအင် ပဲရစ် ၃ ကျပ်
 တန် ရေမွှေးကို ရွှံ့နေအောင်
 ဆွတ်ဖုန်းပြီးမှ ဆွမ်းခံထွက်
 သည်။ ဆွမ်းထွက်လောင်း

သည့် ရွာသူရွာသားတွေက
 ဒီကိုရင်ဆီက မွေးလှချည့်
 လားဟုပြောကြသည်။ သူတို့
 ကို မွေးစေချင်တာမဟုတ်၊
 မသန်းခင်ကို မွေးစေချင်တာ
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အသက် ၁၈
 နှစ်အရွယ်မှာ ကျွန်တော်ရွာက
 ကွမ်းတောင်ကိုင် မသန်းခင်
 ကို ကျွန်တော်ကိုရင်က အဲဒီ
 လို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြိုက်ခဲ့
 သည်။ ပိုးပန်းခဲ့သည်။ သက်
 တူရွယ်တူဖြစ်၍ တောရွာ
 သဘာဝအရ တစ်ယောက်၏
 ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက်က
 ကြားနိုင်ပါသည်။ ဆိုလိုတာ
 က လူသဘာဝအရ သူ ငါ့
 ကို ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာကို
 သိနိုင်သည်ဟု ပြောလိုတာ
 ဖြစ်သည်။ နီးစပ်ပတ်သက်
 သည့်လူတို့သည်တစ်ယောက်
 နှင့် တစ်ယောက် စိတ်ချင်း
 ဆက်နွယ်နေသည်။ သူ ငါ့ကို
 ချစ်နေတယ်။ သို့မဟုတ်
 မုန်းနေတယ် ဆိုတာကို
 အချင်းချင်း သိနေကြသည်။
 ကျွန်တော် မသန်းခင်ကို
 ကြိုက်နေသည်ဆိုတာ ဖွင့်မပြော
 ပေမဲ့ မသန်းခင်ကသိနေသည်
 ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာက
 ကွမ်းတောင်ကိုင် မသန်းခင်
 ကို ကြိုက်ကြတာကတော့
 ကျွန်တော် ကိုရင်သာမက
 ကျွန်တော်တို့ရွာက ကာလ
 သားလူမျိုးတွေ အကုန်လုံးက
 ကြိုက်နေကြသည်။ အဲဒီ
 ခေတ်ကာလ၊ တောရွာဒေသ
 နှင့် ရက်တတ်၊ ကြောက်
 တတ်သည့် ပယောဂတို့
 ကြောင့် ချစ်ရေးမဆိုပုံကြ
 ဖြစ်နေကြသည်။ မိမိသည့်
 ပန်းလို့ ထင်ပြီး တုံးခုလို့

မလှမ်းဝံ့ကြဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သာ ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါလိမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေမွှေး ဆွတ်ပြီး ဆွမ်းခံထွက်တိုင်း ဆွမ်းလောင်းသည့် မသန်းခင် ကို ပိုးခဲတာ ဖြစ်သည်။ စာ ကျက်လို့မရ၊ စာအံလို့မရ၊ အိပ်လည်း မသန်းခင်မျက်နှာ၊ စားလည်း မသန်းခင်မျက်နှာ၊ အိမ်သာတက်လည်း မသန်းခင်မျက်နှာကိုမြင်ပြီး အလုပ် ပိုနေတော့သည်။

ကျွန်တော်က တစ်ဖက် သတ် အသည်းနှင့်အောင် ပိုး ပန်းနေပါသော်လည်း မသန်းခင်သည် ကျွန်တော်ကိုရင်ကို စိတ်ဝင်စားသည့်လက္ခဏာ မပြသည့်အခါ ဝမ်းနည်းလာ သည်။ ငါ ဆင်းရဲလို့၊ ပညာ မတတ်လို့ ငါ့ကို စိတ်မဝင် စားတာဘဲဟု ခံပြင်းလာ သည်။ ဒီရွာက ရွာသူဌေး သားနှင့် သူလိုပဲ ပြည်တော် သာ ဂုဏ်အောင်သူတွေကို သာ စိတ်ဝင်စားနေတာဖြစ် မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ 'သူ အထင်ကြီးတဲ့အကောင် တွေထက် သာအောင် ငါ ကြိုးစားပြမယ်ကွ' ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရွာက ထွက် ခွာသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ် ဧပြီဦး ရာသီ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ကိုရင်သည် ဆရာ တော်ကို ဦးချနှုတ်ဆက်ပြီး ရွာဦးကျောင်းကြီးပေါ်က အပြီးအပိုင် ဆင်းလာခဲ့ပါ သည်။ 'ငါ့ဘဝမှာ လူတစ် လုံး သူတစ်လုံး မဖြစ်သမျှ ဒီရွာ ဒီမြေကို ပြန်ပြီး ခြေမချ တော့ဘူးကွ' ဆိုသည့် သန့်ရှင်းဖြင့် ကျောင်းခြံဝင်း

ထဲက ထွက်ပြီး အမေနှင့် ရွာကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ပါ သည်။ အမေနှင့်ရွာ၊ ရွာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ခွဲခွာပြီး အရဲစွန့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ စို့လာသည့် မျက်ရည်ပူတွေ ကို သင်္ကန်းစဖြင့် တို့ယူသုတ် ပစ်ရင်း နေမထွက်မီ ခရီး အတန်ငယ်ပေါက်အောင် ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

ရွာမှာ မိုင် ၄၀ ဝေး သည့် မြို့ကိုရောက်အောင် ခြေလျင် လျှောက်ရမည်။ မြို့ကိုရောက်မှ မီးသင်္ဘော ကြီးကိုစီးပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းခြံအစပ်ကလယ်ကွင်း တွေကို ဖြတ်သည်။ သဖန်း ကွင်းရွာအနီးက တောခင် တန်းလေးကို ရောက်သည့် အခါမှာတော့ ဆရာတော် ကျောင်းက တုံးမောင်းခေါက် သံ ဂျ ချက်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။ အုန်း၊ ကွမ်း၊ ငှက်ပျော၊ ဩစာ၊ ဥသွယ်၊ သရက်၊ မာလကာ၊ ရှောက်၊ သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ ဝါးရံ တောတွေဖြင့် စိမ်းစို၊ ညို မှိုင်း၊ အုပ်ဆိုင်နေသည့် ကျွန်တော်မွေးရာ ရွာကြီး သည် ကျွန်တော်နောက်မှာ ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ ဝါကြိတ်သံ၊ နွားငေါက်သံတို့ ဖြင့် ဝေး၍ ကျန်နေခဲ့ပါ သည်။ နွားစားကျက်ကုန်း တစ်ခုက နွားကျောင်းသား တစ်ယောက် မှုတ်လိုက်သည့် ဝါးပလွေသံသဲ့သဲ့ကို လွှမ်း ဆွေးဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရ

သည့်အခါမှာတော့ ကျွန်တော် သည် မျက်စိကိုမှိတ်၊ နားကို ပိတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ကာ ရွာက ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ပင် ကြာခဲ့ ပါရောလားဟု သတိထား လိုက်မိပါသည်။

ဟော...အခု တော့ အမေရွာ၊ ကျွန်တော်ကို မွေးခဲ့ ရာ မွေးဇာတိရွာကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီရွာက ထွက်သွားပြီးနောက် ရန်ကုန် မြို့ကြီးရောက် ကိုရင်ဘဝ၊ ပြည်တော်သာခေတ် ကိုရင် လူထွက်ဘဝ၊ တော်လှန်ရေး ကောင်စီခေတ် ရေတပ်သား ဘဝ၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားဘဝတွေဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ မျှ ကြာအောင် ကျင်လည်နေခဲ့ ပါသည်။ အခုတော့ နှစ်ဆယ်ရာစု၏ စူပါစတားသင်္ဘောသားကြီး ဘဝဖြင့် ကျွန်တော်ရွာကို ပြန်လည်ခြေချခဲ့ပါပြီ။

မနေ့ ညနေက ရန်ကုန် မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားကြီးသည် ဒီနေ့ နံနက်စောစောမှာ ကျွန်တော် ရွာကို ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရွာမှာ ဆင်းမည့် ခရီးသည်များ ဆင်းနိုင် အောင် ရွာလယ်လမ်းဆုံလမ်း ခွက ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် မှာ ရပ်ပေးပါသည်။ ဒီရွာမှာ ဆင်းကြမည့်ခရီးသည်များ နှင့် အတူ ကျွန်တော်ပါ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ရွာ၏ အခြေအနေတွေ အားလုံးပြောင်းလဲနေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ဆိုသည့် ကာလယန္တရားသည် ရုပ်

ဝတ္ထုပစ္စည်းအားလုံးနီးပါး ပါးမျိုဖျက်ဆီးပြောင်းလဲခံ လိုက်ပြီဟု သတိထားလိုက် မိပါသည်။ ဟိုတုန်းက နေ ခြေသုံးရာလောက်သာ ရှိခဲ့ သည်။ ယခုတစ်ထောင် ကျော် နေသည်။ ဝါးထူထပ်၊ ခန့်မိုးအိမ်တွေနေရာမှာ တိုက် ခံအိမ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီး၊ ကညင်မီး တိုင်မီးဖြင့်နေခဲ့ကြရာမှ လွှဲ၍ စစ်ဓာတ်မီးတိုင်တွေ စိုက်ထူ သွယ်တန်းထားတာ တွေ့ရ သည်။ စာတိုက်၊ ဆေးခန်း၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ တယ်လီဖုန်းရုံဆိုတာတွေ ဖြစ် ထွန်းနေသည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ အရောင် အသွေးရုံ သည် ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းနေသည့် ကုန်စုံဆိုင်တွေ ဖွင့်ရောင်းနေ ကြသည်။

ယခင်က နွားလည်း တွေသာ မောင်းနေခဲ့သည့် ရွာလမ်းပေါ်မှာ ယခုအခါမှာ ကုန်တင်ကားကြီးတွေနှင့် ခရီးသည်တင် မှန်လိုက် ကား ကြီးတွေ မောင်းနှင်နေကြ သည်။ ဘိုင်စကယ်နှစ်စီးသာ ရှိခဲ့သည့်ရွာမှာ အခုတော့ တရုတ်လုပ် မော်တော်ဆိုင် ကယ်တွေ မောင်းနှင်စီးနင်း နေကြသည်။ ကျွန်တော် သည် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲပြီး အဒေါ်နှင့် ဦးလေး၏ အိမ်ရှိရာဘက်ကို လျှောက် သွားခဲ့ပါသည်။ အရာရာ တိုင်းသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်၍ အဒေါ် ၏အိမ်ကို သွားရာလမ်းဟစ် လျှောက်က အဆောက်အဦ တွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့် သွားရသည်။ အရာရာတိုင်း

ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
မပြောင်းလဲသေးသည့်
နေထိုင်နေသည့် ဘိုး
အိမ်အိုကြီးကို နဂို
လက်ရာမပျက် တွေ
မှတ်မိပြီး ဝင်လိုက်ပါ
သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်
မှာ မွေးခဲ့သည်ဟု အမေ
ပြောခဲ့သည်။

ဒီရွာက ဦးလှအေး၊
ကျေးဥတို့၏သား၊ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသား၊ ကိုရင်လူ
ချစ် မောင်စိုး ရွာကို ပြန်
ဆက်လာသည်။ နှစ်ဆယ်
စုပေါင်းစုပေါင်း သင်္ဘော
အရာရှိ၊ သူဌေးဘဝဖြင့်
ပြန်ရောက်နေပြီဆို
သည့်သတင်းသည် ပိတ်
ခြင်းထောင်ထဲမှာ လေလည်
သိုက်သကဲ့သို့ တစ်ရွာလုံး
သိသွားတော့သည်။ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းနေဖက် သူငယ်
ချင်းတွေ မဝံ့မရဲ လာရောက်
ချီတိ ဆက်ကြသည်။
ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဝံ့
သည့်ပုံစံဖြင့် ဟိုတုန်းက
ထိုင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ လက်
ဆက်ဆံ၊ နှုတ်ဆက်စကား
ပြောသည့်အခါ သူငယ်ချင်းတွေ
ဝမ်းသာကြသည်။ သတင်း
တွေ အစုံသိရသည်။

ရွာဦးကျောင်း၏ မူလ
ဆရာတော်ဘုရား ပျံလွန်
တော်မူပြီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
နေဖက် သူငယ်ချင်းထဲက
တင်အောင်၊ မောင်ရွှေ၊ အောင်
မြ၊ လှမောင်၊ အောင်ထွန်းတို့
သေပြီ။ ထွန်းရွှေကတော့
နေမှူး၊ ညမှူးသောက်လွန်းလို့
အရူးလို ဖြစ်နေသည် စသဖြင့်
သတင်းတွေစုံအောင် ကြား
သိရသည်။ ကျွန်တော် အသိ
ချင်ဆုံးသူ အကြောင်းကို

မေးကြည့်သည်။
‘မသန်းခင် ကျန်းကျန်း
မာမာ ရှိသေးရဲ့လား’
‘ကျန်းမာတယ်၊ မုဆိုးမ
ဖြစ်နေပြီ၊ ခုနေခါမှာ နင်
သွားပိုးရင် ရပြီ’

ရွာကွမ်းတောင်ကို ငို
မသန်းခင်ကို ကျွန်တော်
ကိုရင်ဘဝဖြင့် ပိုးခဲ့သည်ဆို
တာကို သိနေကြ၍ ပြောကြ
တာဖြစ်သည်။ အခု မုဆိုးမ
ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်သူနှင့်
အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသမီး
ဘယ်နှယောက်ရခဲ့ပါလိမ့်။
သူ့ယောက်ျား ဘယ်အရွယ်
မှာ ဘာကြောင့် ကွယ်လွန်
သွားတာပါလိမ့်ဟု သိချင်
သည်။

‘မသန်းခင် ဘယ်သူနဲ့
ရတာလဲကွ’

‘ပြည်တော်ခေတ်မှာ
မြို့ကလာတဲ့ မူလတန်းပြ
ကျောင်းဆရာ အောင်ထွန်း
ခင်နဲ့ ရတာကွ။ သားတစ်
ယောက်ရပြီးမှ ဆရာ အောင်
ထွန်းခင် ခြေထောက် သံစူး
ရာက အနာရင်းပြီး ဖျား
တယ်၊ မကြာဘူး သေတာပဲ။
အဲဒီခေတ်က ဆေးကောင်း
ဝါးကောင်းနဲ့ ဆရာကောင်း
သမားကောင်းလည်း မရှိ
ဘူး၊ မေးခိုင်းဆိုတာကို ဒီရွာ
က လူတွေ ကြားတောင်
မကြားဖူးသေး’

ဆရာ အောင်ထွန်းခင်
ကံကောင်းပြီးမှ ကံဆိုးပြီး
ရေတိမ်နစ်သွားတာပဲဟု တွေး
မိသည်။ မသန်းခင်လည်း
စောစောစီးစီး မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရ

သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်
စေခဲ့သည့်မိန်းမ၊ ဟိုတုန်းက
လို လှသေးရဲ့လားဆိုတာ
သိချင်သည်။ ကြည့်ချင်
သည်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့
ငယ်ဘဝ အလွမ်းပြေ နေခဲ့
သည့် ရွာဦးကျောင်းကြီးကို
သွားသည်။ ဆရာတော်
ဘုရား၏ ရုပ်တုကို ရှိခိုးဦး
ချသည်။ ကျောင်းသားလေး
ဘဝ၊ ကိုရင်လေးဘဝဖြင့်
လူပျံ့ရူး နေထိုင်ခဲ့သည့်
နေရာလေးတွေကိုကြည့်ပြီး
လွမ်းမျက်ရည် သိသိစေမိပါ
သည်။ ကျောင်းအိုကြီးပေါ်
က ရှေးခေတ်လက်ရာ ပရိ
ဘောဂတွေ၊ ရုပ်ပွားတော်
တွေကိုကြည့်ပြီး မိမိ အသက်
၅၀ လောက် ပြန်ငယ်သွား
သည်လိုထင်လိုက်မိပါသည်။

အသက်ငယ်သွားပြီ
ဖြစ်၍ ငယ်ဂုဏ်ဖော်သည့်
အနေဖြင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်
မသန်းခင်၏ အိမ်ဘက်ကို
လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရွာ
၏ အပြောင်းအလဲတွေ
အများကြီးထဲမှာ မပြောင်းလဲ
ဘဲ ကျန်နေတာတွေက မသန်း
ခင် တို့အိမ် သည်လည်း
မပြောင်းလဲသေးသည့်အတွက်
လွယ်လွယ်ပင် ရောက်သွား
ပါသည်။ လမ်းပေါ်က လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံဝင်း
တံခါးနှင့် အိမ်တံခါးတွေ ဖွင့်
ထားသော်လည်း အိမ်ထဲမှာ
လူရိပ်လူယောင် တစ်ယောက်
မျှ မတွေ့၊ တစ်ယောက်တော့
ရှိရမည်။ အသက် ခြောက်
ဆယ် ကျော်ပြီဖြစ်သည့်
ဒေါ်သန်းခင်တော့ ရှိရမည်ဆို
သည့်အတွေးဖြင့် ရဲရဲတင်း
တင်းပင် ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွား

လိုက်ပါသည်။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနှင့်
ဆိုလျှင် ဘယ်ဝင်ရဲလိမ့်မလဲ။
အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ
သည် အရာရာ ရင့်ကျက်
ပြောင်းလဲတိုးတက်နေခဲ့ပြီ
ဖြစ်၍ ကွမ်းတောင်ကိုင်
မိန်းမလှ မသန်းခင်ကို မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်၊ မိတ်
ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်
ယောက်အနေနှင့် ဝင်ရောက်
နှုတ်ဆက်တာဆိုသည့်ပုံစံဖြင့်
ဝင်တွေ့ရတာ ဖြစ်သည်။
အမှန်တော့ ကိုယ့်ဘက်က
အသာစီးရနေ၍ အထက်စီး
နှင့် တစ်ကျော့ပြန် ဝင်ပိုးတာ
ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲကို ဧည့်သည်
တစ်ယောက်ဝင်လာတာ မြင်
သည့်အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်သည် အိမ်နောက်
ဘက်မှ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး
ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း သူ့ကိုကြည့်သည်။
မသန်းခင်ပါ။ ကွမ်းတောင်
ကိုင် မသန်းခင်ပါ။ တစ်ခါ
က ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေခဲ့
သည့် မိန်းမချော မသန်းခင်
ပါ။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင်
အိုစာနေသည်။ အာဟာရ
ချို့တဲ့သည့် လက္ခဏာကြောင့်
ပိန်နေသည်။ အဝတ်အစား
တွေကလည်း အိမ်နေအဝတ်
အစားဆိုတာထက် ပိုပြီး နွမ်း
ပါးနေသည်။ သူ စိတ်အား
မငယ်အောင်၊ ကျွန်တော်နှင့်
စကားပြောသည့် အခါမှာ
ရဲရဲတင်းတင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖြစ်အောင် သွက်သွက်မြူး
မြူး အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်
လိုက်ပါသည်။

‘မသန်းခင် ကျန်းမာပါ

ရဲ့လား။

ကျန်းမာတယ်ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး။ သွေးတိုးတယ်။ ခူးနာတယ်။

ဘယ်သူလဲ...သိလား။

ကိုရင် စန္ဒီမာ မဟုတ်လား။ မောင်စိုး မဟုတ်လား။

မှတ်မိသားပဲ။

မှတ်မိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ရွာလုံး သိနေကြလို့၊ ဈေးထဲမှာလည်း ပြောနေကြတာကြားလို့၊ လူပုံလူသွေးကြည့်ပြီး မှန်းပြောတာပါ။

ကျွန်တော့်လူပုံလူသွေးသည် ထူးခြားနေတာဖြစ်မည်။ ဝတ်ပုံဆင်ပုံ၊ အသုံးအဆောင်နှင့် ဆွတ်ဖျန်းလာသည့် အမွှေးအနံ့တွေကြောင့် ဒါဟာ ကိုရင်လူထွက်သဘောသား မောင်စိုးပဲဆိုတာ လွယ်လွယ်ခန့်မှန်း၍ ရသွားတာဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါက သူ့ကို ပိုးခဲသည့် ကိုရင်ဆိုတာကို သိသွားပြီဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါသည်။ ရည်ရွယ်တာလည်း ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်းလား။ သားသမီးမြေးတွေဘယ်သွားကုန်ကြလဲ။

သားနဲ့ ချွေးမက လယ်ထဲသွားတယ်။ မြေးတွေက ကျောင်းသွားကြတယ်။

သူ ပြောပြတာတွေနှင့် သူ၏ လက်ရှိဘဝကို ဆက်စပ်ကြည့်သည့်အခါ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ဒီရွာက ထွက်သွားပြီးနောက် ပြည်တော်သာခေတ်မှာ သူ အိမ်ထောင်ကျသည်။ အိမ်ထောင်

သက် ဆယ်နှစ်မပြည့်မီမှာ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်သည်။ သားတစ်ယောက် မိခင်၊ မုဆိုးမဘဝဖြင့်နေလာခဲ့သည်။ အဖေ၊ အမေတွေနှင့် အစ်ကိုတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ကုန်ကြသည်။ သားကလည်း ထွန်းထွန်းပေါက် မဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းကထွက်ပြီး လယ်ထွန်သည်။ မိဘဘိုးဘွားပိုင်လယ်ကထွက်သည့် စပါးနှင့် သီးနှံရောင်းရငွေဖြင့် မိသားစုရပ်တည်နေတာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် အလှဘုရင်မကြီးသည် အရောင်အသွေးမထွက်တော့ဘဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသည်။ မျက်စိက မှိုင်းနေသည်။ နားက ထိုင်းနေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်က ကျိုးနေသည့် အပေါ်သွား နှစ်ချောင်းကို ပြန်မစိုက်ဘဲ ထားသည်။ ဆံပင်တွေ အကုန်လုံးနီးပါး ဖြူနေသည့်အပြင် ကျွတ်ကုန်သည့် အတွက် ဆံပင်အတော် ပါးနေသည်။ မျက်စိနှစ်လုံးက ထွက်နေသည့် မျက်ချေးတွေကို ညှိညစ်ညစ် လက်ပွအင်္ကျီစဖြင့် မကြာခဏ တို့ယူသုတ်ပစ်နေရသည်။ ပိန်ခြောက်ခြောက် လက်ချောင်းတွေက လက်သည်းတွေမှာ အမည်းရောင်ချေးတွေ ရှိနေသည်။ ခြေသည်းတွေကလည်း ရှည်နေသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်သည် အထိ ရန်ကုန်မြို့ကို မရောက်ဖူးသေးဟု သိရသည်။

သူ့အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်က ကျွန်တော့်ကို အသက် ၅၂ မှ ၁၃ လောက်

အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် သူ့အလှတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်၊ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ဆိုသည့် ကာလယန္တရားသည် သူ့အလှတွေအားလုံးကို ကြိတ်ဝါးမျိုချပစ်လိုက်ပြီပဲ။ အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်ခဲ့သည့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အဖုအထစ်၊ အမိုအမောက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်၊ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ဘဲ ပိန်ကပ်ချည့်နဲ့နေသည်။ သူလှနေတုန်းက ကျွန်တော်သူ့ကို အရူးအမူး ကြိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် သိချင်သည်။ မေးကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် ကိုယ်က ဘဝမှာ အသားစီးရနေ၍ သူ့ကို ချိုးနှိမ်စော်ကားသလို မဖြစ်အောင် အထူးသတိထားသည်။

မသန်းခင် နင့်ကို ငါကြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလားဟင်။

ဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ အဲဒီတုန်းက နင်က ကိုရင်ပဲ။

အေးလေ ငါက ကိုရင်ဝတ်နဲ့ပဲ နင့်ကို ပိုးနေတာ နင်သိပါတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲဟဲ့၊ နင်က စာလည်းမပေး၊ စကားလည်း မပြောဘဲ ပေါင်ဒါလိမ်း၊ ရေမွှေးပဲ ဆွတ်နေတာ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိရမလဲ။

အဲဒီပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေးတွေက နင့်ကို ပိုးချင်လို့လိမ်းဆွတ်နေတာ နင် သိပါတယ်၊ ငါက နင့်ကိုကြိုက်တယ်လို့ပြောရင် အဲဒီတုန်းက နင်က လက်ခံမှာမို့လား။

အဲဒီတုန်းက နင်က ကိုရင်လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ခံလို့ရမလဲ။ နင်က

ကာလသားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်လို့ ဖွင့်မပြောဘူး ငါဘာလုပ်ရမလဲ။

နင် သိပါတယ်၊ ငါနင့်ကို အရူးအမူး သေသေမြောပါး ကြိုက်နေခဲ့တယ်တာ။

အခုရော ကြိုက်သေးရဲ့လား၊ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေပြီ၊ နင် ကြိုက်တယ်ဆိုရင် အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

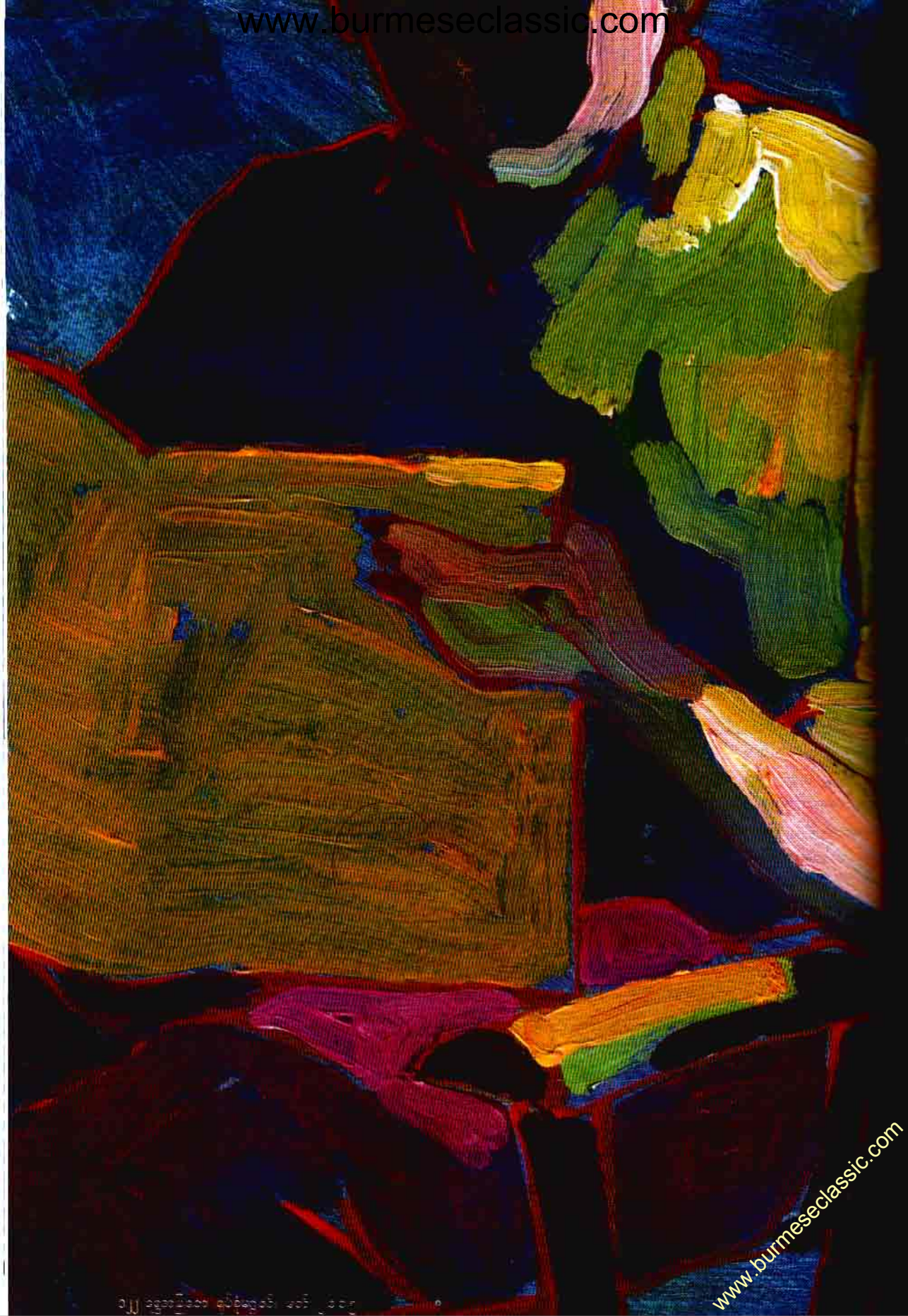
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မှာ ကျွန်တော်မက်လောက်စရာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသည့်အတွက် သူလိုက်လာဖို့ မပြောနှင့်၊ ကျွန်တော့်ကို ကပ်မှောက်ကိုပင် စိုးရိမ်မိသည်။ မြန်မြန်ခွာပြီး လစ်မှ ဖြစ်ခဲ့ဟု သတိရလိုက်သည်။ နားကိုကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် ၁၁ နာရီထိုးခါနီးနေသည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ၊ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး အဒေါ်မောင်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

နေတောင် အတော်ကြီးနေပြီ၊ သွားလိုက်ဦးမလဲနော်။

သွား သွား၊ မြန်မြန်သွား၊ နေမြင့်လေ အရူးရဲလေ ဖြစ်နေမယ်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသန်းခင်ကို သေသေချာချာတောင် နှုတ်မဆက်ခဲ့တော့ဘဲ သူ့ခြံထဲက ထွက်ပြီး အဒေါ်၏အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါလေသည်။

အတ္ထဝါစိန်း

မတွေ့တော့ဘူးလို့
စဉ်းစားထားပေမဲ့
တွေ့နေမိတာကိုက
ကိုမြင့်ချိုဖို့အပြစ်ပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ။
စဉ်းစားကြည့်လည်း
လူးခြားသွားတာမှ
မဟုတ်တာ။

မိုးပြီမှာ ကြောက်လို့ မိုးကို
ခြေကန်ဆိပ်တဲ့ လင်းဆွဲတွေကမှ
သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ။

မြေပြီမှာကြောက်လို့ ခဏခဏ
မြေကြီးကို ဆင်းစမ်းတဲ့
ချောက်တွေမှာလည်း
သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူ။

အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေမှာကောင်
သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူ
ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့
စိုးရိမ်နေကြတာ။

ကိုမြင့်ချိုဟိုက ဝါးပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်
ထိုင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့
ပြဿနာတွေက

အဆီအရောင်လာပြီ။
တစ်ယောက်တည်းနဲ့
တက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေ။
အရပ်ကူလို့ မရ၊ လူပိုင်းလို့

မရ။ အိပ်ရာပင်ခါနီးပြီဆိုရင်
ဟင်းခနဲ လက်ပြင်းချသံကြီးနဲ့
အဆုံးသတ်ပြီးမှ
ဒီကုလားထိုင်ပေါ်က လတာ။

တစ်နေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။
တစ်ရက်လည်း မဟုတ်ဘူး။
မတွေ့ဘူးဆိုတာကို
တွေ့မိနေတာ ခဏခဏ

ဆိုတော့ မခေါ်လည်း
ရောက်ရောက်လာနေကျ
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ
ဧည့်သည်လိုပဲ။ ဒီကြားထဲ

စဉ်းစားကို စဉ်းစားမှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ နိစ္စမှူဝက်စွဲတွေ၊
လစဉ်ကိစ္စ၊ နှစ်စဉ်ကိစ္စ၊
တစ်ဘဝလုံးစာ

အမြီးကောက် မျောက်လည်း မဟုတ်

မောင်သစ်ဦး၊ ဖြစ်ခြေ။

ကိစ္စတွေကလည်း ရှိနေသေး
တော့ ခေါင်းကလည်းပူ၊
ဆံပင်ကလည်း ဖြူ။

ဒီအရွယ်ဆို ရအောင်
လည်း လေးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ်
ဆိုတာ ကျားကျားလျားလျား
မဟုတ်တောင် ထူထူထောင်
ထောင်တော့ ရှိနေသေးတဲ့
ဥစ္စာ။ ဒီလိုပဲ မိသားစုရှေ့ မား
မားမတ်မတ်ရပ်လာခဲ့တာ နှစ်
တွေကြာခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ပျက်တယ်
ဆိုတဲ့ အမူအရာကိုတော့ တစ်
တစ် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါတော့
အလိုမကျတာလေးတွေ ရှိပေ
မဲ့ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ကိုယ့်ဇနီး
မယားပဲဟာ။ ပြေပြေပျောက်
ပျောက်၊ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်။
အိမ်ထောင်မှုခုကွရယ်လို့ ဝ၊
ကွက်ပြီးအပြစ်ပုံချဖို့ တကယ်
မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။

လို့ ချင် မူ ဆို တာက
တော့ လူရယ်လို့မှ ဖြစ်လာရင်
ရှိတတ်ကြတာချည်းပါပဲ။
မိန်းမလုပ်သူကတော့ ငယ်
ပေါင်းကြီးဖော်ပဲဟာ ကိုမြင့်
ချို သက်ပြင်းလေးလေးချ
သလား၊ သက်ပြင်းပေါ့ပေါ့
ချသလား၊ သက်ပြင်းမျှည်းမျှည်း
ချသလားဆိုတာ ကြည့်ပြီး
တစ်မိနစ်ကို နှလုံးခုန်ချက်
ဘယ်လောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ
ကအစ သိနေခဲ့ပြီးပဲဟာ။

သားသမီးတွေဆိုတာ
ကတော့ ဘဝထဲမှာ လူပါးဝ
နေရတုန်းအခိုက်ဆိုတော့
အရွယ်က အရိပ်အခြည်ကြည့်
တတ်အောင် သင်ယူနိုင်စွမ်းမရှိ
ကြသေးဘူး။ ခေတ်ကာလ
ဆိုတာကိုကလည်း သားအရိပ်
အခြည်၊ သမီးအရိပ်အခြည်၊
ဇနီးမယားအရိပ်အခြည်၊
အိမ်ထောင်ဦးစီးအရိပ်အခြည်

မိုးပြိုမှာ
ကြောက်လို့
မိုးကို
ခြေကန်အိပ်တဲ့
လင်းဆွဲတွေကမှ
သူ
အကြောင်းပြချက်နဲ့
သူ
မြေပြိုမှာ
ကြောက်လို့
ခဏခဏ
မြေကြီးကို
ဆင်းစမ်းတဲ့
မျောက်တွေမှာလည်း
သူ
အကြောင်းပြချက်နဲ့
သူ။

ရယ်လို့သိကြ မြင်ကြရအောင်
အခွင့်အခါမှ မပေးတော့တာ။

အိမ်ထောင်ကျပြီးစ
ဆယ့်လေးငါးနှစ်အချိန်တွေ
တုန်းကတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ
လင် မယား နှစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဆုံစား
ရင် သားငယ်သမီးငယ်လေး
တွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း။
သားက ဒီဟင်းကြိုက်တယ်။
သမီးက ဟိုဟင်းကြိုက်တယ်။
မေမေ့အကြိုက်နဲ့ ဖေဖေ
အကြိုက် တွေလီကာလီဟင်း
တွေ မရိုးရအောင်တစ်လှည့်
စီချက်လို့။

ခုတော့ လင်မယားနှစ်
ယောက်သာ ဝတ္တရားမပျက်
ထမင်းဝိုင်းမှာ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် လက်ဆုံစားရပေမဲ့ သား
သမီးတွေကဖြင့် သိုက်သိုက်

ဝန်းဝန်းနဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ လူ
မစုံနိုင်ကြတာ ကြာပြီပေါ့။
သားသမီးတွေက ဘယ်သွား
နေတုံးလို့ဆိုတော့လည်း ဘယ်
မှသွားကြတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီအိမ်မှာပဲ အတူတူနေကြတာ
ပဲ။ ဒီအိမ်မှာပဲ စားကြတာပဲ။
သမီးအကြီးက ကျူရှင်
တစ်ခုမှာ ဆရာမဝင်လုပ်နေ
တော့ အတန်းက ညရှစ်နာရီ
လောက်မှ ဖြတ်လာ။ အိမ်
ရောက် ရေမိုးချိုး၊ ပြီးတော့
ထမင်းစား၊ ပြီးရင် ကျူရှင်က
ယူလာတဲ့စာတွေ အိမ်မှာစစ်။
သားအလတ်က ကုမ္ပဏီတစ်ခု
မှာ လုပ်တယ်။ ညနေ ခြောက်
နာရီလောက် ရုံးဆင်းပေမဲ့
ရုံးဆင်းပြီးပြီးချင်း အိမ်ပြန်မလာ၊
နိုင်သေးဘူး။ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်း ဆက်တက်နေတာ။
ညကိုးနာရီလောက်မှ ပြန်လာ
တယ်။

သမီးငယ်က ဆယ်
တန်းဆိုတော့ မနက်စိုးမလင်း
ခင်က ကျူရှင်၊ ကျူရှင်ပြီး
ကျောင်း၊ ကျောင်းပြီး ကျူရှင်၊
ကျူရှင်ပြီး ကျူရှင်။ ကိုမြင့်ချို
ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဆယ်တန်း
ကိုဖြေခဲ့ရတာပါပဲ။ သူတို့ကုမ္ပ
ဘာကြောင့် ဒီလောက်အသား
ဖားယားနဲ့ သွေးအပျက်ပျက်
အလူးလူးအလဲလဲဖြစ်နေရတာ
ပါလိမ့်။ ဆယ်တန်းလေး
အောင်ဖို့ ခင်းလိုက်ရတဲ့ငွေ
တွေ၊ ပေးလိုက်ရတဲ့အခိုက်တွေ၊
ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အားလပ်မှုတွေ။

စာပြီးရင် စာ၊ စာပြီး
ရင် စာ တစာစာနဲ့ ကြက်တူ
ရွေး အာဘော်မိနေတဲ့ လုံး
လည်ချပ်ပျားနေတဲ့နဲ့ သမီး
ငယ်ခမျာ လွန်းထိုးလို့။ အသံ
တွေလည်း ပြာလို့၊ အသား
တွေလည်း စိမ်းလို့၊ နှုတ်ခမ်း

တွေလည်း နီလို့။
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အိမ်
ထမ်းဆိုတော့ ညနေလေးအချိန်
ရုံးဆင်း၊ အိမ် ငါးနာရီလောက်
ရောက်။ ခဏနား၊ ရေချိုး၊
ထမင်းစား၊ ပျင်းရင် လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ခဏသွား။ ဒီလို
ပဲ ပျင်းလို့သွားရင်း အပေါင်း
နဲ့ အသင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ညဉာ
အမြစ်တွယ်လာတတ်တာ
လည်း ကြာပြီပေါ့။

စဉ်းစားကြည့် ရင်
တော့ သမီးငယ် ဆယ်တန်း
အောင်သွားရင်တစ်ချက်တော့
စိတ်အေးရမှာပဲ။ ခက်တာထက်
အခုကျူရှင်ကိုစက်ဘိန်းနဲ့ သွား
နေရတာ အချိန်က သိပ်အံ့
မကိုက်ချင်ဘူးတဲ့။ ဆိုင်ကယ်
ဝယ်ခိုင်းနေပြီ။ သမီးကြီး
ကတော့ သူရတဲ့ လခလေးနဲ့
အိမ်မှာရှိတာနဲ့ ပေါင်းပြီး
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝယ်ထားတာ
အဆင်ပြေနေပြီ။ သားလတ်
ကလည်း သမီးကြီးလိုပဲ ဝယ်
ထားပြီးပြီ။ ကိုမြင့်ချိုက
လည်း နဂိုလက်ဟောင်းလေး
တစ်စီးဆိုတော့ အိမ်ကကျည်း
ကျည်း ဆိုင်ကယ်ကသုံးစီး။
လူနေအိမ်နဲ့မတူဘဲ ဆိုင်ကယ်
ဂိုဒေါင်နဲ့ တူတူလာတယ်။

ကိုမြင့်ချိုတို့ဇာနည်က
တော့ စက်ဘီးတစ်စီးရှိ ပြည့်
စုံနေခဲ့ရတာ။ သားသမီးတွေ
လက်ထက်သုံးစီးလည်း မပြည့်
စုံ။ တစ်လောကလုံးလည်း
ဘယ်နားကြည့်ကြည့် ဆိုင်
ကယ်။ ကိုယ့်စခန်းကိုယ်
သွား၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ်
ဝင်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
နေရတဲ့နေ့တွေမှာ လုံးဝက
လမ်းပေါ်ချည်း မျောက်နေကြ
သလား မသိပါဘူး။ အိမ်က

အိမ်နဲ့မတူတော့ပါဘူး။
အိမ်နဲ့တစ်ခုလို ခဏနား
နေဖို့ တစ်ညအိပ်စက်ဖို့
အမှတ်သည် အပေးခံထား
ရလို့ပါပဲ။

အခုလည်း သားလုပ်တဲ့
သူက ကွန်ပျူတာတစ်လုံး
အသုံးခိုင်းနေပြန်ပြီ။ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းတက်နေပြီး ကိုယ်
နိုင်ကွန်ပျူတာ မရှိရင် သင်
ထားသမျှက မေ့ကုန်မှာပေါ့
တဲ့။ ဟုတ်တာပဲ။ ဝယ်ချင်
တာကတော့အကုန်ဝယ်ပေး
ချင်တာပဲ။ ဆိုင်ကယ်ရော
ကွန်ပျူတာရော ဖြစ်နိုင်ရင်
ထားတွေ တိုက်တွေရော။

ကိုမြင့်ချိုဆိုတာ ခပ်ညံ့
ညံ့ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ။
ရုပ်ကွက်လည်း အထင်ကြီး
လေးစားခံရပြီးသားပါ။
ထိုက်ပိုင်အိမ်ရှိတယ်။ ဝိုင်းရှိ
တယ်။ ထိုက်သင့်သလောက်
ရွေးလေးငွေလေးလည်း ဆင်
ပေးထားနိုင်တယ်။ ရာထူး
အဆင့်ရှိတယ်။ အိမ်အဝင်ဝ
မှာ ကိုယ့်မှာမည်ကို ဝိုင်းဝိုင်း
စက်စက် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်
ချိတ်ထားရတာ နိမ့်နိမ့်ကျကျ
မရှိလှပါဘူး။ ရိုးသားစွာနဲ့
နေလာရတဲ့ သက်တမ်းတစ်
လျှောက်မှာ ဦးထိပ်ထမ်းရွက်
သယ်ပိုးလာခဲ့ရတဲ့ ဖြူစင်မှု
ရလဒ်ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ဝါးကုလားထိုင်
ပေါ်ထိုင်မိလို့ ဘာမှမတွေးရ
သေးခင် အရင်ရောက်ရောက်
လာတဲ့အတွေးတွေ၊ အကြောင်း
ပြချက်မရှိတဲ့အတွေးတွေ။
ကိုမြင့်ချိုက ပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပက်လက်
လှန်ခေါင်းမော့ထိုင်မိလို့
ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်နေရ

ကာလတွေသာ
ရှည်ကြာလို့
နောက်ဆယ်နှစ်
ကျော်ကျော်
လောက်ဆို
ပင်စင်သာ
ယူရတော့မယ်
ကိုမြင့်ချို
ကတော့
လူရိုသေရှင်ရိုသေ
အဆင့်က
တက်မှာ
မဟုတ်
လောက်ပါဘူး

တာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ထက်မြင့်တာ
တွေကို တွေးနေမိရတာလား။

ကိုယ့်ထက်မြင့်တယ်
လို့ ပြောနေရတာလည်း ခက်
ပါတယ်။ အခု ကိုမြင့်ချို
စဉ်းစားနေမိတဲ့သူတွေက တစ်
ချိန်တုန်းက သူတပည့်ဖြစ်ခဲ့
ဖူးတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ အဲဒီ
အထဲမှာ တော်တော်များများ
က အခြေအနေမြင့်မြင့်မားမား
အဆင့်အတန်းကောင်းကောင်း
မှာ ရောက်နေကြတာ။ တချို့
တပည့်တွေကတော့ ကိုမြင့်
ချိုအပေါ် သိတတ်ပါရဲ့။
ကိုမြင့်ချိုက သူတို့ဆရာဖြစ်
ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုကြ
တယ်။ တချို့တပည့်တွေကျ
တော့ ကိုမြင့်ချိုဟာ သူတို့
ဆရာဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံ
ဖို့ ဝန်လေးနေကြတယ် ထင်

ပါရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ခုချိန်မှာ သူတို့က ကိုမြင့်ချို
ထက် ရာထူးမြင့်နေတာဆို
တော့ ကိုမြင့်ချိုကို သူတို့ဆရာ
ဆိုတာထက် သူတို့ထက်
ရာထူးငယ်တဲ့လက်အောက်
အရာရှိ တပည့်လို့ တွေးထား
ကြတဲ့သူတွေကလည်း ရှိ
သေးတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ မှား
နေမှန်း သိလျက်နဲ့ ပြန်လည်
ပြောပြခွင့် မရဘဲ ခိုင်းတဲ့
အတိုင်းသာ လုပ်လိုက်ပါဆိုတဲ့
အမျိုးမျိုးလောက် အောင့်
သက်သက်နိုင်တာ မရှိလှဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူတို့ချမ်းသာကြ
တယ်။ သားငယ်က ဆိုင်
ကယ်ဆိုလည်း ဘယ်အမျိုး
အစား မမေးဘဲ ပက်ခဲဝယ်
နိုင်ကြတယ်။ သမီးက ကား
ဆိုလည်း နောက်ဆုံးပေါ်။
ဇနီးက တိုက်ဆိုလည်းအသစ်
စက်စက်။ ကွန်ပျူတာဆို
လည်း နိုင်ငံခြားကို တိုက်
ရိုက်မှာမယ်ဆိုတာမျိုး။

ကာလတွေသာ ရှည်
ကြာလို့ နောက်ဆယ်နှစ်
ကျော်ကျော်လောက်ဆို
ပင်စင်သာယူရတော့မယ်
ကိုမြင့်ချိုကတော့ လူရိုသေ
ရှင်ရိုသေအဆင့်က တက်မှာ
မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဒီ
အတွေးတွေသာ တခြားသူ
တစ်ဦးဦးက သိရင် ကိုမြင့်ချို
တစ်ယောက် မုဒိတာမပွားနိုင်
ဘဲ ဝန်တိုမစ္ဆရိယတွေများ
လိုက်တာလို့ ထင်ကြမှာပဲ။
ဒါကြောင့် မတွေးချင်ဘူးလို့
ပြောတာပေါ့။ မတွေးလည်း
ရောက်ရောက်လာတာ အခက်
သားကလား။

အဲဒီလိုတွေးပြီး ပက်
လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ

စိတ်မောလူမောနဲ့ လန်ကျနေ
တုန်း ဟိုဘက်ကပ်လျက် အိမ်
က သားအဖနဲ့စံယောက်
စကားပြောနေတာ ကြားလိုက်
ရတယ်။ ဖအေလုပ်သူက
ဆိုက်ကားသမား၊ သားက
ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်
ရှိဦးမှာ။ သားလုပ်သူက
ကျောင်းမှာ အစမ်းစာမေးပွဲ
ဖြေပြီးလို့ ရီပို့ကတ်ရတော့
အဖေကို ပြတာမှာ အမှတ်
တွေက အခြေအနေမကောင်း
ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့အဖေ
လုပ်တဲ့ ဆိုက်ကားသမားက
သားလုပ်တဲ့ ကျောင်းသား
လေးကို ဆုံးမစကားဆိုတာ။

‘ငါ့သားရယ် မင်း ဖြေ
ထားတာကလည်း အကုန်လုံး
ကျနေတာပါလားကွာ။ ငါ့
သား စာမကြိုးစားဘူးဆိုတာ
ဒီမှာ အဖြေလာပေါ်နေတာပဲ။
ငါ့သားက စာကြိုးစားမှ ဖြစ်
မှာ။ ငါ့သား စာမကြိုးစား
ရင် အဖေလို ဆိုက်ကား
သမားပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ့သား
က စာကြိုးစားမှ ပညာတတ်
ကြီးဖြစ်ပြီး အရာရှိ အရာခံ
ကြီးဖြစ်မယ်။ ဟော...ဟို
ဘက်အိမ်က ဆရာကြီးကို
ကြည့်စမ်း၊ ရုံးကနေ ညနေဆို
ပြန်လာ၊ အိမ်ရောက်ရင်
ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် မှိန်းပြီး
စိမ်ကိုကျလို့...’

ကိုမြင့်ချို အဲဒီစကား
ကြားလိုက်ရတော့ ဆက်နား
မထောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြုံးပြုံး
ပြဲပြဲအလန်တကြား ထမိလိုက်
မလို ဖြစ်သွားပေမဲ့ ကိုယ့်
ဣန္ဒြေနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့လည်း
မထရဲဘူး။ ဒီလိုပဲ ဟန်ဆောင်
နေလိုက်ရတယ်။

မောင်သစ်ဦးမြတ်ခြံ။

ဆရာ မရှိသေးဘူး၊
 စောင့်ပါဦး*
 ရုံးပေါက်ဝ ပြုတစ်ပြုတစ်
 ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 ရုံးစာရေးမလေး
 တစ်ယောက်က
 ထွက်ပြောတယ်။
 ဒီကလေးမလေးက
 ကျွန်တော် ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့
 လာတယ်ဆိုတာ
 အရင်ရက်တွေက
 တွေ့ဖူးတော့ သိနေတယ်။
 စောင့်မယ်လေ၊
 စောင့်ရမှာပေါ့။
 ကိုယ့်အလုပ်ရရေးပဲဟာ။
 အရင်နေ့ကလည်း
 လာတာပဲ၊ စောင့်တာပဲ။
 ဒီအရင် ရက်တွေကလည်း
 မှာတဲ့အတိုင်း
 အတိအကျလာတာ။
 ဆရာ မရှိသေးတော့
 ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊

နံရံတစ်ချပ်အလိုရှိသည်

ကိုကောင်းသော်၊ ကျောက်ဆည်၊

စောင့်ရမှာပေါ့။
 စောင့်မယ်သာ ပြောရတာ၊
 ကျွန်တော့်အတွက်
 ထိုင်စရာ နေရာမရှိဘူး။
 ဒါနဲ့ ခါတိုင်း
 ထိုင်စောင့်နေကျ
 ရုံးအဝင် ဂိတ်ပေါက်က
 အုတ်နံရံမှာထိုင်ပြီး
 ဆရာအလာကို
 စောင့်နေလိုက်တယ်။
 ကျောက်စရစ်အမှုန့်
 ဖြူလွလွတွေ ခင်းထားတဲ့
 ဒီရုံးအဝင် လမ်းအတိုင်း
 ဝင်လာကြတဲ့ ကားရောင်စုံ၊
 ဆိုင်ကယ်ရောင်စုံတွေက
 အလျှိုလျှိုရယ်။

Sam Vint

BURMESE
CLASSIC

ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့စည်စည်
ကားကားကိုဖြစ်လို့။ Land
Cruiser(လန်ခရူဆာ)ကားတစ်
စီးကဆို အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေ
တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဝင်
အထွက်မှာ ကားပေါ်က
လက်ပြသွားသေးတယ်။

အဟင်း... ကျွန်တော့်
ကို ဂိတ်စောင့်ထင်နေသလား
တော့ မသိဘူး။ ရုံးဝင်းထဲ
ဝင်လာတဲ့ ယာဉ်အမျိုးမျိုး
သာ ပြောင်းသွားတယ်။ ကျွန်
တော်ကတော့ ငုတ်တုတ်။ နေ
မွန်းတည့်တော့ နာရီကြည့်
စရာ မလိုအောင် အချက်ပြမှန်
တဲ့ ဗိုက်က တဖိုဖိုမြည်စ ပြု
နေပြီ။ ဒီစက်မှုစနစ် အဝင်ဂိတ်
မကြီးဘက်မှာတော့ စား
သောက်ဆိုင်တွေ ရှိပေမဲ့ ၆
မိုင်လောက် ဝေးတဲ့မြို့မှာ
ထက် ၃-၄ ဆ ဈေးပိုကြီးနေ
တော့ ကျွန်တော့်လိုလူတွေ
အနားမသီရတာလည်း ပါ
တယ်။

အိတ်ကပ်ထဲ ငုံ့မကြည့်
ဘဲ တွက်စရာမလိုအောင်ကို
အပြန်စရိတ်က ကွက်တိ။
ကျွန်တော့်သား အငယ်ကောင်
ပြောတဲ့ 'ထော်' ဂျိုနီ၊ 'ထော်'
ခရူဆာကားနဲ့ ပြန်ရမှာဆို
တော့ ဗိုက်ပြဿနာကို ဦးစား
မပေးနိုင်တော့ဘူး။ မြင်နေကျ
မြင်ကွင်းနဲ့ အသစ်မဖြစ်တော့
တဲ့ ရှုခင်းဟောင်းတွေ ကြည့်
ပြီး ဗိုက်ဆာတာကို ခွတ်မေ့
ပစ်လိုက်တယ်။

တစ်ခါက ဟို...နေရာ
တွေမှာ ဝါခင်းတွေက ဖွေး
ဖွေးလှုပ်။ အပေါ်စီးကနေ
ကြည့်ရင် နှင်းဥ နှင်းခဲတွေ
ဖြန့်ခင်းထားသလား အောက်
မေ့ရတယ်။ ဒီဘက်မှာတော့

ယောင်ယောင်
မှားမှားနဲ့
ရုံးခန်းထဲ
ဖိနပ်စီးဝင်သွားတဲ့
ကျွန်တော်
နောက်နှစ်လှမ်း
ပြန်ဆုတ်ပြီး
အပေါက်ဝမှာ
ပြန်ချွတ်ရ
သေးတယ်
ရင်တုန်ပန်းတုန်
ရှိလိုက်တာ
ဆရာစားပွဲရှေ့က
ကုလားထိုင်မှာ
ထိုင်ဖို့
ဆရာက
မေးဇော်
အချက်ပြတယ်

နေကြခင်းတွေဆိုတာ ရွှေ
ရည် ရွှေနှစ်တွေ ဆမ်းထား
သလို ဝင်းစက်အိန်လို။ အဲဒီ
အခင်းပြန်ကြီး အလွန်မှာ
တော့ မှိုင်းညှိအုပ်ဆိုင်းနေတဲ့
တောင်တန်းနီမိုနီမိုလေးက
ပျားစွဲတောင်။ အဲဒီတောင်က
ဒီဒေသရဲ့အမှတ်အသားတစ်ခု
အဖြစ်နဲ့ပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဟိုတုန်းက ပျားတွေဆို
တာ ပြတ်သိပ်နေအောင် အုံ့ခဲ
အိမ်ဖွဲ့ခဲ့လို့ ပျားစွဲတောင်လို့
ခေါ်ကြတာ။ ထွက်တဲ့ ပျား
ရည်တွေဆိုတာ အနီးတစ်
ဝိုက်က ဒေသခံတွေ တော်
တော် အဆင်ပြေခဲ့ကြတာ။

အခုတော့ ပျားတွေလည်း ဒီ
တောင်ကို စွဲမြဲ မှီခိုလို့ မရ
တော့ပါဘူး။ သူတို့ဝမ်းစာ
ပျားရည်ဘဏ်တိုက်ကြီးတွေ
အတွက် ယန်းဝတ်ရည်တွေ သို
မှီးရှာဖွေနိုင်တဲ့ ယန်းဖူးယန်းခိုင်၊
ယန်းခင်း၊ ယန်းပင်တွေရယ်လို့မှ
မရှိကြတော့၊ လူတွေလို ရေ
ကြည်ရာ ယန်းများပွင့်ရာ ရှာ
ကြံကြရတော့တာကိုး။

ဒီဘက်တောင်နံရံတွေ
နဲ့ယှဉ်နေတဲ့ ခေါင်းတိုင်မြင့်
မြင့်တွေမှာတော့ မီးခိုးတွေ
တလူလူနဲ့။ ရှုခင်းဟောင်းတွေ
ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ကြည့်
မိတော့ သာယာသလို၊ ဟာ
သလိုနဲ့ အမောစေတော့ မမော
တော့သလို၊ အဆာလွန်သွား
တော့လည်း မဆာတော့ပြန်ဘူး။

ဒီနေ့တော့ အဆင်ပြေ
မယ် ထင်ပါရဲ့။ လိုအပ်ချက်
မရှိအောင်ကို စာရွက်စာတမ်း
တွေကလည်း အပြည့်အစုံ။
ဆရာဝန် ထက်ငြိမ်းဝေရဲ့
ဆေးထောက်ခံစာလည်း ပါ
ဆိုတော့ အလုပ်များ ရလို့က
တော့ အိမ်က မရွှေ့မိုးတစ်
ယောက် ဘယ်လောက် ပျော်
ရှာမလဲဘဲ။

ကျွန်တော်တို့က တော
အဆက်တွေပါ။ အရင်က
မိဘလက်ငုတ် လယ်လေး
တစ်ပယ် တစ်ဆုပ် ရှိခဲ့ပေမဲ့
ကြာတော့ ပျိုးတို့၊ မိုးတို့၊ ပိုး
တွေနဲ့ မညီညွတ် အကြောင်း
မသင့်တော့ လယ်ကို ထုခဲ့ပြီး
မြို့ပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။ စုမိ
ပိုက်မိတဲ့ ငွေစလေးနဲ့ မိသား
စုဘဝ ရပ်တည်ရေး ယိုင်နဲ့
နဲ့ကို တည့်မတ်ဖို့ မိန်းမက
ပျံ့ကျဈေးမှာ ကုန်စိမ်းရောင်း
ရင်း ကျားကန်ပေးခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်က ကြုံရာကျပန်း

လုပ်ရင်း အနေကြာတော့
ကလေးတွေကလည်း ခု
လားမြောက်၊ အိုးခွဲအိမ်ခွဲတွေ
ဖြစ်လို့ စားအိုး ကျဉ်းသွား
အပိုအလှူ မရှိပေမဲ့ သူတို့
အမေဆိုတာ သွားဟယ်၊ ထာ
ဟယ်၊ ရောင်းဝယ်နေလို့သာ
မသိသာတယ်။ ကြာတော့
အလုပ်နဲ့ ရာသီဥတု အနီနီနီ
ဒဏ်တွေကြောင့် အညောင်
တွေမိပြီး တွေ့ရာလေးပါနဲ့
လဲပါလေရော။ ကျွန်တော့်
ကျပန်းအလုပ်ကလည်း သိပ်
မဖြစ်တော့၊ ဖိုးသူတော်လဲနဲ့
တောင်ဝေးအဖြစ်နဲ့ ဆွဲထွက်
နေရာရှာရင်း ဒီမှာလာ
အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမလာ
ဆိုပြီး လျှောက်လွှာတင်
အဖြူအမည်း သဲကွဲအောင်
ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ ပြောပါတော့။
အိမ်ထောင်သက်တွေ
ရင့်ရော်လာလေ လူနေမှုစရိတ်
လူမှုရေး လိုအပ်ချက်အချေ
တွေကို ပြည့်မီအောင် မဖြည့်
ဆည်းနိုင်လေတော့ မိန်းမက
တစ်ခါတစ်ခါ အကျိတ်အခဲ
လေးနဲ့ ညည်းတတ်တယ်။
မြို့ပေါ် အနေကြာ၊ မြို့ရည်ထဲ
လည်း ဝ၊ နေတော့ စကားက
ကြွယ်တယ်။ လူကသာ အိမ်
ရာထဲ ပက်လက်၊ ပြောတဲ့
စကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့
ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားတစ်
စင်းလို စူးစူးနစ်နစ် ရှိလှ
တယ်။

'မသေခင်လေးတော့
ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားခွင့်
သေးတယ် ကိုတင်မောင်
ရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိတော့
ထိုးပါဦး။ ကျုပ်တို့ ဘဝလဲ
ထိတစ်ခုပဲ မျှော်လင့်ရာ နဲ့
တော့တာ'

ဘဝအမောတွေနဲ့ ပိတ်

ချွန်းကျပ်လာတိုင်း ကျွန်
အသက် အငယ်ကောင် ဆို
သောတို့ နံရံကို လက်သီးနှံ
သီးတယ် ဆိုတဲ့ သီချင်း
သောင်းလေး တစ်ပိုင်းတစ်စ
ခေါင်းထဲကို ရောက်
ဆုတ်လာတယ်။

‘ဟော-ကားလေးတစ်
စီး ဝင်လာပြီ၊ ဆရာ ထင်ရဲ့’
ဆရာကြည့်လိုက်တော့ ပွဲ
ကား ဖြစ်နေတယ်။ ရုံး
ထဲ တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်
တော့ ရုံးဆင်းဖို့ ပြင်နေကြတဲ့
လူတွေကို မြင်ပြီး စိတ်လျှော့
နေလို့ ဖြစ်သွားတယ်။ အရင်
နေ့လိုပဲ ပြန်ရုံရှိတော့မယ်
ထင်ပါရဲ့။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်
သေးဘူး။ ဟိုဘက် အရောင်း
မြို့တင်ရေးမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး
အစ်ကိုကြီးလို ခင်မင်တဲ့
အစ်ကိုကျော်ဝင်းနိုင် ကိုယ်
တိုင် လျှောက်လွှာတွေတင်
သေး၊ လူကိုယ်တိုင် ပြောထား
တဲ့ ကိစ္စကို ဒီလို ဗလာချည်း
ပြန်သွားရင် စေတနာကို
လေးစားရာ ရောက်တော့
မယ်။ မဖြစ်ဘူး။ ဇနီးကထုံး
နှလုံးမူပြီး ထပ်စောင့်ရတော့
မှာပဲ။

လာခါနီး မနက်ကကို
မရွှေမိုးနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ
စကား ကတောက်ကဆတ်
ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒါကြောင့်
များ ခုလို အထစ်အငေါ့ ဖြစ်
နေတာလားလို့ စိတ်ထဲ တအံ့
နွေးနွေး ဖြစ်ရသေးတယ်။
ဖြစ်ချင်တော့ တရှောင်ရှောင်
ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်
တော်က ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်
ဖို့ ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။
ပြောရင်းက အားပေးစကား
ကို ဦးတည်ဖို့၊ ကျွန်တော်
စကားမဆုံးလိုက်ဘူး၊ မိန်းမ

ကိုယ့်အသက်
ကြီးလို့ ကြီးတယ်
ပြောတာ
နာစရာ
မဟုတ်ပေမဲ့
ဒီလောက်တောင်
အသက်ကြီးနေပြီ
လားလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ကြည့်မိတယ်
ဇရာတရားရဲ့
စီရင်မှုအောက်မှာ
ဝိတ်ပျံသလောက်
ကိုယ်ခန္ဓာက
လိုက်မနေနိုင်
တော့...
အင်းလေ
ကျွန်တော်ကပဲ
လူဖြစ်စေလို့
လားတော့
မပြောတတ်ဘူး

က ဒေါသ ယမ်းအိုးကြီး
ပေါက်ကွဲပြီး မီရာပစ္စည်း
လှမ်းဆွဲ ဝုန်းဒိုင်းကြတော့
တာပဲ။
‘တော်က ဆေးတစ်
ခွက် ဝယ်မတိုက်ဘဲနဲ့ ဘယ်
လိုလုပ် ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ သေ
သွားသွား တော့အပူ မပါ
ဘူး။ တော့ လောကကြီးမှာ
ကော ဘာများ မက်လောက်
လွမ်းလောက်စရာ ကျန်ခဲ့လို့
လဲ’
ကြာတော့ မိန်းမနဲ့
စကားပြောရမှာကို ခပ်လန့်
လန့် ဖြစ်နေတယ်။ အပြန်
စရိတ်၊ ဗိုက်ဆာတဲ့ကိစ္စ၊ ထိ

ထိုးဖို့၊ မိန်းမဖျားနာ၊ အငယ်
ကောင် ကျောင်းစရိတ်။
တောက်!
တက်ခေါက်သံ နည်း
နည်း ကျယ်သွားတယ်။ စိတ်
ဖြေထိုးစရာ နံရံတစ်ခု ရှာနေ
တုန်း ကားတစ်စီး အနားက
ဖြတ်၊ ရုံးထဲ ဝင်အသွား၊ ရုံး
ဆင်းဖို့ တာရှေ့ကြတဲ့ လူ
တွေ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ကိုယ့်
နေရာကို ပြန်ထိုင်နေကြ
တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာ
ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော်
ကားနောက်က လိုက်သွား
တယ်။ ကားလေးက ရုံးရှေ့
‘ပေါ်တီကို’အောက်မှာ ရပ်
တယ်။ ဝုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ
က မိုးခြိမ်းသံလောက် ကျယ်
တော့ လူကို ရင်တုန်ပန်းတုန်
ဖြစ်လို့။
လူတွေ အစစ်ခံဖို့သာ
လာရတယ်။ ဆရာဆိုလို့
လျှောက်လွှာတင်စက အစ်ကို
ကျော်ဝင်းနိုင် လှမ်းပြလို့
အဝေးက မြင်ရတာ ဝိုး
တဝါးရယ်။ အခု အဲဒီဆရာ
က ရုံးခန်းထဲက ဝန်ထမ်း
စားပွဲတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
စားပွဲကြီးမှာ ထိုင်ပြီး စားပွဲ
ပေါ်က လျှောက်လွှာတွေကို
တစ်ရွက်ချင်း ကြည့်နေ
တယ်။ ဟော... ကျွန်တော်
လို အလုပ်လာလျှောက်တဲ့လူ
တွေ ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်
လို ထွက်လာတယ် မသိဘူး။
အလွှာလွှာနဲ့ အခုမှ တွေ့တော့
တယ်။ အစက ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းထင်ပြီး
အားငယ်နေတာ။ အခုတော့
အဖော်တွေ ရှိသားပဲလို့ အား
တင်းလိုက်တယ်။
ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်
က လျှောက်လွှာပိုင်ရှင် တစ်

ဦးချင်းနာမည် ခေါ်တယ်။
ဝင်သွားပြီ။ ဆရာရှေ့က
ကုလားထိုင်မှာထိုင်၊ ဆရာ
မေးတာ တစ်ခု နှစ်ခုဖြေ။
အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်မိနစ်ပဲ။
အဖြေက မနက်ဖြန် အလုပ်
စဆင်းဖို့ပဲ။ ပ၊ လုပ်တဲ့
လျှောက်လွှာဆိုလို့ အခုထိမပါ
သေးဘူး။ ရုံးထဲက ထွက်လာ
တဲ့ လူတွေက ဆရာ ပေး
လိုက်တဲ့ ‘စလစ်’လေးကို
ကိုင်ပြီး ပြုံးလို့ ရှင်လို့။
‘ကို တင်မောင်...
ကိုတင်မောင်ရှိလား’
‘ရှိပါတယ်... လာပါ
ပြီ’
ယောင်ယောင် မှားမှားနဲ့
ရုံးခန်းထဲ ဖိနပ်စီးဝင်သွားတဲ့
ကျွန်တော် နောက်နှစ်လှမ်း
ပြန်ဆုတ်ပြီး အပေါက်ဝမှာ
ပြန်ချွတ်ရသေးတယ်။ ရင်
တုန်ပန်းတုန် ရှိလိုက်တာ။
ဆရာ စားပွဲရှေ့က ကုလား
ထိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ ဆရာက မေး
ငေါ့ အချက်ပြတယ်။ ကျွန်
တော် ဝင်ထိုင်ပြီး အခုမှ နဖူး
တွေ၊ ခွေးတွေ တွေ့တဲ့ဆရာ
ကို ကြည့်မိတယ်။ ရာထူး
ဌာနန္တရ မြင့်မြင့်မားမား ရှိ
သလောက် ဖျတ်လတ်တက်
ကြတဲ့ အရွယ်နဲ့ ငယ်ငယ် နုပျို
သစ်လွင်ပြီး ဆရာလို့ ခေါ်
ထိုက်တဲ့ ဥပဓိရုပ်။
‘ဦးတင်မောင် နော်’
‘ဟုတ်ပါတယ်’
ဆရာက လျှောက်လွှာ
ကိုတစ်ချက်၊ ကျွန်တော်ကို
တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ဧဝေ
ဧဝါ ဖြစ်နေပုံရတဲ့ မျက်နှာနဲ့
ဝေခွဲနေပုံရတယ်။
‘ကျွန်တော်တို့ဌာနက
အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ဦးတင်
မောင် လုပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး’

‘လုပ်... လုပ်နိုင်ပါ
တယ် ဆရာ’

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို
စေ့စပ်စပ်စပ် ကြည့်ပြီး ခေါင်း
ကိုတွင်တွင် ခါယမ်းနေတယ်။

‘မဖြစ်လို့ပါ၊ မကိုက်ညီ
လို့ပါ’

‘ဆ... ဆရာ’
ကျွန်တော့်အသံ တိမ်
ဝင်သွားတယ်။

‘မဖြစ်လို့ပါ၊ ဒီတော့
လျှောက်လွှာ ပြန်ယူပါ။
နောက်ပြီး...’

‘ဗျာ...’
.....

‘ကဲ နောက်တစ်
ယောက်... ကိုဝေလွင်’

ကျွန်တော် ဆရာ
နောက်ဆုံးစကားကို ဆက်
နားမထောင်တော့ဘဲ ထိုးပေး
လာတဲ့ လျှောက်လွှာကို ပြန်
ယူပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော် အပြင်
မရောက်ခင် နောက်လူ ထပ်
ခေါ်တယ်။ ဒီလူလည်း
အလုပ်ရမှာ သေချာပါတယ်။
ကျွန်တော် ရုံးခန်းအပြင်
ရောက်ပြီး တစ်အောင်အကြာ
မှာ ကိုဝေလွင်ဆိုတဲ့ လူ
‘စလစ်’ လေးကိုင်ပြီး ပြန်
ထွက်လာတယ်။ မျက်နှာက
ပီတိတွေဝေလို့။

ကျွန်တော်ကလည်း
ကျွန်တော် ဒီဌာနမှာ လူတွေ
ခေါ်နေတယ်။ ဘယ်သူမဆို
အလုပ်လျှောက်လွှာ တင်နိုင်
တယ်။ အလုပ်ရကို ရမယ်ဆို
တဲ့။ ရှေ့က အလုပ်ရသွားကြ
တဲ့ လူတွေက တိုက်တွန်းအား
ပေးတာရော၊ အိမ်အခြေအနေ
နဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းနား ကိစ္စတွေပါ
ထည့်တွက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်
တွေ တနင့်တပိုးနဲ့ လာလိုက်

ရတာ။ ဆရာနဲ့ မတွေ့လို့
အခေါက်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်
အောင် ပြန်လှည့်ခဲ့ရပေါင်း
မနည်းတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ရုံးဝင်းထဲက
အထွက် ကာလတစ်ခုအထိ
တရင်းတနှီး ရှိခဲ့တဲ့ အုတ်ခုံ
လေးကို တစ်ချက် ရပ်ကြည့်
လိုက်တော့ မျက်လုံးအိမ်ထဲ
မှာ ငွေ့ရည်တွေ ဖွဲ့လာတယ်။
နောက်တော့ ဂိတ်မကြီးဘက်
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဂိတ်
ရောက်တော့ မြို့ဘက် ပြန်
မယ့် ထော်လာဂျီတစ်စီး
အသင့်ရပ်စောင့်နေလို့ ကျွန်
တော်လို အိမ်ပြန်ကြမယ့် လူ
တွေက ထော်လာဂျီပေါ်
အလှအယက် တက်နေကြပြီ။
‘ကဲ... တက်ကြ’ ကျွန်တော်
သူတို့ကို ဦးစားပေးရင်း
နောက်ဆုံးက တက်လိုက်
တယ်။ နောက် အတက်နား
က သံပိုက်လုံး အပေါက်ထဲ
ကို ထိုးထည့်ထားတဲ့ ဝါးလုံး
ကို လက်ကိုင်ပြု ရပ်လိုက်
တယ်။ ထော်လာဂျီ ထွက်ဖို့
စက်နိုးနေပြီ၊ ဒီမှာတင် စပယ်
ယာလေးက-

‘ဘကြီး နောက်က
မစီးပါနဲ့။ အသက်ကြီးမှ
ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း
ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ရှေ့က ထိုင်
နေတဲ့ညီလေး၊ ဒီဘကြီးကို
မင်းနေရာ ပေးလိုက်ပါကွာအော့’

‘ရော်’ တယ်ခက်တဲ့
လူငယ်ပဲ။ အင်းလေ ဒါ စိတ်
ဆိုးစရာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့
ခံရခက်သားကလား။ ရုံးခန်း
ထဲက ဆရာ နောက်ဆုံး ပြော
တဲ့ စကားကလည်း ခုထိ နား
ထဲက မထွက်သေးဘူး။

‘ကျွန်တော်တို့ ဌာနက
အလုပ်နဲ့ ဦးအသက်နဲ့ မကိုက်

ညီလို့ပါ’တဲ့။

ကိုယ့်အသက် ကြီးလို့
ကြီးတယ်ပြောတာ နာစရာ
မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီလောက်တောင်
အသက်ကြီးနေပြီလားလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်မိတယ်။

ဧရာတရားရဲ့ စီရင်မှု
အောက်မှာ စိတ်ပျံ့သလောက်
ကိုယ်ခန္ဓာက လိုက်မနနိုင်
တော့...၊ အင်းလေ ကျွန်
တော်ကပဲ လူဖြစ်စောလို့လား
တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီ
ရုပ်အုံကြီးကြောင့် အလုပ်မရ
တာဘဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်
ပြန်ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်
လိုက်တာလေ မပြောနဲ့တော့။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အလွတ်
ဖတ်တတ်နေတဲ့ မရွှေမိုးက
အိပ်ရာထဲကနေ လှမ်းနှုတ်
ဆက်တယ်။

‘အဆင်မပြေခဲ့ဘူးရဲ့၊
လား။ အဆင်ပြေလို့ တော့်ကို
ကနေ့ အလုပ်ခန့်လိုက်ရင်
တော်အလုပ်ဆင်းပြီး နောက်
တစ်နေ့မှာ သက်ပြည့်ပင်စင်
ပါ တန်းပေးကြမှာဆိုတော့
ဟင်း...ဟင်း’

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့
ထွင်းရတယ်လို့ဗျာ။ တကယ်
ကို အလိုက်မသိတတ်တဲ့
မိန်းမဗျ။ ဖနောင့်နဲ့ တက်
ပေါက်လိုက်ရရင်တော့လား
ဟင်၊ ဘာပဲပြောပြော အဆင်
မပြေမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း
ထိုးနေကျက နံရံပါ။ အခု
လည်း ထပ်ထိုးလိုက်ရင်တော့
ကြေမွပျက်စီး အနာတရ ဖြစ်
ကုန်မှာ အသေအချာဗျ။ နံရံ
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်
လက်သီး၊ လက်သီးလေ။ ■

ကိုကောင်းသော်
ကျောက်ဆည်၊

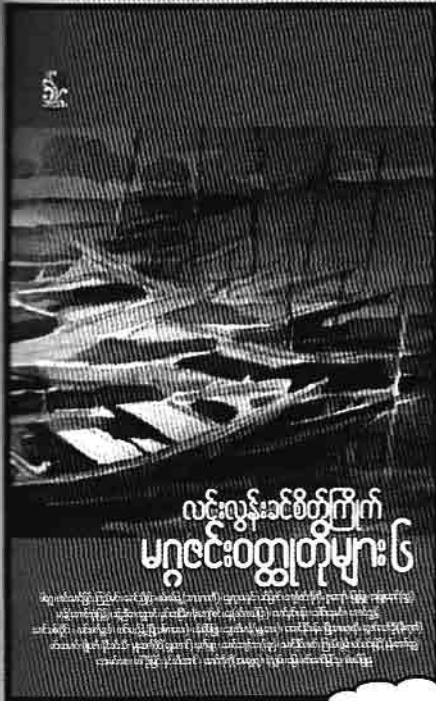

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

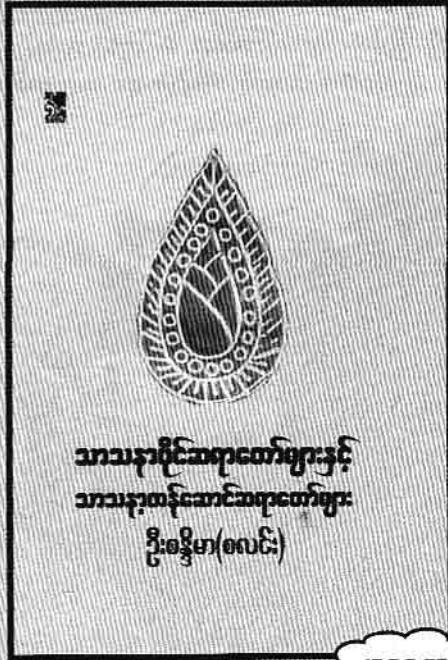
အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၁၁၅၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

လင်းလွန်းခပ်စာပေတိုက်

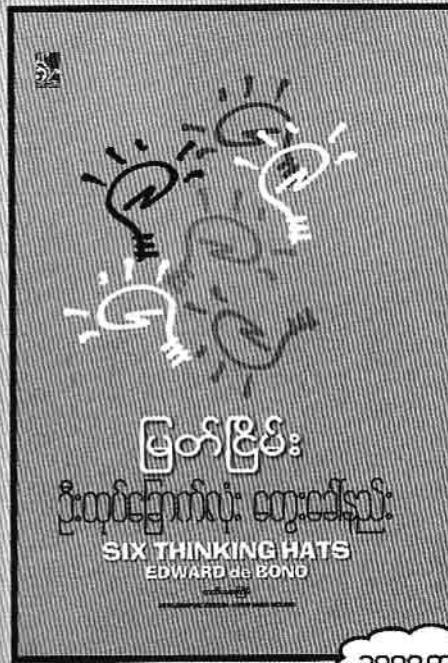
၅၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၂၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

ပြန်ချီရေး လင်းလွန်းခင်စာပေ

တိုက် (D)၊ ပထမထပ် (လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အိမ်ရှေ့စံဆိုသည်မှာ ရွှေဘိုမင်း သို့မဟုတ် သာယာဝတီမင်းတရားကြီးနှင့် တောင်ဆောင်တော် ကျောက်မော်မြို့စားမိဖုရား တို့၏ ဒုတိယသားတော် ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၈၁ ခု၊ တော် သလင်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်၏။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ညီတော်အရင်းဖြစ်၏။ နောင်တော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တွင် သီရိပဝရမဟာသုဓမ္မ ရာဇာဘွဲ့ခံအိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အိမ်ရှေ့စံဟု ခေါ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအိမ်ရှေ့စံ ၁၀ နှစ်သားအရွယ်၊ စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်ဘုရား)လက်ထက်တော်က သူသည် မြို့မတိုက်ကို စားရသဖြင့် သူ့ကို မြို့မတိုက်စားမင်းသားဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။

ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းတရား သက္ကရာဇ် ၁၁၉၉ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့တွင် အထွတ်အမြတ်သို့

အိပ်ရောင်

ကနောင်မင်းသားကြီး စားခဲ့ရသည့် ကနောင်မြို့

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊

ကနောင်တွင်ရှိသည့်
စေတီပုထိုးတို့မှာ
တာရိုးကြီးပေါ်မှနေ၍
လက်ညှိုးထိုး
မလွဲနိုင်အောင် များသည်
ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး
လက်ရာနှင့် ပြုပြင်မှု
အများဆုံးဖြစ်၍
ထူးခြားသည်ဟု
ဆိုရမည်

ကနောင် မြို့ရှိ စေတီပုထိုးတို့တွင် တွေ့ရသည့် အိပ်ရောင်
အိပ်ရောင် အိပ်ရောင် အိပ်ရောင် အိပ်ရောင်

ကနောင် မြို့ရှိ စေတီပုထိုးတို့တွင် တွေ့ရသည့် အိပ်ရောင်

ကနောင် မြို့ရှိ စေတီပုထိုးတို့တွင် တွေ့ရသည့် အိပ်ရောင်

ကနောင် မြို့ရှိ စေတီပုထိုးတို့တွင် တွေ့ရသည့် အိပ်ရောင်

ကနောင် မြို့ရှိ စေတီပုထိုးတို့တွင် တွေ့ရသည့် အိပ်ရောင်

ရောက်တော်မူသည်။ နယုန်လပြည့်
ကျော် ၁၃ ရက်နေ့တွင် မိဖုရား၊
သားတော်၊ သမီးတော်၊ မှူးကြီး
မတ်ရာတို့ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော်
မူသောအခါ သားတော်လေး မြို့မတိုက်
စားမင်းသားအား ပန်းတိမ်းမြို့ကိုစား
စေ၍ ပန်းတိမ်းမြို့စားမင်းသားဟု
တွင်ပြန်သည်။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းတွင်
မင်းသားလတ်ဘဝက မင်းတပ်မြို့ကို
စားခဲ့ရသည်ဟု ရေးထားသည်။

နောင်တော် ပုဂံမင်းတရား နန်း
တက်သောအခါ ကနောင်မြို့ကို စားစေ
သဖြင့် ကနောင်မင်းသားဟု တွင်ခဲ့
သည်။ နောင်တော် မင်းတုန်းမင်းတရား
အထွတ်အမြတ် ရောက်သောအခါတွင်
အိမ်ရှေ့နှင်းသည့် စာတမ်းစာရင်း ထွက်
၍ သီရိပဝရ မဟာသုဓမ္မရာဇာဘွဲ့မည်၊
ဗောင်း၊ ဝတ်လုံ၊ စလွယ်၊ မျဉ်းမောက်
တို့၊ အဆောင်အရွက်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျေး
ကျွန်၊ အသုံးကံကျွေးခံ၊ ဒီပဲယင်းမြို့၊
တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ ပဉ္စာလ ၅ မြို့၊
စလေမြို့များနှင့် အစုအငန်း၊ လှေ၊
ဥယျာဉ်၊ အိမ်ရှေ့ဝန်၊ အိမ်ရှေ့အတွင်းဝန်၊
ဝန်မှူး၊ အနောက်ဝန်၊ စာရေးကြီး၊ နာခံ၊
သံဆင့်၊ သံခံမှစ၍ အရာရှိအစုများကို
ပြန်တမ်းနှင့်တကွ ဖတ်ပြန်မြဲ ဖတ်ပြန်
၍ အိမ်ရှေ့နှင်းတော်မူသည်။ ထိုစဉ်က
အိမ်ရှေ့စံမှာ သက်တော် ၃၆ နှစ်သာ
ရှိသေးသည်။ မည်သို့ပင် အထက်ဖော်ပြ
ခဲ့သော မြို့များကို အသုံးခံကျွေးခံရ
သော်လည်း ကနောင်မင်းသားဟုပင်
ဆက်ခေါ်ကြ၍ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်
မင်းသားကြီးဟုသာ တွင်လေသည်။
ပုဂံမင်းတရား လက်ထက်တွင် အင်္ဂလိပ်
-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲအပြီး၌ အောက်
မြန်မာနိုင်ငံမှာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့
ကျရောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကနောင်
မြို့လေး မြန်မာဘုရင်လက်အောက်တွင်
မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကနောင်
မင်းသားကြီးသည် သူ စားခဲ့ရသည့်
ကနောင်မြို့သို့ ထပ်မံရောက်ရှိတော်
မူမည် မဟုတ်တော့ပေ။

စာရေးသူသည် ကနောင်မင်းသား

မြန်မာမင်းများ
လက်ထက်က
ကနောင်တွင်
သရက်၊ ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ
ဩဇာ စသော
နှစ်ရှည်သီးပင်များ
စိုက်ပျိုးထားသည်ဟု
ဆိုသည်
လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်း
ပြုကြသည့်အပြင်
လှေကြီး၊ လှေငယ်များ
ဆောက်လုပ်ရာ
ဌာနလည်း
ဖြစ်သည်

ကြီးစားရသော ကနောင်မြို့ကို အလွန်
စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ တကွသိုလ်
စ၊ ရောက်သောနှစ်၌ တောင်ငူဆောင်
တွင် အခန်းချင်းကပ်နေခဲ့၍ ခင်မင်ခဲ့
သည့် ကိုခင်မောင်ကျော်ဆိုသူမှာ
ကနောင်မြို့မှ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကွယ်ရာ
၌ ကနောင်မင်းသားကြီးဟု စာရေးသူ
က ခေါ်ခဲ့သည်။ ကိုခင်မောင်ကျော်နှင့်
ကနောင်မြို့သို့ လိုက်လည်ရန် အကြိမ်
ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ အထမမြောက်
ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း အတော်
ကြာမှ ကိုခင်မောင်ကျော်မပါဘဲ
ကနောင်မြို့ကို ရောက်ဖူးခဲ့ရပါသည်။

ကနောင်မြို့သည် ဧရာဝတီမြစ်
အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသည်။ ရန်ကုန်
မြို့မှ မိုင် ၂၀၀ ကွာဝေးသည်။ မြန်
မာနိုင်ငံမြို့၏ တောင်ဘက် ၆ မိုင် အကွာ

တွင်ရှိသည်။ ယခင်က ရန်ကုန်မှ ပြည်
သို့ဆန်သော သင်္ဘောနှင့်ဖြစ်စေ၊ သာဓု
ဝေါမှ ပြည်သို့ဆန်သော ကြားသင်္ဘော
နှင့်ဖြစ်စေ စီး၍သွားလျှင် ကနောင်မြို့
သို့ ရောက်လေသည်။ စာရေးသူကမူ
သီးခြားသင်္ဘောနှင့် သွားခဲ့သည်။
ကြာပါပြီ။

ခေတ်ဟောင်း မွန်တို့သည်
ကနောင်မြို့ဖြစ်မည့် နေရာဒေသတွင်
အခြေချကြသောအခါ မြစ်ကမ်းတွင်
ပေါက်နေသော ထူးခြားသည့် သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်ဆို၏။
ကုက္ကိုပင်မျှကြီး၍ သစ်အသားမှာ ခိန်
ပန်းပင်အသားကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု ဆို
သည်။ ယင်းသစ်ပင်ကြီးကို စွဲလျက်
ထိုနေရာဒေသကို မွန်တို့က ကူ(အသံ
ထွက်-ကနောင်)ဟု ခေါ်သည်။ မြန်မာ
တို့က ထိုအပင်ကို 'စစ်ပင်'ဟု ခေါ်သော်
လည်း ထိုအရပ်ဒေသကိုမူ 'ကနောင်'
ဟူ၍ပင် မွန်လို လိုက်ခေါ်ခဲ့သည်ဟု ဆို
ပါသည်။ ကနောင်မြို့သည် ရှေးအခါက
ပုသိမ် ၃၂ မြို့အဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။
သာလွန်မင်းလက်ထက်တော် ခရစ်နှစ်
၁၆၃၇ ခုနှစ်၌ အိမ်နိတ်ပြန်တမ်းတစ်ခု
ထုတ်၍ မြို့ရွာအပိုင်းအခြား သတ်မှတ်
သည်တွင် အောက်မြစ်စဉ်တစ်လျှောက်
တွင် ပါဝင်သော ကနောင်မြို့ကို အရှေ့၊
အနောက်၊ တောင်နှင့်မြောက် ၂ တိုင်စီ
ထား၍ နယ် ၄ ရပ် သတ်မှတ်ရ
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ စီရင်ပိုင်ခွင့်
အာဏာကို မြေလပ်ဝန်တစ်ဦးထံ အပ်
နှင်းထားသည် ဆို၏။ ထိုခေတ်၌
မြေလပ်ဝန်လက်အောက်ရှိ ဆိပ်၊ တည်၊
ပွဲ၊ ကင်း၊ ကူးတို့ စသည်တို့ကို ကြီး
ကြပ်ရသူတို့ရှိရာ ကင်းကို ကြီးကြပ်ရ
သောသူကို ကင်းစားဟု ခေါ်သည်
(ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း၏ဇနီး
သည် ဆင်ကြန်ကင်းကို စားရသဖြင့်
ဆင်ကြန်ကင်းစား သို့မဟုတ် ဆင်ကြန်
သခင်ဟု ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။)။
ကင်းစားရသူကို သားစဉ်မြေးဆက်
၁၇၃၃ ခုနှစ်အထိ ဆက်ခံကြကြောင်း။
'ဧဇ္ဈဒီပ ဦးဆောင်းကျမ်းတွင်'ပြဆို

သည်။ ကနောင်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ပိုးစာ
ဆာရွာတွင် ကင်းတော်ကိုင့်၊ ကင်း
ဆာ်စောင့်၊ ကင်းစားအဖြစ် မောင်နိုး
ဆိုသူကို ခန့်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။
မောင်နိုးကို 'ပိုးစာတောကင်းမင်း' ဟု
တင်စား ပြောဆိုကြသည်။ ပိုးစာတော
ကင်းစား မောင်နိုးသည်ပင် ကနောင်ကို
ချုပ်ချုပ်ရသည်ဟု ယူဆကြသည်။
ညောင်ရမ်းမင်းဆက် နောက်ဆုံးဖြစ်
သော မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ လက်ထက်
တော်တွင် ကနောင်သည် တပ်မြို့အဆင့်
ရောက်ခဲ့သည်။ အလောင်းမင်းတရား
ကြီး လက်ထက်တော် ရောက်သောအခါ
ကနောင်ကို မြန်အောင်အောက်တွင်
ထားရှိသည် ဆို၏။

ယခုအခါ ထိုတပ်မြို့၊ တပ်ရာ
အကြွင်းအကျန်များဖြင့် ကနောင်မြို့
မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေမြင်တင်စေတီတည်
ရာတစ်ဝိုက်၌ ကျုံးနေရာကို တွေ့မြင်နိုင်
သေးသည်။ ကျုံးမှာ အတွင်းကျုံး၊
အပြင်ကျုံးဟူ၍ နှစ်ထပ်ရှိသည်။ ဆင်
ကျုံး၊ မြင်းကျုံးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။
ထိုကျုံးနှစ်ထပ်အကြား တာဟောင်းမှာ
ယခင်က တပ်မြို့ဟောင်းရာ ဖြစ်သည်။
စစ်ရေးစစ်ရာ အကွက်အကွင်းကျသည်။
ကြည်းကြောင်းဘက်မှ လာသောရန်သူ
ကို ခုခံနိုင်သည့် ကျုံးနှင့်မြစ်ကို တစ်
ဆက်တည်း ထားသည်မှာလည်း ရေ
ကြောင်းမှ ခုခံနိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော
ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည်။ ယခု တာရိုးသစ်
(ဗြိတိသျှလက်ထက် ဖောက်သော
လမ်းမကြီး)ပေါ်လာပြီးနောက် မြို့
ဟောင်းရာများ ကွယ်ပျောက်လှပြီသည်။

ကနောင်တွင်ရှိသည့် စေတီပုထိုး
တို့မှာ တာရိုးကြီးပေါ်မှ နေ၍ လက်ညှိုး
ထိုး မလွဲနိုင်အောင် များသည်။ ကုန်း
ဘောင်ခေတ်ဦး လက်ရာနှင့် ပြုပြင်မှု
အများဆုံးဖြစ်၍ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရ
မည် (ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး လက်ရာ
ဖြစ်၍ ပထမကနောင်မင်းသားကြီးက
ပြုပြင်ခဲ့လေသလားဟူ၍လည်း ထင်မိ
ပါသည်။)။ ပုံစံအနေအထား အရွယ်
အမျိုးမျိုး ရှိလင့်ကစား လက်ရာများ

မမြားနားလှချေ။ ကနောင်ကမ်းပါး ပြိုခဲ့
စဉ်က ရေခဲသွားသော စေတီပုထိုးများ
လည်း ရှိသည်ဆို၏။ ဒေသခံတို့က
အစဉ်အလာ မှုတီသားထားချက်တွင်
အောက်ပါလေးလုံးစပ် အလင်္ကာတစ်ခု
ပါဝင်သည်။

‘ကနောင်မင်းသား၊ တည်ထား
ကိုးကွယ်
မြို့လယ်ဘုရား၊ ကိုးပါးစေတီ
ရေကြည်ကန်၊ သောက်ရန်
ရေတွင်း
ဆင်မြင်းထားကျုံး၊ မြို့ဆုံး
မြောက်ဘက်
ယနေ့ထက်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်’

မြို့လယ်ဘုရား ဆိုသည်မှာ ယခု
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကို ဆိုလိုသည်။
ကိုးပါးစေတီမှာ ဘုရားကုန်းတွင် စေတီ
ကိုးဆူရှိခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ရေကြည်ကန်မှာ
တာရိုး၏ အနောက်ဘက်ရှိ အုတ်စီ
ရေကန်ကို ဆိုလိုပါသည်။ သောက်ရန်
ရေတွင်းမှာမူ ထိုရေကန်အရှေ့တွင် ရှိရာ
ဗြိတိသျှခေတ်က ဖောက်လုပ်သော၊
ယခု တာရိုးအောက် ရောက်သွားသည်
ဆိုသည်။ ဆင်၊ မြင်းထား ကျုံးဆိုသည်
မှာ အတွင်းကျုံး၊ အပြင်ကျုံးဖြစ်သည်
ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်(စာရေးသူ
ကနောင်သို့ ရောက်သွားသည်မှာ ကြာ
လှပြီဖြစ်၍ ယခုလက်ရှိ အခြေအနေတွင်
ယင်းသို့ အနေအထား ရှိကောင်းမှ ရှိပေ
လိမ့်မည်။)။ ထိုဘုရားစေတီ၊ ရေကန်၊
ရေတွင်း စသည်တို့၏ ကောင်းမှုရှင်
ကနောင်မင်းသားကြီးမှာ ယခု စာရေး
သူ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်မှ အိမ်ရှေ့စံ
ဒုတိယ ကနောင်မင်းသားကြီး မဟုတ်
ချေ။ ပထမ ကနောင်မင်းသားကြီးဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်သော သီရိသုဓမ္မရာဇာ(ငယ်
မည် မောင်သာထွန်းအောင်)ဖြစ်သည်။
ထိုပထမ ကနောင်မင်းသားကြီးသည်
ဗဒုံမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)နှင့် တောင်
ဆောင်တော် မိဖုရားတို့၏ သားတော်
အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတုန်းမင်း
တရား လက်ထက်တော် အိမ်ရှေ့စံ
ဒုတိယ ကနောင်မင်းသားကြီးကို မြန်မာ

တို့၏ နောက်ဆုံး အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး
ဟုလည်း ခေါ်နိုင်သည်။(မင်းတုန်းမင်း
တရားကြီး နတ်ပြည်မစံမီ၊ သီပေါမင်း
သားကို အိမ်ရှေ့စံတင်သည်။ သို့သော်
ရက်ပိုင်းသာဖြစ်ပြီး အိမ်ရှေ့စံဝတ္ထရား
မထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် နီးပါး ဖြစ်သဖြင့်
မြန်မာတို့၏ နောက်ဆုံးအိမ်ရှေ့စံဟု
ယူဆ၍ မရပေ။)

မြန်မာမင်းများလက်ထက်က
ကနောင်တွင် သရက်၊ ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ၊
ဩဇာ စသော နှစ်ရှည်သီးပင်များ စိုက်
ပျိုးထားသည်ဟု ဆိုသည်။ လယ်ယာ
လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုကြသည့်အပြင် လှေကြီး၊ လှေငယ်
များ ဆောက်လုပ်ရာဌာနလည်း ဖြစ်
သည်။

ကနောင်မှာ မြစ်ကြောင်းသွားလာ
သည့် ရေယာဉ်များအတွက် ဆိပ်ကမ်း
ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယခုအထိ
လယ်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်သော
နေရာဖြစ်၏။ ဆန်စပါး၊ မြေပဲ၊ ဂုန်လျှော်
အထွက်ကောင်းသည်။ သီးပင်စားပင်တို့
လည်း ပေါလှသည်။ ကုန်းလမ်းထက်
ရေလမ်းကို အသုံးများသော နေရာဖြစ်
သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်မှစ၍ နွေရာသီ
ကုန်ဆုံးချိန်အထိ တာရိုးလမ်းကြီးကို
အသုံးပြုကြသည်။ ယခုအခါ နိုင်ငံ
တော်အစိုးရမှ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး
အတွင်း မြစ်ကူးချောင်းကူး တံတားကြီး
များ ဆောက်လုပ်ပေးထားပေရာ ရာသီ
မရွေး ကုန်းလမ်းရော၊ ရေလမ်းပါ ဆက်
သွယ်နိုင်သော ဒေသဖြစ်သွားပေသည်။

စာရေးသူသည် အိမ်ရှေ့စံ ဒုတိယ
ကနောင်မင်းသားကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
လည်းကောင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်း
ကိုခင်မောင်ကျော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
လည်းကောင်း ကနောင်မြို့ကို အထူး
စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ကုန်းလမ်းဖြင့်
နောက်တစ်ခေါက် ကနောင် ကို
အရောက်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါ
သည်။

မောင်သန်းဆွေထားဝယ်၊

မင်းခွန်ခွန်

ဒွိဟမိုးစက်များ...

၁။

ထိုနေ့က သုမ မျက်စိရှေ့က မြစ်ရေပြင်သည် စက်လှေတစ်ခုလုံး တုန်ခါလှုပ်
ခတ်သွားသည်အထိ လှိုင်းထန်နေလေသည်။ ဒွိမတိုင်မီက ကောင်းကင်သည် မုန်
တိုင်းထန်လိမ့်မည်ဟု မထင်ရလောက်အောင်ပင် အတော်လေးကို သေသပ်ပီရိနေချေ
တော့သည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီ ည၏ မိုးလေဝသအစီအစဉ်ကလည်း သာသာယာယာပါပဲ။
သုမတို့လို စက်လှေသမားတွေအဖို့ မိုးလေဝသအား ပုံမှန်စောင့်ကြည့်ရခြင်းက အသက်
တမျှ အရေးကြီးလှပါသည်။ အညာဒေသဆိုသော်လည်း မုန်တိုင်းဝင်စဉ်အခါများ၌
ဒီမှာဘက်တွင် အပျားခတ်တတ်တာ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော်
ဘာမှန်တိုင်းအရိပ်အယောင်မှ ကမ်းက ခွာစဉ်၌ မရှိခဲ့သည်ကို သုမရော ခရီးသည်များပါ
သတိပြုမိခဲ့ကြသည်ပဲ...။

ကမ်းနဖူးမှ စတင်ခွာစဉ် မိုးသားများ ခပ်ငွေ့ငွေ့လေး တက်လာခဲ့သည်။ ထို့
နောက်တွင်တော့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် မြစ်ရေကြီးလာတော့သည်။ မိုးသံများသည်

သုမအား

စတင်မွေးဖွားခဲ့သော

နေရာသည်

ရောဝတီမြစ်၏

ကမ်းနဖူးပေါ်က

ရွာလေးတစ်ရွာမှာ

ဖြစ်လေသည်

မွေးကတည်းက

မြစ်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့သူ

တစ်ယောက်အဖို့

မြစ်သည်သာ

ကောင်းကင်

မြစ်သည်သာ ဂီတ

မြစ်ကသာ လုံခြုံမှုကို

ပေးစွမ်းသည်ဟု သုမ

ခံယူခဲ့ဖူးလေသည်

စက်လှေခေါင်မိုးပေါ်သို့
တဖြောက်ဖြောက်နှင့် အလှ
အယက် ကျဆင်းနေကြ
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
လေသံသည် သူမ ရိုးတွင်း
ခြင်ဆီထဲ အေးခဲစိမ့်ဝင်သွား
လောက်အောင်ကို ချောက်
ချားစေလေသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မိုးငွေ့ဆင်
နေပြီး ဘေးဘီဝဲယာ၌ အဖော်
ရလိုရငြား စက်လှေတစ်စင်း
တလေပင် မရှိ။ ကမ်းမှ
စတင်ထွက်ခွာစဉ် ညိုမောင်
တို့ စက်လှေရော၊ မိနီ၏ စက်
လှေအပြင် အခြားစက်လှေ
သုံးလေးစင်းလောက် အတူ
ပါလာတာကို မြင်ခဲ့ရသေး
သည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့
တွေ ရုတ်တရက် ကမ်းပြန်
ကပ်သွားသည်ဆိုလျှင်လည်း
သူမကိုတော့ သတိပေးတန်
ကောင်းပါသည်။ အို...
မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်း
ကျ သူတို့နှင့်အတူ ထွက်
ခွာခဲ့စဉ် ဘာမှန်တိုင်းအငွေ့
အသက်မှ ထွက်ပြုမလာခဲ့
သေး...။

ခရီးသည်များကတော့
လုံခြုံသော အမိုးအောက်မှာ
ပေမို့ နွေးထွေးတန်ကောင်း
ရဲ့။ သူမကတော့ စက်လှေ၏
အမိုးအကာမရှိသော အပိုင်းမှာ
မတ်တတ်ရပ်လျက် ရေပြင်
အား အဆက်မပြတ် အကဲ
ခတ်နေရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
စိုရွှံနေချေပြီ။ ချမ်းစိမ့်လွန်း
သောကြောင့် နှင်းတွေကျနေ
သလား ထင်မှတ်ရလောက်
အောင်ပင် သူမ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေချေပြီ။
‘ကျွန်မ ပြန်လှည့်လိုက်
မယ် အန်တီတို့...၊ ဒီရာသီ
ဥတုနဲ့ဆို အန္တရာယ်ရှိတယ်’

သူမတို့ဆီမှာ
အမျိုးသမီး
စက်လှေ
မောင်းသမား
မရှိလောက်အောင်
ရှားသော်လည်း
မြစ်ကို
နားလည်
တတ်သော
သူမအတွက်
ဖခင်မှ
စက်လှေ
တစ်ခုလုံးကို
ယုံကြည်
စိတ်ချစွာ
အပ်နှင်းခဲ့
လေသည်။

သူမ တစ်ခုခု လှမ်း
ပြောနေတာကိုတော့ ခရီး
သည်များက သိသည်။ သို့
သော် မိုးသံကြား အတော်
လေးကို မသဲကွဲတော့ သူမ၏
အသံအား အနည်းငယ် တိုး
မြှင့်လျက် အော်ပြောရလေ
သည်။
‘ကျွန်မတို့ ပြန်လှည့်
သင့်ပြီလို့ ဆက်မသွားသင့်
တော့ဘူး’
ထိုအခါမှ အနည်းငယ်
ပါးလျသော ခေတ်အဆင်
အပြင်နဲ့ အဒေါ်က သူမနား
တိုးကပ်လာသည်။
‘မဖြစ်ဘူး ကလေးမ၊

အန်တီတို့ အဲဒီကို ရောက်
အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်’
‘မရဘူး အန်တီ၊ ရာသီ
ဥတု အရမ်းဆိုးတယ်၊ စက်
လှေ မှောက်နိုင်တယ်’
သူမ မျက်လုံးများ
အနည်းငယ် ဝိုင်းစက်သွား
သော်လည်း ရုတ်တရက် ပြန်
လည် ထိန်းချုပ်လိုက်ဟန် ရှိ
သည်။ အတော်လေးကို
ခေါင်းမာသော အမျိုးသမီး
ကြီးပါပဲ။ မိုးသံလေသံအား
ခွင်းဖို့ အသံမြှင့် ပြောရတော့
သူမလည်ချောင်းတစ်ခုလုံး
အေးခဲတောင့်တင်းနေချေပြီ။
ထိုအထိ အနည်းငယ် ဩဇာ
ကြီးမားပုံရသော အဒေါ်ကြီး
သည် သူမ၏ စိတ်ကူးအား
ပြောင်းလဲချင်ပုံ မရသေး။
‘နောက် နေ့လည်း
ဘုရားဖူးလို့ ရပါတယ် အန်တီ
ရယ်’
‘မရဘူး ကလေးမ၊ ဒီ
နေ့ရောက်မှကို ဖြစ်မှာ၊ အန်တီ
တို့ အများကြီး ပိုပေးမှာပါ
အဲဒီကိုရောက်အောင် ပိုပေးဖို့
ပါပဲ။ ကလေးမရဲ့ ထက်မြက်
သွက်လက်မှုကို ခရီးမထွက်မီ
ကတည်းက အန်တီတို့ ရိပ်မိ
ပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့်
ကလေးမ စက်လှေကိုပဲ ငှားခဲ့
တာလေ’
ခေါင်းမာလွန်းသော
အဒေါ်ကြီးအား သူမ အတော်
လေး စိတ်ပျက်သွားသည်။
သူမတို့လို စက်လှေသမား
တွေအဖို့ မုန့်တိုင်းဝင်လာ
လည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့
နည်းတွေ သိနားလည်ခဲ့ပြီး
သားပါ။ ခရီးသည်တွေ
အတွက်လည်း အသက်ကယ်
အင်္ကျီများက အဆင်သင့် ရှိခဲ့

သည်။ သို့သော် အရေးသေ
အခြေအနေမှာတော့ အင်္ကျီ
ဝတ်ဖို့ပင် အချိန်မရနိုင်။
ထို့ကြောင့် သူမ ခရီး
သည်များအား အသက်ကယ်
အင်္ကျီဝတ်ရန် သတိပေးလိုက်
သည်။
‘နေပါစေ ကလေးမ
ရတယ်’
ဟာ...။ ဘယ်လို
အမျိုးသမီးလဲ၊ အသက်
အန္တရာယ် ရှိနေသည့် အခြေ
အနေမှာပင် မိမိ၏ လုံခြုံရေး
အတွက် ငြင်းခုံနေလေသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ စိတ်
အချင်ပေါက်လာသည်။ သူမ
ဝါသနာပါသော စက်လှေ
လုပ်ငန်း လုပ်မိခဲ့တာကို
သူမ အမှားပါ။ ပထမဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် နောင်တရမီ
သောအခါ သူမကိုယ်သူမ
ခါးသီးသွားပါသည်။
□
၂။
သူမအား စတင်မွေးဖွား
ခဲ့သော နေရာသည် ဧရာဝတီ
မြစ်၏ ကမ်းနဖူးပေါ်က ဌာ
လေးတစ်ရွာမှာ ဖြစ်လေ
သည်။ မွေးကတည်းက မြစ်
နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့သူ တစ်ယောက်
အဖို့ မြစ်သည်သာ ကောင်း
ကင်၊ မြစ်သည်သာ ဂီတ၊
မြစ်ကသာ လုံခြုံမှုကို ယေ
စွမ်းသည်ဟု သူမ ခံယူခဲ့
လေသည်။ မြစ်ကပြောသည့်
စကားဆိုလည်း သူမ ဘာ
သာပြန် ကောင်းခဲ့ပါသည်။
မြစ်ကပေးသော ငွေဖြင့် သူမ
တို့မိသားစု အတော်အသင့်
ပြေလည်ခဲ့လေသည်။
သူမ၏ဖခင် ငါးသီး
သွားသော နေ့မျိုးမှ မိခင်က
ဗူးဘုရား၌ အကြော်များ

ဆင်းချတတ်သည်မှာလည်း
ဆန်းမဟုတ်ချေ။ သူမ ငါး
သမီးအရွယ်ရောက်တော့
မေမေက မောင်လေးကို သန့်
ဆေးလေသည်။ ထိုကတည်းက
မိမိ မေမေသည် တရောင်
ချောင် ဖြစ်လာသည်။ ညောင်
နီမြို့နယ် ဆရာဝန်နှင့် ပြဿ
နာအခါ သွေးအားနည်း
ဆရာ ဂျီသည်ဟု သိခဲ့ရ
သည်။

‘အားဆေးလည်း မလို
ဘူး သမီးရယ်၊ ငါတို့က
သန်ပါတယ်။ ဒီကမ်းပေါ်မှာ
နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဘာ
ဆရာပါမှ ဖြစ်ဖူးတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ဆေးတွေ ဝယ်
ချရင် ဈေးကြီးတယ်။ ငါ့
သမီး ကျောင်းတက်နိုင်ဖို့က
အရေးကြီးတယ်’

ခေါင်းမာသော်လည်း
သူမအတွက် စဉ်းစားကာ
အလျှော့ပေးခဲ့သော မိခင်
ကြောင့် ညောင်ဦးထိ သွား
ရောက်စာသင်ရသူ သူမ
အလယ်တန်းထိတော့ ပြီးဆုံး
အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ဒီ
နောက်တွင်တော့ အမေသည်
ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့
ချေ။ သူမကို ဖခင်က
အလယ်တန်းမှ နုတ်လိုက်
သောအခါ မိခင် စိတ်ထိခိုက်
လေသည်။ မိခင်ဖြစ်စေချင်
သလိုတော့ ပညာတတ်ကြီး
ဖြစ်မလာသည်ကလွဲလျှင်၊
သူမ ဖြစ်ချင် အားကျလိုခဲ့
သော အင်ဂျင်နီယာဘဝ
ဘယ်တော့မှ ရောက်မည်
မဟုတ်တော့သည်ကလွဲလျှင်
မပြီးဆုံးသော ပညာရေး
အတွက်တော့ စိတ်ထိခိုက်
စရာ သိပ်မရှိလှပါ။

မိခင် တစ်ယောက်

ကောင်းကင်မှာ
ညှို့နှိုင်းနေဆဲ
ဖြစ်ပြီး
မိုးသည်
ပိုလို့တောင်
သည်းလာ
လေတော့သည်
သို့သော်
သူမ
နောက်ပြန်
မလှည့်ခဲ့ချေ
ရံဖန်ရံခါ
ကောင်းကင်သည်
လျှပ်စီးများ
တဖျပ်ဖျပ်
ထလက်လျက်
ကြောက်မက်
ဖွယ်ပင်
ကောင်းနေချေ
သေးတော့...

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဖြင့်
နာမကျန်း ဖြစ်နေဆဲမှာပင်
သူမတစ်ယောက် မိခင်၏
အကြော်လုပ်ငန်း၌ တာဝန်ယူ
တတ်လာသည်။ အမေက
သူမကို အကြော်သည်ဘဝ
ဖြင့် အရိုးထုတ်စေချင်သူ
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိသားစု
တစ်ပိုင်တစ်နိုင်ပဲဆိုဆို သူမ
တစ်ယောက် မိခင်မသိအောင်
ခိုး၍ အကြော်ကြော်ရချင်
သည်။

‘အကြီးမက မိခင်ငွေ
လက်ကို မိသားပဲဟေ့၊ ဟဲ့
မိခင်...လုပ်ပါဦး၊ ပုစွန်ကြော်
နောက်တစ်ပွဲ’

‘ရမယ် ကြီးတော်ဆင့်၊
ခဏလေးစောင့်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်း
က ခရီးသည်တွေအတွက်
အရင်လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

ဘုရား၏ ကုန်းမြင့်
လေးပေါ်မှာပင် အဖီလေးထိုး
ကာ သူမ၏ အကြော်ဆိုင်
လေး အရောင်းသွက်ခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ တချို့ကတော့
သူမလက်ရာကို သူမ မိခင်၏
လက်ရာနှင့် ခွဲခြားဝေဖန်ဖို့
လာရောက်အားပေးကြသည်။
တချို့က တန်ကြည့်တောင်
ဘက်ကူးမည့် ခရီးသွားများ၊
တချို့က ရွာထဲမှ မိတ်ဆွေ
များဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေ ပိုး
ပန်းချင်သူ၊ မထိခလုတ် ထိ
ခလုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက်
ပေးတတ်သော ယောက်ျား
သားတချို့ကြောင့် စိတ်ညစ်
ညူးရသည်ကလွဲ၍ သူမ၏
အကြော်လုပ်ငန်း အောင်မြင်
တာကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။

အားလပ်သော အချိန်
များ၌ သဲပန်းချီရေးရင်း ပုဂံ
ဘုရားများသို့ ပို့ပေးရသည့်
အလုပ်မှာလည်း အတော်သင့်
အောင်မြင်ချေသေးတော့။ ကံ
ကောင်းလှစွာပင် ထိုနှစ်က
ဖခင်၏ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းမှာ
ပိုလို့ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

‘ငါတို့တော့ စက်လှေ
တစ်စင်း ထောင်မလို့ မိငွေ၊
ငါ တစ်နှစ်လုံး ရှာထားတဲ့
ငွေနဲ့ နှင့်သမီးစုထားတဲ့ ငွေ
မနည်းဘူးဆိုဘဲ။ ဘာပဲပြော
ပြော စက်လှေတစ်စင်း ရှိပြီ
ဆိုရင် ငါတို့ ဒီလောက်
မဆင်းရဲနိုင်တော့ဘူး မိငွေ’

သူမ အကြော်ရောင်းပြီး
ပြန်လာစဉ်၌ အဖေက အမေ
အား တီးတိုးဖွင့်ဆိုနေတာကို
ကြားလိုက်ရတော့ သူမ

အလွန်ပျော်သွားပါသည်။ ထို
နေ့မှ လွန်မြောက်ပြီး နှစ်လ
အကြာ၌ သူမတို့ မိသားစုပိုင်
စက်လှေငယ်အား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ
သည်။ စက်လှေကို သူမ
မိခင်မှ သူမ၏ အမည်ပါ
အောင် ချစ်စနိုးဖြင့် ‘မိခိုင်’ဟု
ရိုးစင်းစွာ အမည်ပေးခဲ့သည်။
သူမအသက် ဆယ့်လေးနှစ်
လောက်မှ အသုံးပြုကာ
အလုပ်အကျွေးပြုရှာသော
စက်လှေလေးကို ဖခင်မှ သူမ
အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်၌
လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ထို
နောက် ဘုရားဖူးများအား ဟို
ဘက်ကမ်းသို့ သယ်ယူပို့
ဆောင်ခြင်း လုပ်ငန်းဖြင့်ပင်
သူမတို့ဆီမှာ နောက်ထပ်
စက်လှေနှစ်စင်းပင် ထပ်၍
ရင်းနှီးခဲ့ချေပြီ။

သူမတို့ဆီမှာ အမျိုး
သမီး စက်လှေမောင်းသမား
မရှိလောက်အောင် ရှားသော်
လည်း မြစ်ကို နားလည်တတ်
သော သူမအတွက် ဖခင်မှ
စက်လှေတစ်ခုလုံးကို ယုံ
ကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှင်းခဲ့
လေသည်။ ထိုနေ့ကစပြီး မြစ်
နှင့် သူမ ရင်ခုန်သံ နီးစပ်ခဲ့
သည်မှာ ထိုနေ့က သူမ၏
ဘဝအား ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် စိတ်ပျက်အက်ကဲ့သို့
သည်အထိပဲ ဆိုပါစို့။

□

၃။
သူမ၏ အတိတ်အား
မိုးသံက စတင်ဖြိုခွင်းခဲ့လေ
သည်။ ကောင်းကင်မှာ ညို
မှိုင်းနေဆဲဖြစ်ပြီး မိုးသည်
ပိုလို့တောင် သည်းလာလေ
တော့သည်။ သို့သော် သူမ
နောက်ပြန် မလှည့်ခဲ့ချေ။
ရံဖန်ရံခါ ကောင်းကင်သည်

လျှပ်စီးများ တဖျပ်ဖျပ်ထ၊
လက်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်
ပင် ကောင်းနေချေသေး
တော့...။

‘ကော်ဖီသောက်မလား
ကလေးမ...’

ကော်ဖီဆိုသော အသံ
ကြားတော့ သူမ အဒေါ်အား
လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ အင်း
...ဟုတ်ပါရဲ့...။ ဒီလောက်
ချမ်းစိမ့်နေသည့် အခိုက်မှာ
ကော်ဖီလေး ငုံလိုက်ရလျှင်
ဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နွေး
သွားမှာပါပဲ။ သူမ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ဖို့ တွေ့ဆုံမှာပင်
အဒေါ်က သူမနား ရောက်
လာခဲ့ပြီး အငွေ့တထောင်း
ထောင်းထနေသော ကော်ဖီ
ခွက်အား ကမ်းပေးပါသည်။

‘သောက် လို က ဦး
ကလေးမ၊ မိုးကအေးတော့
ကော်ဖီနဲ့ဆို အတော်ပဲ’

သူမ မငြင်းဆန်တော့ဘဲ
ကော်ဖီခွက်အား လှမ်းယူ
လိုက်ပါသည်။ အဒေါ်သည်
အမိုးအောက်မှာ ရှိဆဲဆိုပေ
မယ့် အစွန်း၌ ရောက်နေခဲ့ပြီး
သူမနှင့် စကားပြောလိုရ
အောင် တိုးကပ်ထားသော
ကြောင့် အဒေါ်မျက်နှာပေါ်
မိုးစက်တချို့ ဖျန်းပက်လျက်
ရှိနေချေသည်။

ကော်ဖီ၏ အနွေးဓာတ်
ကြောင့် သူမ အားနည်းနည်း
ရှိသွားပါသည်။ ချမ်းစိမ့်တုန်
လှုပ်နေတာလည်း သိသိသာ
သာကို ပြေလျော့သွားပါ
သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
အန်တီ’

အဒေါ်က လျင်မြန်စွာ
ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။
ခေါင်းမာလွန်ပြီး မာနကြီးပုံ

ကလေးအတွက်
ဆေးဝါး
ပေးနေတုန်းမှာ
စက်လှေ
မှောက်သွားတယ်
ဘယ်သူကမှ
ဘယ်သူ့ကိုမှ
မကယ်တင်
လိုက်နိုင်တဲ့
ခပ်ကြောင်ကြောင်
ဒဏ္ဍာရီ
တစ်ပုဒ်ဟာ
ဟောဒီ
မြစ်ပြင်ထဲမှာ
ရှိနေခဲ့တယ်

ရသော်လည်း အဒေါ်က ရက်
ရောလိုစိတ်တော့ ရှိသား။

‘ဒါနဲ့ ကလေးမ စက်
လှေမောင်းတာ ကြာပြီလား’

ကော်ဖီသည် လည်မျို
ထဲ၌ပင် သီးသွားမတတ်။ ဒါ
ဘာသဘောလဲဟု တွေးမိပြီး
မှ ရုတ်တရက် အဒေါ်၏
မျက်လုံးများကို လှမ်းကြည့်
တော့ ပကတိ ရိုးစင်းစွာ
သိမြင်လိုနေသည်ကို အထင်း
သား တွေ့ရသည်။

‘နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဆို
ပါတော့ အန်တီ’

‘ဪ ဒါဆို ကလေးမ
အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို သိဦးမှာ

မဟုတ်ဘူး’
အဒေါ်သည် စိတ်အား
ပျော့စွာ တုန်ယင်ကျဆင်း
သွားသည်။

‘ဘယ်အဖြစ်အပျက်
လည်း အန်တီ၊ ကျွန်မက
စက်လှေသက်တမ်း နှစ်နှစ်ဆို
ပေမဲ့ မွေးကတည်းက ဒီ
မြစ်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာခဲ့တာ။
ကျွန်မအဖေရဲ့ စက်လှေသက်
တမ်းကလည်း ရှစ်နှစ်လောက်
ရှိပြီဆိုတော့ အဖြစ်အပျက်
တော်တော်များများကို သိနိုင်
ပါတယ် အန်တီ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး
သမီးရယ်’

‘ဒါနဲ့ အန်တီက ဟို
ဘက်ကမ်းကို ဘုရားဖူးလာ
တာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာ
အတွက်လဲ။ ဒီနေ့သွားရင်
တော့ ဒီရာသီဥတုနဲ့ စွယ်
တော်လေးဆူ စုံအောင် ဖူးနိုင်
လိမ့်မှာ မဟုတ်လို့ ကျွန်မ
တားခဲ့တာ အန်တီရဲ့။ ဘာပဲ
ပြောပြော ဖူးမယ့်ဖူးတော့
လေးဆူလုံး ဖူးနိုင်တာ
အကောင်းဆုံးပေါ့’

အဒေါ်သည် ရုတ်တ
ရက် ဖျော့တော့ မွေးမိခံသွား
လေသည်။ ခုမှ သတိထားမိ
တော့သည်။ အဒေါ်ဟု ဆိုရ
လောက်အောင်လည်း သူမ
အရွယ်က သိပ်မကြီးလောက်
သေး။ နဖူးကြောများ တစ်ခါ
တစ်ရံ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပြီး
ဆံထုံး ထုံးထားသောကြောင့်
သာ အနည်းငယ် အသက်
ကြီးသည်ဟု ထင်ရတာ ဖြစ်
နိုင်သည်။ အဒေါ်၏ အသက်
က ရှိလှ သုံးဆယ့်ခြောက်၊
သုံးဆယ့်ခုနစ် ဝန်းကျင်ပေါ့။
ထို့နောက် သူမ မနေနိုင်စွာ
မေးမိလေသည်။

‘အန်တီ စိတ်မချုပ်ချေ
နော်၊ ကျွန်မ သိချင်ရဲ့
အန်တီအသက်...’

သူမ နှစ်လိုအားလွန်း
ရယ်မောလိုက်သောအခါ
သွားစွယ်လေးများပင် အထူ
အယက် ထွက်ပြုလာ
သည်။ သူမ အပြုံး
အတော်လေးကို ကျက်သေ
ရှိလှသည်။

‘အင်း... အဲဒီတုန်း
တော့ အန်တီအသက်က သုံး
ဆယ့်ငါးနှစ်ပေါ့’

‘ရှင်...’

မိုးသံက ပိုလို့ပင် ဆူညံ
နေလေတော့ အဒေါ်ပြော
သော တချို့စကားလုံးများ
အား သူမ မသဲကွဲချေ။ နေပါ
စေ။ တချို့ စကားလုံးများ
အား မကြားတကြားသာ နား
လည်ခဲ့သည်။ အရမ်းကြီး
လည်း နားလည်သည်ဟုဆို
မရှိချေ။ ပြန်မေးမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ပြီးမှ နားမလည်သော
တချို့စကားလုံးများကို ခြေ
မမေးဖြစ်လိုက်ပါ။

‘အန်တီက ရန်ကုန်က
ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အစိုးရမဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း
တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာ
ဟော...ဟိုဟာက အန်တီ
အမျိုးသား၊ ဟိုဘက်ကအုပ်စု
ကတော့ အန်တီသူငယ်ချင်း
တွေပေါ့’

‘အန်တီက ဆရာဝန်
လားဟင်’

အဒေါ်သည် သူမ နား
ခွန်းအား စိတ်မဝင်စားချေ။
သို့မဟုတ် မိုးသံကြောင့်
မကြားတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ အို... အဲဒါက
အရေးမကြီးပါဘူး။

‘အန်တီ ဘာလာလုပ်

ထဲ။ ဘုရားဖူးလာတာ အန်တီ

ဒါကိုတော့ သူမ ကြားရသေးတယ်။ သူမ မျက်လုံးများ အနည်းငယ် မှေးစင်းသွားသည်ကို ကြည့်လျက် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

‘အင်း... ဘုရားဖူးဖို့ အင်မတန်တော့ ဘယ်ဟုတ်သလဲကွယ်။ ရွာက လူတွေကို ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သုတေသန လာပြုနေတာ။ ‘ကာလရာ’ လို့ခေါ်တဲ့ ဝမ်းရောဂါပိုးကို သမီး ကြားဖူးသား’

သူမ ရိုးစင်းစွာပင် ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

‘ကြောက်မက်ဖွယ် ထပ်တစ်မျိုးပဲ။ သူက ခုလို ချောသန့်တာတို့၊ အစာမသန့်တာတို့ဆို အဲဒီကနေပြီး လူပေါင်းများစွာကို ကူးစက်ပြန့်ပွားစေနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး သူလိုပဲ ဝမ်းပျက်စေတဲ့ အဲဒီကို ဆိုင်းတို့၊ ဝမ်းကိုက်ပိုးတို့ ရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘သမီး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မြစ်ထဲမှာ စက်လှေပေါင်းရဲ့ သွားနေမယ်။ သဘောကြီးတွေလည်း ပါမယ်။ အဲဒီကနေ ထုတ်လွှတ်လိုက်မယ့် အညစ်အကြေးတွေဆိုတာ နည်းမှ မနည်းဘဲ။ ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုဒ် အပါအဝင်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဂေဟစနစ် ပျက်သုဉ်းတာပဲ။ နောက်ပြီး ဒီမြစ်ရေကိုပဲ မကျိုးမချက် သောက်သုံးကြသူတွေလည်း အများကြီး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဝမ်းပျက်ဝမ်းကိုက်ဖြစ်တာ မဆန်းဘူး’

သူမအဖြစ်အား အနည်း

ငယ် ရယ်ချင်သွားသည်။ မိုးထဲ လေထဲမှာ ပညာပေးခံနေရသော အခိုက်အတန့် သူမတို့ ညောင်ဦးက မြို့နယ် ဆရာဝန်ကိုပင် သတိရသွားသည်။ အဒေါ်လည်း ဆရာလိုပါပဲ။ တွေ့တာနဲ့ကို ပညာပေးတော့တာဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

‘လူတွေက ပညာပေးတယ် ဆိုရင်ပဲ မကြိုက်ချင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် အများကြီးလည်း ပညာမပေးပါဘူး။ လာလေ့လာတာရော၊ ဘုရားဖူးတာရောပေါ့၊ ဒါပါပဲ...’

သူမအား စောင်းပြောနေတာဟု အထင်ရောက်သွား၍ အနည်းငယ် ရယ်ချင်သွားရသေးသည်။ ဒီလိုဆိုလည်း ဒီလောက်အန္တရာယ်များသည့် ခရီးကို စွန့်စားပြီး လာရတာ မဆိုးပါဘူးလေဟု သူမ ပေကတ်စွာ တွေးမိလေသည်။

‘အန်တီအမျိုးသား ရှိတယ်ဆိုတော့ အန်တီမှာ ကလေးလည်း ရှိမှာပေါ့နော်’

ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ တင်းသွားသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် လက်သွားသော ကောင်းကင်အောက်၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် တုန်ယင်စွာ တစ်ခုခုကို ဖွင့်ဟလိုဟန် သူမနှုတ်ခမ်းများ... မကြာမီမှာပင် မျက်လုံးများ နီစွေးလာတော့သည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ၊ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ သမီး မမေးသင့်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကလေး၊ အင်း... အန်တီမှာ သုံးနှစ်အရွယ် သားလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်ချိန်က အန်တီ

သွားလေရာကို တောက်လျှောက် သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ။ ကလေးမ မြင်ရင် သူ့ကို ချစ်မှာ...’

‘သူ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တာလား အန်တီ’

သူမ မကြားတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ချင်၍ သူမ မေးခွန်းအား မတုံ့ပြန်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောပေးထားသော သူမ တုန်ယင် နေတာကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရုတ်တရက် ဟိုဘက်ကမ်းကို ကပ်ရတော့ မည်ဖြစ်၍ သူမ ပို၍ အားစိုက်လိုက်ပါသည်။ ခဏနေလျှင် စက်လှေကို အရှိန်သတ်လျက် ကမ်းကပ်ရတော့မည်။ တခြားစက်လှေများကို လှမ်းမြင်နေရတော့ အစောက ကြောက်ရွံ့နေသော ဝေဒနာတွေ အတော်လေး သက်သာ ပြေလျော့သွားပါသည်။

‘တကယ်လို့ သမီးသာ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရတော့မယ်ဆိုရင် ဘာကို ရွေးချယ်မှာလဲ’

‘ရှင်...’

သူမ နားမလည်ပါ။ သို့သော် အဒေါ်ကတော့ စူးရှသော မျက်ဝန်းနက်တစ်ခုဖြင့် သူမ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဓာတ်လိုက် ထုံကျဉ်သွားအောင်ထိ ထွင်းဖောက် မေးခွန်းထုတ်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

‘ဪ... တကယ်လို့ စက်လှေပေါ် တခြားမိသားစုရဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အရေးပေါ် ရင်ကျပ်ရောဂါ ရနေချိန်မှာ ခုလိုလည်း မိုးတစ်ပြက် လေတစ်ပြက် မှန်

တိုင်းထန်နေဦးမယ်ဆိုပါတော့။ တစ်ဖက်မှာ အသက်ကယ် အင်္ကျီဝတ်လို့ ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ စက်လှေမှာ ရှိမနေဘူး။ ရှိနေတာက မှောက်တော့မယ့် စက်လှေရယ်၊ ဝမ်းရောဂါကို သုတေသန လာပြုမယ့် ဆရာဝန်ရယ်၊ ဆေးအိတ်ရယ်။ နောက်ပြီး တွေ့ဆုံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်နေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံရယ်’

သူမ ပိုလို့ နားမလည် ဖြစ်သွားရသည်။ အဒေါ်က ဘာကို ပြောချင်နေတာလဲ။ စက်လှေအား အရှိန်သတ်လိုက်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆူညံသံက အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။

‘ကလေးအတွက် ဆေးထိုးပေးနေတုန်းမှာ စက်လှေမှောက်သွားတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကယ်တင်လိုက်နိုင်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ဟာ ဟောဒီ မြစ်ပြင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဒေါ်သား ဘယ်ကို လွင့်စဉ် သွားသလဲဆိုတာ အဒေါ် သိချင်နေတုန်းပဲ’

ဟာ...။ ရင်နင့်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါဆို သူမက သူမရင်သွေးကို အဆုံးရှုံးခံလိုက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ရင်း သူမပါ စက်လှေမြုပ်သည့်အထဲ ပါခဲ့သူပေါ့။ ကံကောင်းစွာပင် သူမက ရှင်ကျန်ရစ်သူ ဖြစ်မည်။

‘ကမ်းကပ်တော့မယ် အန်တီ’

‘ကလေးမ၊ တကယ်လို့

နောက်တစ်ခေါက်ကြိုရင်လည်း အန်တီတို့ လိုက်ခဲ့ပါဦးမယ်”

သူမအာရုံနှင့်သူမ ရှုပ်နေသောကြောင့် အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တခြား စက်လှေများအား အမိုးပေါ်မှ ကျော်လျက် အကဲခတ်နေရသည်။ တခြား စက်လှေများမှာ ခရီးသည်ပင် မရှိချေ။ ရုတ်တရက် မိုးမှာ ဝန်းခနဲ ရွာချလိုက်ပြီး သူမ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးပေါ် တရွတ်တိုက် တွန်းချသွားသလို၊ ကိုင်ထားသော စက်လှေအမိုးပေါ်မှ လက်မှာ မမြဲဘဲ တစ်ခုခုနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်လိုက်သလို လွင့်စဉ်သွားသည်။

သူမ နောက်ဆုံး ကြားသိလိုက်ရတာ ညိုမောင်၏ အသံပဲ ဖြစ်သည်။

၄။
တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသောကြောင့် သူမ တစ်ချက် ညည်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူမ ခရီးသည်များကို သတိရသွား၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... မိခိုင် အိပ် အိပ်၊ နင်လဲ့ဖို့ လိုသေးတယ်”

“ဘာလဲ ညိုမောင်၊ ငါ့ခရီးသည်တွေ တန့်ကြည့်တောင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာပြီးလား”

“ဟဲ့... ဘယ်က ခရီးသည်လဲ၊ ဘာခရီးသည်မှ မရှိဘူး။ နင် အဖျားကြီးပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်တာနေမှာ”

ညိုမောင်သည် စက်လှေ ကမ်းကပ်လာသောအခါ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ ခရီးသည်များအား ကားမောင်းပို့ပေးရ

သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း စက်လှေမောင်းတတ်တော့ သူ့ကို မေးလျှင် သိမှာပါ။

“ဆရာဝန် အန်တီလား ဘာလားတော့ မသိဘူးလေဟယ်၊ ဆံထုံးနဲ့ ခပ်ချောချောပဲ။ အင်း...၊ နည်းနည်း အသက်ကြီးတယ်လို့လည်း ထင်ရတယ်။ သူနဲ့အတူ ခရီးသည် ရှစ်ယောက်လောက် ပါလာသေးတယ်လေ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိခိုင်”

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ညိုမောင်ကိုလည်း စိတ်ပျက်စွာ ထုရိုက်ပစ်ချင်လာသည်။

“အဲဒီနေ့က နင့်အဖေ့နဲ့ အမေ စကားများလို့ နင် အရမ်းစိတ်ညစ်ပြီး စက်လှေကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းသွားတာ။ အဲဒါကို မြင်လို့ ငါ နောက်ကနေ စက်လှေတစ်စင်းနဲ့ လိုက်လာသေးတယ်။ နင် ဇွတ်တရွတ်မောင်းလို့ စက်လှေမှောက်သွားတယ်။ နင့်ကို ဆယ်ရတာ အကြာကြီးပဲ။ နင် ပြန်မပေါ်လာဘူး။ နင့်ကိုယ်ဖို့ ညောင်ဦး မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးကို လည်း ပင့်ခဲ့ရတယ်”

ဘာတွေလဲ...။ သူမ တစ်ခုမှ နားမလည်တော့။ သို့သော် ညိုမောင်ပြောသည့် အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုသည်ကိုတော့ သူမ ရုတ်တရက် စဉ်းစားလို့ ရသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကတော့ သူမကို မျက်လှည့်ပြနေချေပြီ။ ဘယ်သူ့ကို သူမ ယုံရမှာလဲ။ သူမ အာခံတွင်းထဲမှာ အစောက သောက်ထားသည့်

ကော်ဖီနဲ့ပင် မပျောက်ချင်သေး။ သူမကြုံကြသော နက်စိပ်လိန်း၏ အရသာက လည်မျိုထဲမှာ ထင်ကျန်နေသေးသည်။ သူမ ဆံပင်များမှာ အစောက မိုးကြောင့် စိုရွှံစေးထန်းနေသေးသည်။

ဒါတွေဟာ တကယ့် အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။ သို့သော် သူမ လက်ဖျံမှ နာကျင်မှုကြောင့် အိပ်မက်မဟုတ်တာ သေချာနိုင်ပါသည်။ ဒါဆို စောစောက အဒေါ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကဲ၊ မိခိုင် နင်ဖျားနေတယ်။ ဆေးသေချာသောက်ရမယ်လို့ ဆရာကြီး မှာသွားတယ်”

“အင်... အေးအေး...”

သူမ စဉ်းစားနေတာ ညိုမောင်အကြောင်းလည်း မဟုတ်ချေ။ ညိုမောင်ပြောသည့် ပါရာစီတမော့နှင့် ပိုးသတ်ဆေးများ အကြောင်းလည်း မဟုတ်။ သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမ သက်သေပြဖို့ တစ်စုံတစ်ခုအား အသည်းအသန် ရှာဖွေနေဆဲသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအရာသည် ပျောက်ရှုနေသည်။ ထိုအရာတွေ တကယ်ရှိခဲ့သည် ဆိုတာကိုတော့ တစ်နေ့ချော့ အိုင်အမာ သက်သေပြဖို့ သူမ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

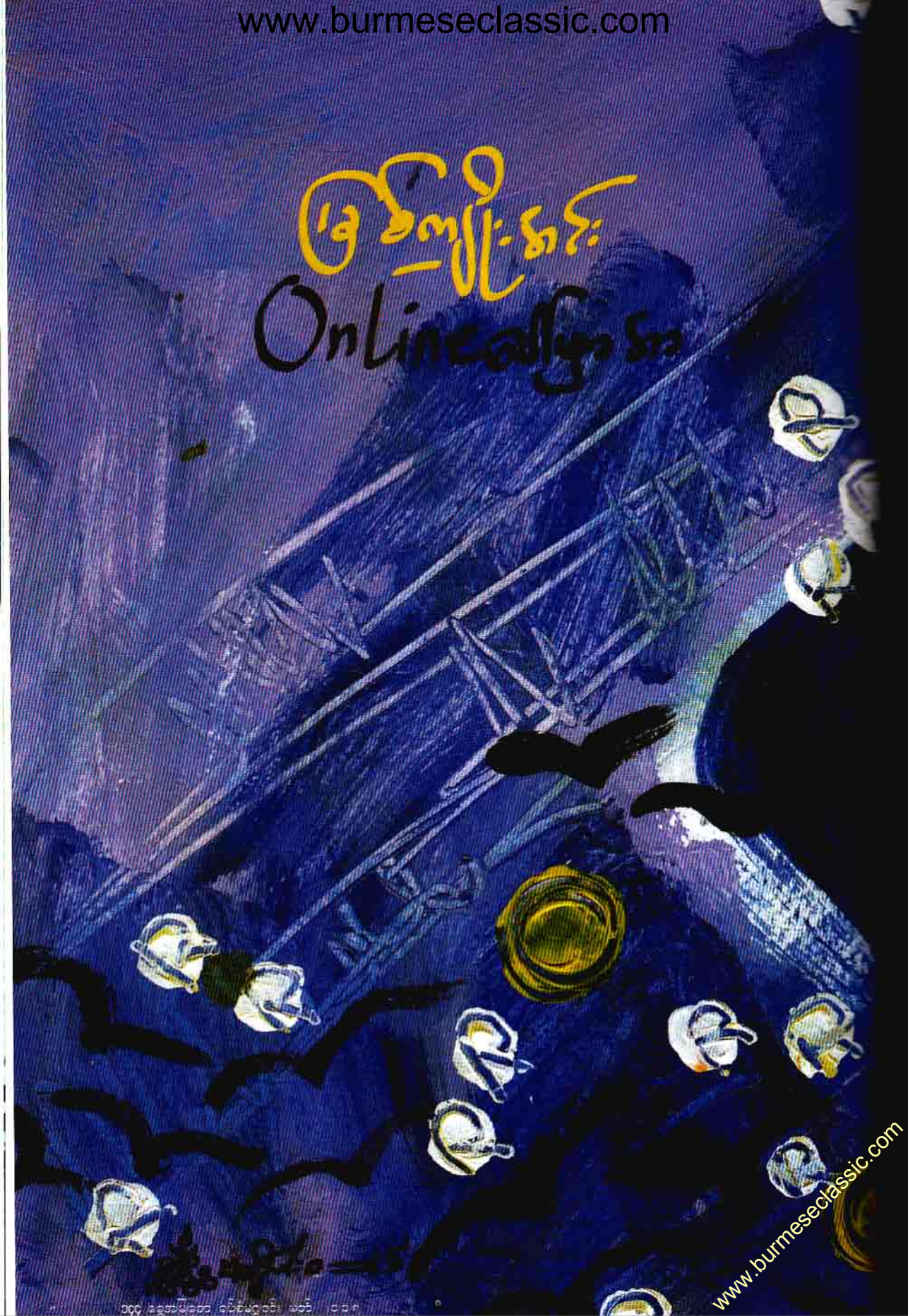
လောလောဆယ်တွင်တော့ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများစွာ၏ အရှိန်ဖြင့် သူမ ကောင်းစွာ အိပ်မောကျဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၂
E-mail:
nyeinfam33@gmail.com

မြန်မာ့အသံ Online ရွေးချယ်စဉ်

ဘကြီးမြစ်ကို ကြည့်ရ
သည်မှာ အခြေအနေ
မကောင်းပါ။

အသက်ရှူထုတ်ပုံက
ဝင်ယန်းတကြီးနိုင်လွန်းလှ၏။
သူ့ရင်ဘတ်သည်
ပိန်လိုက် မောင်းလိုက်ဖြင့်
ဝေဒနာအတိမ်အနက်ကို
ထင်းထင်းကြီး
ဖော်ပြနေသည်။
ကျွန်တော့်စိတ်အထင်ဖြင့်
ဒီညပင် ကူးမည်မထင်။
ဒါလည်း တစ်မျိုး
ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

အဆုံးစွန်သော
အနာတို့မှ ဘကြီးကို
အမြန်ဆုံးကျော်ဖြတ်
သွားစေချင်သည်။
ဘကြီးမြစ်အတွက်
အချိန်သိပ်မကျန်တော့မှန်း
သိနေ၍ ကျွန်တော်
သူ့ဘေးတွင်
မခွာတမ်းထိုင်ကာ
ဘဝကူးကောင်းစေရန်
တတ်သမျှ မှတ်တမ်း
ရွတ်ဖတ်ပေးနေမိသည်။

ဘကြီးမြစ်သည်
အမေ၏ မောင်အငယ်
ဖြစ်သည်။ ခေါ်ပြန်သူက
မိမိ၏ရင်-မီးတွင်းထဲတွင်
ပိတ်စဉ်ခရ၍ ကလေး
တစ်ယောက်အနေ
မှဆုံးရှုံးကြီးဘဝကို
လွန်ခဲ့သည့်
ရုတ်နစ်နစ်ကတည်းက
ရရှိခဲ့သူဖြစ်၏။

ဘကြီး၏သားအုပ်
ကျွန်တော့်
ညီဝမ်းကွဲလေးကတော့
သူ့အဖေဖြစ်သူ
အခြေအနေကို နားလည်၍
ထင်၏။ နည်းခန်းထောင့်တွင်
တိုးတတ်စွာ ကျိန်၍

တိမ်အထိထောင့်ထိမထွင်း သူ့

ငိုရှက်နေလေသည်။

ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် ရင်ဘတ်ကြီး ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် ဘကြီးတော့ ဒီဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားပြီထင်၍ ဘကြီးလက်ကို စမ်းကိုင်လိုက်စဉ် ဘကြီးမှ သူ့ညာလက်ကို အသာမြှောက်ကာ ကျွန်တော့်ကို အနားကပ်လာရန် လက်ဟန်ပြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘကြီး မှာချင်သည်များမှာခွဲနိုင်စေရန် ဘကြီးမြစ်ပါးစပ်နားကပ်ကာ သူမှာသမျှ နားစွင့်နေမိသည်။ ဘကြီးမြစ်ထဲမှ လေသံသဲ့သဲ့လေး ထွက်လာသည်။

‘ငါ့သားရော...’

‘ရှိပါတယ် ဘကြီး၊ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေတယ်။ ခေါ်ပေးရမလား’

ဘကြီးက လက်ကို အသာခါပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် လက်ကို ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ဆုပ်ညှစ်ကာ သူ၏ မှာတမ်းကို ဤသို့မြွက်ကြားတော့သည်။

‘သေချာ မှတ်ပေးနော် ငါတို့ကြီး’

‘စိတ်ချပါ ဘကြီး၊ ကျွန်တော်သေချာမှတ်ပါ့မယ်။ ဘကြီး မှာချင်တာမှာပါ’

ဘကြီးထံမှ စကားသံ ချက်ချင်းထွက်မလာ။ အဆုံးစွန်အားယူနေဟန်တူသည်။ ထို့နောက် စကားတစ်လုံးချင်း စီကိုလေးလေးပင်ပင်ဖြင့် ဖြည်းလေးစွာပြောတော့သည်။

‘ငါ့သားများ အင်တာနက်သုံးရင်လေ၊ သူ့ကိုပြောလိုက်စမ်းပါ။ အမှန်တကယ်သာ လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင် ဖေ့ဘွတ်ခ်ဆိုတာ လူတော်

ငါ့သားများ
အင်တာနက်
သုံးရင်လေ
သူ့ကို
ပြောလိုက်စမ်းပါ
အမှန်တကယ်သာ
လိုက်နာနိုင်မယ်
ဆိုရင်
ဖေ့ဘွတ်ခ်ဆိုတာ
လူတော်
လူကောင်းနဲ့
အတွေးအခေါ်
ရှင်တွေကို
မွေးထုတ်ပေးတဲ့
ကျောင်းတော်ကြီး
ကွဲ့

လူကောင်းနဲ့ အတွေးအခေါ်ရှင်တွေကို မွေးထုတ်ပေးတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးကွဲ့၊ ငါတို့ကြီး မှတ်မိရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ မှတ်မိပါတယ်။ ငါ့သားများ အင်တာနက်သုံးရင် သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ။ အမှန်တကယ်သာ လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင် ဖေ့ဘွတ်ခ်ဆိုတာ လူတော်လူကောင်းနဲ့ အတွေးအခေါ်ရှင်တွေကို မွေးထုတ်ပေးတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး။ ဟုတ်တယ်နော် ဘကြီး’

‘အေး...’

စကားအရှည်ကြီး ပြော

လိုက်ရ၍ ဘကြီးမြစ် မောသွားဟန်တူသည်။ အသက်ကို ပြင်းစွာရှုရှိုက်နေရသည်။ ဘကြီး၏မှာတမ်းကို မေ့မည်စိုး၍ ကျွန်တော် အထပ်ထပ် ရွတ်နေမိသည်။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာကြားသည့်စကား ဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့် မေ့မသွားဖို့တော့ ကြိုးစားနေရသည်။

ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြန်သည်။ အနားကပ်ကာ နားစွင့်တော့ လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် -

‘အံ့ဆွဲထဲမှာ စာအုပ်အပြာရောင်၊ မင်း သိမ်းထား၊ ငါ့သား ၁၅ နှစ်ပြည့်ရင် သူ့ကို ပေးပေး’

ဒီ တစ် ကြိမ် တော့ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ပြန်ရွတ်ပြလိုက်တယ်။

‘အံ့ဆွဲထဲက စာအုပ်အပြာရောင်ကို ကျွန်တော် သိမ်းထားပြီး ဘကြီးသားအသက် ၁၅ နှစ်ပြည့်ရင် ပေးရမယ်။ အဲဒီလို ဟုတ်တယ်နော် ဘကြီး။ စိတ်ချပါ ဘကြီး၊ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဘကြီးသားကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ဘကြီး စိတ်မပူနဲ့နော်၊ စိတ်အေးအေးထား’

စိတ်ချသွားရ၍ ထင်သည်။ ဘကြီးမြစ်ထဲမှ စကားသံ ထွက်မလာတော့။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ရှူထုတ်နေ၏။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို စတင်နေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်ကြောင့် ဘကြီးအတွက်

တရားခွေကို ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ပေးသည်။ ဘကြီးသားကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ခေါ်၍ ကန်တော့စေသည်။ ထိုနေ့ည ၇ နာရီခန့်မှာပင် ဘကြီးမြစ်ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကွယ်လွန်သွားတော့သည်။

ဘကြီးမြစ်၏ နာရောင်အတွက် ကျွန်တော် အလုပ်များနေသော်လည်း ဘကြီးမှာခွဲသည့် စကားနှစ်ခွန်းကိုတော့ မေ့မသွားစေရန် အခါခါ ပြန်ရွတ်ဖြစ်သည်။ ဘကြီးပြောသည့် အပြာရောင်စာအုပ်ကိုလည်း တွေ့သည်။ အလုပ်များနေ၍ ဖွင့်မကြည့်အားနဲ့ နာရေးကိစ္စပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုစာအုပ်အပြာရောင်ကို သတိတရဖြင့်သွားယူသည်။

စာအုပ်က မထူမပါး အရွယ် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ဘကြီးထားခဲ့သည့် စာအုပ်အပြာရောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။ စာအုပ်၏ အပြာရောင်အဖုံးပေါ်တွင် အဖြူရောင်စာတန်းတစ်ခုရေးထားသည်။ ထိုစာတန်းမှာ Facebook ဟူ၏။ အဖုံးထိ လှန်လိုက်လျှင် ဗထမဆုံး စာမျက်နှာတွင် ဘကြီး၏ ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးမူဖြင့်ရေးထားသော နိဒါန်းစာသားများကို ဤသို့တွေ့လိုက်ရလေသည်။

Status ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကို အောင်မြင်စွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်မောင်မြစ်၏ ဘဝတစ်သက်တာ ဖေ့ဘွတ်ခ်

တစ်တစ်တော်ကြီး။

ဤမှ တစ်တစ်တော်ကြီး ဆောင်လာရောက်သား အတုယူနိုင်စေရန်၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်အောင် ရည်ရွယ်၍ အပင်ယန်းခံခြင်းခြင်းဖြစ်ချေတော့သည်။

အခန်း (၁)

တစ်ချိန်တစ်ခါက သာယာစည်ပင်ခဲဖူးသည့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝကြီးသည် အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား နှစ်ဦးရင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးသည့်နောက် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လွန်းစွာဖြင့် အထီးကျန် နိုင်သွားတော့သည်။ သွားလေသူကြီးကို နေ့နေသည် သတိရတမ်းတစ်ချက်ချင်းဆွတ်ခြင်းက တစ်ဖက်၊ ဥပမာဓာမမြောက် သားငယ်လေးကို ပြုစုရခြင်းက တစ်ဖက်ဖြင့် ရှင်သန်နေထိုင်ရာဘဝကြီးကို ငြီးငွေ့လွန်းနေမိတော့သည်။ သားငယ်လေး၏သံယောဇဉ်သာ မရှိခဲ့လျှင် လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို ပင်စွန့်ပစ်မိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တစ်ခါတစ်ရံတွေးမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လူဝတ်ကြောင် စွန့်ချင်စိတ်အတွေးကို နောင်တရစေမည့် အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုပေါ်လာတော့၏။ ဤနေရာတွင် အဖြစ်အပျက်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်တမင်တကာ သုံးနှုန်းခဲ့၏။ အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်ုပ်အတွက် အဖြစ်အပျက်ထူးကြီးဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် သားငယ်အတွက် နို့မွန့်ဘူး ထွက်ဝယ်ရင်း ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့လေ၏။ ဖက်လုံတကင်း

နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ စားမြို့ပြန်ရင်းဖြင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီးအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှ ဤကဲ့သို့ ပြောလေသည်။

‘နို့...ခင်ဗျားက အခုကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ယောင်ချာချာဆိုတော့ အင်တာနက်မသုံးဘူးလားဗျ’

သူငယ်ချင်း၏ အမေးစကားကို ကျွန်ုပ် နားမလည်။

‘ဘာတုံးဟု အင်တာနက်’

‘အင်တာနက် ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရရင် ခင်ဗျားကလေး နို့ဆာပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ အတိအကျပြောရရင် အစုံရှိတဲ့နေရာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ အစုံရှိတယ်။ ခင်ဗျား ငြီးငွေ့ချိန်တောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုသေချာချင်ရင် ဖေဘွတ်ခ်ဆိုတာကိုသာ ဝင်ထားလိုက်ဗျာ။ ခင်ဗျား တကယ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်’

‘အဆန်းပါလားဗျ။ နို့ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာတွေကို ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ’

‘ကဲဗျာ၊ ပိုမယ့်ပို ကူးတို့အထိ ရောက်အောင်ပိုးပေးမယ်ဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား။ ခင်ဗျား အိမ်မှာ အင်တာနက်တပ်ဖို့ ကျုပ်ပဲ လုပ်ပေးပါမယ်’

သို့နှင့်ပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် အင်တာနက်ဆိုတာကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် နဖူးတွေ ခူးတွေကြုံတွေ့ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ် အနှစ်သက်ဆုံးကား ဘီလပ်စကားဖြင့် ဖေဘွတ်ခ်ဟု လူအများခေါ်ကြသည့် မျက်နှာစာအုပ် ဆိုသည့်နေရာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ထို

အရပ်တွင် ပျော်မွေ့စပြုနေမိတော့သည်။

တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူများကို မိတ်ဆွေဖွဲ့၏။ သူတို့ရေးသမျှကို နှစ်သက်လှကြောင်း၊ ကြိုက်လွန်းလှကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေး၏။ သဘောတူလှကြောင်း၊ ခင်ဗျားပြောသည်မှာ အမှန်စစ်စစ်သာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာ ရေးပေး၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျက်နှာစာအုပ်ဟု ခေါ်ဆိုသော အရပ်တွင် အပေါင်းအသင်းများ စုံလင်လာ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် ပညာစုံလာ၏။ ကုလားဖြူစကားအခေါ် ဖေဘွတ်ခ်ဆိုသည့်နေရာ၏ အဓိက အနှစ်ချုပ်မှာ အမှန်တွေပြောတတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တီးမခေါက်မိလာ၏။ Likeဟုခေါ်သော ထောက်ခံစာကို နှစ်သက်တတ်လာ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အားပေးသူအဆင့်မှ တစ်ဆင့် မြင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ဤသည်ကား Status ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၏မဟာခရီးစဉ်အစဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးဖြစ်ပေတော့လေသည်။

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်သည်ကား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချပြီး သည့်နောက် အမှန်တရားစစ်စစ်များကိုသာ ချပြတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ ပထမဦးဆုံးသော အမှန်တရားစစ်စစ် Statusကြီးမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

‘လူတို့၏ အလင်း

ရောင်ဖြစ်သော နေမင်းကြီး အရှေ့အရပ်မှ ဝင်ဝင်ကြွားကြွား ထွက်ပေါ်လာလေပြီ’

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေသော ပထမဆုံး Status ကြီးဖြစ်ပေတော့သည်။ အရှေ့အရပ်မှ နေထွက်သည်ဆိုသည်ထက် မှန်သည့်သစ္စာစကားပင် မရှိနိုင်တော့ပြီ မဟုတ်တုံလော့။

ထိုပွဲဦးထွက် အမှန်တရားကို သဘောတူကြသူများ မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေးကြသူများကြောင့် ကျွန်ုပ် အားတက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ ငြင်းမရနိုင်မည့် အမှန်တရားစစ်စစ်များကိုသာ ဆက်လက်ရေးသားသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ် ကြားဖြတ်ပြောလိုသည်မှာ ရှေ့ဆက်ရေးမည့် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော အမှန်တရားစာသားတို့သည် နောင်လူတို့ အဖို့ငှာ လိုက်နာနိုင်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ပူငြင်အသုံးပြုရန်သော်လည်းကောင်း ရည်ရွယ်၍ မခြင်းမချန်ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ (ဤသည်ကား စကားချပ်ပေတည်း။)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ စားလည်း အမှန်တရား၊ သွားလည်း အမှန်တရားတို့ကိုသာ ဒဿနထုတ်နေမိတော့သည်။

ထမင်းစားပွဲခုံပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်တက်နေသည်ကို မြင်လျှင်လည်း အမှန်တရား စာသားတို့က ဤသို့ ထွက်လာချေ၏။ အောက်တွင်ရှုလော့...

‘ထမင်းစား စားပွဲပေါ်

ပုရွက်ဆိတ် တက်နေလို့ သူတို့ကို အပြစ်မတင်နဲ့။ စားကြွင်းစားကျန် ချန်ထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ပါ။

နောက်တစ်နည်း...

‘ထမင်းစားပွဲပေါ်က ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ဖိသတ်ရတာ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမှန်တစ်စဟာ သူတို့အတွက် အသက်ခံရင်းရတဲ့ အာဟာရ ဆိုတာလေးကို သတိချပ်ဖို့ လိုမယ်’

နောက်တစ်နည်း...

‘သင့်အတွက် မနစ်နာစေတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတိုင်းအတွက် ယူငင်အသုံးပြုသူကို ကြည်ဖြူခြင်းဖြင့် သင့်စိတ်နှလုံးသား မြင့်မြတ်မှုနဲ့ အေးချမ်းမှုကို ဖွေရှာပါ။’

ဤသည်ကို ထောက်ချင့်လျှင် ကျွန်ုပ် Status ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တင်ခဲ့သည်မှာ များသည်ဟု သင် ဆိုနိုင်မည်လော။

ကျွန်ုပ်သည်ကား မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အဖြစ်အပျက်များကို ဖတ်သူများ ဘဝင်ငြိစေမည့် ရှုထောင့်မှ ဒဿနထုတ်ကာ ဖေ့ဘွတ်ခ်ပေါ်တွင် လူပေါ်လူစော်လုပ်နေမိတော့သည်။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ကျွန်ုပ်ကို အားပေးသူ အရေအတွက် လွန်မင်းစွာ တိုးပွားနေသည်ကိုလည်း ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များကို ဤသို့ သံယောဇဉ်ဖွဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားရပြန်သည်။

‘ကျွန်ုပ်ရေးတဲ့စာတွေကို နှစ်သက်ကြောင်း ပြတဲ့

အင်တာနက်ကို
အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ရရင်
ခင်ဗျားကလေး
နို့ဆာပြီး
သေသွားနိုင်တယ်
အတိုချုပ်
ပြောရရင်
အစုံရှိတဲ့
နေရာပေါ့ဗျာ
အဲဒီမှာ
အစုံရှိတယ်
ခင်ဗျား
ငြီးငွေ့ချိန်တောင်
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး
ပိုသေချာချင်ရင်
ဖေ့ဘွတ်ခ်ဆိုတာ
ကိုသာဝင်ထား
လိုက်ဗျာ
ခင်ဗျား
တကယ်
ပျော်သွားလိမ့်မယ်

သူတွေကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပေးပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း မေတ္တာထည့်ပို့ပေးပါတယ်။

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား။ ဤသို့ ချုပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် နဂိုရှိပြီးသား အားပေးသူများ ယုတ်လျော့သွားစရာ မရှိတော့။ ထို့နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်၏ Status များ ပို၍ပြောင်မြောက်လာကြောင်း ထောက်ခံစာများ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာတော့သည်။

ဤသည် မှာလည်း ထောက်ခံကြသူများ၏ အဆိုမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်

စာအုပ်အဟောင်းတန်းအထိ သွားရောက်ရှာဖွေထားသည့် သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်များကို ပုံစံပြောင်း၍ ရေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဝန်ခံလိုပါသည်။ ၃၈ ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်များကို ကျွန်ုပ်က ဤသို့ဒဿနထုတ်ခြင်းကြောင့် လူကြိုက်များရခြင်းဖြစ်၏။

‘လူမိုက် လူရမ်းကား ဆိုတာ ညစ်ပေနေတဲ့ အရာလိုမျိုးပါ။ ကိုယ်သွားမကပ်မချင်း ကိုယ့်ကိုညစ်ပေစေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတူတကွ ကပ်မိရင်တော့ ကိုယ်လည်း ညစ်ပေရပါလိမ့်မယ်’

ဤသည်မှာ ‘လူမိုက် ဆိုလျှင် ရှောင်သွေလွှဲလို့ မမှီဝဲနဲ့ ကင်းအောင်နေ’ ဆိုသည့် ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အော်ရွတ်ခဲ့ရသည့် ‘အသေဝနာစ ဗာလာနံ’ ဆိုသည့်တရားတော်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ တရားတော်များ ထဲမှလည်း ဒဿနထုတ်၏။ ၃၈ ဖြာထဲမှ ထုတ်နုတ်စရာ ဒဿနကုန်သွားပြီးနောက် ဓမ္မပဒဘက်ကို လှည့်ပြန်သည်။ ဓမ္မပဒမှ ဒဿနထုတ်၍ ကုန်သွားသည့် အခါ လောကနီတိ စာသားများကို ပုံစံပြောင်းရေးပြန်၏။ တစ်ဖန် လောကနီတိမှ ထုတ်စရာ ဒဿနကုန်သွားသည့်အခါ သွားရင်းလာရင်းဖြင့် လမ်းတွင် တွေ့သည်ဆိုင်းဘုတ်များမှ ဒဿနထုတ်ပြန်သည်။

‘သင့်ကိုယ်သင် အသုံးမဝင်ပါဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မတွေးပါနဲ့။ သင့်အတွက် သေသေချာချာ အသုံးဝင်နိုင်တဲ့ နေရာဆိုတာ ရှိစမြဲပါ’

ကဲ...ထိုဒဿနကို-
‘သင့်ကို တပ်မတော်အလိုရှိသည်’ ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်မှ ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း မည်သူ သိမည်နည်း။

‘သင့်ကိုယ်သင် ပိုင်၍ နေချင်သလို နေလိုရသည်။ သို့သော် သင့်ကြောင့် တခြားသူကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့’

ဒါက ‘သင့်ကြောင့် မလောင်ပါစေနဲ့’ ဆိုင်းဘုတ်ကို ပုံစံပြောင်းခြင်းဖြစ်၏။

တွေ့သမျှ သတိဆေးဆိုင်းဘုတ်များ၊ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်များကား များလှလှသည်။ ဒဿနထုတ်၍ မကုန်မခန်းနိုင်အောင်ပင် မှားပြားလှသည်။ ‘ဤနေရာတွင် ခွေးများသာ သေးပေါက်နေ ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ်ပင် မချစ်တွေ့သမျှမြင်သမျှကို ဒဿနထုတ်နေမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ Status များ တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာခြင်းနှင့်အတူ လူသိများလာခြင်း အောင်မြင်ထင်ပေါ်လာခြင်းက တွဲ၍ ပါလာသည်။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အတွေးတစ်ခုလုံးတွင်လည်း လူအများ ဘဝင်ငြိစေရန် မည်သို့ရေးမည်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံးတွေးနေမိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အစားအသောက် မမှန်ခြင်းနှင့် အညောင်းမိဝေဒနာများက ကျွန်ုပ်ထံ စွဲကပ်စမြဲလာ၏။ သားငယ်လေးလည်း နို့သောက်ချိန် မမှန်တော့သဖြင့် တအိအီနှင့် ရှိနေ၍ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်ကို လိုက်ရတော့သည်။
သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ

...သောဒနာစွဲကပ်သည်
...အချိန်ရပ်ရန် မဖြစ်နိုင်
...တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း ကြို
...ဒဿနထုတ်၍ ထိုမှ
...ဆိုသည့်နေရာကြီးတွင်
...သည်ကို ခုံမင်နှစ်သက်
...မိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်
...ကပ်လာသည့် ဝေဒနာ
...ချန်ရစ်။ ဝေဒနာခံစား
...လည်း ကျွန်ုပ်မှာ
...ထုတ်ကာ ပရိသတ်ထံ
...ပြရပြန်သည်။
...သွားကိုက်လျှင် ဤသို့
...ထုတ်၏။

‘ဘဝရဲ့ အရသာတွေ
...တုတ်စားပြီးမှ တစ်ချက်
...ချက်ထဖောက်ခံရရင်
...လွန်းရတာ ‘သွား’နဲ့
...ခွဲသွားပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်’
...တစ်မျိုး။

ခေါင်းကိုက်လျှင်...
‘ရှေ့က ဦးဆောင်ခိုင်း
...တာပဲ။ သူက မလုပ်နိုင်
...နောက်က အကုန်ရပ်
...တော့တယ်။ မီးရထား
...တာ မဟုတ်ပါဘူး။
...ကိုက်နေလို့ပါ’ဟုတစ်
...။

ဗိုက်နာလျှင်...
‘ဝေဒနာကို သိတယ်။
...ရှင်းနည်းကိုလည်း သိ
...ယ်။ ဖြေရှင်းလို့မရတော့
...လွန်းတာပဲ။ ဟုတ်တယ်
... ဗိုက်ထဲက ရစ်ပြီးနာနေ
...ဟု တစ်သွယ်။

ခလုတ်တိုက်လျှင်...
‘အမှားလုပ်မိပေမဲ့
...ကိုယ်ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ရ
...ယ့် ကိစ္စထဲမှာ ခလုတ်တိုက်
...လည်း ပါတယ်’ဟုတစ်
...နည်း။

သွားကြားညပ်လျှင် -
‘အာသာငမ်းငမ်းနဲ့ နှစ်

သက်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အရာ
တွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
စိတ်ကုန်သွားစေဖို့ သွားကြား
ညပ်ခြင်းက စွမ်းဆောင်နိုင်
တယ်’ဟုလည်းကောင်း စ
သည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝေဒနာ
များကို ဒဿနများထုတ်၍
အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လက်ကမြင်း
နေခဲ့မိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ Status များ
က စုံလင်လှသည်။ သူငယ်
တန်းဖတ်စာများထဲကစာ
သားများအထိပါ မလွတ်စေ
ရ။

‘ကန့်ထဲမှာ ရေပြည့်
နေသည်။ ကြာပန်းများလည်း
ပွင့်တော့မည်’ဆိုသည့် စာ
သားသည်လည်း ကျွန်ုပ်
လက်ချက်ဖြင့် ဤသို့ဘဝ
ပြောင်းရပြန်သည်။

‘ဉာဏ်ပညာ ပြည့်စုံနေ
လျှင် သာယာလှပသည့်ဘဝ
က အလိုလိုရောက်လာနိုင်
ပေသည်။’

ထိုသို့ ဉာဏ်ပညာများ
ဖြန့်ဝေပေးရာတွင် သင်ပုန်း
ကြီးဖတ်စာများထဲမှ ကလေး
ကဗျာများပင် ကျွန်ုပ်မချန်ခဲ့။
ထိုသို့ ဒဿနထုတ်နေရင်းဖြင့်
အကြံဉာဏ်မထွက်သည့်နေ့မျိုး
တွင်တော့ ဤနေ့အတွက်
ကျွန်ုပ် စိမ့်ဖြစ်သည့်ဟင်းလျာ
ဟု အမည်တပ်ကာ ချက်ပြုတ်
ထားသည့် ဟင်းပုံများတင်၍
ကျွန်ုပ်၏ပရိသတ်များ မပျင်း
ရလေအောင်ကြိုးစားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ နေ့
ရက်အချိန်တို့သည် တခြား
လူတို့အတွက် အသိဉာဏ်ဖြင့်
ပေးရန် စိတ်အားထက်သန်
ခြင်းများဖြင့် ကုန်ဆုံးရလေ
တော့သည်။

အခန်း (၃)
ဤမျှဖွင့်ဟလျှင် ကျွန်ုပ်
ထံတွင် လူအများ ဘဝင်ငြိ
စရာ ငြင်းရခက်သည့်အမှန်
တရားဒဿနများ ပေါများ
လွန်းကြောင်း သင်တို့သိ
လောက်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်
လျှောက်သွားသည့် ဆိတ်
လည်း မချန်၊ လဲလျောင်းနေ
သည့်နားလည်း မချန် ကျွန်ုပ်
၏ ဒဿနပစ်ကွင်းထဲတွင်
စင်းစင်းကြီး မိနေကြတော့
သည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကား နာ
မည်ကြီးလာခြင်းနှင့်အတူ
လတ်တလော လူပြောများနေ
သည့် ကိစ္စများကိုလည်း ရေး
သားမိပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သတ်သေလျှင်လည်း
ကျွန်ုပ် ဆုံးမစာရေးသည်။
လူတွေ အကျင့်ပျက်လျှင်
လည်း ကျွန်ုပ် ဆုံးမစာရေး
၏။ ဤနေရာတွင် ကြားဖြတ်
ပြောလိုသည်မှာ ဆုံးမစာရေး
ရသည်မှာ မခက်၊ ခက်သည်
က ကိုယ်ရေးသလို ကိုယ်
တိုင် လိုက်လုပ်နိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်
၏။ ကြားဖူးနေကျ အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ
ပညာရှိကြီးဟု လူတို့သတ်
မှတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဟောပြောရန် စင်မြင့်ပေါ်
တက်လေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်
တက်ခါနီး လူတစ်ယောက်မှ
ဤသို့မေး၏။

‘ဆရာကြီး လောကမှာ
အလွယ်ဆုံးအလုပ်က ဘာလဲ’
ဟု မေး၏။ ဆရာကြီးက
မဆိုင်းမတွဖြေ၏။

‘ငါ့လူ မှတ်လော့။
လောကမှာ အလွယ်ဆုံး
အလုပ်က တစ်ပါးသူကို

ဆုံးမခြင်းဖြစ်တယ်’
‘ဒါဆို အခက်ဆုံး
အလုပ်ကရော ဆရာကြီး’
‘ကိုယ်ပြောသလို ကိုယ်
လိုက်လုပ်ရမှာ အခက်ဆုံး’
ဟု ဖြေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤ
သို့ပင်ဖြစ်သည်။ လူအများ
ဘဝင်ငြိစေရန် Statusပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင် တင်
ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်
တိုင် လိုက်နာနိုင်သည့်ကိစ္စမှာ
ရှစ်ခုထက် ပိုမည်မထင်ပေ။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ
ကျွန်းမာရေးလည်း ညံ့ဖျင်း
လာ၏။ မောပန်းတတ်လာ
၏။ အထိုင်အထအတွက် နာ
ကျင်စွာ အားထုတ်ရလာ၏။
ဝေဒနာများ၏ နှိပ်စက်မှုတို့
သည်လည်း တစ်နေ့တခြား
ပို၍ပို၍ ထင်ရှားလာ၏။
ဘဝ၏ ခရီးဆုံးကိုလည်း
လှမ်းမြင်စပြုနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် နှောင်းလူတို့
လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ခြင်းအလို
ငှာ ရည်ရွယ်ရေးသားသည့်
ဤဖေ့တွတ်ခံတစ်သက်တာ
မှတ်တမ်းကြီးကို နိဂုံးကမ္မတ်
အဆုံးသတ်ရပေတော့မည်။
ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး အနှစ်ချုပ်
ပြောလိုသည်မှာ-

သင်သာ အမှန်တကယ်
လိုက်နာနိုင်မည်ဆိုလျှင်
ဖေ့တွတ်ခံဆိုသည်မှာ လူ
တော်လူကောင်းနှင့်အတွေး
အခေါ်ရှင်းများကို အမှန်တကယ်
မွေးထုတ်ပေးနိုင်သည့်နေရာ
ဖြစ်ကြောင်းမှာခွဲချင်ပါသည်။

ထို ဆုံးမစာနှင့်အတူ
တစ်ဆက်တည်း ဝန်ခံလို
သည်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထို
ဆုံးမစာအတိုင်း လိုက်မလုပ်
နိုင်ခဲ့ကြောင်း ဘဝ၏နောက်

ဆုံးအချိန်တွင် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့လိုပါသည်။ ထို့အတူ လူအများကို အကောင်းမွန်ဆုံး နေထိုင်နိုင်ရန် ဆုံးမခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို မကောင်းပြောသူများ၊ ဝေဖန်သူများကို မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ တစ်ဖက်သတ်ရပ်စဲခြင်းဆိုသည့် Unfriend လုပ်ခြင်းနှင့် တစ်သက်တာ ဖြန်မတွေ့နိုင်ရန် Block ခြင်းများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးကြောင်းလည်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့လိုပါ၏။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။ သစ္စာသတ္တာ ကမ္မသကာ ဘကြီးဖြစ်

□
‘ဟူး...’
ဘကြီးမြစ်၏ မှတ်တမ်းဆုံးလျှင် ကျွန်တော်ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဘကြီးမြစ် ကွယ်လွန်သွား

သည်မှာ ဒုလ္လာနှင့်အစာအိမ်ရောဂါ သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်။ ဘကြီးမြစ်ထံတွင် စိတ်ရောဂါရှိနေနိုင်သည်ကိုပါ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိတော့သည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ သူမှတ်တမ်းကြီးကို သေခါနီး နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သတိတရ မှာသွားခြင်းကို ထောက်၍ ကျွန်တော် ထိုသို့မှတ်ချက်ချမိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှတ်တမ်းကြီးကို ကျွန်တော်က သိမ်းယူထားပြီး သူ့သားအရွယ်ရောက်လျှင်ပေးခဲ့ဖူးမှာခဲ့ခြင်းမှာ ရူးနမ်းလွန်းသော စိတ်ကူးဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှတ်တမ်းကို ကျွန်တော့် တစ်ဝမ်းကွဲညီငယ်လေးကို ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုကဲ့သို့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဆုံးမ

စာများဖြင့် ကျွန်တော့်ညီငယ်လေး စိတ်အာရုံကို အရောင်ဆိုးမခံနိုင်။ ကလေးငယ်များအတွက် အကောင်းဆုံးပြုစုနည်းကိုသာ သုံးမည်ဟု ကျွန်တော် တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနည်းမှာ ကလေးငယ်များကို စာပေဖြင့် ကြီးပြင်းစေသည့်နည်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် စာဖတ်နားလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ တက်ကျွမ်းဆန်သည့် စာသားများကို ကိုယ့်စိတ်နှလုံးသားထဲမှ အချိန်မရွေး ထုတ်ယူနိုင်ကြောင်း ညီငယ်ဖြစ်သူကို သိစေမည်။

စာပေဖြင့် ကြီးပြင်းရင့်ကျက်စေသည့်နည်းထက် မည်သည့်အရာမှ သာလွန်သည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ တက်ကျွမ်းဆန်ဆန် စာသားများကို ကိုယ့်ကလေးဖြစ်သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြင့် အားကျနေရသည့်အခြေမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန်ကလေးငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေဖြင့် ကြီးပြင်းစေသည့်နည်းသာရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ကြည်သည်။

ထို့နောက် ဘကြီးမြစ်၏ မှတ်တမ်းတော်ကြီးကို အဝတ်ဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်၏။ ရေလုံစေရန် ပလတ်စတစ်ဖြင့် ထုပ်၏။ ထို့နောက် ခြံထောင့်တွင် သွားရောက် မြှုပ်နှံလိုက်တော့သည်။

ထိုသို့ လုပ်လိုက်ရသည်ကို စိတ်မကောင်းသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဤသည်မှာ အနာဂတ်မျိုးဆက်တစ်ခုအတွက် ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည့်တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ နှစ်သက်လိုက်မိပါတော့သည်။ ■ မြစ်ကျိုးအင်း

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “**မုလပထမ**”

ကွန်ပျူဇေဒသုရမ

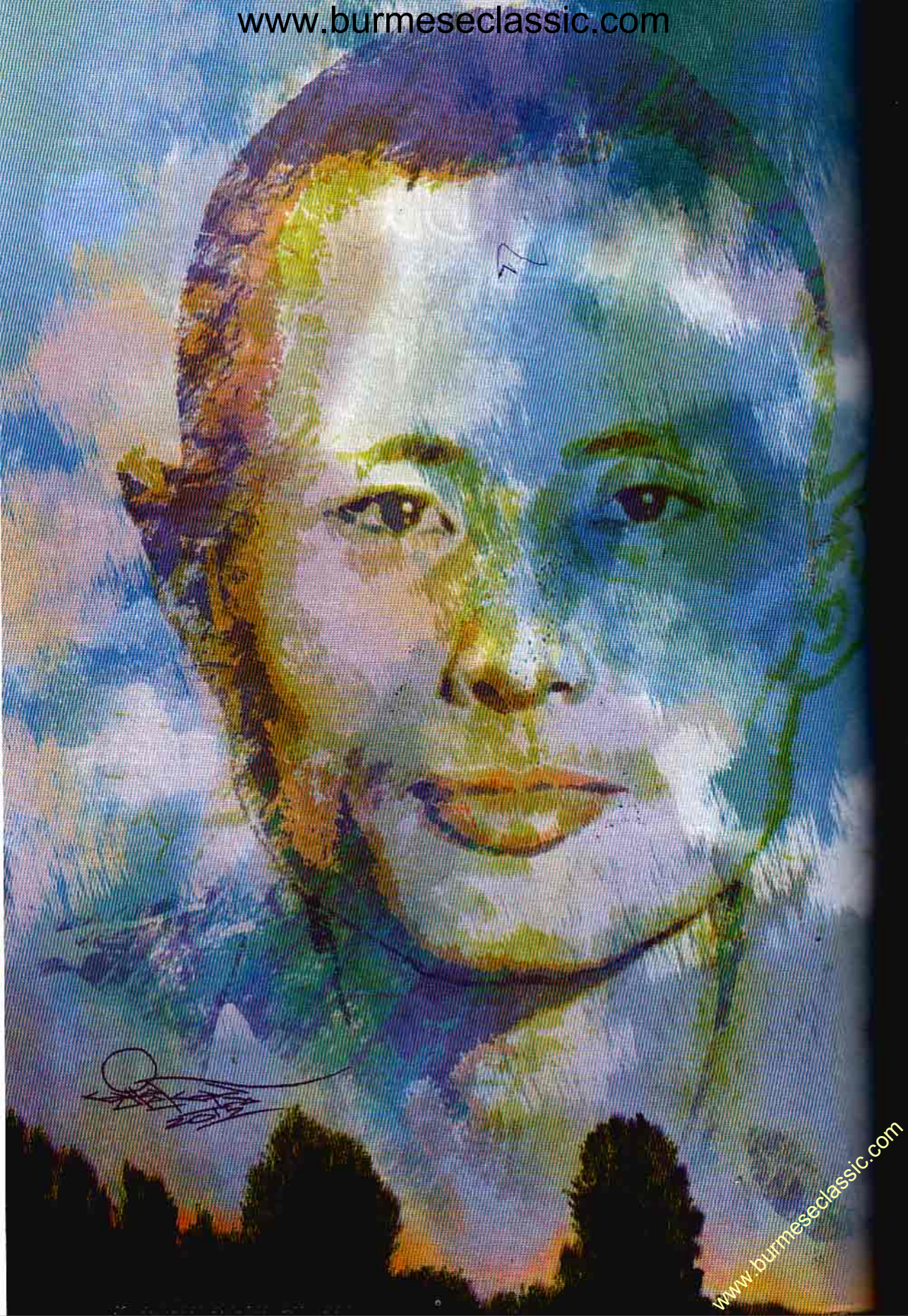
မှာ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ဂြိုဟ်တာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပိုပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဖိုလ်ဖိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ။)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၇၆- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
 Website: www.baydathukhuma.com

အမှတ် ၃၀၄၊ မတ် ၂၀၁၅

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်

စာရေးသော ဗိုလ်တာရာ (ရဲအောင်ဆန်း)၊ စာရေးပြီး စုစည်းဆောင်ရွက် ဆင်ခြင်နှိုင်းယှဉ်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုတို ပြန်လည်မော်ပြပါသည်။

ဘဝ၏ အစ

ကျောင်းခန်းတစ်ခန်းလုံး
တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဦးလှမောင်၏ထက်မြက်ပိုင်နိုင်သော
စကားပြေရှင်းလင်းချက်အသံသာလျှင်
လွမ်းမိုးနေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့
ပျဉ်းမနားမြို့ရှိ ကေ-ဘီ-အမ်
အထက်တန်းကျောင်းကြီး၏
ရှစ်တန်းသင်တန်းကျောင်းခန်းတွင်
ညနေပိုင်း နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
သင်တန်းပေးနေခိုက် ဖြစ်တော့သည်။
ဆရာကြီးဦးလှမောင်
(ဗိုလ်စကြာ၏ ဦးလေး
မစ္စတာ ဂလ္လစမင်း)က ကမ္ဘာကျော်
ရိုက်စပီးယားကဗျာဆရာကြီး
ရေးသားသည့် ရိုမီယိုနှင့်ဂျူးလိယက်
ပြဇာတ်ကို စကားပြေ အဓိပ္ပာယ်
ရှင်းပြ၍ ကောင်းနေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲဝယ်
တစ်ချီတစ်ချီ ရိုက်စပီးယား၏

ကဗျာစုထုနက်နဲမှု လှိုင်းဂယက်ထဲတွင်
မျောကာ နစ်ကာ ပြဇာတ်၏
အရသာကို ခံစားရင်း တစ်ခါတစ်ခါ
ကျောင်းခန်းထိပ်ရှိ နာရီကြီးကို
ကြည့်မိ ဖြင်မိသည်တွင်
ညနေ လေးနာရီ ထိုးရန် နာရီဝက်သာ
လိုတော့သည်ကြောင့်
ကျောင်းဆင်းလျှင် ကျွန်တော်၏
အလွန်ဝါသနာကြီးလှသည့် အလေးမ၊
လက်စွဲထိုး လေ့ကျင့်မှုတို့ကိုပြေး၍
စိတ်စောပြီး ဝညာနှင့်
ကစားခုန်စားမှုတို့ လွန်ဆွဲမှုအကြား၌
လူးလာတွဲပြန် ပါရှိနေလေသည်။
ရိုမီယို၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ
မှာတမ်းစာပိုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ
လေ့လာ၍ အလွမ်း၏
အရသာကလေးကို ခံစားနေခိုက်တွင်
မမျှော်လင့်သော ခြေသံပြင်းပြင်းကြောင့်
စာအုပ်မှ မျက်နှာကို အသာခွာ၍

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် ကျွန်တော်

ဗိုလ်တာရာ (ရဲအောင်ဆန်း)

ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရပ် ငါးပေသုံးလက်မခန့် မြင့်၍ ဗိုလ်
ကေတုတို့တွင် ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ဖြိုးလိမ်းပြုပြင်မှု ကင်းဝေး
ခဲ့ကြောင်းကို နီကြောင်ကြောင်အရောင်နှင့် ထိုးထိုးထောင်
ထောင်ဖြစ်ပျက်နေသည့်အဖြစ်က အတိုင်းသား ဝန်ခံ၍နေသော
အသားနီစပ်စပ် လူတစ်ယောက်ကို စာသင်ခန်းဝတွင် မပြီး
တပြီးနှင့် တွေ့ရပါတော့သည်။

ပင်နီကြမ်း အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကို ကပိုကရိုဝတ်၍ အောက်ခံ
ပေါ်ပလင်အဖြူအင်္ကျီမှာလည်း အရောင် သိပ်မပေါ်ပါ။
အောက်ပိုင်းမှာ ယောလုံချည်အနက်သာလျှင် အနက်ရောင်
မပျက် ကောင်း၍ တော်တော်ဟောင်းနေသည့် အဖြစ်နှင့် ခြေ
ဖဝါးနှစ်ဖက်တွင် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ကို စီးထားသည့် ဧည့်သည်
တစ်ယောက်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် တွေ့ရတော့၏။ ထို
ဧည့်သည်၏ ညာဘက်လက်တွင် ရှမ်းလွယ်အိတ်တစ်လုံးကို
ဆွဲကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ကရင်လိုလို၊
ချင်းလိုလိုနှင့် သူကလွဲလျှင် အခြားလူများကို ဂရုမစိုက်သည့်
မျက်နှာပေါက်မျိုးကို အကဲခတ်၍ 'ဧကန္တ ဒီလူဟာ လယ်တီစံ
ကျောင်း(ကျွန်တော်တို့ကျောင်း အနောက်ဘက်၌ ကပ်လျက်
တည်ရှိသည်)ကို လာဖူးရင်း တို့ကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပုံ
မမြင်ဖူး၍ ခေတ္တဝင်ကြည့်သည့် တောနယ်က ဧည့်သည်တစ်
ယောက်ပဲ'ဟု မှတ်ချက်ချကာ ခပ်အေးအေး နေလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးလှမောင်က စိတ်ပါလက်ပါ သင်
ကြားနေသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်ပြီး
မျက်မှန်ကို နေသားတကျ ပြန်လည်၍ နှာခေါင်းရိုးပေါ်သို့
တပ်ကာ အခန်းဝသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လာရပ်ဝံ့သည့်

‘ငါ့ညီတို့- သတိထားကြပါကွာ။ တို့အကြံအစည်
အထမြောက်တော့မှာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ သေမြေကြီး
ရှင်ရွှေထီးပေါ့။ သည်းခံကြပါ။ ဒီတစ်ချီ တို့တစ်တွေ စွမ်းဆောင်မှု
သတ္တိဂုဏ်ထူးနဲ့ ဗမာ့ရာဇဝင် တစ်ခေတ် ပြောင်းလိုက်ရအောင်’
ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဩဝါဒအားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေ ဒေါသတွေ၊ မကျေနပ်မှုတွေမှာ သခင်အောင်ဆန်း၏
ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် အရည်ပျော်ကုန်ကြတော့သည်

ထိုဧည့်သည် လူထူးကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သည်။

ဆယ်စက္ကန့်လောက် ကြာမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဖြုန်းခနဲ
သတိရဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး အခန်းဝဆီသို့ ခပ်
သွက်သွက် လှမ်းသွားကာ ထိုဧည့်သည်၏ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်
ဆတ်ကလေး ပုတ်လျက်...

‘မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲဟေ့၊ အမယ်လေးကွာ
ဘာသံမကြား၊ ညာသံမကြားနဲ့’

‘ခုပ်’
မျက်နှာ နီစပ်စပ်နှင့် အခန်းဝရှိ ဧည့်သည်က ခပ်တုတို

မပွင့်တပွင့်နှင့် ဖြေဆိုလိုက်သည်။
ဤတွင် ဆရာကြီး ဦးလှမောင်က-

‘အေး အေး၊ နေဦး မင်းကို ငါ့တပည့်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးရဦးမယ်၊ ကိုင်း အထဲလာစမ်း’

သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ထိုဧည့်သည်၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲကိုင်၍
အခန်း၏ အလယ်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး...

‘ဟေ့- ငါ့တပည့်တို့၊ ဒီဟာပေါ့ကွ၊ သေသေချာချာ
မှတ်ထား။ မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင် သခင်
အောင်ဆန်းဆိုတာပေါ့ကွ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ထိုခေါ်ကျမှ ထိုကရင်လိုလို၊ ချင်းလိုလို မျက်နှာနီစပ်စပ်
တောကျကျ ဧည့်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင် သခင်
အောင်ဆန်းမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

သခင်အောင်ဆန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း
သားတစ်သိုက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကြည့်၍ မပြီးတပြီးနှင့်
တဟဲဟဲ အရယ်ကလေး ရယ်လိုက်တော့သည်။ ကျောင်းသား
တွေကလည်း ဘာသဘောမှန်းမသိ တဟဲဟဲနှင့် ပြန်၍ ရယ်
သူရယ်၊ တခွီးခွီးနှင့် ပါးစပ်ပိတ်၍ ရယ်သူများ၏ အသံများပါ
ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အနားရှိ ကျောင်းသားတစ်ယောက်
က ‘ဒါလားကွ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်၊ လူကြည့်ရတာ
ဘယ်နှုန်းမှန်း မသိဘူး။ အချိုးအစဉ်မကျ၊ ခွကျကျကြီး’ဟု
မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ အဖို့မှာတော့ သခင်အောင်ဆန်းအား လူထဲမှ
လူတစ်ယောက်အနေနှင့် တွေ့ရပြီး ဆက်ဆံပုံ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ

ထူးခြားချက်၊ ခွကျကျ အမူ
အရာတွေကို လက်ဦးဆုံး ပထမ
မှတ်သားမိလိုက်၍-

‘ဪ... နိုင်ငံရေး
သမားခေါင်းဆောင်ဆိုတာ
ဒီလိုပါလား’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပါ
တော့၏။

နိုင်ငံရေးသံသရာ၏ လမ်းကူး
ကျွန်တော်ကား နိုင်ငံရေးရောဂါ ရခဲ့ပေပြီ။

ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုမှတစ်ဆင့် ခရိုင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၌လည်း အမှု
ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံသို့ တက်ရောက်မိတော့
သည်။ ဗမာ့လက်ရုံးတပ် ခရိုင်ရဲစည်းအုပ် တာဝန်ကိုလည်း
သဘောတွေ့တွေ့၊ မနော့ခွေ၍ ကျောင်းစာတွေ မေးခမန်း
တာဝန်ယူမိခဲ့ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ရန်ကုန် ဗဟိုတို့ဗမာအစည်းအရုံး

သာယာဝတီမြို့တွင် ကျင်းပမည့် ညီလာခံကျင်းပရေး နှစ်ခုမှ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် ပျဉ်းမနားအပိုင်မှ နီယံစားလှယ်အဖြစ်နှင့် သခင်သိန်းမောင်(ဖြုတ်ခွဲ)နှင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

မီးရထားက ကျပ်၊ ခရီးကလည်းရှည်၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ ရေကျော်ဘက် သို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆွဲပြေးနေသော လန်ချား ဂူလားကား ခြေကုန်နေပုံရအောင် နှေးသည့်အတွက် ထမင်း ဆာနေသည်ကြောင့် ဒေါသထွက်နေသူ သခင်သိန်းမောင်က 'ဂျာလတီး-ဂျာလတီး'ဟု အတင်းနှင့်နေသည်။ ဘေးမှ ကျွန်တော်က-

'ဗျိုဆရာ သိပ်ဂျာလတီးမနေနဲ့၊ ဘေးက ကားတွေကို ခည်း ကြည့်ဦး'

ဟု ဝင်ရောက်ဖျောင်းဖျောင်း ရေကျော်ရှိ ဗဟိုအစည်း အင်းသို့ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ရုံးကြီးပေါ်၌ ဘုရားကွကွ၊ ရှည်ရှည်၊ မည်းမည်း၊ ဖြူဖြူ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုး မျိုးနှင့် ဗမာတစ်ပြည်လုံးရှိ သခင်ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဆင်း နှည်တက်ချည်နှင့် ခြေစွပ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်သားရေအိတ် ကိုယ်ဆွဲ ၍ ရုံးကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး 'စုံစမ်းရေးဌာန၊ ဧည့်ခံ ဆောင်မတီ'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များ ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ သက်ဆိုင်ရာ လက်မှတ်နှင့် အစီရင်ခံစာများကို တင်ပြလေသည်။ မျက်မှန်တဝင့်ဝင့်နှင့် ဆက်သုံးဆယ်အတွင်းရှိ ဆဲပတ်တိုတို့ ညှပ်ထားသည့် စုံစမ်း ရေးဌာန တာဝန်ခံက ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်များကို စစ်ဆေး ပြီး ဧည့်ခံရေးဌာနသို့ ပို့သည်။ ထိုဌာနတာဝန်ခံက ကျွန်တော် တို့ကို ကြည့်၍ 'ကောင်းပြီလေ'ဟု ပါးစပ်မှ တစ်ခွန်းတည်း ဖျတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က နေရာထိုင်ခင်း ချပေး လိမ့်မည်ဟူသော တွေးလုံးနှင့် အသာစောင့်နေသည်။ သို့ရာ တွင် ဘာမှ နောက်ထပ် နောက်ဆက်တွဲ မှတ်ချက် မပေါ်လာ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်တိုင် သားရေအိတ်ကြီးတွေ ကိုင်ကာ စောင့် နေရသော်လည်း ဘာမှ စကားပြန် မရသည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ခံကော်မတီ ရဲဘော်ထံသို့ 'ဘယ်နှယ်လဲ ဗျို၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာ တည်းရမလဲ'

ဤတွင် ဧည့်ခံရဲဘော်ကြီးက ဘိုရှူးတိုတိုကလေးကို အသာကုတ်ကာ စုံစမ်းရေး ရဲဘော်ထံသို့ 'ဟောဒီမှာ သခင် လေးမောင်၊ ပျဉ်းမနားရဲဘော်တွေက နေရာ မေးနေပြန်ပြီဗျ ဟဲ ဟဲ...သူတို့ သခင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မသိကြသေးဘူးထင် တယ်။ ပြောရမှာ ခက်တယ်ဗျာ'

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ရယ်မောရင်း လှမ်းပြောလိုက် ပြီး...

'ဟောဟိုဘက်ခန်းမှာ ကံကောင်းရင် နေရာလွတ်ကလေး ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်ပြီးနေကြပေါ့'ဟု တစ်ဖက်

ခန်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ထွက်ခွာ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် သခင်လေးမောင်က-'ခင်ဗျား တို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားပြီးရင် အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဆီ သွားပြီး တစ်ဆိတ် အစီရင်ခံကြဦးဗျို'ဟု လှမ်းပြောလိုက် သေး၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စိတ်တိုတိုနှင့် အလုပ်အမှုဆောင် များ အလုပ်လုပ်နေရာခန်းမကြီးသို့ ခပ်တင်းတင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ သည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် မျက်မှန်ဝိုင်း ကြီးနှင့်သခင်စိုး၊ စာကုန်းရေးနေသော သခင်သန်းထွန်း၊ သခင် စံထွန်းလှ စသည့် ဧရာမခေါင်းဆောင်ကြီးများကို တွေ့ရပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ရေးမှတ်နေသည့် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် အခြားရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရကာ အထွေထွေအတွင်းရေး မှူးဟူသော စာတန်းကြောင့် သူတို့ စားပွဲရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်မိခဲ့ သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့က အစီရင်ခံစာများကို ထုတ်၍ သခင်အောင်ဆန်းရှေ့မှောက် တင်ပြလိုက်သည်။

တစ်ခဏတွင် သူက စာကုန်းရေးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မော ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး-

'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလဲ ဆိုစမ်း'ဟု ပုလိပ်စစ် စစ်နေပြန် ပါသည်။

ကျွန်တော်က 'ပျဉ်းမနားခရိုင်က လာတာ၊ ကဲ... အစီရင် ခံစာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့'

'ခင်ဗျားတို့ ရုံးဆင်းခါနီးမှ ဘာလို့ လာသလဲ၊ သိပ်ခွဲကြ တဲ့လူတွေ'

မဆီမဆိုင် သခင်အောင်ဆန်းက စ၍ ဆူပါတော့သည်။ သခင်သိန်းမောင်သည် နဂိုကပင် ကွဲမြီးတိုနေရာ ပိုမိုဒေါလွလာ ပြီး 'ခုမှ မီးရထားဆိုက်တယ်၊ ခု ခင်ဗျားတို့ဆီရောက်တယ်။ ခုလို ခင်ဗျားက အခြောက်တိုက် နောက်ကျတယ်လို့ ဆူနေတာ ဘာကောင်းသလဲဗျ'ဟု မမဲမရပ်နိုင် ပြန်ပက်လေတော့၏။ သခင်အောင်ဆန်းကလည်း ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်လာပြီး-

'ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ရက်စောစော ကြိုမလာတာ သလဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဘယ်လောက် ခင်ဗျားတို့ အတွက် ခေါင်းစွပ်နေရသလဲ သိရဲလား'

ဟု ခုနစ်မောင်း တင်လာပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်လို လူစားတွေနဲ့ တွေ့ရပြန်ပြီလဲဟု နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ဘဲ လူမိုက်မိုက်ကန်းကန်းတွေလို လူစားဟူသော အတွေးနှင့် ရှေ့စခန်းကို စဉ်းစားခိုက်တွင် စားပွဲကြီးမှ သခင်စိုး က ကြားဝင်၍-

'ဒီမှာ သခင်အောင်ဆန်း ဖြည်းဖြည်းမှ စကားပြောပါ။ ဒီလူတွေ ခရီးပန်းလာကြတယ် ထင်တယ်။ ရဲဘော်တို့ ထမင်း သွားစားကြပါဦး။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ ဗျာ'ဟု ဖျန်ဖြေလိုက်သည်တွင် အားလုံး သဘောတူ ပြေအေး သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ့်ပစ္စည်း များကို စနစ်တကျ ပြန်လည်ထားရှိရန် တည်းခိုခန်း လုပ်ငန်း

သော အခန်းထဲသို့ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ရေကျော်ရပ်ရှိ အစည်းအရုံးနှင့် ခပ်နီးနီး ဗမာထမင်းဆိုင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းတင်ခဲ့၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကွင်းထားသော လေးယောက်စား စားပွဲများဖြင့် သန့်ရှင်းပုံရသည့် ရုပ်ချောချော မိန်းမသုံးဦးတို့ ရောင်းချနေသော ထမင်းဆိုင်ဝသို့ ခြေစုံရပ်ကာ နေရာထိုင်ခင်း ရှာမိသည်။ သို့ရာတွင် နေရာကွက်လပ် မရှိသလောက် ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ လူကျပ်နေသည့်အတွက် နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လှည့်မည်အလုပ်တွင် -
'ဟေ့ လူတွေ လာကြ၊ ဒီမှာ နှစ်ယောက်စာ နေရာရှိတယ်'

ထမင်း ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည့် လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရာမှ ဂရုတစိုက် ဖိတ်ခေါ်ရာသို့ ပြန်ကြည့်မိသည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တမင်တကာ ခေါ်နေသူမှာ ဗဟို တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးမှ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်း ဖြစ်နေတော့သည်။ သူက ပါးစပ်က ခေါ်ရုံတင်မကသေး၊ သူနှင့် ထမင်းလွေးနေသော သခင်စိုးကပါ ကမန်းကတန်းထကာ အခန်းထောင့်ကျကျ သူတို့ ထိုင်နေရာတွင် ကုလားထိုင်နှစ်ခု ပြင်ဆင်ပေးနေမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အားနာစွာနှင့်ပင် ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ စွက်ဝင်ခဲ့မိသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ထမင်းရောင်းသူ မိန်းမငယ်တစ်ဦးကို ထမင်းနှစ်ပွဲ ဝက်သားဟင်းစသည်တို့ကို လှမ်းမှာရင်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်၍ အာလာပသလ္လာပ စကားပြောတော့၏။

တုန့်ယင်နေသော လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်တော့သည်။ မှေးမှိန်ရိဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်ကို အပြစ်တင်တားဆီးသည့်ဟန်နှင့် ကြည့်၍ ခေါင်းခါပြတော့သည် ဤတွင် ဂျပန်ဆရာကိုရော၊ သူ့ကိုရော ဒီလောက် သည်းခံရပုံမလားဟု ရောနှောအပြစ်တင်ကာ စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ဝုန်းခနဲထ၍ ရှေ့သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်

ထိုအခါကျမှ သခင်သိန်းမောင် ပြုံးလာဖော်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ယခင် သခင်အောင်ဆန်းကို တွေ့စက တော်တော် အပေါက်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်ဟု သဘောထားခဲ့သည့်နောက် ယခု ထမင်းဆိုင်တွင် တော်တော် ဖော်ဖော်ရွေရွေ တွေ့ရပြန်သဖြင့် အစဉ်းစားရ ကျပ်ရလေ၏။

သခင်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်ကို ဂရုတစိုက် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ -
'နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်တုန်းကလည်း မသိဘူး မြင်ဖူးပါတယ်'
'ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ကေ-ဘီ-အမ် ကျောင်းလာတုန်းက

ဖြစ်မှာပေါ့။ ဆရာကြီး ဦးလှမောင်နဲ့ လာတွေ့တုန်းကလေ' ကျွန်တော်က ကူညီထောက်ပေးမှ -

'ဟားဟား ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ အမှတ်ရတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခု ခင်ဗျား ကျောင်းနေတုန်းလား'
'ခု ၁၀ တန်းမှာပေါ့ဗျာ။ တစ်ဖက်က နိုင်ငံရေးလုပ်ပြီး တစ်ဖက်က ကျောင်းနေသေးတယ်။ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုဝေဖန်ဦးမလို့လဲ'

'ကျုပ်က ဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှာနေတာ။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်လဲ၊ လူကောင်က ထူးသလောက် မျက်နှာက နုနေသလိုပဲ'

စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကာ စစ်တမ်းထုတ်ပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်က လက်ဆေးခွက်တွင် လက်ကိုနှစ်ကာ ဆေးရင်း 'ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထဲမှာပဲ'ဟု ထမင်းဆာနေသည်ကြောင့် ခပ်တိုတို ဖြေလိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သခင်အောင်ဆန်းကား အလိုက်ကန်းဆိုးမသိပါ။ သူက ထမင်းစားနေသော ဇွန်း၊ ခက်ရင်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် -

'ဟေ့... သခင်ခင်မောင်ဦး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကတိပေးရမယ်။ မပေးရင် မနေရဘူး သိလား။ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးကို ကျုပ်နဲ့အတူ မခွဲတမ်း လုပ်ရမယ်။ ကျုပ်လုပ်သမျှ ခင်ဗျား လိုက်လုပ်ရမယ်၊ ပြောစမ်း'

သူ၏ ညာဘက်လက်ကို ကျွန်တော်ဆီကို ကမ်းပေးရင်း အတင်း ကတိတောင်းသည်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ မတတ်သာ

သည့်အဆုံးတွင် လက်ဆေးနေသော ကျွန်တော်၏ညာဘက် လက်ကိုပြန်၍ သူ့လက်တွင်းသို့ ပေးလိုက်ပြီး -

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်စုံစေပါမယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးအပ်ပါပြီ'
ဘေးမှ ထမင်းလွေးနေသော သခင်စိုး၊ အလုပ်အမှု

ဆောင်အချို့နှင့် နယ်မှ သခင်အပေါင်းတို့က ထမင်းစားပွဲများကိုပုတ်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ 'ဒို့ဗမာကွ' အောင်ရမယ်'ဟူသော ဆူညံစွာ ကြွေးကြော်ချီးကျူးသံများက ထမင်းဆိုင်ကလေးကို တစ်ခဏအတွင်းဖုံးလွှမ်းလိုက်ပါသည်။

အငွေတထောင်းထောင်းနှင့် ကျွန်တော်ရှေ့ လာချသော ထမင်းပန်းကန်ကို ကျွန်တော်က ဆာလောင်စွာနှင့် ကြည့်၍ ဟင်းပန်းကန်အလာကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ဗြုန်းခနဲ သခင်အောင်ဆန်းက သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲက ဝက်သားတုံးကြီး တစ်တုံးကို မပြောမဆိုနှင့် ကျွန်တော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း -

“စားဗျာ... စားဗျာ... ခင်ဗျား ဆာနေရောမယ်”
 သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်
 ဆာချင်စိတ် ပျောက်သွားပါပြီ။ အကြောင်းမှာ သခင်
 ဆန်း အနည်းငယ် ဖဲစားပြီးသား ဝက်သားတုံးကို
 ကျွန်တော် စားလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်
 နည်းက ကြောင်တတ်သော ဗီစီ(ဝါ)ရွာတစ်ခုက ကျွန်တော်
 ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးလေ၏။ ဤကား သခင်
 ဆန်း၏ ဒုတိယမြောက် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိမှုပင်။
 ထို့ကြောင့် ဟင်းပန်းကန် လာချသည်ကို ကမန်းကတန်း
 ကျွန်တော်က ဟင်းတုံးတစ်တုံး ဆယ်ကာ သူ ပေးထားသော
 ဆားတုံးလိုလို၊ ကျွန်တော် ယူထားသော ဟင်းတုံးလိုလို
 အမှတ်တမဲ့ စတင်စားသောက်ရင်း သခင်အောင်ဆန်း၏
 ဆောင်းစားရင်း နားမငြီးတမ်း ပြောနေသော ဗမာနိုင်ငံရေး
 သဘောတရားကို နားစွင့်မိပါတော့သည်။

□ သခင်ဝါဒ လှိုင်းယဉ်သာမှာ
 ဗမာပြည်သည် ဒို့ပြည်၊ ဗမာစာသည် ဒို့စာ၊ ဗမာစကား
 သည် ဒို့စကား။ ဒို့ပြည်ကို ချစ်ပါ၊ ဒို့စာကို ချီးမြှင့်ပါ၊ ဒို့စကား
 ကို လေးစားပါ။

ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ဆောင်ပုဒ် ကြွေးကြော်သံကား
 ဗမာပြည်တစ်ဝန်းလုံးလိုလို ပျံ့နှံ့မြူးကွန်လျက် နိုင်ငံရေးလှိုင်း
 တက်ကြွနေခိုက် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုလှိုင်းယဉ်သာ၌ ကျွန်တော်
 သည်လည်း ဗမာလွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်ရမည့် အားကြီးသူ
 ဖြစ်သခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသား
 သမဂ္ဂ ရဲဘော်တစ်ယောက်အနေဖြင့်တစ်ဖုံ ကူးသန်းကာ
 မြူးထူးရင်း အထက်ပါ ဒို့ဗမာဆောင်ပုဒ်ကို အနုလုပ်ပဋိလုပ်
 နှလုံးသွင်းလျက် သာယာဝတီ ညီလာခံကြီးသို့ သခင်အောင်
 ဆန်းတို့နောက်မှ တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဒို့ဗမာ သီချင်းကို ဝိုင်-အမ်-ဘီ သခင်တင်က တရားစင်
 ထိပ်မှ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် တိုင်ကာပေးလျက် တရား
 စင်ရှေ့၌ ပင်နီအင်္ကျီ အုန်းခွဲရောင် နီဝါဝါနှင့် ပါးစပ်တွင်
 ကွမ်းသွေးကြောင်းများနှင့် အလွန် ထင်ရှားသော သခင်စိုးက
 ဒေါါမာနီပါနှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ လိုက်ဆို
 လျက်၊ သခင်အောင်ဆန်းက ခပ်မှန်မှန် မျက်လုံးမှေးကာ
 စာရွတ်သလို သီချင်းလိုက်ဆိုနေသည်ကို မှတ်သားလိုက်မိပါ
 ၏။ သူတို့နောက်တွင် ကျွဲကော်စိုင်းမျက်မှန်ဖြင့် သခင်လှဖေ
 (ဗိုလ်လက်ျာ)၊ ပင်နီအင်္ကျီ ခပ်နုနုဖြင့် သခင်အောင်သန်း(ဗိုလ်
 စကြာ)တို့အပြင် သခင်သန်းဖေ၊ သခင်ဗသိန်းကြီးတို့တစ်သိုက်
 သီချင်းသံဖြင့် လိုက်ဆိုနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည်
 ဗမာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရေးကို မရမနေ လုပ်တော့မည်ဟူ
 သော အဓိဋ္ဌာန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

ညီလာခံ ဒုတိယနေ့တွင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနှင့် မိုးကြိုးက
 ရွာချလိုက်သည်ကြောင့် မဏ္ဍပ်တွေ မလုံဘဲ မိုးယို၍ တရားပွဲ

ကို ခေတ္တရပ်နားလျက် ဒို့ဗမာ ဗဟိုအမှုဆောင် ရဲဘော်ကြီးများ
 မှာ ပြင်းထန်လှသော မိုးပေါက်များ၏ ဒဏ်ကို အမြန်ဆုံး
 သင်ဖြူးဖျာများဖြင့် ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ကာကွယ်ရင်း ဒုက္ခရ
 စရိယာ ကျင့်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်နောက်နောက် သခင်တစ်ဦးက ‘ကဲ
 ကဲ ရဲဘော်တို့၊ မိုးတိတ်အောင် ဒို့ဗမာကမ္ဘာဝါ ဖတ်ကြစို့’ဟု
 သတိပေးကာ သူကိုယ်တိုင်က ဒို့ဗမာ သီချင်းကို ကမ္ဘာဝါစာ
 ဖတ်သလို ဌာန်ကရိုက်ကျကျနှင့် ‘တကောင်းအဘိရာဇာ’
 အစချီ၍ ဒို့ဗမာ ကမ္ဘာဝါဖတ်သည်တွင် သခင်အပေါင်းတို့
 လည်း ခေါင်းမြီးမြို သင်ဖျာများအောက်တွင် တညီတညွတ်
 တည်း ဒို့ဗမာကမ္ဘာဝါကို မာန်ပါပါ ဌာန်ကရိုက်ကျကျ ဝိုင်းဖတ်
 ကြသည်တွင် မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး တဟားဟား ပွဲကျနေတော့၏။

တစ်ည၌ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ကျွန်တော် ဝင်ရောက်ဆွေးနွေး
 ရန် အလှည့်ကျလေ၏။ လက်ရုံးတပ်သားတွေ အစောင့်ချထား
 သော ဆွေးနွေးခန်းထဲတွင် ကိစ္စတစ်ခုကို အကျောက်အကန်
 ငြင်းနေကြသော အမှုဆောင်လူကြီးများနှင့် နယ်ကိုယ်စားလှယ်
 တစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့အုပ်စုထဲသို့
 ဝင်ရောက်ထိုင်မိသောအခါ ဆွေးနွေးပွဲအလယ်ကောင်တွင်
 မှောက်လျက်အိပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားလွန်နေသော
 သခင်အောင်ဆန်းကို တွေ့ရပါတော့သည်။

အမှုဆောင်တစ်ဦးက သခင်လှဖေသို့ လှမ်း၍ ‘ဘယ်
 နယ်လဲ သခင်လှဖေ၊ သခင်အောင်ဆန်းရဲ့ အကြမ်းဖက်မှု
 လုပ်ငန်းစဉ်ကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား’ဟု တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေ
 သော သခင်လှဖေသို့ စကား စ၊ ပေးလိုက်ပါသည်။

သခင်လှဖေသည် မျက်ခုံးကလေးနှစ်ခု အသာပင့်ကာ
 ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပြီး ‘ဒီမှာ သခင် ခင်မောင်ဦး၊ ကျုပ်တို့
 အတွင်းရေးမှူးလုပ်သူ သခင်အောင်ဆန်းက ဗမာလွတ်လပ်မှု
 မှာ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးဟာ အဓိကဖြစ်လို့ သခင်မှန်
 သမျှ လက်နက်ကိုင် တပ်သဘောမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းကြဖို့
 အဆိုကို သူကိုယ်တိုင် သွင်းမယ်လို့တဲ့၊ သခင် ခင်မောင်ဦး
 သဘောကကော ဘယ်လိုရသလဲ’

‘ဒီနည်းဟာ ဗမာလွတ်လပ်ရေးရဖို့ သေချာတယ်ဗျို့၊
 လက်နက်ကို လက်နက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဗမာလွတ်
 လပ်ရေးမှာ အကြမ်းမဖက်ဘဲ အောင်မြင်ဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့’

ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်သည်တွင် ဘေးက အမှုဆောင်
 တစ်သိုက်ဟာ ဩဘာပေးလိုက်သည်။

‘လုပ်ကွာ၊ ဘိုးအောင်ဆန်း လူတစ်ယောက် လာပြန်ပြီ
 ဟေ့’

သို့ရာတွင် ဝမ်းလျားမှောက်နေသော သခင်အောင်ဆန်းက
 မတုန်မလှုပ် ဘေးက ပရိသတ်ကို သူ့စိတ်ထဲ၌ ရှိသည်ဟူ၍
 ပင် ထင်ဟန်မထူ။

မနေနိုင်သော သခင်ပုကြီးက သခင်အောင်ဆန်း လက်
 မောင်းကိုတို့ကာ ‘ဟဲ့-ရဲဘော်ရဲ့... မင်းအဆိုကို ထပြီး တစ်ခါ

ရှင်းပြစမ်းပါဦးကွ'

မျက်လုံး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် စဉ်းစားနေသော သခင်အောင်ဆန်းကား နကမ္ဘာတို့ အရေးမစိုက်၊ သူ့ဘာသာ စဉ်းစား၍ကောင်းတုန်းပင်။ ဘေးက အမှုဆောင်တစ်သိုက်က သာ သူ့အဆိုကို ဝေဖန်ကာ ကုလားသိုက် ကျားကိုက်ခမန်း အချေအတင် ဆွေးနွေးနေတော့သည်။

ည ၉ နာရီထိုးသည်အထိ သခင်အောင်ဆန်းကား ဝမ်း လျားမှောက်လျက်။ စကားကား နတ္ထိ၊ ဆွေးနွေးပွဲသာ အချိန် ကုန်၍ ရပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။ သခင်အောင်ဆန်းကား မှောက် လျက် မလှုပ်မယွက်။

တစ်ခါက ဌာနချုပ်တွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆုံမိပြန်သည်။ ဒီတစ်ချိန်တွင် သူက စကားသွက်လှ တော့၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေသည်။ သူ့ညီကလေးလို သဘောထား၍ သခင် ခင်မောင်ဦးအစား 'ဟေ့... ကောင် လေး' ဟု နာမိစားတပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဝေါ်နေပြန်သည်။

တွေ့တွေ့ချင်း 'ဟေ့ ကောင်လေး၊ ငါ့ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်စမ်း' ဟု ခပ်တည်တည် အမိန့်ပေးသည်ကြောင့် ကျွန်တော် ကလည်း စေတနာ မတွန့်တိုဘဲ 'လာလေဗျာ၊ ခင်ဗျား အဝ နှိပ်ရမယ်နော်၊ အလှမလုပ်နဲ့'

သူက ဟန်စားလုံချည် တစ်ပတ်နှစ်ကလေးကို ကပျာ ကယာ ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး တဟီးဟီး တပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တစ်ပြုံးကြီး ဝင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း အစားကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကာယ

ကွာ... ငုံ့ညီကလည်း ငုံ့ညီဖိနပ်ကို စီးစရာမရှိလို့ ငါ ယူစီး တယ်။ မင်းဖိနပ်ဟာ ငုံ့ဖိနပ်ပဲကွ။ ပြီးတော့ ခု ငါ နေရတာက စစ်သေနာပတိရာထူး ယူထားရတာ။ တကယ်လို့ ငပုတွေ (ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်)နဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောတဲ့အခါမှာ ငါ့ကို အထင်သေးခံရရင် ငါတို့အစားလုံး အထင်သေးခံရတာနဲ့အတူတူပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငုံ့ညီဖိနပ် ပြန်ယူပေါ့ကွာ။ စိတ်ချပါ ငါပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား လူကြီး စိတ်ထားစမ်းဟေ့... ကောင်ကလေး

ဗလ တောင့်တင်းသူဖြစ်၍ အစားကို အစွဲမပေးသလောက်၊ ဒီပြင် ကျွန်တော် ရဲဘော်များကိုလည်း စားစေလိုလှသည်။ ထို့ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို မုန့်၊ လက်ဖက်ရည်တို့ကို ခွက်ဆင့် ဧည့်ခံလိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ရုံးအမှုဆောင် နှစ်ယောက် ပေါင်းငါး ယောက်၊ မထတမ်း အစား၊ အံ့သောက်ကြသည်မှာ နောက် ဆုံး ကျွန်တော် ငွေနှစ်ဆယ်ကျော် စာရင်းတွင် ပေးလိုက်ရတော့ ၏။ ဤတွင် ကိုယ်တော်မြတ်က မကျေနပ်သေး။ သူ့ရုံးခန်းထဲ သို့ခေါ်ကာ တော်လှန်ရေးအတိအမှတ်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကို အတင်းအားထောင်စေ၏။ ဆွေးနွေးပွဲတုန်းက

တေမိလက်သစ် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် အခု လေဖောနေသော အောင်ဆန်းတို့၏အဖြစ် ဘဝကား ကွာခြားလှ၏။ သူ၏ တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကား မဆုံးတော့ပြီ။ ဗမာပြည်တော်လှန် ရေး၊ အိန္ဒိယတော်လှန်ရေးတို့ကို မူတည်၍ ကမ္ဘာတော်လှန်ရေး ကြီးပါ မကျန် အတင်းအားထောင်စေ၏။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လက်ဖက်ရည် ခွက်ဆင့်ချခဲ့သည့် ဒဏ်ကြောင့် ဆီးကြောတွေတင်းနေ၍ အပြင် တပိုတပါး သူ လိုသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းက ခွင့်မပေး။

'ဟေ့... ကောင်လေး၊ နားထောင်စမ်းကွ။ ဟိုတိုင်းပြည် က တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ဟာ... 'ဟု အစချီ၍ တော်လှန် ရေး ဋီကာကြီး ဖွင့်နေပြန်တော့၏။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတို့ လည်း သူက ချမ်းသာမပေး၊ သူ့မမျှာ သခင်အောင်ဆန်းက အားနာ၍ အပေါ်အလေးပင် စွန့်ခွင့်မရ။ ကြာတော့ တော့ အောက်မှနေ၍ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်ကို လက်ကုတ် ၍ 'ခက်ပြီလကွာ' ဟူသော အချက်ပေးတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် တော်လှန်ရေးတရားတော် နားဆင်ရ သည်မသိ။ တစ်ဖက်ခန်းမှ သခင်တင်မောင်က 'ဗျို သခင် အောင်ဆန်း၊ ဒီပြင် အိပ်နေတဲ့ လူတွေကို တစ်ဆိတ် အားထုတ် ပါဦးဗျာ၊ အိပ်ချိန်လွန်သွားပြီ... ဟီး...'

မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ဘေးတွင် အိပ်ချင်နေသော သခင်တစ်စုက ထကာပွက်တော့မှ သခင်အောင်ဆန်းက မကျေနပ်ပုံဖြင့် 'သိပ်ခက်တဲ့လူတွေ၊ အိပ်ဖို့လောက် အားထုတ် နေတဲ့လူတွေ' ဟု မြည်တွန့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲလိုက်ရ တော့၏။ သူ စကားပြောချိန် သိပ်မကြာ။ ညနေ လက်ဖက်

ရည် သောက်ပြီး လေးနာနာ ည ၁၁ နာရီ ၄၀ မိနစ်အထိသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်မှာ ဆီးစပ်သို့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် နှိပ်ရင်း 'သောက်ကျိုးနည်းလူဗျာ၊ သူ ဖြင့် မမောမပန်း၊ တစ်ခါတလေ မှ မထဘဲ စကားပြောနိုင်တယ်။ ခု ကျုပ်ဖြင့် ဆီးအောင်နေပြီ'

ဟု သခင်အောင်ဆန်း၏ ခွဲကြီးပုံကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ချိုးကျူးသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ဘဝ၏အလယ်မှ ဟိုင်နန်ကျွန်း

'ရဲရဲတောက် နှိပ်မောပြည်- သတ္တိခံတွေ ရာဇဝင်ထိုး လောက်အောင် စွန့်ပေ...'

ဗမာလက်ရုံးတပ် စစ်ချီစစ်တက် သီချင်းသံကား ဂျပန် တို့၏ စစ်ချီသီချင်း 'မိရိုတိုခိုင်နော်'နှင့် နှလုံးလုံးနေကြတော့ ၏။ ဟိုင်နန်ကျွန်း 'ဆန်းင' စစ်စခန်း တစ်နေရာ၌ကား ဗမာ စကား၊ ဂျပန်စကား၊ သဒ္ဒါမမှန်သော အင်္ဂလိပ်စကားသံများ

မိုးမွန်နေတော့သည်။

လူတွေကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိပ်ဖားဖား၊ သားနက်မှောင်၍ ကုလားရပ်။ ပြောတော့ ဗမာစကား၊ နှုတ်ခမ်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စွက်၍ ဘယ်လို လူစားတွေ ညည်း မသိရအောင် ဝတ်ဆင်ထားတော့ ဂျပန်စစ်ဝတ်စစ်စား တို့ကို မြင်ရတဲ့လူတွေကတော့ လူတစ်မျိုးတွေ၊ လူမျိုး တစ်ရာတစ်ပါးမှာ တို့ပါ တစ်ရာနှစ်ပါးလူမျိုးကွ

တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်အပျက်ကို လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရာ၌ ဝေဖန်မိကြရင်း ဗိုလ်မြဒင်၏ မှတ်ချက်မှာ ကျွန်တော် တို့၏ ဘဝမှန်ကို မှန်ထဲ၌ အကွင်းသား ပြနေသည်နှင့် တူတော့ ၏။

သခင်အောင်ဆန်း ဦးစီးသည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ် တော်ကြီး၏ အမြဲတေတို့ စုဝေးပေါက်ဖွားရာ ဟိုင်နန်ကျွန်း စစ်စခန်းတစ်နေရာမှ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်အောင်သန်း၊ သခင်လှဖေတို့က ကွပ်ကဲအားပေးနေခိုက်ပင်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပြိုင်ကာ စစ်ပညာ တတ်မြောက်မှုအတွက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပင်ပန်းနေကြသည်။ ဒိုင်းအိပ်နပ်၊ ဒိုင်းနီပန်၊ ဒိုင်းစံပန်(အမှတ် ၁၊ အမှတ် ၂၊ အမှတ် ၃ တပ်ခွဲ)များအနက် သခင်အောင်ဆန်းက ဒိုင်းစံပန် အမှတ် ၃ တပ်ခွဲ၌ စစ်ပညာသင်ယူရင်း တစ်ဖက်က ဗမာ့လွတ်လပ် ရေး စီမံကိန်းကို ရေးဆွဲကာ တစ်ဖက်က ဂျပန်စစ်ဘက် နှိုင်းငံရေး ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် နိုင်ငံရေးပရိယာယ် လွန်ပွဲ ကျင်းပရသေး၏။ တစ်ချို့ တစ်ချို့ သူက ဤချောင်ကျ ကျ အညတရစစ်စခန်းမှ ဂျပန်ပြည် တိုက်ပွဲတော်သို့ စစ်ရေး ဆွေးနွေးပွဲအတွက် ခရီးထွက်ရသေး၏။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သာ ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ ငှက်ဖျားတောထဲ၌ ခြင်္သေ့ကို မှက်ကိုက် ခံရင်း ရွံ့နွံဆူးရစ်ချုံ့များ ကြားမှနေ၍ အမြောက်ကြီး၊ အမြောက်လေးတွေကို ကျောပိုးကာ ဗမာ့လွတ်လပ်မှုဒဏ်ကို မချီတင်ကဲ ခံရနေကြ၏။

(ဗိုလ်စကြာ)သခင်အောင်သန်း၊ ဗိုလ်လင်းယုန်၊ ဗိုလ် အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်မှာ ဂျပန်နှစ်ယောက် နှင့် တစ်ခြင်ထောင်တည်းတွင် စုအိပ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လင်းယုန်သာ ခြင်္သေ့သိမ်း၊ အိပ်ရာခင်း တာဝန်ယူရ၍ သူတို့ လူကြီးနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို 'ကောင်ကလေး တွေ၊ ဒါတွေ လုပ်ဦးကွ'ဟု အတွင်းသာ ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ချို့တစ်ချို့တွင် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းချက်အလှည့်တွင် သခင် အောင်ဆန်းမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာသည့်အတွက် ဂျပန် ဆရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအား ဤသို့ ထမင်းမချက်ခိုင်းရန် သွားရောက် တောင်းဆိုမိသည်။ ဂျပန် ဆရာများက ဂျူးဂျူးရှဲရှဲ ဒေါ့ပြကာ ခေါင်းဆောင်ရော ဘာရော နားမလည်ဘူး။ အခုအချိန်ဟာ စစ်သားတွေပဲ။ စစ်သားမှန်ရင် စစ်တပ်တာဝန်ကို လုပ်ရမည်ဟု ပြတ်တောင်းစွာ ပြောဆိုသည် တွင် ဗိုလ်အောင်ဆန်းက ကြားဝင်၍ 'မင်းတို့ ဘာမှ မပြောကြ

နဲ့။ ဟုတ်တယ်။ စစ်သားဟာ စစ်သားပဲကွ'ဟု အတင်း ပြေရှင်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ထမင်းချက် လုပ်ငန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့အရဆုံး၊ အသက်သာဆုံးဖြစ်သော ပန်းကန် ဆေး စားပွဲခင်း တာဝန်ကို ပေးအပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ လူတစ်စု မှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ထင်းပေါက်၊ ရေခပ်၊ ထမင်းအိုးတည်နှင့် အတော်ကလေး ပင်ပန်းလိုက်ရ၏။

လူနာတင် ထမ်းစင်လိုလို စင်ကလေးတစ်ခုအပေါ်တွင် ဆရာကြီးတွေအတွက် ထမင်းဟင်းများ ပန်းကန်၊ တူ၊ လက် သုတ်ပဝါအစုံဖြင့် ပြည့်နှက်နေအောင် ဆင်ပြီး အရှေ့မှ လန်ကွတ်တီမှတစ်ပါး အခြားမဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် သခင်အောင် ဆန်း၊ နောက် ဗိုလ်စောအောင်က စင်ကလေးကို ထိန်းရင်း စစ်မြေပြင် လူနာကောက်သလို ဂျပန်ဆရာကြီးတွေ(ဗိုလ်ကြီး တွေ)ရှိရာသို့ ထမင်းပို့သွားရသည်ကို သတိရမိ၏။ ဗိုလ်စော အောင်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းက ပင်ပန်း၊ စိတ်က ဆင်းရဲသည် ကြောင့် ဆရာကြီးတွေထံသို့ ထမင်းပို့သွားသည့် လုပ်ငန်းကို ဗမာပြည် အညာအရပ်က မသာ ကစားသလို ထမ်းစင်ကလေး ကို ကွေ့လိုက်၊ မြွေလိုက်၊ ဆွဲလိုက် ကစားပြီး ပါးစပ်က မသာဆိုင်း တီးကာ စိတ်ထင်ရာ လုပ်နေသောကြောင့် ရှေ့မှ သခင်အောင်ဆန်းမချ အနေရ အသွားရခက်ပြီး 'ဟေ့- တော် ကြပါတော့ကွာ၊ တော်တော်ကြာ မှောက်ကျကုန်လို့ သောက် စကား များကုန်မယ်'ဟု တောင်းပန်သည်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ မီးဖိုထဲမှ မြင်ရ၍ အူနှိပ်နေအောင် ရယ်မိကြပါသည်။

ဂျပန်ဆရာတွေမှ စ၍ ဂျပန် စစ်ကျောင်းသားတွေကပါ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဗမာကျောင်းသားတွေကို နည်း အမျိုးမျိုး၊ ပုံအမျိုးမျိုးနှင့် နှိပ်ချ ညည်းဆဲကြလေသည်။ အစား အသောက်က ဝက်စာကျွေးသလောက်မှ မဟန်သည့်အထဲတွင် လေ့ကျင့်ခန်းဒဏ်က အဆမတန် ပြင်းထန်မှုအဆုံးတွင် ရဲဘော် တိုင်း၏ မျက်နှာမှာ မခံမရပ်နိုင်၊ တစ်စုံတစ်ခု ပြတ်ပြတ်သား သား လုပ်ချင်စိတ်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေတော့၏။ ဤအချိန်တွင် သခင်အောင်ဆန်းက ဗမာရဲဘော် အားလုံးကို အားလပ်ချိန်တွင် စုရုံးစေပြီး...

'ငါ့ညီတို့- သတိထားကြပါကွာ။ တို့အကြံအစည် အထ မြောက်တော့မှာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီး ပေါ့။ သည်းခံကြပါ။ ဒီတစ်ချို့ တို့တစ်တွေ စွမ်းဆောင်မှု သတ္တိဂုဏ်ထူးနဲ့ ဗမာရာဇဝင် တစ်ခေတ် ပြောင်းလိုက်ရအောင်'

ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဩဝါဒအားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ ဒေါသတွေ၊ မကျေနပ်မှုတွေမှာ သခင်အောင်ဆန်း ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် အရည်ပျော်ကုန်ကြတော့ သည်။ ဂျပန်ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ် စော် ကားမောက်မာမှု တိုး၍တိုး၍ လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ် ပိုင်းက သခင်အောင်ဆန်းတို့ လူကြီးတွေ အသိမပေးဘဲ တိတ် တဆိတ် စည်းဝေးကြပြီး ဂျပန်ကျောင်းသားထဲက အစွာလုံး၊

စာမျက်နှာ (၂၅၈) သို့...

ညီမလေး ညီမလေး
ဆိုသည့်အသံက
ညီမလေးဆို
သူကို မတွေ့မချင်း အနည်းငယ်အားယူထရင်း
အော်နေတော့မည့်အလား အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ
အိမ်ထဲတွင် ထွက်လာလေတော့
ညနေတော့သည်။ ကုလားထိုင်သုံးလေးလုံးကို
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လှည့်ပတ်ကာ
မျက်လုံးမှာ ခိုင်းခနဲ အော်နေသည့်
သူထံသို့ ရောက်လာကာ သားတော်မောင်ကိုတွေ့ရ၏။
သွားရှင်းလိုက်ဦး ပျောက်သောသူ
ဆိုသည့်ပုံနှင့် တစ်ယောက်ကို
လက်ဆတ်ပြလေသည်။ ရှာချင်လျှင် နေရာအနှံ့
ဝိုင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်ရှာမည်ဆိုသည့်
အသိကိုပင် အသိကိုပင်
သားငယ်ထံပါး မရှိတော့ပြီ
ထင်သည်။
ဒါသည်ပင်

ကျွန်

မိမိ

သားငယ်၏အခြေအနေ ဆုတ်
ယုတ်မှုကို ပြနေသည်လား။
ဟုတ်သည်။ သားသည်
ကြည့်နေရင်း စောင့်ရှောက်နေ
ရင်းနှင့် အခြေအနေမှာ အနုတ်
လက္ခဏာကိုပြနေခဲ့လေသည်။
တကယ်ဆို တူမဖြစ်သူ
ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် စောင့်
ကြည့်ကုသပေးနေပါလျက်
နှင့် ဘာကြောင့်များ ဒီလို
ဆုတ်ယုတ် လာရသည်လဲ။
သမီးကြီး ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်
လျှင်တော့ သား၏လက်ရှိ
အနေအထားကို သူ ပြောပြမှ
ဖြစ်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။ သား
လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ခုံမှာ
ထိုင်ခိုင်းရင်းနှင့်ပင် သား
ဒီလိုအခြေအနေပိုဆိုးလာသည်
မှာ ဟိုသတ္တဝါလေးတွေ
ကြောင့်များလားဟုလည်း
ဒေါသတကြီး သူ တွေးလိုက်
မိသေးသည်။ တကယ်ဆို
စိတ်ပုံမှန်မဟုတ်ဟု သိထား
သည့် သူတစ်ဦးကို ပိုဆိုး
အောင် ဒင်း(သင်း)တို့တွေ
ဘာကြောင့်များ ဖန်တီးချင်
ရတာလဲ။ သားသည် စိတ်
လှုပ်ရှားခံစားလွယ်သူတစ်ဦး၊
သူ့ကို ဒေါသထွက် ထွက်
အောင် အသံတိတ်အမူအရာ
များနှင့် မျိုးစုံပြောင်လှောင်
လုပ်ပြနေကတည်းက ရှူးရှူး
ရှဲရှဲထိန်းရခက်နေခဲ့ပြီ။ ထိုမှ
တစ်ဆင့် ခြံပြင်က ခဲလုံးလေး
များ ခြံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာကာ တချို့အိမ်ကို ထိ၊
တချို့ပန်းအိုးများကိုထိ၊ တချို့
ကတော့ သားခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
ထိပြီဆိုလျှင်တော့ သား၏
အော်ဟစ်တုံ့ပြန်မှုတို့မှာ ထိန်း
မရတော့။ ဒါဆိုလျှင် တစ်
ဖက်ခြံပြင်မှ သတ္တဝါလေး
များက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ

သူ့အတွက်တော့
နာကျင်ပါသည်
ဆိုတာထက်
ပိုနာကျင်
ရပါသည်
သို့သော်
ထိုနာကျင်မှု
များကို
ခံစားရဖန်
များလာချိန်
လူက
ထုံပြီးပေသွားကာ
တကယ့်ကို
ထုံပေပေ
ဖြစ်သွား
ခဲ့တော့သည်
ဒါဟာ
ဆယ်စုနှစ်
တစ်စုစာ
ရှိလာခဲ့သည့်
ခံစားမှုများ
မဟုတ်ပါလား

နှင့် အသံတိတ် ထွက်ပြေး
သွားကြတော့သည်။ တစ်
နေရာမှ တိတ်တိတ်လေး
ချောင်းကာ သား၏ ဒေါသ
ထွက်နေမှုများကို သူတို့ ကျေ
ကျေနပ်နပ် ခံစားနေကြပေမှာ
ပေါ့။ မိအေးအော်တာလူမြင်
ကလေးကိုကံတာ လူမမြင်ဆို
သည်မှာ ဒါမှအစစ်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကတော့ သား ဒီလို
သောင်းကျန်းနေပြီဆို အလျှို့
လျှို ခေါင်းပြုကြည့်ကာ ဒီ
အရူးကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေရ
လားဆိုသည့် မျက်ဝန်းများ
ဖြင့် အသီးသီးအသက အက

ခတ်လို့ မဆုံးတော့ပြီ။ သူ
အတွက်တော့ နာကျင်ပါ
သည်ဆိုတာထက် ပိုနာကျင်ရ
ပါသည်။ သို့သော် ထိုနာကျင်
မှုများကို ခံစားရဖန် များလာ
ချိန် လူက ထုံပြီးပေသွားကာ
တကယ့်ကို ထုံပေပေ ဖြစ်
သွားခဲ့တော့သည်။ ဒါဟာ
ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာ ရှိလာခဲ့
သည့် ခံစားမှုများ မဟုတ်ပါ
လား။

‘ညီမလေးရော ညီမ
လေး’သားက ရေဆာသလို
တရစ်မေးကာ သူ့ကိုယ်လုံး
ကို ဆွဲခါလှုပ်နေသည်မို့ စိတ်
နှင့်လူကို ပြန်ကပ်အောင် လုပ်
ယူရတော့သည်။ ညီမလေး
ဆိုသည်မှာ ကျောင်းလည်း
ထားပေး၊ ကူဖော်လောင်ဖက်
လေးလည်း ရအောင် အိမ်မှာ
ခေါ်ထားသည့် နန့်အိမ်စည်ကို
သားက မေးနေခြင်းပင်။
သားက ထိုကလေးမလေး
နှင့်တော့ အဆင်ပြေသည်။
တကယ်ဆို သူတို့ မိသားစု
သုံးယောက်မှာ သူစိမ်းတစ်ရံ
ဆံကို ဆက်ဆံဖို့ ကြောက်
တတ်သူများဟု ဆိုရမည်။
ဟိုးအရင် အချိန်ကာလများ
မှာတော့ ထိုသို့ မဟုတ်ပေဘူး
ပေါ့။ နောက်ပိုင်း သား အခု
လို စိတ်ပုံမှန်မဟုတ်သည့်
အနေအထားကို တဖြည်း
ဖြည်းကွင်းလာချိန်မှာ သူတို့
ကိုယ်တိုင်လည်း သူစိမ်းတွေ
ကို မဆက်ဆံလို၊ သူစိမ်းတွေ
ကလည်း သူတို့ကို ဆက်ဆံဖို့
မဝံ့မရဲနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝန်း
ကျင်နှင့်ဝေးသွားကြတာဖြစ်
၏။ ထိုအဖြစ်ကို နိုင်ငံခြား
ရောက် သမီးကြီးကတော့
မကြိုက်။ ထိုသို့နေထိုင်ခြင်း
မှာ သားအတွက် ရလဒ်

မကောင်းနိုင်ဟု ယူဆ
သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ အခြေ
အနေက ခုလိုဖန်လာခဲ့ပြီ။
ခုနောက်ပိုင်းတော့ သူ
လည်း ဧရာပိုင်းဝင်လာပြီး
အိမ်က သားတို့အဖေသည်
လည်း နေရောဂါတစ်မျိုး ဥ
ရောဂါတစ်မျိုး အနေအထား
ပိုင်း ဖြစ်လာပြီမို့ မခေါ်မမြေ
နန့်အိမ်စည်လေးကို ခေါ်
ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါလည်း တူမ
ဆရာဝန်၏အသိ ဘုန်းတော်
ကြီးတစ်ပါး အဆက်အသွယ်
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူ
မပေးရသော်လည်း ကျောင်း
ထားပေးရမည်၊ မိသားစုစိတ်
မွေးရမည်ဆိုသည့် သဘော
ပေါ့။ ခေါ်တုန်းကတော့ လူမ
မပေးရဆိုသည်ကို ကြိုက်ခဲ့
ခေါ်ခဲ့တာပင်။ သို့သော် နန့်
အိမ်စည်လေး နေတတ်ထိုင်
တတ် မေတ္တာပေးတတ်တာ
တွေ ကြည့်ပြီး သူကလည်း
လိုလိုချင်ချင်ကို သမီးတစ်
ယောက် မြေးတစ်ယောက်ထံ
မေတ္တာပြန်ပေးမိတော့တာ
ဖြစ်သည်။ အဟုတ်ပါလား
နန့်အိမ်စည်အရွယ်က သမီး
အရွယ်ဟု ပြောရသည်ထက်
စာလျှင် မြေးအရွယ် ဆိုက
ပိုမှန်နေသည်ကိုး။ သမီးကြီး
၏ သားတော်မောင်၊ သူ
မြေးလေးထက်စာလျှင်တောင်
တစ်နှစ်ငယ်နေသေးသည်
မဟုတ်လား။ နန့်အိမ်စည်
အိမ်ရောက်လာသည့်နေ့မှစပြီး
သူတို့အိမ်လေးသည်လည်း
သန့်ရှင်း သပ်ရပ်လို့ရယ်။ ဒါ
တောင် ကျောင်းစာတစ်ဖက်
နှင့်မို့ ဒီလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်
တာဟု ဆိုသေးသည်။ ဟုတ်
လည်းဟုတ်သည့် ကလေးမ၊
သူကတော့ ဆယ်တန်း

ကျောင်းသူ ဒီကလေးမကို ဖြစ်နိုင်လျှင် စာကိုသာ ဖိဖိ နီးနီး လုပ်စေချင်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်သာရှိသည်။ ဝမ်းစပ်က ဖွင့်မပြောဖြစ်။ လေးမ ကုမလည်း ပြီး သူ့ကိုစွဲတွေချည်းပဲကိုး။

သူ အိပ်မပျော်သည့် ည နေ့တွေမှာ နန့်အိမ်စည်လေး စာလုပ် စာကျက်နေသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ထကြည့်ဖြစ် သည်။ ကော်ဖီဖျော်ပေးတာ နှုတ်လက်ဖက်ထသုပ်ပေးတာ နှုတ်လုပ်ပေးဖူးသည်။ ထို အခါမျိုးတွင်တော့ နန့်အိမ် စည်လေးကလည်း သူ့ အတွက် ခံစားကာ မျက် ရည်ကြည်လေးများ တလည် စည်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စာကျက်နေသည့် နန့်အိမ်စည် လေးနေရာတွင် သားမျက်နှာ တို့ မြင်ယောင်လျက် ရင် တဆို့ဆို့၊ သားသည်လည်း ဒီ စာ ဒီဘာသာတွေကို ဒီလိုပဲ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူခဲ့ဖူး သည်ကိုး။ အောင်ရင်အောင် မအောင်ရင်ကျ ဆိုသည့် ရလဒ်နှစ်ခုပဲရှိသည့် ဒီ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲသည် သားအတွက်တော့ အောင် လည်းမအောင် ကျလည်း မကျပါဘဲ စိတ်ကြိုက်မဖြစ် တိုင်း နှစ်ကြိမ်တိုင် ခြစ်ချခဲ့ ပြီးချိန်မှာတော့ သား၏ စိတ် အစဉ်သည် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ ပြီ။ တကယ်ဆို သူတို့ မိဘ နှစ်ပါးမှာ သားကို တော်တော် ထူးချွန်စေလိုသော်ငြား နှင် လား ငါလားရယ်လို့ တစ်ခါ လေးမှ ချုပ်ကိုင် အမိန့်ပေး ထားတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သား၏အစ မဖြစ် သူ ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်သာ တစ်

နိုင်ငံလုံး ပထမရခဲ့သော်ငြား သားကိုတော့ဖြင့် ဒီလိုဖြစ်ရ မယ်၊ ဒီပုံဖြစ်ရမယ် အာဏာ ပေး အမိန့်ချထားတာလည်း မရှိပါ။ သို့သော် သား၏ အတွင်းစိတ်က အစမဖြစ်သူ ၏ အရှိန်အဝါတို့ လွှမ်းမိုးခံ ထားရသည် ထင်သည်။ အစမဖြစ်သူကို မမိသေးဟု ယူဆလေတိုင်း သား သူ့ ကိုယ်သူ အားမလို အားမရ စိတ်တို့ဖြင့် ချောက်ချားပူ လောင်မြဲ။ အို...နောက်ဆုံး တော့လည်း ဒါတွေသည်ပင် သား၏ အတိတ်ကံဆိုးများ ဟု မှတ်ယူရတော့မှာပင်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ် ကြိမ်တိုင် ခြစ်ချတာသာရပ် များနှင့် အစွမ်းပေးခဲ့ပြီးချိန်မှာ တော့ နောက်နှစ်များမှာ သား သည် ထိုစာမေးပွဲကို ရင်ဆိုင် ခြင်းငှာ သတ္တိတို့ မရှိလေ တော့ပြီ။ စာတွေအားလုံး အကုန်ကျက် အကုန်ရလျက် သားနှင့်ကို စာမေးပွဲရက်တို့ နီးလာတိုင်း ကြောက်သော စိတ်တို့ဖြင့် သား ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်စမြဲ။ ကျက်ပြီး သောစာများ မေ့ကုန်မြဲ။ နောက်တော့လည်း ဒီစာမေးပွဲ ကို ထူးချွန်စွာ ဖြေဆိုအောင် မြင်ပြီးပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင် ယောင် ထင်မှားတွေ ဖြစ်လာ ပြန်လေသည်။ နောက်တော့ နောက်တော့ သား၏ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာများ ချို့ယွင်း ပျက်စီးလာလိုက်သည်မှာ သူတို့ မိဘစုဝင်တွေတင် မဟုတ်တော့ဘဲ သားသူငယ်

ချင်းများ၊ သားကျောင်းမှ ဆရာ ဆရာမများ၊ သား၏ ဂိုက်များ အကုန်လုံးက အံ့သြ ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ၊ စိတ် မကောင်းစွာ ကြောက်ရွံ့စွာ။ နောက်တော့ ဖယ်ကွာမှု ကိုယ် စိန်ခံပေ။ သူတို့တစ်မျိုးရိုး လုံးနီးပါး ဆရာဝန်ဖြစ်နေကြ သည့် အတွက်လည်း ဆုံး ဖြတ်ချက်တစ်ခုကို တိုင်တိုင် ပင်ပင် ချဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သားကို ဆေးရုံမပို့ရပါဘဲ အိမ်မှာသာ သင့်တော်သည့် ဆေးဝါးများဖြင့် ထိန်းချုပ် ကုသထားဖြစ်သည်။ သား သည် တစ်ခါတစ်ရံများမှာ တော့ ကောင်းမွန်ရှိကြိုးစား၊ တစ်ခါတလေမှာတော့ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ကြမ်းတမ်း စွာဖြင့်။

“အန်တီမေ... ထမင်း စားကြမယ်လေ... သမီး ပြင်ပြီးသွားပြီ”

နန့် အိမ် စည် လေး ကျောင်းက ပြန်ရောက်လာပြီ ကိုး။ နန့်အသံလေးက အလွန် နားထောင်လို့ ကောင်းသည်။ ရောက်ခါစမှာတော့ လေလုံး ကွဲအောင် အတော် နား ထောင်ယူရသည်။ အခုတော့ သူတို့ မိဘစုအားလုံး နန့် အသံကို ကောင်းကောင်း ကျင့်သား ရသွားပါပြီ။ သူ ထိုင်ရာက ရုတ်တရက် ထမှီ မလွယ်မှန်း သိလေတော့ အသာအယာ လာတွဲလေ သည်။ သူ့စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိ ပါဘိ။ သမီးကြီးနှင့် ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေး ထွေး မနေရတာ ကြာလှပြီ ကောလေ။ သူ့မှာ ဒီလိုအနီး ကပ် သမီးတစ်ယောက် ဘာ ကြောင့်များ ရှိမနေရတာပါ

လိမ့်။ စားပွဲရောက်ချိန်မှာ တော့ သူ့အိမ်သားက ထမင်း စားလို့တောင်နေပြီ။ သားက တော့ ဟင်း မကြိုက်သည့်ပုံ နှင့် ရမယ်ရှာကာ ဟိုဖွ ဒီဖွ လုပ်ပြီး စိတ်ကောက်ဟန်၊ နန့် အိမ်စည်က သူ့အစ်ကိုကို ချောကာ ထမင်းကောင်း ကောင်းစားရန် ပြောတော့ ပထမတော့ အင်တင်တင်၊ နောက်တော့လည်း နန့်အချော ကောင်းမှုကြောင့် အသာ တကြည် စားလေတော့ သည်။ နန့်အိမ်စည်ချက်သည့် ဟင်းမည်များနှင့် ထမင်းစား လို့ ကောင်းလှသည်။ သူ့ အိမ်သားကလည်း ထမင်း စားဝင်လေတော့ စကားလေး တွေပါ သွက်လာသည်။ နေ့ခင်းက တီဗွီကလာသည့် ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားကြောင့် စားရင်းသောက်ရင်း ပြောပြ နေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဇာတ် ကြောင်း ပြန်ပြောနေမှုကို သူ ရော နန့်အိမ်စည်ပါ စိတ်ဝင် တစား စားရင်းသောက်ရင်း က နားထောင်နေဖြစ်သော် လည်း သားကမူ ဘာကို မနှစ်သက်သည်မသိ၊ ‘ကျွန်ုပ်’ ဟု အော်ကာ ထသွားလေ သည်။ ထိုစကားသည် သား ထံမှ တစ်နေ့ကို အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ထွက်ကျတတ် သည့် စကားလုံးဖြစ်လေ သည်။ တစ်ခုခုကို စိတ် အထာမကျလျှင် ကျွန်ုပ် ဆို သည့် စကားလုံးကို အကြိမ် ကြိမ် အကျော့ကျော့ ရေရွတ် တတ်သည်မှာ သားထုံးစံပင်။

“လုပ်လိုက်ဦး လုပ် လိုက်ဦး ကျွန်ုပ်နေပြီ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ ဇာတ်လမ်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်

ကာ သားကို ဦးစားပေးလေ၏။ နန့်အိမ်စည်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် 'အနံတီမေတို့ စားပါ။ သမီး ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်' ဟုဆိုပြီး သားထွက်သွားရာ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဘက် ခပ်သွက်သွက်ထသွားလေသည်။ ထိုတော့မှပင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ရပ်ထားသည့်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပြနေသည်။ သူကတော့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စိတ်မရှိတော့။ ဒီနေ့ည သမီးကြီးထံမှ ဖုန်းခေါ်လာပါက သားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှုတွေကို ပြောပြဖို့အရေး စကားလုံးတွေ တန်းစီ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

J

သားသည် ဒေါသတကြီးနှင့် အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ သူကတော့ သားပေးဖတ်သည့် စာလေးကိုကိုင်ကာ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတတ် ဖြစ်နေမိ၏။ သားကို သူ ဘယ်လို ပြောပြလျှင် ကောင်းမည်လဲ။ ဒါဟာ သဘာဝပါသားရယ် စိတ်ဆိုးမနေပါနှင့်ဆိုလျှင် သားက နားလည်နိုင်မည်လား။ သူ့ကိစ္စ သူ့ရှင်းပါလိမ့်မည်ဆိုလျှင်ကော သားက နေနိုင်လိုက်တာဟု အပြစ်တင်မည်လား။ အမှန်တကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ သား၏ ခံစားနိုင်မှုနှလုံးသား ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာ ရှိသည်ဆိုတာ သူ သေချာပေါက် မခန့်မှန်းနိုင်၊ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ထိ ပုံမှန်

သူ့မျက်ရည်
ကြောင့်တော့ဖြင့်
ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူရော
ကာယကံရှင်သားပါ
ပိုခွေ
ယိုင်လဲစေမယ့်
အဖြစ်မျိုး
ဘယ်တော့မှ
မဖြစ်စေရဟု
အမြဲတမ်း
သတိအနေ
အထား
နေခဲ့ဖူးသည်
သို့သော်
ဒီတစ်ကြိမ်တော့
ဝမ်းနည်း
လိုက်သည်မှာ
ပြောစရာ
မရှိ

ကြီးပြင်းခဲ့သော သားကိုသာ ဘယ်အခြေအနေ ဘယ်အချိန်အခါမှာ ဘယ်လိုဆိုတာ သူသေချာပေါက် ခံစားနားလည်နိုင်သော်လည်း သား၏ နောက်ပိုင်းကာလတွေကိုဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်အောင် သူ ထိန်းထားနိုင်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် သားရင်ဘတ် မနီးစပ်တော့တာကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်သာ။
'နေပါဦး သားရယ်၊ သူတို့က ဒီစာကို သားကို ဘယ်လိုပြောပြီး ပေးလိုက်ကြတာလဲ'

သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာ ပျော့ပျောင်းစွာဖြင့် သားကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ သားက မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေပုံဖြင့် 'မုန့်ထွက်ဝယ်တုန်းက ပေးလိုက်တာ၊ ပြောတော့ဖြင့် အစ်ကိုကို စာမေးချင်လို့တဲ့၊ ခွေးသူတောင်းစားတွေ' ဟု ဆိုလေသည်။ သားစကားကြမ်းတာကို မကြိုက်သော သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် သားကျောကုန်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်လေတော့ နာသွားဟန်ဖြင့် တွန့်သွားကာ မကျေနပ်ဟန် ငြိမ်နေပြန်သည်။ ဒီကောင်လေးတွေကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ တကယ်ဆို သား၏စိတ္တဓမ္မာ စာနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန် ဆရာကြီးလုပ်ချင်သူမှန်း သူတို့ကောင်းကောင်း သိနေကြသည်ပဲ။ အိမ်မှာလည်း နန့်အိမ်စည်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် ဆရာလုပ် သင်ကြားပေးတတ်သည်။ သူကတော့ သားတို့စာများနှင့် အလှမ်းဝေးသွားပြီးမှ သားကွယ်ရာမှာ 'ဟုတ်ရဲ့လား' ဟု နန့်အိမ်စည်ကို မေးဖြစ်သည်။ ပါးနပ်သော နန့်ကတော့ မှန်ခြင်း မမှန်ခြင်းကို မပြောဘဲ ပြီးလို့သာ နေမြဲပင်။ သို့သော် သားရှေ့မှာတော့ သားရှင်းပြ သင်ကြားနေတာ မဟုတ် မမှန်ဟူသော အမူအရာ တစ်စက်ကလေးမှ မပြတတ်၊ ခေါင်းလေးတည့်တည့်တဖြင့်သာ နားထောင်နေတတ်မြဲ။ ရပ်ကွက်ထဲ သားက ဟိုသွားဒီသွားလုပ်ချိန်တွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် အကြံပေးခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ အခုတော့ ဟိုသူကောင်း

သားလေးများက ဒီအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝယူကာ သားကို စာမေးမည်ဟု ခြေပြီး စာတစ်စောင် လက်ထဲထည့် ပေးလိုက်ကြပုံပင်။ သားအတွက်ကတော့ အိမ်ရောက်မှ စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး နန့်အိမ်စည်ကို ရှင်းစာမေးခိုင်းခြင်းဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ပုံ ရလေသည်။ အဲဒါ သားဒေါပွမည်ဆိုလည်း လောက်ပါရဲ့။

'ညီမလေးက ကလေးပဲ ရှိသေးတာထင်တောက်... ခွေး...'

သားက ဆက်ပြောချင်သော စကားကို နောက်ထပ် အရိုက်ခံရမှာ ကြောက်ပုံဖြင့် ဆက်မပြောတော့။ သူ သဘောပြင်းချကာ သားကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ညီမလေးက ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ သားကသာ အရွယ်အတိုင်း တိုတက်မလာဘဲ ကလေးငေးဖြစ် ကျန်ခဲ့တာဟု သူ ဘယ်လို ရှင်းပြရမည်လဲ။ အခုလည်းကြည့် ဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ခေါင်းစွပ်ပါသော အနွေးထည်ကို ခေါင်းလည်းစွပ်၊ ကြယ်သီးတွေလည်း အပြည့်အဝတပ် ဝတ်ဆင်ကာ အောက်ပိုင်းကျနေတော့ အိမ်မှာနေရင်းဝတ်သည့် ချည်သားဘောင်းဘီတိုနှင့်။ သားက အရပ်ရှည်ရှည် ကလန်ကလားမို့ ဒီလိုဝတ်ဆင်ထားခြင်းမှာ ကြည့်လို့ အတော့်ကို အဆင်မပြေရှိနေတော့တာပင်။ လိုသိုမထော်မနွမ်း ကျွေးကံဝတ်ဆင်မှုကိုက သား၏ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် စိတ်အနေ

အသံကို ပြနေသည် မဟုတ်

“ကျွန်ုပ်... အရူးတွေ၊
ဒီလို လျှောက်လုပ်
ဟုတ်တယ်မလား
ဒီကိစ္စ ညီမလေးကို
ပြောပြနေရုံ သိလား၊
တကယ်ကျိုး”

သားက ပြောနေရင်းနှင့်
တင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်ကို
မုန်းလာရောက် နားနေတာ
ပြန်တော့ အာရုံပြောင်းကာ
သွားလေသည်။ ဒီများ
သုခလို အစာတောင်းတာ
မြင်လျှင် သားက မျက်နှာလွှဲ
မသိမနေတတ်။ စိတ်ရှည်
သက်ရှည် အစာစောင့်ကျွေး
တတ်လေသည်။ သား ခိုစာ
ကျွေးရက်ရောတာ သိသော
ကြောင့်လည်း ဆန်ကွဲများ
ဆာခြင်း သောခြင်း သူ စီစဉ်
ပေးဖူးသည်။ သားက ဒါကို
လက်မခံ။ ကိုယ်ကောင်းတာ
စားလျှင် သူများကိုလည်း
ကောင်းတာပဲ ကျွေးပါဟုဆို
ကာ မိသားစုစားသော ဆန်ထဲ
က ရက်ရက်ရောရောတွေ
လုပ်နေပြန်တာမို့ သူလည်း
လက်လျှော့ လိုက်လျော့ခဲ့ရ
တော့သည်။

“ရန်မဖြစ်နဲ့... ဟဲ့ ရန်
မဖြစ်နဲ့” “ကြည့်စမ်း နင်
အကောင်အကြီးဆုံး နင် ခိုပါး
အဝဆုံး”

ခိုအုပ်စုနှင့် အစာကျွေး
နေသော သား၏အသံ က
ဆူဆူညံညံ၊ သားစိတ်အာရုံတို့
ခိုများထဲသို့ လုံးလုံးကြီး ကျ
ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ခုံ
ပေါ်ကို သား လုံးခြေတင်
ထားခဲ့သော စာလေးကို
အသာယူဖတ်မိသည်။ လူ
ငယ်များ၏ သဘာဝအရ နန့်

အိမ်စည်၏ သဘာဝအလိုကို
တင်စားရေးဖွဲ့ကာ ချစ်ကြောင်း
ကြိုက်ကြောင်း ရေးထား
သော စာလေး၊ နန့်အိမ်စည်
ကိုကြည့်ရတာ ပုလဲလုံးလေး
ကို မြင်ရသလိုပဲ ဆိုပါလား။
ထိုစာသားလေးကိုတော့ သူ
သဘောတော်တော်ကျသွား
သည်။ ဟုတ်သား၊ ကျွန်မတို့
နန့်ကလေးမှာ ပုလဲလုံးလေး
တစ်လုံးလို ဖြူဖြူ လုံးလုံး
လေး။ ဘာမှကို ပြင်ထား
ဆင်ထားတာ မရှိပါဘဲနှင့်
သဘာဝအတိုင်း ကြည့်
ကောင်းနေသည့် ပုလဲလုံး
လေး။ မဖြစ်သေးပါဘူး။
သူလို အဘွားကြီးကတောင်
ဒီစာကို သဘောကျနေသေး
လျှင် နန့်လို ဆယ်ကျော်သက်
လေး အကြိုက်တွေ့သွားမှဖြင့်
အခက်။ စာလေးကို အစိတ်
စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင်
ဆုတ်ဖြိပ်လိုက်ရင်း အမှိုက်
ပုံးထဲ လုံးခြေထည့်လိုက်မိ
တော့သည်။ တွေ့သွားမှဖြင့်
သားပြောသလို ကျွန်နေလျှင်
အခက်မဟုတ်လား။

၃။
သူနှင့် နန့်အိမ်စည်တို့
သားကို ဒေါင်းတောက်အောင်
ရှာနေမိသည်မှာ တစ်နာရီ
လောက်ရှိပြီ။ တွေ့မည့်တွေ့
တော့ ကိုယ့် ရပ်ကွက်ထဲ
မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်
မှာ သွားတွေ့လေသည်။ ရှေ့
မှာ လူတွေ ရုံးစု ရုံးစုနှင့်ဆို
ကာ သွားပြေးကြည့်တော့မှ
အဖြစ်မှန် သိရသည်။ ပေတူး

ညစ်ပတ် နံနော်နေသည့် အမူး
သမားတစ်ယောက်ကို သား
က မရွံ့မရှာ ကုန်းပိုးပြီး အိမ်
ပြန် လိုက်ပို့ပေးသတဲ့။
ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများမှ ထို
အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အမူးကို
အရူးက လိုက်ပို့ပေးနေသည်
ဆိုပြီး ရယ်မောသဘောကျနေ
ခြင်းတဲ့လေ။ ရှက်တာလား၊
ဝမ်းနည်းတာလား သူ မခွဲ
ခြားတတ်တော့ပြီ။ ရင်ဘတ်
တစ်ခုလုံး ဆိုနှင့်နာကျင်နေ
တာသာသိပြီး ရယ်မောနေ
ကြသည့် လူအုပ်စုကို မျက်စိ
ထဲမှာလည်း ငရဲသားများလို
ကြောက်စရာ မုန်းစရာ မြင်နေ
မိတော့၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရယ်
မောသဘောကျနေကြသည့်
သူတို့ ပါးစပ်များထဲ တစ်ခုခု
နှင့် ထိုးသိပ် ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်
ချင်ခဲ့တာ။ သို့သော် သူ မလုပ်
နိုင်ခဲ့ပါ။ မျက်ရည်သာ တွေ့
တွေ့ကျရင်း၊ ထိုမျက်ရည်များ
ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်
ရင်း သားကို အိမ်ပြန်မယ်ဆို
တာချည်း တွင်တွင်ပြော
လျက် အတင်း ဆွဲခေါ်လာ
ဖြစ်သည်။

သားကတော့ သူကြို
တွေ့ရသည့် အဖြစ်ကို အမေ
သိစေချင်သောငှာ ‘ရက်စက်
လိုက်တာ အမေရာ၊ ဘယ်သူ
မှ အရက်မူးသမားကြီးကို
မထူကြဘူးဗျာ၊ တကယ်
ရက်စက်တယ်ဗျာ’ဟု သာ
ထပ်ချည်းတလဲလဲ ပြောရင်း
သူနှင့်နန့် ဆွဲခေါ်ရာနောက်
စောင်းငန်းငန်း ပါလာလေ
သည်။ သို့သော် သူရော နန့်
ထံမှ တွဲပြန်စကားသံ မကြား
ချိန်မှာတော့ သားက တစ်ခုခု
မှားနေပြီ ဆိုတာကို ရိပ်မိပုံ
ရလေသည်။ ‘ဘာဖြစ်နေကြ

တာလဲဟင်’တဲ့လေ။ သူ ဝမ်း
နည်းလိုက်သည်မှာ ပြောစရာ
ပင် မရှိတော့။ တကယ်ဆို
သားအဖြစ်အတွက် သား
ကွယ်ရာမှာ သူ မျက်ရည်ကြိမ်
ဖန်များစွာ ကျဖြစ်သော်လည်း
သူထက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပို
စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးကာ ကံပေါ့
ကွယ်ဟု အထပ်ထပ်အကျော့
ကျော့ ရေရွတ်ရင်း မာန်တင်း
နေခဲ့ဖူးသည်။ သူ့မျက်ရည်
ကြောင့်တော့ဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်
သူရော ကာယကံရှင်သားပါ
ပို ခွေယိုင်လဲစေမယ့် အဖြစ်
မျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ
ဟု အမြဲတမ်း သတိအနေ
အထား နေခဲ့ဖူးသည်။ သို့
သော် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဝမ်း
နည်းလိုက်သည်မှာ ပြောစရာ
မရှိ။ ဘာကို ဘယ်လို ဝမ်း
နည်းမှန်း မသိတော့ဘဲ အိမ်ထဲ
ဝင်သည်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်
ပုံခနဲ ထိုင်ချလျက် ကျူကျူပါ
အောင် ငိုချလိုက်မိတော့
သည်။ သူ ငိုချလိုက်သံကြီး
မှာ လူသေသလို ငိုချလိုက်
သည်မို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း
အိပ်ခန်းထဲက အလန်တကြား
ထွက်လာကာ ပြူးကြောင်
ငေးကြည့်နေသည်။ သားမှာ
လည်း ခြေမကိုင်မီ လက်
မကိုင်မီ ဘေးနားမှာ ခေါက်
တံခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်။
နန့်ကတော့ သူစိတ်ကို ထွင်း
ဖောက်သိနေသည့်အလား သူ
အနား လာထိုင်ကာ ပခုံးစွန်း
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး
သူခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို
သူမဘက် တိမ်းစေပြီး အမေ
တစ်ယောက်က သမီးတစ်
ယောက်ကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်
သည့်အလား ဖက်ထားခဲ့လေ
သည်။ သူ ငိုလို့ဝ၊ ကာ နယ်

တိတ်သွားချိန်မှ နံနံက သားကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ 'အစ်ကိုနောင်... နောက်ဆို အန်တီမေ့ကို မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်ကိုမှ အကြာကြီး မသွားရဘူး။ တစ်ခုခု လုပ်မယ်ဆို အန်တီမေ့ကို ပြောပြပြီးမှ လုပ်ရမယ်နော်။ အန်တီ ဘယ်လောက် စိတ်ပူရသလဲဆိုတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား' တဲ့လေ။ သားနှုတ်မှ 'အေး အေး' ဆိုသော အသံကြီးက ကမန်းကတမ်း ထွက်လာကာ သူ့အနား ပြေးကပ်လာရင်း အသားချင်း လာထိထားတော့သည်။ အခုတော့လည်း ခုနက ပူလောင် ဆူပွက်ခဲ့သော စိတ်အစဉ်တို့ သူထဲမှ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ကာ နဂိုနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါဟာ သူ့ရင်က ဖြစ်တည်ခဲ့သော သူ့သား။ သူ့သွေးတစ်စက်နဲ့ လူဖြစ်ခဲ့သော သားအတွက် ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်း မှန်သမျှကို အားလုံးမျှဝေခံစားနိုင်ရပေမပေါ့။

အေး အေး ဟုပြောခဲ့သော သားက ကတိတော့ မတည်ခဲ့ပါ။ သူ လစ်ရင်လစ်သလို၊ နံနံလစ်ရင် လစ်သလို အပြင်ကို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ထွက် ထွက်သွားတတ်သည်။ သိပ် ဝေးဝေးကြီးတော့ မဟုတ်။ သူ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည့်နေရာမှာ ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ခြံနီးချင်းအိမ်က ခွေးလေးများ အပြင်ထွက် ကျောင်းလာတာနှင့် ဆုံလျှင် သားနှင့် ခွေးလေးများ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေတာမျိုး သူ မြင်နေရသည်။ တစ်ခါတလေများမှာတော့ တစ်မြို့ကျော်က စကားပြော

ဖော် လိုနေသော အဘိုးဘိုတစ်ဦး လမ်းလျှောက်ထွက်လာချိန်နှင့် ဆုံလျှင် သားနှင့် ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ရယ်လားမောလားလုပ်ကာ တော်တော်ကြာနေတတ်ပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအဘိုးအိုက ဘာသာခြားမို့ သူတို့ဘာသာနှင့် မကိုက်ညီသော အပြောအဆို စကားလုံးများ မှားယွင်းပါသွားမှာ စိုးရိမ်ကာ အိမ်ကနေ သူ လှမ်းကြည့်ပူရသေး၏။ ခင်ပွန်းသည်ကတော့ 'မင်းနယ် အပူ ကြီးလိုက်တာ၊ သူတို့မှာ တခြား ပြောစရာတွေ အများကြီးနေမှာပါ' တဲ့လေ။ ဟုတ်မှာ၊ သူ အစိုးရိမ် လွန်တာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

တကယ်တမ်း သူ စိုးရိမ်သည်များ ဖြစ်မလာဘဲ မစိုးရိမ်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်ကိုတော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ တစ်နေ့ ဈေးမှ ပြန်ချိန် သားကို ရပ်ကွက်တွင်း လူငယ်တစ်စုနှင့် တွဲဖက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူငယ်များသည် သားကို မြဲပြင်မှ နည်းမျိုးစုံနှင့် စတုတ်သည့် ကလေးသာသာ လူငယ်များ မဟုတ်၊ ထိုထက် ပိုပြီးကြီးကောင်ဝင်နေကြပြီ ဖြစ်သည့် လူငယ်ဆိုးငယ်လေးများပုံစံမို့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲ ထူးဆန်းထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ထိုလူငယ်များလက်ထဲ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည့် အတွက်လည်း သူ ပိုစိုးရိမ်မိသည်မှာ လွန်အံ့မထင်။ သားကို အသံခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ခေါ်လိုက်ပြီး ခြင်းတောင်းကို

ပေးကိုင်ကာ ထိုအုပ်စုနှင့် လူစုခွဲခွဲသော်ငြား စိတ်ထဲက မကျေလည်။ အထူးသဖြင့် သားမျက်နှာတွင် မြင်တွေ့နေရသည့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလိုလို၊ ပြုံးစိစိဟန်ပုံလိုလို အမူအရာကို သူ မနှစ်ခြိုက်။ ထိုအမူအရာမျိုးကို သားထံပါးသူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့တာ သေချာသည်။ အမူများနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေရင်းက အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် သားကို စစ်လား ဆေးလား လုပ်မိတော့သည်။

'သားငယ်... ဟိုကောင်လေးတွေနဲ့ မင်း ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ'

'အစ် ဘာလဲ ဘာမှ မပြောဘူး'

'ဟဲ့ မေမေမြင်နေတယ်လေ... မင်း သူတို့နဲ့ အရင်က ပြောလားဆို လားလုပ်တာ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ခု ဘယ်လို သိသွားတာလဲ'

သားမျက်နှာမှာ နီစွေးစွေး ဖြစ်လာကာ သူ့ကို မျက်လုံးချင်းမဆုံ၊ ထိုအမူအရာသည် သူ့ကို ပိုစိတ်ပူထိတ်လန့်စေသည်မို့ သူ့အသံ ခပ်စာစာနှင့်ပင် သားမငြင်းနိုင်အောင် မေးခွန်းများ တရစပ် ထုတ်ဖြစ်တော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သားက မငြင်းနိုင်တော့သလို 'ပုံတွေပြတာ၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမပုံတွေဗျာ ရှက်စရာကြီး ကျွါပဲ' ဟု အပြစ်လုပ်ထားမိသူလို မလုံမလဲအသံနှင့် ဝန်ခံခဲ့တော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဘယ်ချိန် ဘယ်ရံထောင့်က ဒီစကားကို နားထောင်နေမှန်း မသိသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထွက်လာကာ 'သားရေ အဖေ

ကို ဆေးလိမ်းပေးပါဦး' ဆိုပြီး သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် သူနှင့်သားတို့ လူစုခွဲသွားတော့သည်။

သူ့မှာတော့ ထိုနေရာမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းထအောင် ပူလောင်လျက် ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲ ပက်ပက်စက်စက် ကျိန်ဆဲရေရွတ်နေမိသည့်တော့ ခုနက သားနှင့် စကားပြောနေသည့် အမည်မသိ လူငယ်များကိုသာ။ ရက်စက်ယုတ်မာလိုက်ကြတာဟုသာ သူ့စိတ်ထဲ မြည်တမ်းရေရွတ်နေရုံအပဲ ဘာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမည်လဲ မသိ။ ဒီလိုအတိုင်းဆို သားကို သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ် အုပ်ထားတောင် လုံပါတော့မည်လား။ ပုံမှန်စိတ်နဲ့ ကြီးပြင်းခွင့် မရသည့် လူသားတစ်ဦးကို ဘာလို့မှ မစာနာသည့်အပြင် ဝါးသူထိုးချပစ်ချင်နေကြပါလိမ့်။

ထိုနေ့က သူ့အခန်းထဲမှ အခန်းပြင်လည်း မထွက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ တစ်နေ့ကုန်လည်း ဘာမှ မစားဖြစ်။ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ဘယ်သူမျက်နှာမှလည်း မမြင်ချင်။ သမီးကြီးထံမှ ဖုန်းလာချိန်မှာတော့ သူ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းထဲမှာ ပိုလည်းပို၊ ပြောလည်းပြောတိုင်လည်းတိုင်နေသော သူ့သမီးကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးကာ အဆုံးမှာ သူ ဘယ်လိုမှ မတွေးထင်ထားသည့် စကားတစ်ခွန်းကို မေးခဲ့လေသည်။ 'နန့်အိမ်စည်က စာမေးပွဲ ဘယ် တော့လဲ' တဲ့ လေ။

ကယ်ဆို သူ ဒီမေးခွန်း
အတွက် အတော့်ကို စိတ်တို
ချွေးခဲ့သည်။ သူပြောနေ
သည့်က သားအကြောင်း၊
သမီးကြီး မေးလိုက်သည်က
အမှန်ဆိုင်သည့် မေးခွန်း
အစုံ၊ မဖြေချင် ဖြေချင်ဖြင့်
‘ဒီလ နောက်ဆုံးပတ်၊
ထွက်ရင် သူတို့ စာမေးပွဲ
လွှာ ပြီးပြီ’ဟု ခပ်ဆောင့်
ဆောင့် အဖြေပေးမိ၏။
သူနှင့် သမီးကြီးအကြားမှာ
အသံက ခေတ္တ ပြတ်တောက်
သွားသည်မို့ ဖုန်းလိုင်း ပြတ်
သွားသည်ထင်ကာ ‘ဟယ်လို
ဟယ်လို’ဟု သူလုပ်လိုက်မိ
သေးသည်။

‘ဟယ်လို သမီးကြီး
မိတယ် မေမေ။ အခု သမီး
ပြောမယ့် စကားကို မေမေ
သေသေချာချာ နားထောင်
ခါ။ နန့်အိမ်စည်လေးကို
မေမေတို့ သမီးတစ်ယောက်
ဆို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီစာမေး
ပွဲ ပြီးတာနဲ့ သူ့ကို ပြန်လွှတ်
လိုက်ပါတော့။ အိမ်မှာ ကူ
မော်လောင်ဖက် တစ်ယောက်
ယောက် မဖြစ်မနေ လိုတယ်
ဆိုတာ သမီးသိတယ်။ သမီး
နီလှာကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီး အသက်ကြီးကြီး
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရှာ
ခိုင်းလိုက်မယ်။ မေမေ
ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးပြော
သလို ဖြစ်အောင်လုပ်ပါနော်။
မောင်လေး အခုလို စိတ်
အခြေအနေ ဖြစ်သွားတာကို
သမီးတို့အားလုံး ကံတရားလို့
လွဲချ ဖြေသိမ့်လို့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကံတရားလို့ လွဲမချ
ကောင်းတဲ့ အရာတွေအတွက်
တော့ အမှားအယွင်း မဖြစ်ခင်
ကြိုတင် ပြင်ဆင်တတ်ရမယ်

မေမေ။ တချို့ စကားတွေက
ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရက်
ဘူး၊ မေမေ နားလည်ပေးပါ။
ဒါဆိုရင် သမီးတို့အားလုံး
စိတ်ချမ်းသာရ လိမ့်မယ်။
သမီး မတ်လလောက်ဆို ပြန်
လာမယ်။ အပြီးပြန်လာမှာ။
မေမေတစ် ယောက်တည်းဆို
ပြီး အားမငယ်နဲ့နော်။
မောင်လေးကိုကုဖို့ ဆရာဝန်
ကြီးတွေနဲ့လည်း ထပ်အဆက်
အသွယ် ရထားတယ်။
အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ
မေမေ ဒါပဲနော်’

ဖုန်းကို အရင်ချသွားသူ
သည် သမီးလား သူလား
မသိ မသိ။ ဘာမှ မသိတော့။
တစ်နေ့လုံး ဝိတ်ထားမိသည့်
အခန်းတံခါးကို သူ စိုးရိမ်
တကြီး ဖွင့်ကာ သားကို ရှာမိ
သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ကပ်
ကြေးတစ်ချောင်းကိုင်ကာ
သားကို ဆံပင်တိပေးနေသော
နန့်အိမ်စည်နှင့် ရယ်မော
သဘောကျနေသော သား၊
နံဘေးတွင်တော့ ဟိုဘက်
နည်းနည်း ဒီဘက်နည်းနည်း
ဟု ညွှန်ကြားနေသည့် ခင်ပွန်း
သည်။ အို...ရယ်နေလိုက်
သည့် သူရဲ့ သားလေး...
ဘယ်သူက သားကို စိတ်
အခြေအနေ မမှန်သူလို ထင်
မှာတဲ့လဲကွယ်။

ငှ။
နန့်အိမ်စည်လေးက သူ
တို့ လင်မယားကို ကန်တော့
ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျ
လေသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက
ဆုပေးတော့ အသံက ခပ်တုန်
တုန်။ သူကတော့ ရှေ့တွင်
ထိုင်ကာ ပြားပြားဝပ်ဝပ် ဦးချ
နေသည့် သမီးလိုချစ်မိသော

ပုလဲလုံးလေးကို ကြည့်ရင်း
မျက်ရည်တွေရောလာကာ ဘာ
မှတောင် မမြင်တော့။ သား
ကတော့ ငှက်ပျောသီးတစ်
လုံးကို ပလုတ်ပလောင်း စား
လျက် မီးဖိုဆောင်မှ ထွက်
လာကာ အနားဝင်ထိုင်ရင်း
‘ညီမလေး ငါ့ကိုလည်း
ကန်တော့လေဟာ’ဟု ဆို
လေသည်။ နန့်အိမ်စည်က
သားကျေနပ်အောင် သားကို
ပုဆစ်တုပ်ကန်တော့လေတော့
သားမျက်နှာရဲသွားကာ ဟို
ကုတ် ဒီကုတ်။ သူ ဟန်လုပ်
ပြီးကာ ‘သား ဆုပေးလိုက်ဦး
လေ ညီမလေး’ကို သတိပေး
ဖြစ်သည်။

စားလက်စ ငှက်ပျော
သီးကို ဆက်မစားဘဲ သား
ခေတ္တတွေငေးသွားသည်။
ဘယ်လို ဆုပေးရင်ကောင်း
မလဲ စဉ်းစားနေပုံပင်။ နန့်
အိမ်စည်လေးကလည်း သား
ဘာဆုပေးမလဲ သိချင်ဟန်
ဖြင့် ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေ
လေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်
ပါ။ သားက လက်ဖျောက်
တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ ဆု
တောင်းတစ်ခု ပေးလေ
သည်။ ပေးသောဆုမှာ ပီပီသ
သ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ ရှိလှပါ
ဘိ။

‘ညီမလေး ငါ့လို
ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပါစေ’
သူ့နေရပ်ကို အပြီးပြန်
တော့မည့် ညီမငယ်လေးက
အင့်ခနဲ ရှိက်ငိုချလိုက်ချိန်မှာ
တော့ သားက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျွိုင်ပဲဟု ခပ်တိုး
တိုးရွတ်ကာ မချောတတ်ဟန်
ဖြင့် ငေးငေးကြီး ကြည့်နေ
လေတော့သည်။ ■

မိမိး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ကမ်းပျောက်လွှော်
ရောင်းသံ
နံ့သာခြံ

(အင်းစိန်မြို့နယ်)

အမှတ် ၃၀၄၊ မတ်
ရပ်ကွက်
အမှတ် ၁၀/၄
www.burmeseclassic.com

*ညနေကျရင်တော့
ငါ့နှုတ်ဆက်ပွဲကို
လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ကွာ။
လူရင်းတွေချည်းပဲ
ဖိတ်တာနော်။
ငါတို့ငယ်ပေါင်း
သူငယ်ချင်း လေး၊
ငါးယောက်တင်ပါပဲ*ဟု
လာပြောတော့ ကျွန်တော်
အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားရ၏။
*ဘာလဲဟ၊
ဘာနှုတ်ဆက်တဲ့ပွဲလဲ*ဟု
ပြန်မေးမိတော့
*ရွှေသွား*က ကျွန်တော့်ကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍
တစ်ချက်ကြည့်လေသည်။
သူ့အကြည့်ကို
*လျှာမရှည်နဲ့၊
ငါဖိတ်တဲ့အတိုင်း
လာခဲ့တော့
သိလိမ့်မပေါ့*ဟု
ဘာသာပြန်၍ရသည်။
တစ်ဆက်တည်းပင် သူက
ခပ်ငေါက်ငေါက်
ပြော၏။
*နှုတ်ဆက်တဲ့
ပွဲပါဆိုမှ

တော့ နှုတ်ဆက်ပွဲပေါ့ဟ၊
ရှင်းနေတာပါပဲ။ ငါ မနက်

ဖြန် ခရီးပြန်ထွက်တော့မှာမို့ မသွားခင်မှာ မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်တဲ့ ပွဲကလေးတစ်ပွဲလုပ်ပေးခဲ့မလို့

‘အဲမာ၊ မင်းထွက်တဲ့ ခရီးက ဘယ်လောက်တောင်ကြာမှာမို့ နှုတ်ဆက်တဲ့ပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်နေရတာတုံး။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်’

‘ဘယ် လောက်ကြာ မယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူးကွ၊ မင်းတို့နဲ့တောင် တစ်သက်လုံး ပြန်တွေ့ခွင့်ရချင်မှ ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှုတ်ဆက်ပွဲကို ငါလုပ်တာ၊ ရှင်းပလား’

သောက် ကျိုးနည်း။ တစ်သက်လုံးတောင် ပြန်တွေ့ခွင့် ရချင်မှရတော့မယ်ဆိုတော့ သူခရီးက သေမင်း နိုင်ငံအထိ တစ်ခါတည်း တောက်လျှောက် သွားတော့ မယ့်ခရီးမို့လို့လားဟု အတွေးပေါက်သွားကာ တစ်ခွန်းတော့ ကလော်တုတ်လိုက်ဦး မိတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားရသေး၏။ ဒီနေ့က ပြောလိုက်လျှင် အလွန်အကျွံတွေ ချည်းပဲ။ ကံလေ၊ ဒီလိုမြင်း မိုရ်တောင်ထိပ်ကနေပြီး အောက်ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ လှမ်းပြောသလို ပြောတတ်တာကိုက သူ့အကျင့်ကိုးဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ဖြေလျှော့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ လာခဲ့မယ်။ မင်းနှုတ်ဆက်ပွဲက ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ’

‘မြတမာစားသောက်ဆိုင်၊ အချိန်က ညနေ ၄ နာရီ၊ ဒါပဲ...’

‘အိုကေ၊ ရပြီ၊ ညနေ

သူကလည်း ထိုနာမည်သစ်ကို အတော် သဘောကျတော်မူ၏။ ‘ရွှေသွား’ဟု ခေါ်ခြင်းသည် သူ၏ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှု ဂုဏ်ရည်ကို မြှင့်တင်ချီးမြှောက်ပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိ၏။ အဲဒီကိစ္စက အရွယ်ကလေး ရောက်လာကာ သူ ရှစ်တန်း ကျောင်းသားဘဝကို ရောက်တော့မှ အဖြေမှန်ပေါ်၏။

လာခဲ့မယ်။ တခြားကောင်တွေဆက်ဖိတ်ဖို့ ကြွပေတော့ စက်ဘီးကလေးဆွဲကာ စပ်ဖြူဖြူ ပြန်ထွက်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ □

J။

အမှန်ကတော့ သူ့နာမည်ရင်းက ‘ခင်မောင်နိုင်’ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တစ်ရပ်လုံးနှင့် သူငယ်ချင်းမှန်သမျှကတော့ သူ့ကို ‘ရွှေသွား’ဟုပဲ ခေါ်ကြသည်။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူငယ်ငယ်က

‘ရွာလယ်ဇရပ်’ဟုခေါ်ရမည့် ရပ်ကွက်အလယ်က ဥပုသ်ဇရပ် ထုပ်တန်းပေါ်မှာ တာမလို့လို့၊ မျောက်လွှဲကျော်လိုလို တက်ဆော့ရင်း ပြုတ်ကျ၏။ စောက်ထိုးပြုတ်ကျတော့ ရှေ့ဘက် အပေါ်တန်း အလယ်တည့်တည့်က သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည်။ သူ့မိဘတွေက ထိုနေရာတွင် နောက်ထပ် သွားအသစ်နှစ်ချောင်း ပြန်စိုက်ပေးကြသည်။

အဲဒီမှာ ကိုယ်တော်မြတ်က ဘယ်နေရာက ဘယ်သူပါးစပ်ထဲမှာ မြင်လာခဲ့မှန်း မသိရဘဲ ပူဆာ အရေးဆိုလေသည်မှာ ရွှေသွားများသာ စိုက်ပေးရမည်ဟူလေ၏။ သူ့မိဘများက တတ်နိုင်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ သို့သော် ‘မြန်မြန်မှ ပြီးပါစေတော့’သဘောမျိုးဖြင့် ‘အေးပါသားရယ်၊ ရွှေသွားတွေပဲ စိုက်ပေးပါမယ်’ဟု ချောမောပြီး သွားစိုက်ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ပြီး သကာလ အသစ်ပြန်စိုက်သော သွားနှစ်ချောင်းကို ကြေးဝါကွပ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

သူကတော့ မသိ။ ကြေးဝါပြား ဖုံးထားသော သွားနှစ်ချောင်းစိုက်ပြီး ကတည်းက တွေ့သမျှလူကို တဟီးဟီး ရယ်ပြကာ သူ့သွားတွေကို ထုတ်ဖော်လှစ်ဟပြချေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့လို အတူနေသူငယ်ချင်းများကိုကျတော့ ‘ကြည့်ထားကွ၊ ဟောဒီမှာ ရွှေပြားကွပ်ထားတဲ့ ရွှေသွားတွေ၊ သိပ်အမိုးတန်တာ’ဟု ခပ်ပြောင်ပြောင် ကြွား၏။ ဒီကတည်း

က နာမည်ရင်း ‘ခင်မောင်နိုင်’ ပျောက်ကာ တစ်ရပ်လုံးက သူ့ကို ‘ရွှေသွား’ဟု နာမည်သစ် ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကလည်း ထိုနာမည်သစ်ကို အတော် သဘောကျတော်မူ၏။ ‘ရွှေသွား’ဟု ခေါ်ခြင်းသည် သူ၏ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှု ဂုဏ်ရည်ကို မြှင့်တင်ချီးမြှောက်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု အယူရှိ၏။ အဲဒီကိစ္စက အရွယ်ကလေး ရောက်လာကာ သူ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝကို ရောက်တော့မှ အဖြေမှန်ပေါ်၏။ တစ်ရက်မှာတော့ ကျောင်းက မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်က မုန့်ဈေးတန်း သွားကြဖို့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုခေါ်သည်။ ဇွဲတိုင်းလည်း မုန့်ဈေးတန်းမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲစီ သွားစားနေကျဖြစ်သည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ခွက်ကို ငါးဖူးပေးရ၏။ ဟင်းခပ်ကြွေပန်းကန်လုံး ခပ်လတ်လတ် အရွယ်ဖြင့် တစ်ခွက်ပါပဲ။

‘ဟင်္တင်အင်း ငါ မလိုက်တော့ဘူးစိုးကြီး၊ မင်းဟာ မင်း သွားစားပေတော့’

‘ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ မင်းပဲ စောစောတုန်းက ဗိုက်ဆာလိုက်တာကွာလို့ ငါ့ကို ပြောပြီးတော့၊ လာပါကွ။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမပါလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ ငါ့မှာ ငွေတစ်ကျပ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပွဲပေါ့’

‘မင်းဟာမင်း ကကျပ်မကလို့ ငါးကျပ်ပါလည်း မလိုက်နိုင်ဘူးကွ။ သွားစမ်းပါလွှာ၊ ဒီမှာ အလို

သို့ ဗိုက်ဆာနေရတဲ့အထဲ
ဆာလာအောင် မလုပ်
ပျော်စမ်းပါနဲ့။ ပြောရင်းနဲ့
ဆာင် ငါ့နှာခေါင်းထဲမှာ
ဆက်ဆွဲကြော်နဲ့ ရလာ
သလို ဖြစ်လာပြီ

အေးလေ၊ ဆာရင်
အိပ်ခဲ့ပါ။ ငါ ကျွေးပါ့မယ်
သို့ ပြောနေသားနဲ့

ဒီနေ့အဖို့ကတော့ မင်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ
အာခံကျွေးကျွေး ကန်တော့
ချစ်ပဲ။ ငါ လိုက်မစားနိုင်
အစာစားဖို့ဝေးလို့ ရေ
ဆောင် မသောက်နိုင်ဘူး။
သွားတွေ အခွေလိုက် ကျိန်း
နေလို့ကွ

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကျိန်း
ရ ပြန်တာတုံး

တောက်၊ ငါ့ပါးစပ်ထဲ
သွားတွေက ရွှေသွား
အစစ် မဟုတ်ဘဲ ကြေးဝါ
ပြားတွေ ကွပ်ထားတာဆို
မကွ။ ပြောင်ချင်ရင် မန်
ကျည်းမှည့်အနှစ်နဲ့ တိုက်စမ်း
လို့ အမေက ပြောလို့ ငါစိတ်
တွေဆိုးပြီး တစ်မနက်လုံး
မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ သွားတိုက်
လာတာ။ မှန်ထဲပြန်ကြည့်
တော့ သွားတွေ အရောင်
လက်လာတာတော့ မှန်ပါရဲ့၊
ဒါပေမဲ့ တစ်ခွေလုံး ကျိန်းနေ
လိုက်တာ အိမ်က ထမင်း
တောင် ဝ၊ အောင်မစားခဲ့ရ
ဘူး။ ထမင်းကလေး သုံး
လေးလတ်ကို ဖွတ်မျို၊
ပုတတ်မျို မျိုချပြီး သောက်
ရေနဲ့ ဖွတ် မျှောချခဲ့ရတယ်။
စားပြီးလို့ ရေချည်းသောက်
တော့လည်း ကျဉ်ခနဲပဲ။
ဒီနေ့အဖို့တော့ ငတ်ပြီ။ ရေ
သောက် ဗိုက်မှောက်နေဖို့
တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ ခွီး

လက်စသတ်တော့
မနက်ကတည်းက မင်း
မျက်နှာ ရှုသုံးသုံး ဖြစ်နေတာ
ဒါကြောင့်ကိုး။ နေပါဦး မင်း
သွားတွေ ကြေးဝါကွပ်ထား
တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုစိတ်
ကူးပေါက်ပြီး မင်းအမေက
အခုမှ ဖွင့်ပြောရတာတဲ့တုံး။
မပြောလည်း ရသားနဲ့။ ဒီ
အတိုင်းဆက်ပြီး မှိန်းနေ
လိုက်ရင် အေးရောဟာကို

ငါ့သား၊ မင်းလည်း
ကြီးလာပြီ။ မဟုတ်တာကို
အဟုတ်မှတ်ပြီး လူတကာကို
သွားဖြဲဖြဲပြီး ကြွားနေရင်
ရှက်စရာကြီး။ ဒါကြောင့်
အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရတာ။
အရောင်ပြောင်ချင်ရင် မန်
ကျည်းမှည့်အနှစ်ကလေးနဲ့သာ
တိုက်ပေတော့တဲ့၊ တောက်။
ငါ စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ။
ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ ကလေး
ဘဝကစပြီး တစ်လျှောက်
လုံး အလိမ်ခံခဲ့ရတာပါကလေး
ကွ ဖိုးကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တော်
ပါသေးတယ်ကွာ

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီ
ကြေးဝါကွပ်ထားတဲ့ သွား
တွေက ယိုင်နဲ့ခြင်းမရှိဘဲ
ကောင်းကောင်းခိုင်ခိုင်ကြီး
စားလို့ ဝါးလို့ ရနေသေးလို့
လား

မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါပြန်
စိုက်ထားရတဲ့ သွားတွေက
ရွှေအစစ်တွေ မဟုတ်ဘဲ
ကြေးဝါပြား ကွပ်ထားတယ်
ဆိုပေမဲ့ အများကတော့ ငါ
ကို 'ရွှေသွား'လို့ပဲ ခေါ်ကြလို့
နှုတ်ကျိုးနေကြပြီဆိုတော့
အဲဒီနာမည်ကလေးတစ်လုံး
တော့ အဖတ်တင်ပြီး အမြတ်
ကျန်သေးတာပေါ့။ ဟီးဟီး
ဟီး... အောင်မယ်လေးဗျာ၊

ရယ်တာတောင် လေစိမ်းတိုး
ပြီး သွားတွေ ကျည်လိုက်တာ။
မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူ
ပါ။ ဟင်းဟင်းဟင်း...

ရွှေသွားက အဲဒီလို
လူစားဖြစ်သည်။ မဟုတ်တာ
ကို မဟုတ်မှန်း သိပါလျက်
နှင့် ဟုတ်နေသယောင်ယောင်
လက်မထောင် ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြွားချင်သော အကျင့်ဆိုးက
ထိုကြေးဝါကွပ် သွားနှစ်
ချောင်း၏ ကောင်းမှုကြောင့်
ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲကပ်
သွားခဲ့ဟန် တူပါသည်။ သူ
ပါးစပ်ထဲက စိုက်သွားနှစ်
ချောင်းမှာ ကြေးဝါကွပ်သွား
ကြီးတွေမှန်း သူကိုယ်တိုင်
သိပါလျက်နှင့် ထိုသွားနှစ်
ချောင်း၏ စောင်မမှုဖြင့်
ရလာသော 'ရွှေသွား'ဟု
သည့် နာမည်ကို အမြတ်
တွက်ကာ နှစ်ခြိုက်နေသေး
၏။ ကလေးငယ်တွေကများ
'အစ်ကိုရွှေသွား'ဟု နှုတ်
ဆက်လိုက်လျှင် 'ဗျား ဗျား'
ဟု တပြုံးပြီး ပြန်ထူး၍
ကြည့်နှူးနေလိုက်ပုံမှာ 'အရူး'
ဟုသာ သင်းမျက်နှာစေ့စေ့
ကြည့်ပြီး ကုန်းအော်ပစ်
လိုက်ရမလိုလို ရှိတော့သည်။

သို့သော် 'အရူးက တစ်
မူးသာ'ဆိုသော စကားပုံ
အတိုင်းပင် သင်း(ဒင်း)သည်
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို
အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့
သူဟုတော့ ပြောလို့ရသူ ဖြစ်
လေသည်။ သူ့မှာ ဘာမှ ပင်
ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ
သည်မရှိ။ ဆယ်တန်းကို
ဘယ်သူမျက်နှာမှ မထောက်
စတမ်း၊ ဘယ်သူကိုမှ အား
မနာစတမ်း စိတ်ရှိလက်ရှိ
တပုန်းပုန်းကျပြီး ကျောင်း

သားဘဝမှ အရပ်သားဘဝ
သို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့
လည်း သူ့မှာ ငြိမ်လို့။ ရေခဲ
တုံး ဖင်ခုထိုင်ပြီး ဂိတ်ကုန်
ခလုတ်ဖွင့်ထားသော ပန်ကာ
လေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထား
သလို ခပ်အေးအေးပဲ။ ဘယ်
လိုအလုပ်မျိုးကိုမှ လက်
ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချေ။
သူ့အလုပ်မှာ အိပ်ခြင်း၊ စား
ခြင်းနှင့် ကိုးကုန်းကိုးကျင်း
အနံ့လျှောက်လည်ကာ တွေ့
ကရာလူနှင့် တသောသော
ဟည်းတိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။ သူ့ခါဘတွေက ဝင်ငွေ
ရသည့် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့၊
လက်မှုပညာလေးတစ်ခုခုဖြစ်
စေ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အတွက် သင်ယူဖို့ တိုက်တွန်း
နားချသံကို မကြာခဏ ကြား
ရသည်။ ထိုသို့ တိုက်တွန်း
လျှင် သူက ရှူးရှူးရှူးရှူး
နှင့် စိတ်ဆိုးတော်မူလိုက်သေး
၏။ မျက်လုံးတွေ တပြုံးပြုံး
ဖြင့် မွေးသမိခင် ဖခင်တို့အား
ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ချေပ
တော်မူလေသေး၏။

အမေတို့ကလည်း
ဗျာ၊ ဒီသားကလေး တစ်
ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာကို
မသဒ္ဓါတော့ဘူးလား။ တစ်
နေ့မှ ထမင်းကလေး သုံးနပ်
တည်း စားတာပါဗျ။ အဲ
အဲ... ဝက်သားနီချက်ဟင်း
မျိုး ချက်တဲ့နေ့မျိုးမှာတော့
လေးထပ်ဖြစ်အောင် ညဘက်
တစ်ရော့နီး သန်းခေါင်စာ
ထတွယ်တာတော့ ရှိသပေါ့
လေ။ ဒါလည်း ရံဖန်ရံခါမှ
ပါ။ ဝက်သားနီချက်က နေ့
တိုင်း ချက်နေတာမှတ်လို့။
ချဉ်ပေါင်ဟင်းလောက်၊ ပဲ
ဟင်းလောက်ချက်တဲ့နေ့မျိုး

ဆို အိပ်ရေးအပျက်ခံပြီး ဘယ်
မှာ ထစားဖူးလို့တုံး။ စိတ်သာ
ချ။ ကျွန်တော်က သူများတွေ
လို ထူးခြားနား ရိုးရိုးစင်း
စင်း အလုပ်မျိုးတွေတော့
တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး။
လုပ်ပြီဆိုရင် တစ်ချီကောင်းနဲ့
တစ်သက်စာ ထိုင်စားနိုင်ရ
မယ့် ပွပေါက်တိုး အလုပ်
မျိုးမှလုပ်မှာ။ ဒါကြောင့်
တကယ့်ကို အချိုကြီးတွေ
မယ့် ပွင်(ခွင်)ကို ရိုက်ရ
အောင် စောင့်နေတာ။
အလကား ထိုင်နေတယ်များ
မထင်လေနဲ့

‘သိပါကော်၊ နင်အလ
ကား ထိုင်မနေတာသိပါ။
နေရုံသရွှေ့ မိုးလင်းကမိုးချုပ်
သန်းခေါင်အထိ ထင်ရာသွား၊
တွေ့ကရာလူတွေနဲ့ အလေ
နတော့တွေထိုင်ပြော၊ ဗိုက်ဆာ
လာရင် အိမ်ပြန် အိုးခွက်တွေ
လှန်စား။ နေဖင်ထိုး ဆွမ်းခံ
ဝင်ချိန်အထိ ပုံမှန်အိပ်၊ နိပ်
ပါ။ သိကြားမင်း ဦးမာယာ
တောင် နင်းလောက် စည်းစိမ်
ကြီးမယ် မထင်ပေါင်’

သားအမိနှစ်ယောက်
တကျက်ကျက် ဖြစ်ကြလျှင်
သူ့အဖေက စကားနည်းနဲ့စဲ
ဝင်ပြောလေ့ရှိသည့် လက်သုံး
စကားကိုမူ ကြားရဖန်များ၍
ဘေးလူတွေပင် အလွတ်ရနေ
၏။ အခြားမဟုတ်။

‘အေး...အေး...၊
စောင့်နေစောင့်နေ။ တစ်ချက်
ကောင်းတို့၊ တစ်ပွဲတိုးတို့၊
အချိုကြီးပွပေါက်တို့ကို ထိုင်
သာစောင့်နေ။ ငါတို့ကတော့
မင်းကို မိဘဝတ္ထရားနဲ့အညီ
မသေခင် လုပ်ကျွေးသွားမှာ
ပါပဲ။ တို့သေသွားတဲ့ အချိန်
အထိမှ မင်းစောင့်နေတဲ့ အချို

လက်စသတ်တော့
မနက်ကတည်းက
မင်းမျက်နှာ
ရှုသိုးသိုး
ဖြစ်နေတာ
ဒါကြောင့်ကိုး
နေပါဦး
မင်း သွားတွေ
ကြေးငါ
ကွပ်ထားတယ်
ဆိုတာကို
ဘယ်လို
စိတ်ကူးပေါက်ပြီး
မင်းအမေက
အခုမှ
ဖွင့်ပြောတာတဲ့တုံး
မပြောလည်း
ရသားနဲ့
ဒီအတိုင်းသက်ပြီး
မှိန်းနေလိုက်ရင်
ဒေးရောဟာကို

ကြီးခွင်ဆိုတာ ပေါ်မလာရင်
လည်း မင်းထိုက်နဲ့မင်းကပ်
ပေါ့ကွာ။ ထို့...မင်းက
တော့ တစ်ဦးတည်းသောသား
ဆိုပေမဲ့ ‘သားကောင်းတစ်
ယောက်-ကျောက်ကောင်း
တစ်စေ့’ဆိုတဲ့ စကားပုံအထိ
တက်မလာဘဲ ‘သားဦး-
အရူး’ဆိုတဲ့ စကားပုံမှာတင်
ဂိမ်းဘော ဆိုက်နေတဲ့မောင်
ပဲ’ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်သည်။
ထိုအခါမျိုးတွင် နာမူတ်သံ
တရူးရူးပေးကာ အိမ်က
ထွက်သွားလေတော့၏။
‘ကျောပူသခင်နိုင်တယ်၊ နားပူ
မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်မှ

အစစ်မျှ’ ဟု ထွက်ခတ်ခတ်
သွားတတ်ချေသေးရာ မိဘ
များမှာ ထိုင်ရယ်ရအခက်၊
လိုက်ရိုက်ရအခက်ဖြင့် လက်
လျှော့ကျန်ရစ်ရစမြဲ။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တန်တော့
သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး
အိမ်ထောင်တွေ ကျကျနံ
သည်။ အားလုံးပင် သား
သမီးငယ်တွေကိုယ်စီနှင့်
ဘဝထဲမှာ ရုန်းဟယ်ကန်
ဟယ်ဆိုသော်လည်း ရွှေသွား
ကတော့ ခပ်တည့်တည့် ‘နေ
မြဲ’၊ ‘သက်သာ’၊ ‘အေးစေ’
ပါပဲ။ မိန်းမယူဖို့လည်း စိတ်
ကူးပုံမပေါ်။ ‘ရည်းစား
သနာ’ထားသည်ဟုလည်း
မကြားရ။ မိဘလုပ်စာ ထိုင်
စားရင်း ဇိမ်ကျနေရာက
တစ်နေ့တော့ သူငယ်ချင်း
တွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ဆုံကြခိုက် ထူးထူးဆန်း
ဆန်း ပြောလာလေသည်။

‘ငါကတော့ တစ်သက်
လုံး ထိုင်စောင့်လာခဲ့တဲ့ ‘ခွင်’
တွေပြီဟေ့။ အပိုင်ရိုက်တော့
မယ်’

‘ဘာလဲကွ၊ နှစ်လုံးသုံး
လုံး အထူးရှယ်ဂဏန်းရလာ
လို့လား။ ဘယ်ဘိုးတော်က
ရှောက်(ချောက်)ချလွှတ်လိုက်
ပြန်ပြီလဲ။ ဒါပေမဲ့ ရခဲရင်
တော့ ငါတို့လည်း ပေးဦး။
ကော်မရှင်စား အရောင်း
သမားကလေးတွေ ဆန်တစ်
ပြည်ဖိုးပဲတိုးတိုး၊ ဆတ်ဆော့
ပြီး ကုသိုလ်ပြုရအောင်လို့’

‘တော်ပါကွာ၊ ဒီလို
ကူညီပါရစေဆိုတဲ့ မောင်တွေ
က ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဝိုင်းကူညီ
ကြလို့ ထောင်နန်းစံရမယ့်
ကိစ္စမျိုးတွေကို ရွှေသွားတို့က
မစဉ်းစားသေးဘူးမှတ်ကြ

ကွ’
‘ဒါဆိုရင်လည်း သေ
လို ခွင်ကြီးခွင်ကောင်းတွေ
တွေထားတယ်ဆိုတာ မိန်းမ
ဦးဆရာ။ နာယူမှတ်သားပါ
စေဦး’

‘ငါ ဘိုးတော်ကြီးတစ်
ယောက်နဲ့ တွေ့နေတာ သေး
ငါးရက်ရှိပြီကွ။ မြေလျှော့
ဝိဇ္ဇာတဲ့။ ဘာစွမ်းသလဲ မေး
နဲ့။ သူဆိုမှာ အနီးကပ် အချွေ
ဝါသိက တပည့်ခံပြီး လိုက်
သွားတော့မလို့။ ရေပူရေချိုး
ကမ်းလှမ်းရင်းပေါ့ကွာ’

‘ဟ ရွှေသွားရ၊ လူတိုင်း
ဟာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
နဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ လျှော့
နေကြတဲ့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ
တွေချည်းပဲပေါ့ကွ။ မြေပေါ်
မလျှောက်ချင်လို့ မင်းတ
လေပေါ်တို့ ရေပေါ်တို့ဗူး
လမ်းလျှောက်ချင်သေးလို့
လား။ ‘စိတ်သာချ အတည်-
ဝိဇ္ဇာမပြီ’ဆိုတဲ့ အားကိုး
ဆန်ကောနှစ်ချပ် တောင်ခံ
တပ်ပြီး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားက
ခုန်ချရင်လဲ ကားခနဲကျပြီး
ဗုန်းခနဲ မာလက ဈာန်ကြွမှာ
ပဲ။ ရေကသိုဏ်းရှုပြီး ချောင်း
ထဲ၊ မြစ်ထဲ၊ ရေကန်ထဲ ဆင်း
ရင်လည်း ခြေသလုံးကနေ
ခါး၊ ခါးကနေ -လည်ပင်း၊
အဲဒီနောက် ကျောက်ခဲရေထဲ
ပစ်ချသလို ပလံ့စွပ် ဇာတ်
တော်ကြီး ကပြပေတော့။
ပြန်ပေါ်နိုင်လှ နှစ်ခါပေါ့
ကွယ် လုလင်ငယ်’

တစ်ယောက်က ပြုံးနေ
စေ့နှင့် ဝင်ကလိလိုက်တော့
ရွှေသွားက အသိနဲ့ချာသေး
သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်
ကို ဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသူ
လူကြီးတစ်ယောက်က မဟာ

သုတေသနက ငုံ့ကြည့်
သလိုမျိုး အထက်စီးကြီးနှင့်
ကြည့်ကာ ပြန်ပြော၏။

‘အဲဒါမျိုး ပြောတာပေါ့
ဗျာ၊ မင်းတို့ညာဏ် တစ်ထွာ
တစ်မိုက်ကယ်နှင့် ငြင်းဖို့သန်
ရင် မိုက်ရာကျလိမ့်မယ်ဆို
တဲ့ စကားဟာ... ကိုင်းပါ
ဗျာ။ ဒါတွေကို မင်းတို့ညာဏ်
တစ်ပံသားနဲ့ နားမလည်နိုင်
သေးပါဘူး။ ငါကတော့
နောက်တစ်နေ့ပဲ ငါ့ဆရာကြီး
နဲ့အတူတူ လိုက်သွားတော့
မယ်ဟေ့။ ငါပြန်လာတဲ့အချိန်
ကျမှ မင်းတို့အားလုံး လက်
ဖျာခါသွားကြပါလိမ့်မယ်လေ။
ရှေ့အဖို့ကိုတော့ ငွေရောင်
ပိတ်ကားပေါ်မှာ သို့မဟုတ်
စိမ်းမြသော ဖန်သားပြင်
(နောက်ထပ်သို့မဟုတ်) မည်း
နက်သော အယ်လ်အီးဒီ မဟု
ရာမှန်သားပြင်ထက်မှာ ဆက်
လက်စောင့်မျှော် ကြည့်ရှု
တော်မူကြပါ။ ကမ်းမင်ဆွန်း၊
မကြာမီ လာမည်ပေါ့...’ ငဲ့ငဲ့
ငဲ့’

ဘယ်လိုဆရာကြီးနှင့်
ဘယ်ကြိုဘယ်ချောင်မှာများ
သွားတွေ့လာခဲ့သည် မသိကြ
ရချေ။ ဒင်း(သင်း)က တစ်နေ့
တစ်နေ့ ကိုးကုန်းကိုးကျင်း
နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေ၍
ရောက်ရာအရပ်မှာ တွေ့ကရာ
လူနှင့် ကြုံရာကျရာ လေဖော
ပြီး တသောသောနေတတ်
သူဖြစ်ရာ ဘယ်သူနှင့် ဘယ်
သို့ဆုံတွေ့သည်၊ ဘာတွေ
ပြောကြသည် ဆိုတာကို
မည်သူမျှ တပ်အပ်မသိနိုင်။
သို့ရာတွင် မကြာခင်မှာပင်
ရွှေသွားတစ်ယောက် မြို့က
နေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်သွားလေတော့သည်။

‘မပြောတတ်တော့ပါ
ဘူးကွယ်။ သူတစ်သက်စာ
ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် တစ်
ချက်ကောင်းပညာပေးနိုင်မယ့်
ဘိုးတော်ဆိုလား၊ မြေ
လျှောက် ဝိဇ္ဇာဆရာကြီး
ဆိုလားနဲ့ တွေ့လို့ တပည့်ခံပြီး
လိုက်သွားမယ်လို့ ဆိုတာပဲ။
တားလို့လည်း မရပါဘူး။
အေးလေ... သူ စိတ်ညစ်တဲ့
အချိန် ပြန်လာလိမ့်မပေါ့။
ကလေးသူငယ်မှ မဟုတ်ဘဲ။
‘လူကုန်ကူးကြတယ်ဆိုတာ
တွေ ခေတ်စားနေတယ်နော်။
ငါ့သား သတိထား’ လို့ သတိ
ပေးမိပါတယ်။ လူလူချင်း
ရောင်းစားခံရလောက်အောင်
အမေက ကျွန်တော့်ကိုများ
ငတုံးမှတံ နေလို့လားလို့
မျက်လုံးတဖြူဖြူနဲ့ ဒေါပွ
တော်မူလို့...’ စေတနာနဲ့ ပြော
မိတာပါသားရယ်၊ အမေမှား
သွားရင် ဦးတင်ပါသေးရဲ့ လို့
ငေါ့ပြီး ဝန်ချတောင်းဖန်လိုက်
ရသေး။ မင်းတို့သူငယ်ချင်း
ကတော့ ဘယ်အရပ်ကို
ဦးတည်မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်
တောင် ရေးရေးမှ မသိတဲ့ဆီ
ကို တဖြိုးဖြိုးနဲ့ လိုက်သွားပါ
ပကောလား မောင်စိုးရဲ့’

ရွှေသွား၏အမေက
ပြောသောစကားဖြစ်သည်။
‘စိတ်ညစ်တဲ့အချိန် ပြန်လာ
လိမ့်မပေါ့’ ဆိုသော ထိုမှတ်
ချက်စကားနှင့် ချိန်စက်ကြည့်
လျှင် မစ္စတာ ရွှေသွားကား
စိတ်မညစ်သည့်အပြင် ပျော်
များပင် ပျော်ရွှင်နေချေသေး
သလားဟု တွေးတောရမလို
ရှိ၏။ သူကောင်းသားမှာ
ပျောက်မည့်ပျောက်သွားတော့
၅ နှစ်ကျော် ကြာလေသည်။
ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကျော်

ကျော်လောက်ကမှ မိုးပေါ်က
ပြန်ကျလာသလိုလို၊ မြေလျှိုး
နေရာက ပြန်ထွက်လာသလို
လို မမျှော်လင့်ဘဲ ဘွားခနဲ
ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ရောက်လာသည့် နေ့မှာ
ပင် ကျွန်တော်အပါအဝင်
သူငယ်ချင်းတွေကို ‘ဗိုလ်
အောင်ဒင်ပြန်လာပြီ မမြဝင်း၊
တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။
ရီတန်းအော့ဖ် ဗိုလ်အောင်ဒင်
ငဲ့ငဲ့...’ ဆိုသော အထက်စီး
မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် လည်ပတ်
နှုတ်ဆက်၏။ လူကလည်း
ဖြိုးရွှင်လန်းဆန်း တက်ကြွနေ
လိုက်သမှ ကြုံမတက်ရုံတစ်
မည်ပဲ။ တကယ့် အလန်းစား
ငန့်ဂိုက် ဖမ်းထား၏။ သူပုံစံ
ကြည့်ကာ ဧကန္တ ဖားကန့်
တို့၊ မိုင်းရှူးတို့၊ မိုးကုတ်
တို့လိုက ‘မှော်’ တွေထဲ
ရောက်ခဲ့ပြီး တစ်သက်စာ
ထိုင်စားနိုင်လောက်အောင်
တန်ဖိုးကြီးသည့်အစိမ်းတုံး၊
အပြာတုံး၊ အနီတုံးကြီးတွေ
များရခဲ့လေသလား။ နိုင်ငံ
ခြားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
ရောင်းစားစရာ ကမ်းလွန်
ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာရာက
ဓာတ်ငွေ့သိုက်နေရာသစ်တို့၊
သက်တမ်းရှည် ကျွန်းသစ်တော
ကြီးတို့၊ မြေအောက်တစ်
နေရာရာက သတ္တုကြော၊ ရွှေ
ကြော၊ ကြေးနီကြော အသစ်
ကျပ်ချွတ်တို့များ တွေ့ရှိမှတ်
သားလာခဲ့လေသလားဟု
မှန်းဆကြရတော့မလိုလို။

ခုတော့ ပြန်ရောက်လို့မှ
ဆယ်ရက်သာသာပဲ ရှိဦး
မည်။ မနက်ဖြန် ခရီးပြန်
ထွက်ရတော့မှာမို့ ယနေ့ညနေ
မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်

ဆက်ပွဲပေးခဲ့မည်ဟု လှည့်လည်
ဖိတ်ကြားနေခဲ့ပြန်ပါကလား။
ရွှေသွား၏ကောင်းမှုဖြင့် ယနေ့
ညနေ မြတမာ စားသောက်
ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်
ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်း
စည်ကြရပေဦးမည်။

၃။

ရွှေသွား၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ
ကတော့ စားသောက်ဖွယ်
အားလုံး ပြည့်စုံပါပေသည်ဟု
တက်ရောက်လာကြသော သူ
ငယ်ချင်းအားလုံးက တညီ
တညွတ်တည်း ဝန်ခံကြရပါ
လေသည်။ ဝိုင်းကို ပြည်
တွင်းဖြစ် ဝီစကီနှင့် စ၊ ဖွင့်
သည်။ ငယ်ပေါင်းတွေ
တွေ့ဆုံကြသည့်ပွဲဆိုတော့
ထုံးစံအတိုင်း ငယ်ငယ်က
အကြောင်းစုံ သောင်းပြောင်း
တွေလာတွေ့ အမှတ်တရ
လျှောက်ပြောနေကြတာကို
က နာရီဝက်လောက်ကြာ
သည်။ ဒီတော့ အားလုံး
လည်း အရှိန်ကလေးတွေ ရ
လာကြသည်။ ဝိုင်းအစကုန်း
က ‘ငါက မူးတတ်တယ်
ကွ၊ ဝက်ဆီဝက်ခေါက်တော့
မတို့ဘူး’ ဟုပြောပြီး ကန်
စွန်းပလိန်းနှင့် ကြက်ဥမွေ
ကြော်လောက်သာ မြည်း
နေသောသူတွေပင် အဆီ
သော၊ အခေါက်သော၊
အသားသော မရွေးတော့ဘဲ
ဝက်နံကင်ပွဲကို ဖိတွယ်လာ
ကြကုန်တာပဲကြည့်တော့။
အဲဒီတော့မှ ‘ငယ်စခန်း’ ကို
ရပ်ကာ ‘ကြီးစခန်း’ သို့
စကားဆက်မိကြလေသည်။

‘နေစမ်းပါဦး ဦးရွှေ
သွားရဲ့။ မင်းက ၅ နှစ်ကျော်
အောင် ဘယ်တွေလျှောက်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချက်ဖိစိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချက်ဖိစိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက်အလှူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှင့်
ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ် ၅ သိန်းနှင့်အထက် ထုထောင်လှူဒါန်းလိုပါက အောက်ပါနေရာဌာနများနှင့်
နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျွဲရွာချောင်
ဖုန်း ၀၇၂-၂၀၃၄၊ ၀၇၂-၂၀၄၄၊ ၀၉-၆၄၆၄၉၉၊ ၀၉-၉၁၀၄၃၇၃၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး (ဖိုးလှလွင်) ဖုန်း ၀၉-၉၁၀၂၃၇၀၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း (လှထွန်း) ဖုန်း ၀၂-၃၉၇၁၇၊ ဒေါ် ရီရီမြင့် (သွင်စက်စက်) ဖုန်း ၀၉-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

သီရိသုဓမ္မသီရိဒေါ်သန်းမြင့် (ယဝင်းရတနာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) ဖုန်း ၀၉-၇၃၂၀၂၁၀၀၊
ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြက်အိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်) ဖုန်း ၀၉-၅၁၅၂၂၇၇၊
ဒေါ်ခင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်) ဖုန်း ၀၉-၅၁၂၂၀၀၃၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်) ဖုန်း ၀၁-၂၂၀၅၁၉၊ ၀၉-၇၃၀၇၂၄၉၂၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ပဏ္ဍိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်) ဖုန်း ၀၁-၅၁၉၅၀၉၊ ၀၉-၇၃၁၀၉၃၃၄၊
ဒေါ်စန်းစန်းဝိုင်း (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၃-၂၅၊ ရိုးရာရိပ်သာ၊ ရိုးရာလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်) ဖုန်း ၀၁-၂၅၂၂၇၂၊ ၀၉-၅၀၈၂၂၃၃၊
ဒေါ်စန်းစန်းမေ (ယုမာမြိုင်ဆေးတိုက်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်) ဖုန်း ၀၁-၂၃၀၀၄၂၇၊ ၀၁-၂၃၀၀၄၂၈၊
ကလျာမဂ္ဂဇင်းတိုက် (မုဒုံ) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်းရှေ့၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်) ဖုန်း ၀၁-၂၉၀၁၇၆

လှူဒါန်းကြတဲ့အလှူရှင်များစာရင်း

၂၉၇။ ဒေါ်ရီရီမေ၊ New York, U.S.A (မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် ၆၀ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အလှူ)	၁၀,၂၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း နှစ်သောင်း)
၂၉၈။ ဒေါ်နုနုမေ၊ New York, U.S.A (မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် ၅၈ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အလှူ)	၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
၂၉၉။ မောင်ကက်နက်ဇော်၊ New York, U.S.A (ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် မွေးနေ့အလှူ)	၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)

- ၃၀၀။ ဒေါ်ခင်ခင်ညွန့်၊ New York, U.S.A
(အော်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် ၇၄ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အလှူ) ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- ၃၀၁။ ဦးကြည်မောင်(ဒု-ဝန်ကြီး-ငြိမ်း) + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း မိသားစု၊ မန္တလေး။ ၆၂,၀၀,၀၀၀/-
(ခြောက်ဆယ့်နှစ်သိန်း)
- ၃၀၂။ သမိုင်းတံခွန် ဦးထွန်းနွယ် + ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်
(ညာနန်းတော် ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်း)မိသားစု ၂၀,၀၀,၀၀၀/-
(သိန်းနှစ်ဆယ်)
- ၃၀၃။ ဦးစန်းလွင်ဦး + ဒေါ်နန်းဆိုင်ဖူး
(သမီး) မငြိမ်းနွယ်ခင်၊ (သား) မောင်စိုင်းခွန်စစ်၊ မောင်စိုင်းသန့်မင်းထက်
(ငွေလရောင် ကုမ္ပဏီ) မိသားစု၊ ရန်ကုန်။ ၁၀,၀၀,၀၀၀/-
(ဆယ်သိန်း)
- ၃၀၄။ ဒေါ်သီဂီကျော် မိသားစု ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- အမှတ် ၂၀၊ မဟာမြိုင်လမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၀၅။ ဒေါ်လှဝါ (a) Alice W.Lam, New York, U.S.A. ၁၂,၀၀,၀၀၀/-
(ဆယ့်နှစ်သိန်း)
- (၃.၂.၁၅ တွင် ကျရောက်သည့် မွေးနေ့အလှူ)
- ၃၀၆။ ဦးလင်းသူရဝင်း + ဒေါ်တင်သန္တာထွန်း
(သမီး) မအိမ်မျက်သွယ်ဝင်း၊ မကြယ်ဖြူလင်း မိသားစု ၂၀,၀၀,၀၀၀/-
(သိန်းနှစ်ဆယ်)
- အမှတ် (၈၃၃)၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ (၈) ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။
- ၃၀၇။ (ကွယ်လွန်သူ ဦးဘိုနီ) + ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်
(ကွယ်လွန်သူ ဦးမြသောင်း) + ဒေါ်ခင်မာကြည်တို့အား အမျိုးထား၍
ဦးမြင့်ဇော် + ဒေါ်ချိုချိုမာ မိသားစု။ ၁၀,၀၀,၀၀၀/-
(ဆယ်သိန်း)
- တိုက် (၈)၊ အခန်း (၄၀၅)၊ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဗိုလ်ချုပ် (၁) ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။
- ၃၀၈။ ဦးကျော်ဇေယျာထွန်း + ဒေါ်အေးအေးမာ ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- (သမီး) မစန္ဒီချစ်စု၊ (သား) မောင်ဘုန်းကျော်ဟန် မိသားစု
အမှတ် (၂၉၀)၊ ရှေ့သို့လမ်း၊ (၁၂) ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။
- ၃၀၉။ အဖ ဦးကံဟိုး + အမိ ဒေါ်စောတင်တို့အား ရည်စူး၍
ဦးလှဒင် + ဒေါက်တာ ယုယုထွေး၊ ၁၀,၀၀,၀၀၀/-
(ဆယ်သိန်း)
- (မြေး) သိမ့်သိမ့်သူ၊ ဘုန်းသန့်ထက် (ကံတင်ရတနာ) မိသားစု။
အမှတ် (၉၇)၊ (၅၄) လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သွားပြီး ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေခဲ့တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။

လှမြင့်က မေးသည်။

‘သွားတာကဖြင့် ဘာသွားသလဲမမေးနဲ့။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ပဲ။ တောင်ပေါ်မြေပြန့် ပြည်နယ်နဲ့ တိုင်းဒေသကြီး ၁၄ ခုလုံး ပြုပြင်စင်ပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံကိုသာ ကြည့်ကြပေတော့’

‘ဒါဖြင့် မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာကြီးဆိုတဲ့ မင်း ဆရာကြီးနဲ့ အတူတူပဲလား’

‘အေး၊ အတူတူပဲ။ ငါ့စားရေးသောက်ရေး ကိစ္စတွေလည်း သူကပဲ တာဝန်ယူတယ်။ ငါကတော့ တပည့်ဆိုတော့ သူ့ခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ အကုန်လုပ်ပေးရတာပေါ့ကွာ။ ဆရာကြီးကလည်း ဒေသအနှံ့မှာ သူတပည့်တပန်းတွေက အများသားကွ၊ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘဲဟေ့’

‘ထားပါတော့၊ ထားပါတော့။ သူက မင်းကို ဘာကိစ္စတွေခိုင်းသတုံး’

‘မမေးနဲ့ငါလူတို့၊ ငါပြောပြလည်း မင်းတို့ ဉာဏ်မီမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်က တန်ခိုးကြီး ဘုရားပေါင်းစုံမှာ အဓိဋ္ဌာန်အမည်စုံ ဝင်ရတယ်။ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရတယ်။ ဟာမလွယ်ပါဘူးကွာ။ တကယ့်ကို ခက်ခဲနက်နဲလှတဲ့ ပညာတွေကို ငါ့ဆရာကြီးက သင်ပေးခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ကို ပြောပြလည်း ကျွဲပါးစောင်းတီးနဲ့ နွားကို ပလာတာ ကျွေးသလို ဖြစ်နေမှာပဲ’

ရွှေသွားက မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်က လေသံမျိုးနှင့် ပြောလာလေသဖြင့် အားလုံး

က ဝိုင်းမျက်စောင်းထိုး လိုက်ကြသည်။ ‘လုပ်လာပြီ’ဟု ကြည့်လိုက်ကြတော့ ကိုယ်တော်မြတ်က ‘ဘယ်နှယ်လဲဦးဘချစ်၊ သောက်စမ်းပါဗျ၊ ဒါက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာမှ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သောက်တဲ့ စီးကရက်ပါ’ ဆိုသော ဗိုလ်အောင်ဒင်၏ မျက်နှာထားမျိုးနှင့်။ ဒင်း (သင်း)၏ အခွက်ကို ကြည့်ကာ ‘ငါ’ ကိုင်မတုတ်မိကြရအောင် အတော်သတိကြီးကြီး ထားလိုက်ကြရ၏။ အင်း၊ ‘လေ’ကတော့ဖြင့် ‘နာဂစ်’က ‘အဘ၊ အဘ၊ အို အဘ’ ခေါ်ရမည့်လေပဲ။

‘တော်ကွာ၊ တော်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့။ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ သိမ်းကျုံးမေးလိုက်မယ်။ မင်းလျှောက်လိုက်သွားတဲ့ ၅ နှစ်ကျော်မှာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့ပြီး မင်းအတွက် ဘာပညာ၊ ဘာအကျိုးအမြတ်တွေ ရခဲ့သလဲ။ အဲဒါပဲပြောတော့...’

ဒီတော့ ရွှေသွားက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လက်မ၊ ထောင်၍ ပြောလေသည်။

‘ရတာပေါ့ကွ၊ ၅ နှစ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အချိန်လား။ ငါ့ကို ဇွဲအမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပြီး သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်တော့မှ ဆရာကြီးက ငါ့ဘဝတစ်သက်စာအတွက် ဂါထာတစ်ပုဒ် သင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီဂါထာက စုစုပေါင်း ငါးပိုဒ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်ရှိမှ တစ်ပိုဒ်ပဲ သင်ပေးတာ။ ဒါတောင် သူနဲ့ငါက ဘဝအဆက်ဆက်က ပဋ္ဌာန်းဆက်

ရှိလို့ သင်ပေးတာတဲ့။ အဲဒီဂါထာကို နှုတ်ငုရလိုက်တာဟာ ငါ့တစ်သက်စာအတွက် အချို့ကြီး တစ်ချက်ကောင်းခွင်မိတာပဲ။ ဒီမှာ အဲဒီဂါထာအစွမ်းနဲ့ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ရွှေသွားဟာ မကြာခင်ကာလမှာရှိသမျှသွားတွေ နုတ်ပြီး အဲဒီနေရာမှာ စိန်တွေကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် သွားပုံစံသွေး၊ အထက်အောက် အခွေလိုက် အံ့ပုံလိုက် ပြန်စိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီကျရင် ငါ့နာမည်ကို ‘ရွှေသွား’ကနေ ‘စိန်သွား’လို့ ပြောင်းခေါ်လာကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟေး ဟေးဟေး...’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ပြည်တွင်းဖြစ် ဝီဇ္ဇာအရှိန်နှင့် ရီတီတီရှိနေတာ ကလေးတောင် လန့်ဖျပ်ပြီး ပျောက်သွားတော့ မလိုလို။

‘အောင်မယ်လေးဗျ၊ ကြီးကျယ်တော် မူလိုက်လှပါတဲ့ ဧရာဝတီ ဆင့်ဖင်ခေါင်းပဲ။ ပါးစပ်ထဲမှာ စိန်သွားတွေ အခွေလိုက် အထက်အောက် ပြန်စိုက်နိုင်မယ်ဆိုရလောက်အောင် ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်လှတဲ့ ဂါထာတော်ကြီး ဖို့လိုတဲ့၊ ဘုရား ဘုရား’

ကျော်တင့်က ဘုရားတ၊ပြီး ဝင်မေးပြန်၏။ ရွှေသွားက ‘ငါ့ရွတ်ပြမယ်၊ မင်းတို့နားထောင်ကြ။ ဒါတောင် တစ်ခေါက်ပဲနော်။ နောက်တစ်ကြိမ်မရဘူး’ဟု အစချီလိုက်ပြီးနောက် ‘ဥ’ခံ ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ ရွတ်ပြလေတော့သည်။ သူရွတ်ပြနေတာက မြန်မာလို မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်လို၊ ဂျပန်လို၊

တရုတ်လို၊ အိန္ဒိယလို... မဟုတ်။ မွန်၊ ကချင်၊ ကယား၊ ချင်း၊ ရှမ်း၊ ချီနားစသော ပြည်ထောင်စု ဘာသာရင်းသားတို့၏ လေသံနှင့်လည်း တစ်ခုမှ မသိ။ ဒါဖြင့် ပါဠိလား၊ သဏ္ဌာန်လား၊ မာဂလေး ဘာသာလည်း မဝေခွဲတတ်။ ဘယ်လိုလူမျိုး၏ ဘာသာစကားမှန်း မသိရအောင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သော အထူးအဆန်း အသံထွက်တွေ ဖြစ်သည်။ သူ၏ တဉ်းခံရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ်သံကို ဧရာဝတီရင်း ကျန်တော်တို့ စောစောတုန်းက လန့်ဖျပ်ပြီး ပျောက်သွားခဲ့သော ရီတီတီအရှိန်ကလေး ပြန်ပေါ်လာကြရုံသာမက မူလကထက်ပင် ချာလပတ်လည်ကာ ခေါင်းတွေနောက်ပြီး ပိုမူးလာကြသလို ရှိပေတော့၏။ အကြာမှာပင် ‘ကိုင်း... ြစ်၊ ဂါထာကတော့ အဲဒါပဲ’ဟု ဆို၏။

‘ဟမ်၊ ဘာတွေတဲ့ဘယ်နှယ် အရူးချေးပန်းတွေ လျှောက်ရွတ်ပြတာတဲ့... ဆုံးသာဆုံးသွားတယ်၊ ငါတို့လည်း တစ်လုံးမှ နားမလည်လိုက်ပါကလား’

အောင်မြင့်က ‘ထူးတွေတည့်အံ့ရာသော်ဝံ’အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ မေးပြန်၏။ ရွှေသွားက ခုံခုံကြီးပြီးလိုက်ကာ...

‘အဲဒါကြောင့် အတော်ကြီးကတည်းက မင်းတို့ ဉာဏ်မမီနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောသားပဲ။ ဒီမယ်၊ နတ်ထားကြ။ အဲဒါဟာ ‘တိုးနုရား’ဖမ်းတဲ့ဂါထာကွ။ ဒီဂါထာ

ရွတ်ပြီး ဖမ်းရင် တိုးနုရားကို
မိတယ်။ အရှင်လတ်လတ်ကို
ထိုခနဲမိတယ်။ သိပ်တန်ဖိုး
ကြီးတဲ့ ဂါထာလို့မှတ်။ မင်း
တို့ ကံကောင်းလွန်းလို့၊ ရှေး
ဘုန်းရှေးကနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါ
ခဲ့ကြလို့ ကြားခွင့်ရတာလို့
နုလုံးသွင်းလိုက်ကြ။

အဲဒီတော့မှ လုံးလုံးကြီး
ပိုမူးကုန်ကြတော့သည်။
ဒီစက်ထက် အစွမ်းထက်စွာ
အာရုံကိုနှောက်၊ ဦးနှောက်
ခြောက်စေနိုင်စွမ်းသော
ဂါထာပေတကား။ သောက်
ကျုံးနည်း၊ ကြုံမှကြုံရပေလေ။
တိုးနုရားဖမ်းမည့် ဂါထာနှင့်မှ
တည့်တည့်တိုး နေကြရပါပေ
ကောလား။ ကျော်စွာက
မကျေမနပ်နှင့် စောဒက
တက်ပြန်သည်။

ဘာရယ်ကွ၊ တိုးနုရား၊
ဟုတ်စ။ တိုးနုရားဆိုတာ
ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
ဘုန်းကြီးပျံပွဲ၊ အလှူပွဲ၊
သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင်
တိုင် မီးထွန်းပွဲတွေမှာ တိုး
နုရားအက၊ ကတယ်ဆိုပြီး
လူတွေက အရပ်ထဲဝင်က၊
တာပဲ တွေ့ဖူးတာပဲ။ ခုခေတ်
မှာ ကျောက်ဆည်မြို့က ဆင်
အက၊ ကသလိုမျိုး၊ တို့ မြေ
လတ်ဒေသက ကျွဲယမ်းလို
မျိုးပဲဟာ။ အဲဒီတိုးနုရားက
မျက်လုံးပြူးပြူး၊ အမြီး
တယမ်းယမ်း၊ အမွှေးအမှင်
ပြောင်ပြောင် လက်လက်တွေ
နဲ့ အရပ်ကြီးပဲ။ ငါတို့ဖြင့် တိုး
နုရားဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို
အပြင်မှာ အရှင်လတ်လတ်
အကောင်လိုက် မမြင်ဖူးပါက
လား။ ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်
တိရစ္ဆာန်ရုံမှာရှိတယ်၊ ပြဿ
ထားတယ်လို့လည်း မကြား

ဖူး မဖတ်ဖူးပါကလား။ မင်း
ဟာက ဟုတ်မှလည်း လုပ်
ပါ ရွှေသွားရာ၊ တော်ကြာ
လူကြားမကောင်း နတ်ကြား
မလျော် အကုန်ချော်တော့ငေါ့
ကုန်ပါဦးမယ်။ လူရွှင်တော်
တွေပြောသလို 'မနောက်ပါနဲ့
ဦးလေးရယ်' လို့ ကုန်းအော်
ရမလို ဖြစ်နေပြီ။

ရှေ့ဆက်လျှင် စကား
အချေအတင် ငြင်းခုံကြမည့်
အရေးကို မြင်၍ပေးလား။
ဉာဏ်မမီသည့်ကောင်တွေကို
ပြောနေလည်း ကျွဲပါးစောင်း
တီးဖြစ်တော့မည်ဟု သဘော
ပိုက်လိုက်မိ၍ပေးလား မပြော
တတ်ပါပြီ။ ကိုယ်တော်မြတ်
ရွှေသွားကတော့ အဲဒီမှာပင်
ဝိုင်းသိမ်း ပွဲပိတ်စကားကို
ပြောပါလေ၏။

အဲဒါကြောင့် တန်ဖိုး
ကြီးတဲ့ ဂါထာလို့ ပြောတာ
ပေါ့ ငတုံးတွေရ။ မှတ်ထား
ကြ။ တိုးနုရားဆိုတာ ကမ္ဘာ
အရှားအပါးဆုံး သတ္တဝါကွ။
သူ့ကိုမိရင် ကမ္ဘာပေါ်က
အကြီးကျယ်ဆုံး တိရစ္ဆာန်
ဥယျာဉ်တွေကို ဆက်သွယ်ပြီး
ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီ ဈေးခေါ်
ရောင်းလို့ရတယ်။ အင်တာ
နက်ကနေ ကြော်ငြာတင်
လိုက်ရုံပဲ။ နိုင်ငံတကာ အစိုးရ
တွေဟာ သူတို့နိုင်ငံရဲ့တိရစ္ဆာန်
ဥယျာဉ်ကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြား
နိုင်ဖို့အတွက် အလှူအယက်
ဈေးဖြင့်ပေးပြီးတောင် ဝယ်
ကြလိမ့်ဦးမယ်။ လူတွေကြား
ဖူးပေမဲ့ တကယ့်အရှင်လတ်
လတ် မမြင်ဖူးတဲ့ သတ္တဝါ
တွေထဲမှာ တိုးနုရားက
ထိပ်ဆုံးကနေပါတယ်ကွ။
အခု အဲဒီတိုးနုရားကို အမိဖမ်း
နိုင်တဲ့ ဂါထာက ငါ့ပါးစပ်

ထဲ ရောက်နေပြီ။ ပေါ့သေး
သေးမထင်နဲ့။ ၅ နှစ် တိတိ
ကျွန်ခံ တပည့်ခံ ကြိုးစားပြီး
သင်ခဲ့ရတဲ့ဂါထာ။ တစ်နှစ်
ရှိမှ တစ်ပိုဒ်ပဲ ချပေးတာ။
အခု အဲဒီဂါထာအစွမ်းနဲ့
တိုးနုရားဖမ်းမယ်၊ မိရင်
ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီ ဈေးခေါ်ပြီး
လေလံတင် ရောင်းရမယ်။
တစ်ပွဲတိုး တစ်ချက်ကောင်း
အချို့ကြီး ခွင်ကြီးပဲ။ တစ်
သက်မကဘူး၊ ဆယ်သက်
ထိုင်စားပေတော့။ မနက်
ဖြန်ကစပြီး တိုးနုရားဖမ်း
ထွက်မယ့် ငါ့ရဲ့ မဟာခရီးစဉ်
ကြီးစ၊မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့
မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်
တာ။ ကိုယ်ဉာဏ်မမီရင်
ဝင်လျှာမရှည်နဲ့၊ မဝေဖန်နဲ့
ဒါပဲ။

ကိုင်း... ပျော်ပျော်ပါး
ပါး စားသောက်ကြစို့။ ချီး
ယားစံ... ကမ်းပေ...
ဘော်ဒါများ၊ ဟား ဟား
ဟား။

ဒကာတော် မောင်ရွှေ
သွား၏ လျှပ်တစ်ပြက်
အငေါက်အငမ်းကို အလစ်ခံ
လိုက်ကြရသော ကျွန်တော်
တို့ဝိုင်းလည်း မအိမလည်
ကြီးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရပါ
လေတော့သည်။ ကံလေ၊
သူက အင်မတန် ပြင်းထန်
ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်
ကြီးဖြင့် လေးနက်စွာ ပြောဆို
နေသည်ဆိုတော့လည်း ကျွန်
တော်တို့မှာ ခေတ်ဟောင်းပြ
ဇာတ်ထဲကလို 'တစ်မိကညာ
မေကြော့ရယ်... ရှိပါစေ
တော့ ရှိစေတော့... ဟူသော
'ညည်းချင်း'ကို အတုယူပြီး
သကာလ... ငတိဒကာ
ရွှေသွားရယ်... ရှိပါစေဗျား

ရှိစေဗျား ဟူ၍သာ...။
□

၄။
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက် ဆယ်သက်စားမကုန်
သော စည်းစိမ်နေတွေ ရရှိ
ပိုင်ဆိုင်သွားကာ မိလ္လာနာ၊ ဘီ
လျံနာကြီး ဖြစ်သွားမှာကို
ကျွန်တော်တို့လိုလားပါသည်။
မုဒိတာပွား၍ ဝမ်းမြောက်
နိုင်ပါသည်။ ဒေါ်လာသန်း
ချီ၍ တန်ဖိုးကြီးမည်ဆိုသော
တိုးနုရားကို ဖမ်းရမည့်
ဂါထာကလည်း သူ့ပါးစပ်ထဲ
နှုတ်တက်ရွှေ့ ရောက်ရှိကာ
ကြောင်ပုစွန်စား ကြပ်ကြပ်
ဝါးသကဲ့သို့ ရှောင်ရှောင်
ပြေး ရွတ်ဆိုပြလိုက်တာမှ
တည့်တည့် မဟုတ်လား။ မိုးဦး
ကျ ဖားတွေရဲ့ 'အုံအင်'သံ
ထက်ပင် ပို 'ညံ့'သေး။

ကိုင်း...။ ဟုတ်ပါပြီ။
ဒီလိုဖြင့် ဖမ်းရမည့် တိုး
နုရားက ဘယ်ဆီမှာတဲ့တဲ့။
အမေဇန်သစ်တောကြီးထဲမှာ
နေမလား။ ဂျားဖားကျွန်းက
သစ်တောကြီးတွေမှာလား။
အာဖရိကမှာပဲ ရှိသလား။
ဟိမဝန္တာ မဟာစုမြိုင်တော
ဂနိုင့်ထဲမှာပဲ စံပျော်လေ
သလား။ ရေသတ္တဝါမဟုတ်
သဖြင့် ပင်လယ်တွေ၊ မြစ်
ချောင်းအင်းအိုင်တွေထဲမှာ
တော့ ရှိမည်မထင်။ ချစ်ချစ်
တောက် ပူပြင်းသည့် သဲ
ကန္တာရ၊ ကုန်းကန္တာရ၊ ကျွတ်
တီး ကုန်းခေါင် ဖုန်းဆိုး
ချောင်တွေမှာလည်း မနေတန်
ကောင်းရာ။ စဉ်းစားရခက်
လှ၏။ 'နက်နက်'တွေးသော်
'အမည်း'ချည်းပေါ်နေတာက
ခက်လှပါဘိတောင်း။

သူ့ဂါထာကို ခါကာဆို

ရာဇီလို၊ ဧဝရက်လို နှင်းဖုံး
တောင်ထိပ်တွေပေါ်မှာ တက်
ရွတ်ပြီး ဖမ်းရမှာလား။ အာ
တိတ်စက်ဝိုင်းလို၊ မြောက်ဝင်
ရိုးစွန်းလို ရေခဲပြင်တွေဆီ
ခရီးနှင်ကာ ခွေးဆွဲစွတ်ဖား
စီးရင်း သရဇ္ဈာယ်ရမှာလား။
ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီပါ။ ချာ
ချာလည်အောင် တွေးတော
အဖြေရှာရင်း မူးနောက်လာ
ကာ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာ
ရွှေသွား မိန့်ကြားခဲ့သလို
ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'ဉာဏ်နှစ်ပဲ
သားလောက်ရှိတဲ့ အကောင်
ပဲ'ဟုသာ ပြန်နှိပ်ပစ်လိုက်ရ
ပါတော့သည်။

ရွှေသွားကတော့ ကျွန်
တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပွဲပေး
အပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင်
တိုးနုရားဖမ်းမည့် သူ၏
မဟာဂါထာဥပုဇ္ဈာန်စဉ်ကို
ကဗျာကယာ ကဆုန်ချပြီး
နှင်ရန် မြို့ကလေးမှ ပြန်လည်

ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါချေလေပြီ။
ကျွန်တော်တို့မှာတော့ဖြင့်
သူငယ်ချင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝ
ဖို့အတွက် ထိုတိုးနုရားဆိုသော
ရှားပါးသတ္တဝါကို ထိပ်တိုက်
တိုး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါစေတော့
ဟု ဆန္ဒပြု ဆုတောင်းပေးရ
မလား။ သို့မဟုတ် အမိခံခဲ့ရ
ပါလျှင် လေလံတင်ရောင်း
အစားခံရရှာတော့မည့် ဘယ်
ဆီမှာ ရှိနေမှန်း မသိရသည့်
ထိုတိုးနုရားဆိုသော သတ္တ
ဝါကိုပဲ သက်ရှိချင်း ငဲ့ညှာ
စာနာ မေတ္တာထားသောအား
ဖြင့် 'တိုးနုရားရေ၊ ၅ နှစ်
တိတိ ကျွန်ခံကြီးစား သင်ယူ
ခဲ့ရတဲ့ ဂါထာကြီးရွတ်ပြီး
မင်းကို ကွဲခနဲ အမိဖမ်းတော့
မယ့် လူတစ်ယောက်တော့
လာလေရဲ့ဟေ့။ လွတ်အောင်
သာ ပုန်းပေတော့ကွဲ'ဟုပဲ
အဝေရာမိက မေတ္တာ ထိုင်ပို့
ပေးရမလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်

၍ မရသေးပါ။ ထို့ကြောင့်
လောလောဆယ်မှာတော့ မြို့
မှ ဒုန်းစိုင်းကာ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော
ရွှေသွားနှင့် ပတ်သက်စပ်
လျဉ်း၍ လက်လှမ်းမီသမျှ
ဆုကလေးတစ်ခုသာ တောင်း
မိရပါတော့သည်။ အခြား
မဟုတ်ရပါ။

မိသားစု၏ အိမ်ထောင်
ဦးစီးတစ်ဦးဦး၊ ရပ်ရွာမြို့နယ်
ခရိုင်၊ ပြည်နယ်တိုင်းတို့၏
အကြီးအမှူးတစ်ယောက်
ယောက်မှသည် နိုင်ငံနှင့်ချီ
သည့် ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါးအထိ မည်
သည့် မည်သည့် တစ်စုံတစ်
ဦးကိုမျှ အနှိဇာတ်လိုက်ကျော်
မစွတာ ရွှေသွား၏ ရှားပါး
အတွေးအခေါ်ထူးမျိုး ဓာတ်
ကူးမသွားကြပါစေနှင့်ဟု
ဖြစ်ပါသည်။ ကြားကြားသမျှ
သော သဗ္ဗုဒ္ဓိသအပေါင်း သူ

တော်ကောင်းတို့ကလည်း ဆို
ဆုတောင်းကလေးကို နှစ်
ခေါင်ရာအရပ်၌ ငါးနှစ်
ပရိတ်ရွတ်ကြသလိုမျိုး နိုင်
ငံနန်းရွတ်ဆို ဆုတောင်းသော
ကြစေလိုပါသေးသည်။ ဆို
ကြည့် စရာမလိုဘဲ သွေး
ကြည့်ရုံနှင့်ပင် အဖြေထွက်အ
သည်ပဲ မဟုတ်လား။

အကယ်၍ ကံဆိုးဆိုး
မှောင်ကျ၍များ ဓာတ်ထူး
သွားပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်က 'မှား
တယ်'ဟု ပြန်ဘွာခတ်၍မူ
သော မဟာခရီးရှည် ချီတက်
ပွဲကြီးကို ထွက်ပေါက်ခဲ့ ဝတ်
ပါထဲ ရှင်လောင်းလှည့်သလို
ဦးဆောင်ဆင်နွှဲခဲ့ပါသော်
ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်အောက်မှ
မိသားစု၊ ထိုရပ်ရွာမြို့နယ်
ခရိုင်ပြည်နယ်တိုင်းနှင့်
နိုင်ငံ ထိုတိုင်းပြည်၏ အ
ဂတ်သည်.....။ ■

နန္ဒာစိုးဆင်ဖြူကျွန်း

Dictionary for All

ဘာလုန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

THALUN
Bookstore
Yangon

❖ ဥပဇ္ဈာန်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၂၀၁၈

❖ အမှတ်(၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၀၁၃၇၊ ၂၄၀၁၂၇

❖ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ငွေလမ်းထောင့်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၉၉၀၀၀

www.burmeseclassic.com

ဒါသရုပ်ဆောင်သင်တန်းရဲ့ ဘက်သစ်လေး ရွှေမှုန်ရတီ

3 Days Interview မှ

ရွှေမှုန်ရဲ့အနုပညာပျိုခင်းအကြောင်းပြောပါဦး။
အနုပညာပျိုခင်းက ပြိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာရွှန်လွင့်သင်တန်းမှာ သင်တန်းတက်နေတုန်း
လာပြီးရွေးချယ်သွားတာပါ။ ဒါရိုက်တာဝိုင်းက
လာရွေးသွားတာပါ။ မော်ဒယ်လ်တွေအကုန်လုံးကို
သင်တန်းမှာ လာကြည့်ပြီး ရွေးသွားတာပါ။

ဘယ်လို talent တွေ ပြရသေးလဲ။
ဘာမှ မလုပ်ပြရပါဘူး။ ဆရာဝိုင်းက စံကားဝါသရုပ်ဆောင်
သင်တန်းမှာ ရွှေမှုန်တက်တုန်းက ကိုယ့်ဆရာလည်းဖြစ်နေတယ်။
သရုပ်ဆောင်သင်တန်းလည်း
တက်ထားတယ်ဆိုတော့ ရွေးလိုက်တာပါ။

သင်တန်းကရော ဘယ်လိုတက်ဖြစ်တာလဲ။
ပထမက ဆယ်တန်းလောက်မှ တက်မယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုနစ်တန်းလောက်က
စတက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ သင်တန်းတက်တာက
သုံးလ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်သင်တန်းထဲမှာက
ငါးလ။ ရှုံးလျှောက်တာလည်း ရှိသေးတယ်။

ဇာတ်ကားရိုက်မယ်ဆိုတော့
သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတက်ခဲ့တာနဲ့
ကွက်တိပဲပေါ့ဟုတ်လား။
ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်ကွင်းက ရွှေမှုန်အတွက် စိမ်းမနေဘူး။
အနုပညာအခြေခံရှိထားတော့ လုပ်ရတာအဆင်ပြေတယ်။
သင်စရာလည်း မလိုဘူး။ သင်တန်းမှာကတည်းက
ခေါင်းစခြေအဆုံး ဆရာတွေက သင်ပေးတာဆိုတော့
သင်စရာမလိုတော့ဘူး။ အနုပညာပျိုခင်းထဲဝင်ပြီး
ရိုက်ကွင်းတွေ လိုက်ကြည့်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီအတွက် ရိုက်ကွင်းတွေကို ရွှေမှုန်ကြုံဖူးတော့
မစိမ်းတော့ဘူး။ ကြောက်လန့်နေတာလည်း မရှိဘူး။

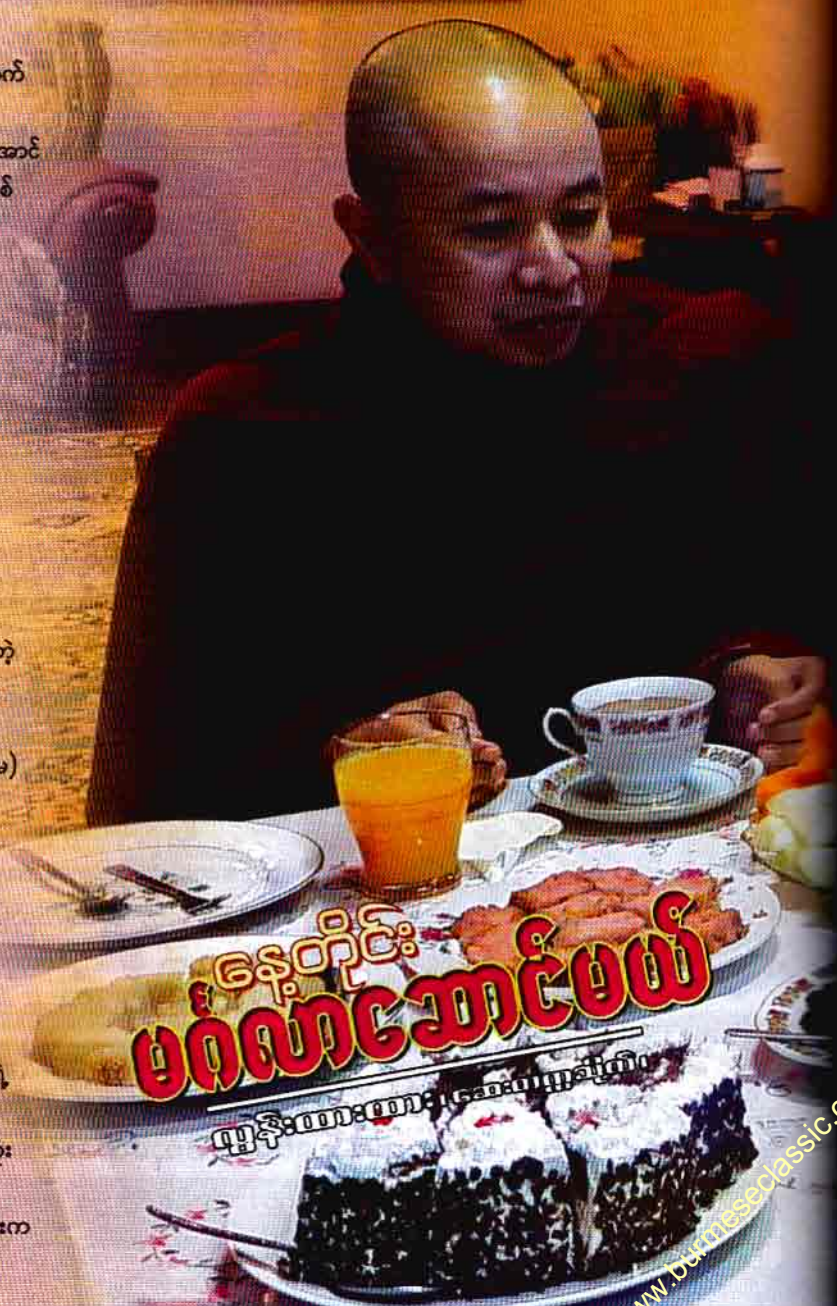
သုန္ဒရီအထူးပညာဒါန
သရုပ်ဆောင်(အခြေခံ)
သင်တန်းသို့
တက်ရောက်လိုသူများ
ဆက်သွယ်တက်ရောက်

ရွှေပုပွားဦးအုံးခိုင်(တာဝန်ခံ)
စံကားဝါသရုပ်ဆောင်သုတေသနသင်တန်း

အမှတ် ၂၊မိုးကောင်းလမ်း၊စံကားဝါအိမ်ရာ၊စံကားဝါခန်းမ၊ရန်ကင်း
ပုန်း - ၅၄၁၀၀၂ (ရွေးချယ်လက်ခံပါမည်)
လှိုက်လှိုသောစေတနာဖြင့် နွေးထွေးစွာကြိုဆိုလျက်။
(မည်သည့်ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာမျှ ကောက်ခံမည်မဟုတ်ပါ)

(က)

မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့
မင်္ဂလာသက်တမ်း
ဆယ့်တစ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ကို
အကြောင်းပြုပြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ဆွမ်းကျွေးမင်္ဂလာပြုကာ
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကို
ဖိတ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး
ကုသိုလ်ယူနေကျပါ။
ဒီနှစ်တော့ ဆယ့်တစ်နှစ်မြောက်
မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်ရို့
ထူးထူးခြားခြားကလေးဖြစ်အောင်
စီစဉ်ချင်မိပါတယ်။ ဆယ့်တစ်
နှစ်ဆိုတော့ မီးဆယ့်တစ်မီး
ငြိမ်းအေးစေရန်
တရားအလှူပွဲကလေး
ကျင်းပချင်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မဘဝမှာ
နေတတ်အောင်၊
စိတ်ထားတတ်အောင်၊
ငြိမ်းချမ်းစွာ
ရှင်သန်တတ်အောင်
သင်ကြားလမ်းညွှန်
ပေးတော်မူခဲ့တဲ့
ဆရာတော် အရှင်နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့
ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာမိကနဲ့
ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒ
(ဆရာတော် ရဝေန္တယ-အင်းမ)
တို့ကိုသာ ဆွမ်းကပ်
လှူခွင့်၊ ဆရာတော်တို့
ဟောကြားမယ့်
တရားတော်တွေကိုသာ
ကြားနာခွင့်၊
ဧည့်ပရိသတ်မိတ်ဆွေတွေကို
တရားအလှူပေးခွင့်သာ
ရလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ရဲ့
မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ဟာ
အမွန်မြတ်ဆုံး၊ မင်္ဂလာအရှိဆုံး
ဖြစ်တော့မှာပဲလို့
ကြံတင်တွေးလိုက်မိတတည်းက

နေ့တိုင်း
မင်္ဂလာအောင်မယ်
လှူဒါန်းစားစား၊ နေပျော်ပါးပါး

စိတ်လှုပ်ရှားပီတိဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပထမဆုံး ဆရာတော် ရဝေဇ္ဇာယ်ကို လှမ်းလျှောက်တော့ ဆရာတော်က လိုလိုလားလားပဲ သဘောတူကြည်ဖြူစွာ လက်ခံတော်မူပါတယ်။ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကကို လျှောက်ထားတော့လည်း မေတ္တာကရုဏာတော်အပြည့်နဲ့ ခွင့်ပြုတော်မူပါတယ်။ ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိတွေအပြည့်နဲ့ ကျွန်မ ရင်တစ်ခုလုံး နွေးမြဲလှိုက်ဖို့နေပါတော့တယ်။ ဆရာတော်တွေကို ဆွမ်းပင့်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ကုသိုလ်ထူးတာမဟုတ်။ ကျွန်မတို့အပေါ် ခင်မင်သံယောဇဉ်အခံနဲ့ လက်ခံတော်မူတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်စွာ ကျေးဇူးလည်း တင်မိရပါတယ်။ အလှူအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်နေချိန်ကစပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပီတိတွေ ဝေနေရတာမို့

ကုသိုလ်တွေက အဲဒီကတည်းကစပြီး ရနေတာပါ။ ဆရာတော်နှစ်ပါးကို ကြည်ညိုလွန်းစွာ ဖူးခွင့်ရချင်ကြတဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတွေကလည်း အများသားပါ။

(ခ)

ကျွန်မမှာ အိပ်မက်လှလှပဲ မက်နေသလိုလို၊ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကနဲ့ ဆရာတော် ရဝေဇ္ဇာယ်(အင်းမ)တို့ကို အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်လှူခွင့် တကယ်ရခဲ့ပါပြီ။ အရုဏ်ဆွမ်းမို့ ဆရာတော်တို့က ခြောက်နာရီမှာ ကြွတော်မူလာပါတယ်။ မေတ္တာတော်တွေနဲ့ ကြည်လင်ဝင်းပအေးမြလွန်းတဲ့ ဆရာတော်နှစ်ပါးကို မင်္ဂလာနံနက်ခင်းမှာ ဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့်ရရှိလိုက်တာနဲ့တင် ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနေ့ကလေးက မင်္ဂလာရှိစွာပြီးပြည့်စုံခမ်းနားသွားခဲ့ရပြီ။ ဆရာတော်တို့အတွက် ပုဇွန်ဟင်း၊

ငါးမြင်းဟင်း၊ ငါးဘတ်မွေ၊ ကြက်သားဟင်း၊ ပလိုပြောင်းဖူးမွေ၊ ဘရိုကိုသီးမြူရွက်သုပ်၊ ပဲနီလေးဟင်းချို၊ ငါးကြော်နဲ့ တို့စရာတွေ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဆရာတော်နှစ်ပါးကို မိသားစုတွေဝိုင်းပြီး ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရချိန်မှာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲတဲ့ ပီတိကြည်နူးမှုသဘောတရားတို့နဲ့ ကြည်လင်သိမ်မွေ့ပျော်ရွှင်နေမိပါတယ်။ ဆရာတော်နှစ်ပါးစလုံးက ခင်ခင်မင်မင်၊ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှတာမို့ ဆွမ်းကပ်ပွဲကလေးက ဧည့်စည်ဝေဝေရှိလှပါတယ်။ ဆရာတော်နှစ်ပါးစလုံးက ကျွန်မ ရွှေအမြွေဆွေ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ 'ချစ်သူမရှိပါဘူး။ အချစ်ကို အယုံအကြည် မရှိပါဘူး' လို့အင်တာဗျူးမှာပြောသွားခဲ့ပြီး ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့မှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပသွားတာကို သတိတရရှိနေပြီး ပြန်ပြောပြနေတာမို့ ကျွန်မ

ထင်စဉ်တ အရှက်လွန်ပြီး၊ အလိမ်
ဆွာသားတွေ သုံးခွဲတာကို ပြန်ပြီး
ရှက်နေရပါသေးတယ်။ တကယ်တော့
မရှက်သင့်တာကိုရှက်ပြီး မလိမ်သင့်တာ
ဆိုလိမ့်ညာခွဲမိတဲ့အမှားအပေါ် ကျွန်မ
မြန်ပြီး သင်ခန်းစာယူရပါတယ်။

□

(ဂ)
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသွားချိန်မှာ
တော့ တရားပွဲကလေး စတင်ပါတယ်။
ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကရဲ့ တရား
လေးက မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလွန်းလို့
နှုတ်ချင်မိပါတယ်။

‘တကယ်တော့ မင်္ဂလာဆောင်
တယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့အညီ
လိုက်နာကျင့်ကြံနေထိုင်ရင် မင်္ဂလာကို
ဆောင်ကြဉ်းယူလာတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်
တာပါ။ မင်္ဂလာသုတ်တော်မှာပါတဲ့

မင်္ဂလာတရားတော် ၃၈ ပါးနဲ့အညီ နေ
ထိုင်နိုင်ရင် မင်္ဂလာဆောင်နိုင်တာပါပဲ။
ဘုန်းဘုန်းတို့လည်း နေတိုင်း မင်္ဂလာရှိ
စွာ နေထိုင်ရင်း၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း
မင်္ဂလာဆောင်နေရတာပါပဲ။ မင်္ဂလာ
ဆောင်တယ်ဆိုတာ အမျိုးကြီး၊ လူမျိုးကြီး
တွေလည်း မင်္ဂလာဆောင်လို့ရပါတယ်။
ကဲ...အမျိုးကြီးတွေလည်း သတင်းစာ
ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြော်ငြာထည့်လို့
ရပြီပေါ့။ မင်္ဂလာရှိစွာ မင်္ဂလာတရား
နဲ့အညီ နေထိုင်သူတိုင်း နေတိုင်း မင်္ဂလာ
ဆောင်စေချင်ပါတယ်’

ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းဘုန်း အရှင်
ဆန္ဒာဓိက တရားဟောရင် နှလုံးသားဆီ
တည့်တည့်ထိမှန်အောင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊
ထိထိမိမိကလေးနဲ့ ကြည်လင်ချိုမြိန်စွာ
ဟောတတ်ပါတယ်။ တရားနာသူတွေ
လည်းနှစ်ခြိုက်သဘောတွေကြုံရပါတယ်။

‘ဘုန်းဘုန်းက အခုလောလော
ဆယ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း စာအုပ်တွေ
ချည်း မက်ဖြစ်နေတာမို့ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်
မှာ အလွန်ကြည်ညိုလေးစားနေချိန်မို့
မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်
ချုပ်ပြောတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းရှိတယ်။
ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အိမ်ထောင်ပြုရာမှာ
အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုရှိတယ်။
အဲဒါ ဘာလဲ သိလား၊ သိတဲ့ သူရှိရင်
ဖြေပါဦး’

ကျွန်မတို့ အသည်းအသန် စဉ်းစား
ရင်း ဗျာများသွားကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်
က ဘာပြောသွားပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့
မဖြေနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ ဘုန်းဘုန်းက ဖြူ
မွှေးညီညာတဲ့သွားကလေးတွေ မွှေးသွား
အောင် ပြုံးတော်မူရင်း-

‘ကဲ...မသိကြဘူးလား။ လွယ်
လွယ်လေးလေး အိမ်ထောင်ပြုရာမှာ’

အကောင်းဆုံးက ခိုးပြေးတာပဲတဲ့။ ဒီနည်းက မင်္ဂလာလည်း မဆောင်ရတော့ အကုန်အကျလည်း သက်သာတယ်လေ။ ကျွန်မတို့ ရယ်မောမိကြပါတယ်။

‘မိန်းကလေးတွေက မင်္ဂလာဆောင်ရင် ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်ချင်ကြတယ်နော်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာပိုပါတဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်သလိုပဲနော်’

ဘုန်းဘုန်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်ပွဲကလေးမို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပဲ ဟောပေးခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းလေးတွေလည်း ပြောပြသွားပါသေးတယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုအထိမ်းအမှတ်မျိုး၊ အတွေ့အကြုံမျိုးပဲ ဆိုလာပါစေ။ အဲ့ဒီအထိမ်းအမှတ်ကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကုသိုလ်ယူတတ်ဖို့လည်း ဥပမာကလေး၊ ပုံပြင်ကလေးနဲ့ဟောတော်မူပါသေးတယ်။

‘အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးဟာ သူ့ရဲ့မြေးကလေးနှစ်သက်လွန်းတဲ့ အိုးပုတ်အရုပ်ကလေးကျကွဲသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဝိုကြွေးနေတဲ့မြေးကလေးအတွက် အရုပ်ကလေး ကျိုးပဲ့သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဘုရားအမျိုးပြုတဲ့ သံဃာ

တော်ငါးရာကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီတရားကလေး နာမိတော့ ကျွန်မတို့လည်း ဘဝမှာ ဝမ်းသာစရာ အထိမ်းအမှတ်ကလေးတွေပဲ ကြုံကြုံ၊ ဝမ်းနည်းနာကျင်စရာအထိမ်းအမှတ်ကလေးတွေပဲ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရ အဲ့ဒီအထိမ်းအမှတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကလေးတွေ ပြုတတ်တဲ့ အကျင့်စေလွှဲကလေးတွေ မွေးမြူဖို့ လိုအပ်ပါတယ်လို့နဲ့လုံးသွင်းမိပါတယ်။

□

(ဃ)

ဘုန်းဘုန်း ရဝေခွယ်(အင်းမ) အလှည့်မှာတော့ ဘုန်းဘုန်းက-

‘ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက၊ ကဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ပြောသွားတော့ ဦးစင်းလည်း ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့စကားလေးပဲ ပြောဦးမယ်နော်။ ဗိုလ်ချုပ်က ပြောသွားတယ်။ နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ အနုပညာမြောက်ရတယ်တဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း အနုပညာမြောက်ရတယ်တဲ့။ အနုပညာမြောက်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အောင်သူခိုင်ရှင် ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးဆို တကယ်အနုပညာဆန်တယ်နော်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထမင်းစား

ရင် တစ်ဖန်းကန်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူစားကြတာတဲ့။ မလွန်းထားထားကရော... အနုပညာသမားဆိုတော့ အနုပညာဆန်တာလေးများ မရှိဘူးလား။

ဘုန်းဘုန်းက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ကလေးနဲ့မေးတော့ ကျွန်မလည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ဖြေမိပါတယ်။

‘တပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း နှစ်ယောက်တစ်ဖန်းကန်ပဲ ဖြစ်ကြတာများပါတယ်ဘုရား။ အနုပညာဆန်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖန်းကန်ဆေးရ သက်သာအောင်လို့ဘုရား’

ရယ်မောသံကလေးတွေ စည်ဆူလို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ ဘုန်းဘုန်းက ဇနီးမောင်နှံတို့လိုက်လာ ကျင်သုံးသင်တဲ့အချက် ငါးချက်ကို ခြောက်ကြားတော်မူပါတယ်။ သဒ္ဓါ၊ သီတစာ၊ သတိ၊ ပညာ စတဲ့တရား ငါးပါးအညီ ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ပြုမူမယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာရှိကြောင်းရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ ဆရာတော်က ငါးပါးကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းဘဝ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးချိန်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်

ဆောက်အတွက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
အမြဲတမ်းတန်ဖိုးထား၊ အမှတ်တရဖြစ်
နေမယ့် မင်္ဂလာလက်ဆောင်မွန်အဖြစ်
အင်ကြင်းကျောက်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့
ပုစိန်ကလေးတွေကို ဆရာတော်အရှင်
ဆရာမိက ကိုယ်တိုင်ချီးမြှင့်ပေးတော်
မူပါတယ်။ 'တစ်သက်တာလုံး တရုတ်
ဘာသာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းဆည်းထား
ချေမယ်' လို့ ဆရာတော်ကို ကျွန်မရင်ထဲ

ကနေ လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့
ကတိပေးမိပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာ
နေ့ကလေးကတော့ မင်္ဂလာရှိစွာနဲ့ အောင်
မြင်အထမြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကြွရောက်ချီး
မြှင့်ပေးတော်မူတဲ့ ဆရာတော်နှစ်ပါးကို
ရင်ထဲကနေ နက်ရှိုင်းစွာ၊ လှိုက်လှဲစွာ
ကျေးဇူးတင်မိရင်း ကြည်ညိုလေးမြတ်
စွာ ဂြိုဏ်းဦးခိုက်နေမိပါတယ်။ ဆရာတော်

ဟောခဲ့သလိုပဲ ကျွန်မတို့ဘဝတစ်လျှောက်
လုံးမှာ နေ့စဉ် မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့
အညီနေထိုင်ရင်း နေ့တိုင်းမင်္ဂလာဆောင်
ချင်နေမိပါတော့တယ်။ စာပတ်ပရိသတ်
တွေ အားလုံးလည်း နေ့တိုင်း မင်္ဂလာ
ဆောင်နိုင်ကြပါစေနော်...။

မေတ္တာအားဖြင့်

လွန်းထားထား၊ဆေးတက္ကသိုလ်၊

ကော်ဇောနီပေါက်
ကျွန်တော်အလှူ
မြေကြယ်စင်

၂၀၀၅ ခုနှစ်။
 အဲဒီတုန်းက
 ကျွန်တော် ခုနစ်တန်း။
 ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
 အခွင့်အရေး
 မပေးချင်တဲ့အခါ

လာပြီး စာသင်ပေးတာ။
 ဆရာမက ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးပြီ။
 နောက်တစ်ဘွဲ့ဆက်တက်ဖို့
 စောင့်နေတာတဲ့။ ဘာကို
 စောင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော်
 လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။

လူကြီးလို့ သတ်မှတ်ခံရပြီး
 လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့
 အခွင့်အရေးမပေးချင်တဲ့အခါ
 ကလေးလို့
 သတ်မှတ်ခံရတဲ့အရွယ်ပေါ့။
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
 တစ်ခါတစ်ခါ
 လူကြီးဖြစ်ချင်ပြီး
 တစ်ခါတစ်ခါလည်း
 ကလေးစိတ်ပေါ့။
 ကျွန်တော်တို့မိသားစုက
 ဆင်းရဲပါတယ်။
 ကျွန်တော့်ဆရာမက
 အရမ်းလှပါတယ်။
 ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ။
 ကျွန်တော်ဆင်းရဲလို့သာ
 ဆရာမနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာ။
 ကျွန်တော်က
 ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ
 မပေးရတဲ့ ပညာဒါန
 ကျောင်းလေးမှာ
 ကျူရှင်တက်တာ။
 ဆရာမကလည်း
 ပညာဒါနကျောင်းလေးမှာ

ကျွန်တော်အပါအဝင် ဒီ
 ကျောင်းက လူတွေအားလုံး
 ဟာ တကယ့်ကို ဆင်းရဲပါ
 တယ်။ ကျောင်းလာတက်
 တာတောင် တစ်ခါတလေ
 ထမင်းတွေဘာတွေ စားခဲ့ရ
 တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ
 တော့ ဘွဲ့ရပညာတတ်
 ဆရာမလူလေးက ဂျပန်
 စက်ဘီး တစ်ပတ်ရစ်ကလေး
 နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
 အတွက် နတ်သမီးပါပဲ။
 ဆရာမက ကျွန်တော်
 တို့ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေး
 ပါတယ်။ ပြီးတော့ တခြား
 ဆရာမတွေနဲ့ မတူဘဲ လူလို
 သူလိုဆက်ဆံတော့ ကျွန်တော်
 တို့ ချစ်တာ ဘာဆန်းမလဲ။
 ဆရာမက ပြောသေးတယ်။
 'ဆင်းရဲတာ ရှက်စရာ မဟုတ်
 ဘူး၊ ဂုဏ်ယူစရာ'တဲ့။
 ဆရာမပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
 သေသေချာချာ နားမလည်
 ပေမဲ့ ဆင်းရဲတာကို ကျွန်တော်

တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျရင်
 ဆရာမတို့
 ရှေ့မှာ
 ဖြစ်နေပေမဲ့
 ဘာမှ
 လုပ်လို့မရတဲ့
 အရာတွေ
 ရှိတယ်
 ဒီအတိုင်း
 ထားလိုက်ဖို့
 ကျတော့လည်း
 ကိုယ့်စိတ်က
 လက်မခံချင်ပြန်ဘူး
 အဲဒီတော့
 ကိုယ်ဝင်ပါဖို့
 ဆိုရင်
 လုံလောက်တဲ့
 အချိန်နဲ့
 လုံလောက်တဲ့
 စွမ်းရည်
 လိုတယ်
 အဲဒါမှ
 တုံ့ပြန်နိုင်မှာလေ
 ဒါတောင်
 ကိုယ့်ဘက်က
 နိုင်ဖို့
 သေချာတာ
 မဟုတ်သေး
 ဘူးနော်

မရှက်တော့ဘူး။ ဂုဏ်ယူသလားဆိုတော့လည်း ဟင် အင်း ဂုဏ်လည်း မယူချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ချမ်းသာချင်တာပေါ့။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်တွေ့ပဲလေ။

ဒေါသတကြီးနဲ့ ဆော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ 'ခင်ဗျား အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ။' 'မြောင်းလေးဖော်တာ လောက်ပျက်စီးသွားရတာ ဘေးက အုတ်တံတိုင်းမှာ သုတ်ထားတဲ့ဆေးက ဘယ်လောက်တန်ခဲလဲ ခင်ဗျားနဲ့ သိရဲ့လား။ အလုပ်လုပ်တာ လက်ကြောမတင်းလို့ ဒီလို ခွေးဖြစ်နေတာပေါ့'။

မြင်ကွင်းကလည်း ကြည့်ကောင်းတဲ့မြင်ကွင်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံ့ညစ်ပတ်နေပြီး နံရိုးအပြိုင်းသားနဲ့ လူတစ်ယောက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလို့။ သူ့ကို နှင်ပဲဆွဲပြောနေတဲ့လူက သူ့သားအရွယ် လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပါ။ လတ်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဝါအောင်ဆုပ်ပြီး ကျွန်တော် ရပ်နေမိတယ်။ ရပ်မနေလို့လည်း ကျွန်တော့်အရွယ်၊ ကျွန်တော့်ဗလ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေက ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အနေအထား မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု စားရတဲ့ ထမင်းအတွက် အဖေဟာ ဒီလိုမျိုးလုပ်နေရလားလို့ ပထမဆုံး ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။ ကိုယ့်သားအရွယ်လောက် တိုင်း

အပြောပြောတော့ကို အတ္တ
တော့ဆိုတာ မကြားဖူး
ခေါင်းငုံ့နေတာ
ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက်
အဖေ။

ကျွန်တော် အဖေဆီလာ
ကျွန်းက ကျောင်းသွားခါနီး
နီးဝင်တောင်းမလိုပါ။ ခါ
နီးလည်း ဒီလိုပဲ။ အမေက
အဖေဆီ မုန့်ဖိုးဝင်တောင်း
သွားဆိုပြီး လွှတ်နေတာဆို
တာ အဖေအလုပ်ရှိတဲ့ဆီ
ဝင်တာ။ အရင်တုန်းက ဒီ
အဖြစ်မျိုး မကြုံခဲ့ရဖူးဘူး
ဆိုတော့ ကျွန်တော် တော်
တော်လေး ခံစားရပါတယ်။
ခင်ထဲမှာလည်း နာကျင်မှု၊
ခမ်းနည်းမှု၊ ဒေါသတွေနဲ့
အင်းကျပ်နေပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကို အဖေ မြင်
သွားခင် အဲဒီရေက တိတ်
တိတ်လေးလှည့်ထွက်ခဲ့တော့
တယ်။

သေချာတာကတော့
ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲလို့ ဒီလို
ဖြစ်တာပါ။ ချမ်းသာရင် ဒီလို
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလို့ တွေးပြီး
ကျွန်တော်မျက်ရည်တွေ ကျ
လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
မိုးရွာချလို ကံပြန်ရော၊
ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေနဲ့ မိုး
ရေ ရောသွားတော့တာပေါ့။
ကျောင်းမှာလည်း ကျွန်တော်
စာသင်ရတာ စိတ်မပါတော့
ဘူး။ အချိန်တွေက ကုန်ခဲ့
လိုက်တာ။ ညနေ ကျောင်း
ဆင်းရင် ပညာဒါနကျောင်း
လေးမှာ ကျူရှင်ဆက်တက်ရ
ဦးမယ်။ ကျွန်တော် မသွား
ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်
ဆရာမအချိန်ပဲ။ ခါတိုင်း
ဆရာမအလှည့်ကျတဲ့ရက်ဆို
ကျွန်တော့်လောက် တက်ကြွ

တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ
ဘာကိုမှ ဦးတည်လို့ မရဘဲ
အဖေနဲ့ သူ့အလုပ်ရှင်နဲ့ မနက်
က မြင်ကွင်းကိုပဲ အဖန်တလဲ
လဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်။

□
‘မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ
အောင်အောင်၊ တစ်ခုခု
မကောင်းတာ ဘာရှိလဲ’

ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ကို
နှူးညှပ်လက်တစ်ဖက်ရောက်
လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာမ
ပေါ့။ အတန်းပြီးသွားပေမဲ့
အိမ်ကိုမပြန်ချင်သေးလို့ တစ်
ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း
ဆရာမ ရောက်လာတာပါ။
ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ
မတွဲပြန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဆိုတက်
လာတဲ့ခံစားမှုတွေကို ထိန်းမရ
တော့လို့ ကျွန်တော် ငိုချလိုက်
မိတော့တယ်။ ကျွန်တော်
အားရအောင် ငိုပြီးသွားတဲ့
အထိ ဆရာမက ငြိမ်ငြိမ်လေး
ပဲစောင့်နေပေးပါတယ်။ ဘာ
မှဝင်မပြောပါဘူး။ တခြားသူ
တွေလို အထိတ်တလန့်နဲ့လည်း
မမေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ရပ်
သွားပြီဆိုတော့မှ ဆရာမက
စကားဝင်ပြောတယ်။

‘တော်ပြီလား၊ ရတယ်၊
ဆရာမ စောင့်နိုင်ပါတယ်၊
ဆက်ငိုချင် ငိုချလိုက်ဦး’

ကျွန်တော် နည်းနည်း
ရှက်သွားတော့ အရှက်ပြေ
ရယ်လိုက်တာ ဆရာမ သိ
ပြန်တာပဲ။

‘ဘာလို့ ရယ်တာလဲ၊ ငို
တယ်ဆိုတာ ရှက်စရာလို့’

ထင်လို့လား၊ ယောက်ျား
လေး တစ်ယောက်က ငိုလို့
မရဘူးလား။ သိပ်ရတာပေါ့
အောင်အောင်၊ လူတစ်
ယောက် ငိုတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ
အဲဒီလူကို လူပျောလူညံ့လို့
သတ်မှတ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလို
သတ်မှတ်တဲ့သူကမှ လူညံ့
အစစ် သားရဲ့...။ လူတစ်
ယောက်ဟာ အားနည်းချက်
ရှိမှ ငိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ငိုဖို့
လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရှိရင်
ငိုရလိမ့်မယ်။ ငိုသင့်တဲ့အချိန်
မှာ ငိုရတာ သတ္တိပဲ။ ငိုတာနဲ့
အရုံးပေးတာ တခြားစီပဲ။
မင်းပြောချင်တာရှိရင် ဆရာမ
ကို ပြောကြည့်လေ’

ကျွန်တော် ဆရာမကို
သဘောကျတာ အဲဒါပဲပေါ့။
ဆရာမက ဘာကိုမှ အတင်း
အကျပ်တောင်းဆိုတာ မရှိ
ဘူး။ ခုလည်းကြည့်လေ၊ ဒီ
နေရာမှာ တခြားသူတွေဆို
မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း
လို့ မေးကောင်းမေးကြလိမ့်
မယ်။ ဆရာမကတော့ ‘မင်း
ပြောချင်တာ ရှိရင်’တဲ့။
ကျွန်တော် မပြောချင်လည်း
မပြောဘဲ နေခွင့်ရှိတဲ့သဘော
ပေါ့။

ကျွန်တော် ဆရာမကို
ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ မနက်က
ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖေနဲ့ သူ့အလုပ်
ရှင်နဲ့ ပြဿနာကို တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြန်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။
ဆရာမ ပြန်ပြောတဲ့စကားက
တခြားလူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူ
ပါဘူး။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်း
ခံစားတာ မမှားပါဘူး။ ဘယ်
သူမဆို ဒီလိုမျိုး ကြုံလာရင်
အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲလေ။ ဒါနဲ့
လေ အောင်အောင်၊ မင်း
ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့အချက်
တစ်ချက် အဲဒီဖြစ်ရပ်မှာ ပါ
နေတယ်။ အဲဒါ မင်း
သိလား...’

ဆရာမက ကျွန်တော့်
ကို တော်တော် ဦးနှောက်စား
စေပါတယ်။ ဒီလောက် စုတ်
ပြတ်သတ်နေအောင် ခံလိုက်
ရတဲ့ပွဲမှာတောင် ကျွန်တော်
က ကံကောင်းသေးတယ်
တဲ့...။

‘ဟင့်အင်း ကျွန်တော်
မသိဘူး ဆရာမ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်
ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

ကျွန်တော့် စကားကို
ဆရာမက တစ်ချက်ပြီးလိုက်
ပြီးမှ တုံ့ပြန်ပါတယ်။

‘ဟာ သိပ်ရှိတာပေါ့
အောင်အောင်ရာ၊ မင်းဟာ
ခုနစ်တန်းကျောင်းသား
အရွယ်မဟုတ်ဘဲ ခုထက်
အသက်နည်းနည်း ပိုကြီး
ကြည့်ပါလား၊ လူသတ်ပြီးလို့
ပဲ ခုချိန်ဆို အချုပ်ထဲ ရောက်
နေလောက်ပြီ...’

ဆရာမ ပြောတော့
လည်း ဟုတ်နေပြန်ရော။
မနက်က ကျွန်တော်တောင်
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်လိုက်မိသေးတာ။
ရှေ့ကို ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း
တောင် ယောင်ပြီး တိုးလိုက်
မိသေးတာပဲ။ ဆရာမက
ဆက်ပြောတယ်။

‘ဒီမှာ အောင်အောင်
တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ဆရာမ
တို့ရှေ့မှာ ဖြစ်နေပေမဲ့ ဘာမှ

လုပ်လို့မရတဲ့အရာတွေ ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ဖို့ ကျတော့လည်း ကိုယ့်စိတ်က လက်မခံချင်ပြန်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ဝင်ပါဖို့ဆိုရင် လုံလောက်တဲ့အချိန်နဲ့ လုံလောက်တဲ့စွမ်းရည်လိုတယ်။ အဲဒါမှ တုံ့ပြန်နိုင်မှာလေ။ ဒါတောင် ကိုယ့်ဘက်က နိုင်ဖို့ သေချာတာ မဟုတ်သေးဘူးနော်။

လူကြီးတွေပြောဖူးတဲ့ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်။ ပညာမရှိ သူ၏ဝန်ထမ်းတဲ့။ သားအဖေက ပညာမတတ်လို့ ခုလိုမျိုး လုပ်နေရတယ်။ တကယ်လို့သာ ပညာတတ်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါက သားနားလည်နိုင်ဆုံးအချက်ကို ရွေးပြီးပြောတာနော်။ တခြားအချက်တွေကို ဆရာမစောင်းမပေးတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သားအဖေ သားတို့ကို သူ့လိုဖြစ်မှာစိုးတော့ ပညာသင်ပေးတယ်။ အဓိကက ပညာပဲ သားရဲ့။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး မိဘကျေးဇူးဆပ်... ဟုတ်လား

ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း မနားဘဲပါလား။ ဆရာမပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် သေချာနားထောင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက် စကားများများ မပြောကြဘူး။ ခဏနားပြီးတော့ ဆရာမက ဆက်ပြောတယ်။

*ဆင်းရဲရတဲ့ အချက်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ

ပညာမရှိ
သူ၏
ဝန်ထမ်းတဲ့
သားအဖေက
ပညာ
မတတ်လို့
ခုလိုမျိုး
လုပ်နေရတယ်
တကယ်လို့သာ
ပညာတတ်မယ်
ဆိုရင်
ဒီလိုဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့
ဒါက
သား
နားလည်နိုင်ဆုံး
အချက်ကို
ရွေးပြီး
ပြောတာနော်

ပညာမရှိခြင်းဟာလည်း တစ်ခုပါတယ်။ သားကြီးလာရင် ဘယ်တော့မှ သူများ အခိုင်းခံရတဲ့သူ မဖြစ်စေနဲ့*

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲမှာ ဆရာမပြောတဲ့ ပညာမရှိသူ၏ဝန်ထမ်း ဆိုတဲ့ စကားက သံမှိုလိုပဲ စွဲနေတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပညာ

တတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ထည့်ထားပြီး စာကိုပဲ ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့။

ပညာမရှိ
သူ၏ဝန်ထမ်း၊
ပညာမရှိ
သူ၏ဝန်ထမ်း။

□
၂၀၁၄...။
ပညာမရှိ သူ၏ဝန်ထမ်း။

ကွန်ပျူတာကို စ၊ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ပထမဆုံးပေါ်လာတာ အဲဒီစာသားလေးပါပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ဒီနေ့ ကွန်ပျူတာ စ၊သုံးတော့ အဲဒီစာကြောင်းပေါ်လာတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဆရာမပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်သတိရပြီးတော့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် စာကိုပဲ ဖတ်ကြိုးစားခဲ့တာ အဖေလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံချင်တဲ့စိတ်သက်သက်နဲ့ပါ။ တခြားကိစ္စတွေ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုပြီး တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ပိုကြိုးစားခဲ့ပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက မလေးရှားမှာ ရုံးခွဲရှိတော့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမဟုတ်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်မိတာပေါ့။ ဆရာမရေ ကျွန်တော် ပညာတတ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူများရဲ့

ဝန်ထမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်အဖေလို သူများ ခိုင်းတာ လုပ်နေရတုန်းပါပဲ။ တစ်ခုကွာပါတယ်။ ကျွန်တော်အလုပ်က အဖေထက် ပိုဆဲပိုရပြီး လူတွေက အနိုင်ရတဲ့ကောင်လို့ မမြင်ကြဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက် ပြောဖူးတဲ့စကားနည်းနည်းဆင်မလား ဘူး။ အရင်တုန်းက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့ရန်သူ၊ အခုတော့ ကော်ဇောနီခင်းပြီး ငြိနေတဲ့ရန်သူတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကော်ဇောနီခင်းပြီးကြတဲ့ရန်သူက ပိုပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကော်ဇောနီပေါ်က ဝန်ထမ်းပေါ့။

ဒါနဲ့ ခုချိန်ဆို ဆရာမဘယ်တကယ်သိလိမ့်မှာ ဆရာမပြန်လုပ်နေပြီလဲ။ ကျွန်တော်တွေ့ချင်လိုက်တာ။ ခုနေ့ ဖြစ်တွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ စကားတွေ အများကြီးပြောကြမယ်။ ကျွန်တော်က အရင်လို ဆရာထောင်သမား မလုပ်တော့ဘူးနော်။ ဆရာမကို ပြောရုံ၊ စကားတွေ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ပညာရေးနေ့အကြောင်း ဆွေးနွေးကြမလား။ ပြီးတော့ ပညာမရှိသူ၏ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားလေးကို ဆွေးနွေးကြမလား။ ပြီးတော့...အင်းတွေ့မှပါပဲ။

ကျွန်တော် ဆရာမကို ရှာနေပါတယ်။ facebook သုံး တိုင်း ဆရာမနာမည် Account ပိုင်ရှင်တွေ့ရင် ဆရာမများလားလို့ Profile ကို လိုက်ကြည့်မိတာ

အရာမနဲ့တွေ့မှ ပြောရဦး
မယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမ
ကြောင့် လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်
သွားတဲ့ ကောင်လေးတစ်
ယောက်အကြောင်း မသိချင်
ဘူးလား။ ပညာဒါနကျောင်း
ဆေးကုသမှု ပွင့်လန်းနေကြ
တဲ့နားကလေးတွေအကြောင်း
ဆရာမ ဝမ်းသာအောင် ပြော
ပြချင်သေးတယ်။

ဆရာမအကြောင်း
ဆွေးမိရင် ကျွန်တော် တော်
ဆာနဲ့ ရပ်လိုမရဘူး။ ဒီ
နေ့ ကျွန်တော့်သူဌေးနဲ့
နေ့စာစားဖို့ ချိန်းထား
တယ်။ ကျွန်တော့်သူဌေးက
လေးလူမျိုးပါ။ သူတို့
ကမ္ဘာက ရှယ်ယာဝင်တစ်
ယောက်အိမ်မှာ ထမင်းစား
နိတ်ထားလို့ ကျွန်တော့်ကို
အဖော်အဖြစ်၊ တိတိကျကျဆို
ရင်တော့ တပည့်အဖြစ်နဲ့
ခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော် ထွေ
ထွေထူးထူးလည်း တွေးမနေ
တော့ပါဘူး။ ထမင်းဖိတ်
ကျွေးတာပဲ။ ကောင်းတာတွေ
ပဲ စားရမှာပေါ့။ ကွန်ပျူတာ
ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော် အပြင်သွားဖို့ ပြင်
ဆင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်း
စားဖိတ်တဲ့အိမ်က ပင်လယ်
ကမ်းခြေနဲ့ နီးပါတယ်။
ပင်လယ်လေကို ရှူရတာ
ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ လှိုင်းသံတောင် ကြား
နေရသေးတယ်။ သူဌေးဆို
တော့ ဒီလိုနေရာမှာ ဖိမ်ခံဖို့
ဆောက်ထားတာနဲ့ တူပါ
တယ်။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့
သိပ်ထူးထူးခြားခြားတော့
မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့

ဆင်းရဲရတဲ့
အချက်တွေ
အများကြီး
ရှိတဲ့အထဲမှာ
ပညာမရှိခြင်း
ဟာလည်း
တစ်ခုပါတယ်
သား
ကြီးလာရင်
ဘယ်တော့မှ
သူများ
အခိုင်းခံရတဲ့သူ
မဖြစ်စေနဲ့

တိုင်းပြည်က သူဌေးဆိုတဲ့
လူတွေ နေသလိုမျိုးပါပဲ။
ထမင်းစားခန်းထဲမှာ
ကောဇောအနီရောင် ခင်းထား
တယ်။ မလေးရှားမှာ
အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ စား
သောက်စရာတွေနဲ့ ဧည့်ခံပါ
တယ်။ သူတို့သူဌေးအချင်း
ချင်းကတော့ ပြောစရာစကား
ရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော်က
ဧည့်မြှောင်ဆိုတော့ တိတ်

တဆိတ်နဲ့ စားစရာတွေပဲ
ဖိစားနေတာပေါ့။ စား
သောက်နေကြတုန်း အိမ်ရှင်
သူဌေးက ရေဖန်ခွက်ကို
လက်နဲ့ တိုက်မိပြီး ဖန်ခွက်
ကွဲသွားတယ်။ မတော်တဆ
ဖြစ်တာပါ။ သိပ်ရုတ်ရုတ်သဲ
သဲမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
တောင် တစ်ချက်ပဲ ကြည့်
လိုက်ပြီး စားစရာရှိတာ ဆက်
စားတာပဲ။ အိမ်ဖော်ကောင်
မလေးက ဖန်ခွက်အကွဲအစ
လေးတွေ လာကောက်သိမ်း
ပြီး အသစ်တစ်ခွက် ပြန်
ယူလာပေးတယ်။ အဲဒီအထိ
လည်း အေးအေးဆေးဆေး
ပါပဲ။

ပြီးတော့ ကော်ဇောပေါ်
မှာ ဖိတ်ကျသွားတဲ့ရေကွက်
ကို သူလက်က အပူပေးစက်
လို့ ခေါ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်
တို့ဆီမှာ ဆံပင်အခြောက်ခံ
ရင်မူတ်တဲ့ စက်မျိုးနဲ့ ခြောက်
အောင်မူတ်နေတယ်။ သူစက်
က အသံမမြည်တော့ ထမင်း
စားတဲ့သူတွေကို အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်ဘူးပေါ့။
ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ အောက်
နားမှာဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ
ကိုယ်လေးတောင် နည်းနည်း
ကျုံ့ပေးမိသေးတယ်။

အဲဒီ အချိန် မှာပဲ
ကျွန်တော့်ခြေဖမိုးပေါ် ရေ
စက်တစ်စက် ကျလာတယ်။
ကျွန်တော်သောက်တဲ့ ဖန်ခွက်
မှောက်လို့လားဆိုပြီး ကြည့်
တော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ အဲဒါနဲ့
ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို
ပြန်ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်
ကို မော့ကြည့်နေတဲ့ အရည်
လဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ...။

ယဉ်ကျေးမှု ဆိုတာ

တွေ၊ အထက်လူကြီးဆိုတာ
တွေ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာဆိုတာ
တွေ ဘာဆိုတာမှ မစဉ်းစား
ဘဲ ထမင်းငိုင်းကနေ
ကျွန်တော် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။
နောက်မှာ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ
ဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေး
တော့ဘူး။ တွေးစရာလည်း
မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို
အလုပ်ဖြုတ်ရင်လည်း
ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။
နောက်ဆုံး သတ်ပစ်မယ်ဆို
ရင်တောင် ကျွန်တော် မမူပါ
ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကနေ
ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တာ
ပင်လယ်ကမ်းစပ်နားအထိ
မရပ်မနားဘဲ။ ကျွန်တော့်
နှလုံးသားတွေ ပြုတ်ထွက်
သွားပြီလားလို့တောင် ထင်ရ
ပါတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်
က သောင်ပြင်ပေါ်ကို ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ကျွန်တော် ငိုပါတယ်။ ဟုတ်
တယ်၊ အားရပါးရနဲ့ အသံ
ထွက်ပြီးတော့ ငိုတာပါ။
ကျွန်တော့်အနားမှာ ဘယ်သူ
မှ မရှိဘူး။ ပင်လယ်နဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ရှိတယ်။

ငိုနေရင်းနဲ့ စကားသုံး
လုံးကို အော်ပြောနေတယ်။
တစ်မျိုးတည်းပဲ။ အဲဒီစကား
လုံးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
ရှိသမျှ ခွန်အားတွေ သုံးပြီး
အော်နေတာပါ။ ပင်လယ်ကြီး
ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရင်ကွဲလု
မတတ် အော်နေပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မလေးရှားပင်လယ်
ပြင်ကြီးကတော့ ကျွန်တော်
အော်ပြောနေတဲ့ 'ဆရာမ' ဆို
တဲ့ စကားလုံးကို သူ နား
လည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငွေကြယ်ငယ်

နေ့လယ်တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ
သို့မဟုတ် တစ်နာရီလုံးကျင်ဆိုလျှင်
ရပ်ကွက်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်မနေသော်ငြား
ဆူညံခြင်းအကြောင်းတရားတို့
အထူးတလည် ရှိမနေ။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို
လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးအား
ရှုံ့တွ၍ အိပ်ရာဘေးမှာ ချထားသော
သွဖန်းလေးကို နှိပ်ကြည့်လိုက်သည်။
မနက်ဆယ်နာရီစွန်းစွန်း။
ဒီကနေ့အဖို့ အိပ်၍မရနိုင်သည့်
အကြောင်းတရားတစ်ခုက နီးထလာသည်မို့

၁။
ရေမှန်မှန်
မလာတတ်သော်လည်း
မီးကတော့
မှန်မှန်ပျက်တတ်လေသည့်
ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခု၏
နံနက်ခင်းသည် ယခင်
ယခင်နေ့များကဲ့သို့ပင်
ဒီကနေ့တွင်လည်း
အပြောင်းအလဲက မရှိလှ။ ပုံမှန်လို။
သူ အိပ်ရာက နီးထချိန်

ယူကျယ်စရာ ကျယ်ကျယ်စရာ
ရှာကျန်မြဲတွင်းတစ်ခုစာရ

မေးမောင်

အိပ်လျက်အနေအထားနှင့်ပင်
အောက်သို့လျော့၍ ခြေရင်းမှ
သစ်သားပြတင်းတံခါးကို သူ
ညာခြေထောက်နှင့် တွန်းဖွင့်
လိုက်သည်။ ပွင့်သွားသော
ပြတင်းတံခါးတစ်ဖက်ဆီမှ
အလင်းတချို့က စူးခနဲ လက်
ဖြာလျက် အိမ်ထဲသို့ အလှ
အယက် ဝင်လာသည်။
ပြတင်းတံခါး၏ ပေါင်ခတ်
ထားသည့်မြင်ကွင်းလေးအတွင်း
မှာတော့ လမ်းသွားလမ်းလာ
တချို့က ခနော်ခနဲ လမ်း
ကလေးပေါ်မှာ ဥဒဟို ဖြတ်
သန်းလျက်၊ ကျောင်းသွားရ
မည့်အရွယ်ကို ရောက်ရှိ
ကျော်လွန်နေသောငြား
ကျောင်းသို့ မရောက်နိုင်လေ
သည့် ကလေးတစ်အုပ်၏
ဆော့ကစားသံတို့ဖြင့် လမ်း
ကလေးသည် အသံမျိုးစုံ
ရောယှက်အသက်ဝင်လျက်။

‘ဝါး’ ဟု အသံထွက်
သည်အထိ သူ ဝါးစပ်ကို
အကျယ်ကြီး ဟု လိုက်
သည်။ ကိုယ်ပေါ်၌ ထိကပ်
နေသည့်စောင်ကို ဆွဲခွာ။
ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်တို့
နှင့်ရော၍ အခန်းထောင့်မှာ
ကပ်လိုက်သည်နှင့်ပင် သူ၏
အိပ်ရာသိမ်းခြင်းအလုပ် ပြီး
၏။ ပြေလျော့နေသော သူ့ည
အိပ်ထုတ် ခပ်ပါးပါးကို ဖိုသီ
ဖတ်သီပြန်ဝတ်ရင်း သူ အိပ်
ခန်းအတွင်းမှ ယိုင်တိယိုင်
တိုင် ထွက်ခဲ့လေသည်။
ပွရောင်းစုတ်ဖွာ၍ အုတ်ခဲ
ကျိုးရောင်လိုလို ခြေခံရောင်
လိုလို ပေါက်နေလေသည့်
သူ၏ ဆံပင်အချို့ကို ဖျင်းခနဲ၊
ဖျင်းခနဲ ကုတ်ခြစ်ရင်း သူ
လက်သည်းထဲသို့ပါလာသည့်
ကြေးတချို့ကို အကြောင်းမဲ့

အရောင်တွေ
စုံတကာ
စေ့နေသည့်
သက်တံတစ်ခုလို
ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ
သူ
ရောက်ခဲ့သည့်
ပုံစံက
အခြား
အခြားသော
သူတွေလို
ဟုတ်
မဟုတ်တော့
သူက
ကြိုးစား
စစ်ကြောမနေမိ

ကြည့်နေမိပြန်သည်။

‘ဟို မသာတွေဆီက
ရစရာအကြွေးတွေက ရမှရ
ပါ့မလား’

မသေချာသည့်အတွေး
တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်မိသည့်
ခဏ သူ့လက်တို့က သူပိုင်
ပစ္စည်းရှိသမျှအား စုပြုံထည့်
ထားရာ သစ်သားဗီရိုလေး
အား ဆွဲဖွင့်မိလျက်သား ဖြစ်
သွားသည်။ မတွေ့။ တစ်စုံ
တစ်ရာသော ငွေကြေးအပိုင်း
အစများအား တွေ့လေ နီးနှင့်

သူ့လက်တို့ အပြေးအလွှား
လှုပ်ရှားနေသော်ငြား မတွေ့။
တစ်စုံတစ်ဦးအား သူ ဖျစ်
ဖျစ်နှစ်နှစ် ထိုင်ဆဲပစ်ချင်
သည့်စိတ်တို့ ရုတ်ခြည်း ဝင်
လာသေးသည်။ ထိုဆဲဆဲပစ်
ခြင်း၏နောက်၌ ‘ဒီလိုမသာ
မျိုးတွေ အောက်ကိုပြီး မြန်မြန်
လျှော့၊ ဒါမှမဟုတ် ငါလည်း
ဘောစီကြီးတစ်ယောက်နဲ့
မြန်မြန်တွေ့ပြီး ချမ်းသာ’ ဟု
သည့် နောက်ဆက်တွဲအပြော
ကလေးကလည်း ကပ်၍ ပါ
ချင်လာသေးသည်။

‘ရော ပတ္တမြား၊ ရော
နဂါးနည်းနဲ့ မလုပ်လိုကတော့
ငါတို့လောကမှာ အကြွေးဆို
တာ အမည်ပဲအဖတ်တင်တာ
ဟေ့။ ပြီးသွားပြီးရောဆိုတဲ့
စကားက ငါတို့နဲ့ ဆက်ဆံ
ဖက်တွေအတွက် ထုတ်ထား
တဲ့စကားလေ။ ဒင်း(သင်း)
တို့က နောက်တစ်ခါ လိုချင်
ရင်သာ မန်ကျည်းရွက်
လောက်ရှိတဲ့ မျက်နှာလေးမှာ
သကာရည်သုတ်၊ အိစီကလီ
စကားတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး
အကြွေးရန်းနဲ့ ကြွလာကြမှာ။
အကြွေးရရင် အိမ်တောင်ကျိုး
ကျမယ်ဆိုတဲ့အစားတွေထဲက။
ဒါကြောင့် ကိစ္စမပြီးပြတ်ခင်
မှာ ကျသင့်ငွေကို အရင်ယူ
ထား’

သူ ဒီလောကထဲ ဝင်
ခါစက သူ့ထက်အသက်
များစွာငယ်သောငြား သူ့
ထက် အစစအရာရာ အတွေ့
အကြုံရှိပြီးသည့် ကြယ်စင်
သစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏
အပြောစကားကို ပြန်သတိ
ရ၏။ ကြယ်စင်သစ်ကတော့
ဒီကိစ္စမှမဟုတ်။ ကိစ္စတော်
တော်များများ၌ သူ့ထက် ဝါ

ရင်သူ။ ရှေ့ရောက်သူ။ မှောင်
ရိပ်ခိုမှုနှင့်ပင် ထောင်နှစ်ခါ
ကျထားပြီးသူ။ ယခင်တုန်း
က ကြယ်စင်သစ် နာမည်နှင့်
မဟုတ်ခဲ့ပြန်။ အိပ်မက်ချီ
လေးလား၊ ရွှေအိပ်မက်လေး
လား။ ပြောတော့ ပြောနာ
သည်။ နာမည်အတိအကျ
တော့ သူ မမှတ်မိတော့။
ယခုတော့ ကြယ်စင်သစ်ဖြစ်
နေပြီ။

□

J။
ကြယ်စင်သစ်ကြောင့်
ဒီလောကထဲသို့ သူ ရောက်ခဲ့
သည်လားဆိုပြန်လျှင်လည်း
မဟုတ်ပြန်။ ဒီလောကထဲသို့
ရောက်ပြီး အတော်အတန်
ကြာခါမှပင် ကြယ်စင်သစ်
နှင့် သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။
သူတို့လောကက ‘ငါတို့တော့
ဝါသနာတူတယ်ဟေ့ ---
အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဒီ
လောကထဲကို ဝင်ကြရ
အောင်’ ဆိုပြီး ငြာသံဖောင်
လာကြသည့်သူများ အဘယ်
မှာရှိမည်နည်း။ ဒီလောကသို့
ရောက်ရင်း တစ်ယောက်စီ
နှစ်ယောက်စီမှသည် မူလ
မှန်းတန်းမိရုံ၊ ခေါင်းညိတ်
နှုတ်ဆက်မိရုံ လောက်နှင့်
အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

အရောင်တွေစုံတကာ
စေ့နေသည့် သက်တံတစ်ခု
လို ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ သူ
ရောက်ခဲ့သည့်ပုံစံက အခြား
အခြားသောသူတွေလို ဟုတ်
မဟုတ်တော့ သူက ကြိုးစား
စစ်ကြောမနေမိ။ ကိုယ်တို့
ပင် မည်သို့မည်ပုံရောသန့်
သည်ဆိုခြင်းကို နှလုံးပြည့်နှစ်
ကားချထားလက်ခံခဲ့သည်။

သို့သော် 'မိုးကောင်းကင်
အောက်ရှိ ခပ်သိမ်းသောအရာ
နှစ်သမျှသည် မိမိတို့၏ရာသီ
ဦး၏။ အခါရှိ၏' ဆိုသည့်
အတိုင်း အကြောင်းတစ်စုံ
တစ်ရာသည် သူ့ထံပါးမှာ
တွယ် ကယ်လျက်ရှိသည်။

သူ ဖြတ်ခဲ့သည့်လမ်းအား
မတွေး သော်လည်း ပီပြင်စွာ
အရိပ် ထင်မြဲ။

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုအား
အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်မိနေရင်းမှ
'သေနာကျ မသာတွေ' ဆို
သည့်စကားသံက သူ့နှုတ်မှ
အကြိမ်ကြိမ် ထွက်နေခဲ့သေး
သည်။ ခက်တော့လည်း
ခက်လေသည်။ နောက်ကွယ်
ရာတွင် မည်မျှ ဆဲဆိုကျိန်ဆဲ
နေသော်ငြား ရှေ့တွင်တော့
အဆိုပါသူကောင်းသားတို့ကို
လိုသည်ထက်ပိုပြီး စိတ်လိုက်
ဓာန်ပါသွားမလုပ်ရဲ။ အဆင်
မသင့်လျှင် ရဲနှင့် အတိုခံရ
မည်။ ရဲလက်ရောက်မည်။
ထောင်ကျမည်။ သို့ကြောင့်
အောင် ပြီးနမ်းရလေသည့်
အနမ်းတို့ပင် မရေမတွက်နိုင်
တော့။ ကုဋေကုဋေမက ရှိ
ပြီ။

သူ ကျိန်ဆဲနေသည့်
အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်တို့က ရံခါတွင်
တော့ သူ့အတွက် တန်ပြန်
အကျိုးပြုသူများဖြစ်နေကြ
သေးသည်။ ဖောက်သည်ရှာ
ပေးခြင်းတည်းဟူသော ကိစ္စ
ရပ်အား အကျွမ်းတဝင်ရှိလှ
လေသည့် သူတို့က သူ့
အတွက် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ
ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ကြ
သော်ငြား၊ သူတို့ အဝန်း
အဝိုင်းအခေါ်အရ ခေါင်းခဆို
သည်ကိုတော့ သူတို့အတွက်
ပေးစရာ မလိုခဲ့။ သို့သော်

သူ့အကြောင်းအား ကောင်း
ကောင်းသိသကဲ့သို့ သူ ကျက်
စားရာနေရာမှန်သမျှကို သိ
လေသည့် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်တို့
အား သတိတစ်ခုဖြင့်တော့
သူ့ဘက်က အမြဲတစေ ဆက်
ဆံရမိ။

'ဒီလက အိမ်လခတွေ
စုပြီးပေးရတော့မှာ၊ လက်ထဲ
မှာလည်း တစ်ပြားမှ မရှိဘူး
ဟေ့၊ အလုပ်ကလည်း အဆင်
မပြေဘူး။ ဆောင်ရန် ရှောင်
ရန်လေးတွေ ပေးကြပါဦး'

တမြန်နေ့က ဖြစ်
သည်။ ရေဆိုးရေပုပ်တို့ စီး
ဆင်းရာမြောင်းလေးတစ်ခုအား
သစ်တိုသစ်စတို့ဖြင့် ဖုံးကာ
အဆိုပါလမ်းဘေးလေးတွင်
ခုံပုလေးများချခင်းထားသော
အခင်းအကျင်းရှိလေသည့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ခု
၌ သူ ပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ရေမြောင်းလေးက
တော့ ရေတသွင်သွင်စီးဆင်း
နေရမည့်အစား ပလတ်စတစ်
အစရှိသော အမှိုက်သရိုက်
များသာ ပိတ်ဆို့လျက်။

'ဟ ဒီမြို့ထဲဘက်မှာ
အဆင်မပြေရင်လည်း နင့်ကို
ငါ တစ်ခါက ပြောဖူးသလို
သင်္ဃန်းကျွန်း၊ ဝေဇယန္တာ
လမ်းမမှာ လမ်းသွားလျှောက်
ပါလား။ နင့်အတွက် ရင်းရ
မှာက ဆွဲခြင်းတစ်ခု၊ ထီး
တစ်ချောင်းပဲ'

အိမ်ပွဲစား၊ ခြံပွဲစား၊ မြေ
ပွဲစား အစရှိသဖြင့် ပွဲစားမှန်
သမျှနှင့် လုပ်ငန်းရှင်တို့အား
ဆက်သွယ်ပေးသည့်အလုပ်ကို

လုပ်နေသည့်သူဆိုပြန်တော့
ထပ်ဆင့်ပွဲစားဟု တင်စားရ
မည်ထင်သည်။ အဆိုပါသူ၏
နာမည်က အောင်ဇော်ဖြစ်
သည်။ အောင်ဇော်က သူ့
အား အကြံပေးတော့ လမ်း
ဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး
ယိုင်နံ့သွားအောင်ပင် သူက
ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသေး
သည်။ အောင်ဇော်ပြောသည့်
သင်္ဃန်းကျွန်း၊ ဝေဇယန္တာ
လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်း
ဓာတ်တိုင်အောက်က ထီး
ကလေးတွေဆောင်း၊ ဆွဲခြင်း
လေးတွေဆွဲပြီး ကားပေါ်တင်
ခေါ်မည့်သူအားစောင့်ရင်း
လမ်းမမှာ လတ်လျား လတ်
လျားလမ်းလျှောက်နေရသည့်
ကောင်မလေးတွေအကြောင်း
သူ အကျွမ်းတဝင်သိခဲ့ပြီးပြီ။
ထီးဖြူ၊ ဖိနပ်ပါးတင်မက
ရဲဖမ်း၊ ကားတိုက်၊ ဓာတ်
လိုက်ခံရကိန်းပါ ရှိနေလေ
သည့်အကြောင်းရပ်များအား
အောင်ဇော်ကို သူ ရှင်းပြနေ
ဖြစ်တော့။

'ဟေ့ အဲဒါဆိုရင်လည်း
ဘာမှ မစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ငါနဲ့
သာလိုက်ခဲ့တော့။ ထုံးစံ
အတိုင်းပဲနော်၊ ပိုက်ဆံတော့
ချက်ချင်းမရဘူး။ ကြိုပြော
ထားတာ'

'ဟမ်'

သူ့နှုတ်မှ 'ဟမ်'ဟု
ထွက်သွားမိသော်ငြား သူ့
ခြေလှမ်းတို့ပြင်မိလျက်သာ။
အချိန်ကစောင်းပြီ။ လူက
ညောင်းပြီ။ အစာအိမ်က
တောင်းပြီ။ ဖိုက်ဆံက

ချက်ချင်းမရဘူးဆိုသော်ငြား
မနက်ဖြန်လောက် ဖုန်းဆက်
တောင်းလျှင် ရနိုင်ခြေရှိမည်။
ထိုအတွေးတွေကြောင့်ပင်
အောင်ဇော်နောက်သို့ သူ
လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်
ရက်ကျော်သွားသည့် ယနေ့
အထိ အောင်ဇော်ဖုန်းကို
ဆက်လိုပင်မရ။ သူ့အတွက်
ဒီနေ့က ပိုက်ဆံရမှ ဖြစ်မည်။
မြို့ထဲမှာ လူတစ်ယောက်နှင့်
သူ တွေ့ရမည်။ သူ့မှာ ကတိ
တစ်ခုရှိလေသည်။ တိတိပပ
ပြောရလျှင် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် လုံးစေ့ပတ်စေ့
မသိကြလေသည့် အမယ်အို
တစ်ယောက်အပေါ် ပေးထား
သောကတိတစ်ခုအရ ဒီမြို့ထဲ
တစ်နေရာမှာ သူ အမယ်
အိုနှင့် တွေ့ရမည်။ ဒီအတွက်
သူ ပိုက်ဆံလိုလေသည်။

၃။

အမယ်အိုတစ်ယောက်
ကို သူ စတင်သတိထားမိ
သည့်နေရာက သူ ကျင်လည်
နေကျ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု
ဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မြို့တွင်း
တစ်နေရာမှာသာ ဖြစ်သည်။
အမယ်အိုကို သူ စတင်တွေ့
မိချိန်၌ အမယ်အိုသည် တစ်
စုံတစ်ခုအား တောင်းရမ်းလေ
သည့် အခြား၊ အခြားသော
သူတို့နှင့် မတူလေပြန်။ လူ
တကာလျှောက်သောလမ်း၊
ကားတကာရပ်သောနေရာတို့
နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်
လေသည့် နေရာတစ်ခု၌
အမယ်အိုကား ကျုံ့လျှံပုံပုံ
လေး။ မြို့ထဲတစ်နေရာဆို
သော်လည်း လမ်းမကြီး၏
ဖြာဆင်းဖွဲ့ဝင်နေသည့် ခနော်
ခနဲ ယီးတီးယိုင်ယိုင် လမ်း

ကြားလေးတစ်ခုအတွင်း၊
စည်ပင်သာယာက လာချ
ထားသည့်ကော်ဘူးအကြီးစား
အမျိုးကုံးပုံကြီး၏ဘေး၌
အမယ်အိုကား အမှန်တကယ်
ပင် ပုံပုံလေး။

ထောနဲ့ထောနဲ့ ကိုယ်
ဟန်မျိုးစုံပြ၊ ပါးစပ်မှ
ဆုတောင်းသံမျိုးစုံတို့ဖြင့် ခို
တွေ့နှင့်မခြား ညည်းညူ။
တတ်ကြသည့် အခြားအခြား
သော တောင်းရမ်းသူတို့၏
ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်။ ပိန်လို
နေသည့် အမယ်အို၏ခန္ဓာ
ကိုယ်က ပါးလှပနေသည်
ထက်ကိုကျော်၍ ကျောနှင့်
ရင် ပေါက်ထွက်သွားတော့
မည်အလား။ ပြားပြားကပ်
ကပ်။ ထူးခြားဆန်းပြားသည့်
လူတစ်ယောက်အဖြစ်တော့
သူ့ အာရုံ၌ အမယ်အို၏ပုံရိပ်
က ခိုင်မာနေ။ အကြိမ်ကြိမ်
အဖန်ဖန်ကြည့်ပြီး၍ ရိုးနေ
လေသည့် ခပ်ညှည့်ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ကဲ့သို့ပင် အမယ်
အိုက သူ့အတွက်တော့
အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ခဲ့။
မြင်ကွင်းသည်ရိုး၏။ ပြီး
တော့ ပေါ၏။ သို့ကြောင့်
ဤမြင်ကွင်းအဖို့ သူ့အတွက်
အဆန်းတကြယ်မဟုတ်။
မျက်နှာလွှဲစရာပင် မလိုခဲ့။
သူ့မျက်ဝန်းတို့က အလိုလို
ရှောင်လွှဲမိလျက်သား။

သူ့နှယ်မဟုတ်လေ
သည့် တချို့တစ်စိတ်သော
လမ်းသွားလမ်းလာတို့က
ငွေစ၊ ငွေအချို့အား အမယ်
အိုအား ပေး၏။ တချို့က
စားစရာဟုထင်ရလောက်သည့်
ဘူးငယ်လေးတစ်ခုတလေ
ပင် ပေး၏။ လမ်းမကြီးသို့
ဖြတ်တက်လျက် လမ်း လေး

လွတ်ရန်
ရုန်းထွက်ခြင်းလည်း
မဟုတ်
တောင်းပန်
တိုးလျှိုးခြင်း
လွှမ်းမသည့်
အကြည့်မျိုးဖြင့်
ကြည့်မိသည်လည်း
မဟုတ်
သို့သော်...
တစ်စုံတစ်ရာ
ကြားမှာ
လွတ်
မြောက်နိုင်လေ
ဦးမလားဟု
သွေးရှူးသွေးတန်း
သူ

တွေးမိနေသေးသည်

ငါးလှမ်းလျှောက်၊ ပြီးလျှင်
အမယ်အိုရှိနေသည့် လမ်း
သွယ်လေး၏ အမှုကုံးပုံစံ
ဖြတ်လျှောက်။ ဟိုလျှောက်၊
ဒီလျှောက် ခေါက်တုံ့ပြန်နေ
သည့် သူ၏မြင်ကွင်းထဲသို့
အမယ်အိုကား ထွက်ချည်၊
ဝင်ချည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ကြယ်စင်သစ်အားရှာရင်း
မျက်မှန်းတန်းနေကျ မျက်ဝန်း
တချို့အတွင်းမှ အဓိပ္ပာယ်ပါ
ပါ အရိပ်အယောင်တို့အားရှာ

ရင်း၊ မျက်မှန်းမတန်းမိသော
လူသစ်တန်းဆိုသော်ငြား သူ
တို့ကဲ့သို့ မိန်းကလေးမျိုးအား
ယာယီအဖော်အဖြစ် အသုံးချ
ချင်သူများ၏ ခပ်ညှည့်
မျက်ဝန်းများကို ရှာရင်း၊ ဟို
ယောင်ယောင် ဒီယောင်
ယောင် ကိုပတ္တရောင်ရဲတို့၏
မျက်ဝန်းလှုပ်ရှားများမှုများ
ကိုရှာရင်း သူ့ ကိုယ် မသိ၊
ကိုယ့် သူ မသိလေသည့် လူ
တကာလျှောက်သောလမ်းမ
ပေါ်မှာ သူက ရှာရင်း...။
ရှာနေရင်း...။ သူသည်
လမ်းမအလယ်မှာ မတ်
တတ်။ အမယ်အိုကား လမ်း
သွယ်လေးအတွင်းမှာ ကုန်း
ကွထိုင်လျက်။ ခွေခွေခေါက်
ခေါက်။

‘အင်’

ရည် ရွယ် ထားမှု
အလျှင်းမရှိသည့် ‘အင်’ဟု
သော အာမေဍိတ်က သူ့နှုတ်
မှ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်၏။
မြင်ကွင်းထဲတွင် အမယ်အို။
ပြီးလျှင် အမယ်အိုနှင့် မည်သို့
မည်ပုံပတ်သက်လေမည်မှန်း
တဒင်္ဂအတွင်း၌တော့ သူ
မည်သို့မျှ မသိနိုင်သည့်
မိန်းမတစ်ယောက်။ သူ့နေရာ
တွင် မိန်းမဆန်ဆန် အမျိုး
သမီးခပ်နွဲ့တစ်ယောက်သာ
ဆိုလျှင် မြင်ကွင်းအပေါ် ‘အို’
ဟု မြည်တမ်းကာ စုတ်သပ်
လေမည်လား။ ‘သနားစရာ
ကောင်းလိုက်တာ’ဟုပင်
မြည်တမ်းလေမည်လား။
သို့တည်းမဟုတ်...။

ခဏကြာလျှင် လူသူ
အသွားအလာ မဆိုစလောက်
ကွဲကွဲပါးပါးဖြစ်နေလေသည့်
လမ်းသွယ်လေးတွင် အမယ်
အိုကား စောစောက အတိုင်း။

လမ်းသွားလမ်းလာများ
ထားလေသည့် အမယ်အို၏
လက်ထဲမှ ဘူးကလေးအား
ဆွဲယူ။ အမယ်အိုကပ်လွတ်
လွယ်ထားလေသည့် လွယ်
အိတ်အစုတ်ကလေးထဲမှ ငွေ
စက္ကူ လက်တွင်းတစ်ဆယ်
စာအား ဆွဲယူ။ ပြီးလျှင်
အမယ်အိုနားက ဟန်မလွတ်
ပင် တရွေရွေထွက်သွားလေ
သည့် မိန်းမငယ်သည်လည်း
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပုံမှန်အတိုင်း
မိန်းမငယ် ရုတ်တရက် ချ
ဆိတ်သွားသည့်အတွက် နာ
ကျင်သွားဟန်ဖြင့် အမယ်အို
ကား လက်မောင်းလေးအား
ပွတ်လျက် ပါးစပ်မှ ပွစိဦး
ရေရွတ်နေသော်ငြား ခဏ
ကြာလျှင် ယခင်အတိုင်း ကုန်း
ကွလျက်။ ဝပ်စင်းလျက်။
လမ်းသွယ်လေးထဲမှာ။
အမယ်အိုနှင့် မိန်းမငယ်တို့၏
ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုအား
သိချင်လာသောစိတ်တစ်ခု
ဖြင့် သူက အမယ်အိုနားသို့
သွက်သွက်လက်လက် လှမ်း
လျက်။

□

၄။

အမယ်အို၏စကားသံ
အဆုံး၌ ‘ကျွတ်’ဟုလည်း
သူ့နှုတ်က စုတ်မသပ်မီ။
‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ဟုလည်း
ယူကျွေးမရ မချီတင်ကဲမဖြစ်
မီ။ သို့သော် သူ့ အလွန်ဝင်
စိတ်ရှုပ်သွားလေသည်။

‘စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း
လိုက်တဲ့လောကကြီးပါလား
ဟယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း
ပါးစပ်ထဲကို သွင်းနေရ
ထမင်းလုတ်က ခလုတ်တို့
မှပြုတ်ကျဦးမယ်။ ဒါမျိုး
က မဆန်းပါဘူးဟယ်။ နင်

ကတိစကားအတွက် အမယ် အိုနှင့်သူ ဒီနေ့တော့ တွေ့မှ ဖြစ်မည်လေ။ အောင်ဇော်ထံမှ ရစရာရှိသည့် အကြွေးကိစ္စလည်း အဆင်မပြေခဲ့။ သို့သော် အမယ်အိုနှင့် သူ ဒီနေ့တွေ့မှ ဖြစ်မည်လေ။

‘ဟဲ့... ကောင်မရဲ့ ငါ့ ကိစ္စက ဒီနေ့လုပ်မှဖြစ်မှာလေ။ အဘွားကြီးကို ငါ ဒီနေ့ ဆက်ဆက်လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးသား။ ပြီးတော့ ဒီနေ့လို ပိတ်ရက်တစ်ရက် ဖြစ်မှလည်း အဘွားကြီးကို ငါ မသိမသာ သွားပို့ရမယ့် လူအိုရုံက လူရှင်းနေမှာ။ ငါ့ ကိစ္စတွေ နောက်နေ့ကူးလို့ မရဘူး’

ကြယ်စင်သစ်နှင့် ဖုန်းပြောစဉ် သူ ပြန်ပြောမိသော စကားအစအနတို့အား ပြန်ကြားယောင်၏။ အမယ်အိုရှိနေတတ်သည့် လမ်းသွယ်

လေးအတွင်း လှမ်းဝင်ရန် သူ ရှေ့တစ်လမ်းစာလျှောက်ရဦးမည်။ အမယ်အိုတစ်ယောက် သူ့ကို မျှော်နေတော့မည်လား။ ယခင်နေ့များ၏ မျှော်လင့်မှု မျိုးနှင့်မတူသည့် မျှော်လင့်ခြင်းမျိုးများစွာ အမယ်အိုထံ၌ ရှိနေလိမ့်မည်။ သူ သိသည်။

‘အမှန်တကယ် အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးတစ်ခုဖြစ်ရင် ပြီးပြီ။ ကျန်တာ ဘာမှ မလိုဘူး။ ညည်းကို ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ်’

ခြေလှမ်းတိုကိုမြန်ရင်း အမယ်အို၏စကားကို သူ ကြားမိပြန်သည်။ ကြားဖူးနားဝသာရှိသော်ငြား သေချာခြင်းမမည်သော သေချာမှုတစ်ခုဖြင့် နေရာတစ်ခုသို့ အမယ်အိုကို သူ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်။ အဲဒီနေရာတွင် အမယ်အိုအတွက် ငြိမ်းချမ်း

ခြင်းတစ်ခုရှိနေလျှင် ပြီးပြီ။ အခြားမည်သည့်အရာမျှမလို။ လမ်းမကို ဖြတ်၏။ လူအုပ်တောင့်တောင့်ထဲကို တိုးဝင်ရင်း အမယ်အိုရှိနေမည့် လမ်းသွယ်လေးအတွင်းသို့ ဆင်းရန် ကြိုးစားစဉ် တစ်စုံတစ်ရာ၏ ထိတွေ့ခြင်းတစ်ခုကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း။ နေဦးလေ။ ကြယ်စင်သစ် ဖုန်းထဲမှာပြောတဲ့ လူတွေ ရှင်တို့မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်လား။ ကျွန်မက ဒီနေ့ ရှင်တို့ထင်သလိုလုပ်ဖို့ မြို့ထဲကို ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ရဦးမယ်။ ဒီနေ့ပဲလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုရှိ ရှင်တို့ကျွန်မကို အချိန်ခဏလောက်ပေးရင် ဖြစ်ပြီ။ ဒီနေ့ပဲ။ ခဏလေးပဲ။ ခဏလေးပဲလေ။

လွတ်ရန် ရုန်းထွက်ခြင်း

လည်း မဟုတ်။ တောင်းဖန်တီးလျှိုးခြင်းလွှမ်းမသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်မိသည်လည်း မဟုတ်။ သို့သော်... တစ်စုံတစ်ရာကြားမှာ လွတ်မြောက်နိုင်လေဦးမလားဟု သွေးရူးသွေးတန်း သူ တွေးမိနေသေးသည်။ အမယ်အိုပြောလေ့ရှိသည့် ‘မျိုးရိုးရှိလို့ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်တာအေ။ မျိုးရိုးအသစ်ကို တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေ’ ဆိုသည့်အသံနှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သူ ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်မြင်လိုက်မိသော်ငြား တစ်စုံတစ်ခု၏ ချည်နှောင်ချုပ်ကိုင်ခြင်းအောက်မှာ မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် အမယ်အို ရှိနေနိုင်မည့်ကွေ့ကောက်ကောက်လမ်းကလေးကတော့ သူ့ခြေလှမ်းတို့ဦးတည်ရာနှင့် ဆေး၍...ဝေး၍...။

မင်းဝေဟင်

ခြင်္သေ့ ပရတ်သီ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်း၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့ ပရတ်သီ(ဂျော့)

Lion RUB

- ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရတ်သီ အပူပကြိတ်သူများအသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း / ကွဲခြင်းနှင့် ကျီးကန်းဝါးစပ်ဖြစ်ခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

Medlite Co., Ltd.
 No. (127), Pyay Nowaddy Lane, Shwepyithar Tsp., Yangon, Myanmar. Ph: 09-73250467, Mdy: 09-91017258
 E-mail: medlitewin@gmail.com

ကလေး ပုံပြင်၊ ကာတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ရေးဖို့အတွက် စာရေးသူဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးကို ရေးမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ ရပြီဆိုရင်ဖြင့် ဒီပုံပြင် ကာတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ပါဝင်မယ့်ဇာတ်ကောင်များအကြောင်းကို စတင် စဉ်းစားရပါတော့မယ်။ တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဇာတ်ကောင်ကို မွေးရတော့ မယ်ပေါ့။ ဇာတ်လမ်းအတွက် ဇာတ်ကောင်ကို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ အဓိကဇာတ် ကောင်များကို စဉ်းစားဖို့လိုသလိုပဲ၊ အဲဒီအဓိက ဇာတ်ကောင်များကို ကူညီအားဖြည့် ပေးမယ့် အရံဇာတ်ကောင်များကိုလည်း စဉ်းစားရပါတော့မယ်။

အရံဇာတ်ကောင်

အရံဇာတ်ကောင်များဟာ ဇာတ်လမ်းကို ပိုပြီးတော့ ရုပ်လုံးကြွလာအောင် အသက်ဝင်လာအောင်လို့ ဖြည့်ပေးကြ သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့ အရံဇာတ်ကောင်များဟာလည်း အဓိက ဇာတ်ကောင်များလိုပဲ ဇာတ်လမ်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ကောင်များပါပဲ။ ဒီ အရံဇာတ်ကောင်တွေထဲကမှ အဓိက ဇာတ်ကောင် (မင်းသား၊ မင်းသမီး)နဲ့ အပြိုင်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ရတဲ့ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း အတွက် အင်မတန်မှ အရေးကြီးတဲ့ဇာတ် ကောင်တစ်ကောင်ကတော့ ဗီလိန် (Villains) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗီလိန် (Villains)

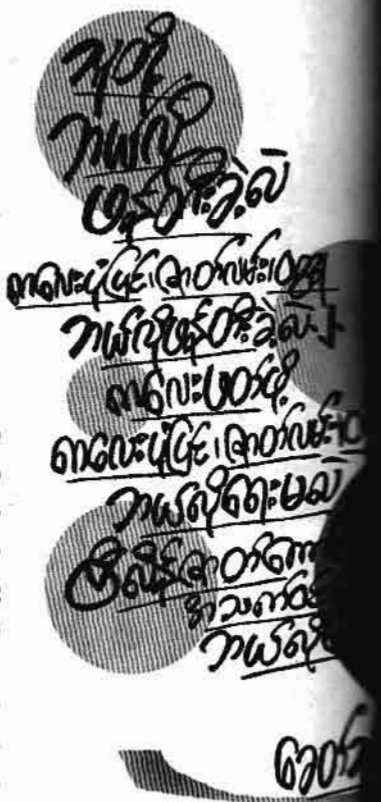
အရံ ဇာတ် ကောင် တွေ ထဲ မှာ ဗီလိန် (Villains)ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ် ကောင်ပါ။ ဗီလိန်ဟာ အဓိက ဇာတ် ကောင်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ် နိုင်အောင်၊ မဖြစ်အောင်၊ ပျက်အောင်လို့ နောက်ကနေ လိုက်ဖျက်ရတဲ့အလုပ်၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ရပါတယ်။ စာရေးသူ(ပုံ ပြောသူ)ရဲ့ရေးဖွဲ့မှု အတတ်ပညာ ပြောင် မြောက်ရင် ပြောင်မြောက်သလို ဗီလိန် ဟာ အသက်ဝင်လာပါတော့တယ်။

ဗီလိန်အသက်ဝင်လာတာနဲ့အမျှ ဇာတ်လမ်းဟာ ပိုပြီးတော့ ကြွလာ၊ အသက်ဝင် တော့တာပဲ။ ဗီလိန်ရဲ့ဇာတ်ရုပ်ဟာ အမည်းရောင် ဇာတ်ရုပ်ဖြစ်တာမို့လို့ ယုတ္တိကျကျနဲ့ သူမည်းနိုင်ရင် မည်းနိုင်သလောက် အဖြူဇာတ်ကောင်(အဓိကဇာတ်လိုက်)ကို အရောင် ထွက်စေပါတယ်။ ပုံပြင်၊ ကာတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းကိုဖတ်နေတဲ့ ကလေးပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်ကို မုန်းတဲ့၊ အသည်းယား ဒေါသထွက်တဲ့ အရသာ ခါးခါးကို ခံစားလာစေအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်တာနဲ့အမျှ တစ်ဖက်က အဖြူဇာတ်ကောင် ဖြစ်တဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ကို ပိုပြီးတော့ သနားစိတ်၊ အားကျစိတ်၊ အထင်ကြီးစိတ် ချစ်ခင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာစေတော့တာပါပဲ။

ကလေးများနဲ့ ကလေးစာအုပ်တွေထဲက ဗီလိန်

ကလေးပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းများကို ရေးမယ့် စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဗီလိန်တွေဟာ ကလေးတို့အတွက် ဘယ်လောက်ထိ အရေးကြီးသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်း

ဗီလိန်ဟာ
ဇာတ်ကို
ရှုပ်ထွေးအောင်
လုပ်ပေးနိုင်သူ
ဖြစ်သလို
ပြဿနာများကိုလည်း
ဖန်တီးနိုင်သူ
ဖြစ်တယ်
ဖတ်သူရဲ့စိတ်ထဲမှာ
စိတ်ဝင်စားမှု
အဆုံးစွန်ထိ
ရောက်အောင်လို့
ဖတ်သူစိတ်ထဲ
မချင့်မရဲနဲ့
ဖြစ်လာစေဖို့
အတွက်
ဗီလိန်က
ဖန်တီး
ပေးနိုင်ပါတယ်

ကိုလည်းသိထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှသာ ကိုယ်ရေးမယ့် ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ကို အသက်
ဆွင်းတဲ့နေရာမှာ ကလေးနဲ့ သင့်တော်မယ့် ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ကို ကလေးအမြင်၊ ကလေး
စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ အသက်သွင်းနိုင်မှာပါ။

စာအုပ်တွေထဲကပါတဲ့ ဗီလိန်အမျိုးမျိုးတွေကနေတစ်ဆင့် ကလေးတို့ဟာ လူ့ဘဝ
(လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း)ကြီး အကြောင်းကို အများကြီး သင်ယူနိုင်ကြပါတယ်။ လူ့လောက
ဆိုတာဟာ လူကောင်းတွေချည်းပဲ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပြစ်မှုမှူးမှူးထင် အသိုင်းအဝိုင်းချည်း
မဟုတ်တာမို့ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ လူဆိုး(ဗီလိန်)တွေရဲ့ အကြောင်းကို
ကလေးတို့ဟာ စာအုပ်တွေထဲကနေတစ်ဆင့် သင်ယူနိုင်သွားဖို့ လိုပါတယ်။

ဗီလိန်(လူဆိုးများ)ဟာ အားနာတတ်သူ၊ ကြောက်တတ်သူ၊ အားနည်းချက်ရှိသူ
များကို အနိုင်ကျင့် စော်ကားတတ်ကြတယ်ဆိုတာကို ကလေးတို့ဟာ ပုံပြင်တွေ၊
စာအုပ်လေးတွေ ဖတ်ရင်းနဲ့ သိသွားကြသလို၊ ဒီအနိုင်ကျင့်မှု၊ စော်ကားမှုကို ကျော်လွှား
နိုင်ဖို့အတွက် ဉာဏ်ပညာ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေစစ်စစ်၊ ပညာ၊ သစ္စာတရား၊ ရိုးသားမှု
စတဲ့အရာတွေ လိုအပ်ကြောင်းကိုလည်း ကလေးတို့ဟာ ပုံပြင်တွေကို ဖတ်ရင်းနဲ့
ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ကနေ တစ်ဆင့် သင်ယူရရှိသွားပါတော့တယ်။

ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုများကို ရေးဖွဲ့မယ့် စာရေးသူဟာ ဒီအချက်များ
ချန်ခဲ့၊ ကျန်ခဲ့ပြီးတော့ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ကို သရုပ်ဖော်ရပါဘူး။ ကိုယ်ရေးမယ့် ဗီလိန်
ဇာတ်ရုပ်ကို နိုင်နင်းကျွမ်းဝင်စွာနဲ့ ရေးဖွဲ့သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို
ပြဿနာကို ဖန်တီးမလဲဆိုတာရယ်၊ ဒီပြဿနာကို အဓိကဇာတ်ကောင်က ဘယ်လို
ဖြေရှင်းမလဲ။ အဓိကဇာတ်ကောင်နဲ့ ဗီလိန်တို့ရဲ့ ကွာခြားချက်က ဘယ်လိုရှိသလဲ

ဆိုတာတွေကိုပါ ကြိုတင် တွက်ဆထား
ရပါမယ်။ ပြဿနာ အခက်အခဲတစ်ခုကို
အဓိကဇာတ်ကောင်(ဇာတ်လိုက်)က ဖြေ
ရှင်းတဲ့နေရာမှာ ဉာဏ်ပညာကိုသုံးမလား၊
သစ္စာတရားလား၊ ရိုးသားမှုလား၊ မိတ်
ဆွေလား၊ ဘယ်အရာကို ဇာတ်လိုက်ရဲ့
ကျောထောက်နောက်ခံအဖြစ် သုံးမလဲ
ဆိုတာကို စာရေးသူဟာ ကြိုတင်စဉ်းစား
ထားဖို့ လိုပါတယ်။

ဥပမာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ကလေး
လူကြီးတော်တော်များများ သိကြပြီးဖြစ်
တဲ့ မဟော်သဓာဇာတ်ကောင်ကြီးထဲက
မဟော်သဓာဆိုရင်ဖြင့် ပညာရှိ ဗီလိန်
ဇာတ်ရုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ပုဏ္ဏား (ဒေဝီနီဒ၊
အနုကေဝလ်ပုဏ္ဏား) စတဲ့ ပုရောဟိတ်
ကြီးများကို မဟော်သဓာက ပညာဉာဏ်
နဲ့ အောင်မြင်သွားခဲ့တာမျိုးပါ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မတို့ဟာ
ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်ဝတ္ထု၊
ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးမယ်ဆိုရင်ဖြင့်
ဗီလိန်နဲ့အတူ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ရဲ့နှောင့်
ယှက်၊ အနိုင်ကျင့်မှုကို အဓိကဇာတ်
ကောင်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျော်လွှား
အနိုင်ယူမလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပါ
ထည့်သွင်း စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။

ဗီလိန်ဟာ ကလေးတို့ကို ဘာ
ကြောင့် ဆွဲဆောင်နိုင်ရသလဲ။

ဗီလိန်ဟာ ကလေးတို့ကို ဆွဲ
ဆောင်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အောင်မြင်ခြင်း၊

မအောင်မြင်ခြင်းမှာ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်
က ကလေးတို့ကို ဘယ်လောက်ထိ

စိတ်ဝင်စားအောင်လို့ ဆွဲဆောင်နိုင်သလဲ၊

မဆွဲဆောင်နိုင်သလဲဆိုတာပေါ် မူတည်

လို့ နေပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို

ဖတ်ရင်းနဲ့ မငြီးငွေ့သွားအောင်လို့ လုပ်

ပေးနိုင်သူဟာ ဗီလိန်ပါပဲ။ ဇာတ်လမ်း

တစ်ပုဒ်မှာ ဗီလိန်သာ မပါဘူးဆိုရင်ဖြင့်

ဇာတ်လမ်းဟာ အတက်အကျ မရှိတော့

တာမို့လို့ ပြေပြေကြိန်နဲ့ ဖတ်လို့ မကောင်း
တော့ပါဘူး။ ပျင်းမိပြီးငွေ့စရာကောင်း
တဲ့ဇာတ်လမ်းကြီး ဖြစ်သွားတော့မှာပါပဲ။

ဗီလိန်ဟာဇာတ်ကို ရှုပ်ထွေးအောင်

လုပ်ပေးနိုင်သူဖြစ်သလို၊ ပြဿနာများကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်သူဖြစ်တယ်။ ဖတ်သူရဲစိတ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားမှု အဆုံးစွန်ထိရောက်အောင်လို့၊ ဖတ်သူစိတ်ထဲ မချင်မရဲနဲ့ ဖြစ်လာစေဖို့အတွက် ဗီလိန်က ဖန်တီးပေးနိုင်ပါတယ်။ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ဟာ ဇာတ်လမ်းအတွက် သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ဇာတ်ရုပ်ဖြစ်တာကြောင့် စာရေးသူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို စဉ်းစားပြီးပြီဆိုရင်ဖြင့် ဒီအထဲမှာ အဓိက ဇာတ်ကောင်နဲ့ အပြိုင် သရုပ်ဆောင်မယ့် ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်ကို သေသေချာချာ ရွေးချယ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်ကို ရွေးဖို့အတွက် ကိုယ်ရေးထားတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဗီလိန်ဟာ တစ်ယောက်ပဲ လိုသလား၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လိုသလားဆိုတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားရပါတော့မယ်။ တစ်ယောက်ထက် မကဘဲ ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်ကို နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ထည့်တော့မယ်ဆိုရင်ဖြင့် သူတို့ရဲ့(ဗီလိန်)အဆင့် (ပါဝါ)ကို ပထမဆုံး သတ်မှတ်ဖို့ လိုလာပါပြီ။ ခေတ်စကားနဲ့ နားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဒီထဲမှာ ဗီလိန်ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲလို့သတ်မှတ်ရတော့မယ်ပေါ့။

အပြင်မှာ လူရဲ့အကျင့်စရိုက်တွေ၊ အမူအကျင့်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြသလိုဘဲ ကိုယ်ရေးမယ့် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်တွေဟာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမူအကျင့်လေးတွေ မတူရပါဘူး။ ကွဲပြားအောင်ရေးဖို့ ဖို့လိုပါတယ်။ ပုံပြင်ထဲက ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်များဟာ စက်ရုံတစ်ခုထဲက တညီတညာတည်း ထွက်လာတဲ့ အရပ်လေးတွေလိုမျိုးတစ်ထပ်တည်း တူမနေရပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူညီတဲ့ လူသဘာဝအတိုင်း ကွဲပြားအောင် ရေးဖို့ရပါမယ်။

ဥပမာ- အနိုင်ကျင့်တာ၊ စိတ်ထားကောက်ကျစ်တာချင်း တူပေမဲ့ တစ်ယောက်က ပါးနပ်တယ်၊ တစ်ယောက်

အပြင်မှာ
လူရဲ့အကျင့်စရိုက်တွေ
အမူအကျင့်တွေဟာ
တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်
မတူကြသလိုဘဲ
ကိုယ်ရေးမယ့်
ပုံပြင်
ဇာတ်လမ်းတွေထဲက
ဗီလိန်
ဇာတ်ကောင်တွေ
ဟာလည်း
တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်
အမူအကျင့်လေးတွေ
မတူရပါဘူး
ကွဲပြားအောင်
ရေးဖို့ လိုပါတယ်

က ထုံ၊အတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ ကြောက်တတ်တယ် စသဖြင့် ကွဲပြားအောင်ရေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ နာမည်ကျော် ဂန္ထဝင်ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲမှာ ဆိုရင်ဖြင့် ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်ဟာ သုံးယောက်ပါ။ မိထွေးနဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကို ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်အဖြစ် သုံးထားပေမဲ့ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေကို မတူအောင်၊ ကွဲပြားအောင်လို့ စာရေးသူက ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ကိုဖတ်လိုက်ရတဲ့ ကလေးတိုင်းဟာ စင်ဒရဲလားနဲ့အတူ စိတ်ထဲမှာ မှတ်မိစွဲထင်နေတာက မိထွေးနဲ့ မိထွေးသမီးနှစ်ယောက်တို့ပါပဲ။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်အောင်မြင်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတွေထဲ

မှာ ဗီလိန်ကာရိုက်တာဟာ အသက်ဝင်ရပ်လုံးကြွတာ အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးတို့ရဲ့အမြင်မှာ ဗီလိန်ဆိုတာဟာ လူဆိုးများပါပဲ။ စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ လူဆိုးပေါ့။ ကလေးတို့ဖတ်မယ့်စာအုပ်ထဲမှာ လူဆိုး ဗီလိန်ဆိုရေးဖွဲ့တဲ့အခါမှာ လူကြီးဝတ္ထုမှာ ရေးဖွဲ့တဲ့ လူဆိုးကာရိုက်တာနဲ့ မတူရပါဘူး။ ဗီလိန်ရဲ့စရိုက်သဘာဝကို ရေးဖွဲ့တဲ့အခါမှာ စာဖတ်သူကလေးရဲ့ အသက်အရွယ်ကို ချင့်တွက် ချိန်ဆပြီးတော့ ဗီလိန်ဆိုရေးဖွဲ့ရမယ်လို့ ကလေးစိတ်ပညာရှင်များက ဆိုပါတယ်။ (အနောက်နိုင်ငံများမှာတော့ ကလေးစာပေဟာ ဖွံ့ဖြိုးပြီးစာပေတစ်ခုဖြစ်တဲ့အပြင် အသက်ဘယ်လောက်ကနေ ဘယ်လောက်အထိဖတ်ရန်ဆိုပြီးတော့ ကလေးအသက်အရွယ်ကိုလိုက်လို့ ကလေးဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာတော့ ကလေးဖတ်ဖို့ စာအုပ်ဆိုပြီးတော့သာ ရေးသားထုတ်ဝေကြတယ်။ ဘယ်အရွယ်ဘယ်အရွယ်ရယ်လို့ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေတာမျိုး မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကလေးစာပေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ထုတ်ဝေချင်တဲ့ ထုတ်ဝေချင်သူများ ရေးဖွဲ့ချင်တဲ့ စာရေးသူများ ပေါ်ကောင်းပေါ်လာနိုင်တာမို့လို့ ကလေးအသက်ရွယ်အလိုက် ဗီလိန်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မထည့်သွင်းရေးသားသွားပါမယ်။) အသက်သုံးနှစ်နဲ့ ငါးနှစ်ကြား ကလေးများအတွက် ဗီလိန်

ဒီအရွယ်ကလေးများအတွက်တော့ စာအုပ်များမှာ ဗီလိန်ဟာ တိရစ္ဆာန်ကောင်လေးတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ကလေးပုံပြင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ စိတ်ကူးကို လိုသလို ဆန့်ထုတ် ဖြန့်ကြက်လို့ရတဲ့အပြင် ဇာတ်ကောင်တွေကလည်း လူကြီးဇာတ်လမ်းတွေလိုမျိုး လူဇာတ်ကောင်တွေချည်း မဟုတ်ကြပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ပါနိုင်ပါမယ်။ လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း

ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်ကနေ
တစ်ဆင့် သင်ယူရရှိနိုင်မယ့် အဖြစ်ပျက်
အကြောင်းရာများဟာ အရိုးဆုံး၊ အရှင်း
ဆုံးဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ မေမေက မသွား

ကလေးပုံပြင်တွေထဲမှာ
 ရေးတဲ့
 တချို့ဇီလိန်များဟာ
 လူမဟုတ်ဘဲ
 တိရစ္ဆာန်တွေလည်း
 ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်
 များသောအားဖြင့်
 ကောက်ကျစ်တဲ့
 ဖတ်ရှုပ်ဆိုရင်
 မြေခွေးကို
 သုံးကြတော့တာပါပဲ
 မြေခွေးတို့
 ဝံပုလွေတို့ဟာ
 ကောက်ကျစ်မှုရဲ့
 သင်္ကေတလို့တောင်မှ
 ဆိုလို့ ရနေပါပြီ

နဲ့လို့ပြောတဲ့နေရာကို သွားမိလို့ လူဆိုးနဲ့
တွေ့တာမျိုး၊ လမ်းမှာ မသိတဲ့လူနဲ့
စကားပြောမိလို့ ဒုက္ခရောက်တာမျိုး
စတဲ့ မကဲဆွေချီးလေးတွေကို ကလေးကို
ပေးတဲ့အချိန်မှာတောင်မှ စာရေးသူဟာ
ကလေးကို အပြစ်တင်တဲ့၊ ဝေဖန်တဲ့
အမြင်မျိုး လုံးဝမပါဘဲနဲ့ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါး
စွာနဲ့ ရေးသားတတ်ရပါမယ်။ ကလေး
တို့ အကြိုက်ဆုံး ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းဖြစ်တဲ့
Little Red Riding Hood မှာ ဆိုရင်
ဖြင့် ဝတ်စုံနီနီ၊ မိန်းကလေးဟာ တောထဲ
ရောက်သွားတော့ ပန်းတွေက သိပ်လှလို့
ပန်းတွေကို မခူးဘဲနဲ့ မနေနိုင်ဘူး။ ပန်း
တွေ ခူးရင်နဲ့ မေမေ မှာလိုက်တဲ့စကား
ကို မေ့သွားတယ်လို့ ရေးထားပါတယ်။ ဒီအရေးသားလေးဟာ ချစ်စရာလည်း

ကောင်းသလို၊ ကလေးတို့ရဲ့ စိတ်နေ သဘာဝလေးလည်း ပေါ်လွင်လှပါတယ်။ ဒီအထဲကဇာတ်ကောင်းဟာ မိန်းကလေး မို့လို့ ဖုန်းလေးတွေ၊ စမ်းချောင်းလေးတွေ ကို၊ ငှက်လေးတွေကို ချစ်တတ်တယ်၊ လူတွေကို ခင်တတ်တယ်၊ မိတ်ဖွဲ့လွယ် ပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ချစ်တတ်၊ ခင်တတ်၊ လူမှုရေးကောင်းတဲ့ကလေး သဘာဝကို နားလည်သလို၊ ဒီသဘာဝ စရိုက်ကို ပေါ်အောင်လို့ အပြစ်တင်သံ တစ်ချက် မပါတဲ့နဲ့ ရေးဖွဲ့သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ မေမေ ပြော တဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲနဲ့ ဝံပုလွေ ကြီးနဲ့ စကားသွားပြောမိတာမို့လို့ ဒုက္ခ ရောက်ရတယ် ဆိုတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ကို ကလေးကိုပေးဖို့အတွက် ရေးဖွဲ့တဲ့အခါ မှာ ဝတ်စုံနီနီ မိန်းကလေးဟာ ဝံပုလွေ ကြီးက စကားပြော ချီတာမို့လို့ မေမေ ပြောတဲ့လူဆိုးနဲ့ မတူပါဘူးလို့ ထင်မိတဲ့ အကြောင်းကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ထား တာကို တွေ့ရပါတယ်။ စကားပြောချိန်၊ အပြင်ဖုန်းသတ္တန်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ လူဆိုး၊ လူကောင်းကို ကလေးတို့မခွဲနိုင်ဘူး ဆို တဲ့အကြောင်းကို ကလေးတို့ဟာ ဒီပုံပြင် ဇာတ်လမ်းလေးကို ဖတ်ရင်းနဲ့ပဲ သင်ယူ ရရှိသွားပါတော့တယ်။

စာရေးသူဟာ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းရဲ့ အဆုံးမှာ ဒါကြောင့် ကလေးတို့ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်နော်ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကား တစ်ခွန်းမျှ ကလေးတို့ကို မဆိုခဲ့ပါဘူး။ အောင်မြင်တဲ့ ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဆုံးမစကားတွေ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ အဖြစ်တွေကို ပုံပြင်ထဲမှာရော၊ ဇာတ်လမ်းအဆုံးမှာပါ ကလေးတို့ကို လုံးဝ မပြောထားတာကို တွေ့ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များဟာ ကလေးတို့အတွက် သင်ယူစရာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ခန့်လည်း ကင်းလွတ်လို့ မနေကြပါဘူး။ ကလေးတို့ဟာ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ရင်နဲ့ ပျော်လွန်းလို့၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းလို့ သင်ယူစရာ သင်ခန်းစာ ပါနေပါလားဆိုတာကိုတောင်

မသိအောင်လို့ ရေးဖွဲ့နိုင်ကြတာကို တွေ့ကြရမှာပါ။

ခြောက်နှစ်နဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေးများ

ဒီအရွယ်ကလေးများအတွက် ရေးတဲ့ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ဗီလိန်တချို့ကို ဟာသဇာတ်ရုပ်အဖြစ်နဲ့ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့လို့ ရပါတယ်။ အဓိကဇာတ်ကောင်က ဗီလိန်ထက် ဉာဏ်ရည်ပိုမြင့်နေတာမို့လို့ ဗီလိန် ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုးတွေပေါ့။ ခြောက်နှစ်ကနေ ဆယ်နှစ်အတွင်း ကလေးများဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်၊ ရယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်အပျက်မျိုးကို သိပ်သဘောကျကြပါတယ်။ ဗီလိန်အတွက် ရေးတဲ့ ကာတွန်းရုပ်ကအစ ရယ်စရာပုံဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့သိပ်သဘောကျတာမျိုးပါ။

ဒီအရွယ်များအတွက် ဗီလိန် ဇာတ်ရုပ်ကို ရွေးချယ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ဇာတ်ရုပ်မျိုးကို ရွေးဖို့လိုပါတယ်။ ဗီလိန်နှစ်ယောက်မှာ အဓိကဇာတ်ကောင်ကို ဒုက္ခလိုက်ပေးရင်းနဲ့ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကြောင့် တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုလည်း သူတို့ သိပ်ကြိုက်ကြပါတယ်။ အဖြစ်ပျက်များများပါတဲ့ ခပ်သွက်သွက်ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုလည်း ဒီအရွယ်ကလေးများကြိုက်ကြပါတယ်။

သူငယ်ချင်းများ အဖွဲ့လိုက် လှုပ်ရှားကြတဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုလည်း ဒီအရွယ်ကလေးတို့ သဘောကျသလို၊ ဒီအရွယ်ကလေးများဟာ စူပါဟီးရီးများကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တတ်ကြပါတယ်။ ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ဗီလိန်ဟာ စွန့်စားခန်းလည်း ပါမယ်။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့၊ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်တဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံရတဲ့ ဗီလိန်မျိုးကို ရေးဖွဲ့နိုင်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုးနှစ်ကနေ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေးတို့ အသည်းစွဲ ကာတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်လာမှာပါ။

ကျွန်မတို့ငယ်ငယ် ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်က ကြိုက်ခဲ့တဲ့ နာမည်ကျော် ရုပ်ပြကာတွန်းဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ကာတွန်း အောင်ရှိန်ရဲ့ ဦးစိတ်တိုနဲ့ မျောက်ညို ဟာဆိုရင်ဖြင့် ဒီသဘောသဘာဝကို အခြေခံပြီးတော့ ရေးဖွဲ့ထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မျောက်ညိုက ဦးစိတ်တိုထက် ပိုပြီးတော့ ဉာဏ်ရည်ပိုသွက်သလို၊ ဦးစိတ်တိုကလည်း ဒေါသကြီးလွန်းတာမို့လို့ ဦးစိတ်တိုနဲ့ မျောက်ညိုတို့ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ခန်းများဟာ ကျွန်မတို့ကလေးများအတွက် အသည်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဆယ်နှစ်ကနေ တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ကလေးများ

ဒီအရွယ်မှာတော့ ကလေးတို့ရဲ့ အကြိုက်ဟာ ငယ်ဘဝတုန်းက အကြိုက်နဲ့ မတူတော့ပါဘူး။ ငယ်ဘဝက အကြိုက်နဲ့ မတူတော့သလို ကလေးတို့ရင်ထဲက ဗီလိန်ဟာလည်း ပြောင်းလာရပါတော့တယ်။ ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ရေးဖွဲ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ကလေးအများစုရဲ့ ရင်ထဲက ဗီလိန်ကို တူးဖော်ထုတ်ပြီးတော့ ရေးဖွဲ့နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီအရွယ်ကလေးတို့ရဲ့ ဗီလိန်များဟာ သူတို့ကျောင်းမှာ ကြုံရ၊ ခံစားရတဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကလေးတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးပြီးတော့ ကလေးစိတ်ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ လူကြီးတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာ- နာမည်ကျော် ကလေးဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ Tom Sawyer မှာဆိုရင်ဖြင့် Tom အမြင်နဲ့ သူ့အဒေါ် အန်တီ ပေါ်လီကို ဗီလိန်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ အန်တီပေါ်လီဟာ စာဖတ်သူ ကလေးအများစုရဲ့ ရင်ထဲက ဗီလိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် အန်တီပေါ်လီရဲ့ဇာတ်ရုပ် ဗီလိန်ဟာ အောင်မြင်တဲ့ ဗီလိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အန်တီပေါ်လီဟာ တွန်ဆောယားကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အခန်းတချို့ဟာဆိုရင်ဖြင့် ကလေးတို့ သိပ်သဘောကျရတဲ့အခန်းတွေပါ။

ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေ ရေးတဲ့အချိန်မှာ သတိပြုရမှာ တစ်ခုကတော့ ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့ ဗီလိန် ဇာတ်ကောင်များဟာ ဗီလိန်ဆိုပေမဲ့လည်း လူကြီးအတွက်ရေးတဲ့ ဗီလိန်မျိုးနဲ့ မတူဘူးဆိုတာကို သတိပြုကြဖို့ပါပဲ။ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်ကောင်တွေထဲမှာ သုံးတဲ့ ဗီလိန်ဟာ ထုံးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးဗီလိန်ဆိုပါတော့။

ဒီကလေးဗီလိန်ရဲ့ ပြောဆို သုံးနှုန်းတဲ့ စကား၊ အမူအရာ စတာတွေဟာ တကယ့် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့စိတ် ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဓိကကလေး ဇာတ်ကောင်(အဖြူဇာတ်ရုပ်)နဲ့အပြိုင် အမည်းဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ဆိုလူကြီးသုံးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင်လည်း ကလေးဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့ ကလေးစာအုပ်ထဲမှာ သုံးမယ့် လူကြီးဇာတ်ရုပ်ဟာ ကလေးဖတ်ဖို့အတွက် မသင့်တော်တဲ့ အပြုမူဆိုးဆိုးတွေကို မလုပ်မိဖို့ သိပ်ကိုမှ အရေးကြီးပါတယ်။ ဥပမာ- အရက်ပုလင်းထောင်ပြီးတော့ တစ်ချို့လုံး အရက်သောက်နေတဲ့ ဇာတ်ရုပ်မျိုးကို ကလေးတွေအတွက် ရေးတဲ့ ပုံပြင်ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ထည့်မရေးနိုင်လို့ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ စနစ်တကျ ကျကျနန လိမ်လည်ပြ၊ ယုတ်မာပြ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြတဲ့ ဇာတ်ကွဲမျိုးကိုလည်း ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့စာအုပ်တွေမှာ ထည့်မရေးသင့်ပါဘူး။

ကလေးပုံပြင်၊ ကာတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မှာ ဗီလိန်ကရိုက်တာဆိုရင် ရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာ ရှောင်ကြဉ်ရမယ့် ရှောင်ကြဉ်သင့်တဲ့ အရာတွေအကြောင်းကိုတော့ နောက်တစ်လမှပဲ ကျွန်မတင်ပြဆွေးနွေးသွားပါမယ်။

ခေတ်ဘုန်း

Ref: Writing for Kids by Jennifer Smer
The best villain in Children's books by Melissa Taylor
Who is your favourite villain

စာရေးဆရာအောင်နိုင်မြင့်၏ ဤစာအုပ်ပါဆောင်းပါးများသည် သာမန်ဖတ်လိုက်ပါက သာမန်လောက်အကျိုးကျေးဇူးရသည်။

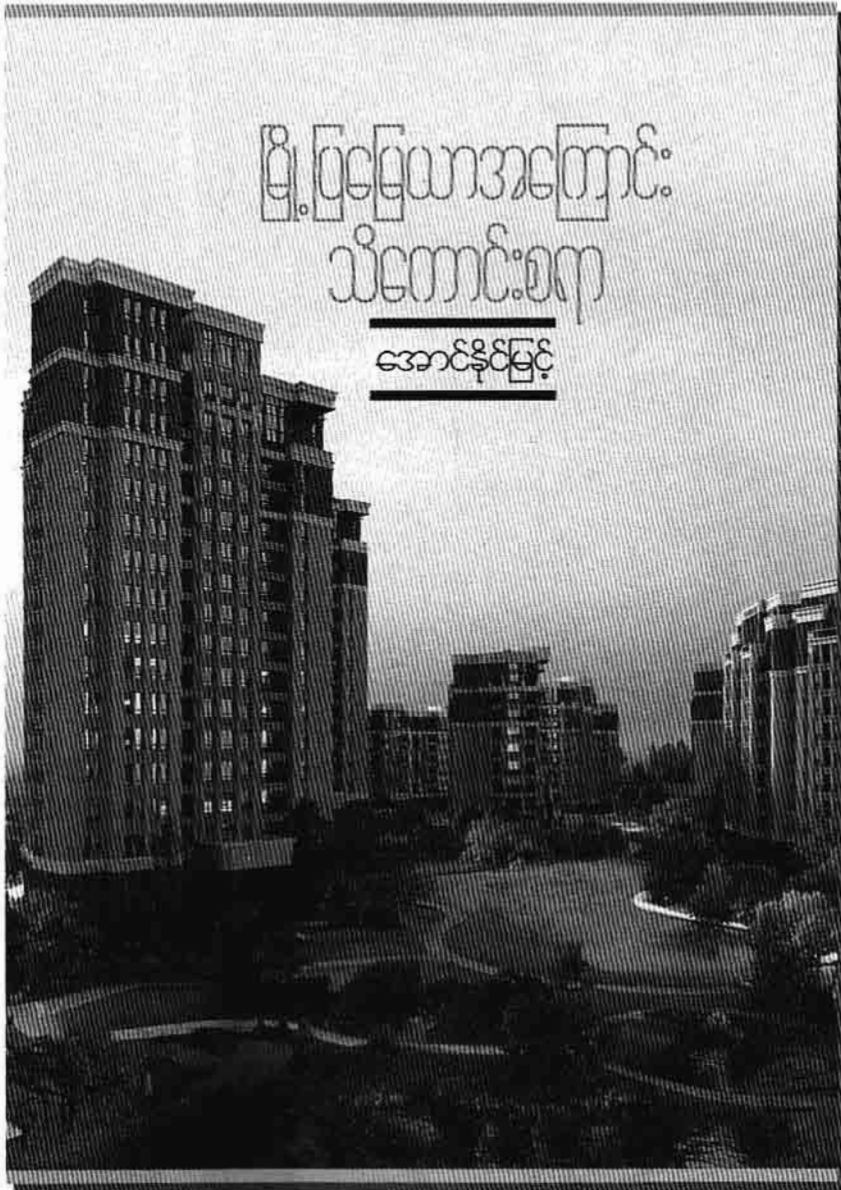
ပို၍လေးလေးနက်နက်ဖတ်ပါက ပို၍အကျိုးဖြစ်သည်။

စဉ်းစားချင့်ချိန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်သော ဉာဏ်ဖြင့်ဖတ်ပါက မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် ကျယ်ပြန့်သော အကျိုးကျေးဇူးများကိုရရှိနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာစံထွန်းအောင်

B.Sc(Engg), M.C.P(Harvard)

D.M.A., D.E.P.D.Engg

မြို့ပြမြေယာအကြောင်း သိကောင်းစရာ အောင်နိုင်မြင့်

ဖြန့်ချိရေး - မိုးကျော်စာပေ

ဇေယျတလူစာပေအတွက်

မိုးကျော်စာပေမှဖြန့်ချိသည်။

အမှတ် (၃၈၅-၃၈၇) ဗိုလ်ချုပ်လမ်း (ရွှေဘိုသာလမ်းနှင့် ၂၉လမ်းကြား)

ပန်းဘဲတန်းပြတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့

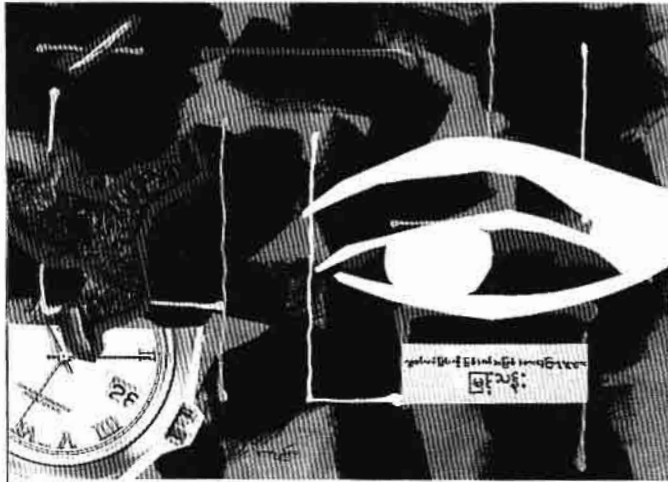
ဖုန်း ၀၉-၇၃၀၂၉၅၉၊ ၀၉-၇၃၂၄၅၂၈၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၈၃၊ ၀၉-၄၂၃၇၁၀၀

အဝတ်လဲပြောင်းဖို့ ပြတ်ကပ်အဖြစ် ခံစားနေကြရသူများ
မြင့်သန်း

လုံခြုံရေးအိတ်တစ်လုံးကိုရင်း အခန်းထဲကို ကလယ်
ဝင်လာတယ်။ လုံခြုံရေးအိတ်ဆိုတာက သူနည်းသူဟန်နဲ့ ဖွင့်ရ
တဲ့အိတ်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်လို့ မရတဲ့အိတ်။ နောက်ထပ် ဘာတွေ
လုပ်လို့မရမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒီကိစ္စက ကလယ်ပဲ သိတယ်။
သူက အဖွဲ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး၊ သူ့အလုပ်နဲ့ကျွန်တော်တို့အလုပ်
နဲ့က တခြားစီ။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းမှာကတော့ သူ မရှိရင်

မဖြစ်ဘူး။ သူ ခွင့်သွားတဲ့အခါ သူ့လိုမျိုး အတွေ့အကြုံနဲ့
လူစားရဖို့ အတော်ရှာရတယ်။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက သူ့လို
နိုင်ငံတာကလုံခြုံရေးစနစ်ရဲ့ ထိပ်တန်းကင်းလွတ်ခွင့်တချို့
ရထားတဲ့လူမျိုးဖြစ်ဖို့လိုတာ။

ကော်မီရှင်တွေ တင်ထားတဲ့စာပွဲပေါ် လုံခြုံရေးအိတ်ချ
လိုက်တာကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြည့်နေမိကြတယ်။ အဲဒီ
အိတ်နဲ့အတူ သီးခြားပါလာတဲ့စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကလယ်က
ဖတ်နေတယ်။ ဒီစာအိတ်ဟာ လုံခြုံရေးအိတ်ကိုဖွင့်ဖို့ လမ်းညွှန်
ပဲဖြစ်မယ်။ နည်းလမ်းတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပဲ။ တစ်နိုင်ငံ
ဒါမှမဟုတ်ရင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုတိုင်းမှာ သူနည်းသူဟန်နဲ့
ချည်းပဲ။ အီလက်ထရွန်းနစ်နည်းပညာ တိုးတက်မှုမှာ အခြေခံ
တာချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မသိဘူး။ ကလယ်ကတော့
လည်း မသိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါက သူ့အလုပ်။ နောက်တော့
ဟိုဟာနီပဲ။ ဒီဟာနီပဲလုပ်ရင်း အိတ်ပွင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
တို့က ဝိုင်းပြီးလက်ခုပ်တီးလိုက်ကြတယ်။ အိတ်ထဲက ချိတ်
ပိတ်ထားတဲ့ အိတ်လေးတွေ ထွက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်
တို့ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။
နောက်တော့ အိတ်ကလေးတွေပေါ်က နံပါတ်တွေကြည့်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆီ တွန်းပို့လိုက်တယ်။ မာရီယိုက အရင်ဆုံး
ကောက်ယူလိုက်ပြီး အိတ်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ငါ့အိတ်
သေချာရဲ့လား ကလယ်လို့ ကလယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေး
လိုက်တယ်။ ကလယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း လုံခြုံရေးအိတ်
ထဲမှာပါလာတဲ့ အနီရောင်နှုတ်ခမ်းသားနဲ့စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်

နေတယ်။ ငါ့အိတ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ အိတ်ပေါ်မှာ ငါ့
နာမည်မပါဘူး။ နံပါတ်တွေပဲပါတယ်လို့ မာရီယိုက ထပ်ပြော
တယ်။ ကလယ်ကတော့ ခေါင်းပဲညှိတ်ပြရင်း စာအိတ်ထဲက
စာကို ဖတ်နေတယ်။ နောက်တော့မှ အဲဒါ နှင့်နံပါတ်၊ ဒီထဲ
လုံခြုံရေးအတွက် ငါ ပေးထားတဲ့နံပါတ်တွေလို့ ပြောတယ်။
တစ်ချက်ကလေးပဲ မော့ကြည့်ပြီး စာကို ဆက်ဖတ်နေတယ်။
ငါ့နံပါတ်က ငါတောင် မသိလိုက်ရပါလားလို့ မာရီယိုက
ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ကလယ်က ဖတ်နေတဲ့စာရွက်ကို အသာချ
ပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ဒီကိစ္စက နှင့် သိစရာမလိုဘူး။ ငါ
သိစရာပဲလိုတယ်။ ငါ့အလုပ်လို့ပြောပြီး စာကို ဆက်ဖတ်တော့
မယ်လို့လုပ်ရင်း အိတ်လာလှုံတွေဟာ လျှာရှည်တယ်ဆိုတာ
ဟုတ်တာပဲလို့ပြောပြီး သူ ဘာသာ ပြီးတယ်။ နောက်တော့
စာကို ဆက်ဖတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြုံးမိတယ်။
မာရီယိုကတော့ ရယ်လိုက်ရင်း အေး၊ ဟုတ်သားပဲလို့ ပြော
တယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကလယ်ကိုယ်တိုင်ထဲ
အိတ်လာလှုံကပြား။ အဖေက အိတ်လာလှုံ အစစ်။

လူမျိုးကတော့ သူ့အတွက် စာအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တို့
ပစ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာက ထတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့လို
ကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲ လက်က ဓားသွေး
ယူဦးမယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြတယ်။ တစ်ယောက်ချင်းစီအတွက်
အိတ်ကလေးတွေကိုဖွင့်ဖို့ ဓားလိုတယ်။ ထောင့်ကို ဓားနဲ့လှီး
ဖြတ်လိုက်ပြီးမှ အထဲက ကြိုးစကလေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရင်
အိတ်နှုတ်ခမ်းကို ကြိုးကဖြတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုမှ အိတ်
ပွင့်သွားတယ်။ အဲဒီအိတ်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံဖူးတယ်။
ဆွစ်လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက ထွင်ထားတာ။ ဒီအိတ်ကို သုံး
တယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီကလူတွေမှာ ဆွစ်လုံခြုံရေးနဲ့ အဆက်အသွယ်
ရှိတယ်ဆိုတာ ပေါ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ကအိတ်ကြီးက
တခြားက လုပ်တာ။ မာရီယိုကတော့ သူ့လက်နဲ့ အိတ်ထဲ
ဆွဲဖြုတ်ကြည့်နေသေးတယ်။ နောက်တော့ လက်လျှော့လိုက်ပုံရ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့်ပြတော့
အေဒရိယံက အရူးပဲလို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မာရီယိုက
လက်ခံတဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့
နဲ့ လာပြီးအလုပ်လုပ်တာ သိပ်မကြာလှသေးဘူး။ တစ်နှစ်သာ
သာပဲ ရှိဦးမယ်။ အခုလို လုံခြုံရေးအရ သိပ်ကျပ်တဲ့နေရာတွေ
ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး။ သူက လူရဲ့စရိုက်၊ အပြုအမူ
ပြောပုံဆိုပုံ စတာတွေကို လေ့လာအကဲဖြတ်ရာမှာ သိပ်တော်
တယ်။ သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က ဒေါက်တာ အက်(က)မင်ဆီမှာ
တပည့်ခံလာတဲ့လူ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ပညာနဲ့
ပီအိပ်(ချ)ဒီ ရထားတဲ့လူ။ သူ့အဖေဆီက နည်းပညာတွေ
အများကြီးရထားတယ်။ မာရီယိုရဲ့ အဓိကပြဿနာတစ်ခု
စည်းကမ်းသိပ်မရှိဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ အဝတ်အစားနဲ့ အစား
အသောက်ဟာ အဓိကပဲ။ တချို့အစည်းအဝေးတွေမှာ သူ
လိုက်ဖို့လိုရင် ကလယ်ကပဲ အဝတ်အစား ဆင်ရတယ်။

ကြောင့် ကလယ်ကို နောက်
 အမေလိုခေါ်လေ့ရှိတယ်။
 အဘအသောက်နဲ့ပတ်သက်
 တော့ ဘယ်လောက်ကောင်း
 တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးမှာ နေနေ
 မာရီယို ဘဝင်မကျဘူး။
 အယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ
 ရောက်ရောက် လမ်းဘေး
 ဆိုင်၊ လမ်းကြားထဲက ဆိုင်
 အဲဒီလိုမျိုးမှာသွားပြီး စား
 သောက်နေရမှ။ ကျွန်တော်
 တို့မှာ ရေးသားမထားပေတဲ့
 ထက်ခံထားတဲ့မူက အလုပ်
 ဖို့ မပြီးမချင်း အရက်
 သောက်ကြရဘူး။ အပြင်
 ချွတ်မစားကြဘူး။ ဒီလို
 အခါမျိုးမှာတော့ မာရီယိုက
 ခုကို မဖောက်ဖျက်ပေတဲ့
 လည်း အတော့ကိုသည်းခံနေ
 ရပုံပဲ။ ဒီကောင်က ကလေး
 ကြီးတစ်ယောက်ပဲ လို့
 ကလယ်က ပြောလေ့ရှိတယ်။
 ခုလည်း ကျွန်တော်တို့
 ဘယ်ကိုမှ မထွက်နိုင်သေး
 ဘူး။ ဒီဝင်းထဲမှာတော့ လမ်း
 လျှောက်ပြီး သွားချင်ရာသွား
 လို့ ရတယ်။ ခုနက ကလယ်
 ဖောက်လိုက်တဲ့အိတ်ထဲမှာပါ
 လာတဲ့ အပြာရောင်ကြိုးတပ်
 ထားတဲ့ကတ်ပြားကို လည်
 ပင်းမှာချိတ်ပြီး လျှောက်သွား
 နိုင်သတဲ့။ လျှောက်သွားဖို့
 ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်
 တို့ရောက်နေတာ လေတပ်
 တစ်ခုရဲ့ လေယာဉ်ကွင်း။
 မနေ့ညက ဒီလေယာဉ်ကွင်း
 ကို ရောက်ကြတယ်။ ရှစ်
 ယောက်၊ ဆယ်ယောက်စီး
 ကားနဲ့ လာကြုံကြတယ်။
 ကားမှန်က အထဲကို မမြင်ရ
 တဲ့မှန်မျိုး။ လာကြုံတဲ့ ဗိုလ်
 မှူးကြီးကတော့ ကျွန်တော်
 တို့နဲ့ သိပြီးသား။ ပရင်စတန်

လူတစ်ယောက်ရဲ့
 လွတ်လပ်ခွင့်
 မဆုံးရှုံး
 သွားရအောင်
 သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး
 စောင့်ရှောက်
 ရတယ်ဆိုတာ
 ငါ
 ဘယ်လိုမှ
 နားလည်ကြည့်လို့
 မရဘူးလို့
 ပြောပြီး
 မာရီယိုက
 သကြားလုံး
 ကလေးကို
 အခွံခွာနေတယ်
 တော်မိုက
 ဘာမှ
 ပြန်မပြောဘူး။
 သကြားလုံး
 အခွံခွာနေတဲ့
 မာရီယိုကို
 ကြည့်နေတယ်

တက္ကသိုလ်ထွက်။ သူတို့လူမျိုးရဲ့ အသံထွက်မပါဘဲ အင်္ဂလိပ်
 လို့ ပြောနိုင်တဲ့လူ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတော့ကို ပွင့်ပွင့်လင်း
 လင်း ပြောနိုင်တဲ့လူ။ ပြောခွင့်ရှိတဲ့လူ။ သူနဲ့ကျွန်တော်က
 ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အတော်ခင်တယ်။ အဖေရှိကတည်းက သူ
 မိသားစုနဲ့ ခင်ကြတာ။ သူက မြို့တော်ကြီးကနေ လာတာ။
 တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်က မင်း ဒီလာတာ အိမ်တော်ကြီးက
 သိသလားလို့မေးတော့ ငါ ဘာမှမသိဘူး။ မင်းတို့လာမယ်၊
 အဲဒီကို မင်းသွား၊ လိုအပ်တာ စီစဉ်ပေး။ မင်းလည်း အဲဒီမှာ
 နေဆိုတဲ့အမိန့် မနက်ကမှ ရတာ။ ခုဟာက ဘာမှန်းကို မသိဘူး။
 အိမ်တော်ကြီးကလည်း သိမယ် မထင်ဘူး။ အိမ်တော်ကြီးက
 လာတဲ့အမိန့်ဆိုရင် တစ်မျိုးလို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။ အိမ်တော်
 ကြီးဆိုတာက သူတို့တိုင်းပြည်က မြေရှိသမျှကို ပိုင်တဲ့လူတွေ
 နေတဲ့နေရာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးက အနားကပ်ပြီး အသံခပ်တီးတီးနဲ့
 မေးတယ်။ မင်းတို့ရော ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ။ သိထားရင်
 ငါလည်း နည်းနည်းလောက်ပြောထားပါ။ တို့အိမ်မှာ ရှုပ်နေတာ
 တော့ အမှန်ပဲ။ တပ်နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဒီမှာ အစည်း
 အဝေးလုပ်မှာဆိုတော့လည်း ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ဟိုတစ်
 ခေါက်က ဒီမှာ အစည်းအဝေးလုပ်တာကတော့ တပ်က ပါနေ
 လို့။ မင်းတို့လည်း ရှိနေတာပဲလို့ ပြောတယ်။ ငါတို့လည်း
 မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်ပဲလို့ အေဒီရယ်က ဝင်ပြောတယ်။ ဗိုလ်
 မှူးကြီးက သူ့ဘာသာခေါင်းခါနေတယ်။ စိတ်ချမ်းသာပုံ မရ
 ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်က အိမ်တော်ကြီးကို တိုက်ရိုက်ဝင်ထွက်
 သွားလာနိုင်တယ်။ သူ့အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ အနားယူသွားပြီ။
 ဗိုလ်မှူးကြီးက တစ်ခုခုကို သတိရသွားပုံပဲ။ ပြုံးလိုက်
 ရင်း မင်းဖို့ မာလကာသီးတွေ ပါတယ်။ ဒီကိုမလာခင် အဖေ
 ကို သွားကန်တော့တော့ အဖေက မင်းအတွက် သူခြံထဲက
 မာလကာသီးတွေ ခူးပေးလိုက်တယ်လို့ပြောရင်း သူ့ဘာသာ
 ရယ်နေတယ်။ အဖေက ပြောဖူးတယ်။ မာလကာသီးဆိုတာ
 ကို အနောက်တိုင်းသားတွေက လူဆင်းရဲတွေရဲ့ပန်းသီး (Apple
 of the poor) လို့ခေါ်တာ။ ဒီကောင်ကျခါမှ ပန်းသီးစားနိုင်လျက်
 ကနဲ့ မာလကာသီးကို ဘာလို့ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစား
 မရဘူးလို့ အဖေက ပြောလေ့ရှိတယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ထပ်
 ပြောတယ်။ အဖေကြီး နေကောင်းလားလို့ ကျွန်တော်က မေး
 လိုက်မိတယ်။ ကောင်းတယ်လို့ သူက ဖြေရင်း အေဒီရယ်ကို
 လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်
 ဘက်ကို သူလက်မနဲ့ ညွှန်ပြီး၊ ဟိုတစ်ခေါက်က အဖေနဲ့
 တွေ့တော့ အဖေက ခု သူ တရားထိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။
 ဒီတော့ သူက ဘာပြောတယ်ထင်သလဲ။ တရားထိုင်တာ
 အညောင်းမိနိုင်တယ်။ စိတ်ရဲ့အေးချမ်းမှု၊ ငြိမ်းအေးမှုရဖို့ သက်
 သက်ပဲ။ ဂေါက်သီးပြန်ရိုက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို့ ပြောသတဲ့။
 ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး။ ဂေါက်ရိုက်တာက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊
 ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်မှုကို ရနိုင်တယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ

လွတ်လပ်မှုမပါဘဲ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလွတ်လပ်မှုဟာ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥကို အခွံမခွဲဘဲ ဒီအတိုင်း စားခိုင်းတာနဲ့ အတူတူပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို့ ထပ်ပြောသေးတာလို့ ပြောပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးက ရယ်ရော။ အော့ရယ်ကလည်း ရယ်လိုက်ရင်း မဟုတ်ဘူးလား ဗိုလ်မှူးကြီးလို့ မေးတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ပြောပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောဘူး။ နောက်တော့ သူ့တာဝန်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောတယ်။ သိသင့်သိထိုက်တယ် ဆိုတာက ဒီလေတပ်စခန်းထဲမှာ ညဘက် အပြင်ဘက်ဆီ ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြရင် သိထားသင့်တဲ့ အကြောင်း တွေပဲ။

တကယ်လို့ ည ဆယ်နာရီခွဲနောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ဒီဝင်းထဲမှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လမ်းလျှောက်ချင်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုးအပြာရောင်တပ်ထားတဲ့ ကတ်ပြားလေးသာ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုံခြုံရေး အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ပေးထားတဲ့ အပြာရောင်ကြိုးကလေးဟာ ညဘက် ပစ်ကွင်း ကြည့် မှန်ပြောင်းထဲမှာ ပေါ်နိုင်တဲ့ အမှတ်အသား ပါတယ်။ အဲဒီအမှတ်အသားကလေးတွေက ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြီးသားပါ။ ခု ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ အဆောက်အဦရဲ့အရှေ့ဘက်တံခါးကထွက်ရင် မျှော်စင်က ကင်းအဖွဲ့က ခင်ဗျားတို့ ဝင်တာ၊ ထွက်တာ မြင်နေရပါတယ်။ သူတို့က ၇၀ နဲ့ ၇၇ ဒီဂရီအမြင့်ကနေ ကြည့်နေမှာပါ။ အဲဒီလို ပဲ ဒီအဆောက်အဦရဲ့ရှေ့က လမ်းကလေးကနေ ဘယ်ဘက် အတိုင်း လျှောက်မယ်ဆိုရင် အရေးပေါ်သုံးဖို့ထားတဲ့ ဟယ်လီ ကော့ပတာတွေထားတဲ့နေရာအထိ လျှောက်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီဂိတ်ကိုတော့ မဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ ဂိတ်မရောက်ခင် ကိုက် ၂၀၀ ရဲ့ညာဘက်မှာ ကင်းပုန်းရှိပါတယ်။ လက်ဖြောင့်တပ် သားကျော် ခုနစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ကိုက် ၁၀၀ အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခု ကြား တည့်တည့်ထိအောင်ပစ်နိုင်တဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီဘက် ကိုလျှောက်ရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ သူတို့ပစ်ကွင်းအညွှန်းအရ ၂ နာရီနဲ့ ၃ နာရီအကြားမှာ ရှိနေမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့ရဲ့ ပစ်ကွင်းကြည့်မှန်ပြောင်းကနေ အမြဲကြည့်နေမှာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ အမြဲတမ်း အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ရှင်းပြနေတာ မဆုံးသေးဘူး။ အားလုံး ငြိမ်နားထောင်နေတုန်း မာရီယိုဆီက 'ဟာ' ဆိုပြီး အသံထွက်လာတယ်။ အားလုံးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ကလယ်ကတော့ ကိုယ့်လူ ကိုယ်ထိန်းတဲ့သဘောနဲ့ နင် ဘာသိချင်သလဲ မာရီယိုလို့ လှမ်း မေးတယ်။ မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ။ ငါတို့ သွားလာလှုပ်ရှား တဲ့နောက်ကို လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတွေက သူတို့ မှန် ပြောင်းထဲကနေကြည့်ပြီး ချိန်ထားမယ်ဆိုတာက ငါ့စိတ်ထဲ

တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ငါတို့က ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲလို့ မာရီယိုက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီက ဘာဖြေမယ်ဆို တာ စောင့်နေမိတယ်။ ကလယ်ကတော့ ဘာမှမပြောတော့ ဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘာမှထပ်မပြောခင် သူ့ဘာသာ ခေါင်း ညိတ်နေတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့။ နောက်တော့မှ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခုလိုအနေ အထားမျိုးနဲ့ မကြုံဖူးသေးလို့ပါလို့ အစချီပြီး ရှင်းပြပြန်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ကျွန်တော်တို့သိနေပါမှ ခင်ဗျားတို့ ရဲ့လွတ်လပ်မှုကို ကျွန်တော်တို့က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး နိုင်မှာ။ ခင်ဗျားတို့ကို အခုလို စောင့်ရှောက်ကြည့်နေရတာက တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လွတ်လပ်မှု၊ အသက်အန္တရာယ်တော့ တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ကိစ္စမှာ ဒုတိယအဆင့် အရေးဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ ဆိုလိုတာက ခုလို စက္ကန့်မလပ် စောင့်ရှောက်မကြည့်ဘဲလည်း ရပါတယ်လေ။ ဘာမှ ပြဿနာ ပေါ်စရာမရှိပါဘူးလို့ သဘောထားလိုက်မိတဲ့အတွက် လွှတ် ထားလိုက်တုန်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မပြင်နိုင် တော့ဘူး။ ပြန်ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် အသက် နဲ့ယှဉ်ပြီး လုပ်ရတဲ့ကိစ္စတွေမှာ ဒုတိယအဆင့်အရေးဆိုတာ မရှိဘူး။ သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းဆိုတာ ပြန်ပြင်လို့မရဘူး။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးပြောရင်း အားလုံးတို့ တစ်လှည့်ချင်း ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှပြုံးပြီး သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို သူ့ဘာသာ ပွတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြတယ်။ မာရီယိုတောင် သူ့ဘာသာ ခေါင်းညိတ်နေတယ်။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ သဘောတူချင်မှ တူမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ သူ့အနေနဲ့ ဘာမှရွေးချယ် စရာမရှိဘူး။ လူမှာ လွတ်လပ်စွာရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာဟာ လွတ် လပ်နေလို့တော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာဟာ လွတ်လပ် တယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားအထဲမှာ ရှိနေရလေတော့ လူနဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာကို ခွဲခွာပစ်လို့ မရနိုင်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ တကယ်တော့ လွတ်လပ်ခြင်းဟာ ရုံးမင်းက သေဒဏ်ပေးထားလိုက်သလိုမျိုးပဲ။ လူဖြစ်နေရခြင်းအတွက် လူတိုင်း ကျခံထားလိုက်ရတဲ့ပြစ်ဒဏ်ပဲ။ လွတ်လပ်ခြင်းဟာ လူသားတိုင်းအတွက် သေခြင်းတရားလို့ပဲ ရှောင်ပြေးပုန်းလို့ မရနိုင်တာတစ်ခု။

ပထမနေ့ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့နေရာက လေတပ်စခန်း ထဲမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နေနေတဲ့ အဆောက်အဦကနေ ဆယ်မီ နှစ်လောက်ပဲ သွားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူး ကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့တယ်။ အဲဒီအဆောက်အဦဆီရောက်ပြီး အစည်းအဝေးလုပ်မယ့်အခန်းကိုသွားရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြော တယ်။ ဒီအဆောက်အဦထဲက အစည်းဝေးအခန်းက တော်ရုံ ဗုံးဒဏ်ကို ခံနိုင်သတဲ့။ အစည်းဝေးခန်းက ဝင်ခါနီးတော့

အသက်ပဲပြီး နောက်တယ်။
မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ ဒီအခန်းကို
နဲ့ကြည့်လို့မရဘူး။ ဗုံးဒဏ်
နဲ့တယ်လို့ပြောပြီး နောက်
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ မာရီ
ဆိုက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောတယ်။
ဆူချင်းဆိုး မင်းမှာ ဒီထက်
ကောင်းတဲ့သတင်း မရှိဘူး
ထားတဲ့။ အဲဒီနေ့ မနက်က
ကျွန်တော်တို့လည်း နေ့လယ်
စာ စားချိန်လောက်အထိ
အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာပဲ
အချိန်ကုန်ကြတယ်။ အဓိက
ကတော့ သူတို့အနေနဲ့
ကျွန်တော်တို့သိသင့်တာတွေ
ကို အသေးစိတ် ထပ်ရှင်းပြ
တာပဲ။ နေ့လယ်စာ စားပြီး
တော့ အစည်းအဝေး မဆက်
တော့ဘူး။ သူတို့ခေါ်က အရေး
ပါတဲ့လူတွေထဲက တချို့က
တစ်နေရာမှာထပ်ပြီး အစည်း
အဝေး သွားရမယ်တဲ့။ သူတို့
တစ်တွေ ဗျာများနေတာ သိ
သာတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေ
နဲ့ကတော့လည်း ကျွန်တော်တို့
သိထားပြီးသားတွေနဲ့ သူတို့
ပြောတာတွေကိုပြန်ပြီး တိုက်
ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သေးတယ်။
အချိန်ယူရမယ်။ ကျွန်တော်
တို့မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူးကြီးက
တော့ နေ့ခင်းစာစားမှ ပြန်
တွေ့ရတယ်။ သူက အစည်း
ဝေးခန်းထဲ မဝင်ရဘူး။
ကျွန်တော်တို့ အတွင်းရေးမှူး
လို့ပဲ။ သူတို့က အစည်းဝေးနဲ့
မဆိုင်ဘူး။ သီးခြားအလုပ်
တွေနဲ့သာ ဆိုင်တာ။ စား
သောက်ခန်းမှာတော့ သူတို့ပါ
စားကြရတယ်။ ဇန်ကြီးချုပ်ရဲ့
လက်ထောက်က အစား
အသောက်တွေကို လိုက်ကြည့်

ငါ့ရဲ့အဓိက
တာဝန်ဟာ
ဘယ်သူကမှ
လာမတိုက်မယ့်
စစ်ကို
သိသိချည်းနဲ့
မျှော်လင့်ချက်
အပြည့်ထားရင်းနဲ့
တာဝန်ယူပြီး
ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်
နေခဲ့ရတာဟာ
နောက်ဆုံးတော့
လေတပ်က
ထွက်တဲ့အထိပဲ
တကယ်တော့
လွတ်လပ်ခြင်းကို
ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးလို့
ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်
နေရတာဟာ
လွတ်လပ်နေခြင်းက
ပေးထားတဲ့
ပြစ်ဒဏ်ပဲ
မဟုတ်လား

ရင်း ကြိုက်၊ မကြိုက် မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စားချင်တာ မျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အစာတွေကို ခေတ်စီမီ ချက်ထားတာပဲ။ ဒီတော့လည်း အစာက အရသာ ရှိသင့်သလောက် မရှိဘူး။ အလှပြင်ထားတဲ့အစာနဲ့တူနေတယ်။ ခနဲဖြူ ဒေါ်စော ရီဆိုင်က ဝက်သားဟင်းကို လူဖြူတွေ ကြိုက်မလားလယ်လို့ ပြင်ချက်လိုက်ရင် ဘုံလည်းမကြိုက်၊ မြန်မာလည်းမကြိုက် တဲ့ဟင်းမျိုးဖြစ်သွားမှာပဲ။ ခုတော့ သူတို့တိုင်းရင်းသား အစား အစာတွေဟာ မကောင်းတတ်လို့ မျိုးချလိုက်ရတဲ့အစာမျိုးပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေနေတဲ့ အဆောက်အဦကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ အလုပ်အတွက် အစည်းအဝေးသဘော မျိုးလေး ထပ်လုပ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ပေးထားတဲ့ သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲမှာ။ စားသောက်ခန်းကို မနေ့က တည်းက ဟိုဆေးက စစ်ထားတယ်။ စစ်ထားတယ်ဆိုတာ က အခန်းမှာ အသံဖမ်းကိုရိယာတွေ၊ တခြားကနေ လှမ်းနား ထောင်နိုင်တာတွေ ရှိ၊ မရှိ စစ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဟိုဆေးက ဒီကိစ္စတွေမှာ တော်တယ်။ ကွန်ပျူတာ တို့၊ အင်တာနက်တို့ကိစ္စတွေမှာ သူ မရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို ပိတ်ဆို့ထားတာတွေရှိတဲ့အထဲက ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာ တစ်ခုခုရှိရင် သူက ရှာပေးနိုင်တယ်။ အင်မတန် လုံခြုံပါတယ် ဆိုတဲ့ဘာဏ်တစ်ခုခုက လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဏ်စာရင်းကို ကြည့် ချင်ရင် သူက ရှာပေးနိုင်တယ်။ မာရီယိုကတော့ ဟိုဆေးကို မင်းလည်း သူခိုးအကြီးစားပဲလို့ နောက်လေ့ ရှိတယ်။ ဟိုဆေး က မင်းလိုပေါ့ မာရီယိုရယ်။ ဗက်တီကင်မှာ သာသနာပိုင် ဖြစ်မယ့် လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲလို့ တုံ့ပြန်တော့မှ မာရီယိုက အမြင်မှန်ရသွားပုံပေါ်တယ်။ အေး၊ ဟုတ်သားရယ်လို့ ဝန်ခံ တယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ကနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူရိုးဟာ သန့်ရှင်းမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့အနေအထား ပြန်ရောက် သွားပြီ။ ရိုးလို့ အ၊လို့ ခံရရင် ခံရတဲ့လူကို မသနားကြ တော့ဘူး။ သစ္စာတို့၊ မေတ္တာတို့အရင်းခံနဲ့ ပြောတယ်လုပ် တယ်ဆိုတာဟာ ဘေးလူကြားကောင်းရုံထက် မပိုတော့ဘူး။ ချမ်းသာနေလို့၊ အာဏာရှိနေလို့၊ သစ္စာတွေ၊ မေတ္တာတွေ အရင်းခံပြီး ပြောနေတာတွေကြားလာရတိုင်း ခင်ဗျားတို့ ပြော နေတာတွေကို ယုံမယ့်လူ တော်တော်များများ ရှိကောင်းရှိ မယ်။ အဲဒီလူတွေ စာရင်းထဲတော့ ကျွန်တော် မပါဘူးလို့ဘဲ စိတ်ထဲက မှတ်လိုက်မိတယ်။ ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေ အတော်များ များရဲ့ရှိနေခြင်းဟာ လူနည်းစုကို လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်လာ အောင်၊ အာဏာရှိတဲ့လူတွေဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးနေတာပဲ။ အာဏာလိုချင်တဲ့လူတစ်ယောက် အာဏာရဖို့ အာဏာဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့လူတွေက ဝိုင်းပြီး မဲပေးရတယ်ဆိုတာကိုက ဆာ(ရ)ထာ ပြောသလိုဖြင့် တစ်ခုခုလွှဲနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း မာရီယိုလို ပညာရင်တွေဟာ သိပ်လိုအပ်တယ်။

ဘယ်လိုလူက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပြောတာဟာ ဘာကြောင့်ဆိုတာမျိုးကို အကဲဖြတ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သူ ပါလာတဲ့အခါ စကားပြောတဲ့လူတွေကိုပဲ သူက ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်တတ်တယ်။ ပြောတဲ့လူက ပြောတဲ့အချက်အလက် မှန်တာမှားတာကို သူ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြောတဲ့လူက ဘယ်လောက် မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောနေတယ်ဆိုတာကို သူက ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ ထည့်စဉ်းစားရတဲ့အချက်တွေထဲမှာ သူ့အကဲဖြတ်မှုကလည်း အတော်ကို အရေးကြီးတယ်။

သေချာတာကတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ငယ်ငယ်က ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ နေဖူးတယ်လို့ မာရီယိုဆီက ပထမဆုံး ကောက်ချက်ထွက်လာတယ်။ အကုန်လုံးက မာရီယိုကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ သေချင်းဆိုး၊ မင်းကို ပိုက်ဆံပေးငှားထားတာက ဝန်ကြီးချုပ်ငယ်ငယ်က ကျောင်းကောင်းကောင်းနေဖူးတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလို့ အေဒရီယံက လှမ်းပြောရင်း သူလက်ထဲက လက်သုတ်နေတဲ့ စက္ကူနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရယ်လိုက်မိကြတယ်။ လက်သည်းဆိုးဆေးအရောင်ကိုရော မင်း ကြိုက်ရဲ့လားလို့ လျှူးက ရယ်စရာ ဝင်ပြောတယ်။ တရုတ်စပ်တယ်လို့ သူက ထပ်ပြောတော့ မင်း အခုမှ သိသလားလို့ လျှူးက ထပ်ပြောပြီး ဒီကောင်တော့ ခေါင်းဖြတ်ပစ်ဖို့ကောင်းပြီလို့ ဆက်ပြောတယ်။ မာရီယိုက လက်ကာပြပြီး မင်းတို့ ပျင်းနေကြမှာစိုးလို့ပါကွာလို့ပြောပြီး သူ စိစစ်အကဲဖြတ်ချက်တွေအကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ခဲ့ရတာတွေမှာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းအထက် မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံကြရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်နာရီသာသောလောက် ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စိစစ်ရတာတွေနဲ့ ပြန်ပြီးတိုက်ဆိုင်စစ်ကြည့်တော့ ကျေနပ်လောက်တဲ့ ထုတ်ယူနိဂုံးတွေ ဆွဲလို့ရလာတယ်။ ကိုင်း ဒီလိုဖြင့် ရှမ်းပိန်တစ်လုံးလောက်ဖောက်ဖို့ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိတယ်။ အေဒရီယံက လျှူးကို အသာမေးငေါ့ပြလိုက်တယ်။ တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်တာ။ အပြင်ကလူတွေလည်းခေါ်လိုက်ပါလို့ ထပ်ပြောတယ်။ အပြင်မှာက ဟိုဆေးနဲ့ ကလယ်တို့ ရှိနေကြတယ်။ မာရီယိုကတော့ ကျွန်တော်တို့မှတ်စုစာရွက်တွေ လိုက်တောင်းပြီး သူလက်ထဲမှာ စုပြီး ကိုင်ထားတယ်။ ဟိုဆေးဝင်လာရင် သူလက်ထဲမှာ ခရီးဆောင် ပြာချစက်ကလေး ပါလာမှာကိုး။ စက်ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ထားမှန်းတော့ မသိဘူး။ ရိုးရိုးခရီးဆောင်သေတ္တာလေးလိုပဲ။ အဲဒီအထဲကို စာရွက်တွေထည့်လိုက်ရင် ပြာဖြစ်သွားရော။ ကလယ်နဲ့ ဟိုဆေးတို့ ဝင်လာကြတော့ ကလယ်က ရှမ်းပိန်နှစ်လုံးကိုင်လာတယ်။ ဟိုဆေးကတော့ ပြာချစက်ကလေးကိုင်လာပြီး စက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ လျှူးက ဖန်ခွက်တွေယူလာတယ်။ မာရီယိုက သူလက်

ထဲက စာရွက်တွေကို ဟိုဆေးကို ပေးလိုက်တော့ ဟိုဆေးက အားလုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူလက်ညှိုးနဲ့ သူခေါင်းထိ ထိုးပြတယ်။ သူ ဆိုလိုချင်တာက ခင်ဗျားတို့ဟာတွေ ခေါင်းထဲမှာ အကုန်ရောက်ပြီလားဆိုတာပဲ။ စက်ထဲထည့်ပြီးရင် ဘာမှ ပြန်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ စက်ကလေးက တစ်လမ်း သွားပဲ။ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဟိုဆေးက စာရွက်တွေ အားလုံးကို သေတ္တာကလေးထဲထည့်ပြီး အဖုံးပိတ်လိုက်တော့တယ်။ အားလုံးက လက်ခုပ်တီးနေကြတုန်း လျှူးက ရှမ်းပိန်ဖောက်လိုက်လို့ 'ဖောင်း' ခနဲ မြည်သွားတော့တယ်။

မာရီယိုကတော့ ရှမ်းပိန်မသောက်ခင် မနက်ဖြန်အတွက် ငါ မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လားလို့ မေးလို့ အေဒရီယံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အတော်ဝမ်းသာသွားပုံရတယ်။ ရှမ်းပိန်ကို တစ်ချီတည်းမော့ချလိုက်ပြီး ငါတော့ ဘီယာသောက်တော့မယ်လို့ပြောပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ဆီ လျှောက်သွားရော။ သတိရလိုက်မိတာနဲ့ မာရီယို မင်း သောက်ချင်ရာသောက်နိုင်တယ်။ စားချင်တာကို မှာ၊ မနက်ဖြန်နေ့ခင်းမှ ငါတို့ ဒီဝင်းထဲက ထွက်လို့ရမှာလို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သူ ရောက်နေတဲ့အနေအထားကို သဘာသာ သတိရသွားပုံရတယ်။ မာရီယိုက တံခါးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူနဖူးနဲ့ တံခါးပေါင်ကို အသာခွေပြလိုက်လို့ အားလုံး ရယ်ကြရသေးတယ်။ နောက်တော့ သူက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း မေးတယ်။ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်တော်မို့ လာမလဲတဲ့။ တော်မို့ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပေးမယ့် လေယာဉ်ကလေးက လေယာဉ်မှူး။ အရင်ကတော့ လေတပ်က ဖိုက်တာမောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့။ ခုတော့ အနားယူပြီး သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆယ်ယောက်စီး ရှစ်ယောက်စီးလေယာဉ်ပျံကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်နေကြတယ်။ အဆက်အသွယ်တွေကလည်း ကောင်းတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းတိုင်းလိုလိုမှာ သူတို့နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းလူတွေ ရှိတယ်။ ဒီဒေသတစ်ကြောက အစိုးရပိုင်းက လူတွေ၊ အစိုးရတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရင်းမဝင်၊ အင်းမဝင် ခရီးသွားတဲ့လူတွေရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ရဲ့ စက်စရာ အိမ်တူးဆိုတာကလေးကို သဘောကျတယ်။ ကစားစရာ လေယာဉ်ပျံကလေးနဲ့တူလို့။ နောက်နေ့တော့ တော်မို့ လေယာဉ်ပျံကလေး နေ့ခင်းဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ဗိုလ်မှူးကြီးက သတင်းပေးလို့ သိရတယ်။

လေယာဉ်ပျံကလေး လေထဲမှာ အသားကျသွားတော့ တော်မို့က ဦးပိုင်းက သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ သူ့လေယာဉ်ပျံအတွက် လက်မှတ်ထိုးပေးစရာ ယူလာရင်း ဘယ်သွားကြမှာလဲလို့ မေးတယ်။ ခရီးစဉ်အကိအကျကို လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှ အသိပေးနေကျ။ လက်မှတ်ထိုးစရာစာရွက်တွေကို ကလယ်က လှမ်းယူပေးရုံနဲ့ အေဒရီယံက မင်း ခေါ်လာတဲ့နေရာ ပြန်ခေါ်သွားပေါ့ကွာလို့ပြော

တော့ တော်မိုက်က ခေါင်းညိတ်ရင်း လှည့်ပြီးပြတယ်။ နောက်
တော့ ကျွန်တော်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း အလာတုန်းက ခင်ဗျား
ပြောတယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ မြို့တော်ကြီးမှာ ဆုံကြမှာဆို...။
ကျွန်တော် လှည့်ပြီးပိုပေးရမလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က
အသာပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ညနေကျမှ ဟိုက ခြောက်
နာရီလောက်ထွက်တဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်လိုက်သွားမယ်။
အေဒီရယ်ရော၊ မာရီယိုကော ပြန်ကြမှာ။ ကလယ်တို့ကတော့
လျှောက်ကြည့်ချင်သေးလို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာမှ လိုက်လာ
မယ်။ မင်း သိသားပဲ။ တို့က ဒီနိုင်ငံထဲမှာ တရားဝင် မရှိကြ
သေးဘဲ၊ ရောက်မျှ မရောက်သေးဘဲ မယုံရင် ငါတို့ နိုင်ငံ
ကူးလက်မှတ်ကြည့်ပါလားလို့ ကျွန်တော်က ဖြေရင်း နောက်
လိုက်တယ်။ တော်မိုက်က ပြုံးတယ်။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ထပ်မမေးတော့ဘူး။ မာရီယိုကို လှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ မာရီယိုက ရှေ့ဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေ
ရင်း လေယာဉ်ပျံရဲ့အပြင်ဘက်ကို ငေးနေတယ်။ မင်း ကြည့်ရ
တာ သိပ်စိတ်မရွှင်ဘူးထင်တယ်လို့ပြောပြီး တော်မိုက်က သူ
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သကြားလုံးကလေး တစ်လုံးထုတ်လိုက်
ပြီး မာရီယိုကို လှမ်းပေးရင်း မင်းကိုယ်ထဲမှာ သကြားစာတ်
ဆွဲနေလို့ဖြစ်မယ်လို့ နောက်တယ်။ သကြားလုံးကလေးက
သကြားလုံး လုံးလုံးကလေးနောက်မှာ တုတ်တံကလေးတပ်
ထားတဲ့သကြားလုံးကလေးမျိုး။ တော်မိုက်က အဲဒီသကြားလုံး
ကလေးမျိုးကို စီးကရက်ခဲသလိုမျိုး ငုံတတ်တယ်။ မာရီယိုက
လှမ်းယူလိုက်ရင်း ကျေးဇူးပဲ။ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ သကြား နည်းနေ
တာ အမှန်ပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးတော့မှ စိတ်မရွှင်တာတော့
မဟုတ်ဘူးကွာ။ စဉ်းစားကြည့်လို့ နားကို မလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေ
တယ်လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ တော်မိုက်က လေယာဉ်ဦးပိုင်းဘက်ကို
ခြေနှစ်လှမ်းလောက် နောက်ဆုတ်သွားပြီး လေယာဉ်ရဲ့နံရံကို
မှီပြီး ရပ်လိုက်ရင်း ပြောစမ်းပါဦး။ မင်း ပြဿနာ လို့ မေး
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ မာရီယို ဘာပြောမယ်ဆိုတာ
သိပြီးသားပေတဲ့ အားလုံးက နားစွင့်နေကြတယ်။ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်မဆုံးရှုံးသွားရအောင် သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး
စောင့်ရှောက်ရတယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုမှ နားလည်ကြည့်လို့
မရဘူးလို့ပြောပြီး မာရီယိုက သကြားလုံးကလေးကို အခွံခွာနေ
တယ်။ တော်မိုက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သကြားလုံးအခွံခွာ
နေတဲ့ မာရီယိုကို ကြည့်နေတယ်။ လေယာဉ်ပျံရဲ့ အပြင်ဘက်
ကလာတဲ့ စက်သံပဲ ကြားနေရတယ်။ နောက်တော့မှ တော်မို
က် ပြောတယ်။ ငါဟာ အရင်တုန်းက ဟောက်နက်မောင်းနေ
တာ။ ငါ့အလုပ်က ငါတို့နိုင်ငံရဲ့မြောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း
တစ်ကြောရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ယူရတယ်။ လုံခြုံရေး
ဆိုပေတဲ့ တို့တိုင်းပြည်က အန္တရာယ်မရှိတဲ့ တိုင်းပြည်။ တခြား
တိုင်းပြည်တွေနဲ့လည်း ဝေးတယ်။ တခြားတိုင်းပြည်လို ရန်
မများဘူး။ တို့က သူများ သွားကူးပေးရတာလောက်ကလွဲ

ရင် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စစ်မဖြစ်ဖူးဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့
ငါတို့ကို ဘယ်သူကမှလည်း လာတိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ငါ့အလုပ်က ဘယ်သူကမှ လာပြီး မတိုက်တဲ့စစ်ကို
မျှော်လင့်နေရင်း လုံခြုံရေးတာဝန်ယူနေရတာပဲ။ နေရာအမျိုးမျိုး
ပြောင်းပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပေတဲ့ ငါ့ရဲ့အဓိက တာဝန်
ဟာ ဘယ်သူကမှ လာမတိုက်မယ့်စစ်ကို သိသိချည်းနဲ့ မျှော်
လင့်ချက်အပြည့်ထားရင်းနဲ့ တာဝန်ယူပြီး ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်နေခဲ့ရတာဟာ နောက်ဆုံးတော့ လေတပ်က ထွက်တဲ့
အထိပဲ။ တကယ်တော့ လွတ်လပ်ခြင်းကို ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးလို့
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတာဟာ လွတ်လပ်နေခြင်းက ပေး
ထားတဲ့ပြစ်ဒဏ်ပဲ မဟုတ်လား မာရီယိုလို့ တော်မိုက်က အရှည်
ကြီးပြောတယ်။ နောက်တော့ ပြုံးလိုက်ရင်း သူ့အိတ်ထဲက
သကြားလုံးကလေး တစ်လုံးထပ်ထုတ်ပြီး မာရီယို ပေးပြန်
တယ်။ အပိုတစ်လုံးဆောင်ထားလို့ပြောပြီး ကျွန်တော်ဆိုက်
အသာမော့ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲက စာရွက်တွေနဲ့
လေယာဉ်ဦးခန်းဆီက လေယာဉ်မောင်းခန်းကို ညွှန်ပြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ကတော့ အသာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြတယ်။
နောက်ဘက်နားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကလယ်က အိုကေရဲ့လား
မာရီယိုလို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ မာရီယိုက ထိုင်ရာကထ၊ပြီး
နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း အိုကေလို့ပြောပြီး
တော်မိုက်က ငါ့ကို ဆုံးမသွားတယ်လို့ပြောရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်
တော့တယ်။

လေယာဉ်အလယ်က လူသွားလမ်းကလေးရဲ့ တခြား
တစ်ဖက်မှာထိုင်နေတဲ့ အေဒီရယ်က ကျွန်တော်ကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်ရင်း ဟုတ်သား။ ငါတို့ဟာ ဖြစ်မလာမယ့် စစ်ကို မျှော်
လင့်နေရင်း ကာကွယ်နေကြရတာပဲ။ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်
ဒဏ်ကို ခံနေရသူတွေ သက်သက်ပဲလို့ပြောပြီး ခေါင်းခါပြ
တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှတ်မထင် ဖတ်ကြည့်နေမိတဲ့
လက်ထဲက စာရွက်ကလေးပေါ်က စာကြောင်းလေးကြောင်း
ကို မျဉ်းသားပြီး သူ့ဆီက ကမ်းလိုက်တယ်။ မကြာခင်က
ထုတ်တဲ့ လီယိုနာဒ်ကိုဟင်း (Leonard Cohen) ရဲ့ သီချင်းထဲက
စာကြောင်းကလေးတွေ...။

The party's over
But I've landed on my feet
I'll be standing on this corner
Where there used to be a street.

အေဒီရယ်က နှစ်ကြိမ်လောက် ပြန်ဖတ်ကြည့်နေတယ်။
ပြီးမှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး သူ
လက်ထဲက ဝီစကီခွက် မြှောက်ပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ကျွန်တော်လက်ထဲက ဝီစကီခွက်ကို အသာမြှောက်ပြလိုက်ရင်း
သူလိုပဲ အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်မိတော့တယ်။

ကျွန်တော်သည်
 တပေါင်းည ကောင်းကင်ကို
 မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ
 ကွဲကွာနေခဲ့သော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
 ထိုညတွင် ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့သည်။
 ဝိုးတဝါးအတိတ်ကို
 ပြန်ဆုပ်ဖမ်းလျက်၊
 ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို
 ပြောဆိုလျက်၊
 စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော
 ဖျိုလွင်ခြင်းနှင့်အတူ
 လွင့်မျောပျောက်ဆုံးခဲ့သည့်
 ရင်ခွန်မှုကို ပြန်လည်
 ခေါ်တမ်းလျက်
 တသလွမ်းမောချင့်စဖွယ် ရှိစေကာမူ
 ကျွန်တော်တို့သည်
 တစ်ခုသော မဟိမြစ်ကမ်းပါး၏
 ပိတောက်ပင်ခြေရင်းရှိ
 ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင်ထိုင်၍
 တစ်ခုသော ပုဆွာကို
 အဖြေရှာခဲ့ကြသည်။
 မြစ်ရေပြင်က အေးသက်
 တိုးငြိမ်နေသည်။
 ပိတောက်ပင်ကိုင်းက ကမ်းစပ်သို့
 ညှုတ်အိကျနေသည်။
 လေညှင်းတစ်သုတ်မှာ သစ်ရွက်တို့
 တိုးတိတ်ထိခတ်၍
 ကြွေမြည်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။
 သူငယ်ချင်းသည် သူလိုရာကို
 စကားလုံးအနည်းဆုံးနှင့်
 ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။
 စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်မှာ
 တစ်နိုင်ငံလုံး
 ပြောင်းလဲခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့
 ကိုယ်တို့မြို့မှာတော့
 ၁၆ ရက်နေ့
 ကတည်းက...

စိတန်းလှည့်လည်ရာမှာ
 ပါခဲ့သလား
 ဟောပြောရာမှာ
 ပါခဲ့သလား အစရှိသော
 မေးခွန်းများကို
 လှိုင်းတံပိုးများ
 ငြိမ်သက်စမှာပဲ
 ကျွန်တော်တို့
 အတူတကွဖြေဆိုခဲ့ရသည်
 သားဦးကိုယ်ဝန်
 လွယ်ပိုးထားသည့်
 ဇနီးသည်ကို ခဏတာ
 စွန့်ခွာထားခဲ့ရသေးသည်
 ဟုဆိုသော သူငယ်ချင်း၏
 စီးဆင်းမျောပါမှုကို
 ကျွန်တော်က
 ချိန်ဆကြည့်မိသည်

**တပေါင်းညတစ်ည
 မိုးကောင်းကင်ကိုထွန်းညှိခြင်း**
မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း)

ရုပ်ပုံမဟုတ်
 ရာဇာတံပိုး
 အမှတ် ၃၀၄၊ ၂၀၁၅

ကျွန်တော်တို့သည် ပျိုလွင်သော အရာ ရှိငယ်များဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အညာမှာ၊ သူက အကြွမှာ။ သို့သော် စိတ်ကလေးလှည့်လည်ရာမှာ ပါခဲ့သလား၊ ဟောပြောရာမှာပါခဲ့သလား အစရှိသော မေးခွန်းများကို လှိုင်းတံပိုးများ ငြိမ် သက်စမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ ဖြေဆိုခဲ့ရသည်။ သားဦးကိုယ်ဝန် လွယ် ပိုးထားသည့် ဇနီးသည်ကို ခဏတာ စွန့်ခွာထားခဲ့ရသေးသည်ဟုဆိုသော သူငယ်ချင်း၏ စီးဆင်းမျောပါမှုကို ကျွန်တော်က ချိန်ဆကြည့်မိသည်။

‘မွေးဖွားခါနီး ကိုယ့်မိန်းမကို အကြာကြီး ပစ်မသွားနိုင်တော့လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပြန်လာရတာပဲကွာ’

ဝေးဝေးပြေးနိုင်သော်လည်း သံယောဇဉ်ကြီး တုံ့ဆွဲနေသဖြင့် ညွတ် ကွင်းအနီးမှာ တရစ်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော ဒေါင်းဖိုတစ်ကောင်ကို မြင်ယောင်မိ သည်။ သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများက တားမြစ်နေဆဲမှာပဲ ယမန်နေ့ ညက တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် သူ့အိမ်သို့ လာဝိုင်းခဲ့သည်ဆိုသော အရာရှိထံသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင် သွားရောက်

ဝေးဝေးပြေးနိုင်သော်လည်း သံယောဇဉ်ကြီး တုံ့ဆွဲနေသဖြင့် ညွတ်ကွင်းအနီးမှာ တရစ်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော ဒေါင်းဖိုတစ်ကောင်ကို မြင်ယောင်မိသည်။ သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများက တားမြစ်နေဆဲမှာပဲ ယမန်နေ့ညက တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် သူ့အိမ်သို့ လာဝိုင်းခဲ့သည်ဆိုသော အရာရှိထံသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင် သွားရောက် တွေ့ဆုံလိုက်သည်။

တွေ့ဆုံလိုက်သည်။
‘အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းကို ဖမ်း လိုက်ရောတဲ့လား’

ရှောင်ထွက်ပြေးပုန်းသူကိုသာ ညဉ့်အခါ ရှာဖွေဖမ်းဆီးလေ့ရှိသော သူတို့သည် ‘ရှာပါသလား’ဟုဆိုကာ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လာရောက်တွေ့ ဆုံသူကို ဖမ်းဆီးရန် ခက်ခဲသွားခြင်း

လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။
‘မင်း ဘာကိစ္စလဲ’
‘အောက်တိုဘာ ၃ ရက် နောက် ဆုံးထားပြီး အလုပ်ပြန်ဝင်ရမယ် ကြေညာချက်တွေ့လို့ ကျွန်တော် ပြန်လာတာ ပါ’

ဒေးဗစ်ချန်းဆဲပင်နှင့် မျက်နှာရှင်း ရှင်း၊ မေးရိုးမြင့်မြင့်၊ သူ့ထက် နှစ်ဆ ကြီးမည်ထင်ရသော ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိသူ တစ်ဦးက သူ့ကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့် ချက်ပြန်စရာပုံရသည်။ သို့သော် ထိုသူ ၏ လေသံနှင့် မျက်နှာထားက မာထန် ပြတ်တောင်းသည်။

‘မင်းမိန်းမ မွေးခါနီးလို့ ပြန်လာ တာပါကွာ။ အလုပ်ဝင်ဖို့ဆိုရအောင် မင်း က အလုပ်ကို ဘယ်လောက်ရှိသေးနေလို့ လဲ’

‘ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် အချောင်ရလာ တာ မဟုတ်ပါဘူး’

အတန်အသင့် ပြောပြအောင် ပြော သင့်ဟု သိနားလည်ပါသော်လည်း အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားဖြေဆို၍ ခန့် ထားခံခဲ့ရသူချင်းအတူတူ သူကမူ ပို၍

အလုပ်ကို ရှိသေးသယောင်၊ သူကမူ ပို၍ အလုပ်ကို လေးစားသယောင် တစ်ဖူးပို ချင်နေသော ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်း၏ အထက်စီးလေသံမြင့်မြင့်ကို သူသဘော မကျပါ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ တုံ့ပြန်မှုက လည်း နူးညံ့ချိုပြေမှု ရှိနိုင်မည်မဟုတ် ပါ။

‘မင်း အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ’
‘ကျွန်တော် ရုံးပြန်တာကိုလို့ လာတာ ပါ’

‘အေး၊ ခု ပြန်တော့။ ငါတွေ့ချင် ရင် ခေါ်လိုက်မယ်’
သူ့ကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးချုပ် နောင်ထားလိုက်မည် ထင်ခဲ့သည်။ ပြန် လွတ်လိုက်တော့ ကြောင်စီစီနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ရုံးမှာ ဘာအလုပ်မျှ မည်မည်ရရ သူလုပ်လို့မရ။ ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်းက သူ့ကို အရေးမယူ ကြည့် ဖြူခွင့်လွှတ်လိုက်တာလား၊ ကြီးမားတဲ့ ရှည်လှန်၍ ယာယီဆိုင်းငံ့ထားလိုက်တာ လား၊ သူ မဝေခွဲတတ်။ သို့သော် ညမှာပဲ အဖြေပေါ်ပါသည်။

ရှစ်နာရီအချိန်သည် ကာလ ၈.၀၀၊ ရှစ်နာရီခွဲမှာ သူတို့ တံခါးခေါက်သည်။ တပ်တောင်တာဗိုလ်ထုနှင့် ဆိုပေမည့် အိမ်ကိုလာဝိုင်းသည့် ပုံစံမျိုး တော့ဖြင့် မဟုတ်။ လာခေါ်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ အချုပ်ခန်းနှင့် သင့်လျော်၍ ကိုက်ခံနိုင်မည့် ဂျင်းအင်္ကျီလက်တင် ပုဆိုးထူထူ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ပေါ့လိပ် စသည်များကို ဆွဲလွှဲယူကာ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဆောက်လုပ်ရေး ဗိုလ်တစ်ယောက် ထပ်က စားပွဲတစ်လုံးနောက်မှာ သူက အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အပေါ်ထုန် ဖောင်းမပါ။ စွပ်ကျယ်လည် ပြတ်နှင့် နေ့လယ်ကထက် ပို၍ ငယ်ပုံပေါက်နေသည်။ ရင်ဆော် မှု၊ တင်းမာမှုတွေ လျော့သွား သည် ထင်ရသည်။ ပို၍ပင် နူး

ကာ ဒေးဗစ်ချန်းနှင့် ပိုတူသွားသည့် သို့သော် သူ့လေသံက နေ့လယ်တုန်း ကထက်ပင် ပို၍ မာထန်နေသည်။

‘မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိလဲ’

‘ဗျာ’
‘မင်း ဘယ်လိုပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ခုမကျန် ပြောကွာ၊ မသိလို့ အတူ တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မှတ်တမ်းတွေ ငါ့မှာရှိပြီးသား’

သူ ပါဝင်ခဲ့သမျှကို တစ်ခုချင်း
ပြောပြလိုက်သည်။ ဟောပြောရာမှာ
မိဝင်ခဲ့တယ်ပြောတော့၊ ဘာတွေ ဟော
တာလဲဟု မေးသည်။ သူက ပြန်ဟော
ပြောသည်။ ငွေစက္ကူတွေ တရားမဝင်
ကြောင်း ကြေညာချက်ဟာ ဥပဒေအရ
တရားမဝင်ဘူးဆိုသည့်အချက် ရောက်
သောအခါ 'တော်တော်'ဟု ဒေးဗစ်ချန်း
က တားသည်။ 'မင်းအမှန်တွေ ပြောနေ
တာပဲ'ဟုဆိုသည်။ တခြားသူတို့ကို ထိ
နီကိုင်မည့် ကိစ္စမျိုးမှအပ တကယ်
လည်း အမှန်တွေကို သူပြောခဲ့ပါသည်။
'မင်းက ငါ့ညီအငယ်ကောင်နဲ့
တော်တော်တူတယ်ကွ'

ဗျာ

'ဟိုကောင်လည်း မင်းလို ပုံဆိုး
ဆိုးနဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်အကောင်ပဲ။ ဘာမှ
အရိပ်အကဲသိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။
ထောင့်မကျိုးတာ၊ အချိုးမပြေတာ။
ဒါလည်း ငါ့ညီနဲ့ တော်တော်တူတယ်'

'ခင်ဗျာ' သူက ပို၍ ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့မည် ထင်ရသည့် အာမေဇိုတ်ကို
တမင်ရွေးသုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ဟေ့ကောင်၊ ခုမှ ယဉ်ကျေးချင်
ယောင် ဆောင်မနေနဲ့။ မင်းတို့လိုကောင်
တွေရဲ့အကြောကို ငါက နောကျွေးပြီး
သား'

ဟုတ်ကဲ့

သွား၊ ပြန်တော့

ခင်ဗျာ

'မနက်ဖြန်ရုံးတက်၊ မင်းအလုပ်
လုပ်တာကို ငါ သေချာစောင့်ကြည့်မယ်။
မိန်းမမီးဖွားဖို့ အကူအညီလိုရင်ပြော
ကြားလား'

မမျှော်လင့်သော ဆုံးဖြတ်ချက်
ကြောင့် သူ မည်သို့ခံစားခဲ့ရသည်ကို
ယခု ပြန်ပြောရန် ခက်ပါသည်ဟု သူ
ငယ်ချင်းက ဆိုသည်။

ထိုညက အချုပ်ထံသို့ သူ
မရောက်ခဲ့ပါ။ မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့် ငှဲညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို
မဝေခွဲတတ်နိုင်စေကာမူ ထိုစဉ်က သူ
သည် စိုးစဉ်းမျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့သော

သူတစ်ဦးထံမှ ထောက်ထားငှဲညာမှုကို
ခံစားရရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာ၏ လှည့်စားချက်က
ဆန်းကြယ်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည်
တရားခံမဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားသူ
ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

□

သူငယ်ချင်း၏ အဆိုအရ ဗိုလ်မှူး
ဒေးဗစ်ချန်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုကာလက သူ
သည်လည်း အခြားသောသူလို လူများ
ကဲ့သို့ပင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ပုံစံ
မျိုးကို ကိုင်စွဲခဲ့သည်။ မျက်နှာကြီးက
စည်မျက်နှာပြင်လို တင်းနေပြီး မေးရိုး
ကြီးက ထောင်ထနေသည်။ သို့ပေမဲ့
ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ချန်း၏ ခက်ထန်မှုသည်
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထံသို့ မကျရောက်
ခဲ့ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

'မာကျောမှု ခက်ထန်မှုဆိုတာ
အခါခပ်သိမ်း အကြင်နာမဲ့မှု၊ ရက်စက်မှု
ရဲ့မျက်နှာစာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း'

ညက မိန်းမနဲ့နေသည်။ ကြယ်ပြီး
ပြောက်တို့သည် မြစ်ရေပြင်ဝယ် လှိုင်း
လေးများနှင့်အတူ ကခုန်လျက်ရှိသည်။

'သားဦးမွေးခဲ့တုန်းက ဖခင်
သောကကို ကိုယ် ဝတ္ထုရေးခဲ့ဖူးတာ
ကိုယ့်လူ မှတ်မိသေးလား'

မူလတန်း ဖတ်စာဆိုသော သူ
ဝတ္ထုဟိုလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး
သည်။ သို့သော် အသေးစိတ်တော့ဖြင့်
မမှတ်မိပါ။

ညမထွက်ရအမိန့် တည်မြဲနေဆဲ
ကာလအတွင်း သူ့ဇနီးမွေးဖွားသည့်
အာဝေဏိကဒုက္ခကို ဖခင်သောကနှင့်
မွေရောဖွဲ့ထားသောဝတ္ထုဟု မှတ်မိနေ
သည်။ မမွေးမီ နာကျင်ရတာချင်းအတူ
တူ၊ မမွေးမီ ပူပန်ရတာချင်း အတူတူ
သူမိန်းမက ခပ်ချွဲချွဲ၊ သူကလည်း ခပ်
သည်းသည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် သားဦး
ဖခင်၏ ပူပန်သောက၌ သူက ပိုခဲ့နိုင်ပါ
သည်။ ခံစားပူပန်ခဲ့ရတာချင်းအတူတူ
သူသောကကမှ ပိုကြီးမားသယောင်
ရေးဖွဲ့ထားသော သာမန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ

ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်း၏ ထို
သောကကြီးက သူစစ်ဆေးစိစစ်သော
အမှုတစ်ခုတွင် မမျှော်မလင့်သက်ရောက်
ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ အမှုက ခိုးမှု။
ဒန်အိုးဒန်ခွက်ခိုးသော အမှု။ တရားခံ
ပုံစံက စုတ်ချွန်းချွန်း၊ ညဉ့်သိုးသိုး၊ ညို
မှောင်မှောင်။ အသက်က သုံးဆယ်ဝန်း
ကျင်။

ပုဒ်မ ၃၇၉ ဖြင့် စွဲချင်တင်၍
တရားခံကို စတင်စစ်ဆေးမည့်အဆင့်မှာ
တရားခံက အာမခံလျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော့်ကို အာမခံပေးပါ
ဆရာ။ ကျွန်တော် အာမခံရမှ ဖြစ်မှာ'
'ဘာကြောင့်လဲ'

'ကျွန်တော့်မိန်းမ သားဦးမွေးမှာ၊
နေ့စေ့လစေ့ကြီးမို့လို့ပါ။ နောင်မှ ထောင်
ချချင်ချပါဆရာ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်
ကို အာမခံပေးပါ'

သာမန်အားဖြင့် စစ်ဆေးမှု၏ ဤ
သို့သောအဆင့်တွင် ဤသို့သော အမှုမှ
တရားခံကို မည်သည့်တရားသူကြီးကမျှ
အာမခံပေးရန် စဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။
အမှုက ပေါက်တတ်ကရ ပစ္စည်းခိုးမှု။
အာမခံပေးလိုက်ပါက တရားခံ ရုံးရှေ့
ပြန်လာဖို့ မသေချာသောအမှု။ အချိန်
အခါအရ ဆိုလျှင်လည်း ခိုးမှုများကို
အပြတ်အသတ် နှိပ်ကွပ်နေသည့်ကာလ။
အာမခံပေးလိုက်ပါက တရားခံပြန်မလာ
ဖို့ သေချာသလောက်ရှိသည်။ တရားခံ
ပြန်မလာပါက အာမခံပေးသော တရား
သူကြီးကို ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်းက အရေ
ခွံ ခွာပစ်ဖို့ သေချာသလောက်ရှိသည်။

ပြဿနာက တရားခံ အာမခံ
လျှောက်ထားသည့် အကြောင်းပြချက်
ဖြစ်သည်။

'သားဦးမွေးမှ' ဆိုသော
အကြောင်းပြချက်ကို သူ မလွန်ဆန်နိုင်။
အာမခံလည်း ပေးချင်သည်။ စည်မျက်
နှာကဲ့သို့ တင်းနေသော ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်
ချန်း၏ ခက်ထန်မှုကို ထည့်စဉ်းစားရ
သည်။ 'မင်းကို ငါစောင့်ကြည့်မယ်' နှင့်

မဟုတ်လား။ တရားခွင့်မှ ဆင်း၍ သူ၏ အထက်အရာရှိနှင့် တိုင်ပင်တော့ သူ့ကို တားသည်။ ‘တရားခံ ပြန်မလာရင် ခင်ဗျားကို ဒေးဗစ်ချန်းက အမှုန့်ကြိတ် လိမ့်မယ်’ဟု ပြောသည်။

သူက ခဏတွေ့၍ စဉ်းစားလိုက် ပြီး ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်းနှင့်တွေ့ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခပ်ယိုယိုလေး ဝင်လာသော သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။ ဒီဇန် ဘာပြဿနာ ရှာ လာပြန်ပြီလဲဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောအကြည့် မျိုး။ ‘ကျွန်တော် တင်ပြစရာရှိလို့ပါ’ လေယူလေသိမ်းကို ပျောင်းနဲ့နေအောင် ကြိုးစား၍ သူ ပြောသည်။

ခိုးမှုတရားခံကို သူ အာမခံပေးလို ကြောင်း၊ စစ်ဆေးချက်အရ တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည့် အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာရှိကြောင်း၊ အာမခံပေးလိုက်ပါက ထွက်ပြေးတိမ်း ရှောင်ခြင်း မပြုဟု မပြောနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် သားဦးမွေးဖွားတော့မည်ဆို သော အကြောင်းပြချက်ကို သူ ယုံ ကြောင်း။

ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြနေသော သူ၏ အသံကပင်လျှင် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးယံထဲတွင် ညံ့သက်တုန်ခါနေခဲ့ သည်။

ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်းက သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ အတန် ကြာသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပုံကလည်း ပြတ်သားလှသည်။

‘ပေးလိုက်ကွာ’

‘ခင်ဗျာ’

‘မင်းက အာမခံပေးချင်တာ မဟုတ်လား။ ပေးလိုက်ပါ။ သူပြေးရင် ပြေးပါစေ၊ ငါ လိုက်ဖမ်းမယ်။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး’

ကျွန်တော်ပင်လျှင် ရင်ထဲ လှိုက် ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူငယ်ချင်း အဘယ်မျှ ဝမ်းသာခဲ့လိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် ခံစားသိနိုင်ပါသည်။

‘အဲဒီနေ့က တရားခံကို အာမခံပေး လိုက်ရတဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုမျိုးကို တရား သူကြီးတိုင်း မရခဲ့နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း’

ပီတောက်ပင်မြေမှ သူ ထ၍ ရပ် လိုက်သည်။

‘ကိုယ့်လူ၊ ကောင်းခန်း ရောက်မှ

ကတိအတိုင်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ် လည်း သင့်မယ်ထင်တဲ့ ထောင်ဒဏ်ချ လိုက်တယ်။ တရားခွင့်ထဲမှာပဲ သူထ ထိုင်ကန်တော့ခဲ့တယ်။ စာနာမှန်းသိရင် သူခိုးတောင်မှ ကတိတည်နိုင်တယ် သူငယ်ချင်း’

ထိုည သန်းခေါင်ယံလွန်မြောက် တစ်မိုးသောက်လွန်း အချိန်မှ ကျွန်တော် တို့ ထ၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ကာလများအတွင်း သူငယ် ချင်းသည် သူ၏ ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်း နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြန်မဆုံခဲ့ကြ တော့ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် ယခုတွေးနေမိသည်။ စာနာမှုဆိုတာ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာ တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုက်ထိချက်တစ် ခုခုရှိခဲ့ဖို့လိုသလား။ အဖြေရှာကြည့်နေမိ သည်။ ခိုက်ထိချက်ရှိလျှင်-စာနာနိုင်မိ သလား။ ခိုက်ထိချက်ရှိသည့်တိုင် စာ နာ ရက်စက်သူများ ရှိနိုင်သည်။ ကိုယ် တိုင် ကြုံဆုံခံစားမှု တစ်ခုမျှ မရှိပါဘဲ လျက် ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ ခံစားယူ၍ စာနာတတ်သူများလည်း ရှိမည်၊ ရှိရ မည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေး၍ ငြိမ်းချမ်း သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို စာနာ တတ်သူများနှင့်သာ တည်ဆောက် ၍ ရနိုင်မည်ထင်သည်။ စာနာမှု ဆိုသည်မှာ ညဉ့်အရောင်ထဲ ပြောင်လက်စေသော ကြယ်စင် တစ်ပွင့်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်က မှောင်လေ၊ ကြယ်က ပြောင် လေ ဆို စေကာမူလည်း

အတန်အသင့် ပြေပြစ်အောင် ပြောသင့်ဟု သိနားလည်ပါသော်လည်း အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားဖြေဆို၍ ခန့်ထားခံခဲ့ရသူချင်းအတူတူ သူကမှ ပို၍ အလုပ်ကို ရိုသေသယောင်၊ သူကမှ ပို၍ အလုပ်ကို လေးစားသယောင် တစ်မူးပိုချင်နေသော ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်ချန်း၏ အထက်စီးလေသံမြင့်မြင့်ကို သူသဘောမကျပါ

‘အဲဒီတော့ မောင်ရင်က ဘာလုပ် ချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို အာမခံပေးချင် တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အာမခံပေးလိုက်ရင် သူ ပြန်လာမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် အာမ မခံနိုင်ပါဘူး’

သူ့အသံက သိသိသာသာ တုန် ယင်နေခဲ့သည်။ ပြောရင်း ရင်ထဲလှိုက် ကာ မျက်ရည်များဝင် သိဝေလာခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ယုံပါသည်။

မရပ်နဲ့လေ။ အဲဒီတရားခံကို အာမခံပေး လိုက်တော့ သူ ပြန်လာရဲလား။ တရားခံ ပြေး ဖွင့်လိုက်ရသေးလား။ ပြောဦးကွာ’

‘သူ့ကို အာမခံတဲ့ သူ မရှိဘူး’

အေးစက်စွာ သူ ပြောသည်။

‘ကိုယ်ပိုင် ခံဝန်နဲ့ပဲ အာမခံပေး လိုက်တယ်။ မွေးဖွားပြီးရင် ခင်ဗျား ပြန် လာမယ် လုံးဝညသွယ်လို့ အာမခံပေး တယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တယ်။ ထောင်ချ မယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ

သိ ပီ သည်းထူ ထဲသော ညဉ့် အမှောင်သည် ကြယ်တစ် စင်းမျှဖြင့် မဝင်းပနိုင်ပါချေ။ ကြယ်စု လင်းမှ ဝင်းပနိုင်မည့် ညများတွင် စာနာ မှုကြယ်တွေ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ထွန်းသိပ် တောက်ပနေဖို့ လိုသည်။

တပေါင်းညတစ်ည နှစ် နှစ်များကို တစုတဝေးကြီး တွေ့မြင်နိုင် ရလိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

မောင်ရင်မာ၊ ကျောင်းကုန်း

aperture

Advertising photo studio / Digital photo lab & framing

- ◈ စီးပွားရေးကြော်ငြာဓာတ်ပုံများ ◈ ကျောက်မျက်ရတနာများ ◈ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ
- ◈ အဆောက်အဦများ ◈ ဟိုတယ်ကြီးများ၏အတွင်းအပြင်အလှဆင်ပွဲစည်းမှုဓာတ်ပုံများ
- ◈ ဖော်ဒယ်ဓာတ်ပုံများ ◈ ဗက်ရှင်အလှဓာတ်ပုံများ
- ◈ မင်္ဂလာမောင်နှံညှို့ကြိုဓာတ်ပုံနှင့်မင်္ဂလာညှော်ပွဲဓာတ်ပုံများ
- ◈ အခြားသောအမှတ်တရဓာတ်ပုံများ
- ◈ ဓာတ်ပုံ **Album** ပြုလုပ်ပေးခြင်း
- ◈ **4x6 to 12x18 Size** အထိဓာတ်ပုံကူးပေးခြင်း
- ◈ **Hand Phone & Tablets** အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံကူးပေးခြင်းနှင့်ကော်ဖီခွက်ပေါ်တွင်
အမှတ်တရပုံများရိုက်နှိပ်ပေးခြင်း
- ◈ ခေတ်မှီလှပသေသပ်သောရေစိုခံဓာတ်ပုံဘောင်အမျိုးမျိုးကိုလူကြီးမင်းတို့စိတ်တိုင်းကျ
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

မိသားစု အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ၊ ကလေးဓာတ်ပုံများ၊

သက်ကြီးရွယ်အိုဘိုးဖွားဓာတ်ပုံများကို

အိမ်တိုင်လာရောက် မှီကပ်ပေးပါသည်။

No.169 (C4) 36th Street (Middle), Kyauktada Tsp. Yangon.
09-73024327, 09-73024328, 09-73041734, 09-73041735. Ext:112,126

မိန်းမများ
ပြောသည့်စကားတွင်
မေးခွန်းများမေးခြင်း
နာမ်စားများသုံးခြင်း
အသံအနိမ့်အမြင့်
ပြောင်းလဲပြောခြင်းတို့ကို
ပို၍တွေ့ရကြောင်း
ယောက်ျားများပြောသည့်
စကားတွင်မူ
စကားကို
ကြားဖြတ်ပြောခြင်း
ငြင်းခုံခြင်း
အကြောင်းအရာ
အသစ်များ
ထည့်ပြောခြင်း
အချက်အလက်များ
ထင်မြင်ချက်များ
ဖော်ထုတ်ခြင်းတို့ကို
ပို၍တွေ့ရကြောင်း
လေ့လာသူများက
ဆိုပါသည်။

ဘာသာစကားနှင့် ရုပ်လက္ခဏာ
ဘာသာစကားနှင့် လူတို့၏
ရုပ်လက္ခဏာတို့သည် ဆက်သွယ်မှု
ရှိပါသလား။ ရှိလျှင် မည်သို့
ဆက်သွယ်နေပါသလဲ။
ဘာသာစကားများတွင် တွေ့ရသော
ကွဲပြားခြားနားမှုများကို
ထိုဘာသာစကားများ
ပြောဆိုအသုံးပြုနေသူတို့၏
ရုပ်လက္ခဏာများအား
တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်း၍
ရှင်းပြနိုင်ပါသလား။
လူတို့၏ရုပ်လက္ခဏာဆိုရာ၌
ကိုယ်ခန္ဓာအလုံးအထည်၊
အရပ်အမြင့်၊ မျက်နှာသွင်ပြင်၊
ဆံပင်ပုံစံ စသည့်
လက္ခဏာများအပြင် အသက်အရွယ်၊
ကျားမ စသည့်လက္ခဏာများလည်း
အကျုံးဝင်ပါသည်။ တစ်ဦးချင်း
လက္ခဏာများမှသည်
မျိုးနွယ်လက္ခဏာများအထိ
အကျုံးဝင်ပါသည်။
ဘာသာစကားနှင့် ရုပ်လက္ခဏာတို့
ဆက်သွယ်မှု မရှိဟု
ထင်ရသော်လည်း ဝဝတုတ်တုတ်
လူကြီးတစ်ယောက်၏ပါးစပ်မှ
ထွက်လာသော စကားသံသည်
သေးငယ်စူးရှသော
အသံကလေး ဖြစ်နေလျှင်
အံ့ဩသွားတတ်ကြသည်ကို
ကြည့်လျှင် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာ
အရွယ်အစားနှင့် စကားသံ
အင်အားတို့ ပမာဏချင်း
လိုက်ဖက်စွာ ဆက်သွယ်မှု
ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
တတ်ကြကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။
လူတို့၏ စကားသံဖြစ်ပေါ်ရာ
ခံတွင်းပိုင်းအနေအထားသည်
လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊
လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး
ခန္ဓာဗေဒအရ အနည်းအကျဉ်းသာ
ကွဲပြားမှုရှိပါသည်။ စကားသံဖြစ်
အင်္ဂါများ၏ အချိုးအစားမှာ

လူသားအားလုံးတွင် အတူတူပင် ဖြစ်
သည်။ လူတစ်ဦးချင်း စကားသံဖြစ်
အင်္ဂါအရွယ်အစားနှင့် ပုံသဏ္ဌာန် ကွဲပြား
မှုမှာမူ ရှိတန်သလောက် ရှိသည်။ ပုံစံ
အားဖြင့် အာခေါင်အမြင့်၊ လျှာ၏အရှည်
ပမာဏနှင့် လျှာလှုပ်ရှားနိုင်မှု အတိုင်း
အတာတို့ ကွဲပြားမှုများ ရှိပါသည်။ လူ
တချို့၏ လျှာများသည် လျှာခင်ကို
သွားထိနိုင်သော်လည်း အချို့၏ လျှာ
များမှာမူ အာခေါင်နောက်ပိုင်းကို ထိနိုင်
ပင် အခက်အခဲ ရှိပါသည်။ သို့သော်
စကားပြောဆိုမှုအတွက် ထိုအချက်များ
က မည်သို့မျှ အထောက်အကူ မပြု
ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

လူမျိုးအလိုက် လျှာ၏ အရှည်
ပမာဏ ကွဲပြားမှုကို လေ့လာချက်တစ်ခု
အရ ဂျပန်၊ မလေးနီးရှန်းနှင့် လူမည်း
များ၏ လျှာများကို တိုင်းတာကြည့်ရာ
ပျမ်းမျှအားဖြင့် လူမည်းများ၏ လျှာ
သည် အရှည်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ (ပျမ်းမျှ ၉၇ မီလီမီတာအထိ
ရှည်ပြီး တစ်ဦးချင်း ၇၂ မှ ၁၂၃ မီလီမီတာ
အထိ ရှိသည်။)။မလေးနီးရှန်းများမှာ
ပျမ်းမျှ ၈၄ မီလီမီတာ၊ တစ်ဦးချင်း ၇၀
မှ ၁၁၀ မီလီမီတာရှိပြီး ဂျပန်များမှာ
ပျမ်းမျှ ၇၃ မီလီမီတာ၊ တစ်ဦးချင်း ၅၀
မှ ၉၀ မီလီမီတာအထိရှိကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ သို့သော် လျှာ၏အရှည်ပမာဏ
နှင့် စကားပြောဆိုမှု အလွယ်အခက်တို့
ဆက်သွယ်မှု ရှိ မရှိ အခိုင်အမာ ကောက်
ချက်မချနိုင်သေးကြောင်း တွေ့ရသည်။
ဤသို့ အပေါ်ယံ ကွဲပြားခြားနားမှု
များ ရှိသော်လည်း လူတို့စကားပြောရာ
တွင်သုံးသည့် ခံတွင်းပိုင်းအနေအထား
မှာမူ ယေဘုယျအားဖြင့် ပုံစံတစ်မျိုး
တည်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
သဒ္ဒဗေဒပညာရပ် လေ့လာမှုများက ထို
အချက်ကို သိသာထင်ရှားစေပါသည်။
ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့်
စကားပြောဆိုမှု ထိခိုက်သည့် သာဓက
များကိုမူ အထင်အရှား တွေ့ရပါသည်။
နှာစေး အအေးမိသည့်အတွက် အသံ
ပျက်သွားပုံမျိုးကဲ့သို့ ယာယီထိခိုက်မှု

မျိုးသာမက မွေးရာပါ အခေါင်ကွဲ
ရောဂါကြောင့် စကားမပီသသည့် ထိခိုက်
မှုမျိုးအထိ ရှိပါသည်။

အသက်အရွယ်နှင့် ဘာသာစကား
ပြောဆိုမှုတို့ ဆက်သွယ်မှုရှိကြောင်းကို
လည်း အထင်အရှား တွေ့ရပါသည်။
ကလေးပေါက်စ၊ ကလေးငယ်၊ ဆယ်
ကျော်သက်အရွယ်၊ လူလတ်ပိုင်းနှင့်
သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ စကားသံများကို
အသံသွင်းထားပြီး ဖွင့်ပြလျှင် လူကို
မမြင်ရဘဲ မည်သည့်အသက်အရွယ်၏
အသံဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ ခွဲခြား
နိုင်ပါသည်။ ကလေးများ၏ အသက်
အရွယ်အလိုက် ဘာသာစကား ဖွံ့ဖြိုး
လာပုံကို စနစ်တကျ လေ့လာကြပြီး
ဖြစ်သော်လည်း အသက်ကြီးသူများ၏
ဘာသာစကား ပြောင်းလဲမှုအကြောင်း
သိပ်မသိကြသေးပါ။ အသက်အရွယ်
အလိုက် အသံအရည်အသွေး ပြောင်းလဲ
ပုံ၊ စကားသုံး ပြောင်းလဲပုံ၊ ပြောဟန်
ပြောင်းလဲပုံတို့ကို သုတေသနပြုမှုမျိုး
နည်းပါသေးသည်။ အသက်အရွယ်
ရလာသည်နှင့်အမျှ ကြွက်သားများ
အားပျော့လာခြင်း၊ အဆုတ်အားနည်း
လာခြင်း၊ နံရိုးများ အလှုပ်အရှားနည်း
လာခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အသက်ရှူ
သည့် အင်အားသည် အသက် ၇၅ နှစ်
အရွယ်တွင် အသက် ၃၀ အရွယ်၏
တစ်ဝက်လောက်သာ ရှိတော့သည့်
အတွက် စကားပြောရာတွင် အသံ
အင်အားလည်း လျော့လာပြီး လေယူ
လေသိမ်းလည်းမကောင်းတော့ကြောင်း
တွေ့ရသည်။ စကားသံဖြစ် အင်္ဂါများ
ချွတ်ယွင်း အားနည်းလာသည့်အတွက်
စကားပြောဆိုမှုကို ထိခိုက်သည်။
အသက်ကြီးလာသည့်အတွက် စကား
ပြောနှုန်း နှေးလာခြင်း၊ အကြား ချွတ်
ယွင်းလာခြင်းများ ရှိသော်လည်း ဝေါ
ဟာရစွမ်းရည် တိုးပွားလာကြောင်း
တွေ့ရသည်။ သဒ္ဒါစွမ်းရည်လည်း
ထိခိုက်ပျက်ယွင်းမှု နည်းပါးပါသည်။

‘အသံဗွေ’လေ့လာမှုဟု ခေါ်နိုင်
သော လေ့လာမှုတစ်မျိုးမှာစိတ်ဝင်စား

ဖွယ်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် အသံလှိုင်း သိပ္ပံပညာရှင်
လောရင့်ကာစတာ(Lawrence Kersta)၏
လေ့လာမှုဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
‘လက်ဗွေ’ချင်း ထပ်တူ မတူသကဲ့သို့ အသံချင်းထပ်တူ
မတူကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရသည့်အတွက် ‘အသံဗွေ’ဟု
တင်စားသုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံလှိုင်း
တိုင်းတာသော ‘စပက်ထရိုဂရပ်’

(Spectrograph) ဖြင့် ‘အသံဗွေ’များကို
တိုင်းတာသောအခါ လူတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ခံတွင်းအနေအထားချင်း
ထပ်တူ မတူသည့်အလျောက်
စကားပြောရာတွင်
ဖြစ်ပေါ်သော အသံလှိုင်း
ပုံစံချင်းလည်း
ထပ်တူ မတူသည့်အတွက်
အသံဗွေချင်းလည်း ထပ်တူ
မတူကြောင်းတွေ့ရသည်။
အသံဗွေလေ့လာမှုသည်

ရာဇဝတ်မှုများ
စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာ
တွင်လည်း အထောက်
အကူ ပြုပါသည်။

အမေရိကန် တရားရုံးများတွင်
အသံဗွေများကို သက်သေအဖြစ်
အသုံးပြုသည်။ သာဓကအဖြစ်
မီးရှို့မှုတစ်ခုကို ဖော်ပြပါမည်။
၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် လူငယ်

တစ်ယောက်က လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မှ
အဆောက်အအုံများကို သူမီးရှို့
လိုက်ကြောင်း ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုမှ
အသံလွှင့် ပြောဆိုသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို
ဖုံးကွယ်ထားသည့်အပြင် ရုပ်မြင်သံကြား
ကုမ္ပဏီကလည်း ထိုလူငယ်မှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်း
ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲနေသည်။

ထောက်လှမ်းရေးသမားများက သူ့အသံလွှင့်သည့်
အခြားသံလွန်စများအရ သူ့ကို ခြေရာခံမိသည်။
တရားရုံးသို့ရောက်၍ သူ့အသံကိုဖမ်းပြီး အသံဗွေကို
စိစစ်ရာ အသံလွှင့်သည့်အသံနှင့် အတူတူဖြစ်ကြောင်း
စိစစ်တွေ့ရှိရသည့်အတွက် ထိုလူငယ်ဖြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း
သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အသံဗွေကို
တရားရုံးသက်သေအဖြစ် အသုံးပြုမှုကို ထောက်ပြ
ဝေဖန်မှုများ ပေါ်ပေါက်သည်။ အသံဗွေကို သိပ္ပံနည်းကျ
သက်သေအဖြစ် အသုံးပြုရန်အကြောင်း မလုံလောက်

ကြောင်း ဝေဖန်ကြသည်။ လက်တွေ့ပုံစံမှာ အသက်အရွယ်ကြီးသည်အထိ မပြောင်းလဲသော်လည်း အသံမှာမူ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်း၊ အခြေအနေအမျိုးမျိုးမှာ အသံအမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ပြောရကြောင်း၊ 'အသံတုတ်ခွာ'များသည် မူလအသံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူသော အသံမျိုးကိုတူ၍ ပြောနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ထောက်ပြကြသည်။ သို့သော် အသံသည်စကားထက် စကားပြောသူကိုဖော်ပြနေသည့်အတွက် အသံဗွေလေ့လာမှုကို ပိုမိုတိုးတက်ကောင်းမွန်သော ခေတ်မီနည်းများဖြင့် လေ့လာခြင်းဖြင့် အသံရှင်ကိုတိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြသည်။ အသံဗွေလေ့လာမှုကို မူခင်းသိပ္ပံပညာတွင်သာမက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်းတို့တွင်လည်း အသုံးပြုကြသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အသံက အသံရှင်ကိုတိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိမှုရှိပါ့မလားဟူ၍ သံသယရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ အသံလေ့လာသည့်ပညာရှင်များအနေနှင့်မူ အသံဗွေစိစစ်မှု နည်းလမ်းများကို အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံးနေရသည့် အခြေအနေတွင်ရှိပါသည်။

စကားပြောရာတွင် ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမတို့ ကွဲပြားပုံများလည်း ထင်ရှားပါသည်။ အသံထွက်၊ သဒ္ဒါ၊ ဝေါဟာရနှင့် စကားသုံးပုံ အဆက်အစပ်တို့ ကွဲပြားလေ့ရှိပါသည်။ သာဓကအားဖြင့် ဂျပန်စကားတွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အသုံး ကွဲပြားမှု ထင်ရှားသည်။ အယဉ်အကျေး စကားသုံးများ၊ ဂုဏ်တင် ချီးကျူးသည့်စကားသုံးများကို ယောက်ျားများထက် မိန်းမများကပိုပြီး သုံးလေ့ရှိကြသည်။ ယောက်ျားသုံးစကားများသည် 'မာမာပြတ်ပြတ်' ရှိသော်လည်း မိန်းမသုံးစကားများမှာမူ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးများသည် ခံစားမှုကို ဖော်ပြသော နာမဝိသေသနများ၊ အာမေဍိတ်များ၊ ပိုပိုကဲကဲ စကားများကို အသုံးများသည်ဟု သိရပါသည်။ အမျိုးသမီးများသုံးသော ပိုပိုကဲကဲ စကားများကို အခြားဘာသာစကားများတွင်လည်း တွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ပြောဟန်ကွဲခြားပုံကိုလည်းစူးစမ်းလေ့လာကြသည်။ မိန်းမများပြောသည့်စကားတွင် မေးခွန်းများမေးခြင်း၊ နာမ်စားများသုံးခြင်း၊ အသံအနိမ့်အမြင့် ပြောင်းလဲပြောခြင်းတို့ကို ပို၍တွေ့ရကြောင်း၊ ယောက်ျားများပြောသည့်စကားတွင်မူ စကားကိုကြာမြတ်ပြောခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ အကြောင်းအရာအသစ်များထည့်ပြောခြင်း၊ အချက်အလက်များထင်မြင်ချက်များ ဖော်ထုတ်ခြင်းတို့ကို ပို၍တွေ့ရကြောင်း လေ့လာသူများက ဆိုပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘာသာစကားနှင့် လူတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာတို့ ဆက်သွယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စူးစမ်းဖော်ထုတ်ကြပါသည်။ 'စကားထဲက ဇာတိပြ' သော စကားနှင့်အညီ စကားကို စကားပြောသူ၏ ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင်များ ဖော်ထုတ်ပြနေသည့် သက်သေအဖြစ် စူးစမ်းလေ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ■

မောင်ခင်မင်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၉၇
 Ref: David Crystal 1997
 The Cambridge Encyclopedia of Language

NEANEAP

ဘာသာစကား သင်တန်း

English Language Classes

U San Lin Tun

B.E (Metallurgy), Y.I.T
 M.A(Thesis), ITBMU

Basic English Conversation

Vocabulary Enrichment Course (Basic)

Phonetics

Basic Writing Course (Academics)

Advanced English/Creative Writing Course

Chinese Language Classes

Daw Moe Moe Lwin

B.A (History)
 Dip in Chinese (Y.U.F.L)

နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူများအတွက် စကားပြော (၂) လနှင့် ပုံမှန် (ရေး၊ ဖတ်၊ ပြော) တန်းခွဲသစ်ရှိသည်။
 ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ရုံးဝန်ထမ်းများအတွက် တရုတ်စာ 4 skills တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြားပေးသည်။

သင်တန်းတည်နေရာ

၃၃၇ (စတုတ္ထထပ်)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ (လမ်း - ၄၀၀ထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ 01 245211, 01 251850, 09 49329071, 09 250280028

စာအုပ်အမျိုးမျိုး

စာပေနှင့်ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိ
တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar
- Table Calendar
- File Holder
- Pamphlet
- Box
- Booklet
- Name Card
- Voucher
- Letter Head
- Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အသွေး ပြည့်ဝစွာ
ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အဝေးပြေး
ကားဂိတ်ကို ကျန်တော်
ရောက်သောအခါ ဖွန်းလွှဲ
၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်။
ကားထွက်ချိန်က
၃ နာရီခွဲ။ ထို့ကြောင့်
လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်
အချိန်ပိုနေသေးသည်။

ဂိတ်ထဲမှ
ခုံတန်းတွေပေါ်တွင်
ခရီးသည်တွေ
ပြည့်နေရုံမက
မိုးတိုးဓိတ်တတ်တွေလည်း
တွေ့ရသည်။ ဂိတ်ရှေ့တွင်
ရပ်ထားသည့်
မန်လံကားကြီး၏
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာပင်
ဖိတ်လျှံထွက်နေသေး၏။
နောက်ထပ် မိနစ်
နှစ်ဆယ်လောက်သာသာ
ဆိုလျှင် ကားတံခါး
ဖွင့်တော့မည်
ဖြစ်သောကြောင့်

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို
ဖိမ်ဆွဲ သောက်ရ
လောက်အောင်လည်း
အချိန်မရပြန်။
ဖြတ်ပြီးသား
ကားလက်မှတ်ကို
အိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်ရင်း
ကားဂိတ်တိုက်ခန်းတွေကို
အလျားလိုက်
မျှော်ကြည့်မိသည်။
ကားဂိတ်တိုက်ခန်းတွေ၏
ရှေ့မျက်နှာစာတိုင်းတွင်
တာလပတ်အဖီကလေးတွေ
ငေါထွက်နေကြ၏။
ထိုတာလပတ်အဖီလေးတွေ
အောက်တွင်မူ
သစ်သီးဆိုင်၊ မုန့်မျိုးစုံဆိုင်
မို့မို့ကလေးတွေက
တောင်တန်းငယ်တစ်ခုလို
သွယ်တန်းနေကြ၏။
အိမ်အတွက် တစ်ခုခု
သွားဝယ်ရန်
စိတ်ကူးရသောကြောင့်
တာလပတ်အဖီလေး

မိုးဇော်

နာမရောင်ပေါ်ဆွဲသောစွာထဲက

၇၂

တွေအောက် လျှောက်သွားမိ
သည်။ ကျောပိုးအိတ်လွယ်
ထားသော ကျွန်တော်ကို မြင်
သောအခါ ရေသောက်ဆင်း
လာသည့် သင်းကွဲသား
ကောင် ကလေးအလား
အဝေးပြေးကိတ် မုဆိုးတွေက
အလုအယက် ဖမ်းဆီးရန်
ကြိုးစားကြသည်။ မြို့နာမည်
တွေ တရစပ် ရွတ်ပြကြသည်။
အခု ထွက်တော့မည်ဟု ဖြား
ယောင်းကြသည်။ ဘေးခုံ
ရမည်ဟုလည်း သွေးဆောင်
ကြသည်။ ကားလက်မှတ်
ဖြတ်ပြီးကြောင်း ရှင်းပြသည့်
တိုင် ဒီမှာအစ်ကိုတစ်ယောက်
လာတယ်ဟောဟု လက်မှတ်
ရောင်းစားပွဲသို့ လှမ်းအော်
တတ်ကြသေး၏။

ရထားလက်မှတ်၊ ကား
လက်မှတ်၊ လေယာဉ်လက်
မှတ်၊ သင်္ဘောလက်မှတ်။
မည်သည့်ခရီးမဆို လက်မှတ်
ရှိမှ ရောက်ကြရသည်။ တမ
လွန် ခရီးတစ်ခုသာ လက်
မှတ်မပါဘဲ ရောက်နိုင်၏။
ကြိုတင်မှာရန် မလိုဘဲ ထိုင်ခုံ
ရတတ်သည်။ အပိုကြေးပေး
ရန် မလိုဘဲ နေရာကောင်း
ရတတ်သည်။ ထိုခရီးကို
တော့ မည်သူမျှ မသွားချင်။
သို့သော် သွားနေကြရမည်။

အလုံးလှလှ ပန်းသီး
ငါးလုံး ဝယ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော်စီးရမည့် ကားကိတ်
ကိုပြန်ရောက်တော့ ခရီးသည်
တွေ ပိုများလာသလို ထင်ရ
၏။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှ ထွက်
သော ကားဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာပင် ကိတ်
ဆုံးမည်မို့ ခရီးသည်တွေက
မျက်နှာသိတွေသာ များကြ
သည်။ ကုန်လာဝယ်သူတွေ

သူကဲ့သို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
မုင်မောင်း
သေသပ်
သူတွေသာ
ဖြစ်တတ်ကြသည်
အတက်ချီကျော်ကို
ကိုယ့်ရှေ့တွင်
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
စုကိုင်လျက်
တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်နေဟန်က
ကမ္ဘာကျော်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၏
ရပ်တန့်ကြီးတွေ
ကဲ့သို့
ခုံခုံညားညား
ရှိလွန်းလှသည်

နှင့်ကြုံရသလို အထူးကု
ဆေးခန်းတွေကို လာပြသော
အထူးပြုရောဂါရှင်တွေလည်း
တွေ့ရသည်။ မြို့ပြန်သူတွေ၊
မြို့လည်သူတွေလည်းပါသည်။
ထိုင်ခုံချင်း ပူးကပ်လှယက်
ထိုင် ရလောက် အောင်
ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသူတွေ
မပါသော်လည်း မိုးတိုးမတ်
တတ် အချိန်ဖြုန်းရန် ကိတ်ထဲ
ကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိတ်ထဲ
တွင်ရှိသော တိဗ္ဗီမှ နိုင်ငံခြား
ဇာတ်ကားတစ်ကား ပြနေ
သည်။ သေနတ်သံတွေမှ
လွဲပြီး ဘာမှ မကြားရသော၊
လူတွေသေ အဆောက်အဦ

တွေ ပြိုသည်မှ လွဲပြီး ဘာမှ
မတွေ့ရသော ခပ်ညံ့ညံ့ အက်
ရှင်ကားတစ်ကားသာ ဖြစ်
သည်။

ကိတ်ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်
တော့ အပေါ်စားမီးသွေးဖို
တစ်လုံး၊ လက်ဆွဲခြင်းတစ်
လုံးနှင့် ထီးတစ်ချောင်းကို
ကိုင်ကာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း
ဖွဲ့စည်းထားသည့် မိုဘိုင်း
အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ကျီး
ကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံး
တွေနှင့် ဂျာနယ်လက်မွှေးသမား
တစ်ယောက်၊ ဖြတ်မောင်း
သွားသည့် အငှားယာဉ်တစ်စီး၊
မှန်လုံကားကြီး၏ ဝမ်းဝိုက်
ထဲကိုတော့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို
ထိုးထည့်နေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငေးမောနေစဉ်
မှာပင် သူ့ကို ကျွန်တော် သတိ
ထားမိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မမြင်ဖူး
သော လူတစ်ယောက်။
ကျွန်တော်တို့မြို့မှ မဖြစ်နိုင်
သည်ကတော့ သေချာသည်။
ကြားမြို့များမှ ခရီးသည်
တစ်ဦးဦးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။
မည်သူတွေနှင့်မျှလည်း စကား
ဝိုင်းဖွဲ့ခြင်းမရှိ။ မည်သည့်
နေရာကိုမျှလည်း စူးစမ်းစပ်စု
ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်။ ခပ်မင့်
မင့်ဟန်ပေါက်နေသော သူ
မျက်လုံးများထဲတွင် ခုံညား
ခြင်းကိုသာ တွေ့နေရသည်။
တံခါးမဖွင့်သေးသော မှန်လုံ
ကားကြီးဘေးတွင် တစ်
ယောက်တည်း ထီးထီးမတ်
မတ် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အမြင်တွင် လူတွေ
အားလုံးထဲ သူ့ကို အထင်ရှား
ဆုံး သတိပြုမိသွားသည်မှာ
သူ့လက်ထဲမှ အနက်ရောင်
အတက်ချီကျော် တစ်လုံး

ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

အသက် ငါးဆယ်ခန့်
ခပ်ပြည့်ပြည့်ကိုယ်လုံး၊ ခပ်
ပျပ်ပျပ် အရပ်အမောင်း၊
အသားရောင်မှာ ခပ်လတ်
လတ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း
နဖူးကွင်းကျန်ပုံက သူ့ပခုံး
မီးမောင်းထိုးပြသကဲ့သို့ ထင်
ရှားစေ၏။ ရွှေဆိုရောင်ပုဆိုး
မှာ အင်းမအဆင်မျိုး ခြစ်
သော်လည်း အကောင်းစား
တံဆိပ် ဖြစ်ပုံရ၏။ အထို့
အဖြူရောင် ကော်လာကတော့
လက်ရှည်ကို ကြယ်သီး
အပြည့် တပ်ထားသေး၏။
ခပ်ဖောင်းဖောင်း ဖြစ်နေသော
အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ဟန်
ဖုန်းတစ်လုံး ရှိနေမည်ကိုတော့
သံသယ ဖြစ်နေစရာမလို။

ကျွန်တော် သူ့ကို မသိ
သော်လည်း သူ၏ ဝတ်စား
ဆင်ယင်ပုံ၊ ဥပဓိရုပ်နှင့်
အနက်ရောင် အတက်ချီကျော်
တစ်လုံးတို့ကြောင့် သူသည်
မည်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်
ကြောင်း အလွယ်တကူထင်
သိသာစေသည်။ ထိုအတိုင်း
ချီကျော်ထဲတွင် မည်သည့်
အရာတွေ ပါဝင်နေမည်ဆို
သည်ကို မသိသော်လည်း
အရေးတကြီး စာရွက်စာတမ်း
တွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
နိုင်ငံခြားငွေကြေးတွေလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ လျှို့ဝှက်ကုန်
နံပါတ်နှင့် အဖွင့်အပိတ်ဖြူ
လုပ်သော အဆင့်မြင့် လုံခြုံ
ရေးရှိသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာ
ဖြစ်သည်။

ကိတ်ထဲ မှ နေရာ
ကျွန်တော် သူ့ကို ဖူးမြင်
ကြည့်နေသော်လည်း သူ့ထက်
သတိပြုမိပုံမရှိ။ မသိဟန်
ဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်

သည်။ သူကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မှင်မောင်းသေသပ်သူတွေသာ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ အတက်ချီကေ့စ်ကို ထိုယုံရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုကိုင်လျက် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေဟန်က ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၏ ရပ်တုကြီးတွေကဲ့သို့ ခုံခုံညားညား ရှိလွန်းလှသည်။

သူက ကျွန်တော်တို့ မြို့အထိ လိုက်လာမှာလား။ သို့မဟုတ် လမ်းမြို့တစ်မြို့တွင် ဝင် ဆင်းနေရစ်မည့်သူလား။ ကျွန်တော်တို့ မြို့အထိ လိုက်လာလျှင်တော့ မြို့မျက်နှာပုံးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ထပ် ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုမှာ အစိုးရဌာန တစ်ခုခုကို လာသည်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးမှာ စိုက်ပျိုးရေးရုံး၊ လျှပ်စစ်ရုံးနှင့် အစိုးရဘဏ်တစ်ခုလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

‘အစ်ကိုကြီး ရေသန့်ဘူးလေး အားပေးပါဦး၊ ကားပေါ်မှာ ရေသန့်ဘူး မပေးဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့’

ချာတိတ်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနား လာကပ်သည်။ ရေခဲ ငွေ့တွေ တထောင်းထောင်းနှင့် ရေသန့်ဘူးတွေ ထည့်ထားသည့် ရေခဲပုံးကြီးကို မေးချိတ်ထားသော လက်မောင်းပုလွေရိုးလေးမှာ ကျိုးကျလှလှ။ ခက်သည်က နှစ်နာရီခွဲ ခရီးမှာ ရေသန့်ဘူးက သိပ်မလိုအပ်။ ခေါင်းအသား ယမ်းပြလိုက်ရသည်။

‘ဝယ်သွားပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ လမ်းမှာ ရေဆာနေမှာ

ပေါ့’

ချာတိတ် ကလေး၏ လေယူလေသိမ်းက ကျွန်တော့်အမေနှင့် ထပ်တူနီးပါးဖြစ်နေသည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော် ရေဆာနေမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်း အတိအကျ သရုပ်ဆောင်ထားသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ခေါင်းယမ်းပြရုံမက နေရာပါ ရွှေလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်အကြည့်က အတက်ချီကေ့စ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံရောက်သွားပြန်သည်။ သူက မွေးပွတာက လိမ္မော်ရောင်လေးနှင့် ချွေးသုတ်နေသည်။ ကျနေရောင် ရှုတတကလေးက မှိန်ပျူရီနေဆဲမဟုတ်လား။ ချွေးသုတ်ပြီးသည်နှင့် စနစ်တကျ ခေါက်၍ ခါးတွင် သေသေသပ်သပ် ပြန်ထိုးထားလိုက်၏။ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်တို့က စည်းစနစ်ကြီးတတ်ကြသည်။ စာအုပ်ကြီးဟု ကွယ်ရာတွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တံဆိပ်ကပ်ခံရသူမျိုးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လို ဟိုမရောက် ဒီမရောက်တွေကဲ့သို့ အရေးကြုံလာမှ တစ်ရှူးလိုလို၊ စနိုးတာဝါလိုလို လိုက်ဝယ်တတ်သူတွေမဟုတ်။

‘အစ်ကိုကြီး စာအုပ်လေးတွေ ဝယ်ဦးလေ’

လာ ပြန် ပြန် တစ်ယောက်။

ထန်းဖူးဦးထုပ်ပြန်ကလေးနှင့် မိန်းကလေး။ သနပ်ခါး ကျားကျားက ထူထူထဲထဲ ရှိသော်လည်း အပေါ်အင်္ကျီ ကွက်ကွဲလေးက ပါးလွင့်လွန်းနေပြီ။ စာအုပ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်ကို

ကျစ်လျစ်စွာ စည်းနှောင်ကာ လည်ပင်းတွင် လွယ်ထားသည်။ စားစရာလိုလို၊ ကစားစရာလိုလိုတွေ ချိတ်ထားသော ကြေးနန်းကွင်းပဒေသာတွဲကြီးကိုလည်း ကိုင်ထားသေး၏။ ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး၊ ခုံတော်မောင်ကျပန်း၊ အချစ်ဆုံးသို့ ပေးစာ၊ မိန်းမတို့အကြောင်း စသည်စသည်...။

ကျွန်တော် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

‘လုပ်ပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ပါ။ အစ်ကိုကြီးက အမြဲတမ်း ဒီကားစီးနေပြီး ညီမဆီက တစ်ခါမှ မဝယ်ဖူးဘူး’

ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်သား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြန်စွပ်စွဲရမလိုလို ဝေဝါးသွားသည်။

‘ဂျာနယ်ဝယ်ထားလို့ပါ’

ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်ဘေးမှ အိတ်ကပ်ကလေးထဲ ထိုးထည့်ထားသော ဂျာနယ်လိပ်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။ သို့သော်...

‘ဒါဆို စနိုးတာဝါလေးတော့ ဝယ်သွားပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့’

ကောင်မလေးက တယောသံလေးနှင့် ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားက မြင်သူတွေအထင်မှားလောက်အောင် အကယ်ဒမီတန်းဝင်တွေ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းတခါခါနှင့် နေရာထပ်ရွှေရပြန်သည်။ ကောင်မလေးက သံလိုက်တစ်ခုကဲ့သို့ တွဲကပ်ပါလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာ

ပင် ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်လိုက်သော အသံကြီးတစ်သံက ကားဂိတ်တိုက်ခန်းကလေးထဲ ဟိန်းထွက်သွားတော့၏။

‘ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်တက်လို့ရပြီ၊ ဘေးခုံရထားတဲ့သူတွေက အရင်တက်ကြပါ’

ရီဟာဇယ် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ထားသော သရုပ်ဆောင်တွေကဲ့သို့ ခရီးသည်တွေ၏ လှုပ်ရှားမှုများက တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် တစ်ထပ်တည်းကျလှလှ။ ခုံတွေပေါ်ကထ။ လုံချည် အင်္ကျီတွေ ပြန်စန့်ရန့်။

မနက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ကြိုမြှာထားသော ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်ခုံနံပါတ်အရ အလယ်လောက်တွင် ဖြစ်၏။ ပြတင်းပေါက်ဘေး ကပ်လျက်တော့ မရ။ လျှောက်လမ်းဘေးမှာသာ ရသည်။ တကယ်တော့ ပြတင်းပေါက် ဘေးခုံမရသည်ပင် ကံကောင်းလေသည်ဟု ပြောနိုင်သေး၏။ ပြင်ပ မြင်ကွင်းကို ပိုင်စိုးပိုင်စိုး ကြည့်ခွင့်မရသော်လည်း ကားအောက်မှ လှမ်းအော်ဟစ်နေကြသည့် ဈေးသည်ကလေးတွေကိုတော့ ရှောင်ပုန်းနိုင်နေသေးသည်။

ထိုင်ခုံပေါ် နေသားတကျဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အကြည့်က သူ့ကို ရှာဖွေနေမိပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ဟော တွေ့ပါပြီ။ ကားဝင်ပေါက်တံခါးထိပ်မှ နှစ်ယောက်တွဲ ခုံဘေးတွင် အတက်ချီကေ့စ်ကို ကိုင်လျက် နေရာယူဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

သို့သော် လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ထားပြီးပါလျက် ထိုင်ခုံမရ မည်ကို ပုပန်နေကြပုံရသည့် တိုးရှေ့နေကြသော ခရီးသည် တွေကြောင့် သူ့ကို သူ ထိုင် နိုင်သေးပုံမရ။ အနည်းဆုံး မာစတာဂျစ်လောက်ဖြင့် ခရီး သွားသင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါ လျက် မည်သို့သော လွှဲချော် မှုတွေကြောင့် အများသုံး အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါလိမ့်။ သူရပ်နေ သော နေရာယူပုံအရ တံခါး ဝင်ဝင်ချင်း ထိပ်တည့်တည့် နှစ်ယောက်တွဲမှ တစ်ခုံသည် သူ့ခုံဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသာနေ ၏။ မြို့တံတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘဲ ရှေ့ဆုံးခုံတစ်နေရာတွင် နေရာ ပေးခံရခြင်းကိုက သူ့အရေး ပါမှုသည် ကျွန်တော်ထင် ထားသည်ထက် ပိုနိုင်သေး ၏။

သို့သော် အလယ်ခုံ ခရီးသည်တွေ တက်ခွင့်ပြုပြီး သည့်တိုင် ခုံတွင် ဝင်မထိုင်ရ သေးသော သူ့အခြေအနေ ကြောင့် ကျွန်တော် နား မလည်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။ အတက်ချီကေ့စ်ကို ကိုင်ရင်း ကားတစ်စီးလုံးကို မွေနှောက် နေသော သူ့မျက်လုံးတစ်စုံ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အတွက် မေးခွန်းအသစ်တွေ ဝင်လာကြပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ကား ပေါ် တစ်လှမ်းချင်း တက်လာ သည်။ သူ မနောက် မှ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က နာမည်ကြီး တံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်ထား သော လက်ဆွဲအိတ်တွေ တစ် သီကြီး စုကိုင်လျက် ကပ်ပါ

လာသည်။ ကားပေါ်မှ အနည်ထိုင်စ မျက်လုံးတွေမှာ ရတနာဆေးယာဉ်တော်ကြီးပေါ် သို့ လှမ်းတက်လိုက်သော တော်ဝင်မင်းသမီးမျက်နှာကို အပိုင်ဝယ်ယူထားသည့် ထို မိန်းကလေးထံ စုပြုံရောက် သွားကြပြန်လေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို တွန်း လှုပ်လိုက်သော အချက်မှာ ထိုမိန်းကလေးနှင့် အဖော် အမျိုးသမီးကြီးတို့သည် အတက်ချီကေ့စ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခုံ(ဟု ကျွန်တော် ထင်ထား သော)တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ ခြင်းဖြစ်၏။

အတက်ချီကေ့စ်နှင့်လူ က မိန်းကလေးကို ယိုယို ကလေး လမ်းဖယ်ပေးလိုက် ရင်း တစ်စုံတစ်ခု ကပ်ပြော လိုက်သည်။ သူမက မသိ မသာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက် သော်လည်း မျက်နှာနုနု ကလေးထက်မှာမူ မလိုတမာ တိမ်တွေဖြင့် ညှို့ဆိုင်းသွား ၏။

သူက အတက်ချီကေ့စ် ကို သူမထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ် တင်ကာ သေသေသပ်သပ် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုပါ လိမ့်ဟူသော သိချင်စိတ်က ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ခုန် ပေါက်နေတော့သည်။

‘ဒီမယ် ငါ့တူ၊ အန်တီ ကို ဒီအိတ်ကလေး တင်ပေး ပါလား’

ကျွန်တော့် ဘေးရံ မှ အန်တီကြီးတစ်ယောက်က လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ထိုး ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်က အိတ်စင်ပေါ် တင်ပေးလိုက် ၏။ မရင်းနှီးကြသော်လည်း တစ်မြို့တည်းသားတွေဆို

သော အသံက အလို အလျောက် ဓာတ်ပြုနေပြီး ဖြစ်ကြ၏။

‘ခရီးသွား မိဘပြည်သူ အပေါင်းတို့ခင်ဗျား... ကျွန် တော့်အသံကြောင့် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါ တယ်’

မြန်းခနဲ ကားထဲ ဟိန်း ထွက်သွားသော အသံပါကြီး ကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟင် သူ သူ အတက်ချီ ကေ့စ်နှင့် သူ။

စပယ်ယာက မကြည် မသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ခရီးသည်အများစု၏ မျက် လုံးတွေက သူ့အကြည့်တွေ နှင့် ဝေးအောင် ရှောင်ထွက် သွားကြသည်။ သူရပ်နေ သော ဘေးမှ ထိုင်ခုံရှင် မိန်းကလေးကမူ နားကြပ် တစ်ခု ကောက်တပ်လိုက်၏။

‘မြေဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို လူတိုင်း တွေဖူးကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးပါတဲ့ မြေကိုတော့ မြင်ဖူးတဲ့သူ မရှိ နိုင်ပါဘူး။ အဲ ကျွန်တော်က တော့ ဦးခေါင်းသုံးလုံးပါတဲ့ မြေကို ပြသချင်ပါတယ် ခင်ဗျား’

တစ် ဆ က် တည်း မြှောက်ပြလိုက်သော လက် ထဲတွင် ဓာတ်ပုံကလေးတစ် ပုံ။

‘ဟော ဒီမှာပါ’

ခေါင်းသုံးလုံးမြေဆို သည်နှင့် ခရီးသည်တွေ၏ အာရုံတွေက သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးဆီ ရောက်သွား ကြပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံကလေး က သုံးလက်မ အရွယ်ခန့်။

ပလတ်စတစ် လောင်းထား သည်။ အသေအချာကြည့်မှ အစိမ်းရောင်ဘက် ကနေ သော ပါးဖျဉ်းထောင်ထား သော ခေါင်းသုံးလုံး မြေတစ် ကောင်ပုံ။

‘အလကားပါကွာ... ကွန်ပျူတာခေတ်ကြီးထဲ ကြိုက်သလို လုပ်လိုရတယ် လို့ ထင်နေကြသူတွေအတွက် ကျွန်တော် သက်သေပြပါ မယ်၊ ဟောဒီ မဂ္ဂဇင်းကို ကြည့်ပါ’

ကျွန်လက်တစ်ဖက်က နာမည်ကြီး ဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်စောင်၏ အသင့်ဖွင့်ထား သော စာမျက်နှာကို ထောက်ပြ လိုက်သည်။ ဘယ်မြို့ ဘယ် ရွာမှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ၏ အိပ်မက်။ မြက်ခတ်ရာမှ တွေ့ခဲ့သော မြေထူးဆန်းတစ် ကောင်။ ဓာတ်ပုံတွေနှင့်တကွ ဖော်ပြထားသော ဆောင်းပါး ကို အခိုင်အမာ ကိုးကားပြနေ ၏။ သူ့အသံမှာ အသံဝါး အသံညိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း ခပ်အက်အက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် အကြိမ်မည်မျှ လူပျံ့ချားနေရသည်မသိ။ ဓာတ်ပုံပြဟန်၊ မဂ္ဂဇင်းပြဟန် နှင့် သူ့အပြောအဆိုတွေက သေသပ်စွာ အချိတ်အဆက် မိလှ၏။

‘တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှာ ဆို မြေတစ်ကောင်ကို ကြည့် ပို့အရေး ငွေငါးရာ တစ် ထောင်မပေးရင် ဝင်ခွင့်မရပါ ဘူး။ အဲ ကျွန်တော်ကတော့ ဟောဒီ ခေါင်းသုံးလုံးမြေ လာဘ်ရှင်စေဆိုတဲ့ ပလတ်စ တစ်လောင်း ရောင်ခုံဘက်မှ လေးကို ငွေနှစ်သုံးကျပ်တည်း နဲ့ အပိုင်ပေးလိုက်မှာပါ။

ဟုတ်ကဲ့ ခဏလေးပါအစ်မ
ရောင်းပေးပါ့မယ်”

‘လာဘ် ရွှင်စေ’ ဆို
သည်နှင့် ခရီးသည်တွေ၏
မျက်လုံးတွေတွင် လျှပ်စီးတွေ
ဝင်းဝင်းပြက်ကုန်ကြသည်။
ဇာလေးတွေကို သကြားလုံး
ဆေးသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့
ခွံညားလှသော အနက်ရောင်
အတက်ချီကွေ့စိတ်မှ ဆွဲထုတ်
လိုက်သည့် နှစ်ရာကျပ်တန်
ခေါင်းသုံးလုံးမြွေဓာတ်ပုံလေး
တွေက လက်မလည်အောင်
ရောင်နေရသည်။ မြွေနှင့်
ပတ်သက်သော ကြားဖူးအားဝ
ပုံပြင်တွေကလည်း ကားပေါ်
မှာ တဒီးဒီး မြည်လာကြ
သည်။

‘ဟေ့လူ၊ မြန်မြန်လုပ်
ထားထွက်တော့မယ်’

ကားစပယ်ယာက ခပ်
ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါဆရာ’

ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ပြီးပါပြီ ဆရာ’
သူ ကမန်းကတန်း ရှိရှိ
ကျိုးကျိုး ပြန်ပြောလိုက်
သည်။ သုံးလေးပုံခန့် ဆက်
လက်ရောင်းပြီးသည်နှင့်
အတက်ချီကွေ့စိတ်ကို ကမူးရှူး
ထိုး ပိတ်ကာ လေစေ့သွား
သော အမှိုက်တစ်စုံကဲ့သို့
ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွား
တော့သည်။ သို့သော် သူ
အတက်ချီကွေ့စိတ်၏ အနားတွေ
ပွန်းစားနေသည်ကို ကျွန်တော်
တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ရ
သေး၏။

ကားထဲတွင် သီချင်းသံ
ကလေးက တိုးတိုးဖွဖွ စ
မြည်သည်။ မှန်တံခါးတွေ
ပိတ်ထားရန် စပယ်ယာက
နှိုးဆော်သည်။ ကျမ်းတုံး
ဆင်းဖြတ်သံ ကြားရသည်။
ကားကြီးက ရှေ့တိုးနောက်
ငင် စတင်ရွေ့လျားလာ၏။
ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာတော့

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
သာ ဟားတိုက်ရယ်မော နေမိ
သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်
သံယောဇဉ်က မပြတ်နိုင်
သေး။ ဘေးမှ အန်တီကြီးကို
ကျော်လျက် မှန်ပြတင်းမှ
လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သည်။
နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်
အကြာတွင် ဆက်ထွက်မည့်
တခြားမှန်လုံကားကြီးတစ်
စင်း၏ ဘေးတွင် ထင်းထင်း
ကြီး ရပ်နေသော သူကို တွေ့
လိုက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်
သူ့ကို စတွေ့စဉ်က အမူအရာ
တိုင်း ခုံခုံညားညားကြီးပင်
ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ
ဥပမိကို ပိုမိုအရောင်ထွက်စေ
သည့် အနက်ရောင် အတက်
ချီကွေ့စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်
အရာမျှမှ ထည့်ထားသည်ကို
ကျွန်တော် အတိအကျ သိ
သွားလေသည်။ ကြယ်သီး

အပြည့် တပ်ထားသော အဖြူ
ရောင်ကော်လာကတုံးအင်္ကျီ၏
ခပ်ဖောင်းဖောင်းဖြစ်နေသော
အိတ်ကပ်ထဲတွင်လည်း ဟမ်း
ဖုန်းတစ်လုံး ရှိနေမည်ဟု
ကျွန်တော် မယုံကြည်တော့
ပေ။

တကယ်တော့ သူဝတ်
ထားသော ကြယ်သီးအပြည့်
တပ် ကော်လာကတုံးအင်္ကျီ
လက်ရှည်သည်လည်းကောင်း၊
အင်းမအဆင် ရွှေအိုရောင်
ပုဆိုးသည်လည်းကောင်း၊ သူ
ကိုယ်ထားသော အနက်ရောင်
အတက်ချီကွေ့စိတ်(အဟောင်း)
သည်လည်းကောင်း သူ့ဘဝ
မှန်ကို ယာယီထည့်သွင်း ဖုံး
ကွယ်ပေးထားသည့် ဆေး
သားပွန်းနေသော နောက်ထပ်
အတက်ချီကွေ့စိတ်တစ်လုံးသာ
ဖြစ်လေသည်။ ။

မိုးကျော်စင်

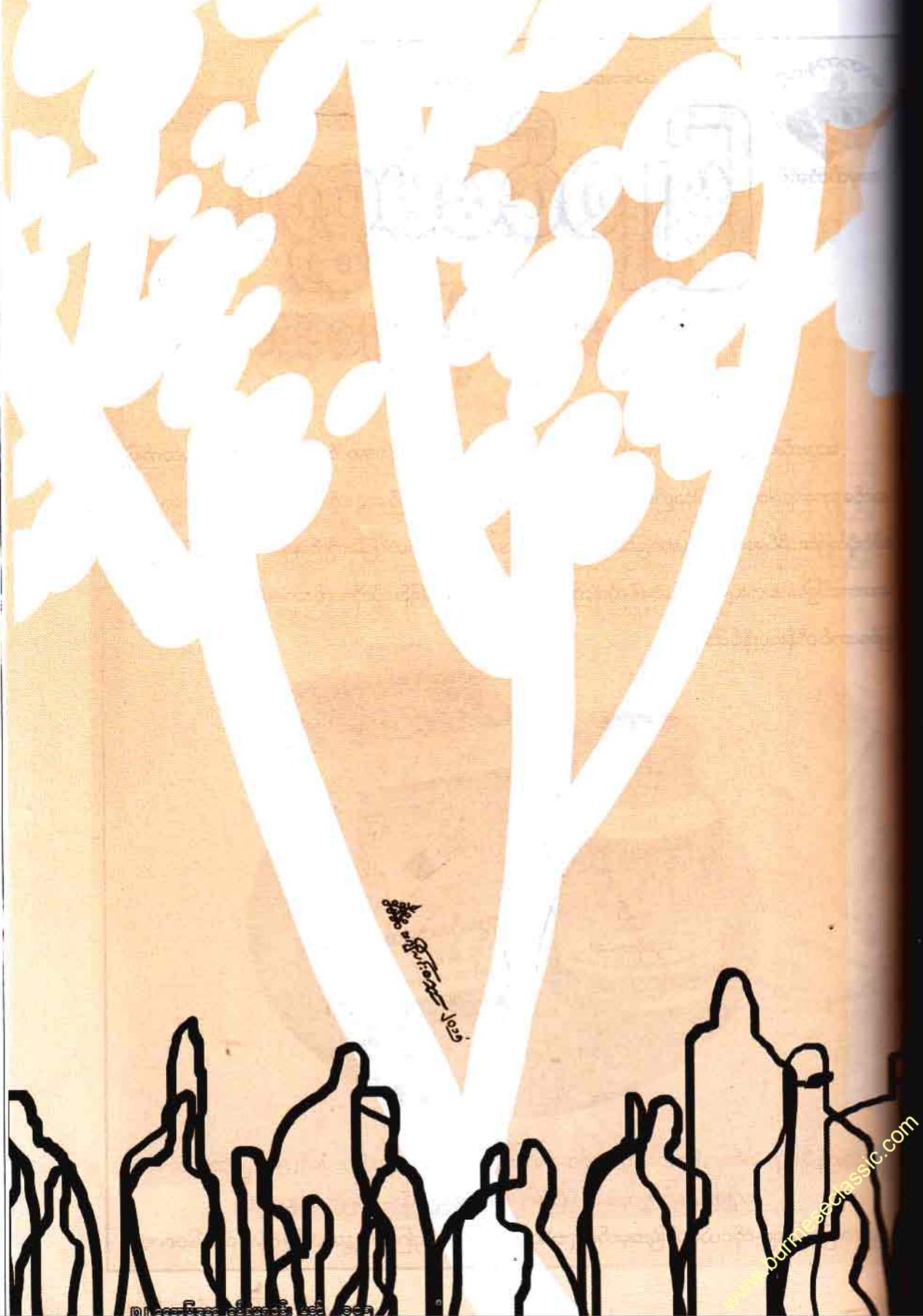

နတ်သမီး

ပရိသတ်အားလုံးပါး နှင့် ပုံနှိပ်ရုပ်ပုံငန်း

အမှတ် (၁၄)၊ မောမိညောင်ပင်လမ်း၊ ဧရာဝတီ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၆၄၁၁၃၄၊ ၆၄၅၉၈၇၊ ၀၉-၇၃၂၄၃၂၃၆

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စက်မှုတက္ကသိုလ်
နှစ် ၅၀ အထိမ်းအမှတ်...
အဲဒီအချိန်လေးမှာ
ခရီးမသွားရပါစေနဲ့လို့ဘဲ
ဘမောင် ဆုတောင်းမိလေရဲ့။
အရွယ်က ခြောက်ဆယ်စွန်းပြီ
ဆိုတော့ စိန်ရတုကို မမျှော်မှန်းရ၊
စွယ်တော်ရိပ်မှာ ၆ နှစ်တာ
ပညာအတူ သင်လာခဲ့ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာတောင်
ရွှေရတုကို မမီလိုက်နိုင်ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေသေးတော့
ဘမောင်တို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကံကလေး ကောင်းလှတယ်လို့
ဆိုနိုင်သလိုလို့။
၁၉၇၀ အစဦး ကာလပိုင်းမှာ
အဓိစက်မှုတက္ကသိုလ်ကြီးကို
ရောက်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၇၀ နှောင်းပိုင်း

ကာလတွေထဲမှာပဲ ကျောင်းကြီးကို
စွန့်ခွာခဲ့ရပါတယ်။ အခု ရွှေရတု
နှစ် ၅၀ ခရီးမှာ တစ်ခါပြန်
ရောက်လိုက်ရတဲ့အခါကျတော့
ဘမောင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကျောင်းသားတစ်ဦးလို ပြန်ပြီး
ခံစားလိုက်ခဲ့ရတယ်။ အထူးသဖြင့်
ပင်မအဆောင်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်
နံရံကပ်စာစောင်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့
ကာတွန်းတွေ၊ ကဗျာတွေ၊
စာတိုလေးတွေကို မြင်လိုက်ရတာမှာ
ဘမောင်ရဲ့စာရေးခြင်းအစပြုရာ
နေရာလေးပါလားဆိုပြီး
အတွေးထဲမှာ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားပြီး
အရင်ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို
ပြန်ပြောင်းခံစားမိရင်း
တစ်သက်ရဲ့နှစ်ဘဝတာလိုလိုတောင်
ထင်မိလိုက်ရသေး။

ပြန်လည်

တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝလိုပဲ ထင်လိုက်မိပါရဲ့
နှစ် ၅၀၊ ရယ်

'You only live twice'

ဗြိတိသျှအထူးထောက်လှမ်းရေး
 ၀၀၇ ဖြစ်တဲ့ James Bond ဇာတ်ကား
 စီးရီးထဲက နာမည်ပါ။ တစ်သက်မှာ နှစ်
 ဘဝတဲ့။ ဇာတ်လမ်းအစမှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း
 လုပ်ကြံခံလိုက်ရလို့ ရေတပ်က ပင်လယ်
 ထဲ အလောင်းကို မျှောချလိုက်တဲ့ ဇာတ်
 ဝင်ခန်းနဲ့ စပြီးဖွင့်ထားတယ်။ ရေ
 အောက်မှာပဲ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကြီးကို ပြန်
 ထုတ်ယူသွားခဲ့တယ်။ ဘမောင်တို့ ငယ်
 ငယ်တုန်းကတော့ အင်မတန်မှ မကြည့်
 ရရင် မနေနိုင်တဲ့ သူလျှိုဇာတ်လမ်းတွေ
 ကြီးပေါ့။ စာရေးဆရာကြီးက အိုင်ရင်
 ဖလီးမင်း၊ အဲဒီတုန်းက Dr. NO နဲ့
 ဗြိတိသျှအထူးထောက်လှမ်းရေး James
 Bond (မင်းသားကြီးရှောင်ကွန်နရီ)ကို
 ပရိသတ်ကြီးနဲ့ စပြီး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့
 တာ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝက်ဝက်ကွဲ အား
 ပေးခံလိုက်ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလေ။
 ၀၀၇ က အင်မတန် မြှောစွဲတဲ့သူ၊ မျက်
 ခုံးထူထူ၊ မေးစေ့မှာ အချိုင့်လေးနဲ့၊ ပြီး
 တော့ မချိုမချဉ် သူမျက်နှာက အမျိုး
 သမီးတွေအတွက် အလွန်တရာ ဆွဲ
 ဆောင်မှုရှိတယ်တဲ့။ ဘမောင်တို့နဲ့များ
 တခြားစီ၊ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကြီးက သွားလေ
 ရာမှာ ချစ်မိုးရွေနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဘမောင်ရဲ့
 ခြောက်နှစ်တာ ပညာသင်ကာလမှာ
 တော့ ရှားရှားပါးပါး ရည်းစားလေး
 တစ်ဦးတလေတောင် အိပ်မက် မမက်
 နိုင်ခဲ့လိုက်ရဘူး။ ရူပါက ချူချူချာချာ
 ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ အနားမကပ်တာ
 သိပ်တော့လည်း မဆန်းလှပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော (၂၇-၁၂-၁၄)
 နေကတော့ တကယ့်ကုပ် အမှန်တကယ်
 တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝလို ခံစားလိုက်ရ
 တယ်။ သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ ပြန်တွေ့
 တော့ ခေါင်းဖြူဖြူတွေ၊ ခါးကိုင်းကိုင်း
 တွေ၊ တစ်ဦးတလေဆိုရင် သွားတွေပါ
 ခပ်ကွဲကွဲ တွေလိုက်ရပေမဲ့ အဲဒီခန္ဓာရဲ့
 ဖြစ်ပျက်မှုတွေကို အသာဘေးချိတ်ထား
 လိုက်ပြီး ဟိုတုန်းကလိုပဲ ငယ်နာမည်
 တွေနဲ့ ခေါ်ပြီး စ၊ကြ၊ ပြောင်ကြရင်း...
 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကာလ

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ
 ထူးခြားချက်
 ၂ ခု
 ရှိတယ်
 တစ်ခုက
 အဲဒီကျောင်းအဝင်
 ဦးလူပေါမုခ်ဦးနဲ့
 နောက်တစ်ခုက
 ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီးရဲ့
 ဒေါင်လိုက်
 ချပ်ပြားတိုင်ကြီးတွေ
 အဲဒီ ချပ်ပြားတိုင်
 အမြင့်ကြီးတွေက
 ကျောင်းကြီးရဲ့
 ခံညားထည်ဝါမှုကို
 ကောင်းကောင်းကြီး
 ထင်ဟပ်စေနိုင်တဲ့
 ထူးခြားမှု

က ပထမဘဝဆီကို အားလုံး မတားနိုင်
 မဆီးနိုင် ပြန်ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။

၂၀၁၄-ခုနှစ်ရဲ့ ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ
 နှစ် ၅၀ ရွှေရတုအတွက် ဦးဆုံး စပြီး
 စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာက ကျောင်းကြီးရဲ့
 အဝင်မုခ်ဦး ဦးလူပေါပုံစံကို ပြင်ဆင်
 ရေး၊ မပြင်ဆင်ရေးကိစ္စပဲလို့ ထင်တယ်။
 လူမှုကွန်ရက်ကနေပြီး မုခ်ဦးပြင်ဆင်ဖို့
 ဗီသုကာ ပုံစံသစ်တစ်ခုနဲ့အတူ သဘော
 ထားတောင်းခံမှု ရောက်လာတယ်။
 ကျောင်းကြီးရဲ့ မုခ်ဦးကို ဦးလူပေါမုခ်ဦး
 လို့ ခေါ်ရတာ အကြောင်းရှိတယ်။
 ဘမောင်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာကြီး
 အောင်ရှိန်ရဲ့ ကာတွန်းထဲမှာ ဦးလူပေါနဲ့
 ဉာဏ်ကျယ်လေးဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်

နှစ်ဦးကို အင်မတန် ပရိသတ်ကြိုက်ခဲ့
 ကြတာ။ ဦးလူပေါကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းပုံက
 ဘဲဥတစ်လုံးကို တစ်ဝက်ဖြတ်ပြီး တင်
 ထားသလိုပဲ။ ဆံပင်မရှိရှာဘူး၊ ခပ်မျော
 မျော ကတုံးပုံစံ၊ ကျောင်းကြီးရဲ့ မုခ်ဦး
 က အပြင်အဆင်မရှိဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့
 ဦးလူပေါကြီးရဲ့ ခေါင်းပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။
 အခြားထင်ရှားတဲ့ အဆောက်အဦတွေရဲ့
 မုခ်ဦးနဲ့ မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားနေတယ်။
 ရိုးစင်းစွာနဲ့ ထူးခြားနေတဲ့ ဒီဇိုင်းနော်။

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ထူးခြား
 ချက် ၂ ခု ရှိတယ်။ တစ်ခုက အဲဒီ
 ကျောင်းအဝင် ဦးလူပေါမုခ်ဦးနဲ့ နောက်
 တစ်ခုက ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီးရဲ့
 ဒေါင်လိုက် ချပ်ပြားတိုင်ကြီးတွေ။ အဲဒီ
 ချပ်ပြားတိုင် အမြင့်ကြီးတွေက ကျောင်း
 ကြီးရဲ့ ခံညားထည်ဝါမှုကို ကောင်းကောင်း
 ကြီး ထင်ဟပ်စေနိုင်တဲ့ ထူးခြားမှု။

လူမှုကွန်ရက်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့
 ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့မုခ်ဦးသစ်က ဆန်း
 တယ်လို့ ပြောလို့ မရသလို၊ ဒီဇိုင်းနဲ့
 ဦးတည်ချက်ကလည်း ဘာကို သရုပ်
 ပေါ်စေမုန်း မသိရဘူး။ ဒီဇိုင်းသစ်နဲ့
 စေတနာနဲ့ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ဗီသုကာ
 တော့ အခုထက်ထိ မသိလိုက်ရပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ဘမောင်ကိုယ်တိုင်က ဗီသုကာ
 တစ်ဦးဖြစ်နေတော့ ဒီဇိုင်းသစ်ကို နှစ်
 ငါးဆယ်လောက် ကျောင်းကြီးနဲ့တွဲပြီး
 စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေတဲ့ ဦးလူပေါကြီး
 နေရာကိုတော့ အစားမထိုးနိုင်ခဲ့ဘူး။
 ကျောင်းသား အသစ်အဟောင်းတွေ ဝိုင်း
 ပြီး ကန့်ကွက်လိုက်ကြတယ်နဲ့ တူပေါ့
 တယ်။ ဒီဇိုင်းအသစ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ဘာမှ တက်မလာတော့ဘူး။ မုခ်ဦး
 ပြင်ဆင်ရေးစီမံချက် ရပ်လိုက်ပြီဆိုတာ
 လူမှုကွန်ရက်မှာ ထပ်တက်လာတော့မှပဲ
 စိတ်ထဲမှာ 'ဟူး' ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်
 နိုင်လိုက်တယ်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဦးလူပေါကြီးနဲ့
 နှစ်ငါးဆယ် ရွှေရတုမှာ တွေ့ရဦးမယ်။

ဆရာကြီး ကာတွန်း ဦးအောင်ရှိန်ရဲ့
 ဇာတ်ကောင်ကြီး ဦးလူပေါကို ဘမောင်
 ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ချစ်ခင်စွဲမတ်

ခဲ့သလို၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းကြီးရဲ့ မုခ်ဦးဝကနေ ကျောင်း သားတွေကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး နေပူ မရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အပြုံးနဲ့ အမြဲ ကြိုဆိုပေးတတ်တဲ့ ဦးလူပေါကြီးကို လည်း ဘမောင်က ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့တာ အခု ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသက်ခြောက် ဆယ်ကျော်အထိပါပဲ။

ဦးလူပေါကြီး ဆက်ပြီး ကျန်းမာပါ စေဗျာ...။

ကျုပ်တို့တုန်းကလိုပဲ မျိုးဆက်သစ် လေးတွေကိုလည်း ဆက်ပြီး အပြုံး မပျက် ကြိုဆိုပေးဦးနော့...။

‘ဟော့ကောင်... ဘမောင် ဖိတ်စာ ရပြီးပြီလား’

‘ဘာ ဖိတ်စာလဲ... သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာထပ်ဆောင်ဦးမလို့လား’

ဗလကြီးလို့ခေါ်တဲ့ မောင်အုန်းက ဘမောင်နဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်တက်စဉ်က သူငယ်ချင်း။ တစ်နှစ်တည်းရောက်၊ တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းပြီးခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ယူတဲ့ဘာသာကတော့ မတူဘူး။ ဘမောင်က ဗိသုကာအထူးပြု နဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ပေမဲ့ ဗလကြီးက Mining နဲ့လား မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျောင်းမှာတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ကြီး သိနေကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ခပ် ထွားထွား၊ အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ စက်မှု တက္ကသိုလ်ရဲ့ ‘မောင်’ ဘွဲ့ပိုင်ရှင်၊ ပြီး တော့ စက်မှုတက္ကသိုလ် အနုပညာ အသင်းမှာ အနုပညာနဲ့ ဆိုင်ရာတွေမှာ အတော်လေး ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်ခဲ့လို့။ ဘမောင်က စာလောကပဲရေးတယ်။ ဗလကြီးက ဝိတ်မ၊တယ်။ သီချင်းဆို တယ်။ စောင်းတွေ ဘာတွေ တီးတယ်။ ထင်သာမြင်သာတဲ့သူတွေထဲမှာ ဗလ ကြီး ပါတယ်။

‘မင်းကတော့ လုပ်တော့မယ်၊ RIT နှစ်ငါးဆယ် ဖိတ်စာလေ...’

‘ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကမှ အရေး တယူနဲ့ ဖိတ်ဖို့မှ မရှိတာ၊ ဘယ်ရမလဲ ကွ...’

‘ဟာ... မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီနဲ့တုတယ်...’

‘မှားတာမဟုတ်ပါဘူး သူငယ် ချင်းရာ၊ ဖိတ်စာပေးလောက်တဲ့အဆင့် မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားလို့ နေပါ လိမ့်မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး...မှားတယ်၊ မှား တယ်... တစ်ခုခုတော့ မှားကိုမှားနေပြီ၊ ကိုယ်ပြန်ပြီး Check လုပ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ရပါတယ်သူငယ်ချင်း နေတတ်နေ ပါပြီ’

ဘမောင်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အမြဲတမ်း ဘေးဖယ်ထားတတ်တဲ့သူ ပါ။ အများအတွက်လို့ သတ်မှတ်လိုက် ပြီး လုပ်ပေးကိုင်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကို စဉ်းစားလေ့ မရှိတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်စက်မှု တက္ကသိုလ် နှစ် ၅၀ ရွှေရတုမှာတော့ ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး နှစ်ငါးဆယ် တိုင်ခဲ့ပြီ ပဲလေဆိုတဲ့ ဝမ်းသာမှုနဲ့အတူ စိတ် မကောင်းမှုတစ်ခုကို ခံစားမိရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

စက်မှုတက္ကသိုလ်က ထုတ်တဲ့ နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှာ ၁၉၇၀ ကာလ ထဲက ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စက်မှု တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ ဝင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့အထိ မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တွေမှာလည်း စာတွေ အဆက်မပြတ် ရေးသားနေဆဲပါပဲ။ အခြားအသင်းအဖွဲ့တွေ အမှတ်တရ ထုတ်ဝေတဲ့ နှစ်ပတ်လည်တွေမှာတောင် ဘမောင်ဆီက စာမူတောင်းခဲ့ကြပါ တယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ နှစ်ငါး ဆယ် ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်းမှာ စာမူတောင်း ခြင်း မခံခဲ့ရပါဘူး။ ထူးခြားလှတယ်လို့ ပဲ မှတ်ယူရပါတယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် ကြီးရဲ့ နှစ်ငါးဆယ်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်မြောက် ရေးက စာရေးဆရာကြီးများ၊ ဆရာမ ကြီးများက ဘမောင်ရဲ့စာမူတွေကို အဆင့်မမီဘူးလို့ သတ်မှတ်လို့ မတောင်း ခံခဲ့တာဘဲလား။ စိတ်မကောင်းရုံကလွဲ ပြီးတော့ ခေါင်းထဲတော့ သိပ်မထည့်ခဲ့

ပါဘူး။ စာသမား ပေသမားဆိုတော့ လည်း တစ်ခါတလေ ခေါင်းထဲ ရောက်မိရောက်ရာ ရောက်ခဲ့တာမျိုး လောက်သာပါ။

‘သူငယ်ချင်း... ဘာမှ Check လုပ်မနေပါနဲ့။ ဘယ်သူမှ မဖိတ်ပေမဲ့ လည်း ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ဦး အနေနဲ့ ကြိုးစားပြီးသွားမှာပါ။ ဘယ် သူမှတော့ ကိုယ့်ကို မောင်းထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ... သူငယ် ချင်းရဲ့ အမှားအယွင်းတော့ တစ်ခုခု ရှိနေတာ သေချာပါပြီ’

ဗလကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဘမောင်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် လို့မှတ်ပြီး ဖြေလျှော့မှု လုပ်နေပါတယ်။

ဗလကြီးက အခုတလော ဘမောင် နဲ့ အသက်ကြီးမှ ပြန်တဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ဘမောင်ဖွင့်ထားတဲ့ MBA မှာ သူက သင်တန်းပြန်တက်နေတယ်။ သူက NLD အဖွဲ့ဝင်။ ပါတီတွေ မခွဲခြားတတ် မှန်း၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ အများရေး ရာကို ခွဲခြားတတ်မှန်း ဗလကြီး ကောင်း ကောင်းသိနေပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘမောင်ဘက်က သူက ပိုပြီး စိတ် မကောင်းဟန် ဖြစ်နေတယ်။ ဘမောင် က နည်းနည်း၊ သူ စိတ်မကောင်းပေး တာကတောင် ခပ်များများပါ။

နောက်ရက်မှာ ဘမောင် မရှိတုန်း ဗလကြီး ဖိတ်စာလာဖို့သွားတယ်။

‘သူငယ်ချင်း... ဖိတ်စာလာဖို့ပေး ထားပြီ။ သွားဖြစ်အောင် သွားကြရ အောင်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတည်း ရယ်။ စိန်ရတုက ကိုယ်တို့ အသက်နှစ်ဖို့ မသေချာတော့ဘူး’

‘အေးပါ... သွားမှာပါ၊ Building One အောက်မှာ ဆုံကြမယ်လေ’

စက်မှုတက္ကသိုလ် စပြီး ရောက်တဲ့ ကျောင်းတက်စ၊ရက်ကလို ဘမောင် စိတ်နည်းနည်း လှုပ်ရှားမိတယ်။ တခြား သူတွေလည်း အဲဒီလို ထပ်တူနေကြမှာ ပဲ။ တချို့ကဆို သွားမယ်တက်ကဲနဲ့ တက်ကြွနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ လူမှု

ကွန်ရက်ထဲမှာ နှစ်ငါးဆယ် ရွှေရတုကို သွားဖို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြတာ ပလူပျံနေတာပဲ။

တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝအတွက် ကြည်နူးမိတာတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ကောလိပ်ကြီးကို စတင် တည်ထောင်တဲ့ ၁၉၂၄-ခုနှစ် ကနေစပြီး ရေတွက်လိုက်ရင် ၂၀၁၄-ခုနှစ်ဟာ မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းကြီးရဲ့နှစ်(၉၀)ပြည့်လည်း ဖြစ်သလို၊ ဘမောင်တို့သက်တမ်း ကျောင်းသားဟောင်းတွေအတွက်လည်း နှစ်(၅၀)ရွှေရတုလည်း ဖြစ်တာကြောင့် ကြိုတောင့်ကြဲခဲ့ တစ်သက်တစ်ခါပွဲကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

စက်မှုတက္ကသိုလ် ရွှေရတုကို ရောက်နိုင်ဖို့ ခရီးခဏခဏ ထွက်ရတတ်တဲ့ ဘမောင်အတွက် ခရီးနဲ့ မတိုက်ဆိုင်ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာအမောပဲ။ ကံကောင်းပါတယ်။ ခရီးက ပြန်ရောက်ပြီး ၂ ရက်လောက် အကြာဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချ သွားလို့ရတယ်။

Building One လို့ခေါ်တဲ့ ပင်မအဆောက်အဦမှာ ကျောင်းသားဟောင်း၊ သစ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ ဗလကြီးက စောင့်နေမယ်ဆိုလို့ လူအုပ်ကြား တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားနေရတယ်။

‘ဟေး...ကိုဘမောင်...’

အသံက အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ အသံ။ မရင်းနှီးဘဲ ရှိမလား၊ လူချင်းကလည်း သွေးသောက်တွေလေ။ မျိုးခိုင်ကြီး၊ ဗိုလ်သင်တန်းတုန်းက အရပ်အရှည်ဆုံးဖြစ်လို့ ကျောင်းသားနံပါတ် (၁)။ အခုတော့ ဝလို့ဖီးလို့၊ မိုးဒီကြီးနဲ့ တူတာနဲ့ သူ့ကို Second Moe De လို့ နာမည်ပြောင်မှည့်ထားတာ။ အင်မတန် နောက်ပြောင်တတ် ပျော်တတ်ရှာတဲ့ သူငယ်ချင်း။ သူက သိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာ ဝန်ကြီးဌာနမှာ ရုံးအဖွဲ့မျိုး ဖြစ်နေတာ။

‘သူငယ်ချင်း... ရင်ဘတ်တံဆိပ် ရော...’

‘ဟင်... ဘာတံဆိပ်လဲ’

‘ဖိတ်စာထဲမှာ ပါတယ်လေ...’

ဘမောင်တောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဖိတ်စာထဲမှာ ဘာမျှ မတွေ့မိခဲ့ပါ။

‘မတွေ့မိပါလား သူငယ်ချင်း ရာ...’

‘ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ရတယ်...ရတယ်။ ဟေ့ တပည့်တစ်ယောက်... အဲဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း။ သူ့အတွက် ရင်ဘတ်တံဆိပ် သွားယူပေး။ ပြီးရင်... ဟို အခန်းထဲ လိုက်ပို့လိုက်’

သူတို့ ဘာတွေပြောမှန်း ဘမောင် ဘာမှမသိ။ ဗလကြီးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဆီကိုသာ ရောက်ဖို့ ဘမောင် လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

သူငယ်ချင်း ဦးမျိုးခိုင်ရဲ့ တပည့်က ခဏလေးနဲ့ ဘမောင်ရင်ဘတ်မှာ တံဆိပ် လာကပ်ပေးပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင် မိုးဒီကြီး...ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်’

‘မင်းသွားရမယ့် နေရာကို လိုက်ပို့ပေးမလို့လေ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြီးမှတွေ့ပေါ့။ အချိန်က ကပ်နေပြီ’

ရော...အခုမှခက်ပြီ။ ဘာတွေမှန်း ဘမောင် မသိ။ သူငယ်ချင်း ဦးမျိုးခိုင် တပည့် ခေါ်ရာနောက်သို့သာ ဘမောင် လိုက်သွားခဲ့ရပါတယ်။

‘အဘ...အဲဒီအထဲကို ဝင်သွားလိုက်ပါ’

တစ်ခါတည်း လိုက်ကာဖွင့်၍ ဘမောင်ကို အထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟာ...အစ်ကို... လာလာ...’

ရန်ကုန်တိုင်း ရခိုင်ဝန်ကြီး ဦးဇော်အေးမောင်၊ တစ်ဖက်မှာ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့်၊ ရန်ကုန်တိုင်း လျှပ်စစ်နှင့် ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီး ဦးဉာဏ်ထွန်း၊ နောက် ဒုဝန်ကြီး ဦးတင်ဌေး၊

ဝန်ကြီး ဦးကိုကိုဦး၊ ဦးဉာဏ်ထွန်း၊ ဦးတင်ဌေးတို့က ဘမောင်ထက် စီနီယာတွေ။ ဒုဝန်ကြီး ဦးတင်ဌေးနဲ့ ဘမောင်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၃၀ ကျော်က တစ်တပ်တည်း အတူနေခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ် အချိန်ပြည့် ပြန်ဖွင့်ရေး၊ ICOEဖြစ်ရေးကို ဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့်က သိပ္ပံနည်းပညာဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့တုန်းက သူ့ရဲ့မှတ်မှတ်ရရ ဆောင်ရွက်ခဲ့မှု။

၂၀၁၂-ခုနှစ် နှစ်လယ်လောက်တုန်းကနဲ့ တူတယ်။ ကိုကို (စက်မှုတက္ကသိုလ်) စီစဉ်ပေးမှုနဲ့ ဆရာ ဦးညီလှငယ် (ဒုဝန်ကြီး-ငြိမ်း)နဲ့ Signature စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖြစ်ကြသေးတယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် အချိန်ပြည့် ပြန်ဖွင့်နိုင်ရေးအတွက် သမ္မတကြီးကို တင်ပြပေးဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ။ အားလုံးရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ နောက်ဆုံး စက်မှုတက္ကသိုလ်ကြီး ပြန်ဖွင့်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးအတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရလိုက်တာပါပဲ။ အဓိက ဆောင်ရွက်ခဲ့သူကတော့ ဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့် ပါ။ အင်မတန်သဘောကောင်းပြီး ပြည့်ဝတဲ့ဝန်ကြီးတစ်ဦးပါ။ တွေ့တိုင်း သူက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ဦးအောင်နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။ ဘမောင်ကတောင်မှ သူတို့ဝန်ကြီးတွေ အခြေအနေပေါ်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုတတ်တာ။ အဲဒီနေ့ကလည်း ဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့်က စပြီးနှုတ်ဆက်တာပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ မာန်မာနမရှိတဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ပြည့်ဝတဲ့ အစ်ကိုကြီး။ အချို့ကျတော့ စတုလ်တွေ၊ ဒရယ်တွေ ခံတတ်တာတွေရတယ်။ ပြောရရင် အားလုံးဟာ ခဏတာကိစ္စတွေပါပဲ၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားကြမယ့်ဟာတွေပါ။ ဘယ်အရာမှ ကိုယ်နဲ့ ပါသွားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲခဏမှာ စေတနာသန့်သန့်၊ ကိုယ်ကလေးစွန့်ပြီး စေတနာလေးထား လုပ်ပေးလိုက်နိုင်ရင် ပြီးသွားကြတာလို့ပဲ ဘမောင်က ယူဆထားတယ်။

အဲဒီအခန်းလေးထဲမှာ ခဏနေကြပြီး ဖွင့်ပွဲမကြီးဖြစ်မယ့်နေရာဆီ သွားကြတယ်။ ဘမောင်လည်း ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါသွားတာပေါ့။ အင်မတန်သွားခဲ့တဲ့ နေရာတွေပါ။ တတ်နိုင်ရင် ရှောင်လေ့ရှိတတ်တဲ့ နေရာမျိုး။ ရည်ရွယ်ထားတုန်းက စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ ဗလကြီးနဲ့တွေ့မယ်။ ပြီးရင် ကင်တင်းကိုသွားပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ အာလာပသလ္လာပစကားတွေ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှစ်လေးတွေပြောပြီး၊ အပေါ်ထပ်စုဝေးခန်းမမှာ ဖျော်ဖြေမယ့် အစီအစဉ် နည်းနည်းကြည့်ပြီး ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တယ်။ မတွေ့နိုင်သေးလို့ ဘမောင်က ဗလကြီးဆီ ကြိုပြီး ဖုန်းဆက် တောင်းပန်ထားရသေးတယ်။

ဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့်နဲ့ ဝန်ကြီး ဦးကိုကိုဦးတို့က ဖဲကြီးဖြတ်ပြီး အဆောင် (၁)ဘေး ကားလမ်းသွယ်လေးကနေ အတွင်းဘက် မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ အလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြီး အဆောင်(၁)ရဲ့ ပထမထပ် အစီအစဉ် ကျင်းပရာ ဟောခန်းမကြီးကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဘမောင်လည်း ထပ်ပြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပေါ့။ ပြီးတော့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်ပြီး လုပ်ကြလေရဲ့။ သိပ္ပံနဲ့နည်းပညာဝန်ကြီး ဦးကိုကိုဦးက အဖွင့်မိန့်ခွန်း ပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ နောက်တော့ ဝန်ကြီး ဦးအေးမြင့်က စက်မှုတက္ကသိုလ်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ပြန်ပြီး ရောက်လာရပုံကို ပြောတယ်။ ဦးညီလှငယ် (ဒု ဝန်ကြီး - ငြိမ်း) က ဆလိုက်နဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ဘမောင်တို့ မသိသေးတာတွေ သိလာရတယ်။ အင်ဂျင်နီယာကောလိပ်၊ ဘီအိုစီကောလိပ်၊ ပြီးတော့ BIT, RIT, YTU, YIT စသဖြင့် အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းလာပုံ။ လောလောဆယ် သင်ကြားပေးနေတဲ့ ဘာသာတွေ၊ အနာဂတ်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သင်ကြားပေးမယ့် ဘာသာရပ်တွေကို ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ အားတက်စရာကြီး

ပါ။ အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင် လေး၊ ငါးရက်အလိုလောက်ကနဲ့ တူတယ်။ နိုင်ငံတစ်ခုက တက္ကသိုလ်အဆင့် ကျောင်းသားအယောက် ၁၀၀၀ အတွက် ထောက်ပံ့ရေး စီမံကိန်းမှာ ရှေ့ပြေးကျောင်းသား ၅၀ အတွက် နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဆရာဦးညီလှငယ်ဆီ လွှတ်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးရအောင်လည်း ဘမောင်တို့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံတကာ ရောက်တဲ့အခါမှာ ပင်မအလုပ်တာဝန်အပြင် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတတ်ပါသေးတယ်။

ကြိုလို့ နည်းနည်း ရေးကြည့်လိုက်ချင် သေးတယ်။ စိတ်ခံစားမှုကို အလိုလိုက်ရင်း ဒီမိုကရေစီကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အကြံပေးတွေပဲ မဟုတ်တရုတ်အကြံတွေ ပေးနေသလို စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ရေးနေကြသူအချို့ကို အမြည်းအစမ်းသဘောလောက် အသိပေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ အတော်များများက ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အဆင့်တွေဖြစ်လို့ ရေးခွင့်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်စဉ်အချို့ကိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် အသိလေး ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘုမသိဘမသိ အပြောင်းအလဲကာလ။ အင်တာဗျူး ဘယ်သူမှ မတင်ရသေးတဲ့ အချိန်မှာ အနာခံပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အင်တာဗျူး ရဲရဲပေးခဲ့တာ ဘမောင်ပါပဲ။ သံအမတ်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အိမ်မှာ နေလယ်စာအဖိတ်ခံရပြီး နိုင်ငံတကာသံအမတ်ကြီးအယောက် ၂၀ ကျော်ကြား ခပ်ပြင်းပြင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကြားမှာ အချိန် ၂ နာရီ ကျော်ကျော်ကြာအောင် ဖြေပေးခဲ့တာလည်း ဘမောင်ပါပဲ။ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးနဲ့ အင်မတန် အဖြေကျပ်လှတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ အင်မတန် ဖြေဖို့ခက်တဲ့ သတိကြီးကြီးထားရတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ ပေါက်ကွဲလုနီးနီး စိတ်တွေကို

အတင်းချုပ်တည်းခဲ့ရပါတယ်။ စီးပွားရေးမှာ ဘမောင် အဲသလိုမျိုး သည်းညည်း မခံခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုကိုလိုက်ရင်း၊ သည်းခံနိုင်မှု ကျိုးပျက်သွားရင် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး ထိခိုက်သွားမှာစိုးပြီး အနိမ့်ဆုံး မြေကပ်စိတ်လောက်နဲ့ သည်းညည်းခံပြီး အင်တာဗျူးအကြိမ်အရေအတွက် ရာပေါင်းများစွာကို ဖြေခဲ့ပါတယ်။

EU သမဂ္ဂထဲမှာ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်၊ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ညှိနှိုင်းခဲ့ရတာတွေကို မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဘမောင်အနောက်မှာ အနိပ်ပဲ ရှိပါတယ်။ တွေ့ဆုံမှု အစည်းအဝေးက ဥရောပဘက်မှာ တစ်နေ့ကို (၃) ကြိမ် ရှိခဲ့ပါတယ်။ Working Dinner, Working Lunch နဲ့ နောက်ဆုံး Working Breakfast ကို နေ့တိုင်း နိမ့်စုစု လုပ်ခဲ့ရတာကို စဉ်းစားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သံအမတ်ကြီးတစ်ဦးအိမ်မှာ Dinner ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းထဲပို့၊ နိုင်ငံခြားက သတင်းမီဒီယာ ၃ ခုနဲ့ ကင်မရာထောင်ရှိက်ပြီး ချောင်ပိတ် ပိတ်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို စောချွေးပြန်ပြန်နဲ့လည်း ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။

အကူးအပြောင်းအစမှာ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေး ယိုယွင်းသွားမှာစိုးလို့ မြန်မာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ အင်အားကြီး နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ပြောမယ့်စကားတွေကို လေ့ရှိသေးထဲက သတင်းတစ်ခုထုတ်ပြီး မဟာဗျူဟာကျကျ ကြိုတင်ပြီး လှမ်းတားပေးခဲ့တာလည်း ဘမောင်ပါပဲ။ ရေးစရာတွေ အများကြီးပါ။ ကလောင်လေးတစ်ချောင်း၊ ပါးစပ်ပေါက်လေးတစ်ခုနဲ့ ဟိုရမ်းဒီရမ်းလုပ်နေတာနဲ့ မယှဉ်သာအောင် ခက်ခဲလှတယ်လို့ အကြမ်းဖျင်းလေး ပြောထား ပါရစေ။ သုညဒီဂရီအောက် အနုတ်များစွာနဲ့ အေးခဲနေတဲ့ နိုင်ငံမှာ စောချွေးထွက် ညှိနှိုင်းခဲ့ရတာကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး ပြင်းထန်တဲ့ အစည်းအဝေးတွေ၊ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းမှုတွေ ရက်ဆက်ဖြစ်တော့ ဆီးဝမ်းချုပ်ပြီး နာလာ

တဲ့ခါးကိုတောင် သတ်မထားနိုင်ဘဲ ည
ရောက်မှ ဟိုတယ်ကြမ်းပြင်ပေါ် အိပ်ခဲ့
ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းခဲ့တော့
ပါဘူး။ ကိုယ်မမြေခဲ့တာကို လန့်ဘား
ကြောက်ကလား ထည့်ရေးကြတဲ့ နိုင်ငံ
တကာနဲ့ ပြည်တွင်းမီဒီယာတချို့ကြောင့်
တွေ့လိုက်ရတဲ့ အကျပ်အတည်းတွေက
လည်းမကြာခဏလောက်ပါပဲ။ တစ်ဦး
က ရေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ‘လစာနဲ့
ပိုင်းမှုတွေကို ခံစားရတော့’ ဆိုပြီး။ လစာ
မရပါဘူး။ ချီးမြှင့်ငွေပေးပါတယ်။
ဘမောင်ရဲ့ဒရိုင်ဘာထက်နည်းပါတယ်။
ပထမ သုံးနှစ်က ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်၊
ကိုယ့်ဆီနဲ့ ကိုယ်ပါ။ ဒီလောက်ဆို မှန်း
ကြည့်လို့ မြင်တန်ကောင်းမယ်လို့
ဘမောင် ထင်တယ်။ ‘လူငယ်မျိုးဆက်
သစ်တွေအတွက် ငါ့ပေးဆပ်နိုင်မှု အခွင့်
အရေးပဲ’ ဆိုတဲ့ စိတ်တွန်းအားတစ်ခု
တည်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖြစ်နေတာလို့ပဲ
စကားလက်ဆောင် ပါးထားပါရစဉ်း။
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ မိမိကျကျ ဥက္ကဋ္ဌ
ဘဝကနေ အင်မတန် မိမိမျှများပြီး
ပင်ပန်းမှုကြီးတဲ့ဘဝကို ရောက်သွား
တယ်လို့ မြင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ကလောင်ကိုင်ပြီး သူများကို စည်း
လွတ်ဝါးလွတ်ဆော်တာ အင်မတန်
လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စပါ။ သံအမတ်ပေါင်း ၂၀
ကျော်ရဲ့ဝိုင်းမေးတဲ့ အင်တာဗျူးကို
ကိုယ်တိုင်ဖြေဖို့ထက် စိတ်ကူးလေးနဲ့ပဲ
စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါလို့ပဲ ရေး
လိုက်ချင်ပါတယ်။ အမြည်းအစမ်း
သဘောလေးလောက်သာပါ။ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ပလေယာ သိပ်မရှိသေးပါဘူး။
ဘယ်သူတွေ ဘာလဲဆိုတာသိဖို့ မခက်
ခဲတဲ့ကိစ္စပဲ။ တောင်ရေးမြောက်ရေးတွေ
လုပ်နေမယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်
ပြီးယုံကြည်ရင် ဒီဘိတ်တစ်ခု လုပ်လိုက်
တာက ပိုပြီးလက်တွေ့ကျမယ်လို့ ယူဆ
မိပါရဲ့။ အလကားတော့ မရဘူးနော်။
စာပေနယ်၊ နိုင်ငံရေးနယ်ထဲက အပြီး
ထွက်သွားကြေး။

ကိုယ်တွေခံစားချက် ရှိကြသလို
တစ်ဖက်မှာလည်း ခံစားချက် ရှိနိုင်

တယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ လိုပါလိမ့်
မယ်။ ဘမောင်တို့လည်း ပြောတတ်
ရေးတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် အများ
ကို မထိခိုက်စေချင်လို့၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ
ရေးကို မထိပါးစေချင်လို့၊ ပြောနိုင်
ရေးနိုင်သလောက် မပြောခဲ့သေး မရေး
ခဲ့သေးပါဘူး။ ထားပါတော့လေ။ နှစ်
၅၀ ရွှေရတုလေးရဲ့ အရသာတောင်မှ
ပဲပါသွားပြီ။

အစီအစဉ် တစ်ဝက်လောက်မှာ
ခဏနားတဲ့ ကော်ဖီခိုန့် ဖြစ်ပါတယ်။
အစီအစဉ်က ရှည်လျားပြီး ညဘက်
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေအထိ၊ ညစာ စားပွဲတွေ
အထိလေ။ ကော်ဖီခိုန့် တစ်ဝက်အပြီးမှာ
ဝန်ကြီးအုပ်စုဆီ ပြန်မသွားတော့ဘဲ
သုငယ်ချင်းအဟောင်းတွေကို တွေ့
အောင်ရှာခဲ့တာ။ ကံကောင်းထောက်မ
စွာပဲ ဦးဆုံး လေး ငါးယောက်လောက်
ကိုတော့ တွေ့လိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ အများ
စုကတော့ မျိုးဆက်သစ်ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူဟောင်းတွေကချည်း တစ်
ကျောင်းလုံးနီးပါးလောက် ဆိုပါတော့
လေ။

သုငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ တစ်ခါ
တလေမှ တွေ့ရတာ။ အရွယ်တွေက
ရလာကြပြီဆိုတော့ မကြာခဏ ဖြတ်ခနဲ၊
ဖြတ်ခနဲဆိုတဲ့ ချည်းကပဲ တွေ့လိုက်ရပါ
တယ်။ အားလုံးစုစုပေါင်း တွေ့လိုက်ရ
တဲ့ သုငယ်ချင်း အယောက် ၃၀
လောက်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ
ရော၊ စိတ်ကောင်းစရာတွေရော စုံလို့
ပေါ့။ ကူသင့်တာတွေလည်း ကူကြ၊
မုဒိတာပွားသင့်တာတွေကိုလည်း မုဒိ
တာပွားကြပေါ့။ လောကကြီးမှာ စိတ်
ချမ်းသာစရာချည်း၊ ကျေနပ်စရာချည်း
ဆိုတာ ဘယ်မှာ အကုန်ရှိနေမလဲ။
အကောင်းနဲ့အဆိုးတွေ တွဲယှဉ်နေမှ
လောကကြီးက မျှတနေမှာပေါ့။ သုငယ်
ချင်းမတစ်ဦးရဲ့ ခင်ပွန်းက ကင်ဆာ။
အခြားတစ်ဦးက လေဖြတ်ထားလို့ ခြေ
ထောက်က ချိုင်းထောက်နဲ့ တွဲရရဲ့။
နောက်တစ်ဦးက ဆေးရုံပေါ်မှာ နေလား

ညလားဆိုပဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်ဆီ ပြေး
ကြည့်ရဦးမယ်။

အထူးသဖြင့် ဘမောင်တို့ ပူပေးရ၊
ပင်ပေးရတာက ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ။
အရွယ်လွန် ဆရာကြီးအချို့ပဲ ကျန်တော့
တယ်။ တော်တော်များများ မရှိကြတော့
ဘူး။ ဘမောင်တို့တောင် ခြောက်ဆယ်
ကျော်ကြပြီပဲလေ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
ထဲမှာမှ အရွယ်မလွန်ခင် ကြွေသွားတာ
တွေက မနည်းဘူး။ သူတို့အတွက်က
ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ တချို့ဆရာတွေဆို
အတော်ကို တော်ကြတာ။ သူတို့ဆီမှာ
အဖိုးတန်တဲ့ပညာတွေ အများကြီး ပါ
သွားကြတယ်။ ကျောင်းတွေကောင်း
ကောင်း မဖွင့်နိုင်ကြတော့ မျိုးဆက်သစ်
တွေ သူတို့ဆီက ပညာကောင်းကောင်း
မရလိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဘမောင်တို့
တုန်းကလို စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ၆ နှစ်
ဆက်တိုက် တက်ရတဲ့ ပညာရေးစနစ်ဆို
ရင် အဲဒီ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ ပညာကို
ရလိုက်ကြနိုင်ပေမဲ့ ဘီတက်တို့ ဂျီတက်
တို့ဆိုပြီး စူးရှတဲ့ ဉာဏ်တော်တွေနဲ့ ခွဲပြီး
ဖွင့်လိုက်တဲ့ ပညာရေးစနစ်ကို ခပ်ကြာ
ကြာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတော့ မျိုးဆက်
သစ် ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ တချို့
အလွန်တော်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ
ဆီက ပညာရလိုက်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ပင်မအဆောက်အအုံရဲ့ အတွင်း
ဗဟိုလမ်းမကြီး ဘေးမှာ 50th လို့
အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားပြီး၊ ကျောင်းကြီးရဲ့
ဒီဇိုင်းနဲ့ တွဲဖက်ထားတဲ့ မော်ဒယ်လ်
လေးက အတော် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။
Chipping ခပ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ ခင်း
ကျင်းထားပြီး၊ နီလာရောင် စိမ့်လေးက
ကာလာအတွဲအဖက်ကိုရော၊ Design
Composition ကိုရော အတော် အစပ်
အဟပ်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီဘေးမှာ
ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြတာ လက်မလည်လှ
အောင်ပါပဲ။ ဗလကြီး မောင်အုန်းတောင်
သူ အသက်အရွယ်ကြီးကို ဝင်းဦးစတိုင်နဲ့
ရိုက်ပြီး Facebook ပေါ် တင်လိုက်သေး
တယ်။

ကြိတ်ကြိတ်တိုက် လူကြားထဲမှာ

ဘမောင်တို့လက်ထက်ထဲက လေးဖက်
လေးတန် မှန်ကာထားတဲ့ နံရံကပ်
စာစောင်အိမ်လေးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ ကာတွန်းတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ စာတို
လေးတွေ ကပ်ထားတယ်။ လူအုပ်
ကောင်းလို့ တိုးမပေါက်တာနဲ့ မဖတ်ဖြစ်
လိုက်ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပ် အလွမ်း
ပြေ ငေးရပါတယ်။

ကျောင်းကြီးကို တစ်ပတ်လောက်
ပတ်ပြီး ကြည့်ချင်ပေမဲ့ အချိန်လင့်သွား
တာမို့ မပတ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မနီးမဝေးမှာ
ရှိတဲ့ ဗိသုကာဌာနလေးကို သွားချင်ပေမဲ့
လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့
တုန်း ပြောကြဆိုကြ၊ ၈၊ ၉၊ ပြောင်ကြနဲ့
ဆိုတော့ မရောက်ဖြစ်လိုက်ပြန်တော့ဘူး။
ဒီတစ်ခေါက်က ပင်မ အဆောက်အဦထဲ
မှာပဲ အချိန်ကုန်သွားတယ်။ Canteen
ကိုတောင် မရောက်ဖြစ်လိုက်တော့ဘူး။

လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့
ညနေ ၃ နာရီ ထိုးသွားပြီ။ အလုပ်တစ်ခု
ချိန်းထားတာရှိနေသေးတာနဲ့ ကျောင်း
ထဲမှာ ဆက်နေချင်သေးပေမဲ့ ပြန်ဖြစ်

ခဲ့ရပါတယ်။ ညဘက် ဒင်နာမှာ ဘယ်
လောက်များ စည်ကားမလဲလို့လည်း
တွေးမိတယ်။ စုဝေးခန်းမမှာ ဗလကြီး
တို့ လက်စွမ်းပြမယ့် အနုပညာဖျော်ဖြေပွဲ
တွေ ဘယ်လောက်အထိ ရသမြောက်
မလဲဆိုတာလည်း စိတ်ကူးကြည့်မိပါရဲ့။

ကျောင်းရှေ့မှာ ရေပန်းပါတဲ့ အလှ
ရေကန်ကြီး ရှိနေပါတယ်။ ဘေးမှာတော့
အတော်လေး ကျယ်ဝန်းတဲ့ အပိုင်းပုံ
အနီခွံပန်းခြံလေးပေါ့။ အဲဒီ ရေကန်လေး
ဘေးမှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြတဲ့သူတွေ၊
ပန်းခြံလေးထဲမှာ အမှတ်တရဓာတ်ပုံ
အရိုက်ခံကြတဲ့သူတွေလည်း မနည်း
မနော့ဘဲ။ နုပျိုလန်းဆန်းပြီး တက်တက်
ကြွကြွရှိတဲ့အရွယ် မျိုးဆက်သစ်လေး
တွေကို အားမာန်အပြည့်နဲ့ တွေ့ရတယ်။
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်
တုန်းကလည်း ဘမောင်တို့လည်း ဒီ
နေရာမှာပဲပေါ့။ အခုတော့ ပုံရိပ်ဟောင်း
တွေရဲ့ နေရာကို ပုံရိပ်သစ်တွေက အစား
ထိုး ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြပြီး သားသမီး
အရွယ်ထက်ငယ်ပြီး၊ မြေးအရွယ်လေး
တွေကို တွေ့လိုက်ရတော့...

‘သြော်... ငါတို့နောက်မှာ မျိုး
ဆက်နှစ်ဆက်လောက်တောင် ရှိသွားပါ
ပကောလား’ လို့ တွေးမိရပါသေးတယ်။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ကျောင်းကပါ
လာတဲ့ ပြကွဒိန်နဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်
မဂ္ဂဇင်းကို ဘေးမှာချလိုက်တော့ စာ
ဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ ဘမောင်ရဲ့ ယာဉ်
မောင်းက...

‘ဆရာ... နှစ်ငါးဆယ်မှာ ဘာ
အကြောင်း ရေးထားသေးလဲ။ ကျွန်
တော် ခဏ ယူဖတ်လိုက်မယ်နော်’

သူ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောလိုက်
တော့ပါဘူး။

‘အေး...အေး... နှစ်အုပ်ပါလာ
တယ်။ တစ်အုပ် မင်းယူသွား... ဖတ်ရ
ခဲတယ်။ နှစ်ငါးဆယ်မှ တစ်ခါရယ်...’

တပည့်ကျော်အနေနဲ့ နှစ်ငါးဆယ်
မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်အပြီး ဘမောင်ရဲ့စာကို
မတွေ့ရင် ဘာပြောမလဲတော့ မသိဘူး
ပေါ့။

အမိကျောင်းတော်ကြီး... နောက်
ဘက်မှ တရွေ့ရွေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
တယ်...။ ■ နေဇင်လတ်

မြိုင်စီဝေါ် နိုင်ငံကျော် ဆန်ကြာဆီ ၉၀ နော်

လူမျိုးဘာသာမရွေး
စားသုံးနိုင်ပါသည်

DUWUN
RICE VERMICELLI

၉၀ ဆန်ကြာသည် သန့်စင်ဖြူဖွေးသော ဆန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားပါသည်။
ဓာတ်ပစ္စည်းလုံးစုံ မပါဝင်ပါ။ ခေါက်မီ အခြောက်ခံစက်ဖြင့် အခြောက်ခံ
ခြင်းဖြစ်ပြီး နေရောင်ခြည်မသုံးပါ။ ထိုကြောင့် ပိုပြီး သန့်ရှင်းပါသည်။
ကြာခံစီ ပုလအရသာဖြစ်သည့် ဆန်၏ အာဟာရနှင့် သဘာဝ အနံ့အရသာ
မပျောက်ဆုံးပါ။ အရသာမဆူညံသည့် အတွက် ကြောင့် စားသုံးသူအတွက်
အလွန် ကောင်းမွန်သော အရသာဖြစ်ပါသည်။

၉၀ ဆန်ကြာသည် ကြော်ငြာလှိုက်ရက်ပြုတ် စားသုံးရန် အထူးသင့်လျော်
သည့် ကြာဖြစ်ပါသည်။

ဝယ်ယူစားဝေးထော ခံစားပြည်ထုရားထို

၉၀ မိထားစု ၄
တထူးထူးစူးစူးတင်မို့ပါသည်

ဒီလမှာတော့ ရေးနေကျမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေကို ရွေးချယ်ရေးသားလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးအသားပိုင်း လိုအပ်ချက်တွေကြောင့် စာမူအများစုဟာ ရသမမြောက်ဘဲ ဇာတ်ကြောင်းပြောအဆင့်နဲ့သာ အဆုံးသတ်သွားကြပါတယ်။

၁။ သတိ ပရိုပိုင်းအမှန်မတင် မဝင်ရ
မြကေခိုင်(ကျောက်တန်း)

ဖေဖော်ဝါရီလမှာ သုံးလွှာ မိန်းကလေးတွေအတွက် ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကို ရေးသားလိုရင်း ဖြစ်ပေမဲ့ အရေးအသားပိုင်း အားနည်းတဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့ကို လှည့်စားသူအပေါ် အဖြစ် မှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးပမ်းမှုဇာတ်ကွက်မှာ ရုပ်လုံးမကြွလာဘဲ ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ရှေ့ပိုင်းမှာ ပျိုးလာခဲ့သမျှ ဇာတ်အဆုံး သတ်အားနည်းသွားရပါတယ်။

၂။ ဟော နိုးတွေ ဖြစ်နေပြန်ပြီ
ရွှေဇိုလ်

အရေးအသား အားနည်းတဲ့အတွက် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ဖော်ရာမှာ မဝီပြင်ဘဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ တင်ပြပုံသင့်ပေမဲ့ စာလုံးပေါင်းအမှား မကင်းပါဘူး။

၃။ တိုက်ပွဲ

၄။ သွေးမှူး
ဌေးအောင်စိန်(အင်းမ)

ရိုးစင်းတဲ့ဝါကျတို့တွေနဲ့ စကားပြေကို ပြေပြစ်စွာ ရေးနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာကို လိုက်ပြီး ဝါကျအတိုအရှည်နဲ့ တင်ပြပုံကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်မရေးဖွဲ့နိုင်ရင် စာမူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ 'တိုက်ပွဲ'က ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကြားက အားဖြည့်မှုဇာတ်ကွက် ဖြစ်ပြီး 'သွေးမှူး'ကလည်း အရက်သမားလူထွက်ဦးစင်းတစ်ပါးအကြောင်းဖြစ်ပါတယ်။

၅။ ဗေရီ
လင်းမွန်ဦး

အရေးအသား အားနည်းချက်ကြောင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဆန်ဆန်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်ဟာ ရုပ်လုံးကြမလာဘဲ ပြီးဆုံးသွားရပါတယ်။

၆။ လျှောက်လှမ်းရုဦးမည့် မနက်ဖြန်များ
ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

စာစီစာကုံး ဆန်တဲ့အရေးအသားမျိုးနဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ရေးထားတာဖြစ်ပါတယ်။ အဆုံးသတ်ကတော့ ဆောင်းပါးဆန်နေပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၇။ အေးမူ

အောင်မျိုးသူလွင်

ဇာတ်ကြောင်းပြော တင်ပြပုံမျိုးဖြစ်ပြီး ရသအဖွဲ့အနွဲ့မရှိသလောက်နည်းကာ စကားပြေ၊ စကားပြောရောထွေးနေပါတယ်။

၈။ ဒါအချစ်လား

သင်းနန္ဒာ(ပေါင်းတည်)

စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေသလို အပြန်အလှန် စကားပြောအားပြုပြီး ရေးထားတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပါတယ်။

၉။ မြစ်တစ်စင်း၏နှိုက်သံ

ဇော်သစ်(စက္ကနန်း)

အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေ ရှိပေမဲ့ ရိုးစင်းနေတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းနဲ့လှည့်ကွက်ဖြစ်ပြီး တင်ပြပုံ ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။ အရေးအသားနိုင်သူမို့ ဇာတ်ကြောင်းနဲ့ တင်ပြပုံကို အားစိုက်ပြီး ရွေးချယ်စေချင်ပါတယ်။

၁၀။ ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး ချစ်ဗိုလ်ဗိုလ် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်

၁၁။ ဆက်ရန်

ဆွေဝင်းနိုင်(ပွင့်ဖြူ)

ပေးပို့လာတဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ စာကြောင်းစိပ်သလို ပူးကပ်နေတဲ့ လက်ရေးလက်သားကြောင့် နှစ်ခေါက်လောက် ထပ်ဖတ်မှ ပြောလိုရင်းကို သဘောပေါက်ရပါတယ်။ ဖတ်ရအင်မတန်ခက်တဲ့အတွက် နောင်ကို ကွန်ပျူတာစာစီပြီး ပေးပို့ဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ စာအရေးအသားကောင်းသူဖြစ်ပေမဲ့ ဇာတ်ကြောင်းအလိုက် ရေးဟန်ကို ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ မလိုအပ်တဲ့ အသေးစိတ်တွေကိုပါ ဖွဲ့နေတာမို့ စာဖတ်သူ အာရုံညောင်းသွားရပါတယ်။ 'ရှာပုံတော်...က သင်္ကြန်နောက်ခံဇာတ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာအရ အရေးအသားသွက်လက်ရင် ဇာတ်ကြွတက်နိုင်တဲ့စာမူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဆက်ရန်'ကတော့ နိုင်ငံရေးနောက်ခံဇာတ်အဖြစ် ရေးထားပေမဲ့ ကျမ်းကျင်မှုမရှိတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို နားလည်သလို ဇာတ်ဖြည့်ထားတာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုယ် မပိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ဇာတ်လမ်းဆင်ဖို့ မကြိုးစားစေချင်ပါဘူး။

၁၂။ ခြေတံ

မင်းမာန်

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာတမ်းဆန်တဲ့ တင်ပြပုံမျိုး၊ ရုပ်ရှင်ဆန်တဲ့ဇာတ်ကွက်မျိုး ဖြစ်နေတာမို့ အားနည်းသွားရပါတယ်။

၁၃။ သားကြီးပါမောက္ခ

အန်တီ

စကားပြေ၊ စကားပြောရောနေသလို စာစီစာကုံးအရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးသားထားတာဖြစ်နေပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုများများ ဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၁၄။ ဖမ်းစိုက်သံ

၁၅။ လျှို့ဝှက်ဖြစ်တစ်စင်း

သဲနုစ

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ဖောင်းပွတဲ့စာမူနှစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှုကလည်း ရိုးစင်းနေပြီး ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပါတယ်။

၁၆။ အမှတ်ကြယ်လေးတွေ လင်းပါစေ

လမင်းမွန်မွန်

စာစီစာကုံး အရေးအသားမျိုးနဲ့ မိဘမေတ္တာဘွဲ့ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၁၇။ ရေမျောက်ကမ်းတင်

ညီစောရန်နောင်

မလိုအပ်ဘဲ ပုဒ်ဖြတ်များစွာ ထည့်ပြီး ရေးထားတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်ပါ။ ဝန်ထမ်းလောက နောက်ခံဇာတ်ဖြစ်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ရှိပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းကြွအောင် အရေးအသားက မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

၁၈။ နာခံတတ်သူများ ဖြစ်ကြပါစေ

ဟောမာန်စော

ရိုးစင်းလွန်းတဲ့ဝါကျတွေနဲ့ စကားပြေ၊ စကားပြောရော ထွေးပြီး ရေးထားတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးဆန်နေပြီး ရသအားနည်းပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၁၉။ နောက်တိုးဖတ်စာ

မောင်လှိုင်မိုးရီ

ရွေးတစ်ကောင်နေရာက ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး အရေးအသားအားနည်းနေသလို သင်ခန်းစာပေးလိုတဲ့ ဆောင်းပါးအရေးအသားမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုများများ ဖတ်ပါဦး။

၂၀။ ဟုတ်ပါသည် အဲဒီနေ့က မိုးတွေ တကယ်ရွာခဲ့ပါသည်

၂၁။ ရင်ခွင်မဲ့သူ

မိုးစက်

အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ 'ဟုတ်ပါသည်...'မှာ ပြောချင်တာကို ပီပြင်သွားအောင် ရေးဖွဲ့မှု အားနည်းနေပါတယ်။ 'ရင်ခွင်မဲ့သူ'မှာတော့ မလိုအပ်တဲ့ အရေးအသားများနဲ့ ဖောင်းပွနေပြီး အရေးအသားမပိုင်နိုင်ဘဲလှည့်ကွက်သုံးထားတဲ့အတွက် ထိရောက်သင့်သလောက် မထိရောက်ခဲ့တဲ့ စာမူများဖြစ်ပါတယ်။

၂၂။ ငါးရဲ့ခေါင်းက ချိပါတယ်

ငြိမ်းချမ်းဇော်

စာရေးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးမရှင်းတဲ့အတွက် အရေးမရှင်းဖြစ်ခဲ့ရပြီး အဆုံးသတ်မှာ စာဖတ်သူ ဘဝင်ကျသွားအောင် မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဓိကကတော့ အခင်း၊ အခက်၊ အဖြေရယ်လို့ သမားရိုးကျ ဇာတ်ဆင်မယ်ဆိုရင်တောင် အခင်းအကျင်းကို ရေးဖွဲ့ရာမှာ မလုံလောက်တဲ့အတွက် ဇာတ်ထွက်အခက်အခဲတွေက ဇာတ်ဖြေ၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ အားနည်းသွားရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုးစားပေးပါဦး။ အတွေးရှင်းမှ

အရေးရှင်းမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး အတွေးရှင်းရှင်းနဲ့ ရေးဖွဲ့စေချင်ပါတယ်။

၂၃။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် လှတဲ့လူ

မိုးမခ(ပွင့်ဖြူ)

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို စာကြောင်းတောင် မခြားဘဲ ရေးသားထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများဖတ်ပါဦး။

၂၄။ လမင်းမေမေ

၂၅။ သည်နေ့မိုးဆောင်းပြောင်းသော်လည်း

မြိုးနဲ့နဲ့ပါ

စာရေးကောင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ 'လမင်းမေမေ'က ရိုးစင်းတဲ့မိဘမေတ္တာဘွဲ့ဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းသွားပါတယ်။ 'သည်နေ့မိုးဆောင်း...'ကိုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းဆိုတင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်တာက-

ရှည်ညိုလေးရဲ့ 'နေရာ'နဲ့ 'ဘကြီးဖြိုးစာရေးနေသည်'

မိုးသူရရဲ့ 'တတိယမြောက်အနမ်း'နဲ့

ခင်ဆက်ဆက်အောင်(ပြည်တက္ကသိုလ်)ရဲ့

'ဟု ခေါ်ဆိုခွင့် မရှိသော' တို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလအတွက် ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)ရွှေအသစ်စာမူများကို ဖတ်ရာမှာ ဆန်ခါတင် တင်လောက်တဲ့ ဝတ္ထုနည်းနည်းသာ ရှိတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာမ တင်ပြလာတာ ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်သာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ၅ ပုဒ်မှာ ရှည်ညိုလေးက နှစ်ပုဒ် ပါဝင်ပါတယ်။

ရှည်ညိုလေးရဲ့နှစ်ပုဒ်ထဲက တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ 'နေရာ'ကို ရွှေနုလုံးသားအတွက် ရွေးချယ်လိုက်ပြီး 'ဘကြီးဖြိုး စာရေးနေသည်'ကို ဒီလ ရွှေအသစ်အတွက် ရွေးချယ်ထားပါတယ်။

ဆရာ မိုးသူရရဲ့ 'တတိယမြောက်အနမ်း'၊ မြိုးနဲ့နဲ့ပါရဲ့ 'သည်နေ့မိုးဆောင်း ပြောင်းသော်လည်း'တို့ကိုလည်း ဒီလ ရွှေအသစ်များအဖြစ် ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

မြိုးနဲ့နဲ့ပါကို သတိပေးချင်တာကတော့ ဝတ္ထုတိုထဲမှာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတဲ့ ဇာတ်ကောင်တချို့ကို အမျိုးစပ်ပြထားတာတွေ များနေပါတယ်။ စာဖတ်သူကို မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ရှုပ်စေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါမျိုးကို ရှောင်ရှားစေချင်ပါတယ်။

ခင်ဆက်ဆက်အောင်(ပြည်တက္ကသိုလ်)ရဲ့ 'ဟု ခေါ်ဆိုခွင့်မရှိသော'ဝတ္ထုက စကားပြေ၊ စကားပြောတွေ တစ်ပုဒ်လုံး ရောထွေးနေပါတယ်။ ဝတ္ထုတို စတည်တတည်းက စကားပြေနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် စကားပြေပဲ တောက်လျှောက်ရေးပါ။ အဲဒီလိုပဲ စကားပြောနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင်လည်း စကားပြောနဲ့သာ တောက်လျှောက်ရေးရပါမယ်။ ကျန်တော် ရွေးထားတဲ့ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ဝင်းငြိမ်း

အမှတ် ၃၀၄၊ မော်ဂျီ

မြန်မာ

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

ရပ်ကွက်လေးသည်
လူနေတူထပ်လှ၏။
အိမ်ခြေကလည်း
များလွန်းလှသည်။
ပြတ်သိပ်နေသည့်
တံသာသာ အိမ်ကလေး
ပေါင်းများစွာကြောင့်
လူတန်းစားတစ်ရပ်
အတော်ကြိုက်သော
ရပ်ကွက်ကလေးဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
ရပ်ကွက်ထဲရှိ
လမ်းကလေး
များသည်လည်း
ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။
ထိုလမ်းကျဉ်းလေးများကို
ရပ်ကွက်ရှိ
ရတနာလေးများစွာက
အပိုင်စီး
သိမ်းယူထားသည်။
ဆဲဆိုသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊

ရယ်မောသံ၊
ငြင်းခုံသံများဖြင့်
ထိုလမ်းကလေးသည်
လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသည်။
တစ်နည်းပြောရလျှင်
ထိုရပ်ကွက်လေးသည်
ရှင်သန်နေသည်။
ရပ်ကွက်လေး၏အစွန်တွင်
ကားလမ်းမဆီသို့သွားသော
လမ်းမကျယ်ကြီးရှိသည်။
လမ်းကျဉ်းလေးနှင့်
ဆန့်ကျင်စွာ

ရှင်ပြီလေး ကဇွန်လေး စာရေးရာမည်

လူသွားလူလာ ရှင်းလှသည့် ထိုလမ်းမကြီးဘေးတွင် ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခြံရှိသည်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များနှင့် အုပ်ဆင်းနေသည့် ထိုခြံဝန်းကျယ်ကြီး၏အလယ်လောက်တွင် ရေနံချေးများ ဝ၊နေသည့်ရှေးပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ခိုင်မာတောင့်တင်းခဲ့သည့်ဟန်ကို ယခုချိန်ထိတိုင် မစွန့်လွှတ်သေးသော်လည်း ကြံ့ခိုင်ခြင်းမရှိတော့သည့်မှာလည်း သေချာသည်။ ထိုအိမ်အိုကြီးထဲတွင် တစ်ချိန်က 'တစ်ကောင်တည်း ဒါပေမဲ့ ခြင်္သေ့ကွ' ဟု ကြွေးကြော်ဖူးသည့် ခြင်္သေ့အိုကြီးရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင် ခြံကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်အိုကြီးတို့၏အရှင်သခင်အဘိုးကြီးသည် ကွပ်ပျစ်အိုကြီးပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ ခြေတစ်ဖက် ချပ်ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲအောက်ခြေတန်းပေါ်တပ်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို သေချာကြည့်မည်ဆိုပါက ဒူးဆစ်နေရာတွင် ဖုဖောင်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့က နောက်ဖေးအသွား ချော်လဲထား၍ ရောင်နေသည့်ဒူးကို အရက်ဦးရည်ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည့် လိမ်းဆေးကို လိမ်းပြီး ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ပတ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေသီနေသည့် မျက်ဝန်းအနံ့ဖြင့် အဘိုးကြီး ကြည့်နေသည်က ပြတင်းပေါက်မှမြင်နေရသည့် အိမ်ဝင်းတံခါးဝဆီသို့ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ငွေငွေနှင့် စောင့်နေခြင်းဖြစ်

သော်လည်း အဖြေကို ကြိုသိထားသူပမာ ရီစေမှုန့်ဝါးသည့် မျက်ဝန်းတို့သည် အရောင်တောက်မလာတော့။

‘မလာဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့’

အတွေးအဆုံး နှလုံးအိမ်မှာ လှံတက်လာသည့်မျက်ရည်တို့က မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ပေါက်ပေါက်ကျ စီးဆင်းသွားသည်။

‘ဘကြီးဖြိုးသား ဒီနှစ်သင်္ကြန်လည်း မလာကြဘူးနော်။ မအားလို့ မလာဖြစ်ရင်လည်း စာလေးဘာလေးတော့ ရေးသင့်တာပေါ့။ တကတဲ နေနိုင်လိုက်ကြတာ’

မနက်ကပင် သောက်ရေအိုးကို ရေလာဖြည့်ရင်း ပြောသွားသည့် မိသက်စကားကြောင့် သူ စာရေးရန် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ စာ၊ စာ၊ ဟုတ်သည်။ သူ စာရေးရမည်။ သားက မအား၍ စာမရေးဖြစ်လျှင်တောင် သူက စာရေးရမည်။ သူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ အသာထလိုက်သည်။ ခိုက်မိထားသည့် ဒူးက အသည်းခိုက်အောင် နာသွားစဉ် စုတ်သပ်မိသည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိ အမယ်ကြီး၏ သေတ္တာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလိုက်သည်။

ခပ်မှောင်မှောင်အခန်းထဲရှိ သံသေတ္တာရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ငိုငိုနေမိသည်မှာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။ အမှတ်တရတွေ အများကြီးသိမ်းထားသည့် သေတ္တာလေးကိုကြည့်ရင်း သူ တွေးနေမိသည်။ ထိုသေတ္တာလေးက သူ့ဖခင်

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးခဲ့သည့်ပစ္စည်းများထဲမှ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုသေတ္တာထဲတွင် သူနှင့်မယ်စံမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်ခဲ့သည့် ကြိုးကြီးချိတ်လုံချည်နှင့် အင်္ကျီနှစ်ထည်ရှိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ရိုက်ထားသည့် အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံများ ရှိသည်။ သားကြီးဘွဲ့ယူတုန်းက ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများရှိသည်။ နောက် မယ်စံ၏ သိပ်မများလှသည့် အဝတ်အစားတချို့ရှိသည်။ မယ်စံ အသက်ရှင်စဉ် နောက်ဆုံးဝတ်ခဲ့သည့် အင်္ကျီနှင့် လုံချည်လေးကို အပေါ်ဆုံးမှာ ထားသည်ဆိုတာကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ထိုအင်္ကျီပေါ်မှာတင်ထားသည့် သားဆီ စာရေးလျှင်သုံးသည့် မယ်စံ နောက်ဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့် ဗလာစာအုပ်နှင့်ခဲတ်ရှိနေသည်ဆိုတာကိုလည်း သိသည်။

မဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်သည့် သော့ခတ်မထားသော သေတ္တာကို အားစိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပရတ်လုံးမထည့်သည့်မှာကြာပြီဖြစ်၍ ခပ်မွန်းမွန်းအနံ့အသက်တို့ ပျံလွင့်လာသည်။ စာအုပ်နှင့်ခဲတ်ကို ယူလိုက်စဉ် အမယ်ကြီး၏ စကားသံကို ကြားယောင်မိလိုက်သည်။

‘အဘိုးကြီး ကျုပ်မရှိရင် တော် အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေနော်။ ကလေးတွေ အနေခက်အောင် ဘုဏ်လွန်တိုက် မနေနဲ့ဦး။ ချွေးမလည်း ချွေးမအလျောက်၊ သားလည်း သားအလျောက်ပေါ့ အလိုက်

အထိုက်နေ ကြားလား။ ငါတို့တုန်းကများကွာ ဆိုတဲ့တော့စံပေတ်ကြီးကို မေ့မိလိက်တော့။ တော့စံတစ်မချ စိတ်နဲ့က ကျုပ်တော့ လားရာကောင်း မထင်ဘူး၊ ကျုပ်ငရဲ မကျစေချင်ရင် တော်ကောင်းကောင်းနေနော်၊ ကျုပ်ပြောတာကိုရော ကြားရဲ့လား အဘိုးကြီးရဲ့’

‘အေးပါဟာ နင်ကလည်း သေစကားချည်းပဲ။ စိတ်လေးဘာလေးလည်း တင်းထားစမ်းပါဦး’

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဗူတတ်ရန်ကော၊ စိတ်ပျော့ရန်ကော သဘောမျိုးနှင့် သူမာန်ခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တော့ အေးအတူပူအမျှ အခက်အခဲဟူသမျှ လက်တွဲကျော်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဇနီးသည်ထံမှ တွဲလက်ဖြတ်မည့် စကားသံကို သူ မကြားလိုခြင်း၊ မကြားဝံ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမယ်ကြီးထားသွားခဲ့တာ ဘာလိုလိုနှင့် နှစ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ မျက်ဝန်းမှ သိသိဝေသည့် မျက်ရည်စတို့ကို ပန်းစွန်းနှင့်ပွတ်ရင်း အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဘယ်ဘက်ဒူးကိုထောင်ကာ ညာခြေအောက်ချပ်စံဖြင့် ထိုင်လိုက်သည်။ အမယ်ကြီးလုပ်ခဲ့သည့် ပုံဟန်အတိုင်း အနားလိပ်နေသည့် ဗလာစာအုပ်အလယ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ပြုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ နောက် ခဲတ်ကို တံတွေးဆွတ်လိုက်သည်။ အဲ...။ သူစာရေးတော့မည့် ဗိုပါမမျက်မှန်က ဘယ်မှန်းမသိ။

တစ်ခါတုန်းကလို ဖြစ်မှာစိုး သည့်အတွက် မျက်မှန်ကို သူ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဦးစွာ ရှာ သည်။ မရှိ။ ရှေ့မှာရှိသည့် စားပွဲပေါ်မှာ ရှာကြည့်သည်။ သောက်ပြီးသား ဆေးလိပ်တို များ၊ အကြမ်းအိုးနှင့်အတူ သောက်လက်စ ရေခွေးခွက် များ၊ မနက်ခင်းက စား၍ မကုန်သဖြင့် ချန်ထားသည့် အကြော်ပန်းကန်၊ ထိုဘေးမှာ ရှိနေသည့် အမယ်ကြီး မကြာ ခဏ ဖတ်ပြခဲ့ဖူးသည့် ဆရာ တော် ဦးဇောတိက ရေးသည့် 'အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ' ဆိုသည့် စာအုပ်က ညစ်ထေး နေသည့် လက်သုတ်ပဝါ အောက်တွင် တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသည့်မှအပ မျက်မှန် ကို မတွေ့ရ။ သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ရှိသည်နှင့် ဆေးလိပ်တိုတစ်ခု ကို မီးညှိကာ သောက်နေ လိုက်မိသည်။ ဒေါင်းကဟန် ပြုလုပ်ထားသည့် စဉ်ရည် သုတ်ပြာခွက်ထဲသို့ ပြာခွေချ လိုက်စဉ် တွေ့လိုက်ရသည် က ပြာခွက်ထဲရောက်နေ သည့် သူ၏ မျက်မှန်ကို ဖြစ် သည်။ ကပျာကသီနှင့် မျက် မှန်မှာကပ်နေသည့် ပြာတို့ကို ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်နှင့် သုတ်လိုက်သည်။ ယခုတော့ စာရေးဖို့အတွက် သူ အသင့် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူ စာရေးရန် ထိုင်နေ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင် သူ စာတစ်လုံးမျှ မရေးရ သေးချေ။ အကြောအပြိုင်း ပြိုင်းထေးနေသည့် သူ့လက်ထဲ မှခဲတံက ယောင်နှုတ်ဖြင့် တစောင်းရပ်နေသည်။ ရေး

ရန်အကြောင်းမရှိ၍ မဟုတ် ဘဲ ပြောချင်သည့်အကြောင်း အရာတွေက များလွန်းနေ၍ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကစ၊ ရေးရ မည်ပင် မသိ။ ဟိုစဉ်တုန်းက တော့ သားဆီစာရေးတိုင်း အမယ်ကြီးကသာ ရေးမြဲဖြစ် သည်။ ခဲတံလေး တံတွေး ဆွတ်ဆွတ်ပြီး စာရေးတတ် သည့် အမယ်အိုကြီး၏ပုံရိပ် က အတွေးထဲသို့ ခုတ်လာပြန် သည်။

‘အဘိုးကြီး တော်ရော တော် ဦးဇောတိက ရေးသည့် ‘အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေ’

အမယ်ကြီး၏ ဝေဝေ ဝဲဝဲစကားသံကို ကြားယောင် မိစဉ် လက်ခဲမှခဲတံကို တင်း တင်းဆုပ်ရင်း မျက်လုံးတွေ ကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ အသက်ကြီးပြီဆိုတာကို သိသည်။ သူ မှတ်ဉာဏ်တွေ မချွတ်သွင်းသေးဘူးဆိုတာကို လည်း သိသည်။ ဥပုသ်နေ့ တိုင်း ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံမှာ ကျင်းပသည့် တရားပွဲတိုင်း မှာလည်း တရားနာသည်။ ဝါတွင်းမှာ ပြုလုပ်သည့် တရားစခန်းမှာလည်း ဝင်ခဲ့ဖူး သည်။ ဆရာတော်ဘုရားများ ဟောညွှန့်ပြသည့် တရားများ ကလည်း အမှောင်မှခဲဖူးသည့် သူ့နှလုံးသားကို အလင်းဝင် စေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အသိ သည် အသိသာ ဖြစ်သည်။ လာဘ်အိမ်ကလည်း တစ်ယောက် တည်းဆိုတာကို သိသည်။ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက် ကိုတော့ အမယ်ကြီးနှင့် သွား ချင်သေးသည်။ ပြန်သွား

တော့လည်း တစ်ယောက် တည်းဆိုတာကို နားလည် သည်။ ပြန်မသွားခင် ကျန်ရှိ သည့်အခိုက်အတန့်လေးကို တော့ သားသမီး၊ မြေးသား များနှင့် စုစုလုံးလုံး နေချင် သေးသည်။

ဘဝနေဝင်ချိန် မီးငြိမ်း ခါနီး အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်ကို၊ မေတ္တာကို ဘယ်သူကများ စာနာနိုင်မှာ လဲ။ နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။ နားလည်ပေးနိုင်သူ၊ နား လည်ပေးခဲ့သူကလည်း ခရီး အဝေးကြီးကို သူတစ်ဦး တည်း နှင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အခုတော့ လောကကြီး အလယ်မှာ၊ ခြံဝန်းကျယ်ကြီး ထဲမှာ၊ အိမ်အိုကြီးထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန် ရစ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ငယ်တုန်းကတော့ ငယ် စိတ်နှင့်ပို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အိပ်မက်တွေနှင့်တက်ကြွကာ အခက်အခဲဆိုသည်က ဘဝ အခြေမြှင့်ရန်အတွက် အသုံး ပြုရသည့် ကျောက်တုံးလေး တွေဟု ယူဆခဲ့ဖူးသည်။ ထို ကျောက်တုံးလေးတွေပေါ်မှာ နင်းလျှောက်ရင်း မိသားစု ဘဝကို အခြေမြှင့်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဆန္ဒပြင်းစွာ ကြိုးစား ရှာဖွေနိုင်မှုနှင့် အမယ်ကြီး၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုတို့ ကြောင့် လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး မှ စ၊ ခဲရသည့် အခြေမှသည် ဧကများစွာကျယ်သည့် ခြံ ဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် မြေရှင် သူဌေးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ သည်။ သားကို သူလို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာနှင့် ဘဝကို ရင်မဆိုင်ရစေရန်အတွက် ပညာရော၊ ဥစ္စာအမွေပါ ပေး

ခဲ့လိုသူ ဖြစ်သည်။
သားဆယ်တန်းအောင် တော့ အမှတ်ကောင်းသည် နှင့် စက်မှုကျောင်းကြီးရှိရာ မြို့ကြီးဆီသို့ လွှတ်လိုက်ရ သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် ပြန်လာတတ်သည့်သား သည် နောက်နှစ် နောက်နှစ် များတွင် သူတို့ရှိရာမြို့လေး ဆီသို့ ကျပန်းစွာ ရောက်လာ တတ်သည်။ ရောက်လာလျှင် လည်း အိမ်မှာနေသည့်အချိန် က နည်းပါးလှသည်။ ထို့ နောက်များမှာတော့ ကျောင်း ပိတ်သည့်တိုင် ပြန်မလာဖြစ် သည်က များလေသည်။ သင်တန်းတက်နေလို့ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် သူက ကျေနပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သား မှာသမျှငွေကို ပို့ပေးရင်း၊ သားလွမ်းစိတ်နှင့် မျက်ရည် စမ်းစမ်းကျနေသည့် အမယ် ကြီးကို နှစ်သိမ့်ရင်း ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သားက သူ ပေးလို သည့် ပညာအမွေကို ရယူပြီး သွားချိန်တွင် ပညာရုံပြီဖြစ် ကြောင်း ထိုမြို့မှာရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ကို တောင်းရမ်းပေးစေခြင်းဖြင့် သက်သေထူသည်။ သား မျက်နှာမငယ်စေရန်အတွက် မိန်းကလေးရှင်ဘက်မှ တောင်း ဆိုသည့်အတိုင်း မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးပြီးချိန်တွင် သူတို့ လင်မယားလက်ထဲတွင် ရွှေ တိုငွေစဟူ၍ ဘာဆိုဘာမျှ မကျန်တော့။ ဧကများစွာ ကျယ်သည့်မြို့ကြီးနှင့် ဤ အိမ်တစ်လုံးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ထိုအရာအားလုံး သည်လည်း သားကိုပေးရန် ရည်ရွယ်ထားသည့်ဥစ္စာအမွေ

များဖြစ်သည်။ အမွေဆိုသည် က ထိုက်မှဟုဆိုသော်လည်း သားကိုတော့ သူ ပေးမည့် အမွေကို ထိန်းသိမ်းစေလို သည်။ သားကတော့ ခေတ် လူငယ်ပီပီ သူ့သဘောထား ကို ရင်ဖွင့်သွားသည်။ သား စကားကြောင့် သူ ရင်ပွင့် မတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။

‘အမေလည်း မရှိတော့ ဘူးဆိုတော့ အမေလည်း ဒီခြံ ကြီးရောင်းပြီး သားတို့နဲ့ အတူ လာနေလိုက်၊ အဖေ ခြံကြီးက ဒီမှာသာ မက်စရာကြီးထင် နေတာ။ ဟိုမှာဆို မြေတစ် ကွက်တောင် မဝယ်လောက် ဘူး အဖေရ။ အဲဒီတော့ သား တို့နဲ့ပေါင်းနေလိုက်။ ရောင်း ရငွေကိုတော့ သားရဲ့ဆောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းထဲ ထည့် လိုက်မယ်လေ’

အမယ်ကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည့် ခြံထဲမှ ကမ္ဗူပါ မရွတ်ဘဲ သူ ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ အမွေဆို တာ မိဘက ပေးမှ ယူရတာ မဟုတ်လား။ မိဘ မသေခင် အမွေတောင်းသည့်ခေတ်ကို ရောက်နေပြီလား ဆိုသည့် အတွေးက အံ့အားသင့်သွား စေသည်။ ခုတော့ သူ့သား က ခြံရောင်းပြီး ပေးရန် တောင်းဆိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမယ်ကြီး၏ လလည်အပြီး တွင် ပြောလာသည့် သား စကားကြောင့် သူ ဝမ်းနည်း သွားသည်။ အမယ်ကြီးက သေသွားပြီ။ ကျန်နေသေး သည့်သူကို မသေသေးဘဲ ခြံ ထဲကနှင်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေ သည့်သားကိုကြည့်ရင်း စိတ် ပျက်သွားသည်။ စိတ်ရှုပ် ထွေးနောက် ကျီသွားရာမှ

ဒေါသနှင့် အော်လိုက်မိသည်။ ‘ဟေ့ကောင် ထွက် သွားကွာ၊ ထွက်သွား။ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ငါ ဒီခြံထဲက သေတောင် မထွက်ဘူးကွ နားလည်လား။ မင်း ယောက္ခမရဲ့ ပတူအုံလို ရွစ် တက်နေတဲ့ အိမ်မှာလည်း ငါ လိုက်မနေနိုင်ဘူး။ နေပါဦး ဒီခြံကြီးရောင်းပြီး မင်းလုပ် ငန်းထဲထည့်ရအောင် ဒီခြံ ဝယ်တုန်းက မင်းငွေ ငါးပြား တစ်စေ့ပါသလား၊ ဒီခြံထဲက မြက်တစ်ပင် မင်း နုတ်ပေးဖူး သလား၊ ငါတို့သောက်ဖို့ ရေ တစ်အိုး မင်း ဖြည့်ပေးဖူးလို့ လားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး ငါ ကို ပြောစမ်းပါ’

သူ စိတ်တိုတိုနှင့် လူစုံ စုံတွင် ပြောလိုက်သည့်စကား ကြောင့် သား ရှက်သွားပေ လိမ့်မည်။ သားကို ရင်နာ၍ မဟုတ်ဘဲ စိတ်အခံမကောင်း နေချိန်မို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြော လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ‘တော် အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေ အောင် နေနေနော်’ ဆို သည့် အမယ်ကြီးစကားကို အမယ် ကြီးဆုံးပြီးနောက် တစ်လ မြောက်တွင် ရုတ်တရက် မေ့ သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။ သည် အကျိုးဆက်အဖြစ် နှစ်တိုင်း လာနေကျ သင်္ကြန်တွင် သား တို့မိသားစု ရောက်မလာကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ မနှစ်က သင်္ကြန်တွင် ရောက်မလာကြ သလို ဒီနှစ်သင်္ကြန်တွင်လည်း ရောက်မလာခဲ့ကြတော့။ ဒီ အတောအတွင်း ခြံကြီးရောင်း ပြီး သားနှင့်အတူနေရန် စိတ် ကူးကြည့်မိသည်။ မဖြစ်ပါ ဘူးဆိုသည့်အဖြေကြောင့် လက်လျှော့ထားလိုက်သည်။

သားက ဒီခြံကြီးကို မလိုချင် သော်လည်း လိုချင်၍ ဝယ် လိုသူများကတော့ မကြာ ခဏလာတတ်သည်။ ငယ် တုန်းက စိတ်နှင့်ဆိုလျှင် သူ တို့တွေကို မောင်းထုတ်မိ မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု တော့ မရောင်းသေးပါဘူး၊ စိတ်မကူးသေးဘူးဗျာနှင့် လှည့် ပတ်ဖြေနေမိသည်။ မြို့ထဲက မုန့်ဖိုထောင်ထား သည့် တရုတ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်စားလှယ်က မကြာခဏ လာသည်။ နို့စားနွားမွေးမြူ ရေးကို အကြီးအကျယ်လုပ် သည့် မာမ္မတ်ကတော့ ပြုံး ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်လာ သည်။

မမြဲသည့် သဘော တရားများကို သူ နှလုံးသွင်း တတ်သည်မှာ သိပ်မကြာ သေးချေ။ မရှိကို အရှိ၊ မမြဲ ကို အမြဲ ထင်မှတ်ကာ လော ကကြီးထဲ သူ ကျင်လည်ခဲ့ သည်က မီးစာမကုန်သော် လည်း ဆီခန်းလုပ်ဖြစ်သည်။ သူ မရှိတော့သည့်နောက် ဒီခြံဝင်းထဲ နေထိုင်သူသည် သူ့သားမဟုတ်တောင် တစ် ဦးတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေ လိမ့်မည်။ မြို့ပြမှာ သား အတွက် နေရာတစ်ခုခုရှိနေပြီ ဆိုလျှင် ဒီခြံမှာ နေထိုင်ထိုက် သည့် လူတစ်ဦးလည်း ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။ သဘာဝတရား က သတ္တဝါတွေအတွက် နေရာအဖြစ် ဖန်တီးပေးထား သည့် ဒီမြေပေါ်တွင် သူက မည်သူ့အတွက်၊ မည်ဝါ အတွက်ဆိုပြီး နေရာဦးထား လို့ရော သင့်မည်လား။ ဘာ အတွက်ကြောင့် ဆုပ်ကိုင် ထားမိပါလိမ့်ဆိုသော အတွေး

နှင့်အတူ လွှတ်ချရမည့်အရာ တွေကို သူ သိမြင်လာသည်။ သူ့နှလုံးအိမ်သည် ပေါ့ပါး လာသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် မိသည်။ သူ ဘာအတွက် ရှင် သန်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်အရာ တွေက သူ့ကို ပင်ပန်းဆင်း ရဲစေတာလဲ။ သူ မြင်လိုက် သည်။ အဖြေကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ် သည်။ သူ မုန်းသည့်အရာ တွေထက် သူ ချစ်သည့်အရာ တွေက သူ့ကို ဒုက္ခရောက် စေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပမာဆို ရလျှင် သူ မကြိုက်သည့် ငါး ဟင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရ သည်ထက် သူ ကြိုက်သည့် ဝက်သားကြောင့် သွေးတတ် ကာ ဒုက္ခရောက်ရသည့်အကြိမ် က များလေသည်။ အမုန်း ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရသည် ထက် အချစ်ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ရသည့်လူက များနေ သည်ကို သူ ပြက်ပြက်ထင် ထင်သိမြင်လိုက်သည်။ အသိ တရားမှ အရှိတရားဖြစ်အောင် သူ လေ့ကျင့်ရတော့မည်။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးထဲမှ ဥပေက္ခာတရားသည် သူ ပထမဆုံး ကျင့်ဆောင်ရမည့် တရားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ရချိန်တွင် သူ့နှလုံးအိမ်တွင် ထမ်းပိုးထားရသည့် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးဟူသမျှတို့ မရှိတော့။

ဒီခြံဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ကိုရောင်းမည်။ အမယ် ကြီးအတွက် ရည်စူးပြီး ရောင်း ဘက်ရှိ တရားစခန်းတစ်ခု တွင် ဧရပ်တစ်ဆောင် လှူ ဒါန်းမည်။ ကျန်ငွေဟောအား လုံးကို တစ်ချိန်က ရည်ရွယ် ရင်းရှိသည့်အတိုင်း သား

အတွက် အမွေအဖြစ် ပေးခဲ့
 ထိုင်မည်။ သူကတော့ ရေ
 ညီနယ်ဘက်ရှိ တရားစခန်း
 ဆေးတွင် ထာဝရယောဂီ
 အဖြစ်နှင့် ကျန်ရှိသည့်ဘဝ
 သတ်တမ်းကို ကုန်လွန်စေ
 တော့မည်။ သံသရာဝဲ
 ယက်မှ ဒီဘဝမကျွတ်
 တောင် နောင်ဘဝတွေမှာ
 ချွတ်နိုင်အောင်၊ ထိုလမ်းခရီး
 အတွက် အထောက်အပံ့ရ
 အောင် ပါရမီအဖြစ် ယခုက
 ၈, လိုပင် ဖြည့်ဆည်းပေး
 တော့မည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
 တော့ ဘုရားရှင်ညွှန်ပြခဲ့သည့်
 နိဗ္ဗာန်ကို သူ မျက်မှောက်ပြု
 နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ
 ယုံကြည်သည်။

သူ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး
 ပြုံးလိုက်သည်။ သို့မဟုတ်
 သူမျက်နှာသည် ပြုံးယောင်
 သန်းနေသည်။ ဇရာနှင့်
 သောကကြောင့် ဝေသီခွေး
 သည် မျက်ဝန်းအစုံသည်
 နှလုံးအိမ်မှ တက်လာသည့်
 ပိတိအကြည်ဓာတ်ကြောင့်
 ကြည်စင်နေသည်။ လောက
 ကြီးကို ကြည့်နေသည့် သူ
 မျက်ဝန်းများသည် ဟိုတုန်း
 ကလို လောဘ၊ ဒေါသ၊
 မောဟများဖြင့် ဝေဝဝါးဝါး
 မဟုတ်တော့သည်ကို သူ
 ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဘကြီးမြို့ တစ်
 ယောက်တည်း ခဲတံကြီးကိုင်
 ပြီး ဘာတွေ သဘောကျနေ
 တာလဲ’

ကြည့်လိုက်တော့ သူ
 တူမ မိသက်ဖြစ်နေသည်။
 သူမလက်ထဲ ဆွဲလာသည့်
 ထမင်းချိုင့်ကြောင့် ထမင်း
 စားချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
 သိလိုက်ရသည်။ ခါတိုင်း ဒီ

အချိန်ဆိုလျှင် ဗိုက်ဆာနေ
 တတ်သည့်သူ ယနေ့ မဆာ
 တော့သည်က ထူးခြားချက်
 ဖြစ်သည်။

‘ညည်းအစ်ကိုဆီ စာ
 ရေးမလို့’

‘လုပ်ပြီ ဘကြီးမြို့တို့
 ကတော့၊ စာမရေးတတ်ဘဲနဲ့
 ဘယ်လိုလုပ် အစ်ကိုဆီ ရေး
 မှာလဲ’

သူ ရုတ်တရက် လန့်
 သွားသည်။ သားမြေးများကို
 သတိရစိတ်၊ တမ်းတစိတ်ဖြင့်
 သူ စာမတတ်သည့်အဖြစ်ကို
 မေ့သွားသည်။ ဪ ခုက
 ဒုက္ခ။ သံယောဇဉ်အပူမီး
 ဒီလောက်ထိတောင် ပြင်း
 သကိုး။ ဒီဒုက္ခကြီးတွေကို
 မြန်မြန်ဖြတ်မှပါ ဟူသော
 အတွေးနှင့်အတူ...

‘မိသက် ရန်ကုန်ကို
 ဖုန်းဆက်ပေးဦး၊ ညည်း
 အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ် သိတယ်
 မို့လား။ အလုပ်ပါးတဲ့တစ်
 ရက်ရက် မုံရွာကို လာခဲ့ပါ
 လို့၊ ဘကြီးမြို့က အစ်ကို
 လုပ်ငန်းထဲ အရင်းအနှီးထည့်
 ချင်လို့ဆိုပြီးပြော၊ မှတ်မိရဲ့
 လား။ ဖုန်းဆက်ပြီးရင် ပြန်
 လာပြောဦးနော်’

ထို့နောက် သားဆီစာ
 ရေးရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဖြုတ်
 ထားသည့် ဗလာစာရွက်ထဲ
 သို့ ဟိုတုန်းက သူ လက်မှတ်
 ထိုးတိုင်း အသုံးပြုနေကျ
 ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသား
 လေးများကို ရေးခြစ်နေ
 လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်တစား
 ဖြင့်။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံး
 ခု...

ရှည်ညီလေး

၂၀၁၅ ခုနှစ်
 ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့မှ
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်
 ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ရက်နေ့အထိ

- (၁) နိုင်မြဲလွန်း အနံ့ ကသာ၊
- (၂) လင်းသစ္စာဦး အမျှော်တွေ လင့်လင့်သွားတဲ့
မျှော်လင့်မှုတွေ သာရက်၊
- (၃) ဗလစည်သူ ၁၅ ပြားစခန်း၊ မော်ဘီ၊
- (၄) အဓွန(ညောင်ပင်) ဒဏ်ရာ၊ ရန်ကုန်၊
- (၅) လက်ထော်(ထားဝယ်) လမ်းပေါ်က
ဘီယာတစ်လုံး၊ ထားဝယ်၊
- (၆) လက်ထော်(ထားဝယ်)
ရွှေဗွတ်ထဲက ထဲရာလေးတွေ၊ ထားဝယ်၊
- (၇) ဇွဲမင်းထက် ပြောက်ကျား
အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ၊ E-mail၊
- (၈) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ သရဲမြောက်သောအိမ်ကြီး၊ သထုံ၊
- (၉) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ ရှေးရေစက်၊ သထုံ၊
- (၁၀) ကျင်ကိုချန် သမီးလေး၊ ၂၇၇၇၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၁) သင်းနုစွန်(ပေါင်းတည်) လက်ဆောင်
ပေါင်းတည်၊
- (၁၂) ဖြူလေး(လယ်ဝေး)
ငယ်သံယောဇဉ်၊ လယ်ဝေး၊
- (၁၃) ဖြူလေး(လယ်ဝေး)
အချစ်ဆိုသော ထိုအရာ၊ လယ်ဝေး၊
- (၁၄) ပိုးစုန်းကြူး (စေရာ)
ဖုံးဖိထားသည့် အရောင်တစ်ခု၊ မကွေး၊
- (၁၅) ပိုးစုန်းကြူး (စေရာ)
ကြယ်ကြွေဆုတောင်း၊ မကွေး၊
- (၁၆) အဓွန (ညောင်ပင်)
တောင်တွေ ငိုနေသည်၊ ရန်ကုန်၊

အေးမြတ်မြတ်ချီ ပြာသည်

ဟံသာဝတီအပိုင်း ကားမှတ်တိုင်မှာ
သူ့ကို စောင့်နေတုန်း မိုးဖွဲရွာလာတယ်။
သူ မိုးမိတော့မှာပဲလို့ စိုးရိမ်သွားတယ်။
နေ့လယ်တုန်းကတော့ နေတွေပူလို့
မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူက
ထီးယူရမှာလည်း ပျင်းတယ်လေ။
ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက်
၄ မိနစ်လောက်ပဲ နောက်ကျပြီး
သူ ရောက်လာတော့
မိုးတွေ တိတ်သွားတယ်။
ကဲ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲ။
ကိုယ်တို့ညနေခင်းလေးကို
ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။
ဆောရီး သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောလို့
မပြတ်တာနဲ့လို့ သူက ပြုံးပြီး
တောင်းပန်သလို ဆိုတယ်။
၅၁ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာတော့
သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။
တစ်ယောက်ယောက်ဆီ
SMS လှမ်းပို့နေတယ် ထင်ပါရဲ့။
ကိုယ် ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်ဘူး။
ပြည်လမ်းတံတားဖြူမှတ်တိုင်ကိုရောက်မယ့်
နောက်ထပ်ကားတွေ လာဦးမှာပဲလေ။
နောက်ထပ်ကားတစ်စီးရောက်လာတော့
သူ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။
ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီပေါ့။
ကားစပယ်ယာက သူ့လက်မောင်းကို

စိုးသူ
တစ်ယောက်နဲ့ပဲ

ဆွဲတင်လိုက်တော့ အဲဒီကားစပယ်ယာကို
စိတ်ထဲကနေ ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်
သတိပစ်လိုက်တယ်။ ကားက
သိပ်မကျပ်ပေမဲ့ သူ့နဲ့ကိုယ့်အတွက်တော့
သိပ်ကျပ်နေတယ်။ တစ်ယောက်စာ

www.burmeseclassic.com

အမှတ် ၃၃၇၊ မော် ၂၀၁၅
www.burmeseclassic.com

မတ်တတ်ရပ်ရမယ့်နေရာလေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ ပူးကပ်လို့။ ကားစီးရင် နှုတ်က ဘုရားစာ တိုးတိုးလေး ရွတ်နေတတ်တာ သူ့အကျင့်ပဲ။

ကိုယ် တိတ်တိတ်ကလေးပဲနေပြီး သူ့ပန်းကို ဖွဖွလေး ဖက်ထားလိုက်တယ်။ သူ့လည်တိုင်က သွေးကြောစိမ်းစိမ်း လေးတွေကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ခါတိုင်းဆို လူကြားထဲမှာနေလို့ ပြောတတ်တဲ့သူ အခုတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ဘုရား စာရွတ်နေလို့လားတော့ မသိဘူး။ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်မှာ အကြာကြီး မိနေတော့ သူ့နဲ့ကိုယ်လည်း ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေကြပြန်ရော။ တံတားဖြူကားမှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့ အိုး လူတွေများလိုက်တာ တကယ့်ကို အများကြီးပဲ။ နောက်မှ ပြန်တွေးမိတယ်။ တနင်္ဂနွေ ညနေခင်းဖြစ်နေတာကိုး။ နောက်တစ်ခါဆို အင်းယားကန်ဘက် မလာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ လူတွေအများကြီး စည်ကားနေတာကို၊ လူတွေ သိပ်ရှုပ်တဲ့နေရာတို့ဆိုရင် သူက မကြိုက်ဘူးလေ။ ခေါင်းကိုက်တယ်တဲ့။ အင်းယားကန်ရှေ့က Moon Bakery မှာ ပဲခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲကို နှစ်ယောက် အတူတူ စား၊ ထောပတ်သီးဖျော်ရည် တစ်ခွက်ကို နှစ်ယောက် အတူတူ သောက်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်လက်ဖဝါးကို တစ်ယောက် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တံတားဖြူမှတ်တိုင်ကနေ ပြည်လမ်းအတိုင်း အတူတူ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အသက်မဲ့နေတဲ့ လောကပဲ။ သူနဲ့ သွားရတဲ့လမ်းတွေ အားလုံးဟာလည်း အကွာအဝေး သတ်မှတ်ချက်တွေ ကင်းမဲ့လို့ ရောင်စုံတွေ သိပ်များတဲ့ လှည်းတန်းလမ်းဆုံလို နေရာကြီးတောင် ကိုယ့်အတွက် မှောင်နေသလား ထင်ရတယ်။ ကိုယ့်အမြင်ထဲမှာရော၊ ကိုယ့်အတွေးထဲမှာရော၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာရော သူတစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး လင်းနေတယ်။ တစ်လောကလုံးက ရောင်စဉ်တွေဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာပဲ တောက်ပလို့။ သူ့အပြုံးတွေကလည်း သိပ်လှတာကိုး။

ညောင်းလာတာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ဖြစ်တဲ့နေရာက လူတွေရှင်းနေတဲ့ UFLရှေ့က ကားဂိတ်အမှီးလေးအောက်မှာ။ လမ်းမီးတိုင်ရဲ့ ခပ်အုပ်အုပ်အလင်းနဲ့ ကားမီးတွေရဲ့အလင်းကြောင့် သူ သိပ်တော့ကြောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာထပ်စားချင်သေးလဲလို့ မေးလိုက်တော့ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှမပြောမိဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလိုက်ကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က Facebook မှာ စ,ခင်ကြပြီး သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောတော့ သူက ငြင်းတယ်။ အွန်လိုင်းမှာပြောတဲ့အချစ်ကို သူ မယုံဘူးတဲ့။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အပြန်အလှန်လဲ၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် ညတိုင်း ဖုန်းတွေဆက်ပြီးတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ၊ ကိုယ်နဲ့သူ အပြန်အလှန်

ရုတ်တရက်
ငုံပြီး
သူနဲ့ဖူး
အေးအေးလေးကို
နမ်းလိုက်တော့
သူ
ငြိမ်သွားတယ်
သူ့ခါးကို
ဆွဲယူပြီး
ဆံပင်တွေ
ကြားကနေ
သူ့ဘယ်ဘက်ပါးကို
ဆက်ပြီး
နမ်းမိတော့
သူ
ကိုယ့်ခါးကို
ပြန်ဖက်ထားတယ်
စက္ကန့် သုံးဆယ်
လောက်တော့
ကြာသွားမယ်
ထင်တယ်
ရုတ်တရက်
အသိပြန်ဝင်လာတဲ့
လေသံနဲ့
မလုပ်နဲ့လေ
ခုနေ
မီးပြန်လာရင်
လူတွေ
တွေ့ကုန်မှာပေါ့
သူပြောတော့
ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို
သူ ညာဘက်ပါး
ကနေ
ပြန်ခွာ
လိုက်ရတယ်

ချစ်မိသွားကြတယ်ဆိုပါစို့။ သူနဲ့ကိုယ် အွန်လိုင်းချစ်သူ သက်တမ်းတစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ ပထမဆုံး အပြင်မှာ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ အခု တွေ့ဆုံခြင်းဟာ သုံးကြိမ်မြောက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို မယုံရသေးတာလား မသိဘူး။

ကိုယ်လည်း သူ့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ အတင်းအကျပ် မယူလိုသူဆိုတော့ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ ညနည်းနည်းမှောင်လာတော့ ပြန်ရအောင်လို့ သူ ပြောတယ်။ ကိုယ်က လက်ပတ်နာရီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ၈ နာရီ ၂၀။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်လို့ ဈေးဆစ်တော့ သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

တစ်ခါတလေ သူ့အပြုအမူတွေကို ကိုယ် အံ့သြနေမိပြန်ရော။ သူ့မျက်လုံးက အရိပ်တွေကို ကိုယ် မဖတ်တတ်ပြန်ဘူး။ အရင်နှစ်ကြိမ်တုန်းက နူးညံ့ဖူးတဲ့ သူ့အကြည့်တွေ ခုတော့ အသက်မပါဘဲ အေးစက်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ် နည်းနည်းစိုးရိမ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ပန်းပေါ်မှီခွဲဖူးတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက သတိအနေအထားနဲ့ တောင့်တင်းလို့၊ သူ ဘာတွေတွေးနေပါလိမ့်။

ပထမဆုံး အကြိမ် သမ္မတရံမှာ ရပ်ရှင်ကြည့်ကြတော့ ပွဲပြီးခါနီးလေးမှာ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးကို ကိုယ် ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် မဟာမိတ်ပန်းခြံထဲမှာ သွားထိုင်ကြတုန်းကတော့ လှည့်လှည့်လှည့်မှာ သူ့ညာဘက်ပါးကို ကိုယ်

ခိုးပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ သူ စိတ်မကြည် လင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုပဲ အားနာစိတ်ဖြစ်ရ မှာပဲ။ ကြယ်ပွင့်ပုံလေးတွေဖော်ထားတဲ့ သူ့လက်သည်း နီနီလေးတွေကို ကိုယ် အသေးစိတ်ကြည့်နေမိတယ်။

နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်ကြာသွားတော့ တက္ကစိတစ်စီးကို ကိုယ် ထ၊ပြီး တားလိုက်တယ်။ ၁၁ လမ်းကို ၂၅၀၀ ဆိုတော့ သူက ဈေးဆစ်မနေနဲ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပြပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်တော့ ကိုယ်ပါ ကားပေါ် ရောက်သွားရော။

တစ်လမ်းလုံး သူ ကိုယ့်ပန်းပေါ်မှာမှီပြီး လိုက်လာတယ်။ ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ခုနက ကားဂိတ်မှာ တုန်းက သူ နေလို့မကောင်းဖြစ်နေတာကို မရိပ်မိတဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိတယ်။ သူ့ဆံပင်က ရတဲ့ ခေါင်းလျှော် ရည်အနံ့ကို ကိုယ် ရှူရှိုက်မိပေမဲ့ ဘာတံဆိပ်မှန်း မခွဲခြား တတ်ဘူး။ ပန်းပွင့်တစ်မျိုးမျိုးရဲ့ အနံ့ဆိုတာလောက်ပဲ သိ တယ်။

အပေါ်အထိ လိုက်မပို့နဲ့တော့နော်။ အဆောင်က အစ်မ တွေ ဝိုင်းစ၊နေမှာစိုးလို့ ဒီကားပဲ ဆက်ငှားသွားလိုက်တော့လို့ သူ ခေါင်းမောပြီးပြောလာတော့ ကိုယ် 'အင်း'လို့ ပြောလိုက် တယ်။

၁၁ လမ်းမှာ မီးပျက်နေတယ်ထင်တယ် တစ်လမ်းလုံး မှောင်မည်းလို့။ မီးပျက်နေတယ်လေ လှေကားမှာ မှောင်နေမှာ ပေါ့။ ကိုယ် အပေါ်ထိလိုက်ပို့မယ်လေဆိုတော့ သူ နည်းနည်း တွေဝေသွားတယ်။

ကားခပေးပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်းလိုက်တဲ့ အထိ မီးက ပြန်မလာသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ အအေး သွားသောက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် အပေါ်ကို လိုက်ပို့ ပေးရမလားဆိုတော့ နားချင်နေပြီကွာ အခန်းရှေ့အထိ လိုက် မပို့နဲ့။ တတိယထပ်အထိတော့ လိုက်ပို့လို့ပြန်ပြောတယ်။

မှောင်မည်းနေတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို သူနဲ့တက်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံပဲ။ သူ့လက်ကိုတုံ့ပြီး လှေကားထစ် တွေကို တစ်ထစ်ချင်းတက်ရတယ်။ ပထမထပ်ရောက်တော့ လှေကားထစ်အချိုး အချိုင်တစ်နေရာမှာ သူ တစ်ချက်ယိုင်သွား တော့ ကိုယ် သူ့ခါးကို အသာဖမ်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ ကျေးဇူး လို့ သူ ပြောပေမဲ့ ကိုယ် ပြန်မလွှတ်လိုက်ဘူး။ ဒုတိယထပ် ရောက်တော့ ကားခရော ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လားလို့ သူ ရုတ်တရက်မေးတော့ ကိုယ်ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ် စဉ်းစားနေမိတယ်။ တတိယထပ်ကို ဘယ်လို မြန်မြန် မရောက်အောင် အချိန်ဆွဲရမလဲဆိုတာ။

တတိယထပ်ကိုရောက်မယ့်လှေကားထစ်ကို စ၊တက် တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်မှာ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ တစ်ထောင်တန်နဲ့ လဲပေးပါလားလို့။ သူက 'အင်း'ဆိုပြီး ဖုန်းအလင်းရောင် အောက်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်အညှီလေးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ထောင်တန်

ငါးရွက်ကို ယူနေတယ်။ ကိုယ် ရုတ်တရက်ငုံပြီး သူ့နဖူး အေးအေးလေးကို နမ်းလိုက်တော့ သူ ငြိမ်သွားတယ်။ သူ့ခါးကို ဆွဲယူပြီး ဆံပင်တွေကြားကနေ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးကို ဆက်ပြီး နမ်းမိတော့ သူ ကိုယ့်ခါးကို ပြန်ဖက်ထားတယ်။ စက္ကန့် သုံးဆယ်လောက်တော့ ကြာသွားမယ်ထင်တယ်။ ရုတ်တရက် အသိပြန်ဝင်လာတဲ့ လေသံနဲ့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ခုနေ မီးပြန်လာရင် လူတွေ တွေ့ကုန်မှာပေါ့။ သူ ပြောတော့ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို သူ ညာဘက်ပါးကနေ ပြန်ခွာလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်း အလင်းရောင် မှိန်မှိန်လေးကြားကနေ သူ့မျက်နှာကိုကြည့် လိုက်တော့ စိတ်ဆိုးဟန်တော့ မပြဘူး။

တတိယထပ်မှာ ကိုယ် ရပ်ပြီးကျန်ခဲ့တော့ သူ အပေါ်ကို ဆက်တက်သွားတယ်။ သူ တံခါးကိုခေါက်နေတုန်း ကိုယ် တတိယထပ်က လှေကားထောင့်ကို မှီရပ်နေပြီး ကိုယ့် အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြီးမိတယ်။ သံပန်းတံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ အသံ တွေ တိတ်သွားတော့မှ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း အသေအချာနင်းပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်တယ်။

မြေညီထပ်ရောက်တော့ မီးပြန်လာတာနဲ့အတူ 'ဟေး' ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်သိုက် အော်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ကိုယ် ၁၁ လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်လို့ လေးလွှာဆီမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဝရန်တာမှာ သူ ထွက်လာပြီး လက်လှမ်းပြနေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို နေဦးဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ အထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ ခဏကြာတဲ့အထိ ပြန်ထွက်မလာဘူး။ သူ ဘာလုပ်မှာလဲ ဆိုပြီး ကိုယ် ရင်ခုန်သွားတယ်။ ကိုယ် သူ့ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ရ မလားဆိုပြီး တွေးနေတုန်း မြေညီထပ် သံပန်းတံခါးကို သူ တွန်းဖွင့်ပြီးထွက်လာတယ်။ ခုနက တစ်ထောင်တန်လဲမယ်ဆို 'ရော'လို့ပြောပြီး ကိုယ့်ကို လှမ်းပေးတော့ ကိုယ် ငါးထောင် တန်တစ်ရွက် ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ်ထောင်တန် တချို့ကို မီးရောင်ကြောင့် သူ လှမ်းမြင်တော့ 'ဟင်' ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ကိုယ့်ကို မျက်စောင်းထိုးတယ်။ ပြီးတော့ ရှက်သလိုပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားပါလေရော။ ကိုယ်ကတော့ သူ ပေးတဲ့ တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ကို လက်ထဲမှာကိုင်ထားရင်း သူ့နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဒီတော့မှ ခုနက တတိယထပ်မှာ သူ့ပါးမို့မို့လေးကိုနမ်းရင်း သူ မသိအောင် ဖြုတ်ပြီးယူခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက စိန်လော့ ကက်သီးနဲ့ ဆွဲကြိုးလေးအတွက် ကိုယ် စိတ်ချသွားတော့ တယ်။

မနက်ဖြန် ဒီဖုန်း Sim Card ကို ပြန်ရောင်းပြီးရင်တော့ သူ့ကို ထားခဲ့ရမယ့် အထိမ်းအမှတ်အတွက် ၁၉ လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံဦးမှပါလေ။

ဒီလွှဲဖူးဆောင်း ပြောင်းတောလည်း ဖြူနဲ့နဲ့ဝါ

ပြောင်းလဲလာသော
အတွား၏
ရေပြာအိုင်ရွာလေးတွင်
ခြေချလိုက်မိသည်နှင့်
စမ်းရေတစ်ပေါက်
သောက်လိုက်ရသလို
ကျွန်မရင်ထဲတွင်
အေးမြလန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။
နေ့အခါပင်
ဖြစ်လင့်ကစား
အရိပ်အာဝါသ
ကောင်းလွန်းလှသည့်
အပင်ကြီးများမှာ
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
မဟုတ်သော်လည်း
ဟိုတစ်ပင် ဒီတစ်စုနှင့်

အရိပ်များက ပြတ်သည် မရှိ
ခဲ့ပါ။
ဟိုယခင် ရေပြာအိုင်သို့
အဝင် ချုံနယ်ပိတ်ပေါင်းများ
နှင့် ထူထပ်လှသော ကွေ့
ကောက်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလှ
သော လမ်းသွယ်လေးများ
အစား၊ ယခုတွင် ရေပြာအိုင်
အပါအဝင် ရွာနီးချုပ်စပ်များ
ဖြစ်သည့် ပဲခင်းရွာ၊ မြေသာ
ရွာ၊ ပတိန်ရွာများမှာလည်း
ညီညာစွာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ

စနစ်ဖြင့် စုပေါင်းဖောက်လုပ်
ထားသည့် မြေနှိုလမ်းလေး
မှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးနေ
တော့သည်။ ထို့အတူ တိုး
တက်လာသော ခေတ်ကြီးနှင့်
အညီ လျှပ်စစ်မီးများ မရရှိ
သော်လည်း အချို့အိမ်များ၌
မီးစက်ဖြင့် တီဗွီကြည့်နိုင်ကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေး ကောင်းမွန်လာမှု
ကြောင့် ရွာမှ အဓိက ထွက်

ရှိသည့် ကွမ်း၊ ကွမ်းသီးနှင့်
အခြားသီးနှံများကို ဆိုင်ကယ်
ဖြင့်တစ်ဖုံ၊ ထော်လာဂျီကား
လေးများနှင့်တစ်သွယ် မြို့
တွင်းသို့ သယ်ယူကြသည်။
ရေပြာအိုင်ရွာ၏ အရှေ့
ဘက် ရှိ တောင်တန်း၏
အောက်ခြေတွင် ရေအိုင်ငယ်
လေးတစ်ခု ရှိ၏။ စဉ်ဆက်
မပြတ် နွေမိုးဆောင်းတွင် ရေ
ကြည်ပြာပြာလေးက အေးစိမ့်
၍နေ၏။ ရေပြားပါးသည့် နွေ

အခါ၌လည်း ရေအနည်းငယ် သာလျှင် လျော့သွားသည် ဖြစ်ပြီး ခန်းခြောက်သွားခြင်း မျိုး မရှိခဲ့ပေ။ ထိုရေပြာအိုင် ဝို အစွဲပြု၍ အဘွားတို့၏ ရွာ လေးသည် ရေပြာအိုင်ရွာဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုယခင် ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာမှ ထိုရေအိုင်လေးတွင် တစ်စတစ်စနှင့် ထူးဆန်းလှ စွာ ရန်မွေးကြိုင်သည့် ပန်း ကြာရောင်စုံများ အစီအရီပင် ဖူးပွင့်လာကြသည်ဟူ၏။ ရေ ပြာအိုင်၏အထက် စေတီငယ် လေးတစ်ဆူရှိသည့် တောင် ကုန်းပေါ်၌လည်း ရဟန္တာ တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။ ထိုရေပြာအိုင်ကိုလည်း သိကြားမင်းနှင့်နတ်ဒေဝါများ က ရဟန္တာအတွက် ဖန်ဆင်း ပေးထားခဲ့သည်ဟုလည်း ပြော စမှတ် တွင်ခဲ့ကြသေးသည်။ ယခုအချိန်တွင် ရေကြည်အေး အေးလေးများ ရှိနေပါသေး သော်လည်း ရန်မွေးသည့် ကြာပန်းများမှာဖြင့် ပျောက် ကွယ်ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ချေပြီ။

အပြာရောင် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းအောက် အဘွား၏ ရေနံဝ၊နေသည့် ခြေတံတိုအိမ် လေးကို လှမ်း၍ မြင်နေရပြီ။ အိမ်ရှေ့မြေတလင်း၌လည်း သနပ်ခါးပန်းပင်လေးများ ရှိ ၏။ ဒီအချိန်၌ ဖွေးဖွေးလှုပ် အောင် ဖူးပွင့်နေကြမည့် သနပ်ခါးပန်းရန်များကလည်း ထုံသင်း ကြည့်မွေးစွာ နေ လေသည်နှင့်အတူ ပျံ့လွင့်နေ ပေလိမ့်မည်။

‘ရွှေအရေ၊ ဆရာမ လာ တယ်။ ဟေး...ပျော်လိုက် တာ’ဟု ခရေပင်ရိပ်မှ ဆော့

ဟိုယခင်
ရှေးနှစ်ပေါင်း
များစွာမှ
ထိုရေအိုင်လေးတွင်
တစ်စတစ်စနှင့်
ထူးဆန်းလှစွာ
ရန်မွေးကြိုင်သည့်
ပန်းကြာ
ရောင်စုံများ
အစီအရီပင်
ဖူးပွင့်လာကြသည်
ဟူ၏
ရေပြာအိုင်၏
အထက်
စေတီငယ်လေး
တစ်ဆူရှိသည့်
တောင်ကုန်းပေါ်
၌လည်း
ရဟန္တာ
တစ်ပါး
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်
ဆို၏

ကစားနေကြသော ကလေး များက အုပ်စုဖွဲ့၍ ကျွန်မထံ ပြေးလာနေကြသည်။

‘သမီး ဘာနဲ့လာသလဲ၊ နေကပူသန့်အေး’ဟု အဘွား က တံစက်မြိတ်အောက်မှ ရပ် လျက် ဆီးကြို၏။ ရွှေမိ၊ ရွှေအနှင့် သံချောင်းက ကျွန်မ အနား ရောက်လာသည်။

‘ကားနဲ့ပေါ့ အဘွား ရယ်။ ဒီဘက်ကိုတော့ ဆိုင် ကယ်အကုန်အလတ်’ဟု မြေ ရင်း အဘွားနှင့်အတူ အိမ် ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည်။ ပြီး ဆွဲခြင်းမှ ပါလာသည့် သကြားလုံးထုပ်ကို ဖောက်

ပြီး ကလေးများအား ဝေငှ ပေးလိုက်၏။

‘ဆရာမ ရွှေအ၊ကိုလေ ဟိုးဘက်ရွာက ဦးစိုးမြင့်ကြီး က ပါးရိုက်လိုက်တယ်’

‘ဟင်’

ရုတ်တရက် ကြား လိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ကျွန်မ မှင်တက်နေမိသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ရွှေအ၊လေ သွားပါနဲ့နဲ့ချောင်း တောင် ကျိုးသွားတယ်’ဟု သံချောင်းကလည်း ရွှေမိ၏ စကားကို ထောက်ခံပြန် သည်။ ‘အို...ဘယ်လိုဖြစ်ရ တာလဲဟယ်’ဟု ရင်ကိုဖိ၍ ကျွန်မ ဆိုလိုက်စဉ်... ‘ဟဲ့ ဒီကလေးတွေ’ဟု အဘွားက ရွှေမိတို့ကို လှမ်းခေါ်က၏။ အဘွားက ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ အား သိစေချင်ပုံ မရပေ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့သူငယ် ချင်း ရွှေအ၊အတွက်တော့ သူရဲကောင်းလေးများ ဖြစ်ချေ ၏။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရွှေအ၊ကား တိုင်ကိုမှီ၍ သကြားလုံးကို ငုံထားလျက်ရှိ သည်။

‘ဟောဒီက ရွှေမိတို့ အတွက်ပေါ့ ဆရာမ။ ရွှေအ က ခရေပန်းတွေ တက်ခူးပေး တာ။ ခူးပြီးတော့ အပင်ကနေ ရွှေအ တွယ်ဆင်းလာတုန်း ဦးစိုးမြင့်ကြီးရဲ့ သားလေး လည်း ခရေပင်အောက်ကို ရောက်လာတာပေါ့။ အဲဒါ ရွှေအလည်း မမြင်လိုက်ပါ ဘူး။ ရွှေအလည်း အောက် ရောက်ခါနီးမှ အပေါ်ကနေ ခုန်ချလိုက်တော့ ကလေးက လန့်ပြီး လဲကျသွားတာ။ လဲကျရင်းနဲ့ အော်ငိုလိုက် တယ် ဆရာမရဲ့’

လမ်းလျှောက်တတ်ခါ စမို့ ဟိုယိုင်ဒီယိုင်နှင့် ခရေပင် အောက် ရောက်လာခဲ့သော ဦးစိုးမြင့်၏ သားလေးမှာ အပေါ်မှ ရွှေအ ကျလာသည် ကို လန့်ဖျပ်သွားပြီး မြေပေါ် သို့ လဲကျလေ၏။ ကလေး သည် လဲကျသွားရင်းမှ တအားပင် အော်ငိုခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစိုးမြင့်က လည်း အပြေးလာခဲ့ပြီး ရွှေအ ၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ပင် ရိုက်ထည့်လိုက်တော့သည်။ ရွှေအမှာ အသံပင် မထွက်နိုင် ရှာ။ ခရေပင်၌ ပုံလျက်သား ကျသွားတော့သည်။

‘ရက်စက်လိုက်တာ’

ရွှေအ၊အတွက် ဝမ်း နည်းခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ် ခြင်းများကြောင့် ကျွန်မ၏ အသံမှာ တုန်ခါနေပေလိမ့် မည်။ ဦးစိုးမြင့်သည် ရေပြာ အိုင်ရွာ၏ မြောက်ဘက် မြေခို လမ်းလေးသာခြားသည့် ပတိန်ရွာ၌ နေထိုင်သူဖြစ်၏။ အခြားသော မြို့နယ်မှ လာ ရောက်၍ ဒီဘက်ကျေးရွာ များတွင် ကုန်စိမ်းရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရင်း ပတိန်ရွာသူ သူဌေးသမီး မမြကြွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြစ်လျက် ဆွဲခြင်းထဲမှ အဘွားအတွက် အမေက ထည့်ပေးလိုက်သည့် စား စရာများကို ယူထုတ်ရင်း ‘အဘွား... ရွှေအ မတရား အနိုင်ကျင့်ခံရတာ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ခံနေရတာလဲ။ ဒီမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရှိတာပဲ အဘွားရယ်’ဟု မျက်နှာပုံဖြင့် ကျွန်မ ပြောလိုက်မိသည်။ အဘွားကလည်း စိတ်

ကောင်းဟန်နှင့် ကွမ်းကို တစ်ငုံ ငုံလိုက်ပြီး ဟိုအဝေး သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ပြီးမှ 'သူတို့က ချမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်။ နောက်ပြီး စိုးမြင့် ခမျာလည်း အရက်က မူးနေ လို့ ဖြစ်မှာပါအေ'ဟု ဖေးဖေး မမ ပြောခဲ့ရာသည်။

'အရက် မူးတယ် ဆို လည်း ဟိုဟာကျွေးလို့ကော စားပါ့မလား အဘွားရဲ့။ တောက် လူမဆန်တာ။ နောက်တစ်ခါ သားရွှေအကို ထဲရဲထဲကြည့် မီးပွင့်သွား မယ်'

'အို ကိုမျက်ပြူး' 'ဟုတ်တယ်လေ။ ဆရာမ ရောက်နေတာကြာပြီ လားဟင်။ ကန်တော့နော်'

'ကန်တော့နော် အဘွား' ဟုဆို၍ မည်သည့်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိသော ကိုမျက်ပြူးသည် လက်အုပ် ချီပြီး ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ အလွန်ရိုးသားသည့် လူပျို ကြီး ကိုမျက်ပြူးမှာ ခုပင် အရက်သောက်ထားဟန်တူ သည်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ရွှေအ၊ က တံမြက်စည်း လှည်း၏။ အဘွားအတွက် အိပ်ရာခင်းပေး၏။ ပြီးတော့ ရွှေအ ဘုရားရှိခိုးသည်။ အဘွားအား ကန်တော့၏။ နှိပ်နယ်ပေး၏။ ပြီးမှ ရွှေအ အိပ်ရာဝင်သည်။ အဘွားတစ် ယောက်ကတော့ဖြင့် ပီတိပြီး နှင့် ဖြစ်လေသည်။ ရေပြာ အိုင်ရွာတွင်းမှ ကလေးငယ်ရှိ သော မိခင်တိုင်းက တောင် ယာ ကိုင်းများသို့ အလုပ်သွား လျှင် ရွှေအကို အားကိုးကြရ

သည်။ ရွှေအကို ကလေး များ အပ်ထားကြ၏။ ခရပင် ရိပ်၌ ရွှေအ ကလေးများ ထိန်း ကျောင်းပေးခဲ့သည်။

အဘွားရှိရာ ဒီရေပြာ အိုင်ရွာလေးတွင် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ကျွန်မ အရောက်လာခဲ့၏။ အဘွား နှင့် အဖော်ပြုပေးခဲ့၏။ ကျွန်မ တို့၏ နယ်မြို့အထက်တန်း ကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်သည့် ကျွန်မကို ဒီရွာမှ ကလေးရော လူကြီးများက ပါ ဆရာမဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိ သည်။

ဘာလို့လို့ နှင့် ပင် အဘွားထံ ကျွန်မရောက်ခဲ့ သည်မှာ တစ်လပင် ကျော်ခဲ့ ပြီ။ အိပ်၍မပျော်သော ည သည် အချိန်က ရှည်ကြာလှ ၏။ ဖြူလွလွ လရောင်ကို ငေးရင်း တစ်ချိန်က ရွှေအတို့ ၏ မိသားစုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိသည်။ အဘွားပြောပြခဲ့ဖူးသည့် ရွှေအုပ်ပြင်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလို ရင်နာစရာ လည်း ကောင်းလှ၏။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာရင်း အသစ်တည်ဆောက် ခဲ့သော ပဲခင်းရွာသို့ မိပေါက် တို့၏ မိသားစုလည်း အများ နည်းတူ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြ သည်။ မိသားစုသုံးဦးသာရှိ သည့် မိပေါက်တို့၏ တဲအိမ် လေးသည် ရွာခွန်ထိပ်များ၌ ရှိ၏။ မိဘများက ရိုးသားပြီး ကြံ့ရာကျန်း လုပ်ကိုင်စား သောက်ကြ၏။ ဖြူဖြူချော ချော မိပေါက်လေးမှာဖြင့် မွေးရာပါ ထုံထုံအလေးဖြစ် သည်။ ရုပ်ရှင်ဝါသနာပါသူ လည်း ဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်မင်းသား နေမျိုး အောင်၏ ဇာတ်ကားဆိုလျှင် မိပေါက်တို့က အလွတ်မပေး။ သို့နှင့် မိုးရာသီ၏ တစ်ည တွင် မြေစာရွာလယ်ရှိ ဦးဖိုး ခွေး၏ ဗီဒီယိုရုံတွင် နေမျိုး အောင်ဇာတ်ကား ပြမည်ဆို၍ သူငယ်ချင်းများ မပါဘဲ မိပေါက်တစ်ယောက်တည်းသာ ထွက်သွားခဲ့၏။ ကိုရွှေမိုးက လည်း ထိုညတွင် ဝုန်းဒိုင်း ကြံလေသည်။

အချုပ် ဆို ရသော် နောက်ပိုင်း၌ သူငယ်ချင်းများ က မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ် ရုပ် ရှင်ကြည့်ရန် မိပေါက် မလိုက် တော့။ မိပေါက် နေထိုင် မကောင်းဖြစ်ပြီး တစ်လ ကျော် လောက် အကြာမှ မိပေါက်တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း သိခဲ့ကြရ၏။

ထိုလူယုတ်မာကို ဘယ် လိုမေးမေး မိပေါက်က မသိ ဘူးဟုသာ ဖြေခဲ့သည်။ နောက်တော့ သားလေး ရွှေအ ကို မိပေါက် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိပေါက်၏ဖခင်သည် အရှက် ကို အရက်နှင့်လဲ၍၊ အရှက် ကြောင့် အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ မကြာခင်မှာ ပင် လေမိ၍ ဆုံးသွားရှာသည်။

မိပေါက်လည်း စကား ဟဟပင် မဆို။ တွေတွေငေး ငေးနှင့် သား ရွှေအကို ထား သွားခဲ့ပြန်၏။ ဒီလိုနှင့် မြေး ကို ထိန်းနေရသည့်ဘွားအေ၊ မိပေါက်၏အမေသည်လည်း လင်ဇော၊ သမီးဇောကြောင့် တစ်နေ့တခြား လုံးပါးပါး၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာပြန်သည်။ ရွှေအကိုဖြင့် ဟိုလူက ခေါ် ကျွေး၊ ဒီလူက ခေါ်အိပ်နှင့် နောက်ဆုံးတော့ အဘွားထံ

ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ဖြင့် အသားဖြူဖြူ ဆံပင်နီ ကြင်ကြင်နှင့် ရွှေအသည် စိုရဲ နေသည့်နှုတ်ခမ်း၊ မျက်လုံး ပိုင်းလေးများကြောင့် တစ် သွေးတစ်မွေးနှင့် ချစ်စရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။

ပြီးတော့ လူပျိုကြီး ကိုမျက်ပြူး။ သူသည် ကရင် တိုင်းရင်းသားဖြစ်၏။ အဘွား ၏ အိမ်ခြေရင်း နှစ်အိမ်ကျော် မှာ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ လယ်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိခင် မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးပြုစု လျက်ရှိ၏။ ရွှေအကို သနား လွန်းသည်ဟုဆိုကာ အင်္ကျီ များ ဝယ်ပေးခဲ့၏။ မုန့်လည်း ကျွေးခဲ့သည်။ သားရွှေအ၊ သားရွှေအနှင့် နှုတ်ဖျားကမချ။

တချို့ဆို မျက်ပြူးသည် ရွှေအ၏ဖခင်ဟု ကွယ်ရာ တွင် သမုတ်ကြ၏။ နောက် တစ်ယောက်က ပဲခင်းရွာသား မောင်မျိုးဖြစ်၏။ ဟိုယခင်က ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် မိပေါက်နှင့် ရွယ်တူတွင် မိပေါက်ကို ချစ်ခဲ့၏။ မိဘ များက သဘောမတူ၍သာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရပေမဲ့လည်း မိပေါက်ကိုသာ စွဲလမ်းနေ ရှာသူဟု ဒေါ်လေးသွယ်ထံ မှကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဒေါ်လေး သွယ်သည် အမေ၏ညီမ၊ အဘွား၏သမီးထွေးဖြစ်သည်။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် အိမ် ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး သူတို့ မိသားစု၏ အိမ်ကလေးမှာ အနောက်ဘက်ခြံ၌ ရှိလေ၏။

ကျွန်မတို့၏ မေမေ၊ ဒေါ်မြနွယ်သည်လည်း နယ် မြို့လေးမှ ဖေဖေနှင့် အိမ် ထောင်ပြုပြီး သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါခဲ့သည်။ တင်ခါ

တလေမှသာ အဘွားထံ ရောက်လာနိုင်တော့သည်။

ညနေဆည်းဆာချိန် ဆုံပေမဲ့လည်း နွေ၏ တိမ်ရိပ် သည် ကောင်းကင်၌ ကြည် လင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ လေနီ ကြမ်းတစ်ချက် တိုက်ခတ် လာစဉ် အရှေ့ဘက် တောင် ခြေဆီမှ ဝရန်းသုန်းကား ပြေး လွှားသံ၊ အော်ဟစ်သံများက ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ဘာရယ်မှန်း မသိပေမဲ့ လည်း ကလေးများအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အဘွားနှင့် အတူ ခရေပင်ရှိရာသို့ ပြိုင်တူ ပင် အပြေးလာခဲ့မိသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း ဦးစိုးမြင့် နှင့်အတူ ရှစ်နှစ်အရွယ်လောက် ရှိမည့် ရွှေအ၊အရွယ် ဦးစိုး မြင့်၏ သမီးကြီးက ခရေပင် ရှိရာ ပြေးလာခဲ့၏။ အသား ဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် စပို့ ရုပ်အင်္ကျီ အဝါရောင်ကို ဝတ် ဆင်ထားသည့် ဦးစိုးမြင့်မှာ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးသမားနှင့် တူလှ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်လုံးလိပ်ကြီး နှင့်အတူ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက-

‘ဟင်-အဘွား၊ ရွှေအ ရွှေအ အောင်မယ်လေး အား’

မြေပေါ်သို့ တဖြည်း ဖြည်းပင် ကျွန်မ လှဲကျသွား ခဲ့၏။ နားထဲ၌လည်း ဆူညံ သံများက ဝေး၍၊ တဖြည်း ဖြည်း ဝေး၍ သွားခဲ့၏။ တစ် ဖန် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက် ချားခြင်းများနှင့်အတူ ကျွန်မ နိုးထလာခဲ့၏။ အနီး၌ ထိုင် နေသည့်အဘွားကို တွေ့လျှင် တအားပင် ဖက်၍ သည်းထန် စွာ ကျွန်မ ငိုကြွေးခဲ့သည်။

ရက်စက်လွန်းသည့် ကံကြမ္မာ က ရွှေအ၊ကိုပင် အလွတ် မပေး။

ရွှေအ၏ နောက်ဆုံးခရီး အနိဗ္ဗာရ်မြင်ကွင်းက မျက်စိ ထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရခဲ့။ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်အလား သောသောည့်အောင် အော် ဟစ်သံများနှင့်အတူ တောင် တန်း၏ အရှေ့ဘက်မှ ရောက် လာဟန်ဟူသော ဦးချိုကြီး တကားကားနှင့် ဧရာမ ကျွဲ ကြီးတစ်ကောင် အမျက်ဒေါသ ဖြင့် မာန်ဖီလာရင်း ကဆုန် ပေါက် ပြေးလွှားနေခဲ့၏။

လမ်းမအလယ်တည့် တည့်၌ ဆော့ကစားနေသည့် ဦးစိုးမြင့် ၏သားလေးကို ရွှေအ၊က အပြေးသွား၍ တွန်းထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ရွှေအ၊မှာဖြင့် ဧရာမကျွဲကြီး ၏ ဦးချိုထက်ဝယ် အပေါ်မှ အောက်သို့ ကျလာခဲ့သော ရွှေအ၏ ဟောင်းလောင်းဖြစ် နေသည့် ဗိုက်မှ နီရဲသော သွေးများနှင့်အတူ အူများပါ ထွက်ကျလာခဲ့၏။

ကျွန် မခေါင်း ကို တအား ခါယမ်းလိုက်မိ သည်။ ခုဆို ရွှေအ၊တစ် ယောက် ကျွန်မတို့ကို ခွဲခွာ သွားခဲ့သည်မှာ တစ်လပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ရွှေအ၊ကို လွမ်းသည့် စိတ်ပင် မပြေသေး။ အ၊ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခုက ကပ်ပါလာခဲ့ပြန်၏။ ဦးစိုးမြင့် တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် မှောက်၍ ခြေထောက် တစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွားခဲ့ ပြီဆိုသည့် သတင်း။

ကျောင်း ဖွင့် ရက် လည်း နီးခဲ့ပြီ။ အဘွားအား

ကန်တော့ပြီး၍ အိမ်အောက် သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘ဒေါ်လေး အဘွားကို ကောင်းကောင်း ပြုစုစောင့် ရှောက်ပေးပါနော်’

‘အေးပါဟယ်’

အိမ်အောက်တွင် ကျွန်မ အား ရပ်စောင့်နေကြသည့် ရွှေမိနှင့်သံချောင်း ကလေး များတစ်စုကို မြင်လိုက်ရပြန် တော့ မျက်ရည်က အိမ်ခံပင် ကျလာပြန်သည်။ မြေဒီလမ်း လေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပင် လျှောက်လာခဲ့၏။ ဟိုး အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ် ပင်ရိပ်များတွင် ဆိုင်ကယ် အငှားဂိတ်ကို လှမ်းမြင်ရ သည်။ ခုအချိန်တွင် လှမ်းနေ သည့် ခြေလှမ်းများက ခဲဖြင့် ဆွဲထားသလို လေးလံလှ၏။

‘ရွှေအ၊ မင်းလို စိတ် ထားဖြူစင် တဲ့ ကလေး ကောင်းရာနဲ့ရာကို ရောက်ပါ စေလို့ ဆရာမ ဆုတောင်းပေး ပါတယ်။ ဒီနွေရိုးဆောင်း ရာသီတွေ ဘယ်လိုပြောင်း ပေမဲ့လည်း ဆရာမ မင်းကို မမေ့ပါဘူးကွယ်’

မြောက်ဘက်စူးစူးမှ သုသာန်တစ်ပြင်သို့ တိုင် တည်ရင်း ရှေ့ဆက်ဖို့ ခြေ လှမ်းပြင်သည်။ သို့ပေမဲ့ လည်း သားရွှေအ၊ဆီရောက် ရန် ခြေဦးက လှည့်နေပြန်၏။

‘အီးဟီးဟီး သားရွှေအ ရေ...အဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကွာ။ ဒီက အဖေလူမိုက်ကြီး ကို ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်။ အား...အီးဟီး’

အလို၊ ယောက်ျားရင်မာ ကြီး တစ်ယောက်၏ ယူကျုံး မရသည့်ဟန် လှိုက်လှိုက်လှဲ

လှဲ ငိုနေသည့် အသံကြောင့် နီးရာသစ်ပင် အကွယ်သို့ ကျွန်မ ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ဘုရား၊ ဘုရား။ ကျွန်မ၏ ရှေ့နားလေးတွင် လူပျိုကြီး ကိုမျက်ပြူးက ကျောပေး လျက် အနေအထားမှ ရပ်နေ ခဲ့၏။ မြို့ထဲမှ ပြန်ခဲ့ဟန်တူ သည့် ကိုမျက်ပြူး၏ ညာ ဘက်လက်တွင် ခေါက်ဆွဲ ထုပ်လိုလို အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။ ဘယ် လက်ကမူ လက်သီးဆုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ထား၏။

ရွှေအ၊ကို တ၊ပြီး တရွှိုက်မက်မက် ငိုနေသည့် အသံက ထွက်ပေါ်ဆဲ။ အို... ဒါ...ဒါ ကိုမျက်ပြူး ငိုနေ တာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေတာဟု တွေးရင်း ရှေ့ကိုကျော်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ လေ ယူရာ မြက်ပင်များ ယိမ်းထိုး နေသည့်အခိုက် ရွှေအ၏ မြေ ပုံမိုမိုလေးကို ပါးအပ်ပြီး ငိုနေ သူက မျက်နှာအမော့...

‘ဟင် ဒင်း...ဒင်းက ရွှေအရဲ့ အဖေတုလား’ဆိုပြီး အံ့သြမှု၊ နာကြည်းမှုများ ကြောင့် လာရာလမ်းအတိုင်း ကျွန်မ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်မ ၏ ချွတ်၊နင်းသံကြောင့် ‘ဟင်၊ ဆရာမ ကြာဖြူ’ဟု ခေါ်လိုက်သည့် ကိုမျက်ပြူး ကိုပင် လှည့်မကြည့်အား။

ရွှေအ၊ အဖေဟု ဆို သော အားပါးတရ ငိုနေသည့် လူယုတ်မာ ဦးစိုးမြင့်၏ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်စက္ကန့် ပင် ကျွန်မ မနေလို။ ဝေးသ ထက် ဝေးရာသို့...။

ပြီးနဲ့နဲ့ဝါ

ပရိသတ် အကြိုက်

အိမ်ထောင်နှင့် အိမ်ထောင်

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွှေအသစ်ကဏ္ဍနဲ့
ရွှေနှလုံးသားကဏ္ဍအတွက်
ပရိသတ်အကြိုက်ဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်ခွင့်
ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပထမနှစ်များမှာ အမှန်အကန်
ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို ပရိသတ်များက
ရွေးချယ်ပေးခဲ့ကြပေမဲ့ နောက်နှစ်များမှာတော့
ကာယကံရှင်တစ်ယောက်တည်းက
ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုချည်းပဲ နာမည်မျိုးစုံနဲ့ မဲပေးလာတာကို
တွေ့ရပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီကဏ္ဍက
ပရိသတ်ရဲ့အခွင့်အရေးကို ဖွင့်ပေးခဲ့တာပါ။
ပရိသတ်ကြိုက်တာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆိုတာ
သိစေချင်လိုပါ။ ဒါပေမဲ့ မမှန်မကန်
မဲပေးတာတွေရှိလာတော့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာလည်း အဲဒီလို မဲပေးမှုတွေ
အများကြီးရှိပါတယ်။ တစ်ဆင့်တက်လာတယ်
လို့တော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

စာတိုက်ကနေ စာပို့ပြီး ဆန္ဒပြုတာမျိုး
မဟုတ်တော့ဘဲ အီးမေးလ်ကနေ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ နာမည်မျိုးစုံနဲ့
ဆန္ဒပြုလာပါတယ်။ နာမည်မျိုးစုံဖြစ်ပေမဲ့
တစ်နေ့တည်းမှာပဲ တစ်ပြိုင်တည်း
နာမည်မျိုးစုံနဲ့ မေးလ်ဝင်လာတာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် မအံ့သြတော့ပါဘူး။
ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အခွင့်အရေး
မယူတတ်တာလိုဘဲ ခံယူလိုက်ပါတယ်။
ဒီနှစ်အတွက် ပရိသတ်အကြိုက်
ရွှေနှလုံးသားဆုကိုဆေးဆေးရဲ့
ပျော်ရွှင်ခြင်းငှက်ကလေးများ က ရရှိပြီး
ရွှေအသစ်ဆုကိုတော့ သံလွင်ကို(မော်လမြိုင်)ရဲ့
လမ်း ဝတ္ထုတိုက ရရှိသွားကြပါတယ်။
သူတို့နှစ်ဦးကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၂၆ ရက်နေ့
ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်မှာ ကျင်းပမယ့်
ရွှေအမြုတေစာပေဆုပေးပွဲမှာ ဆုရသူများနဲ့အတူ
ချီးမြှင့်ပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

စာမျက်နှာ (၁၅၉) မှ...

အဆိုးဆုံး 'နော်ဟာရား၊ နမ်ဘ' ဤနှစ်ကောင်ကို ဗိုလ်မင်း ခေါင်၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်တို့နှင့် အစချီ ရန်ဖြစ်စေတော့၏။ ဗလုံး ဗထွေး ဖြစ်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေက ဘေးမှ ဖျန်သလိုလုပ်ပြီး ဂျပန်နှစ်ကောင်ကို ဝိုင်းချုပ်ကိုင်ပေး လိုက်၏။

မကြာမီ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကာရှီးမားရှေ့မှောက် ဂျပန် ဗမာကျောင်းသားတွေ အတန်းစီ ရောက်ရလေ၏။ ကျောင်း အုပ်ကြီးက သိပ်အရှည်မပြောဘဲ ဂျပန်၊ ဗမာ ကျောင်းသားများ ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သည်းခံရန် ဆုံးမ ကာ သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို ချန်လှပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တန်းဖြတ်လွှတ်လိုက်သည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် ဗမာကျောင်းသားများကို သခင် အောင်ဆန်းက စပြီး လူငယ်ပိုင်းခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အောင်၊ ဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့် ကျွန်တော်ကို မဲတင်းကာ...

'မင်းတို့ ညှို့ရည် ရန်ဖြစ်ရသည်'ဟု စွပ်စွဲ၍ သဲသဲမဲမဲ ဖိကြိမ်းပါတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်နှင့် ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့ကား ခေါင်းကြီးတွေ ငိုက်စိုက်နှင့် ဘာမှ ပြန်ရှင်းဖော်မရ။ ကြာသော် မနေနိုင်သည့် အဆုံးတွင် ကျွန်တော်က-

'ကျွန်တော်တို့ကို စော်ကားလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပြီး ပြန်ချလွှတ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေ မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုက်သလို တီးပေတော့'

ဟု သတိအနေအထားနှင့် ရင်ကော့ကော့ ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြေလိုက်မိပါတော့၏။ ဤတွင်မှ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင် လှဖေတို့က စိတ်ဆိုးရာက ဖြုန်းခနဲ ပြုံးပြုံးကြီးတွေ ဖြစ်လာ

'ထို့'ဟု ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး
'မင်းတို့ တပ်မှူးကြီးတွေလုပ်နေတယ်။ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး
ရဲဘော်လေးတွေမှာတော့ ယူနီဖောင်း အစုတ်စုတ်
မင်းတို့ကတော့ ပိုးရဲခံချည် တပြောင်ပြောင်
သူတို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေကြမလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း
ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်အမှားကို
သိရသဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏

ပြီး-

'မင်းတို့ အတော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်လေးတွေ၊ အချိန်မကျသေး ဘူးကွ၊ သူတို့ကို မလုပ်နဲ့ဦး'

ဟု ဂျပန်ဗမာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကြီး ပလပ်ခဲ့ကြလေ သည်။

စစ်လောကတစ်ခုလုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျွန်တော်တို့ အမှတ်မိဆုံး အချိန်မှာ ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ ကျွန်တော် တို့ နောက်ဆုံးပိတ် စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့်နေ့ပင်တည်း။ ဂျပန်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး လုပ်သူများက ဂျပန်ဗမာကျောင်း သားတို့၏ စိတ်ဓာတ်၊ စစ်ပညာ လေ့ကျင့်မှု ဇွဲရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းရန်

အထူးတလည် စီစဉ်ကာထားသော ခရီးရှည်တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ် လေသည်။ နံနက် ၅ နာရီမှ တပ်ခွဲ သုံးခွဲ ခွဲကာ ကျောင်းအုပ် ကြီးကိုယ်တိုင် မြင်းများစီး၍ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ကြပြီး ဟိုင်နန် ကျွန်း၏ အရှေ့ပိုင်း ရေတပ်စခန်းမှ စ၍ တိုက်စစ်ဆင်စေ၏။ ဗိုလ်မင်းခေါင်နှင့် ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်တို့၏ ရှေ့ဖျားကင်းထောက်၊ ကျွန်တော်က ရှေ့ဖျားတပ်ခွဲ တပ်စိတ်မှူးအဖြစ်နှင့် ချီတက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဆရာတွေ ပြောပုံ ဆိုပုံအရ စစ်ကြောင်း ခရီးမှာ မိုင်လေးဆယ်ဟု သိလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် မျက်လုံး ပြူးသွားပါသည်။

ရှေ့ဦးဆုံး ရန်သူကင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့များ စတင်တွေ့ရှိ၍ တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် ဗိုလ်မင်းခေါင်နှင့် ရှေ့ ဖျားကင်းတပ် ဂျပန်ဆရာတို့ ရန်ဖြစ်ကြတော့၏။ ဂျပန်ဆရာ က သူ ထင်တိုင်း ခိုင်းမရ၍ ဗိုလ်မင်းခေါင်ကို ဆဲသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်က မောပန်းနေရာတွင် ဆဲရမည်လားဟု ဆရာကို ဆဲရုံမက သေနတ်နှင့် ရိုက်မည်ပြုသောကြောင့် ၎င်းကို ကျွန်တော်နေရာသို့ ပြန်ပို့ပြီး ကျွန်တော်မှာ အခြောက်တိုက် အရှေ့ဖျားကင်းတာဝန်ကို ယူလိုက်ရ၏။

ခရီးကား ၁၅ မိုင်လောက် ပေါက်ခဲ့ပေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုင်နန်ကျွန်း၏ နေသည် မညာမတာ ပူတော့၏။ တစ်ချို့တွင် နောက်ပိုင်း တပ်မသို့ ပြန်၍ သတင်းပို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်လက်ျာ တစ်ယောက် ၁၀ မိုင်အလွန်တွင် အမောဆို၍ မေ့မြောကျန်ရစ် ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ဂျပန်လေးယောက်လည်း ထိုနည်းတူစွာ ပင်။ သခင်အောင်ဆန်းကို မြင်ရသည်မှာ မသက်သာ။ ဟန် သာ ရှိတော့သည်။ လက်တစ်ဖက်က ဓားလွှတ်ကို ကိုင်ကာ

ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်နေအောင် စစ်မိန့်ပေးနေ၏။ ကျွန်တော် လည်း မောနေပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား ကာယဗလ သမား လူကြမ်းတစ်ယောက်ဖြစ် ၍ ခံနိုင်ရည်စွမ်း ရှိ၏။ သခင် အောင်ဆန်းခမျာ ရှေ့သို့တအား လွှား၍ ကိုက်အစိတ် အတင်း တက်လိုက်ရာ ခလုတ်တိုက်ကာ

ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံနှင့် လဲကျပြီး မထနိုင်တော့ပါ။ ဤတွင် ကျွန်တော်မှာ မနေသာဘဲ သူ လဲကျနေရာသို့ အပြေး ရောက် သွားမိပြီး သူ့ကို ထူမ၊ ကာ ယပ်ခတ်ပေးမိ၏။ ကျွန်တော် နောက်ကျောသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရိုက်လိုက်သည်ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်းကို ပွေ့ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာဆိုးဆိုး၊ စိတ်မနွဲ့ တန့်နှင့် ဂျပန်ဆရာ နော်ဆေးဆိုသူက အပြစ်တင်သည့် အခွ အရာဖြင့် 'မကောင်းဘူး...မင်း ဒီကိုလာပြီး ကူညီဘာ မကောင်းဘူး။ ရှေ့တက်ပါ။ မင်းတာဝန် မဟုတ်ဘူး။ သူ သေရင်လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ အခု ထွက်နဲ့၊ ခု တက်'

ကျွန်တော် ပူထူသွားသည်။ လုံစွပ် တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဗိုလ်မင်းခေါင်ထက်ဆိုးသော အလုပ်ကို ရှေးရှုလိုက်သည်။ တုန်ယင်နေသော လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်တော့သည်။ မှေးမှိန်ရီဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်တားဆီးသည့်ဟန်နှင့် ကြည့်၍ ခေါင်းခါပြတော့သည်။ ဤတွင် ဂျပန်ဆရာကိုရော၊ သူ့ကိုရော ဒီလောက်သည်းခံရပါ့မလားဟု ရောနှောအပြစ်တင်ကာ စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ဝန်းခနဲထ၍ ရှေ့သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ခရီးရှည်တိုက်ပွဲသည် ည ၉ နာရီမှ ပြီးဆုံးပြီး တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်နိုင်သူ မြန်မာကျောင်းသား ဗိုလ်လင်းယုန်၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ ဗိုလ်တာရာ၊ ဗိုလ်ဉာဏ၊ ဗိုလ်မြင့်အောင်နှင့် ဂျပန်ကျောင်းသား ၄ ယောက် ပေါင်း ၁၀ ယောက်သာရှိသည်။ ခေတ္တသတင်းပို့စဉ် သတိအနေမပျက်အောင် မနည်း ဒုက္ခခံကာ ချုပ်တည်းထားလိုက်ရ၏။ ကျန်စစ်ကျောင်းသားများကို ကားနှင့် ပြန်တိုက်ယူရပြီး လေ့ကျင့်ခန်း ၃ ရက် အနားပေးယူရသည်။ မပေး၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ကျောင်းသားအားလုံး ဆေးရုံတက်ယူရသောကြောင့် တည်း။ သခင်အောင်ဆန်းက ဆေးရုံခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် ဝင်လာစဉ်-

‘ဟေ့... ကောင်လေး၊ သတိထားနော်၊ သည်းခံပါကွာ’
ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး ပြုံးရင်း သူ့ကို နှိပ်ခိုင်းတော့သည်။

□ **စစ်လောကခရီးကြမ်းဝယ်**

ဗန်ကောက်တစ်မြို့လုံး ဂျပန်စစ်တပ်တွေ တင်းကျပ်နှင့် ယိုးဒယားပြည် တစ်ပြည်လုံး နီပွန်အလံများ လွှမ်းမိုးလျက် ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဂျပန်စစ်ဘီလူးကြီးက ဝါးမျိုထားခိုက် ဖြစ်တော့သည်။

ဗိုလ်အောင်ဆန်း ခေါ် ဗိုလ်တေဇ တစ်ချိန်တစ်ခါက အညတရသခင်အောင်ဆန်း ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးစီးသည့် ဗမာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် စစ်ဌာနကြီးက ဗန်ကောက်မြို့ အရှေ့တောင်ထောင့်ရှိ ဧရာဝတီ ရပ်ကွက်ခေါ် စာလာဒင်ရပ် နိုင်ငံခြားသားများ သံရုံးတစ်ခုလုံး၌ ခမ်းနားစွာ စခန်းချလျက် စစ်ရေးပြင်နေတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်ဆန်းက ဒုတိယစစ်သေနာပတိ အဖြစ် တိုက်ရေးခိုက်ရေးကစ၍ တပ်မတော် ဖွဲ့စည်းရေးပါ မကျန် တာဝန်ခံယူရသည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ပန်းလှပန်းပုံရလေသည်။ ကျွန်တော် စခန်းချသော အမေရိကန်သံအမတ်အိမ်၌ ကြီးကျယ်လှသည့် စာဖတ်ခန်းမကြီးထဲမှာ စစ်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များကို လွတ်လပ်ခွင့်ရတိုင်း မွေ့နှောက်အမြတ်ထုတ်၍ ကျွန်တော်က စာကြမ်းပိုး လုပ်နေမိ၏။

တစ်နေ့တွင် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှင့် တိုင်းချုပ်ထားသလို အံ့ကိုက်နေသော တောဘွတ်ခူးဆစ်အထိ ရှည်၍ ပထမတန်း သားရေနှင့် ချုပ်ထားသည့် စစ်ဖိနပ်

ရှည် အနက်တစ်ရံကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိ၍ ကျကျနန ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ရာခြေရင်း၌ စနစ်တကျ ထောင်ထား၏။ ညနေစစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းမှ အပြန်တွင် ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်လှသော ဖိနပ်ရှည်ကြီး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်နေတော့၏။ အိပ်ခန်းစောင့် ရဲဘော်တစ်ဦးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အိပ်ခန်းများကို လာရောက်စစ်ဆေးသည်တွင် ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို တွေ့သွားသဖြင့် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အသင့်စီး ထွက်သွားကြောင်း အစစ်ခံလေတော့သည်။

သူဌာနချုပ် ရုံးခန်းထဲ၌ စမက်ကျကျ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို အခံသား စီးကာ မြေပုံတွေ ကြည့်နေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တွေ့ရ၍ ဒေါသဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က အလေးပြုလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား... ဒီဖိနပ်ကို ဘာလို့ မပြောမဆိုဘဲ ယူသွားသလဲ’

‘ငါ စီးချင်လို့ကွ’
သူက ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေး အမူမထားသလို ပြန်ဖြေသည်တွင်-

‘ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေ ဘာမှ စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ သိပ်ခက်တယ်’

ဒေါပွပွနှင့် ကျွန်တော်က နင်းဆူပါတော့သည်။ သူက စိတ်ဆိုးသည့်အခါ စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာလိုက်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆေးလိပ်ငွေများ မူတ်ထုတ်လျက်...

‘ကွာ... ငါ့ညီကလည်း ငါ့ညီဖိနပ်ကို စီးစရာမရှိလို့ ငါ ယူစီးတယ်။ မင်းဖိနပ်ဟာ ငါ့ဖိနပ်ပဲကွ။ ပြီးတော့ ခု ငါ နေရတာက စစ်သေနာပတိရာထူး ယူထားရတာ။ တကယ်လို့ ငပုတွေ(ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်)နဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောတဲ့အခါမှာ ငါ့ကို အထင်သေးခံရရင် ငါတို့အားလုံး အထင်သေးခံရတာနဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငါ့ညီဖိနပ် ပြန်ယူပေါ့ကွာ။ စိတ်ချပါ။ ငါပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရင်းရဲမဟုတ်လား။ လူကြီး စိတ်ထားစမ်းဟေ့... ကောင်ကလေး’

ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ သူ၏အဖြစ်ကို ဒေါသဖြစ်ရာမှ သနားလာပြီး သူ ပြောဆိုသည့် ဗမာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် စစ်သေနာပတိကို ဂျပန်တွေ အထင်သေးမခံစေရမူ ရည်ရွယ်ချက် အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံနေသောကြောင့် အဆုံးတွင်-

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား စီးပြီးတော့ ပြန်ပေးနော်’
‘အင်း...’

သူက ကျေနပ်စွာ တစ်ခွန်းတည်း ဖြေဆိုလျက် ကျွန်တော့်ကို သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းပရိယာယ်အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစေပါသည်။

ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ထိန်ထိန်သာသော ယိုးဒယားပြည်၏

ညခင်းက ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တို့ကို သာယာမှု ရင်ခွင်ဆီသို့ ညှို့ယူ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ တိုက်ကြီး၏ အထက်ထပ်၊ အောက်ထပ်တွင် မီးတွေ လင်းနေသလောက် ကင်းစောင့်ရဲဘော်နှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စစ် လောကတွင်းက စစ်သားတွေပီပီ မသေမီ ပျော်သလိုသာ နေလိုက် ကိုယ့်လူရေဆိုသလို ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တို့သည် ပြင်ပ ယိုးဒယားညနန်းသို့ ခပ်မှူးမှူးနှင့် ခြေကုန်သုတ်သွားကြ သည်။ ကျွန်တော်သာ လက်ရွေးစင် ရှာဖွေထားသော စစ် သေနင်္ဂဗျူဟာ အခြေခံများ စာအုပ်ကို အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာနေခိုက် ဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ့ ကောင်လေး ဘာတွေ ဖတ်နေသလဲကွ’

လန့်ဖျပ်သွားအောင် အသံအောကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းက မေးရင်း ကျွန်တော်အနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်တော်က ဖတ်ကောင်းတုန်းမို့ စကားပြန်မပေး လိုက်ပါ။

သူက... ‘ပြစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းစာအုပ် ခဏလေး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို အတင်းဆွဲယူပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က သတိရပြီး-

‘ဟင်... အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လည်း ကျန်ခဲ့သကဲ့’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ အလကားဟာတွေ ပိုနေတာပဲ’

သူက သိပ်အရေးမကြီးပုံနှင့် ပါးစပ်ကသာ ဖြေ၍ မျက်စိ က စာမျက်နှာတွေနှင့် ကမန်းကတန်း မိတ်ဖွဲ့နေပါသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ပွတာပဲ’

သို့ရာတွင် သူ့ဆီက လုံးဝ စကားပြန်မရတော့ချေ။ ဆယ့်

ငါးမိနစ်ကြာအောင် သူက စာသားများကို ဖတ်နေပြီး...

‘ဒီစာအုပ်ကို ငါ့ပေးလိုက်လေကွာ၊ သိပ်ကောင်းတယ် ပေ့’

‘ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကြီးကလည်း တစ်ခါလာ ဖိနပ်ယူ၊ စာအုပ်ယူနဲ့ သိပ်ဗိုလ်ကျနေတာပဲ’

‘မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ၊ မင်းတို့က ရှေ့ဆုံးချီတက် ရမယ့် တပ်မှူးတွေကွ။ စစ်မြေပြင်မှာ ဒီစာအုပ်ဟာ တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်းနဲ့ ပျောက်သွားရင် တို့အဖို့ ဘယ်လောက် နစ်နာမလဲ။ ငါက စစ်ဌာနချုပ်ကို အုပ်စိုးပြီး လိုက်ရမှာမို့ ငါ ယူခဲ့မယ်။ ဗမာပြည်ရောက်တော့ ဆက်ဆက် မင်းစာအုပ်ကို ပြန်ရစေမယ်’

ဤသို့နှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့ ကျွန်တော်၏ စစ်ဖိနပ်ရော၊ အလွန် မြတ်နိုးလှသော စစ်ကျမ်းစာအုပ်ရော ပေးလိုက်ရ၏။ ရန်ကုန်တွင် ဆွဲမိကြသောအခါ ကျွန်တော်က အကြွေးတောင်းသလို အတင်းပူဆာသည်တွင်...

‘ငါ ဘယ်နားသိမ်းမိမှန်း မသိဘူးကွ၊ နောက်မှ ငါ ရှာပေးမယ်။ စိတ်ချနေ’

ဟု ခြေရာဖျောက် ပြောကာ ခေါင်းရှောင်ခဲ့၏။ ယခုအထိ ဖိနပ်ရော၊ စာအုပ်ပါ ဇာတ်ဆုံးခဲ့ရတော့၏။

‘လူနီနီ ဘောင်းဘီဝတ်ပါလို့၊ ဓားစလွယ် ငွေကွပ်ကို ပြည်ညွှတ်အောင် လာချေသေးရဲ့ ဘိုးတော်ကြီးမြေး’

ဤတဘောင်ကား မှန်၊ မမှန် မပြောတတ်ချေ။ ကျွန်တော် တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုလ်တေဇနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဗိုလ်မှီးကြီးတို့ ဦးစီး ကာ ဗမာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးကား နိဗ္ဗန်စစ်တပ်များ နှင့်အတူ ဗမာပြည်တွင်းသို့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို ဓားလှံစွပ် ကျည်ဆန်၊ ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန်တို့ဖြင့် လမ်းရှင်းပြီး ဝင် ရောက်ခဲ့နိုင်၏။ ဗန်ကောက်မြို့တော်ကို ဗြိတိသျှလေကြောင်း ဘက်မှ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်သည့် ပထမညဦးတွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် စစ်ဝတ်စစ်စား အစုံဖြင့် ဂျပန်ဓားရှည်ကို ခါးတွင် ပတ်ကာ၊ ပုန်းရ ရှောင်ရမှန်းမသိအလား နေရာအနှံ့ အပြား ပြေးလွှား၍ ရဲဘော်များကို ရှောင်ရှား အကာအကွယ်ယူ ရန် အမိန့်ပေးနေ၏။ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများက ချထားသော မီးကျည်အလင်းရောင်တွင် သူက ဘိုင်စကုပ် အရိုက်ခံရမည့် ဇာတ်လိုက်မင်းသားပမာ ဆလိုက်ထိုးထားသည့် အလင်းရောင် အောက်တွင် မကြောက်မရွံ့ တပ်များကို ကွပ်ကဲအမိန့်ပေးသည် ကို ဘေးက မြင်ရသော ဂျပန်အရာရှိများက နေရာမယူရ ကောင်းလားဟု အပြစ်တင်နေကြသည်။ အမှန်မှာ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးချရုံသာ မဟုတ်သေး။ စက်သေနတ် နှင့် ထင်ရာမြင်ရာ ပစ်ခတ်နေသောကြောင့်တည်း။

လောကီဇာတ်ခုံပေါ်က ဗိုလ်ချုပ်

‘ရာဇဝင် အတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ရှိရမယ်၊ မော်ကွန်းလည်း ထိုးလောက်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းရယ်...’

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မင်္ဂလာခန်းမအတွင်းမှ ပဲ့တင်ပေါ်ထွက်လာသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအား ချီးကျူးထားသည့် သီချင်းသံမှာ ဗမာပြည် တစ်ဝန်းလုံးသို့ တစ်ခဏချင်း ဝဲပျံလွှမ်းမိုးပြီးသား ဖြစ်သွား ၏။

တစ်ခါက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမား၏ လက်ပါးစေ မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ ဆုတော်ငွေ ငါးကျပ်တိတ် ထုတ်ကာ ဖမ်းဆီးသတင်းပေးရန် အရေးကြီးခဲ့သော စာရားခံ အောင်ဆန်းကား ယခုအခါ၌ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် သို့မဟုတ် ကျွန်ခေတ်မှ သခင်ခေတ်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့နိုင်သူ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး၏ ခေါင်းဆောင်၊ လွတ်လပ်သော ဗမာ့လက်နက် ကိုင် တပ်ဖွဲ့၏ သခင်ကြီးအဖြစ် ကောင်းမြတ်သော ဘိသိက် မင်္ဂလာအခါတော်ယူခိုက်ဖြစ်၍ လောကီဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ကပြရန် လောကဇာတ်ခုံပေါ်၌ သူ၏ချစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ချိန်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူ မိန်းမယူသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ ကျွန်တော်တို့ထံ ဝေဖန်ချက်များ တောင်း၏။ သူ့ဘာ သူ့ညီငယ်များ၏ ဆန္ဒကို အထူးသိလိုသည့်အတွက် ကြိုးစားခဲ့ ၏။ ကျွန်တော်အလှည့်တွင် ‘ခင်ဗျား သဘောလူလို့၊ ခင်ဗျား

ကြိုက်လို့ ခင်ဗျားယူတယ်။ ခင်ဗျား ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲဟု ဝေဖန်ချက်များ ပေးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ခပ်နောက်နောက် 'ဥတ်တယ်ထင်ရင် ဒူးသာ ဒူးပေါ့'ဟု အဆုံးသတ် အဖြေပေးလိုက်၏။

မိန်းမယူဖို့ အချစ်ကိစ္စ လက်ခံဖို့ တစ်ခါကမှ စိတ်မကူး၊ မစဉ်းစားခဲ့နိုင်သော ကျွန်တော်မှာ ချစ်သူ သက်လယ်နှင့် တွေ့မိတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး စကြာ၏ စေတနာ ဝန်ထမ်း သတင်းပို့ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်အချစ်ရေးကိစ္စ သတင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ ပေါက်ရောက်သွားတော့၏။ သူက မဆိုင်းမတွနှင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကာ မေးမြန်းသည်တွင် ဝါသနာအတိုင်း ကျွန်တော်ကလည်း ဘွင်းဘွင်းပင် ဟုတ်မှန်ကြောင်း အစစ်ခံလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ 'ဟေ့ ကောင်လေးတာရာ၊ ဒီကိစ္စကို မင်း သဘောအရ အရမ်းလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တို့နဲ့ တိုင်ပင်မှပေါ့ကွ'။

'ဗျာ... လူ့အခွင့်အရေးကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ ဝင်ပြီး ချုပ်ချယ်ချင်သလဲ။ ခင်ဗျားလည်း ဥတ်တယ်ထင်လို့ ဒူးလိုက်တယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်ချုပ်'။

'အဲဒါ၊ မင်းက နိုင်ငံရေးစကားတွေ ဘာတွေနဲ့ ဟုတ်ပေ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့လူကြီးတွေခေါ်ပြီး မင်းဇနီးလောင်းကို စစ်ဆေးဦးမယ်၊ မင်း တို့စကား နားထောင်ရမယ်၊ ဒါဟာ ငါ့အမိန့်ပဲ'။

ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး ကျွန်တော်၏ ဇနီးလောင်း ဗဟိုစစ်ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာမ စောချစ်ဦးကို စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ ခေါ်ယူ၍ နောက်ပိုင်းရာဇဝင်နှင့် ကျွန်တော့်အပေါ် သဘောထားပုံများကို စစ်ဆေးလျက် မေးခွန်းအမျိုးမျိုး ထုတ်လိုက်ပါသေး၏။ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခွင့်အမိန့် ပြန်တမ်းကို တစ်ပါတည်း ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလာကြ၍ တဟားဟား ပွဲကျအောင် ဟိုကနောက်၊ ဒီကနောက်နှင့် လုပ်ကြတော့၏။

ဆိုင်းသံ ဗုံသံတို့ ဆူညံနေသော သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ရဲထွဋ်၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်မင်းရောင် အစချီ၍ ကျွန်တော်ကပါ ကန်တော့စရာ လက်ဆောင်များနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နေအိမ် ယခုပျဉ်းမနားမြို့၊ ရှမ်းကန် အနောက်မြောက်ထောင့်သို့ နံနက်စောစော ဝင်သွားတော့သည်။ သူက ဆိုဖာပေါ်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အခုံသား ဖတ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တန်းစီ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ သူက ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို အသာဘေးဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို စူးစူးပါးပါးကြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေပါတော့၏။ ပြီးမှ...

'ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ ပြန်ကြည့်စမ်း'

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဗမာအခါတော်ဖြစ်၍ ယူနီဖောင်းအစား ဗမာပီပီ ပိုးလုံချည်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီတွေနှင့်

အတော်စတိုင်ထုတ်ပြီး ကန်တော့လာခိုက် ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ 'ထို့'ဟု ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် တံတွေးတွေးလိုက်ပြီး 'မင်းတို့ တပ်မှူးကြီးတွေလုပ်နေတယ်။ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး။ ရဲဘော်လေးတွေမှာတော့ ယူနီဖောင်း အစုတ်စုတ်၊ မင်းတို့ကတော့ ပိုးလုံချည် တပြောင်ပြောင်၊ သူတို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေကြမလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း'

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ချီးယွင်းချက် အမှားကို သိရသဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

'အခုသွား၊ ငါ့အိမ်ခန်းထဲမှာ ငါ့ယူနီဖောင်းတွေ သွားဝတ်ပြီးမှ ငါ့ကို လာကန်တော့၊ ကိုင်း... ခု သွားလဲကြ။ မင်းတို့ လုံချည်တွေ အကုန်ချွတ်ပစ်ခဲ့'

ဗိုလ်ချုပ်အမိန့်ကြောင့် အခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံး လစ်ခွဲရတော့၏။ သူ၏ ဗီရိုသေတ္တာကို အမြန်ဖွင့်၍နေသော ဗိုလ်မင်းရောင်က နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့် ဖြစ်နေပြီး-

'ဟေ့...ချစ်စော်ကြီး နံနေတယ်ကွ'

ဗီရိုထဲမှာ စုပုံထားသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဗိုလ်ချုပ်၏ ယူနီဖောင်းများကို အနှံ့ဆိုးစွာဖြင့် ဗိုလ်မင်းရောင်က ဆွဲယူ၍ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်ပြီးနောက်-

'ဟီး...ဟီး... ကြည့်သာ ဝတ်ကြပေတော့ကွ။ ချဉ်စော်နံတာ လက်စသတ်တော့ ငမိုး အဝတ်အစားတွေကကိုး'

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သူသဘောအတိုင်း မလျှော်မဖွပ်ဘဲ ဂရုမစိုက်ထားသည့် 'ချဉ်စော်နံ'ယူနီဖောင်းများကို မတန်တတန် ဝတ်ကာ ကြာလျှင် နောက်ပိုင်းက မီးတောက်မည့် နိမိတ်လက္ခဏာကြောင့် ဝတ်ဆင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့မှာ တန်းစီခဲ့သည်။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်ရာမှ ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်လာပြီး-

'အေး ကန်တော့ကြ ကန်တော့ကြ၊ ပြီးရင် ဒီအတိုင်းပြန်။ မင်းတို့ သောက်သုံးမကျတဲ့ လုံချည်တွေ တစ်ခုမှ ပြန်မယူနဲ့၊ ကြားလား'

ကန်တော့ကောင်းလွန်း၍ ကျွန်တော်တို့ ပိုးလုံချည်တွေ ဆုံးခဲ့ရတော့၏။ အမျိုးမကျ ခွတတ၊ မတန်တတန် ယူနီဖောင်းတွေကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကားကို ကမန်းကတန်း စီးကာ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်အရောက် လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းနှင့်အတူ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော့်အား အထက်ဗမာပြည်သို့ ဗိုလ်ဇေယျာတပ်ရင်းနှင့် ပို့လိုက်သည်။ ယခင်က ကျွန်တော် အလုပ်အထူး ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဗိုလ်ချုပ်က နှုတ်ဖြင့်၊ စာဖြင့် ချီးမွမ်း၏။ အားပေးခြင်း ခံရ၏။ ယခုမှာမူ ခါတိုင်းထက် ကျွန်တော် အလုပ်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆီက 'ဟေ့ကောင်လေး...မင်း အလုပ်ဂရုစိုက်စမ်း၊ သိပ်နေရာမကျဘူး'ဟု တွေ့တိုင်း ဆူနေတော့၏။ တစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်း မဟုတ်။ ခဏခဏ ဆူလွန်းသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က သူ့ဆီ စာရေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဒီလောက် ဆူနေရင် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး ထိုင်နေမယ်’

ဟု ဘုကျကျ အစီရင်ခံလိုက်သည်။ စစ်ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလကျာက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ‘မင်းစာကို ဗိုလ်ချုပ် ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်း သူ့ကို ဘုရားတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူက မင်းကို ခဏခဏဆူတာ မင်း ကောင်းဖို့ပဲ ကွ။ အရင်တုန်းက မင်း လူပျိုဆိုတော့ မင်းကိုမြှောက်ပေးတယ်။ မင်း မိန်းမရပြီးတော့ သူက မင်း စိတ်ပေါ့သွားမှာစိုးလို့ ခဏခဏ ဆူပေးတာပါတဲ့။ တကယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုတွေဟာ အတော် တိုးတက်နေတယ်’

ဟု ဗိုလ်ချုပ်၏ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမှု အမှန်ကို သိရပါတော့၏။

ဗမာပြည်တွင်းသို့ လက်ဝဲဝါဒ မှန်တိုင်းသည် တဟောဟော ကျဆင်းဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ ဤတွင် တပ်မတော်အတွင်းမှ ဗိုလ်မှူး၊ အကြပ်များ၊ တပ်သားများမှာ ထိုလက်ဝဲမှန်တိုင်းဒဏ်သင့်ကာ မှ(ခ)ဝါဒ မြူမှုန်တွေ လူးကပ်လျက် လက်ဝဲဝါဒတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စကားပြောတိုင်း၌ လက်ဝဲစကားလုံးများ ပါဝင်နေမှုကြောင့် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လက်ဝဲဝါဒသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဟု ထင်မိ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က သူ လုပ်သလို၊ သူ ယူဆသလို လိုက်နာမိတော့၏။

‘စံပြလည်း မသွားနဲ့။ မံသလည်း မစားနဲ့’ဟူသော စကားအတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ စံပြတပ်ရင်းသို့ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှူး၊ တာဝန်နှင့် ကူးပြောင်းခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်ကျော်ဇောက တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်က စိန်ပြောင်းတပ်ခွဲမှူး၊ ကျွန်တော်က ခြေလျင်တပ်ခွဲမှူး၊ ဗိုလ်ဗလက အရာရှိသင်တန်းတပ်ခွဲမှူးများ အဖြစ် တာဝန်ယူရင်း ကျွန်တော် လက်ဝဲဝါဒကို အတော် လေ့လာလိုက်စားရာမှ သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့၏။ ‘စံပြသွားလျှင် မံသစားလျှင် ယားတတ်သည်’ဟူသော စကားပုံ အဖြေအတိုင်း ကျွန်တော်က စစ်တာဝန်များကို တစ်ဖက်က အထူး ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်က ရဲဘော်များကို တပ်ရင်းမှူး၊ လုပ်သူနှင့် နားလည်မှုယူ၍ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်များ ချမှတ်ပေးအပ်ခဲ့ကာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးဆီသို့ တရိပ်ရိပ် ကူးပြောင်းခဲ့တော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ မကြာခဏ သွားတွေ့စဉ် ကျွန်တော့်ကို သူက လက်ဝဲဝါဒကို အလွန်အကျွံ မလိုက်စားရန်နှင့် တစ်ဖက်သတ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု မရှိရန် သင်ပေးခဲ့၏။

ဘဝ၏ အဆုံး

ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲဝါဒ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ကွန်

မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ဒီလို သူ့အနေနှင့် အမျိုးသားတပ်ပေါင်းစု ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဝါဒလှိုင်းဂယက် ပြင်းထန်စွာ ပုတ်ခတ်ဝေဖန်မှုဒဏ်ကြောင့် ဖ-ဆ-ပ-လနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့ ကွဲခဲ့ရ၏။ အခါကောင်း စောင့်၍နေသော ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားများက ကွန်မြူနစ်ပါတီကို မိန့်ပုံ၍ နိုင်ငံရေးသမားများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ကြီးသည်လည်း ဗမာပြည် လွတ်လပ်မှုကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အခြေခံစခန်း ပျဉ်းမနား နယ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နယ်တရားဟော လာလိမ့်မည်ဟု သော သတင်း ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုအချိန်အခါက ဗမာပြည်အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ဗြိတိသျှတို့ လက်တွင်း၌ ရှိနေသေး၍ သူတို့၏ ဖိနှိပ်သတ်ဖြတ်မှု မခံနိုင်ကြသည့် ရဲဘော်ဟောင်းများ ကွန်မြူနစ်များမှာ တောခိုကာ လက်နက်ကိုင်၍ နယ်ချဲ့သမား ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုဗိုလ်ချုပ် လာမည့် သတင်း ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်က တောတွင်းရှိ လက်နက်ကိုင်တပ်များကို မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးအောင် စီမံလျက် ဗိုလ်ချုပ်လာမည့် လမ်းခရီး သာယာဘေးကင်းမှုကို တာဝန်ယူမိသည်။ သူသည် ဗဟို ဖ-ဆ-ပ-လ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ကွန်မြူနစ်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေနှင့် စိတ်ထားမပြောင်း။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးဟု အစဉ်အောက်မေ့ ယုံကြည်ခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ကား တောင်ငူမှ ပျဉ်းမနားနယ်စပ်သို့ ကူးလာစဉ် မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာလုပ်သူက တောတွင်းဝယ် အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့၍ မျက်နှာပျက်နေစဉ် နောက်ပိုင်းကားတွင်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်က ဒရိုင်ဘာရဲဘော်သို့ ‘ဟေ့-စိတ်ချ လက်ချ မောင်းပါကွာ။ တို့ကို တောထဲကအကောင်တွေ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ တာရာဟာ ငါ့ကို သစ္စာမဖောက်ပါဘူး’ဟု ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ကြောင်းကို ကားမောင်းသူမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့၍ ကျွန်တော် ထခုန်ခမန်း ဝမ်းသာသွားတော့၏။

သို့ရာတွင် ပျဉ်းမနားမြို့ မဲတရားပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်က ပရိသတ်အလယ်တွင် ‘တာရာဟာ ကျုပ်တပည့်၊ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်မပြည့်ဘူး’ဟု ကျွန်တော့်ကို ဆော်ထည့်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ မတုန်မလှုပ်တော့ပါ။ တဟားဟား ရယ်ပြီး ‘အဘက ဆဲလှချည်လားကွ’ဟု ဝေဖန်ချက် ပေးမိ၏။ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့သို့ အာဏာလွှဲပြောင်းခါနီး စပ်ကူးမပ်ကူး အချိန်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်သော ပြင်ပလောကတွင် မနေနိုင်အောင် နိုင်ငံရေးဥပဒေနှင့် ဖမ်းကာ လက်စဲစား ဖျောက်မည့် သတင်းကို ခိုင်လုံစွာ ပြုသည်ကြောင့်

ကျွန်တော် တောခိုခွဲရတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြား ဝယ် အကန့်အသတ်မရှိ တံတိုင်းကြီးက တားဆီး ခြားနားနေ တော့သည်။ သို့ရာတွင် သတင်းစာကို တောတွင်းသို့ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ရောက်အောင် ယူစေပြီး သူ့သတင်းတွေကို အာရုံစိုက်၏။ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဝေဖန်၏။ ဆွေးနွေး၏။ သူ့ ဓာတ်ပုံကို အရိအသေ ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ထားမှုကြောင့် ကွန်မြူနစ်ဆရာကြီးများနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ စကား စစ်ထိုးရလေသည်။

တောပြင်ကို ကျောထင်၍ အိပ်ခဲ့၏။ တောင်လွှာကို ရှောင် ကာ ဖြတ်ကူးရင်း စစ်ရေးဆင်ခဲ့၏။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား တပ်များကို အချက်ပိုင်ပိုင် အနိုင်စီး၍ ကျွန်တော်၏ တပ်ဖွဲ့များ ကို လက်နက်တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ညီ အစ်ကို ရဲဘော်များပါသော ဗမာ့တပ်မတော် တပ်ရင်း ၄ နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် အလှည့်တွင် စစ်ရေးရှောင်ကာ တိုက်ပွဲ လွှဲခဲ့၏။ တပ်ရင်း ၄ ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှ စွာဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို မကြာခဏ လက်ကမ်းနေတော့၏။

တစ်နေ့သောအခါ စခန်းသို့ သခင်တင်ထွန်း ရောက်လာ ၏။ သူက ရန်ကုန်မှ ပြန်လာသည်မှာ ၂-၃ ရက်သာ ရှိသေး၍ ရန်ကုန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် က ကျွန်တော့်အစ်ကို သခင်တင်ထွန်းကို ကျွန်တော့်အကြောင်း မေးပြီး တောခိုနေမှုမှ ပြန်လည်၍ အလင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရန် မှာကြား သည်မှာ-

“ကျုပ်တော့ ဒီကောင်လေးကြောင့် ခက်နေတယ်။ တာရာကလည်း ကျုပ်လိုပဲ တစ်ယူသန်မို့ အင်းလေ...ကျုပ်က လည်း ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို မေ့နေတာ။ သူ့အပြစ် ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပြီ၊ ကွဲပြားနေတဲ့ ကျုပ်ညီ ရဲဘော်တွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်စုမယ်။ တာရာကို ဆက်ဆက်ပြော လိုက်ပါတဲ့”

အစ်ကိုကြီး အောင်ဆန်း၏ မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အပေါ် အစ်ကိုလို ခင်ပုံကို ချက်ချင်းလိုလို မြင်လာပြီး “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သွားပြီး အတွေ့ခံမယ်။ ငါ့ကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရဲဘော်ပီပီ လည်စင်းပေးလိုက်မယ်။ သူ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းတော့မှ သူနဲ့အတူ ဗမာပြည်သစ် တည်ဆောက်မယ်”ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး နောင်တရကြပေပြီ။ ပျဉ်းမနား အနောက်ဘက် ၁၀ မိုင်ကွာ ကျင်းမြောင်စခန်း ကား နေ့ ၁၀ နာရီခန့်ရှိ၍ ချီးကူးသံများသည် တစ်စခန်းလုံး ဆူညံနေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြို့ခြေစခန်းရှိ ဗိုလ်ကြီး လှကြည်က ရဲဘော်တစ်သိုက်နှင့် ကျွန်တော့်စခန်းသို့ မျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့စခန်း ၌ ကြီးကျယ်နစ်နာချက်ကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟု ထွက်ချက်မိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိသောအခါ လေသံကလေး

မှာ လည်ချောင်းထဲမှ မထွက်နိုင်ရှာဘဲ...

“ဗိုလ်ချုပ်တို့... ပြီဗျ...”
ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်၍-
“ဘာတဲ့ဗျ။ ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ”
“ဗိုလ်ချုပ်တို့ အသတ်ခံရပြီ”
“ဗျာ-အမယ်လေး”

ဟု ကျွန်တော့်မှာ နားရင်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပိတ်ကာ နားတွင်းသို့ ခိုးကြိုးစက်ကျသည် ထင်မိလိုက်၍ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေမှာလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ကို တစ်ခဏကြာမှ သတိပြုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် သတ္တိ မကြောင်ပါ။ စစ်ပွဲတိုင်း နှဲခဲ့သော လက်နက်ဘေး၊ ရန်သူဘေး မှ မသေ၍ ယခု စာရေးသည်အထိ အသက်ရှင်နိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ပူဆွေးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့က ခြယ်လှယ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က ချက်ချင်း အသေခံရသော ဗမာ့တပ်မတော် ရဲဘော်ဟောင်းကြီး နှစ်ဦးကို တိတ်တဆိတ် ရန်ကုန်သို့ စုံစမ်း ရန် လွှတ်လိုက်၏။

သုံးရက်ကြာသည့်နောက်တွင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ နှင့် ကျွန်တော့်ရဲဘော်နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပြီး...

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ အသတ်ခံရပြီ ဗိုလ်မှူး၊ ဗမာပြည်အဖို့တော့ သွားပြီဗျ”

ဟု သတင်းလည်းပို့၊ ချုံးချ၍လည်း ငိုကြွေးလိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်လည်း မရှက်နိုင်တော့ပါ။ စွဲကိုင်ထားသော ဓားရှည်ကို မြေပေါ်သို့ပင် ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ဖခင် ကြီး၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် အားရပါးရ ငိုကြွေးလိုက်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်စဉ် သတို့သမီး၏ အဖအနေနှင့်လည်း ကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးအနေနှင့်လည်းကောင်း ဦးဆောင်မှု ပေးခဲ့ သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတွက် ကျွန်တော်၏ဇနီး စောချစ် ဦးလည်း မြေ၌ လူးလှိမ့်ကာ ငိုကြွေးနေသည်ကြောင့် သွား ရောက် ဖျောင်းဖျလိုက်ရပါသည်။

အလင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော် ၏အဖေ အသက်ရှင်နေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစား သူ ပြုစုဦးဆောင်ခဲ့သော လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးနှင့် သူ၏ လွတ်လပ်ရေး ဆုလာဘ်ကြီး၊ အာဇာနည်ဗိမာန်တို့ကသာ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသ ယောင် ရှိတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ နောင်တမှာကား ခရီးလွန်ဘဝခြားမှ သေကွဲကွဲ၍ ယခုဘဝတွင် ပြန်လည်မဆုံ စည်းနိုင်အောင် ရာဇဝင်ဆောင်စေသည်။ နောင်အခါမှ တမ်းတ ပူဆွေးစေသည့် နောင်တများသာလျှင် ဖြစ်တော့သတည်း။

ဗိုလ်တာရာ
ရဲဘော်သုံးဦး

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com